

Giới thiệu Mỗi Cái Thế Giới Tô Một Lần

Edit: Thiên Tình, Yến Từ

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, hệ thống...

Mỗi người đều có được số phận của riêng mình mà Văn Anh định sẵn lại bị Chủ thần để ý tới lựa chọn cô trở thành "kẻ không may mắn". (▽_▽)

Cho dù cô được cơ hội xuyên qua các thế giới nhưng ở thế giới nào cô cũng đều không gặp may mắn bị mọi người không ai yêu quý cô.

"Nghe nói cô bị bao nuôi?" Σ(͡° ͜ʖ ͡°)

"Chân đạp ba thuyền, a, lật thuyền rồi chứ gì." Σ(͡° ͜ʖ ͡°)

"Thân là thần thể, lại đi quyến rũ bệ hạ, người đề tiện như thế ư?" ΣΣ(͡° ͜ʖ ͡°;)

Văn Anh, xuất thân diễn viên, lộ ra nụ cười Bạch Liên hoa chuyên biệt -- (^v^)

Vậy thì thế nào? Cuối cùng các người còn không phải đều sẽ trở thành "quần hạ chi thần" của tôi sao. (; _ _)

ta có kỹ xảo tẩy bạch đặc biệt

Cần biết trước khi ăn: Bài này chủ tô, tập hợp thiên lời máu chó, tẩy bạch, công lược, tu là tràng toàn thân.

Nội dung nhãn mác: Khoái xuyên

Vai chính: Văn Anh | vai phụ: | cái khác:

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Không gian

Edit: Thiên Tình

Trường quay Hoàn Hảo Điểm, buổi trưa lúc nghỉ ngơi, ánh nắng nóng rực thiêu đốt mặt đất. Dụng cụ quay chụp ở trường quay đều đã ngừng hoạt động, công nhân viên lau mồ hôi, lưỡi băng tần ra tự hoạt động.

Diễn viên quần chúng Văn Anh nhận hộp cơm, thấy băng ghế xung quanh đều bị chiếm chỗ, dứt khoát tìm một gốc cây cành lá xum xuê, ngồi xổm xuống dưới bóng râm ăn cơm.

Cô tách dưa, lau sạch mặt gỗ trên hai que, trong lúc người khác đang xơi món cơm đơn sơ, cô bắt đầu ăn ngon lành.

Văn Anh xuất thân nông thôn, dựa vào thành tích học tập xuất sắc, một mạch thi đậu học viện điện ảnh, đáng tiếc mặc dù hàng năm cô đều lấy được học bổng, nhưng sau khi ra xã hội vẫn chưa có cơ hội tốt, chỉ có thể diễn mấy nhân vật bia đỡ đạn trong phim truyền hình, muốn hot thì còn cách xa mười vạn tám ngàn dặm.

Đây là một đoàn phim cổ trang, cô diễn vai một nha hoàn, chỉ phụ trách ngày ngốc nghe đại tiểu thư nói chuyện, nhằm tôn vinh đối phương thông minh lanh lợi. Đương nhiên, vị đại tiểu thư mà cô "hầu hạ" cũng chỉ là nữ 4, cho nên cô chỉ quay hai cảnh, là có thể nhận hộp cơm rồi đi đoàn phim khác thử vận may.

Một nữ diễn viên trung niên cũng mang một cái ghế gấp ngồi cạnh cô, cô hỏi: "Trần tỷ."

Vị này diễn mẫu thân của đại tiểu thư, là dẫn đầu một nhóm người, nhân duyên rất tốt, nghe nói từ nhỏ đã có giấc mơ làm diễn viên. Chi tiếc tướng mạo không đủ đẹp.

"Ồi, Tiểu Văn, một người ở chỗ này ăn à, sao không tìm băng ghế nào ngồi?"

Văn Anh nở nụ cười: "Em còn định hỏi Trần tỷ đây, cái ghế gấp của chị thuận tiện thật, mua ở đâu vậy?"

"Hãy da, mua đại trên taobao thôi, em thích thì lát nữa chị chia link cho em."

Mặt ngoài thì Trần tỷ có vẻ không thèm để ý, Văn Anh vừa đáp, cô ấy lại hào hứng lên, lập tức mở máy hát tán gẫu chém gió với Văn Anh.

"Em biết không? Lúc trước nhân vật mà Tiểu La diễn bị đổi đó."

Tiểu La?

Chính là vị đại tiểu thư mà cô phải "hầu hạ"?

"Chưa nghe qua, sao đổi người đột nhiên như thế?"

Trần tỷ cười đến bí hiểm, "Đúng chuyện chứ sao nữa, trước đó trong đoàn đồn ầm ầm cô ta với phó đạo diễn có một chân, bản thân cô ta không thừa nhận, ai ngờ cái vị trong nhà phó đạo diễn kia xông tới cửa, vừa ra tay liền phá tướng cô ta luôn. Sự việc không giấu được, mặt thì có vết, phim tự nhiên cũng quay không được."

Văn Anh hít một hơi, khâm phục nói: "Vẫn là Trần tỷ tin tức linh thông, chỉ không biết... muốn đổi thành ai?"

Trần tỷ còn chưa trả lời, diễn viên và phó đạo diễn bên kia đã hướng bên này hô một câu: "Khởi công, đừng nói chuyện phiếm!" Hắn đứng không xa, lại không chịu đi thêm hai bước, thái độ rất thiếu kiên nhẫn.

""Xem thường ai vậy, đối với người nào đó thì ôn tồn hoà nhã, còn chúng ta không phải người chắc.""

Trần tỷ bĩu môi, lôi kéo Văn Anh đi ném hộp cơm, chuẩn bị cho cánh tiếp theo.

Vừa quay mới biết, nhân vật đại tiểu thư quả nhiên đối người.

Đối phương đã hóa trang xong, ngũ quan không tề, tư thái yếu điệu, mặc áo xanh váy đỏ, khoác lên lụa trắng, búi tóc, dung mạo tươi đẹp, khí chất cũng thích hợp.

Chỉ là lúc Văn Anh nhìn thấy cô ta, bước chân khẽ dừng, nhìn thấy người quen.

Đối phương vốn đang tranh chấp với thợ trang điểm, chê mà đồ kết hợp với xanh lá quá tầm thường, dư quang nhìn thấy bên này có người đến, nghiêng đầu nhìn lại, cười lên cổ quái: ""O, đây không phải là đại danh nhân Văn Anh của trường của chúng ta sao.""

Văn Anh cũng chào hỏi cô ta một chút, "Đã lâu không gặp."

Cô còn nhớ, đây là Chu Hâm Vận lớp bên, nghe nói gia cảnh rất tốt. Trước mắt xem ra, chỉ ít tài nguyên ở giới giải trí không kém.

"Đứng nha, sau khi tốt nghiệp liền chưa gặp lại. Nghe nói trong đoàn phim, cô diễn vai nha hoàn của tôi, đã diễn quá mấy cảnh với ai kia, tôi mới vừa vào, còn phải nhờ cô chiếu cố nhiều hơn nhé."

Lời này quả châm chích, Văn Anh nháp môi không nói gì, chỉ cười cười.

Nụ cười của Chu Hâm Vận càng rõ hơn, phất tay một cái nói với thợ trang điểm: "Thôi quên đi, không làm lỡ thời gian của mọi người nữa, cứ như vậy đi."

Đạo diễn đang ngồi trên ghế uống trà, thấy bên này rốt cục nói xong, vung tay lên, bắt đầu!

Cảnh này là đại tiểu thư muốn nửa đêm ra ngoài, ước hẹn với người yêu. Nha hoàn luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời, lần đầu tiên lấy tư thái không thỏa hiệp ngăn cản đại tiểu thư, thể hiện lòng trung thành của mình. Phần đoạn không nhiều, nhưng ít ra không lại một chiều nữa, Văn Anh tồn không ít thời gian để suy xét.

Nhưng khi vừa quay phim, cô liền biết vị đồng môn ngày xưa này không định để yên cho mình.

Đối phương dùng biểu cảm và cảm xúc khoa trương để giành sự chú ý của máy quay, đồng thời, đứng ở phía trên càng là kẹt chết động tác của cô, cho dù không nhìn ống kính, cô cũng biết ghi hình vào nhất định chỉ còn dư lại nửa khuôn mặt thậm chí ít hơn. Loại cảnh quay thể này, lúc chế tác hậu kỳ đương nhiên sẽ bị cắt đi.

Máy quay, vị trí đứng, biểu cảm, mấy cái này không phải cô không phản kích được, cô còn có thể làm tốt hơn.

Nhưng là ——

"Cut! Cô nha hoàn kia, cô làm gì vậy? Không biết vị trí của mình ở nơi nào sao, làm lại!"

Văn Anh cúi mặt đi về chỗ cũ, nhịn xuống cảm xúc không chịu khổng chế vừa nãy.

Cô biết ngay sẽ như vậy. Không nhắc tới thiết lập nhân vật, Chu Hâm Vận ít ra cũng là nữ 4, mà sự tồn tại của một tiểu nha hoàn bên người cô ta, không chút ảnh hưởng tới kịch bản, có quay được cô hay không đều không có gì khác biệt.

Cho nên dù cô có thể chặn Chu Hâm Vận đến cả góc áo cũng không lộ mây may, người quay phim và đạo diễn chắc chắn cũng sẽ không cho cô cơ hội.

Đứng đúng vị trí, cô ngẩng đầu nhìn cô gái diễn phối hợp với mình, đối phương coi bỏ biểu cảm nổi giận đùng đùng trong phân cảnh, nở nụ cười với cô, đặc biệt xán lạn.

"Không nghĩ tới nữ thần đại học Y khi xưa sẽ lưu lạc tới nỗi phải diễn vai nha hoàn, nếu như Tịch học trưởng biết, không biết sẽ đau lòng đến cỡ nào đây."

Văn Anh suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới vị Tịch học trưởng kia là ai, hẳn từng nhiệt liệt theo đuổi mình.

Cô bỗng nhiên hỏi: "Tại sao không diễn nghiêm túc?"

Chu Hâm Vận kinh ngạc, "Cái gì?"

"Nhân vật của cô sau về linh động lại có khí chất dịu dàng do được giáo dục lễ nghi quanh năm, nếu như biểu hiện quá mức xúc động, sẽ gây bất lợi trong việc đáp nặn nhân vật, cô không biết sao?"

Đối phương vừa nãy vì đoạt diễn, biểu hiện cảm xúc rất kịch liệt.

Chu Hâm Vận nghe mà khịt mũi con thường: "Cô cho rằng cô là ai? Diễn như thể nào tốt nhất, chính tôi tự biết." Dù sao cũng chỉ là một nhân vật nữ 4 mà thôi, sở dĩ cô nhận nhân vật này, bất quá là muốn chế nhạo Văn Anh. Nhân vật như thể nào, không sao cả.

Văn Anh hơi cúi đầu, nở nụ cười.

Bất quá là vì một người đàn ông.

Nhưng cũng chính một người chỉ biết vây quanh đàn ông này, lại đánh bại mình để như trở bàn tay.

Không cam lòng, cô không chịu thừa nhận mình thua, nếu không phải thiết lập của nhân vật, nếu không phải tầm quan trọng của nhân vật, thậm chí là, nếu không phải chỗ dựa lớn mạnh của đối phương...

Cô đột nhiên sâu sắc hiểu được sự chênh lệch và bất đắc dĩ giữa mình và đám bạn học, thành tích dù tốt thì sao chứ, tập trung suy nghĩ nhiều hơn nữa thì sao chứ, phần chia gia cảnh, giống như rãnh trời, thứ mà cô điên cuồng muốn có được, đối với các cô nàng kia chẳng qua dễ như ăn cháo, còn một mực xem thường, điều này khiến cô cực kỳ, cực kỳ không cam lòng!

Cô chưa bao giờ có cảm xúc mãnh liệt như vậy ——

Muốn nổi tiếng!

Văn Anh phát hiện mình đi tới một nơi kỳ quái, bức tường ánh sáng trong suốt, dữ liệu điện tử di chuyển, mỗi lần cô đạp một bước, thì có nhưng con số lập trình từ dưới chân cấp tốc nhảy lên. Nơi cách cô mười mét, còn có một dòng sông dữ liệu, uốn lượn mà xuống, không ngừng chảy vào chi nhánh, rót vào nền đất không nhìn thấy.

Là đang mơ?

"Hoan nghênh đi tới không gian, tôi là người dẫn đường của ngài, z942121." Âm thanh máy móc vang lên.

"Không gian?"

"Không gian, nằm ở chỗ giao hội của dòng đạo tiểu thiên thể giới, là không gian mà Chủ thần cư ngụ. Chủ thần chương quản tiểu thiên thể giới..."

Văn Anh: "Nói điểm chính!"

"Cô muốn thành danh không?"

Vốn dĩ phải là người dẫn đường máy móc truyền bá tư tưởng, đột nhiên hỏi một câu tràn ngập sức mê hoặc, trong nháy mắt khiến tâm trạng bức bối của Văn Anh như bị ấn phẩm tạm dừng. Trên người cô còn đang mặc đồ hóa trang giả rẻ kém chất lượng, tay từ ống tay áo rộng lớn duỗi ra, gãi gãi khóe miệng.

Hừm, cái này đúng là muốn.

"Thế giới của cô cũng nằm trong phạm vi chương quản của Chủ thần, Chủ thần có thể thay đổi vận mệnh của cô, chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ."

"... Nhiệm vụ?"

Âm thanh máy móc phẳng phất lờng được cô sẽ không từ chối, cơ hồ nói ngay sau khi tiếng nói của cô vừa dứt: "Trở thành thần sứ. Thần không có nhiều tâm trí mà quan tâm từng cái thế giới, cho nên tuyển triệu các thần sứ, các thần sứ cần phải xuyên vào tiểu thiên thể giới, không ngừng thu hoạch tín ngưỡng lực —— cũng chính là tâm mất và sự yêu mến của mọi người, kính hiến cho Chủ thần."

Văn Anh tò vè cái này quá mức thâm ảo.

"Nhưng cô cũng không phải là thần sứ đơn giản." Có lẽ là nghe thấy được nội tâm của cô chế giễu, z942121 từ sông dữ liệu đứng lên, dữ liệu xoay quanh cấu thành thân thể hần, hóa thành thực chất, mái tóc màu bạch kim, thiếu niên có làn da trắng trong gần như bệnh trạng, và đôi mắt màu ngọc lục bảo lạnh lẽo.

Văn Anh bỗng dưng đỏ mặt.

Phạm quy! Tổ hợp này hoàn toàn chính là loại hình mà cô thích!

Cái này là trộm từ đầu óc của cô lấy ra!

z942121 vẫn còn tiếp tục, "Trên thực tế, số lượng thần sứ nguyên bản đã đủ, nhưng vẫn sẽ có thần sứ bị một thế giới nào đó mê hoặc, do đó sa đoạ, ngưng lại ở cái thế giới kia. Bởi vậy việc cô cần làm, là đoạt lại tín ngưỡng lực từ trong tay những người này."

Cô không hiểu tín ngưỡng lực là cái gì, nhưng nghe lên, có vẻ giống cô và diễn viên khác khi diễn với nhau, cần cướp giật nhau sự chú ý của khán giả.

Văn Anh ra vẻ suy nghĩ, nín uú tóc, "Đơn giản mà nói, là khiến người khác thích tôi đúng không?"

"Không sai, yêu quý ở đây, cũng không thể đơn giản định nghĩa là tình yêu nam nữ. Cũng như cô là một diễn viên, như vậy khán giả thích cô, cũng có thể trở thành tín ngưỡng lực."

"Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của một thế giới, cô có thể thu được một cơ hội nhận thưởng. Những phần thưởng này đến từ các thế giới song song, căn cứ đẳng cấp cô hoàn thành mà lựa chọn, trong tương lai có tỷ lệ nhất định có thể mang về thế giới cô đang sống." z942121 lần nữa ném ra mê hoặc.

"Nghe có vẻ rất tốt." Cô nhún vai, "Cơ hội sửa vận mạng, đi nhiều thời không trải nghiệm cuộc sống khác, cùng với phần thưởng thần bí, tất cả đều là thứ tôi muốn. Cái này sẽ không phải là bởi vì tôi quá muốn nổi tiếng, sinh ra một giấc mộng đầy chứ?"

"Có phải mộng hay không, thử một chút chẳng phải sẽ biết sao."

Đôi mắt xanh lạnh lẽo của z942121 lóe lên: "Ở đây có một bản vẽ phân bố tín ngưỡng lực, cô có thể kiểm tra bản vẽ này để phán đoán nhiệm vụ đã hoàn thành hay chưa."

Như cũ là giữa không trung, máy chuỗi dữ liệu hội tụ thành một tấm bản vẽ lập loè tia sáng.

"Bản vẽ này đại biểu cho thế giới thứ nhất mà cô phải đi. Mỗi một cái điểm sáng phía trên đại biểu cho một người. Phía dưới hai bên trái phải có hai cái đồ án, bên trái là hoa anh đào, đại biểu cho cô, bên phải là hoa tường vi, đại biểu cho thần sứ sa đoạ. Khi điểm sáng tập hợp trên đồ án hoa anh đào vượt qua cô ta, có nghĩa là cô hoàn thành nhiệm vụ, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về."

Văn Anh cẩn thận nhìn bản vẽ, phát ra nghi vấn: "Tôi phát hiện có điểm sáng mạnh, có điểm sáng yếu, là tại sao?"

"Điểm sáng mạnh yếu đại biểu tiềm lực của bản thân bọn họ, càng sáng thì tín ngưỡng lực càng nhiều, càng đáng giá cô quan tâm."

Rất trực quan, cũng rất khó mà tin nổi.

Văn Anh hít một hơi: "Một vấn đề cuối cùng, tôi phải đi bằng cách nào?"

Đến tận bây giờ, z942121 mới lộ ra nụ cười đầu tiên, lại bởi vì lạnh băng, nên có vẻ cổ quái.

"Cô chỉ cần —— nhắm mắt lại."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (1)

Edit: Thiên Tình

Gian phòng tối tăm, rèm cửa kéo quá kín, ngay cả con ruồi cũng không bay vào được. Trong phòng không bật đèn, nguồn sáng duy nhất là một cái máy tính bảng, phát ra ánh sáng trắng.

Ngón tay sơn móng màu đỏ thắm của cô gái ấn vào màn hình rồi kéo lên trên.

Dưới weibo mới nhất của nữ ngôi sao Văn Anh, một hồi gió tanh mưa máu.

"Thật đáng sợ, tôi từ 15 tuổi đã bắt đầu thích cô, bây giờ nghĩ lại đã cảm thấy mắc ói!"

"Rùng động: Nữ minh tinh nổi tiếng giới giải trí Văn Anh cuốn vào sóng gió scandal—— phía đầu tư, nhà sản xuất phim, đạo diễn một đường ngủ một đường hot! Theo dõi weibo số xxx, tức khắc download lượng lớn bức ảnh, nắm bắt tin tức mới nhất!"

"Anh Anh đừng buồn, Anh Đào vĩnh viễn tin tưởng chị! Ủng hộ chị!"

"Thật không ngờ, Chu Bùi vừa xinh đẹp lại chuyên nghiệp hơn Văn Anh, thế mà làm đóng thế lâu như vậy?"

"#người đóng thế nghịch tập minh tinh nổi tiếng # kỹ thuật diễn của Chu Bùi trong《Cung Hoa Hồng》không tệ, nháy mắt hạ gục Văn Anh."

Trong bình luận chỉ có hai đề tài, một cái là bị phôi bày dựa vào ngủ mà thượng vị, một cái khác là bị diễn viên đóng thế của chính mình nghịch tập.

Tất cả đều là tin tức tiêu cực.

Rà soát cả buổi, Văn Anh ôm máy tính bảng trở mình, máy tính suýt nữa đập vào mặt. Cô thở dài một hơi.

Thế giới này bối cảnh lớn là ở giới giải trí, thân phận của thần sử sa đọa chính là Chu Bùi. Chu Bùi gia cảnh nghèo khó, muốn kiếm tiền, một lần vô tình, bị đoàn đội của nguyên chủ phát hiện vóc dáng của mình xấp xỉ với nguyên chủ, tướng mạo càng phần giống tới 50% 60%, liền mời Chu Bùi làm diễn viên thế thân cho nguyên chủ.

Sau đó, thần sử liền xuyên vào người Chu Bùi, thần sử đại nhân đương nhiên không cam lòng làm một kẻ đóng thế, thừa dịp nguyên chủ bị cuốn vào bê bối, đang cãi và với công ty, bèn cướp đi tài nguyên của Văn Anh, quay chụp bộ phim cung đấu《Cung Hoa Hồng》, nhờ vào nhân vật Lê Phi một đêm thành danh.

Theo quỹ tích phát triển vốn có của thế giới, sau đó Chu Bùi sẽ mở ra con đường thiên hậu, leo lên đỉnh cao, cùng ảnh đế Lô Trạch soạn ra một đoạn giai thoại. Mà nguyên chủ Văn Anh, cho đối phương vô số ngáng chân, trái lại càng đẩy Chu Bùi đến vị trí cao hơn, chính mình thì rơi vào sóng gió dư luận, cuối cùng trở thành diễn viên đóng thế của Chu Bùi.

Thật vất vả xuyên vào người một ngôi sao nổi tiếng, còn chưa đã ghiền đã bị chửi đến máu chó đầy đầu, Văn Anh rất phiền muộn.

Nguyên chủ để lại cho cô cục diện không như ý muốn, trên mạng đầy áp hình ảnh Văn Anh và người khác đi thuê phòng, ảnh chụp bắt mắt nhất là Văn Anh mắt say lơ dờ mặt ửng đỏ, dựa vào lồng ngực của một người đàn ông, lộ ra nụ cười quyến rũ. Bởi vì máy ảnh chụp từ trên xuống, nên không chụp được mặt người đàn ông, nhưng nghe nói là lão tổng của công ty truyền hình nào đó.

Z942121 chợt xuất hiện ở giữa không trung, "Tin tức tiếp thu được chưa?"

"Tiếp thu xong rồi." Văn Anh giống như bị chết máy, "Rất máu chó a..."

Cô không ngừng tiếp thu ký ức, còn đem người mà nguyên chủ từng tiếp xúc đối chiếu với bản vẽ nguồn sáng, phát hiện mấy cái sáng nhất kia, đều là người cô từng đắc tội, hoặc là căm ghét cô. Thực sự là rất đáng mừng.

"Ở thế giới này, tranh đoạt số lượng fan là được?" Cô ôm hi vọng cuối cùng hỏi.

"Tôi đến chính là muốn nói cho cô biết. Tín ngưỡng lực không đơn thuần chỉ là tình yêu nam nữ, nhưng, tình yêu nam nữ đúng là tín ngưỡng lực thuần túy nhất, nhiệt liệt, mù quáng, truy đuổi, không cái nào là không tiếp cận tín ngưỡng bản thân." Z942121 bình tĩnh cường điệu, "Có thể cô hơn cô ta mấy chục triệu fan, nhưng cô ta chỉ cần khiến điểm sáng nhất kia yêu mình, cô ta liền thắng."

Văn Anh hiểu.

Nói đơn giản chính là, tiếng tăm cần! Fan cần! Nam thần cũng cần!

Kỳ thực những thế giới này đối với một diễn viên thuộc trường phái trải nghiệm như cô mà nói, là nơi rèn luyện tốt nhất. Cô có thể nhập vai vào bất cứ thân phận nào, đi trải nghiệm nhân sinh của họ. Mà ái tình cũng là một phần của nhân sinh, cô cũng không bài xích.

"Tích ——"

Tiếng chuông giống nhau cảnh báo vang lên, dọa Văn Anh nhảy dựng, cô tìm ra cái điện thoại di động ở đầu giường, bấm tiếp nhận.

"Hoa tỷ?"

"Đừng giả chết ở trên giường, mau mau bò dậy!"

"Ồi chào..."

"Có một tin tức nói cho em biết, buổi thử vai《Vũ Tiên Ca》trước đó, nhân vật trong kịch bản đã bị Chu Bùi lấy đi, chết tiệt, đây chính là cơ hội diễn chung với Lô Trạch!" Có thể nghe ra trái tim chảy máu đối phương đang chảy máu, "Bộ《Tâm Khiêu Hồi Úc》này cũng không tệ, chị liên lạc với bên kia rồi, tuy rằng thanh danh hiện tại của em không tốt, có điều bọn họ cũng không có ý đối người, em diễn thật tốt cho chị có nghe không? Tranh thủ khiến cho đạo diễn vừa lòng, không nghĩ đến chuyện đòi người! Đúng rồi, ngày mai có thăm dò của một tạp chí cần phải đi, buổi tối chị sẽ mang thợ trang điểm đến chỗ em." Người đại diện Hoa tỷ nói chuyện với tốc độ như súng máy "cộc cộc cộc" bắn phá Văn Anh.

Lô Trạch, là một trong những điểm sáng sáng nhất trong bản vẽ.

Văn Anh nghe đến hoa mắt chóng mặt, từ trên giường ngồi dậy, có chút không thể chịu đựng gian phòng âm u như thế này, chuẩn bị đi kéo rèm cửa.

"Không được kéo rèm!" Đối diện truyền đến mệnh lệnh hung tợn của Hoa tỷ.

Thật cứ như mọc ra thiên lý nhân ấy.

Văn Anh lầu bầu: "Ban ngày bật đèn, quá lãng phí điện rồi."

"Tô tông ơi, nếu như em bị chụp đến khuôn mặt sưng phù, bọng mắt rù xuồng cái gì, chị còn phải dùng tiền giúp em bãi bình, em đoán xem cái nào đắt hơn?"

"Được được được, tất cả đều nghe chị."

"Lạch cạch!" Văn Anh ấn mở công tắc đèn.

Căn phòng thoáng chốc sáng trưng. Trên vách tường đối diện công tắc treo một tấm gương to, Văn Anh quay người lại, đã bị khí trắng tỏa từ trong ra ngoài của thân thể này chinh phục.

Chiều cao 1m68, dù mặc áo ngủ vẫn có thể thấy được vóc người là lướt hấp dẫn, mái tóc gọn sóng quăn rũ mà tàn mạn đến eo, làn da căng mịn bóng loáng, một mặt là vì mới 25 tuổi, mặt khác có thể thấy vẻ phương diện đường da tổn không ít công sức. Đôi môi hồng và cặp mắt to tuy thu hút, nhưng nổi bật nhất lại là hàng lông mày dày đậm kia, trong cái mị điểm lại tăng thêm phần sắc bén, gọi lên ham muốn chinh phục của người khác.

Nhưng có lẽ vì chuyện lần này đã tạo đã kích ở mức độ nhất định, người trong gương có phần tiểu tụy, dù cho như thế, khi Văn Anh thử bày ra bộ dáng viên mặt ửng đỏ, cô gái nguyên bản đang điểm quang bức người kia, bởi vì độ tương phản, trở nên vô cùng rung động lòng người.

Văn Anh tham lam nhìn tới nhìn lui, hoàn toàn say mê khuôn mặt xinh đẹp hiện nay của mình.

Trong hiện thực cô đương nhiên cũng đẹp, nhưng lại không được ông trời ưu ái như thân thể này. Huống chi khi một người trở thành đại minh tinh, khí trắng toàn thân đều sẽ trở nên bất đồng. Cô nhìn chính mình trong gương, thật giống như thấy đại minh tinh mà bản thân ở hiện thực từng thấy tận mắt, dù dung mạo còn thua kém cô, lại phóng phát một ngọn đèn sáng rực, khiến tất cả mọi người đều phải ngắm nhìn.

Đại khái đây chính là khí trắng của một minh tinh, là khác biệt lớn nhất giữa minh tinh và người bình thường.

Bởi vì từ nhỏ sống ở nông thôn, tính cách nguyên bản của Văn Anh hơi giống con trai, tùy tính mà lại dẻo dai. Nhưng nguyên chủ lại là thành thực quăn rũ, vô cùng nữ tính.

Cũng may, cô là một diễn viên.

Cô tự nhủ một tiếng "Action", thuận theo sự chỉ phối của ký ức, dần dần nhập vai.

"Quao, Hứa Gia Văn, tôi rất thích diễn xuất của cô ấy trong《Hoan Hi Oan Gia》! Ôi trời, Lưu Tuệ Lâm, nữ thần! Nữ thần nhìn bên này!"

"Bịch"

Tiểu phóng viên đang kích động không thôi bị tiền bối đột nhiên vỗ đầu, "Tiểu tử, cậu tới để theo đuổi ngôi sao hay chụp ảnh? Thật là chưa trải sự đời, trước đây anh còn chụp qua ảnh hậu quốc tế, Lưu Tuệ Lâm thì nữ thần cái gì, so với Văn Anh đang bị scandal quần thân gần đây còn không bằng nữa là."

Tiểu phóng viên rụt lại, muốn biện bạch thay cho nữ thần nhưng lại không dám, đành phải yếu ớt hỏi: "Văn Anh, cũng sẽ tới sao?"

"Không chỉ là Văn Anh sẽ tới thôi đâu." Tiền bối cười bí hiểm, "Đây mới là màn kịch quan trọng của hôm nay, cậu chờ xem đi."

Tiểu phóng viên thấy trong lúc nói chuyện, nữ thần của mình đã không còn bóng dáng, không khỏi cúi đầu.

Đột nhiên, đèn flash sáng rực lên, tiếng rầm rắc không dứt bên tai, tiểu phóng viên theo bản năng giơ lên camera.

Trong màn ảnh, Văn Anh mặc lễ phục ngọc trai trắng đi trên thảm đỏ, thiết kế lộ vai hơi chút gợi cảm, viền ren khiến bộ váy vừa nhẹ nhàng vừa mộng ảo, nhìn từ xa giống như những cụm bọt sóng trắng xóa đập vào chân. Cô trông rất sức sống, hoàn toàn không tiểu tụy giống như mọi người suy đoán, nghe thấy các fan cao giọng hoan hô, cô khẽ mở môi đỏ, lộ ra hàm răng trắng đều, lúc phát tay cười khê, hào quang bắn ra bốn phía.

Trong lúc đó còn có thể nghe được một vài tiếng máng khó nghe của anti-fan, cô lại điềm tĩnh tự nhiên.

Tiểu phóng viên sững sờ nhìn chằm chằm màn ảnh, quên cả việc bấm máy.

Chính mắt nhìn thấy mới phát hiện, phong thái của Lưu Tuệ Lâm xác thật không sánh bằng Văn Anh.

"Tự nhiên dờ ra làm gì!" Hần lại bị vỗ đầu, "Mau nhìn bên kia, Chu Bùi! Mợ nó, không nghĩ tới có này dám đi cùng Văn Anh, gan to thật! Hôm nay có đầu đề rồi, chụp nhanh lên!"

Các phóng viên đều giống nhau, khi thấy Chu Bùi bước xuống từ xe, hưng phấn như muốn ăn cả micro chúc mừng!

Tin tức lớn!

Nguyên chủ vs thể thân tại thảm đỏ! Đến tột cùng hươu chết về tay ai!?

Trên thảm đỏ, Văn Anh thấy các phóng viên như ăn thuốc kích thích thì nhướng mày, sau đó nghe thấy fan hô to "Chu Bùi", đại khái đã biết ai tới.

Hoa tỷ không nói với cô rằng Chu Bùi sẽ tới, có lẽ chính cô ấy cũng không biết, hoặc là vì ổn định cảm xúc của mình. Nhưng vô luận là lý do nào, cô cũng không nghĩ tới, Chu Bùi thể mà sẽ chọn ngay thời điểm này mà đi chung với mình.

"Văn lão sư." Chu Bùi đi nhanh vài bước liền đuổi kịp, sóng vai đứng chung với Văn Anh, mỉm cười với phóng viên và fan.

Văn lão sư, là từ kính ngữ dành cho Văn Anh lúc cô ta còn làm đóng thế.

"Văn lão sư còn giận à?" Chu Bùi thân mật nói khẽ, "Tài nguyên là do em nỗ lực tranh thủ được, nhưng nếu Văn lão sư có bản lĩnh, em muốn đoạt cũng không đoạt được. Người có tài mới chiếm được, ngài thấy đúng không?"

Văn Anh chưa kịp đáp lại.

Ngay lúc mọi người cảm xúc tăng vọt đến mức tình hình có chút mất khống chế, có người phá tan vòng bảo vệ, đột nhiên ném trứng gà vào Văn Anh.

"Văn Anh bán mình tôm lợm! Văn Anh cút khỏi giới giải trí!"

Mọi người ồ lên!

Cánh tay Văn Anh dính lồng trứng nhóp nhúa, còn có một ít vẩy bắn lên quần áo, cô cau mày. Cách đó không xa tiểu phóng viên ngây ngốc đưa qua một tờ khăn giấy, "Cái kia, lau, lau một chút đi..."

Cô tiếp nhận, hướng hần cười, "Cảm ơn."

Tiểu phóng viên theo bản năng nâng camera bấm máy.

Phía bên kia, người gây sự đã bị bắt, nhưng còn đang giãy giụa, miệng thốt ra những lời ác độc dơ bẩn.

Nụ cười trên mặt Văn Anh nháy mắt không còn, sắc mặt chợt lạnh xuống, trong nháy mắt khí tràng toàn bộ bật lên. Cô giẫm đôi giày cao gót 10 cm, một bước, hai bước, đi đến vị trí dài phân cách, từ trên cao nhìn xuống.

"Ai thuê anh tới?"

"Không ai thuê tao cả! Phi, đồ kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng, tao muốn mắng thì mắng, thế nào, mày có bản lĩnh thì mắng lại đi!"

"Đầu tiên, nội dung mà truyền thông đưa tin vẫn chưa được chứng thực, hoàn toàn không có tính chân thật. Thứ hai --" Văn Anh nhìn hần, ánh mắt lạnh lẽo chán ghét tựa như đang nhìn một con bò sát, "Luật pháp quốc gia quy định 18 tuổi là trưởng thành, hiện tại tôi 25 tuổi, đến mẹ tôi còn không quản tôi ngủ với ai, anh nghĩ mình là ai?"

Mãi đến khi Văn Anh cất bước rời đi, tiểu phóng viên bỗng nhiên phát hiện mình vừa rồi hô hấp cứng lại, quên cả bấm máy.

"Tiền bối, anh có chụp được không?" Hần quay đầu dò hỏi phóng viên tiền bối.

Đối phương thờ một hơi, loay hoay camera trong tay, lầm bầm: "Tự nhiên khí phách như vậy làm gì, mợ nó, quên điều chỉnh tiêu điểm rồi."

*

Trên mạng lại có một trận khẩu chiến, # Văn Anh bị ném trứng gà trên thảm đỏ # đứng đầu hot search, được phát nhiều nhất chính là đoạn video cô đáp trả người gây sự kia.

"[doge] làm sao bây giờ cư nhiên tui cảm thấy Văn Anh hơi bị soái? Nói thật, nếu cô ấy không làm giao dịch sắc tiền, ngủ với ai xác thật quan không được a!"

"Ha ha ha, cmt ở trên thật ngây thơ, cô ta mà không bị quy tắc ngầm thì tui phát sóng trực tiếp ăn tường!"

"Muốn ăn thì ăn nhanh lên! Cmt trên chắc chắn là fan Chu Bùi, trên thảm đỏ bị Anh của tui cướp sạch danh tiếng, giờ đi ra tìm cảm giác tồn tại à?!"

"Chà chà, vừa mở miệng chính là ngủ này ngủ nọ, một chút hàm dưỡng của mình tính cũng không có."

"A a a tui cũng đột nhiên cảm thấy Văn Anh soái kinh hồn! Giới giải trí thật thật giả giả ai mà biết được, nhưng chỉ nhìn khí tràng của cô ấy thôi, cứ như là tổng công khí phách ngất trời á!"

Văn Anh lại rà soát weibo hai lần, đây sở thích mới của cô, cuộc sống bây giờ hoàn toàn đối lập trước kia, cô hiện tại giống như là một đêm thành danh, dù làm cái gì đều sẽ tạo phản ứng, cho nên đối với đánh giá của fan và anti-fan đều rất có hứng thú.

"Đừng xem nữa, ảnh hưởng tâm tình." Máy tính bảng trong tay bị lấy mất, Hoa tỷ đọc giao diện mà cô đang xem. Bình luận tốt hơn tương tượng. Hoa tỷ nhìn cô một cái, "Chuyện thảm đỏ lần trước em tự chủ trương chị không tính với em, hiện tại chỉ cần tập trung diễn cho tốt, biết chưa?"

"Yes, sir!" Văn Anh lười biếng đá lỏng nheo, đeo lên kính râm.

Xe van lái đến chỗ cần đến, cô xuống xe, phía trước chính là phim trường của《 Tâm Khiêu Hồi Úc 》.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (2)

Edit: Thiên Tình

Quay phim vào hai mùa đông hạ chắc chắn là chuyện rất thống khổ. Diễn viên chính còn đỡ, bên người có tiểu trợ lý đi theo hầu hạ, các nhân viên công tác như dựng lều, dàn dựng bối cảnh, hay là quay phim, hóa trang đều là mồ hôi ướt đầm, oán giận liên tục.

Lúc này, hành động phát nước ô mai cho mọi người của Văn Anh, có vẻ rất tâm lý.

Cô gọi điện thoại hẹn kỹ thời gian, bảo chủ quán đưa đến trường quay, sau đó là trợ lý gửi từng chén đồ uống cho mỗi người, còn nói thêm một câu: "Cực khổ rồi, đây là nước Văn

Anh tỳ mời mọi người."

Dùng tiền mua lòng người, Văn Anh làm rất quen tay.

Những lời đàm tiếu có thể lơ đãng nghe thấy lúc trước quả nhiên mất tăm, đây chính là đạo lý cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn.

"Văn Anh tỳ." Tiểu trợ lý chạy tới, "Bên chỗ đạo diễn, chị xem có cần tự mình đưa qua không? Như vậy có vẻ thành ý hơn." Cô bé này mới ra xã hội, khuôn mặt tròn trĩnh bị phơi nắng đến đỏ bừng, lại không oán giận, đúng là tuổi trẻ đầy sức sống.

Văn Anh đưa tay che cho cô bé một hồi, cười nói: "Em đưa đi, chị phải tị hiềm, đạo diễn khẳng định sẽ hiểu."

Tiểu trợ lý bị hành động săn sóc của cô làm cảm động, lập tức tràn đầy nhiệt tình!

Lúc mới nhận việc, có tiền bối nói Văn Anh rất khó hầu hạ, làm cô thấp thỏm thật lâu, không ngờ lại dễ ở chung như vậy!

Cô trong tròng đáp "Dạ" một tiếng, liền vọt chạy.

"Náo nhiệt vậy?" Từ xa truyền đến một giọng nói hào hứng cảm thán. Một người đàn ông mặc quần áo thoải mái, đầu đội mũ lưỡi trai, vừa cười vừa tháo kính râm, "Nước ô mai! Sao mọi người biết tôi thích thứ này, cho thêm một chén đi!"

"Phương Tinh!"

Mấy lần ăn trong trường quay lập tức nhận ra thần tượng, kích động không thể tin được.

Văn Anh nghiêng đầu xem, Phương Tinh, nam chính của bộ phim này. Nghe nói trong nhà rất có bối cảnh, là một phú nhị đại, ngày khai máy ngại nắng quá gắt nên không tới, đạo diễn cũng không miễn cưỡng. Vì hôm nay có suất diễn nên đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Người này, cô đem tên hắc đối chiếu với bản vẽ thì phát hiện, độ sáng thể mà lại không phân cao thấp với Lô Trạch.

Chờ Phương Tinh đến gần, một cô gái hâm mộ hắc hiển dâng nước ô mai chưa kịp mở nắp của mình, muốn nói chuyện với thần tượng, lại bởi vì quá hưng phấn mà đầu óc trống rỗng, bật thốt lên: "Là Văn Anh tỳ mời mọi người uống đó, rất ngon!"

"Văn Anh tỳ?" Phương Tinh về mặt biến đổi, hơi chút nghiêng ngẫm cười, "Ngon à, em uống rồi?"

Cô gái như muốn cắn lưỡi tự sát, "A cái kia, cái chén này sạch sẽ, em chưa uống."

Phương Tinh cười xua tay, "Em uống đi."

"Là ghét bỏ em sao?"

Hắc cười vui vẻ, "Đừng nghĩ nhiều —— Anh ghét bỏ cũng không phải là em."

Văn Anh ngồi không xa, nghe vậy nhưng mày.

Nghĩa là ghét bỏ cô?

Lúc trước cô cho rằng đây là người duy nhất chưa tiếp xúc với nguyên chủ, phải cố gắng nắm bắt, không nghĩ tới cô còn chưa kịp ra trận đã xong đời, cô tự mang quảng sáng khiến người khác chán ghét, hy vọng duy nhất cũng sụp đổ.

Nhìn cử chỉ ban đầu vẫn tươi cười, vừa nghe thấy là cô đưa liền tránh không kịp kia cho thấy, có vẻ như anh chàng diễn vai nam chính ghét cô không lý do thì phải.

Sau khi bắt đầu diễn chung, Văn Anh chân thật cảm nhận được anh nam chính này quả nhiên rất ghét cô.

《 Tâm Khiêu Hồi Úc 》 là một bộ thanh xuân vườn trường. Cũng như những bộ phim về thanh xuân khác, nó đều nói về thời kỳ trưởng thành của các thiếu niên thiếu nữ ngây ngô, từ yêu thầm đến tỏ tình, từ tỏ tình đến nắm tay, nội dung chính nghìn bài một điệu, toàn bộ cốt truyện đều triển khai xoay quanh hai từ "rung động".

Đơn giản mà nói, chỉ cần hai diễn viên chính tạo phản ứng hóa học mãnh liệt, bộ phim này liền thành công một nửa.

Hiện tại vấn đề là ở chỗ, phản ứng của hai người quá "mãnh liệt". Vai nam chính không chút che dấu sự chán ghét của mình với vai nữ chính.

Phản diễn phối hợp như sau: Nam chính Tiểu Trạ dạy nữ chính La Ngữ Vi chơi bóng rổ. Tiểu Trạ là lớp phó thể dục rất được hoan nghênh, La Ngữ Vi lại là lớp trưởng quy củ cứng nhắc, trước đó hai người có một phân cảnh xung đột bởi vì chuyện võ bài tập, còn phân cảnh này là bởi vì có tư chi tiếp xúc, hai người chột này sinh hảo cảm với nhau.

Mà tình huống lúc này là, "Tiểu Trạ" ném bóng rổ về phía "La Ngữ Vi", ngữ khí mất kiên nhẫn đến kẻ điếc đều có thể nghe ra: "Cô có biết chơi bóng hay không?"

Văn Anh không nói gì, cô mới là người thật sự rất muốn hô to một tiếng, "Anh rút cuộc có biết diễn hay không!"

"Đạo diễn ——" cô gọi.

"Một lời không hợp liền tìm đạo diễn?" Phương Tinh cuốn tay áo tới cánh tay, vừa đùa nghịch quả bóng, vừa cười nhạo cô, "Thật biết cách nhõng nhẽo."

Thực sự là không thể nhịn được nữa.

"Này." Văn Anh đi đến trước mặt hắc.

"Thế nào?"

"Nhìn anh lâu lắm rồi nhé!"

Cô đưa tay vỗ quả bóng qua phía bên cạnh, lúc đối phương chưa kịp phản ứng liền chạy lên vị trí này bật, khống chế bóng, nhảy lấy đà, ném!

"Bang" một cái, vào giữa rỗ.

Cô khiêu khích nhướn mày: "Anh rớt cuộc —— có biết dạy người khác chơi bóng hay không?"

Bởi vì nhân vật La Ngữ Vi thuộc loại hình thanh lệ nhã nhặn, chuyên gia trang điểm làm rất nhiều thay đổi để giảm bớt nét sắc bén trên mặt Văn Anh. Khi cô diễn cũng đem khí thế của nguyên chủ thu lại, cho đến giờ phút này mới đột nhiên thả ra, khiến Phương Tinh nhìn đến sững sờ.

Phương Tinh từ trong sự bất ngờ lấy lại tinh thần, ngụy biện nói: "Chúng ta đang đóng phim, cũng không phải thật sự chơi bóng!"

Văn Anh kinh ngạc: "Anh cũng biết chúng ta đang đóng phim sao?"

Quần chúng vây xem không nhịn được bật cười.

Mợ nó! Trúng kế rồi!

Phương Tinh buồn bực không thôi.

"Dù là đóng phim, anh diễn như vậy cũng chỉ tới mức diễn viên hạng ba thôi." Văn Anh lạnh lùng nói, "Bị ảnh hưởng từ lời đồn đãi thị phi, không tôn trọng nữ diễn viên, làm chậm tiến độ quay phim. Hay anh về nhà xem phim anh hùng đi nhé, đại thiếu gia? Vừa có thể thể hiện lòng chính nghĩa của anh lại vừa sáng khoái!"

Phương Tinh cả buổi cũng không đáp trả được một chữ, cuối cùng nói: "Làm lại! Lần này tôi diễn đảm bảo hoàng được chưa?"

Văn Anh: "Được, đại thiếu gia anh nói gì cũng được."

Phương Tinh: "..."

Thẳng đến khi bắt đầu nghiêm túc đóng phim, Phương Tinh mới chân chính hiểu được ý nghĩa của câu nói "anh diễn như vậy cũng chỉ tới mức diễn viên hạng ba".

Hắn không phải loại tự dưng nhảy vào đóng phim, trước đây đã từng diễn vai chính, vai phụ cho vài bộ phim thần tượng, nhân khí trên mạng rất cao. Lần này là lần đầu tiên hắn được nhận vai bằng chính thực lực của mình, cho nên mặc dù chỉ là một bộ phim nhỏ, hắn cũng bằng lòng.

Nhưng dù vậy, hiện tại đầu hắn ngừng hoạt động, không nhúc nhích mà nhìn Văn Anh ——

"Cậu, dạy tôi chơi bóng?" Cô gái ngẩng đầu, trong đôi mắt đen nhánh phản chiếu hình dáng của hắn, giống như là hăng châu báu Cartier mà mẹ hắn thích nhất, lấp lánh ánh sáng.

"Ai muốn cậu dạy chứ, tôi tự biết chơi." Cô mắt tự nhiên nói.

Nhưng hắn biết cô đang nói dối, bởi vì những chấm nhỏ trong mắt cô còn đang lấp lóe, tay cô khăn trương mà niu chặt góc áo.

Cô cứng cỏi, cứng cỏi đến nỗi bị người ta cười nhạo là "Trước thời kỳ mãn kinh" "Cái loa của giáo viên", nhưng cô cũng rất yếu ớt, yếu ớt đến nỗi nếu hắn từ chối, đôi mắt đẹp kia nhất định sẽ đong đầy nước mắt, nhưng cô ấy nhất định sẽ nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, lấy dáng vẻ cứng rắn đưa lưng về phía hắn.

Phương Tinh không biết tại sao mình sẽ nghĩ vậy, tựa hồ mỗi một động tác, mỗi một biểu cảm của cô đều đang nói cho hắn biết, cô chính là người như thế.

"Cậu muốn học hay không?" Lời thoại của Tiểu Trạm buột miệng thốt ra, tính cách của nhân vật này có phần giống hắn, hắn suy diễn ra cũng không mất nhiều công sức. Tuy rằng nói như vậy, khi nhìn thấy cô giờ bóng lên chuẩn bị ném rỗ, hắn vẫn đi tới sửa đúng, trong miệng cười nhạo: "Động tác quá xấu, đi ra ngoài đừng nói là người của thành phố X, sẽ làm bọn tôi mất mặt đấy."

Hắn đứng phía sau cô, hormone nam thời kỳ trưởng thành bao quanh cô, khiến cô có chút sốt sáng mà quay đầu qua bên cạnh, lại suýt chút nữa hôn trúng cánh tay rắn chắc của hắn.

Tiểu Trạm cũng không biết cô như thế nào, nhưng bị bầu không khí ảnh hưởng, đột nhiên cũng trở nên sốt sáng.

Mãi đến khi hắn sửa đúng động tác cầm bóng của cô, đầu ngón tay hai người khẽ chạm trong nháy mắt, cô phản ứng rất lớn từ ngực hắn thoát ra, quay người lại, có chút không thể tưởng tượng khăn trương nhìn hắn.

"Lốp trường?" Hắn chẳng hiểu ra làm sao, lại bị cô dọa sợ. Nhưng lỗi tai hắn nhìn không được đồ lên. "Làm sao vậy?"

"Không có gì!" Cô hoảng loạn lắc đầu, "Chúng ta, chúng ta làm lại lần nữa!"

Những lời này không có nghĩa khác, nhưng hắn phảng phất thấy được sắc thái tươi đẹp từ người cô, bị ánh mắt của cô cuốn hút. "Thình thịch" "Thình thịch ——" tiếng tim đập cứ như tiếng bóng rỗ nện xuống nền đất, âm thanh vang dội, mặt hắn đỏ bừng, nhỏ giọng nói "Ừ."

Hắn cúi đầu lấy vật áo lau mồ hôi, tránh đi ánh mắt của cô.

"Good!"

Đạo diễn cầm đầu vỗ tay, chờ tới khi Phương Tinh đi ra còn vỗ vai hắn, "Thể hiện không tệ."

Phương Tinh ứng phó bừa một câu, trông có vẻ phiền muộn.

Cạnh chiếc ghế nằm cách đó không xa, tiểu trợ lý đang đưa nước và lau mồ hôi cho Văn Anh, hưng phấn như một chú cún con vây quanh cô: "Văn Anh tỷ thật là lợi hại! Còn có Phương Tinh, em xem hai người diễn với nhau mà tìm cũng đập thình thịch!"

Văn Anh cười, "Kỳ thực có bí quyết."

Bí quyết? Phương Tinh vênh tai lên.

"Bí quyết chính là —— cần thừa dịp tuổi trẻ trải qua vài mối tình là được." Cô hướng trợ lý nháy mắt, mặt tiểu trợ lý lập tức đỏ lên.

Phương Tinh: "... Thừa dịp trợ lý chạy đi mất, hắn làm bộ đi đến bên cạnh Văn Anh, vừa uống nước, vừa hỏi, "Thật sự có bí quyết à?"

Văn Anh kinh ngạc: "Đại thiếu gia không sợ tôi quần lấy anh không bỏ sao?"

Phương Tinh ngưng ngừng gãi đầu, "Chuyện lần trước tôi rất xin lỗi. Đầu tiên tôi muốn nói rõ, tôi cũng không phải là loại người tin vào mấy tờ báo lá cải kia! Là anh trai tôi, anh ấy cũng có một công ty giải trí, nói rằng lúc trước cô bị từng lão tổng của Hoa Ảnh bao nuôi, bởi vì là tin nội bộ nên tôi mới tin. Giờ nhìn thấy kỹ thuật diễn của cô tốt như vậy, tôi cũng biết là giả."

Văn Anh nhìn hần cười.

Nhìn một hồi, hần đột nhiên cả kinh, phun ra một ngụm nước, "Mợ nó, không phải chứ?!"

Văn Anh vừa cười vừa sờ tóc hần, "Trước kia chị có một người bạn trai, cũng ngây thơ giống cậu vậy. Giữ bí mật giúp tôi, đừng nói ra ngoài nha."

Người này kỳ thực không quá đáng ghét. Vì ác cảm liền không muốn cùng diễn chung, bị thuyết phục liền nhanh chóng khai anh trai ra. Suy nghĩ thẳng thắn, còn rất đáng yêu.

"Chị cái gì chứ, cô chỉ lớn hơn tôi có ba tháng!" Hần bực bội gãi đầu, không thể chấp nhận, "Tại sao, với kỹ năng của cô, không cần làm như vậy cũng có thể nổi tiếng mà."

Trước đây có người nói với hần, một diễn viên thiên phú, có thể khiến người khác trong lúc diễn yêu mình. Hần khịt mũi coi thường, giả chính là giả, sao có thể thật sự động lòng?

Mãi đến khi hần diễn, cảm nhận được nhịp tim đập không thể khống chế, không biết là của Tiểu Trạh hay là của chính hần.

"Ở độ tuổi của cậu, chắc vẫn thích chơi game phải không? Ví dụ thế này, nếu giới giải trí là một phó bản, vậy người có bối cảnh là chọn chế độ dễ, người có tài nguyên là chế độ bình thường, mà loại người không có gì cả như chúng tôi, chính là chế độ địa ngục." Văn Anh nhìn đường chỉ tay, giống như là đang nhìn hướng đi của vận mệnh, "Kỹ thuật diễn là cái gì? Không thể thể hiện giá trị của chính mình thì không có ai cho cậu cơ hội biểu hiện. Ở độ tuổi của tôi mà có thể nổi tiếng giống tôi, không phải cực kỳ may mắn, thì phải thực tàn nhẫn, tàn nhẫn với người khác, càng tàn nhẫn với chính mình. Tôi không có thời gian đi đánh cuộc vào vận mệnh, nhưng tôi nghĩ——"

Cô híp mắt cười xán lạn, "Tôi bất chấp mọi thứ hơn bọn họ."

Phương Tinh ngơ ngác nhìn.

Loại luận điệu này rõ ràng không phù hợp với tam quan! Cô gái này thật đúng là đáng ghét như hần nghĩ lúc đầu!

Nhưng là... Mẹ kiếp, càng khiến hần rung động làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (3)

Edit: Thiên Tinh

Trong phòng thay quần áo của trường quay 《Vũ Tiên Ca》, nam diễn viên chính Lô Trạch đang nổi giận đùng đùng. Hần vứt thanh kiếm đạo cụ xuống mặt đất, từ chối người đại diện sắp xếp chương trình truyền hình thực tế cho mình.

Người đại diện bắt đầu đi nhặt thanh kiếm lên, "Hiện tại show thực tế đang rất hot, thái độ của cậu đặc tội không ít người. Cậu đối góc độ mà nghĩ xem, 《Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần》 đã là mùa thứ 2, cậu xem ba cp ở mùa 1, có cặp nào là không hot? Bây giờ cậu cần có độ phổ biến toàn quốc và fan, show thực tế là thích hợp nhất."

Kỳ thực Lô Trạch đã được xem là nam ngôi sao thuận buồm xuôi gió nhất trong giới nghệ sĩ hiện nay, vừa xuất đạo liền được đóng vai thời thiếu niên của nam chính, đạt được giải người mới xuất sắc nhất của Kim Dục. Sau đó liền được diễn trong bộ điện ảnh của đạo diễn danh tiếng, bộ phim đó được khen là bộ điện ảnh tình yêu thuần túy nhất trong lịch sử, hình tượng thiếu niên mặc sơ mi trắng của hần ăn sâu vào lòng người, giúp hần ôm về vô số giải. Về sau kịch bản phim đương nhiên là cuốn cuộn không ngừng đưa lên tay hần.

Lần này trở lại quay phim truyền hình, một là kiếm tiền, hai là vì fan.

"A Trạch lại phát giận?" Chu Bùi ngừng khí thân mặt từ ngoài đi vào, thấy dưới đất bừa bộn, cười nói, "Lúc này là vì cái gì đây?"

"Mắc mớ gì đến cô." Lô Trạch khẩu khí không tốt, nhưng hần không làm lơ Chu Bùi như đối với người khác, từ đó cho thấy mối quan hệ thân thiết.

Thừa dịp người đại diện giải thích cho Chu Bùi, hần ngã vào ghế nằm soát Weibo, rà soát một hồi, tay hần chậm lại, mày nhíu chặt. Trong lúc đó đại khái nghe thấy có người hỏi hần, hần phản xạ hỏi lại, "Cái gì?"

Người đại diện lặp lại: "Cái show thực tế kia, Chu lão sư cũng đi. Hai người kết bạn đi chung?"

Lẽ ra địa vị Chu Bùi trong giới không bằng Lô Trạch, bất quá chỉ là một tiểu minh tinh mới nổi. Người đại diện ngầm thừa nhận ý kết thân của Chu Bùi, là nhận định sau lưng Chu Bùi có chỗ dựa.

"... Vậy thì đi thôi."

Lô Trạch đáp, vừa định bấm quay lại trang trước, Chu Bùi lại bắt lấy tay hần, xem nội dung trên màn hình điện thoại. "Quao, là Văn lão sư và Phương Tinh? Còn rất đẹp đôi."

Ngoài miệng thì cô tán thưởng, nhưng trong lòng lại không cho là vậy, Phương Tinh, Lô Trạch đều là mục tiêu hàng đầu của cô, nhưng so với Lô Trạch, Phương Tinh độ khó cao hơn một chút, thật không ngờ mấy thiếu gia nhà giàu kiểu này lại khó đá động như vậy, gặp người liền cười, nhưng đa phần đều chỉ là mặt ngoài. Không giống Lô Trạch, mặt ngoài tính tình không tốt, nhưng trong lòng lại khá dịu dàng.

Hơn nữa theo cô được biết, đối phương rất ghét nữ minh tinh dựa vào quy tắc ngầm thương vụ vì vậy Văn Anh đối với cô không tạo được uy hiếp.

Lô Trạch không nhịn được tắt màn hình, "Được rồi, cảnh tiếp theo sắp bắt đầu, đi đóng phim thôi".

"Ừ."

Chu Bùi tươi cười như hoa, nhân lúc đối phương không rõ ràng cự tuyệt, nắm chặt tay hắn, kéo hắn đứng dậy.

*

"Lô Trạch?"

Văn Anh và tiểu trợ lý đang đi trên hành lang khách sạn.

"Đúng vậy, em có một người bạn thân làm ở đoàn bên đó, xin chữ ký giúp em." Đôi mắt tiểu trợ lý long lanh, chia sẻ niềm vui sướng với Văn Anh, "Trời ạ, em vô cùng thích hình tượng của anh ấy trong 《 Hồng Đậu Chi Luyến 》, mỗi ngày làm xong việc nông liền tới cửa nhà Châu Châu khảy đàn, trên ông quần đều là bùn, trên mặt còn có mồ hôi, nhưng mà tươi cười lại rất thuần khiết! Xem tới khúc đó tự dưng em lại khóc, Văn Anh tỳ, thật sự có tình yêu như vậy sao?"

Văn Anh nhướn mày, "Platonic love, em cảm thấy thế nào?"

Nếu không phải nghe được hai chữ Lô Trạch, cô cũng sẽ không dừng lại nói chuyện phiếm với tiểu trợ lý. Trên thực tế, khi đáp ứng Z942121, cô liền cảm thấy chuyển lữ trình này không đơn thuần chỉ tồn tại yêu đương về mặt tinh thần, nam nữ trẻ tuổi hưởng thụ va chạm tinh thần đồng thời cũng hưởng thụ va chạm thể xác.

Cô thuộc trường phái trải nghiệm, đem mình hoàn toàn tập trung vào nhân vật, mỗi một mạch máu trên người bọn họ đều là thứ cần thiết để cô có thể diễn giải nhân vật.

Tiểu trợ lý lấy tay ôm mặt, "Dù không tin, chỉ cần nhìn mặt thôi cũng đã hưởng thụ rồi! Nếu bạn trai em có thể đẹp trai như Lô Trạch, em lập tức hiến thân ngay!"

Văn Anh cười rộ lên.

Có nên nói với cô bé này hay không đây, rằng Lô Trạch kỳ thực là bạn trai cũ của nguyên chủ?

Đây cũng là vấn đề vẫn luôn khiến cô khổ não. Nguyên chủ với Lô Trạch lại ở thời đại học yêu nhau ba năm! Nhưng sau đó vì muốn bò lên cao, nguyên chủ liền vứt bỏ vị bạn trai ảnh đế tương lai này, ôm đuôi tổng tài Hoa Ảnh.

Cho nên tuy rằng cô và Lô Trạch có quá khứ thân mật, so với Chu Bùi phải bắt đầu từ con số 0 thì cơ hội càng cao hơn, nhưng... còn không bằng không có!

"Văn Anh tỳ!" Trợ lý của Phương Tinh mới vừa đóng cửa lại, vừa quay đầu thấy cô lập tức cười nói, "Thật tốt quá, Phương Tinh muốn tìm chị để bàn về cảnh quay ngày mai." Hắn ho nhẹ, mặt hơi ửng hồng, "Là cảnh hôn."

Đôi mắt tiểu trợ lý lại bắt đầu phát sáng.

Văn Anh đem giấy ký tên vỗ vào mặt cô, "Giữ ý tứ chút đi." Đi vào phòng Phương Tinh.

*

Phương Tinh đang ở trong phòng xem TV, lười nhác ngồi xếp bằng trên sàn nhà, một tay ấn điều khiển từ xa, một tay cầm quả táo, thỉnh thoảng cắn vài miếng.

Trên màn ảnh xuất hiện mặt Chu Bùi, Văn Anh còn tưởng rằng đó là chính mình.

"Nhân nhả như vậy?" Cô đi vào.

"Khụ khụ!" Phương Tinh ho sặc sụa, "Cô bước đi như thế nào mà không phát ra tiếng gì cả!"

"Ai bảo cậu xem quá chú tâm."

Hắn biện giải: "Tôi là đang nghiên cứu, mấy người trên mạng không phải nói kỹ thuật diễn của cô không bằng cô gái kia sao? Tôi đang xem bộ phim làm cô ta nổi tiếng, ừ, kém xa cô!"

Nếu đánh giá, kỹ thuật diễn của Chu Bùi đúng thật là bình thường, có lẽ vị thần sù sa đọa này không phải xuất thân từ diễn viên. Nhưng theo quỹ đạo vốn có, nguyên chủ nhiều lần ném đá giấu tay, trái lại khiến cho Chu Bùi ở dưới áp lực mà rèn luyện ra kỹ thuật diễn, mới chậm rãi đạt được sự tin cậy và khẳng định của khán giả.

Mà bây giờ, Văn Anh cũng không định chèn ép Chu Bùi, ngược lại muốn cô nàng xuôi chèo mát mái một thời gian.

"Thật à?" Cô ngồi quỳ trên tấm thảm trải sàn, ghé sát vào Phương Tinh.

Mặt hắn chột ửng hồng, tầm mắt chệch đi, "Đương, đương nhiên là thật!"

"Không phải nói tìm tôi thảo luận cảnh hôn sắp tới sao?" Cô thông thả nháy mắt một cái, "Hiện tại bắt đầu chưa?"

Hôm nay cô không trang điểm, chỉ thoa son dưỡng Dior để bảo đảm độ ẩm, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, lớp son hồng nhạt căng mọng, thoát nhìn ngon miệng lại mê người.

Mặt Phương Tinh trong nháy mắt đỏ bừng!

Văn Anh lại ngồi về chỗ cũ, "Không đùa nữa."

Cô cảm kích bản trên giường lên xem, cảnh tiếp theo là nụ hôn đầu của hai vai chính. Có một lần La Ngữ Vi thi không tốt, bị bạn học cười nhạo nên tâm trạng không vui, Tiểu Trạh biết được liền mang cô tới khu trò chơi. Hai người chơi cả buổi, đến lúc ra về, La Ngữ Vi nhìn trúng một con gấu bông trong máy gắp thú, nụ hôn đầu của hai người diễn ra ở đây.

"Anh nghĩ như thế nào?" Cô hỏi Phương Tinh.

Hắn điều chỉnh lại cảm xúc, "Tôi nghĩ là, lúc này tâm tình của cả hai đang phấn khích, cho nên Tiểu Trạh thấy La Ngữ Vi không gắp được thú bông, cũng không nghĩ nhiều liền cầm tay La Ngữ Vi, rút ngắn khoảng cách. Khi hai người kẹp được thú bông đương nhiên vô cùng vui mừng, La Ngữ Vi quay đầu nói chuyện, không cẩn thận hôn Tiểu Trạh. Cô cảm thấy thế nào?"

"Hơi khác tưởng tượng của tôi." Văn Anh suy nghĩ một chút nói, "Trực tiếp thử một lần đi."

Phương Tinh gật đầu, đứng lên đi đến chỗ cái bàn gỗ gỗ, quay đầu lại cười nhẹ, hỏi, "Dùng cái này làm máy gấp?"

Văn Anh ở trong phòng tìm kiếm, phát hiện trên cái tủ đựng ấm nước có một chiếc gương, cô vẩy tay, "Lại đây."

Hắn không hề cốt khí bỏ rơi cái bàn mà mình vừa chọn, chạy tới.

Văn Anh nhắm mắt khoảng 3 giây, lúc mở mắt đã có điểm bất đồng. Cô gái vườn trường chưa từng bị xã hội mài giũa, trong mắt còn chưa mất đi vẻ đơn thuần, cùng sự hiếu kỳ lần chờ mong đối với thế giới. Hai tay cô kê sát cửa kính, không chớp mắt nhìn chăm chăm chú gấu bông bên trong.

Ánh mắt của cô biến hóa khiến trong lòng Phương Tinh rung động một cái.

Mặc kệ xem bao nhiêu lần, hắn đều phải bái phục trước thiên phú và linh khí của cô.

"Thích cái nào thì gấp lấy, nhìn có ích lợi gì?" Hắn nói ra lời thoải của Tiểu Trạ

Thế là Văn Anh thấp thò

Bắt được!

Đồng tử của cô hơi co lại, vừa khấn trương lại vừa hưng phấn. Đáng tiếc khi nhấc lên, gấu bông lại rơi xuống.

Cô thử liên tục ba lần vẫn không thành công, mỗi một lần lại càng thêm nhụt chí.

"Mấy cái máy trong khu trò chơi này, sợ người ta gấp được nhiều sẽ lỗ vốn, nên cái kẹp nào cũng lỏng lẻo." Tiểu Trạ

Cũng như đợt thi lần này, cô phát sốt, thân thể suy yếu, sao có thể phát huy ra trình độ ngày thường?

Nghe được một câu hai nghĩa của hắn, lòng La Ngữ Vi run lên. Tiểu Trạ

Cậu ấy rất cuộc là người như thế nào?

Cửa kính phản chiếu ảnh ngược của hắn, cô không bị khống chế mà ngấm nhìn. Nam sinh từ sau lưng điều khiển hai tay cô, cơ hồ là nửa ôm cô, nhưng hắn không chịu ảnh hưởng, chỉ chuyên tâm nghiêm túc khống chế kẹp sắt, muốn gấp bằng được chú gấu mà cô thích.

Bởi vì tầm mắt dừng lại quá lâu, hắn hình như đã nhận ra.

Phương Tinh lúc này, một nửa đầu óc đang diễn, nửa kia đang nghĩ: Thì ra đây là nguyên nhân cô chọn gương.

Mà một nửa kia, bởi vì cô gái không tự giác toát ra ánh mắt ý lại và hâm mộ, toàn thân hắn căng cứng, ngay cả cầm tay cô cũng siết chặt. Trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ Gấp được nó, nhất định phải gấp được nó!

Gấu bông như ý nguyện mà rơi xuống lỗ.

Hắn huyết sáo chúc mừng, cô mới ngơ ngác phản ứng lại, lỗ tai đỏ lên, nhanh chóng ngồi xổm xuống ôm gấu bông ra.

"Lốp trường?" Hắn đắc ý khoe công lao, nhưng chỉ thấy cô cúi đầu chơi gấu bông, cũng không thèm nhìn mình.

Hắn luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Không nên như vậy, sao có lại phản ứng như vậy chứ? Hắn thành công, hắn giúp cô gấp được gấu bông, cô vui vẻ hơn, vậy cô hắn nên... nên cái gì?

Khi La Ngữ Vi xoay người, Tiểu Trạ

Cô hắn nên, cho hắn một phần thưởng.

La Ngữ Vi bị hôn đến mặt đỏ bừng, ôm gấu bông chân tay luống cuống. Hơi thờ sạch sẽ dễ ngủ của nam sinh tràn vào chớp mũi, hắn mang đến cảm giác áp bách, làm cô muốn chạy trốn lại một bước cũng không thể di chuyển.

Lúc này, nếu là ở trường quay, đạo diễn hẳn là đã hô "cut".

Nhưng khi Văn Anh muốn thoát vai diễn, chợt phát hiện người trước mắt không có ý định rời đi. Cô cảm giác hai cánh môi của hắn hơi tách ra, sau đó —— mạnh mẽ hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (4)

Edit: Thiên Tinh

"Ừm..." Bởi vì ngoài ý muốn, cô vùng vẫy một hồi.

Nụ hôn này hoàn toàn khác biệt với nụ hôn đơn thuần của tuổi mới lớn. Trần trực, dây dưa, tùy ý, đầu đầu cũng có cạm bẫy, đầu đầu cũng có mê hoặc. Hắn dùng một tay ấn sau gáy cô, không cho phép cô thoát đi, một tay khác trong lúc hôn môi cầm lấy tóc cô xoay vòng, có chút trêu đùa ám muội.

Nếu như nói lúc trước hấn thu lại khí thế như một chú cừu vô hại, bây giờ lại như một con sói trút bỏ lớp vỏ bọc lộ bản tính.

Ngón tay Văn Anh không tự giác được níu chặt áo sơ mi của hấn. Cái áo nhả lại.

Sao cô có thể quên mất bối cảnh giáo dục của hấn chứ, loại công tử nhà giàu được nuông chiều này, không chỉ có mỗi đơn thuần. Bản tính cướp đoạt đã thâm nhập vào xương bones họ. Không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Rốt cục hấn buông tha cô, lùi lại.

Văn Anh khẽ thở, bàn tay giờ lên, một cái tát sắp vung xuống.

"Thích em, muốn em."

Hấn cũng không ngó ngang, chỉ là vô cùng thẳng thắn mà nhìn cô, trong đôi mắt tàn ra dục vọng trắng trợn.

Văn Anh khẽ run rẩy, nếu như trước đó là cô áp chế hấn, như vậy thời khắc này, tình thế của hai người chắc chắn đã đảo ngược.

Cái tát này không có đánh ra, nắm ngón tay cô nắm chặt, nhìn chằm chằm hấn, "Muốn tôi cái gì, muốn lên giường với tôi? Hay bao nuôi tôi?" Khóe miệng của cô gọi lên nụ cười tự giễu, "Được thôi, vừa vận hiện tại sự nghiệp của tôi đang rớt đáy, dựa hơi em trai lão tổng của Phương Ngu đợi thời cơ trở lại, rất hợp lý không phải sao?"

Phương Tinh ngẩn ra, "Không liên quan tới chuyện đó, tôi chỉ..."

"Chỉ cái gì?" Cô lạnh lùng hỏi, "Chỉ đơn thuần thích tôi? Đừng nói mấy lời buồn nôn đó!"

Cảm xúc "phải có bằng được" trong mắt hấn sục sôi, bất an gãi đầu.

Cô nhí nhảnh môi, son môi đại khái đã bị hấn ăn mất, sắc môi không còn. Trong mắt cô nhấp nháy tia sáng, như là phản chiếu từ ánh đèn, hoặc như đang cố nén nước mắt.

Hấn triệt để sùng sốt.

Không phải chứ, sao hấn lại bắt nạt cô thành như vậy?

Có lẽ cô nói không sai, đã biết quá khứ và ý tưởng của cô, tuy rằng hấn không có ý này, nhưng lúc đối xử với cô lại có vẻ tùy tiện. Phương Tinh ảo não không thôi, thời khắc này, khí thế hùng hổ dọa người của hấn hoàn toàn tiêu tan.

Văn Anh thở phào nhẹ nhõm.

Nụ hôn này nằm ngoài dự liệu của cô. Xưa nay đàn ông có quyền có tiền đều là rất khó nắm lấy, cho dù bề ngoài đơn thuần như Phương Tinh cũng giống vậy. Cô không thể phá hoại tiến độ hiện tại của hai người, nhưng nếu như trực tiếp ở bên cạnh hấn cũng gây bất lợi cho việc triển khai kế hoạch về sau, cách xử lý lúc này, cơ hồ hao hết tâm tư của cô.

Tiếng chuông như tiếng cảnh báo reo vang, Văn Anh ổn định lại tâm tình, bấm tiếp nhận.

"Hoa tỷ?"

Giọng của đối phương có chút hưng phấn, "Văn Anh, chị nhận được lời mời của 《Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần》!"

"Humm? Đó là một show thực tế phải không." Văn Anh nhớ lại một lát, "Có vẻ rất hot."

"Không sai, thiết lập của chương trình này là mời ba nam ba nữ, ngẫu nhiên tổ hợp thành CP, yêu nhau trong một tuần. Hết một tuần, sẽ dựa theo bỏ phiếu trên mạng mà trao đổi người. Tổ hợp khác nhau sẽ có sát ra những tia lửa khác nhau, rất hấp dẫn giới trẻ. Là chương trình gameshow trọng điểm của đài Phiên Gia!" Hoa tỷ ho nhẹ một tiếng, "Chị nói rõ với em trước, phía nhà đài hình như là nhắm đến vụ thể thao nghịch tập của em với Chu Bồi để làm mảnh khóe câu kéo đó."

Văn Anh cười khê: "Không sao cả. Cô ta lấy đề tài này giã dập em, giờ em mượn nó xoay người, có gì không thể?"

Hoa tỷ hơi kinh ngạc, sau đó cười: "Xem ra trạng thái của em không tệ, nói hay lắm, giới giải trí sợ nhất chính là không đề tài để nói, có cơ hội nhất định phải bắt lấy. Vậy chị liền đồng ý giúp em nhé."

"Cám ơn Hoa tỷ."

Cho dù ban tổ chức muốn lợi dụng đề tài này, nhưng đề tài trong giới giải trí nhiều vô kể, muốn chọn nó, chắc hẳn người đại diện đã phí không ít công sức.

Lời cảm ơn thật lòng thật dạ của cô khiến cho đối phương âm áp, "Đừng rồi, còn một chuyện. Trước đó bên truyền hình của 《Tâm Khiêu Hồi Úc》 muốn tạo scandal của em và Phương Tinh, đối phương không đồng ý. Bây giờ nhìn lại, em đã giải quyết cậu ta xong rồi?" Ngữ điệu mang cười, có mấy phần trên chọc.

Văn Anh nghe vậy cả kinh, sau đó khẽ trừng Phương Tinh bên cạnh một cái, làm đối phương không hiểu ra sao.

Hoa tỷ sẽ không thật sự có thiên lý nhãn đi?

"Tại sao nói như thế?" Cô hỏi, nghe thấy đối phương đáp một câu: "Xem weibo."

Cúp điện thoại, cô lập tức đăng nhập tài khoản weibo. Vừa mới nhấn vào thanh tìm kiếm muốn tra hai chữ "Phương Tinh", chợt nhìn thấy đứng đầu mục tìm kiếm bên dưới, trong đó có một cái gọi là # chỉ có lớp trưởng được ôm eo tôi #.

Nhớ tới cách nam chính xưng hô với nữ chính trong bộ phim này, cô mang theo cảm giác vi diệu bấm vào.

Bài post vốn do một tài khoản cá nhân đăng lên, gồm bốn tấm hình, theo thứ tự là ảnh chụp Phương Tinh trong mỗi bộ phim truyền hình từng đóng, lái xe chờ nữ chính hoặc nữ phụ băng qua phố lớn ngõ nhỏ, xe gắn máy, xe ô tô, xe đạp không thiếu gì cả. Chú thích để dòng caption: Tinh nhà tui lão tài xế chuyên nghiệp, một năm bốn mùa chờ từng cô gái khác nhau.

Đại khái là dòng caption quá chuẩn, quần chúng phun cười xong đều sẽ thuận tay chia sẻ + bình luận, trong lúc nhất thời có hơn 10.000 lượt chia sẻ.

Sau đó, Phương Tinh cũng chia sẻ weibo này.

Phuong Tinh V: Nhưng chỉ có lớp trưởng được ôm eo tôi [doge][doge] Tinh nhà tui lão tài xế chuyên nghiệp, một năm bốn mùa chở những cô gái khác nhau.

Nhìn chung trong những tấm hình, chỉ có tấm cuối cùng, hần cười xe đạp, Văn Anh ngồi nghiêng ở ghế sau, tay vòng quanh hông hần. Màu sắc bối cảnh tươi mát sạch sẽ, khiến hai người có vẻ thanh xuân sức sống mà tốt đẹp.

Rõ ràng chính là hình ảnh tuyên truyền của 《 Tâm Khiêu Hồi Úc 》 do đoàn phim tung ra.

Một hòn đá chắn động ngăn con sông.

Bình luận bên dưới kêu gào một mảnh, có fan bình luận "Đám cá mưòi bịt bánh trắng trộn, eo là bộ phận nhạy cảm của Tinh nhà tui!" Còn có anti-fan của Văn Anh àm ĩ "Ha ha nghe nói lai lịch sau lưng Phuong Tinh rất lớn?" Cùng với fan CP "Ồ ô ô trời ạ tui nghe thấy được mùi kích thích!"

Văn Anh xem xong, đem màn hình đến trước mặt Phuong Tinh, như cười như không, "Có ý gì, không phải anh cho rằng thủ đoạn tạo scandal này quá kém sao?"

Phuong Tinh giả ngu, "Hử, tôi có nói vậy à?"

Sau đó hần hi hi cười, đuôi lông mày tung bay, "Nếu như là với em thì- cầu còn không được."

*

Ba tháng sau, 《 Tâm Khiêu Hồi Úc 》 đóng máy, đồng thời, 《 Vũ Tiên Ca 》 của Lô Trạch và Chu Búi cũng sắp phát sóng, thời gian chiếu của hai phim cực kỳ gần, cũng may thể loại bất đồng. Một bộ là vườn trường thanh xuân tình yêu trong sáng, một bộ là cổ trang huyền huyền tình yêu, đều thỏa mãn khán giả của hai loại hình này.

Vì cả hai phim đều được cải biên từ tiểu thuyết, khó tránh sẽ có sự so sánh với những phiên bản cũ.

Nhưng 《 Tâm Khiêu Hồi Úc 》 là một quyển tiểu thuyết có độ hot nằm ngoài dự đoán của chính tác giả, lại chỉ giới hạn trên mạng. Mà 《 Vũ Tiên Ca 》 lại là tác phẩm hàng đầu, hai phim truyền hình chuyển thể trước đó đều nổi đình nổi đám, bộ thứ nhất thậm chí trở thành một hiện tượng, vô cùng nổi tiếng, bởi vậy bộ phim này rất được xem trọng.

Vừa phát sóng, 《 Vũ Tiên Ca 》 quả nhiên rating cực cao.

Lô Trạch được rèn giữa kỹ năng diễn xuất từ màn ảnh lớn, nên sang màn ảnh nhỏ biểu hiện như cá gặp nước, dễ dàng đón tim khán giả. Hần đóng vai tiên quân, tạo hình này hoàn toàn phủ bày hết nhan sắc của hần, đẹp trai anh tuấn, góc cạnh rõ ràng, vầng trán "mỹ nhân tiêm" càng khiến fan gào thét.

Trước đó hần chưa từng diễn phim cổ trang, lần đầu tiếp xúc, lập tức được phong danh hiệu tứ đại mỹ nam cổ trang.

Đương nhiên, nhân khí của vai nữ chính Chu Búi cũng tăng lên một bậc, lượng fan tăng lên liên tục, loại bỏ tính không ổn định do một đêm thành danh mạng đến, xem như là triệt để đứng vững gót chân ở giới giải trí.

Ngay trong thời điểm máu chóh này, 《 Tâm Khiêu Hồi Úc 》 phát sóng.

Ngày phát sóng, Phuong Tinh gọi vào số tư nhân của Văn Anh, mời ăn cơm. Văn Anh đang ở sân quay chụp quảng cáo, ồn ào không dứt, cô trốn đến bên cạnh nhận điện thoại, cười trừ chọc: "Còn chưa phát sóng đã ăn tiệc chúc mừng?"

Hần tiếp chuyện: "Làm gì có. Tôi đãi Hồng Môn Yến, có tới không?"

Cô dứt khoát đáp ứng, hỏi thời gian địa chỉ, sau khi quay chụp kết thúc, thay trang phục hằng ngày, đi nhờ xe của Hoa tỷ đến chỗ cần đến.

Nơi Phuong Tinh đặt bàn chính là một phòng ăn năm sao, ngăn cách tốt, tránh được khả năng bị fan phát hiện vây đuổi chặn đường.

Đã đóng vai trong sáng được ba tháng, nên hôm nay Văn Anh ăn mặc khá đường hoàng. Một chiếc váy đen dài bó sát người của hãng Chanel, áo cổ đứng in hoa mô phỏng kiểu dáng sườn xám, lộ ra cánh tay mượt mà. Tóc được búi lên, chỉ rơi rớt vài sợi, nổi bật lên khuôn mặt trắng óng, môi tô màu son đỏ rực, lại làm cho cô tràn đầy cảm giác xâm lược.

Chưa đi tới chỗ ngồi, cô đã nhìn thấy Phuong Tinh đang nói chuyện với một người, đưa lưng về phía nàng, cũng không biết là ai.

Người kia mặc âu phục hiệu Armani, cao to rắn rỏi, không như Phuong Tinh lười nhác, toàn thân hần mỗi một đường nét phảng phất đều thẳng tắp, vững chãi mạnh mẽ như ngọn núi lớn.

Người ta thường nói, đàn ông mặc Armani cũng như một bức tranh sơn dầu nổi bật, thường khiến người khác cảm giác được một sự nghiêm nghị thâm hậu. Lời này đặt trên người Trâu Vệ Đông, đúng là có vài phần thích hợp.

Đúng vậy, người này chính là Trâu Vệ Đông, tổng tài của Hoa Ảnh, kim chủ đại nhân của cô.

Cô đã xem qua bản vẽ nguồn sáng từ rất sớm, điểm sáng của hần tuy rằng không bằng Lô Trạch và Phuong Tinh, nhưng sáng hơn người bình thường ít nhất gấp mười lần. Đáng giá tiếp xúc.

Chờ Văn Anh đến gần, tự nhiên liền thấy rõ sườn mặt lạnh lẽo sắc bén của hần. Cô ra vẻ bước chân hơi loạn, trừng Phuong Tinh, giọng cao túi xách như muốn đánh hần.

Còn thật sự định đãi cô một bữa Hồng Môn Yến?!

Phuong Tinh đã sớm nhìn thấy cô, còn vẫy tay nữa, Trâu Vệ Đông thấy cử động của hần không khỏi quay người sang.

Văn Anh như không có chuyện gì xảy ra buông túi xách xuống, nghịch tóc, mím cười với hần.

Trâu Vệ Đông như không quen biết cô, nhìn thêm vài lần.

"Lại đây, giới thiệu cho hai người." Phuong Tinh dặt tay cô kéo đến bên người, tươi cười cời mờ, "Trâu tổng, cô ấy là bạn tốt của tôi, Văn Anh."

Trâu Vệ Đông gật đầu tỏ ý.

Hần nhìn sang Văn Anh, giới thiệu, "Vị này, chính là đối tác của anh trai tôi, Trâu tổng Trâu Vệ Đông. Anh ấy vừa vận tình cò gặp tôi ở đây dùng cơm, nên đến chào hỏi."

"Trâu tồng." Văn Anh cũng ra vẻ không quen biết đáp lại.

Dù sao loại quan hệ giao dịch tiền tài này, từ trước đến giờ không thể nói ở những trường hợp chính thức. Giả vờ không quen biết là nhận thức chung giữa hai bên.

Trái lại Phương Tinh, không hiểu tình huống thế nào, còn vui vẻ giật dây bắc cầu làm giới thiệu cho bọn họ, Văn Anh không hiểu hẳn đến cùng muốn làm gì.

"Mọi người đều biết địa vị của Hoa Ảnh trong giới giải trí, Trâu tồng quả thực thực lực hùng mạnh. Không nói cái khác, gần đây nhất anh ấy đầu tư quay 《Cung Hoa Hồng》 và 《Vũ Tiên Ca》 đều là tác phẩm đứng đầu, ở chuyện này liền kiếm được một đồng lớn." Trong nụ cười Phương Tinh chứa đầy thâm ý, "Nếu có cơ hội được Trâu tồng đề bạt, vậy thì thật không thể tốt hơn."

Hai bộ phim hẳn nêu ví dụ đều là tác phẩm tiêu biểu của Chu Bùi, ám chỉ quá rõ ràng.

Văn Anh đã hiểu tin tức Phương Tinh muốn tiết lộ cho cô.

Kỳ thực những tin tức này cô đều biết, Trâu Vệ Đông từng nhận làm Chu Bùi là cô, rồi xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hai người liền kết bạn -- đương nhiên, tất cả những thứ này bất quá là Chu Bùi cố gắng dần dựng.

So sánh với cô, Chu Bùi bày ra dáng vẻ vô dục vô cầu, dùng thân phận bạn bè tiếp xúc đối phương, trái lại giành được hảo cảm của hắn. Những tài nguyên kia, hẳn cam tâm tình nguyện cho, cứ như Bá Nhạc phát hiện một con thiên lý mã. Cho nên, hẳn từng là kim chủ của Văn Anh, hiện tại lại là chỗ dựa của Chu Bùi.

Lông mày của cô giãn ra, cười đến ôn hoà, "Trâu tồng quả nhiên ra tay bất phàm."

Trâu Vệ Đông thấy thế cũng không có nói thêm, tựa hồ đây bất quá là một cuộc trò chuyện bình thường. Trên thực tế, người hợp tác với hắn là anh của Phương Tinh, hẳn chịu tiến đến chào hỏi, cũng vì nề mặt đối phương mà thôi.

Gặp lại "Chú chim hoàng yến" trước đây từng nuôi, lại là ngoài ý muốn.

Sau khi tạm biệt, hắn đi tới hầm gara, dưới ánh đèn sáng rực, hắn ngồi vào buồng lái, xoa xoa ấn đường.

"Đình" một tiếng, màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, biểu thị có một tin nhắn.

Hắn mở mắt khẩu ra xem.

"Xem ra Trâu tồng đang tìm một kẻ thế thân tôi nha, thế nào, là có sở thích sưu tập khuôn mặt này? Hay là đối với tôi nhớ mãi không quên?"

Tin nhắn đến từ "Chú chim hoàng yến" vừa mới gặp mặt. Hắn phì cười, vốn không định sẽ có liên lụy gì tới cô nữa, lại không nhận được phản hồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (5)

Edit: Thiên Tinh

Rating của 《Tâm Khiêu Hồi Ước》nằm ngoài dự đoán của mọi người, ngoại trừ ngày thứ nhất là 0.8, rating trên TV luôn luôn duy trì ở mức trên 1, thành tích coi như không tệ. Khiến người ta kinh ngạc chính là lượt xem trên mạng, ngày đầu chỉ ngàn vạn, ngày kế đã vượt trăm triệu, tăng dần mỗi ngày. Lượt xem các đề tài weibo đạt sáu trăm ba mươi triệu, những tiêu đề liên quan đến tên phim, tên diễn viên chính, tên nhân vật... thay nhau nổi lên, chiếm top 10 hot search.

Trước lúc đó, weibo của Văn Anh cơ hồ bị anti-fan chiếm đóng, mỗi ngày đều có người comment chửi đổng, fan cuồng của tiểu thuyết thì vẫn luôn chống đối kịch liệt.

Phim vừa phát sóng, fan cũ, fan mới và fan CP của cô lập tức khai triển tự vệ phản kích, dùng chiến thuật biến người bao phủ hoàn toàn anti-fan. Thậm chí có một số anti-fan lập trường không kiên định, dưới sự tẩy não của cốt truyện, bắt đầu hoài nghi tính chân thực của mấy vụ tai tiếng kia.

Mà những người chống lại cô trước đó cũng bỗng nhiên phản chiến. Lúc đầu họ cho rằng tướng mạo của cô quá mức mỹ diệu, không thể hóa thân vào nhân vật lớp trưởng đơn thuần thanh lệ được. Không ngờ diễn xuất, tạo hình và kỹ thuật diễn của cô lại khiến họ ngạc nhiên mừng rỡ.

Trong các đầu đề, hot nhất chính là phản ứng hóa học giữa hai nhân vật chính.

Một cốt truyện về học đường bình thường, dưới lối diễn xuất của hai người, lại làm mọi người nhớ lại thời đại thanh xuân của chính mình. Kinh điển nhất là phân đoạn "Bóng rổ điện giật" và "Nụ hôn đầu ở máy giặt thứ", khiến fan CP gào rú tò vò về nỗi hết cả da gà!

Đến khi Văn Anh chuẩn bị tham gia show thực tế, 《Tâm Khiêu Hồi Ước》không thể nghi ngờ đã là bộ phim vườn trường hot nhất hiện nay. Điều này cũng khiến nhà sản xuất 《Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần》ra quyết định mời cô tới tham gia như được ăn một viên thuốc an thần.

Ngày thứ nhất ghi hình, ban tổ chức phân sáu vị minh tinh đến những nơi khác nhau, trước đó không nói cho họ biết người hợp tác với mình là ai, nhằm chế tạo tình cảnh gặp gỡ.

Văn Anh bị nhân viên công tác dẫn tới một sở thú trong thành phố.

Cô đứng trước chỗ sư tử biển, người quay phim đã bắt đầu ghi hình, chỉ đưa cho cô một chiếc điện thoại, không có bất kỳ nhắc nhở.

Hơi dừng chân suy nghĩ, cô cười, mở điện thoại đi động tìm danh bạ, quả nhiên, bên trong chỉ lưu một dãy số, ghi là X.

Người thần bí à?

Cô định ấn nút gọi, bỗng nhiên, màn hình biểu thị có cuộc gọi đến, người gọi chính là X.

"Alo, đang ở đâu?"

Cô bấm tiếp nhận, âm thanh trầm thấp từ tính của đối phương lập tức truyền vào tai, trong giọng nói còn có một chút thiếu kiên nhẫn, nhưng phần thiếu kiên nhẫn này, nếu không phải người hiểu biết hay gần gũi với hắn, tuyệt đối nghe không ra.

Văn Anh lập tức nghe ra, X lại chính là Lô Trạch.

Đúng là buồn ngủ có gối kê đầu, ban tổ chức đại khái là vì tạo chủ đề nên phân hai người họ cùng một chỗ.

Cô vừa muốn trả lời, trông mắt chuyển động, cố gắng dùng giọng nói điệu đà ngọt lịm trả lời: "Không biết nữa, nơi này thật kỳ lạ nha, toàn mấy con nhìn như hải sâm á, người ta nhìn đến nổi đói bụng luôn." Còn thêm chút giọng Đài Loan để đánh lừa.

Lô Trạch: "..."

Sư từ biến: "..."

Người đối diện đoán chừng đang nổi da gà, Văn Anh cười đến run người, nhưng không dám phát ra tiếng.

Thợ quay phim đứng bên cạnh cũng cười đến nổi tay run, nhưng mặt khác, lại nghe đến xương cốt rã rời, luôn mãi than thở nam khách quý đối diện thật có điểm phúc.

Lô Trạch rốt cục dưới sự "trợ giúp" của heo đồng đội, tìm tới một tiệm com có một cây kem trên nóc nhà, nơi này ký hiệu dễ thấy, là địa điểm gặp mặt sau công cuộc trao đổi vát và giữa họ.

Tiệm com chỉ ngồi một người, đưa lưng về phía hắn, thân hình yếu đuối. Lòng mày hắn nháy một cái, đang cảm thấy bóng lưng này quen thuộc, cô liền chán đến chết nghiêng mặt.

Cô gái khẽ cắn ống hút, gương mặt trắng như gốm sứ, ánh mặt trời nhảy nhót trên mái tóc xoăn, càng nổi bật đôi môi đỏ kiêu mị của cô.

Hắn dừng bước.

Văn Anh lại từ dư quang nhìn thấy hắn, từ trên ghế đứng lên, khẽ mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên cô gặp mặt Lô Trạch, đối phương chỉ lớn hơn cô một tuổi, 26 xuân xanh, đặt trong giới giải trí cũng là một viên tiểu thịt tươi, chỉ có điều do trao đổi mại dâm với những đạo diễn và diễn viên danh tiếng suốt nhiều năm, được họ đánh bóng, hắn như viên minh châu tỏa ánh sáng le lói, vô cùng khác biệt với những diễn viên hào nhoáng phủ hoa trong giới, càng hoàn toàn trái ngược với kiểu công tử nhà giàu đóng phim cho biết như Phương Tĩnh.

Đáng tiếc, dù là người coi mờ thế nào đi nữa, đối với một cô bạn gái cũ xuất quỷ, thái độ chỉ sự cũng sẽ không quá tốt.

Hắn không có lập tức yêu cầu ngừng ghi hình, nhưng không kém là bao, thái độ xa cách lạnh nhạt, lại như đôi tình nhân đang chiến tranh lạnh. Nhân viên công tác không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Cũng may, nam diễn viên không phối hợp, nữ diễn viên biểu hiện cũng không tệ lắm.

Văn Anh vẫn luôn làm sinh động bầu không khí, thậm chí giả tăng động tác thân mật.

Hắn uống nửa bình nước, cô không chút nghĩ ngợi cầm lấy, hơi ngửa đầu, cũng không đụng tới miệng bình, đổ nước vào trong miệng. Cảm giác ám muội kia, theo dòng nước trào ra, lập tức tràn đầy không khí.

Lô Trạch bình tĩnh liếc cô một cái, trong tiếng kinh ngạc xin lỗi của cô, ném bình nước khoáng vào thùng rác.

Sau đó, hắn cũng không tiến hành bất kỳ câu thông nào nữa, thậm chí nương động tác cho gấu trúc ăn, kéo khoảng cách với cô.

Chuyện này khiến cho đạo diễn đi theo vô cùng sốt ruột, chương trình về tình nhân lại làm như chương trình về kẻ thù, vậy đạt rating kiểu gì? Tổ hợp này biểu hiện quả thực nằm ngoài dự đoán của bọn họ, nếu thực sự không ổn, chỉ có thể đổi tổ hợp quay lại!

Lô Trạch là người danh tiếng, rất khó mời, nếu như hắn không thích người hợp tác với mình, bọn họ khẳng định không thể ngồi nhìn mà không để ý.

Văn Anh trong lòng hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục tình trạng này quay hết một tập, cô sẽ không lại có thêm thời gian ở chung với hắn.

Lúc nhiệm vụ ở chỗ gấu trúc sắp kết thúc, vì Lô Trạch chăm sóc gấu trúc rất thành thạo, đến nỗi lúc chuẩn bị rời đi, gấu trúc Ny Ny lập tức ôm lấy đùi, như trở thành vật trang sức dính vào chân hắn. Hắn đi hai bước, thân thể mềm mại của Ny Ny cũng bị kéo theo.

Văn Anh sắp đi đến cửa, quay đầu thấy thế liền "xi" cười lên. Cô đi lùi, hai tay làm tư thế chụp ảnh.

Lô Trạch khẽ liếc cô, bỗng dưng, đồng tử chợt co lại, "Cẩn thận --"

Hắn lên tiếng nhắc nhở đã muộn, phía sau là bậc thang hai tầng, Văn Anh không chú ý, chân giẫm khoảng không ngã ngồi xuống đất!

Tiểu Ny Ny được nhân viên công tác ôm đi, Lô Trạch lập tức chạy tới, nâng cô dậy.

"Thế nào?"

Cô nhú mày, vẻ mặt nhịn đau, "Chân hình như bị trật..."

"Đề tôi bảo đạo diễn ngừng quay!"

Hắn vừa dứt lời đã bị cô ngăn trở, "Không được, không thể bởi vì tôi mà làm lỡ tiến độ của mọi người. Chúng ta là tình nhân mà, bằng không, anh công tôi?"

Lô Trạch chợt đứng lên, lại bị cô kéo lại tay.

"Anh chờ chút... A..." Cô vội vàng đứng dậy nắm lấy tay hắn, lại đau nhức một hồi.

Nếu có thể, Lô Trạch tình nguyện từ bỏ quay chương trình này, vậy sẽ không cần phải có bất kỳ liên hệ gì đến người phụ nữ này nữa. Nhưng chết tiệt là, hắn hiểu rõ mỗi một biểu cảm cử chỉ nhỏ bé của cô, hắn có thể nhìn ra cô đến tận cùng là đang đóng kịch, hay là thật sự bị thương.

Mà hôm nay toàn bộ hành trình, bọn họ đều trầm lặng, cơ hồ chưa nói hơn mấy câu, thiếu hụt tư liệu để cắt nối biên tập, ngay cả người quay phim cũng nóng nảy, ánh mắt sáng quắc theo dõi hắn.

Hắn cuối cùng thỏa hiệp, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Văn Anh nhếch môi, nụ cười xán lạn, từ từ trèo lên lưng hắn.

"Tôi đây là đang giúp anh --" Cô nhỏ giọng, hô hấp phả trên cổ khiến cả người hắn căng thẳng, "Nếu anh vẫn biểu hiện như vậy, sẽ không giữ được fan đâu nha."

Từ lúc bắt đầu quay chương trình, thái độ của cô rất nhẹ nhàng tự nhiên, đến mức cả hắn cũng không khỏi hoài nghi, phải chăng bọn họ chưa từng có đoạn hồi ức ngọt ngào mà thống khổ kia.

Mà bây giờ, cô đang nằm bên tai hắn, phảng phất kể ra bí mật, khẽ cười gọi: "Anh thấy sao, A Trạch?"

Trái tim Lô Trạch, đập mạnh một cái.

*

Sau khi chương trình phát sóng, mọi người há hốc mồm, tổ hợp của bọn họ ở trên mạng bị đánh giá đủ kiểu.

"Ban tổ chức điên rồi sao! Lô Trạch X Văn Anh, Phương Tinh X Chu Bối?? Đây là tổ hợp cái quỷ gì vậy! Hủy CP à! Tui không cần biết tui muốn oanh tạc ban tổ chức!!"

"... Tui xem mà cả người không thoải mái, toàn bộ hành trình không nói mấy câu, bầu không khí gượng gạo kỳ cục, thật đáng sợ, mau đổi hợp tác đi."

"Tuyệt đối không nghĩ tới, wuli A Trạch dịu dàng đẹp trai lại có khía cạnh này, ảnh đối với cô diễn viên Văn Anh kia thật là lạnh nhạt. Vậy mới nói, tại sao phải sắp xếp A Trạch với một nữ diễn viên thanh danh không tốt này chứ!"

"Nữ khách quý cũng giỏi thật, cô ấy vẫn luôn điều tiết không khí, Lô Trạch tốt xấu gì cũng là đàn ông, không nói một lời thì tham gia chương trình tình nhân làm gì?"

"Cái đoạn Văn Anh giả giọng người Đài Loan mắc cười muốn chết, không biết kỹ thuật diễn thế nào, chứ làm diễn viên lồng tiếng thì cho điểm tối đa!"

"Nghe nói trước đây A Trạch từng làm công trong sở thú, thảo nào thành thạo như vậy, lúc Ny Ny ôm đùi không cho ảnh đi, tìm tui như muốn tan chảy!"

"Chỉ có một mình tui cảm thấy, sự ăn ý ngầm của bọn họ rất kỳ quái sao?"

Không cần biết ra sao, chỉ riêng chuyện ba đôi tổ hợp tạo thành hiệu ứng mạnh mẽ trên mạng, đã khiến ban tổ chức tỏ vẻ rất hài lòng với cách sắp đặt của mình.

Ban đầu Văn Anh không biết Phương Tinh cũng tham gia chương trình kỳ này, dù sao trong quỹ đạo cũ, hắn cũng không tham gia. Mãi đến Phương Tinh gọi điện thoại phàn nàn, nói không được phân chung với cô, đồng thời cô soát weibo mới biết.

Sở dĩ cô quyết định muốn tới, thứ nhất là hướng về Lô Trạch, thứ hai, đương nhiên là hướng về Chu Bối.

Trước mắt, Chu Bối dựa vào bộ phim hợp tác cùng Lô Trạch, nhân khí tăng vọt. Nếu như nói lúc trước là Chu Bối đáp nguyên chủ thượng vị, bây giờ, Văn Anh cũng rất muốn cho cô ta nếm mùi tương tự.

Mà cơ hội này rất nhanh liền xuất hiện.

Sau khi ba đôi CP trải qua một khoảng thời gian chung đụng, được yêu cầu tụ tập lại một chỗ, cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ do ban tổ chức an bài.

Trừ hai cặp người yêu trên màn ảnh bị tách ra, còn có một tổ hợp của hai ca sĩ mới nổi.

Bọn họ được mời tới một quán cà phê gần một tuyến xe điện ngầm, quán cà phê hiển nhiên đã giải tán người không liên quan, chỉ chừa sáu vị minh tinh và đội ngũ nhân viên hậu trường.

Văn Anh đi vào quán cà phê, đầu tiên là tầm mắt va chạm với Chu Bối, đối phương nở một nụ cười ung dung của người chiến thắng. Văn Anh lấy kính râm xuống, thờ ơ lác lác, tư thái còn cao ngạo hơn cả Chu Bối.

Hai người vừa gặp, lúc này tia lửa tung toé, những người khác đều khẽ nín thở, thợ quay phim nhanh chóng zoom gần khung hình.

Đạo diễn rất hài lòng hiệu quả như vậy, đưa ra gợi ý trên thẻ nhiệm vụ: Hai người tổ hợp, đóng vai hai nhân vật nào đó có mối quan hệ với nhau, khiến công chúng chú ý. Đội nào thu hút càng nhiều người, cuối cùng có thể giành được khen thưởng của phân đoạn đó.

Yêu cầu này nói đơn giản cũng không đơn giản, phạm vi đề tài quá rộng, liền xem trí tưởng tượng và phát huy của mỗi người.

Mà phân đoạn này nhằm vào ai, không cần nói cũng biết. Bộ đôi ca sĩ vốn không phải diễn viên, tham gia diễn xuất chỉ như thêm chút gia vị, nếu biểu hiện xuất sắc, cũng có thể tạo niềm vui bất ngờ. Mà Lô Trạch và Phương Tinh là hai loại hình tách biệt rõ ràng, cho nên nhiệm vụ này, chuyên vì Văn Anh và Chu Bối mà bố trí.

Ban tổ chức ban đầu mời Văn Anh đã nói rõ, yêu cầu lấy việc hai người ganh đua nhau để tạo đề tài, quả nhiên tận dụng mọi thời cơ, lấy ra dùng rất nhanh.

Văn Anh mới vừa vào cửa, Phương Tinh liền nhe răng cười, vẫy vẫy tay, bị cô lườm một cái.

Trong thời gian thảo luận, hắn càng là chẳng kiêng nể gì chạy tới bên cạnh Văn Anh, Chu Bối cũng đi theo hắn đến chào hỏi.

"A Trạch, còn có Văn lão sư."

Lô Trạch đối đãi với Chu Bối cũng không tệ, cả hai hàn huyên một lúc.

Chỉ có điều, lúc hắn không nhận được dùng dư quang liếc nhìn Văn Anh và Phương Tinh, hai người này thay vì nói là tán gẫu, chẳng bằng gọi là đùa giỡn thì đúng hơn, Phương Tinh lúc

nào cũng không nhận được trêu ghẹo Văn Anh, nói cười một lát liền nắm lấy một lọn tóc của cô, bị cô quở trách, vội bỏ tay ra.

Hắn lạnh nhạt thu hồi ánh mắt.

*

Thảo luận xong, tổ hợp ca sĩ thử nghiệm trước, tạo phản ứng thường thường, cũng may dưới bàn tay trang điểm của chuyên gia hoá trang, cho dù ở đường cái làm bộ một đôi tình nhân cãi nhau, cũng không bị nhận ra thân phận mình thật. Thậm chí còn có không ít người quay clip truyền lên mạng, gọi bạn gọi bè đến xem trò hay.

Đến phiên đội thứ hai Chu Bùi và Phương Tinh, tựa hồ xuất hiện chút trục trặc.

Văn Anh nghe được nội dung tranh cãi, Phương Tinh hình như muốn diễn một ông chồng xuất quỷ, Chu Bùi thì là bà vợ nguyên phối đi tới công ty chồng quậy phá. Chu Bùi từ chối diễn kiểu nhân vật chưa ngoa danh đã này.

Văn Anh cũng cảm thấy một lời khó nói hết, dùng ánh mắt hỏi dò Phương Tinh: Sao anh lại muốn diễn tiết mục như vậy?

Phương Tinh bùng bùng bịa giả, nghe rằng làm mặt quỷ, khiến cô cười đau cả ruột.

Chờ đến khi Chu Bùi đầu tóc rối bù, hoá trang vô cùng nhếch nhác xuất hiện, hắn lén lút tiến đến bên tai cô nói: "Thế nào? Trang điểm thành như vậy, bây giờ dù em muốn biểu diễn kiểu nào, cũng có thể nháy mắt hạ gục cô ta mười con phố!"

Văn Anh không nhận được cười, chẳng qua cô càng muốn gỡ tình đầu óc của đại thiếu gia này, khiến hắn mau tỉnh ngộ!

Cô nghĩ sâu hơn Phương Tinh, làm như vậy tuy có thể đề Chu Bùi xuống, nhưng về mặt dư luận lại khó chiếm ưu thế, e rằng nhân viên công tác ở đây đều sẽ đồng tình Chu Bùi, muốn vì cô ta đối kháng "cường quyền".

Lấy bối cảnh của Phương Tinh, Chu Bùi và ban tổ chức đương nhiên không dám đắc tội, đại thiếu gia khẳng khẳng muốn vậy, bọn họ chỉ có thể làm theo.

Nhưng hiệu quả diễn xuất lại tốt bất ngờ, Chu Bùi dứt khoát không thêm đến xia đến hình tượng, đóng vai một người vợ có chồng ngoại tình rất có chiều sâu. Ở độ tuổi của Chu Bùi mà có thể hóa thân thành mẫu người như vậy, con đường diễn xuất tương lai tất nhiên càng rộng mở, làm cho đạo diễn không khỏi nhìn với con mắt khác.

Ngay cả nhân viên công tác cũng nhao nhao giờ ngón cái, có người nói đùa: "Chu lão sư diễn xuất thật khiến cho người ta đồng tình, làm tôi cũng muốn xông tới đánh Phương lão sư!"

Chu Bùi vừa từ chuyên gia trang điểm tẩy trang, vừa khiêm tốn nói: "Không đâu, may nhờ có chủ kiến của Phương Tinh." Nói xong, khoe mắt nàng Chu Bùi khẽ nhếch, xa xa mà nhìn Văn Anh, lại cười nói: "Tôi tin rằng, lát nữa Văn lão sư biểu hiện, nhất định càng tốt hơn tôi."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (6)

Edit: Thiên Tinh

Dưới lòng đất, tại cửa của một trạm tàu điện ngầm, dòng người tấp nập, bỗng truyền đến tiếng tranh chấp huyền ảo.

Nhưng âm thanh này không có gì đặc biệt, chuyện lại không liên quan tới mình, đa số mọi người đều vội vã bước đi, chạy tới chỗ cần đến, ngay cả thời gian nhìn một cái cũng không có.

Chỉ có vài người vừa vội đi ngang qua gần đó, chậm lại bước chân.

Chỉ thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi nhìn như là tình nhân đang tranh cãi, người phụ nữ thì trang điểm loe loét, người đàn ông thì đáng vẻ côn đồ, tết bím tóc, miệng ngậm điếu thuốc, trêu chọc kéo tay của cô gái kia không buông. Chỉ riêng từ bề ngoài đến xem, hai người xác thực xứng đôi.

Cô gái gãy ra không được, liền hung ác trừng hắn: "Đồ thần kinh! Mau buông tay, tôi không quen biết anh!" Nhưng do cách trang điểm của cô, trừng người khác lại không khác gì liếc mắt đưa tình.

Thế là người đàn ông kia cười càng to hơn, giải thích với người chung quanh: "Đừng nhìn nữa, chưa từng thấy cãi nhau sao?" Hắn dùng lực, ôm người vào lòng: "Bảo bối à, anh đã xin lỗi em rồi, em còn muốn thế nào?"

Cô gái cố gắng xin giúp đỡ từ người qua đường, nói rằng bọn họ không phải là tình nhân, nhưng người qua đường thấy thế, vội vã lắc đầu.

Đạo diễn và hai đội minh tinh ngồi ở bên trong, giờ khắc này, đang xem video trực tiếp phát tới.

Có nhân viên lên tiếng: "Ý tưởng của Văn lão sư rất hay, cô gái xinh đẹp gặp phải phản từ bất hợp pháp. Chẳng qua chọn địa điểm lại không ổn, ngay cửa tàu điện ngầm, tất cả mọi người đều đang gấp gáp, giả lưu manh vừa nhìn liền biết không dễ chọc, ai sẽ quan chuyện vô bổ này?"

"Đúng đó, đã xem một phút rồi, vẫn không thấy có thay đổi gì, tôi đa có mấy người dừng lại liếc vài cái rồi cũng đi."

Đạo diễn ra hiệu im lặng, trầm tư lắc lắc đầu: "Lựa chọn ý tưởng này thật đáng tiếc, lãng phí kỹ thuật diễn của hai người họ. Các cậu nhìn vị trí đứng, động tác, hướng mặt của họ, có phải xem rất rõ ràng hay không? Lúc Văn Anh trốn ra sau, nếu phạm vi lớn chút nữa sẽ ra khỏi khung hình, nhưng các cậu xem, cô ấy vẫn đứng trong màn ảnh, bởi vì động tác này, biểu cảm khuôn mặt sẽ dễ lọt vào ống kính hơn, biểu hiện vừa đúng."

"Ồi chào, chẳng trách! Lúc chúng tôi đi lắp máy quay, hai vị lão sư nặng nề muốn đi theo xem lắp ở đâu."

"Không phải chứ?" Có người kinh ngạc, "Lô ảnh để lợi hại như vậy thì không nói, cô Văn Anh kia, không phải nói kỹ thuật diễn ở trình độ bình thường sao?"

Có người cười nhạo: "Chỉ là biết vị trí đứng mà thôi, nhóm Chu lão sư không phải cũng có thể làm được sao?"

Hắn vừa nói thế, mọi người ngẩng lại nhóm Chu Bùi cũng diễn rất tốt, đồng ý gật gù. Đạo diễn lại nghĩ, đội Chu Bùi cơ hồ không có vị trí cần thay đổi, yêu cầu đối với vị trí đứng thấp hơn nhiều, nhưng hắn tư tâm thiên hướng Chu Bùi, nên không có phản bác.

"Lần đầu tiên tình nhân PK, rõ ràng là so đấu kỹ thuật diễn, Lô ảnh để lại muốn thua!"

Ngay lúc nhân viên công tác tằm tắc lấy làm lạ, Lô Trạch lại có cảm thụ hoàn toàn khác.

Trong ấn tượng của hắn, Văn Anh về mặt diễn xuất cũng không có thiên phú, cho nên rất sớm đã từ bỏ ý định nghiên cứu kỹ thuật diễn, một lòng muốn dùng cách bàng môn tà đạo trèo lên.

Nhưng người đứng trước mắt bây giờ, giống như thay đổi linh hồn, đột nhiên bạo phát ra khí tràng trước nay từng chưa có.

Văn Anh đang cố hết sức tránh thoát trời buộc. Cô cau mày, vô ý thức hạ thấp trọng tâm ngửa ra sau, cố chống cự lực kéo của hắn. Mà một bàn tay khác của cô, năm ngón tay siết chặt túi xách, cơ hồ muốn cào nát nó.

Đây đều là biểu hiện nên có khi phụ nữ gặp phải uy hiếp.

Hắn lại nhìn kỹ, sẽ phát hiện chân cô khẽ run, mồ hôi lạnh trên mặt như muốn hòa tan lớp son phấn.

Run ở đây không phải kiểu run rẩy kịch liệt, mà là lúc thân thể cảm thấy sợ hãi, bắp thịt co rút lại sinh ra phản ứng. Tầng mồ hôi trên mặt cũng không phải được phun lên, điểm này càng làm cho người ta tán dương.

Tình thái là thế, cô nắm giữ tiết tấu động thái vẫn xuất sắc. Hai người đã tranh chấp gần một phút đồng hồ, nhưng cũng như khán giả xem phim truyền hình, một tình tiết mà kéo lâu, dễ dàng khiến người ta sản sinh cảm giác nhàm chán.

Không chờ hắn nghĩ ra biện pháp, liền thấy cô giơ túi xách, đột nhiên đập vào hắn!

Ánh mắt Lô Trạch chợt sáng ngời, chấp nhận bị đập vài cái, sau đó giật lấy túi xách của cô, ném ra ngoài lan can.

Cử động này, lập tức khiến người khác chú ý.

Chỉ bằng vào hai cái này, hắn cũng đã vô ý thức dùng hết tinh thần để diễn với cô, chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ triệt để rơi vào tiết tấu của cô.

Bên ngoài màn ảnh, nhân viên công tác hơi ngoài ý muốn lắm lắm: "Kỳ quái, vừa nãy tôi vẫn luôn nhìn Văn Anh, quên mất Lô ảnh đế."

Đạo diễn cũng gật đầu: "Kỹ thuật diễn không tệ, có điều bị đề tài hạn chế, hai người dù sao cũng chỉ là diễn kịch, nếu đổi lại là tên lưu manh thật sự đã sớm cho một bạt tay rồi, sẽ tạo ra động tĩnh lớn. Nhưng Lô Trạch không thể cư xử quá mức với Văn Anh, tương tự, Văn Anh cũng không thể quá khác người, cục diện khẳng định sẽ bị đơ, không dễ kết màn."

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên, hình ảnh xuất hiện biến hóa lớn, ở trạm tàu điện ngầm, biển người ồ ạt trào ra như con lốc, cuốn về phía trung tâm.

"Chuyện gì vậy, xảy ra cái gì?"

Nhân viên công tác chỉ vào máy theo dõi, hít vào một hơi, nói không ra lời.

Ngay lúc này, cao trào của câu chuyện bắt đầu.

Lô Trạch và Văn Anh luôn âm thầm phân cao thấp, nhưng Văn Anh vẫn bắt được thời cơ thay đổi cục diện trước!

Cô gái xinh đẹp mắt đi chiếc túi xách, thứ cô xem như "vũ khí", lại thêm sự thờ ơ của người qua đường, mắt thấy sắp bị kéo đến một nơi hẻo lánh, rốt cục òa khóc, cô trang điểm đậm nên bây giờ trên mặt nhìn không ra hình thù gì. Nhưng dù thế, vẫn trông vô cùng đáng thương.

Đúng lúc một đôi mẹ con đi ngang qua, thanh niên lòng sinh thương tiếc liền muốn tiến tới giúp đỡ, lại bị người mẹ ngăn cản: "Quản chuyện vợ vẫn làm gì! Loại phụ nữ đó vừa nhìn liền biết phẩm hạnh không đáng hoàng, cách xa cô ta một chút!"

Lời của bà mẹ như chạm đến dây thần kinh của cô gái xinh đẹp, cô từ từ trợn to hai mắt, nhìn thấy rõ sự lạnh lùng và khinh thường trong đôi mắt của bà mẹ.

Trong lúc họ nói chuyện, cũng đã cách rất gần.

Đột nhiên, Văn Anh dùng cái tay không bị trời buộc, giật lấy túi của bà mẹ, úp ngược xuống, đồ vật trong túi đều bị đổ ra!

Khăn giấy, gương, điện thoại di động, thoi son, nước hoa ngay thức khắc văng đầy đất!

Lọ nước hoa vỡ tan, mùi thơm nồng nặc bay xa.

"A, đồ của tôi ——" Bà mẹ lập tức la hét, nhào tới giằng co, "Cô bị điên à, cãi nhau với chồng thì cứ cãi đi, dám vứt túi xách của tôi!? Cô không được đi, ở lại đền tiền!"

Nhờ phen đại náo này, rốt cục làm người đi đường dừng bước, nhao nhao tò mò lo đầu quan sát.

Ngay lúc bà mẹ kia kêu gào bồi thường, Văn Anh với khuôn mặt nhếch nhác, cười gằn: "Bà tìm chồng tôi mà đòi ấy."

Lô Trạch thầm nghĩ mình đã thua một bậc, những vẫn diễn tròn vai lưu manh, xúi quẩy phun nước bọt: "Cmn ai là chồng cô?"

Một câu nói, đơn giản sáng tỏ, khiến quần chúng vây xem không rõ chân tướng chợt hiểu.

Quần chúng ồ lên, mọi người ào ào vọt tới bên này, vây quanh bọn họ, định bắt lấy gã côn đồ, quả trách bà mẹ kia truy cứu quá mức, còn có rất nhiều người giơ điện thoại quay chụp, cứ như thể những người hồ hững đi qua trước đó không phải bọn họ.

Đến nơi này, màn biểu diễn đã khiến nhân viên công tác bị kinh diễm, tí mi nghĩ lại, rõ ràng là biểu diễn ngẫu hứng, lại như một câu chuyện hoàn chỉnh. Từ siết chặt đến buông lỏng, từ vô vị đến cao trào, một năm một buổi đều vừa đúng.

Đạo diễn cũng vỗ đùi cười to: "Đúng là nhân tài! Đáng tiếc tôi không phải đạo diễn phim, bằng không nhất định phải xin mời hai người này tới diễn!"

Bất kể là sự sáng tạo, kỹ thuật diễn, hay là quyết tâm dám mạo hiểm, Văn Anh không một khiếm khuyết, hần nhìn Chu Bùi ngồi bên cạnh, trên mặt vẫn đang cười, đáng tiếc không cần thận kéo đứt móng tay dài đã bán đứng cô.

Hần không khỏi hoài nghi cái nhìn lúc trước của mình, Chu Bùi có thể đi xa hơn Văn Anh sao?

*

Chương trình vừa phát sóng, cũng tiếp tục tạo nên tiếng vang lớn trên mạng.

"Ca của tui lợi hại quá! Người ta diễn tình nhân cãi nhau, bọn họ lại diễn phim phổ cập giáo dục?!"

"Không ngờ Trạch ca của tui lại diễn vai lưu manh! Nhưng rất đẹp trai a a a! Văn Anh là cô ngôi sao có biệt hiệu "Ngủ tỉnh" kia sao, tự dung tui có chút hoài nghi độ chân thực, kỹ thuật diễn của người ta rõ ràng rất tốt mà?! Mỗi lần xuất hiện chung khung hình với Trạch ca, tui thế mà lại không nhận được nhìn cô ấy trước!"

"Mấy người tránh ra hết đi! Tôi phải dùng ba cấp độ bốn góc độ năm phương diện để phân tích nhân vật này của Văn Anh! Má ơi, chỉ một màn trình diễn ngẫu hứng thôi, tui lại cảm thấy cô đang viết kịch bản phân tích nhân vật!"

"Tui vừa phun một ngụm nước ra ngoài, thân là một fan qua đường của Chu Bùi, bày tỏ lòng khiếp sợ đối với nhân vật bác gái mà cô diễn! Tui làm fan là vì cô đẹp, chứ không phải giả dận thế này!"

"Nói thật, đều là hóa trang mất thẩm mỹ, Chu Bùi sau khi thoát vai diễn vẫn là một bà bác, Văn Anh sau khi thoát vai... Mấy người có thấy video theo dõi ở trạm tàu điện ngầm không, Văn Anh giải thích với công chúng là do yêu cầu của chương trình, sau đó tươi cười kí tên, má ơi, cứ như cô đang đi thăm dò vậy. Hèn chi Chu Bùi trước đây làm đóng thế cho người ta, từ kỹ thuật diễn đến khí chất, hoàn toàn thất bại!"

"Lúc cả đám người tràn tới thực sự làm tui sợ muốn chết, Trạch ca siêu ám áp, cánh tay luôn ở phía sau bảo vệ Văn Anh! Ahihi, ngoài miệng nói không muốn thân thể lại rất thành thực, lần trước ở sở thú cũng vậy, biểu cảm thì lạnh lùng lắm, cơ mà người ta vừa té ngã còn không phải khẩn trương muốn chết sao!"

"Cám ơn mọi người, lại đi ra spam CP Trạch Anh lần thứ mười, màn hình đã bị tui liếm cho sáng lấp lánh!"

Kỳ này, bình luận cơ hồ đều nói về đội Trạch Anh, cho dù nhắc tới Chu Bùi, đa số là đem ra so sánh, Chu Bùi phảng phất lập tức từ trời cao rơi xuống, bị người ta so sánh thành cái gì cũng dờ.

Dù sao Chu Bùi từng làm thế thân cho Văn Anh, nữ diễn viên bình thường có thể không bằng Văn Anh, mà Chu Bùi chỉ phải biểu hiện tốt hơn Văn Anh.

Lúc cất nổi biên tập, còn lồng thêm một đoạn phát biểu cá nhân của Văn Anh, là không gian trò chuyện chuyên ghi hình về những cảm tưởng của mình tình trong chương trình thực tế. Lúc này Văn Anh đã thay một bộ đồ đơn giản thoải mái, tóc được cột lên gọn gàng, như một chị gái nhà bên vậy, trao đổi tâm đắc với các cô gái ngồi trước màn hình, ví dụ như màn diễn trong video của cô, ở tình huống không còn cách nào khác, phá hoại vật phẩm của người khác dẫn tới tranh chấp. Dù sao so với an toàn của mình, tổn thất tài vụ đơn giản có thể thừa nhận.

Ở phần cuối, cô nói: "Con gái đi ra ngoài nhất định phải tự bảo vệ mình cho tốt. Tuy rằng trên xã hội, người biết quan tâm người khác vẫn chiếm đa số, nhưng mình không thể nào vĩnh viễn dựa vào sự giúp đỡ của người khác, chỉ có chính mình trở nên mạnh mẽ, mới có thể thoát khỏi khổ cảnh."

Lúc nói chuyện, cô lộ vẻ xúc động, vô cùng cảm khái, đến mức sau khi phát sóng, ngoại trừ những fan khóc lóc muốn sà vào lòng ngư ty, còn sản sinh không ít fan mẹ ruột, luôn nói muốn bảo vệ cô.

Họ nhất trí cho rằng, Văn Anh có cảm khái này, là bởi vì quãng thời gian trước bị trắng trợn truyền bá "điểm chiếu", mà cô dựa vào sức một người thoát ra. Họ chất vấn tính chân thực của ảnh chụp, nói rằng muốn vì Văn Anh tìm kiếm sự thật, lấy lại công đạo!

Cùng lúc đó, đoạn phim mà Văn Anh và Lô Trạch diễn, cũng được cắt riêng ra, phát tán rộng rãi trên mạng, trở thành một video phổ cập kiến thức phòng lang thú vị.

Số lượng fan của cả hai nhất thời tăng lên dữ dội, fan qua đường có thêm rất nhiều.

《Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần》tên như ý nghĩa, một đôi tình nhân chỉ ở chung một tuần lễ, sau khi kết thúc, phải trao đổi hợp tác, để cọ sát ra những tia lửa bất đồng.

Lô Trạch và Văn Anh mới hợp tác xong, cho nên không nằm trong lựa chọn, sau cuộc bỏ phiếu trên mạng, hợp tác của cô biến thành Phương Tinh.

Vừa phát sóng, tổ hợp này lập tức bị người ta gọi là tổ hợp "rắc đường".

Tập một, hai người đều được sắp xếp phân cảnh gặp gỡ, trong một tiệm trò chơi điện tử, phân đến hai căn phòng khác nhau, dùng trò chơi mô phỏng đua xe VR tiến hành PK, từ trong trận đấu hiểu được tính cách của người hợp tác.

Hết một trận, Văn Anh đứng lên xoay người rời đi, làm thợ quay phim sững sờ tại chỗ, không biết xảy ra chuyện gì.

Hợp tác của cô từ phòng trò chơi sát vách đi ra, vừa thấy cô muốn chạy, sai bước đi tới, cầm cổ tay cô, ""Thua liền bỏ chạy?""

"Biết là anh mới chạy." Văn Anh xoay người, trừng hần một cái, lại trừng máy quay, ""Không thể sáng tạo thêm một chút sao? Ai muốn chung đội với anh ta.""

Phương Tinh ngồi đại lên một chiếc xe gắn máy, kéo cô tới trước mặt, cười lộ ra hàm răng trắng: ""Ai nói chúng ta là một đội? Tôi thắng trận đấu, em chỉ là phần thưởng của tôi thôi.""

Vừa lên sóng liền phát kẹo, người quay phim cảm thấy ề quái hằm

Khán giả trước màn hình cũng cảm thấy ngọt đến sâu răng, so với kiểu ám áp từ từ của CP Trạch Anh, đội này quả nhiên không hổ là từng đóng phim chung, thủ đoạn ngược cầu hạ bút thành văn!

Lại so sánh, Lô Trạch và Chu Bùi tuy rằng cũng từng đóng phim chung, nhưng hình thức ở chung không mặn không nhạt, khiến fan hâm mộ cảm thấy cực kỳ thất vọng.

Nhưng Văn Anh biết, bây giờ tuy tình thế nhìn như cô đạp Chu Bùi xuống, nhưng chỉ cần hậu trường của Chu Bùi vẫn còn, cô ta vẫn có thể thu được tài nguyên, thanh thế trước mắt cũng không tính là cái gì. Bản thân cô chính là ví dụ tốt nhất.

Mà việc cô muốn làm tiếp theo, chính là phá hủy hậu trường của Chu Bùi.

Chương trình truyền hình thực tế vẫn tiếp tục ghi hình, lần này, đạo diễn sắp đặt cô đi đến nhà Phương Tinh chuẩn bị bữa cơm trưa ẩm cúng của hai người.

Mà khi cô đi chọn mua nguyên liệu, tại lối vào một siêu thị gần nhà Phương Tinh, gặp phải hậu trường kiên cố nhất của Chu Bùi —— Trâu Vệ Đông.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (7)

Edit: Thiên Tinh

Văn Anh lên tiếng chào hỏi với người quay phim, tạm dừng ghi hình, liền đi về phía Trâu Vệ Đông.

Trước tủ thực phẩm đông lạnh, Trâu Vệ Đông đang khom người cầm lấy ba gói sủi cào đông lạnh bỏ vào xe đẩy, hôm nay hắn mặc áo sơ mi, không đeo caravat, ống tay áo xắn tới khuỷu tay, nhìn trẻ trung hơn rất nhiều, trông như người đàn ông của gia đình, dưới bối cảnh siêu thị càng tỏ ra hài hòa.

Văn Anh đi tới cạnh hắn: ""Tại sao lại ăn thực phẩm đông lạnh, Lý tẩu đâu?""

Trong trí nhớ, Tổng tài đại nhân rất không thích khoe khoang lãng phí, không giống trong sách, sẽ một cú điện thoại liền gọi tới một phần ăn giá cả trên trời, trong một cửa hàng ngay cả muốn xếp hàng cũng khó xếp được. Chẳng qua lúc nguyên chủ còn ở bên cạnh hắn, hắn có mời bảo mẫu, nhưng vào những lúc bảo mẫu nghỉ phép sẽ mua một ít thức ăn nhanh đông lạnh dự trữ trong nhà.

""Nhà Lý tẩu gặp chút chuyện, về quê rồi."" Hắn liếc mắt nhìn bên cạnh, thấy là cô, trả lời cũng tự nhiên. So với lần trước giương nanh múa vuốt ở khách sạn, trước mắt bầu không khí giữa hai người có vẻ gần gũi hơn.

Có thể là do đạo gần đây cô không ngừng tin nhắn cho hắn đã phát huy tác dụng.

Cô lật nhìn một gói sủi cào trong đó, liếc nhìn hắn: ""Anh lại không xem kỹ thời hạn, túi này sắp hết hạn sử dụng rồi, mua về làm bã đậu ăn à?""

Tổng tài đại nhân nhìn gói trong tay cô, khó được im lặng ngắn ra, không nghĩ tới chính mình sẽ mắc loại sai lầm cấp thấp này.

Văn Anh trả gói sủi cào đó về, cũng lấy hai gói khác trong xe trả về.

""Đều có vấn đề?"" Hắn khó hiểu.

""Không dính đường, nếu anh muốn ăn sủi cào, tôi sẽ đưa anh một ít bỏ vào tủ lạnh. Khẳng định tốt hơn nhà xưởng làm.""

Biểu cảm của Trâu Vệ Đông có hơi chút biến hóa, cô đã nhận ra, bầu không khí lập tức thay đổi.

Cô ngửa đầu quyền rũ cười: "Nghe nói có một vị đạo diễn nổi tiếng gần đây đang tuyển diễn viên, là bộ phim mà Trâu tổng bỏ tiền đầu tư. Thế nào, không cho phép tôi lấy lòng người đầu tư sao?"

Hắn nhú mày, giọng nói cũng trở nên lạnh nhạt, "Tùy cô."

*

Cuối cùng Văn Anh vẫn mua bột mì và nhân làm sủi cào, đồng thời mang tới nhà Phương Tinh. Phương Tinh và Trâu Vệ Đông đều sống trong một tòa biệt thự nhỏ thuộc hoa viên Kim Đô, đây cũng là lý do tại sao bọn họ lại gặp nhau ở siêu thị phụ cận.

Trợ lý của Phương Tinh mở cửa cho cô, "Phương Tinh ca còn đang ở trường quay, bảo em tới đây mở cửa, chờ lát sẽ trở về."

Văn Anh giờ hai tay đang cầm nguyên liệu nấu ăn lên, lắc lắc: "Vừa lúc, tôi đi nấu cơm trước. Tiểu Ngô phải không, không cho phép cậu mách leo với anh ta, nếu không tôi kêu anh ta trừ lương cậu!"

"Bà chủ" uy hiếp quá đột nhiên, trợ lý gạt đầu liên tục, tỏ vẻ mình sẽ không nói!

Phương Tinh vừa về nhà, biết rõ xung quanh đại khái đã đầy áp máy ghi hình, vẫn cứ ngã nhoài lên sofa, mệt đến nỗi một đầu ngón tay cũng không muốn động. Chỉ lười nhác kêu to: "Tiểu Ngô, Anh Anh còn chưa tới sao?"

Hắn vừa dứt lời, chỗ phòng ăn chợt truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Phương Tinh giật mình từ trên ghế sofa lông nhảy lên, chạy đến nhà bếp xem, Văn Anh đang che ngón trỏ, giống như bị thương.

Ngũ quan của cô vốn sắc bén tươi đẹp, giờ khắc này nhú lại lông mày, trong mắt chứa hơi nước lờ mờ, khi cô liếc mắt nhìn sang, không kịp đề phòng, lòng hắn lập tức sụp xuống hơn nửa.

Văn Anh từ đầu đã nghe được tiếng hắn vào nhà, muốn dọa hắn, còn định chờ đến khi hắn hết sốt ruột, mới cười trêu hắn một phen.

Ai ngờ hắn lại bước nhanh đi qua, lông mày nhú chặt, trong nháy mắt đó khí thế bởi vì thận trọng căng thẳng mà ngưng tụ lại, trái lại dọa cô sững sờ, vừa không chú ý, ngón tay đã bị hắn ngấm lấy.

Ngơ ngác qua đi, Văn Anh cười khẽ một tiếng: "Này, anh ngốc à, ít ra cũng phải kiểm tra xem tôi có bị thương thật hay không chứ?"

Lúc này hắn mới hiểu ra, như bị điện giật buông ngón tay cô ra nhìn, quả nhiên là trơn láng như ban đầu.

Hắn ra về tiêu sái mà buông tay: "Vậy thì thật là đáng tiếc."

Văn Anh lườm hắn, "Đi đi! Nhà bếp bây giờ là địa bàn của tôi, không cho anh vào đây nữa." Cô cầm xẻng com đuổi người. Hình tượng của cô luôn gọn gàng xinh đẹp, đáng vẻ mang tạp dề nộm trỏ cũng là hiếm thấy.

"Thật không có đạo lý..." Hắn vừa cãi vừa bị đẩy ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng, vẻ mặt Phương Tinh lập tức thay đổi.

Máy thu hình lắp ở phòng ăn thành công quay được biểu hiện của Phương Tinh: Mặt hắn như có thể tự khổng chế, bỗng chốc đỏ lên, vổ một cái tát trên trán mình, biểu cảm trên mặt rành rành viết hai chữ "'ngu ngốc'". Sau đó, hắn còn cảm thấy không đủ, đập đầu lên bàn ăn làm bằng cảm thạch, thể hiện trọn vẹn hình tượng hối hận vì đã làm một việc ngốc nghếch.

Có fan thấy đoạn này đã bình luận: "Làm sao bây giờ, tui cảm thấy Tinh ngốc của chúng ta, hình như là thích Văn Anh thật đó, a a a muốn khóc quá. Nhưng về mặt động tâm của ảnh thật sự quá đáng yêu ha ha ha ha ha ha. Xin cho tui một tá Tinh ngốc như vậy đi!"

Lúc Văn Anh dọn món ăn lên, Phương Tinh đã khôi phục đáng vẻ tiêu sái đẹp trai, ra vẻ một nhà mỹ thực, bình luận từng món. Khi bắt đầu dùng bữa thật sự, hắn vừa ăn một miếng, trên mặt liền lộ biểu cảm "một lời khó nói hết".

Văn Anh cười rục rờ uy hiếp: "Anh thử phun ra xem?"

Hắn miễn cưỡng nuốt xuống, cô lại tự mình gấp đũa dứt tới bên miệng, "Mở miệng, a ——"

Phương Tinh: "..."

Dùng qua com trưa, hai người cùng nhau cười đùa quét dọn vệ sinh, rồi lại chơi trò chơi, từ Tam Quốc online, cờ tỷ phú, lại tới bài UNO, chơi đến khí thế hùng hục!

Sau khi kết thúc ghi hình, hắn thu dọn bộ bài, cô tới nhà bếp lấy một túi bột mì, chuẩn bị rời đi.

Hắn khoanh chân ngồi trên sàn nhà, ra vẻ tùy ý hỏi: "Trâu Vệ Đông cũng có một căn ở khu này, em có biết không?" Kỳ thực hắn càng muốn hỏi chính là, em từng đi qua chưa.

"Ừm"

Thái độ của cô quá thân nhiên, một giây sau hắn liền chuyển tầm mắt, vừa vắn thấy túi bột mì, hắn hỏi: "Sao còn mua bột mì, dùng làm gì thế?"

Văn Anh cười đáp: "Cái này à, đem về nhà làm sủi cảo ăn."

*

Văn Anh mang mắt kính đeo khẩu trang, ghi chiếc mũ xuống, nhấn chuông cửa nhà Trâu Vệ Đông.

Lúc ở siêu thị tình cờ gặp Trâu Vệ Đông, cô liền biết việc kiến nghị với ban tổ chức làm "Bữa trưa kính hi" đã không uống phí. Nguyên chủ còn là quá ngốc, cái gì nên trả giá đều đã trả giá, thứ nên nhận được lại bị Chu Bùi dùng miệng lưỡi cướp mất.

Trâu Vệ Đông mở cửa bằng điều khiển từ xa, khi cô bước vào nhà, miệng hắn nhếch lên một tia trào phúng: "Sợ lộ mặt à?"

"Xem ở việc tôi đến làm đầu bếp cho anh, kính xin Trâu tổng nương tay cho." Văn Anh liếc mắt nở nụ cười với hắn, yếu điệu đi vào phòng bếp.

Trâu Vệ Đông dựa vào khung cửa nhìn cô.

Hắn luôn tự nhận là hiểu rõ cô gái này, có dã tâm, chịu hạ mình, chỉ là không đủ thông minh, cũng không có tính dẻo dai. Người như vậy một khi gặp đá kích từ đỉnh cao rớt xuống, sẽ té tan xương nát thịt, tâm lý bắt đầu sụp đổ. Lúc hắn quyết định nâng Chu Bùi, từng nghĩ tới kết cục của cô —— Đại khái là cả ngày tự giam mình trong nhà, chờ mong người đại diện có thể giúp mình giải quyết vấn đề, hoặc quay về cầu xin hắn.

Không nghĩ tới hắn cũng có một ngày nhìn nhầm.

Hai ngày trước Chu Bùi từng bởi vì áp lực dư luận mà gọi cho hắn, tâm sự rằng: "Tôi chỉ muốn diễn tốt vai của mình, dù thua kém cô ấy, lẽ nào ngay cả tư cách nỗ lực cũng không có sao?"

Sau khi hắn hứa hẹn sẽ mau chóng giải quyết, bất giác chú ý tới hướng đi của chim hoàng yến nhỏ bé này.

Về mặt kỹ thuật diễn tiến bộ, hắn là người ngoài nghề nên không hiểu, chỉ riêng ở thái độ giao tiếp và cách dùng từ ngữ, cô đã có biến hóa rất lớn, năm đó hắn không biết bao phen phải trả nợ vì những "câu nói giật gân" của cô. Chương trình truyền hình thực tế kia, đã khiến hắn nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

Văn Anh bận rộn một hồi, thấy Tổng tài đại nhân đang ngẩn người, bèn lặng lẽ lên qua, dùng cái tay dính đầy bột mì quệt lên mặt hắn, sau đó xoay người bỏ chạy.

Chưa kịp chạy ra hai bước, đã bị người chặn ngang ôm lấy.

Eo của cô đặc biệt mềm cảm, trước đây hắn không biết bao lần xoa nắn, cô lập tức cười mềm trong cánh tay hắn, cố đứng thẳng tránh thoát: "Tôi chỉ đùa thôi mà, sao anh lại nhỏ nhen như vậy!"

"Hửm?" Hơi thở cực nóng của hắn phun vào cổ cô, ngữ khí lộ ra nguy hiểm, "Cô đang đùa với ai?"

Cô đầu hàng: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi, anh mau thả tôi ra, tôi sắp không còn sức lực đi nấu cơm cho anh rồi nè."

"Vậy khỏi làm." Cánh tay hắn nắm chặt, cúi đầu hôn lên cổ cô, chốc lát, thuần thục mút ra một dấu hôn. Men theo cổ chuyển hướng phía dưới, rơi xuống trên bả vai.

Cả người cô tê rần, móng tay túm lấy cánh tay hắn, thấp giọng gọi: "Trâu Vệ Đông!"

Tay hắn buông ra, mặc cho cô đứng không vững phải vịn vào kệ bếp, tự cởi cúc áo, ung dung thông thả nói: "Không phải cô muốn như vậy sao? Thử vai đúng không, tôi sẽ nhớ nhắc với Trịnh đạo."

Văn Anh xoay người, nhìn thấy động tác của hắn, nhắm mắt lại, trong nháy mắt toát ra một tia mềm yếu bị che giấu đi. Nhưng cô biết, đối phương nhất định thấy được.

"Nếu như là Chu Bùi, anh cũng đối xử như vậy?"

Động tác trên tay Trâu Vệ Đông dừng lại, ánh mắt lạnh xuống, "Đừng nhắc đến cô ấy, cô và cô ấy không giống nhau."

"Cô ấy và tôi không giống nhau?" Văn Anh giễu cợt nói, "Đúng vậy, cô ấy và tôi không giống, tôi phải bán mình mới có được cơ hội trèo lên trên, còn cô ấy cái gì cũng không cần làm, cũng đã có Trâu tổng lót đường cho!"

"Cô đang trách móc? Cô muốn lấy được lợi ích từ chỗ tôi, lại tự nguyện trả giá, tôi không có ép buộc cô." Lòng mày hắn nhu lại, "Chu Bùi cô ấy không muốn lấy cái gì từ tôi, lúc chúng tôi quen biết, cô ấy còn đang làm đóng thế cho cô, tròn một năm, cô ấy biết tôi là ai, tôi có thể mang đến cái gì, nhưng thái độ của Chu Bùi đối với tôi vẫn không thay đổi."

Trong giới giải trí, nữ minh tinh chỉ đơn thuần ôm giấc mộng, không chịu sa vào vũng bùn đã quá ít. Chính vì thế, khi hắn và Chu Bùi quen thân, mới không nhận được muốn giúp một tay.

Đương nhiên, hắn xác thực rất có hảo cảm với Chu Bùi. Hắn thường thức phụ nữ thông minh, bản thân Chu Bùi cũng rất có thủ đoạn, biết mình muốn gì, cũng biết ranh giới ở đâu.

"Nếu sớm biết chỉ cần nói chuyện với anh một năm trời, là có thể đạt được tất cả, tại sao tôi lại phải ngủ với anh." Văn Anh ngẩng đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn, dấu hôn hắn vừa gieo phía trên như đang cười nhạo cô, cô cũng bật cười, "Anh nói đúng, cô ấy và tôi không giống nhau, tôi còn lâu mới thông minh được như cô ấy."

Hắn còn muốn phân bác, nhưng khi nhìn thấy vẻ khổ sở của cô, đột nhiên lại cảm thấy không đành lòng.

Đàn ông chính là như vậy, bọn họ thường thức phụ nữ thông minh có đầu óc, nhưng đối với phụ nữ có mấy phần ngây thơ như Văn Anh, lại sẽ động lòng trắc ẩn.

Văn Anh lộ vẻ ngây thơ trong phút chốc đó, thậm chí khiến hắn cảm thấy ngốc ngốc đáng yêu.

"Dù sao cô cũng đã theo tôi mấy năm, lần này mượn tên tuổi của cô để lăng xê, là tôi đã quá đà. Cô muốn có cơ hội thử vai diễn của Trịnh đạo, tôi sẽ tự đi nói với hắn, coi như bồi thường cho cô." Hắn dịu giọng xuống.

Văn Anh nghe vậy, bặm mặt từ kệ bếp trượt xuống.

"Tôi biết, tôi biết anh cũng giống bọn họ đều cười nhạo tôi. Rõ ràng là tôi tham đi đường tắt, muốn một bước lên trời, rõ ràng là tôi không biết giữ mình, chỉ biết dùng thân thể đánh đổi, lại ở đây oán giận người khác. Anh sẵn lòng giúp Chu Bùi vô điều kiện, anh muốn tốt với ai, đều là lựa chọn của anh, tôi lại là ai? Có tư cách gì can thiệp?"

Hắn cúi đầu nhìn, cô đang ngồi xôm cạnh chân của mình, dáng vẻ cuộn tròn đó khiến hắn rất muốn đưa tay sờ đầu cô.

"Nhưng mà, tôi lại cứ không cam lòng." Cô như đang khóc, lại như đang cười, "Lẽ nào tôi chưa từng khờ dại sao? Anh cho rằng khoảng thời gian tôi đi theo anh là giao dịch tiền bạc, nhưng —— Nói tôi không biết tự lượng sức cũng được, khi đó, tôi thật sự, thật sự coi anh là bạn trai tôi. Tôi quải đàn vậy đó, tự lừa mình là chúng ta đang hẹn hò, tôi không có đi bán mình. Vì lừa gạt mình, tôi còn chia tay người bạn trai đã hẹn hò ba năm." Cô ha ha cười, "Tôi thật khờ, đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ gì nữa? Nếu lúc đó giấu giếm Lô Trạch, hiện tại tôi đã có một bạn trai ảnh đế rồi."

Lòng hắn mơ hồ có xúc động.

Cô cắn môi, qua loa lau đi nước mắt, sợi tóc dính trên mặt càng có vẻ đặc biệt chật vật, "Sau đó tôi cũng biết mình quá ngây thơ rồi. Tôi đi đưa cơm cho anh, tiếp tân không cho tôi vào. Tôi gọi điện thoại cho anh, thư ký của anh bắt máy nói với tôi, không phải loại phụ nữ nào muốn gặp anh là gặp, khuyên tôi ngoan một chút, đừng có chuyện gì cũng làm phiền anh. Tôi liền hiểu ra."

Trâu Vệ Đông tưởng tượng tới cảnh tượng lúc đó, thờ dài một hơi, ngồi xôm xuống ôm cô.

"Sao cô không nói với tôi." Tuy hắn không để ý cô, nhưng sẽ không khiến cô phải xem sắc mặt của người khác.

"Tôi phải cảm ơn người đó." Cô bị hắn ôm vào lồng ngực, không phản kháng cũng không thuận theo, "Sau đó tôi tỉnh ngộ, làm người phải nhìn rõ vị trí của mình, tôi gạt được chính mình, nhưng không gạt được người khác. Lô Trạch mắng tôi là đúng, tôi chính là một người phụ nữ buồn nôn hèn hạ, vì danh lợi mà không từ thủ đoạn."

"Anh Anh..."

Hắn dùng giọng nói trầm thấp gọi tên thân mật của cô, trước đây nếu không ở trên giường, hắn chưa bao giờ gọi cô như vậy.

Cô lắc đầu, muốn đứng lên, nói: "Hôm nay thật xin lỗi Trâu tổng, sùi cao đại khái không thể làm rồi, còn bắt anh nghe tôi oán trách." Đứng dậy quá nhanh, ngồi lâu nên chân đã tê rần run run, cô vịn lấy kệ bếp.

Trâu Vệ Đông lại chợt ôm lấy cô, trước khi cô định gãy dựa, hắn nói: "Đừng cựa mạnh, tôi không có ý gì khác." Hắn nhàn nhạt liếc cô một cái, đột nhiên nở nụ cười, "Trên mặt lấm lem bùn đất thế kia, tôi cũng không nuốt nổi đâu."

Lúc cô lau nước mắt, quệt đầy bột mì lên mặt, cũng không phải là lấm lem bùn đất.

Văn Anh ngơ ngác, sau đó vui người vào ngực hắn, rầu rĩ cắn bả vai hắn, "Không được cười!"

Trong nháy mắt, lòng hắn đột nhiên nhiều thêm một chút cảm xúc khó mà miêu tả được.

*

Văn Anh chinh đồn xong dung mạo, đi ra biệt thự, bây giờ mặt trời đã sắp lặn, ánh tà dương như máu.

Vừa mới đóng cửa sắt, cô nghiêng đầu, chợt cứng đờ tại chỗ.

Bên bức tường trắng cạnh cửa, Phương Tinh đang nghiêng người tựa vào đó, đầu cúi thấp, ngón tay kẹp lấy điều thuốc. Nghe tiếng đóng cửa "kèo kẹt", hắn ngẩng đầu lên, tầm mắt chạm nhau, tàn thuốc cháy được nửa đoạn run lên, rơi vãi trong bụi cỏ.

"Em quả nhiên ở đây."

Chương 9: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (8)

Edit: Thiên Tinh

Văn Anh liếc mắt nhìn nhà Trâu Vệ Đông, lúc này mới đi tới chỗ hán: "Sao anh lại ở đây..."

"Về nhà làm sùi cào, hửm?" Phương Tinh nhướn mày cười.

Lời nói dối bị vạch trần, Văn Anh cũng không quá để ý. Cô đi tới bên cạnh, nhìn thấy dưới chân hán vứt đầy tàn thuốc, lông mày khẽ nhíu, "Ít hút mấy điếu đi."

Phương Tinh nắm khuỷu tay cô kéo đến gần mình, nở nụ cười, "Em quên anh?"

"Ai dám quên đại thiếu gia." Cô liếc xéo hán, "Anh không đến quên tôi, tôi đã cảm ơn trời đất rồi." Lời nói ám chỉ.

Ánh mắt hán đột nhiên biến đổi, Văn Anh cho rằng lời nói của mình đã kích thích hán. Nhưng hán bỗng đưa bàn tay đến bên cổ cô, cô vô ý thức tránh né, vẫn bị hán bắt kịp, ngón tay vuốt nhẹ ở một nơi trên cổ.

Cô mới nhớ tới, Trâu Vệ Đông đã lưu lại dấu hôn ở đó.

"Em muốn cái gì?" Mắt hán trở nên tối sầm, trong giọng nói lộ ra một tia bá đạo, "Trâu Vệ Đông không phải đã sớm không cần em nữa sao, sao phải bỏ gần cầu xa? Em muốn cái gì, anh giúp em."

"Phương Tinh!"

Lúc cô tức giận, bao giờ cũng gọi hán như vậy, nhưng có đôi khi là thật sự tức giận, có đôi khi nửa vui nửa giận. Tiếng nói của cô không trong veo như thiếu nữ, nhưng lại có một loại ý nhị triền miên. Mái tóc xoắn hình như vừa được gội, ướt át mà tàn mạn, khiến khuôn mặt buồn bực của cô trở nên điềm đạm đáng yêu.

Hán hút thuốc một hơi thật mạnh, chưa nhả khói ra hết, liền cúi đầu hôn môi cô.

Văn Anh sao có thể đoán được hán lại đột nhiên phát điên, nhất thời không kịp né, bị hôn phải. Khói từ miệng hán truyền qua, cô không đề phòng, ho đến sặc sụa.

"Phương Tinh anh điên rồi à?" Cô rất khó chịu, đánh vào vai hán muốn đẩy ra hán.

"Em mới điên rồi." Hán dỗi môi, hung hăng trừng mắt cô, mặc nàng ho khan đến đỏ cả mặt, "Trâu Vệ Đông chẳng qua chỉ là một lão nam nhân thích ăn chơi chè chén, anh cũng có tiền, anh cũng có tài nguyên, anh còn trẻ tuổi hơn hán, sao em tình nguyện theo hán cũng không theo anh?!"

Văn Anh bắt lấy cổ áo của mình, ho ra nước mắt. Hán chỉ nhìn, như là bị người dội lên đầu gáo nước lạnh, bỗng nhiên nếm được chút cảm giác đau lòng.

Hán tới gần, ""Anh Anh, anh..."

Cô giờ tay lên, một cái tát chọt đánh vào mặt hán.

""Bốp!""

Khu biệt thự luôn yên tĩnh, một tát này đánh cho lạnh lạnh vang dội, ở ven đường rất xa vang vọng.

Cô nhìn hán, ánh mắt lạnh cực kỳ.

""Tại sao? Bởi vì hán chưa bao giờ sẽ ép buộc tôi.""

*

Ban tổ chức《Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần》tận dụng mọi thời cơ, giống trống khua chiêng sắp đặt hành trình tới Tam Á, Hải Nam. Kỳ này vẫn là cuộc thi đối kháng giữa ba đôi CP, ban tổ chức thuê một căn biệt thự ven biển cho họ ở lại sinh hoạt, dưới bối cảnh cát vàng biển xanh làm nổi bật, bất kể là những hành động lãng mạn của các cặp đôi, hay cuộc đối đầu khốc liệt kích thích, đều có khả năng phát sinh. Là phân đoạn mà fan chờ mong đã lâu.

Ngoại trừ hai đội đang tạo con sóng trên mạng, còn có một đội, gồm có minh tinh Triệu Minh Húc, vốn là một ca sĩ, lại lấy hình tượng nam phụ ôn nhu được hoan nghênh rộng rãi, cùng với Đồng Hủy, thành viên hát chính của nhóm nhạc đang hot Mini mới ra mắt. Chỉ là đội này nhân khí hơi kém, độ quan tâm không bằng hai đội trước.

Nhưng lần này vừa đến Tam Á, mọi người rõ ràng cảm nhận được giữa Văn Anh và Phương Tinh không đúng lắm.

Nhiệm vụ com trưa là khiến bọn họ làm com chung. Văn Anh tay nghề tốt, nên cô làm bếp chính, những người khác giúp làm vài món, hoặc đi theo làm trợ thủ.

Nhìn Đồng Hủy luống cuống tay chân rửa rau, Triệu Minh Húc đứng ở cửa phòng bếp cảm khái, ""Không so sánh không biết..."

Đồng Hủy giờ cái muối về phía hán.

Lô Trạch đang cắt lại một lần những phần rau Chu Bùi chưa cắt tốt, Chu Bùi ở bên cạnh nhỏ giọng xin lỗi, lấy lòng giúp hán xắn tay áo, bầu không khí có vẻ vô cùng tốt đẹp.

""Leng keng.""

Tiếng vang truyền đến, người trong phòng bếp đều giật mình, chuyển tầm mắt.

Hóa ra là Phương Tinh lỡ tay làm rớt nồi inox, hấn nói tiếng "xin lỗi", mọi người liên tục nói không sao, liền trở về làm chuyện của mình.

Lô Trạch không tự chủ được đưa mắt nhìn bên kia.

Văn Anh đang xào rau, Phương Tinh ở bên cạnh hỗ trợ. Chỉ tiếc đại thiếu gia chưa từng xuống bếp, càng giúp càng loạn. Văn Anh không nói một lời thu dọn cho hấn, không trách cứ hấn, nhưng cũng không nói cho hấn biết cách làm, bầu không khí rất dè dặt.

Có mấy lần, Lô Trạch dường như có thể nhìn ra hấn muốn nổi nóng, nhưng lại nhịn xuống.

Không biết tại sao, nhìn cách họ ở chung khiến hấn hồi tưởng tới những ngày học đại học. Lúc học đại học năm ba, hấn và Văn Anh sống chung, mỗi khi cô nấu ăn, hấn đều ở cạnh bên hỗ trợ, lúc bắt đầu cũng như vậy, càng giúp càng loạn, cô giận đến nổi xông lên đánh người, hấn liền thuận thế chặn ngang nâng cô lên, đánh chết không buông, cô vừa đấm hấn vừa cười, dần dần lại không giận nữa.

Bởi vì nghĩ quá mức nhập tâm, hấn không cẩn thận cắt tới đầu ngón tay, vẽ ra một vết máu.

Nghe thấy Chu Bùi kinh ngạc thốt lên, hấn lắc đầu, "Không có gì, tôi lên lầu dán băng keo."

Chu Bùi dừng công việc, nói: "Vậy em lên chung với anh nhé." Băng bó vết thương hiển nhiên cũng là một tình tiết đáng xem, cô sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Phòng bếp thiếu hai người, càng thêm trống trải an tĩnh.

Phương Tinh nhẫn nại đến một giới hạn, xà cổ áo, bỏ lại một câu: "Tôi đi ra ngoài một chút." Liền bỏ đồ vật xuống chạy mất.

Cặp còn lại hai mặt nhìn nhau, chỉ có Văn Anh vẫn xào món ăn, bảo Đồng Hủy "Đưa cái đĩa", như là không nghe thấy.

Rất cục làm xong, lúc ba người đồng thời bung món ăn ra, Phương Tinh từ bên ngoài mở cửa đi vào.

"Tôi ở ngoài kia bắt về một con côn trùng, mọi người xem xem đây là chủng loại gì?" Hấn không chờ người khác từ chối, lập tức đưa đến trước mặt bọn họ!

Con côn trùng không biết tên này đang phe phẩy hai sợi râu.

Trong biệt thự bỗng vang lên tiếng rít của Đồng Hủy, cơ hồ muốn bật tung nóc nhà.

Phương Tinh cười đau bụng, "Này, lá gan của cô còn có thể nhỏ hơn nữa không ——" Lời nói tuy là nói với Đồng Hủy, nhưng tầm mắt hấn lại không tự giác nhìn Văn Anh.

Lại như hồi nhỏ, cậu nhóc nghịch ngợm vì muốn thu hút sự chú ý của con gái, mà kéo bím tóc cô ấy.

Hấn phát hiện Văn Anh đứng bất động, cho rằng cô vẫn không muốn để ý mình, giận dữ tiếp tục đến gần cô.

Trong chớp mắt này, Văn Anh cơ hồ cảm nhận được sự sợ hãi, bản năng thân thể khiến sắc mặt cô trắng bệch. Phương Tinh đột nhiên cảm thấy có chút bất an, lại bước tới hai bước.

"Anh đang làm gì vậy!?"

Lô Trạch vừa giận vừa sợ quát. Hấn vừa vịn xuống lầu, nhìn thấy cảnh này liền bỏ lại Chu Bùi, vọt tới cạnh Văn Anh.

Hấn chắn đi Phương Tinh, một tay từ phía sau bưng kín mắt Văn Anh, "Đừng nhìn."

"A Trạch..." Giọng Văn Anh khẽ run, gọi hấn.

Lúc chương trình ghi hình, cô chưa từng gọi hấn như vậy, đến nỗi tất cả mọi người cho rằng mình nghe lầm, nhưng một giây sau, phản ứng của ánh đèn phảng phất gián tiếp nói cho họ biết không nghe lầm.

"Đừng sợ, anh bảo anh ta vứt thứ đó đi ngay." Lô Trạch phát hiện khi cô nghe được hai chữ "thứ đó" vẫn là không thể khống chế run lên, tầm mắt hấn nhìn về phía Phương Tinh rét lạnh như có thể đông chết người.

Nếu như đến giờ Phương Tinh còn không hiểu thì thật sự nguy hết thuốc chữa rồi, phía sau có một cửa sổ, hấn lập tức ném côn trùng đi rất xa.

Văn Anh đã xoay người lại, bàn tay mà Lô Trạch dùng để che mắt cô cũng thuận thế thả xuống, bị cô níu chặt tay áo. Hai người cách rất gần, hô hấp có thể nghe thấy, nếu tiến lên một bước nữa là có thể đi tới ngực hấn.

Lô Trạch rất muốn ôm cô, nhưng hấn biết bọn họ đã vượt mức.

Trong biệt thự đầu đầu cũng có máy quay, những chuyện lúc trước còn có thể giải thích là "tình hữu nghị với người hợp tác cũ", nếu ôm cô, mọi thứ sẽ biến chất.

Một tay khác buông thả bên chân siết chặt, hấn cảm thấy hơi bức bối, nổi cáu với Phương Tinh: "Anh có biết cô ấy sợ côn trùng không hả!?"

"Tôi không biết!" Phương Tinh nhìn phản ứng theo bản năng của Văn Anh, ánh mắt cũng lạnh xuống, "Tôi cũng muốn hỏi xem, làm sao Lô anh để lại biết."

"Anh không biết mà dám làm như thế. Quả nhiên vẫn là con nít, trò đùa dai không phân biệt trường hợp." Lô Trạch cười gằn.

Phương Tinh rất tức giận, mắt thấy siết chặt nắm đấm liền sắp tiến lên đánh người, Triệu Minh Húc vừa thấy bầu không khí không ổn, vội vàng can người lại, nhìn Phương Tinh: "Ít nói vài câu đi, tôi thấy Văn Anh hình như thật sự bị dọa sợ, anh dịu có ấy lên lầu trước đi."

Lô Trạch cay nghiệt nói: "Không cần, để tôi dịu. Bảo anh ta rửa tay trước, còn chê cô ấy chưa đủ khó chịu sao?"

Phương Tinh sốt ruột bước về trước một bước, lại thấy Văn Anh trốn tránh rõ ràng như vậy, cắn răng, quay đầu liền đi phòng vệ sinh.

Văn Anh rũ mắt ở trong lòng thờ dài, cô đương nhiên không ghét Phương Tinh, chỉ có điều nếu để mặc đối phương hành động theo ý thích, muốn bá đạo liền bá đạo, muốn ép buộc liền ép buộc, tương lai sợ sẽ là Trâu Vệ Đồng thứ hai.

Mà so sánh với chuyện lần trước, cô đúng lúc ý thức được gần đây cô và đối phương đã quá mức thân cận.

Trước khi chưa hoàn thành nhiệm vụ, bất luận quá thân thiết với ai, đều sẽ ảnh hưởng tiến độ với những người khác.

*

Gian phòng nào trong biệt thự cũng gắn máy thu hình, chỉ có phòng rửa tay là không.

Lô Trạch đỡ Văn Anh vào phòng, chỉ thấy cô cúi đầu xem đi xem lại khắp người, hần không khỏi hỏi: ""Làm sao vậy?""

Cô cảm ghét cau mày: ""Em cảm thấy có côn trùng bò trên người..." Sau đó bắt đầu gãi cánh tay và cổ mình, đến nổi cào ra những vết đỏ.

Hần lập tức bắt lấy tay cô, ""Đừng gãi!""

Cô vẫn không nghe, hần chợt nhớ lại tính cách của cô, không tự chủ đỡ: ""Anh mở nước cho em nhé, có được không? Tắm là không sao.""

Tại sao cô sợ côn trùng, nếu truy cứu thì chính là vì hần.

Lúc học đại học, Văn Anh vì hần muốn học làm bếp, bèn tham gia một lớp huấn luyện nấu ăn, có lẽ do thu phí quá rẻ, môi trường của lớp huấn luyện rất tệ. Ở nơi huấn luyện, trong khe đá dưới nền đất bỏ đầy con rết. Trước đó cô đã rất sợ côn trùng, nhưng vẫn là cố nén không thoải mái mà học, vừa về tới trường học liền phát sốt.

Lớp huấn luyện kia đương nhiên là không quay lại, nhưng suốt một tháng, cô vẫn sẽ gặp ác mộng côn trùng bò đầy người. Từ đó về sau, mỗi khi nhìn thấy côn trùng, phản ứng của cô đều sẽ kịch liệt hơn người khác gấp trăm lần.

Chuyện này cho tới nay chỉ có hần biết.

Cô bĩu môi, ""Được rồi.""

Dáng vẻ không thể không thỏa hiệp với hần thế này, Lô Trạch cũng thường thấy, mặt mày hần nhu hòa xuống.

Pháng phắt lại trở về thời đại học, khoảng thời gian cô gặp ác mộng, bọn họ thuê gian phòng ở ngoài, mỗi lần cô bừng tỉnh nói có côn trùng, hần đều sẽ ôm cô vào lòng, như bọc một lớp vỏ ngoài bảo vệ cho cô, cô sẽ từ từ bình tĩnh lại.

Nhưng ——

Lô Trạch mở nước xong đi ra ngoài, định thay Văn Anh lấy quần áo tắm rửa. Phương Tinh đã mở cửa đi vào.

""Cô ấy đâu?""

""Đang tắm.""

""Ồ."" Phương Tinh cười khẩy, ""Vậy sao anh còn không đi ra?""

Lô Trạch vẫn ung dung nhìn hần, đáp trả: ""Đang chuẩn bị ra ngoài, không nghĩ tới anh lại tiến đến, đi thôi.""

""Đi cái gì? Tôi là bạn trai cô ấy. Bạn gái bị hoảng sợ, tôi ở trong phòng với cô ấy rất bình thường thôi.""

""Bạn trai trong chương trình thực tế."" Lô Trạch cười nhẹ một tiếng.

Phương Tinh nghe ra sự trào phúng trong giọng nói của hần, lại không phát giận ngay. Hần tới gần đối phương, hạ giọng khiêu khích: ""Đúng vậy, bạn trai giả thì sao? Dù sao cũng đỡ hơn —— bạn trai cũ bị vứt bỏ.""

Khoảng thời gian lúc này, hần không chỉ đi rửa tay mà thôi.

Lô Trạch chợt nhìn hần.

Giữa hai người sóng ngầm phun trào, mưa gió kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (9)

Edit: Thiên Tinh

Ngày hôm sau, Văn Anh ngủ một giấc tỉnh lại, đã khôi phục tinh thần.

Cô mơ hồ biết hôm qua hai người họ đối chọi gay gắt trong phòng cô, nhưng đến khi cô ra cửa, một người cũng không thấy.

Nếu như nói khởi đầu là bản năng của nguyên chủ làm cô sợ hãi, sau đó lại là cô thuận thế tiếp xúc Lô Trạch.

Cô nhắm mắt hạ một chỉ thị, bản vẽ nguồn sáng bất thành linh xuất hiện trên không trung. Điểm sáng rực cháy thuộc về Lô Trạch, đã tới gần đồ án của cô.

Nếu vạch một đường ở giữa hoa anh đào và hoa tường vi, như vậy trước ngày hôm qua, hần gần với hoa tường vi hơn.

Bởi vậy mới thấy, có một đoạn dĩ vãng với đối phương cũng không tính là chuyện xấu, tuy rằng kết thúc có chút hồngбет, nhưng chỉ cần đánh thức là ký ức ngọt ngào, vẫn đối với cô có lợi.

Hôm nay ghi hình được thực hiện ở bờ cát, Văn Anh rửa mặt, thay một bộ áo tắm màu đỏ, thắt lưng quần một tấm lụa mỏng cùng màu đi ra ngoài.

Cửa vừa mở ra đã gặp phải Đồng Hủy.

Đồng Hủy chỉ nhỏ hơn Văn Anh hai tuổi, tính cách biểu hiện ra lại như nhỏ hơn mười tuổi, theo phong cách thiếu nữ hoạt bát. Cô mặc áo tắm liền mảnh màu hồng nhạt, nhìn qua lại giảm đi hai tuổi.

"Quao." Đồng Hủy khoanh tay, hăm mộ nhìn Văn Anh, "Đẹp quá! Em cũng muốn mặc bikini, nhưng luôn cảm thấy chín chắn quá, không thích hợp lắm."

Lời nói mang thâm ý, Văn Anh tiếp chiêu, tươi cười sờ đầu Đồng Hủy, vô cùng dịu dàng: "Lại lớn thêm một chút là được rồi, nỗ lực lên nha."

Cô vóc người cao gầy, cao hơn đối phương nửa cái đầu, làm động tác này càng là thoải mái tự nhiên. Triệt để biến người ta thành một đứa bé.

Đồng Hủy lặng lẽ lộ biểu cảm ê răng.

Tính sai.

Lúc này, Chu Bùi cũng mở cửa đi ra. Cô cũng mặc bikini, đen tuyền, không có áo khoác che chắn, hiển lộ thân hình đẹp đẽ, cực kỳ gợi cảm.

Đồng Hủy cảm giác rằng mình càng ê.

Chu Bùi nhìn Văn Anh, biểu hiện rất quan tâm: "Không sao chứ? Ngày hôm qua phản ứng của cô thực sự là hù chết chúng tôi."

"Cảm ơn, đã không sao."

Đồng Hủy theo sát hỏi: "Chị và Lô ảnh để trước kia quen biết à?"

Văn Anh nói băng quơ: "Ừ, bọn tôi đều học ở trường điện ảnh X."

"Cô không có chuyện gì là tốt rồi." Chu Bùi nở nụ cười hỏi, "Đúng rồi, hai người có nhìn thấy A Trạch không? Sáng nay anh ấy nướng bánh mì cho mọi người ăn, tôi trang điểm xong đi ra đã không thấy anh ấy đâu." Thái độ thân mật như cũ, giống như không bởi vì chuyện hôm qua mà xuất hiện ảnh hưởng.

Văn Anh và cô ta liếc mắt nhìn nhau, nụ cười của đối phương hoàn mỹ không tì vết.

Cô nhướng mày, đeo kính râm lên, bình tĩnh mà khê giường cằm, "Không biết, tôi cũng vừa mở cửa, chắc đi ra bãi cát rồi." Ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu ra một mảnh trắng loáng trên mặt cô, kính râm che khuất con mắt, càng lộ vẻ mê hoặc quyến rũ.

Chu Bùi ung dung thân nhiên, "Vậy chúng ta cũng đi thôi." Cũng đeo kính râm lên.

"Ừm."

Đồng Hủy nhìn nhìn, người đeo Dior, người mang Prada, nhìn lại kính mát có nắp sặc sỡ đáng yêu trong tay, tự dung cảm giác như mình bị ăn hiếp, là áo giáp sao?

*

Cả ba theo thợ quay phim đi đến bờ biển, người hợp tác của họ quả nhiên đã tới trước. Ba chàng trai đang chơi lướt ván, ngoại trừ Triệu Minh Húc là người mới, còn đang tập đứng trên ván trượt, hai người còn lại đã bắt đầu so tài quyết liệt.

Được ca nô kéo về phía trước, Lô Trạch và Phương Tinh đều nắm lấy tay cầm, một cơn gió biển thổi qua, y phục của họ bay phấp phật. Ván trượt nhấp nhô, phăng phật một giây sau người sẽ bị vồ vào biển rộng, nhưng sau đó lại vẫn rẽ nước cười ngạo sóng kể tiếp.

Chẳng biết vì sao, khi trăng giữa hai người vô cùng căng thẳng, giằng co một quãng thời gian, không hẹn mà cùng tranh đấu gay gắt. Đập sóng, nhảy sóng, nhào lộn, mỗi một động tác độ khó hơi cao đều được họ thực hiện, khiến cho người trên bờ nhiệt huyết sôi trào!

Trong màn ảnh quay được, ánh mắt hai người đều lộ vẻ kiên quyết, động tác vô cùng dẻo dai, hormone nam tính tràn đầy, cực kỳ đặc sắc!

Đồng Hủy nhìn chằm chằm không chớp mắt, thỉnh thoảng giơ tay lên hoan hô gào thét, Chu Bùi cũng áp tay bên mép, cổ vũ cho Lô Trạch!

Ngay cả Triệu Minh Húc cũng ngừng tự ngược, nhìn thấy động tác ngoạn mục như vậy, không nhịn được huýt sáo.

Chỉ có Văn Anh, chọn một cái ghế nằm mà ban tổ chức đã dựng sẵn, nằm ở chỗ ấy, khúc đôi chân dài tron bóng trắng nõn, tắm nắng, uống nước trái cây, khoan thai tự đắc.

Kết quả cuộc đấu là Lô Trạch thắng. Ở phút cuối, Phương Tinh muốn nương một cơn sóng lớn làm một cú bật bay lên không, lại không khống chế được cân bằng mà té xuống. Nhưng vẫn được mọi người trầm trồ khen ngợi!

Hắn vừa lên bờ còn chưa kịp thở một hơi, liền xuất hiện dưới dù che nắng của Văn Anh. Đưa lưng về phía ánh mặt trời, gương mặt đẹp trai trẻ trung của hắn giấu trong bóng tối, có vẻ khó đoán.

Văn Anh uống nước trái cây như thường, lông mày cũng không nhíu một chút.

"Tôi thua rồi." Hắn cứng nhắc nói, hiển nhiên còn đang giận dỗi.

Cô bình tĩnh đón lấy tầm mắt của hắn, đột nhiên mở miệng: "Anh lại đây."

Đây là câu đầu tiên cô nói với hắn hôm nay.

"Hả?" Hắn lập tức phản ứng.

Cô liếc gã cao to ngăn trở ánh mặt trời kia, nói: "Ngồi xổm xuống."

Phương Tinh không rõ vì sao, vừa muốn làm hòa, vừa không muốn nghe theo lời cô, cảm thấy rất uất ức. Rõ ràng người bị cho ăn tát là hấn, bị cho ""đội nón xanh"" ngay trước mặt cũng là hấn, nhưng ——

Hấn ngồi xồm xuống, tội nghiệp như một chú chó phải cúi người vào chuồng. Ánh nắng chiếu vào, hết như bụi vàng rơi vãi trên tóc hấn, lấp lánh ánh sáng.

Văn Anh giờ tay sờ đầu hấn, ""Ngoan, lần sau thắt lại.""

Cảnh này sau khi phát sóng bị người hâm mộ xưng là ""trung khuyến và nữ vương đại nhân"", cảm giác moe của đôi CP này lập tức xuyên thủng trái tim bọn họ, khiến cho người ta muốn ngừng mà không được!

Phương Tinh vẫn không dám cử động, tuy bị cô vuốt ve như thú cưng khiến hấn có chút xiu khó chịu, nhưng hai người đã chiến tranh lạnh mấy ngày, lại thêm biểu hiện ngày hôm qua của Lô Trạch làm hấn tràn đầy nguy cơ, hấn đã nhìn không được. Hấn thăm dò: ""Em còn giận không?""

""Nếu anh lần sau lại làm thế, chúng ta liền cắt đứt quan hệ.""

Hấn chớp mắt, được nước làm tới, ""Nhưng chúng ta đang yêu đương mà.""

Cô quăng ra một ánh nhìn sát khí, ""... Vậy chia tay.""

Hấn nghiêng ngẫm hai chữ ""chia tay"" một hồi, tâm tình chợt tốt đẹp. Hấn kéo cô dậy, ""Đi thôi đi thôi, hồi nãy em không nhìn thấy đáng vẻ đẹp trai của bạn trai em, tôi biểu diễn một lần nữa cho em xem!""

Văn Anh chân trần đạp cát, một con sóng nhỏ khẽ ập tới, hạt cát dưới bàn chân nhanh chóng trôi đi, giống như rút lại. Cô thấy Phương Tinh hào hứng chạy đi chơi lướt sóng, một lát sau lại bị huấn luyện viên môn flyboarding rù rê, không khỏi khẽ mỉm cười.

Mà Lô Trạch rõ ràng thối, lại không chút vui mừng.

Hấn từ chối lời đề nghị nhờ hấn dạy kỹ xảo trượt ván của Chu Bùi, ở cách đó không xa nhìn hành động giữa bọn họ, đầy mắt một mảnh âm trầm.

*

Đêm xuống chấm dứt ghi hình, tất cả máy quay phim đóng lại, cũng là cho mình tinh chút thời gian riêng tư.

Ven biển có nhiều muối, Văn Anh được Hoa tỷ căn dặn nên chuẩn bị đầy đủ nước muối, gel trị ngứa, còn mang theo không ít. Vì tránh bị nói lời dèm pha, cô lần lượt đưa cho mỗi người một phần, sau đó cầm phần cuối cùng đi tới phòng Lô Trạch.

Mới đi đến chỗ rẽ, chợt thấy Chu Bùi từ phòng Lô Trạch đi ra. Nhìn thấy Văn Anh, Chu Bùi lộ vẻ mặt kinh ngạc, sau đó nở nụ cười, trong nụ cười kia có chút nói không rõ.

Lúc Văn Anh sát vai đi qua, cô ta đột nhiên thấp giọng nói: ""Lúc trước không biết, không ngờ cô và Vệ Đông lại là loại quan hệ đó?""

""Loại quan hệ nào?"" Văn Anh dừng bước, hơi nhướn mày.

""Còn muốn tôi nói tí mĩ sao?"" Chu Bùi kinh ngạc, lại lắc đầu, ""A Trạch thật đáng thương, bạn gái rồi bỏ anh ấy lúc anh ấy hai bàn tay trắng, nếu đổi là tôi, nhất định sẽ không làm như vậy.""

Văn Anh liếc mắt nhìn về hướng phòng Lô Trạch, cười khê: ""Ý của cô là, đây đều là Lô Trạch nói cho cô biết?""

""Cô nói xem?""

Chu Bùi bỏ lại một đáp án lấp lửng.

""Chu lão sư."" Văn Anh ghé sát vào Chu Bùi, lúc đối phương theo bản năng lùi về sau, mỉm cười nói: ""Cho cô một lời khuyên, rảnh rồi đào góc tường người khác, không bằng xem lại sân sau của mình có cháy hay chưa nha.""

""Có ý gì?""

""Kỳ lạ, cách buổi ghi hình lần trước đã qua lâu như vậy rồi, những lời nói bất lợi cho Chu lão sư ở trên mạng sao chưa thấy biến mất vậy nhỉ, sẽ không phải là đội ngũ PR của Chu lão sư đang lười biếng đấy chứ?""

Sắc mặt Chu Bùi hơi cứng đờ, trong đầu toát ra một ý nghĩ, lại có mấy phần khó mà tin nổi.

Không thể nào, Trâu Vệ Đông đã sớm chán người phụ nữ này, nếu không cô cũng không có cơ hội xen vào!

Văn Anh lười quản Chu Bùi đang nghĩ gì, cất bước đi trước.

Cô sẽ không ngu ngốc, cho rằng Lô Trạch sẽ kể chuyện quá khứ đối với đàn ông mà nói khá là si nhục này cho người phụ nữ khác, Chu Bùi nói như vậy, bắt quá là muốn chia rẽ ly gián mà thôi. Nhưng, lại như cô suy nghĩ từ đầu, đoạn chuyện cũ này không ai nhắc đến, hết thấy gió êm sóng lặng, hẳn có người ở bên nhắc một câu, tương lai liền không tốt lắm.

Khoảng thời gian đối phương ở trong phòng Lô Trạch, nhất định đã đào xong cái hố, chờ cô nhảy vào.

Cửa phòng khép hờ, Văn Anh gõ cửa hai lần, không nghe thấy đáp lại, bèn tự ý mở cửa.

Lô Trạch đang ngồi trên ghế sofa bấm điều khiển từ xa, nhanh chóng chuyển kênh, màn hình TV phản chiếu lên mặt hấn, có vẻ không hề cảm xúc. Cả phòng đều rơi vào một sự đè nén.

Văn Anh ho nhẹ, ""Nơi này muối nhiều, tôi đưa anh nước muối, đặt trên tủ nhé?""

Lúc này Lô Trạch mới phát hiện cô đến. Hấn tắt TV, ""Sao cô lại tới đây?""

""Tôi...""

Văn Anh còn chưa trả lời, hắn đã đứng lên, đi tới trước mặt cô. Mắt thấy vẻ mặt hắn không đúng lắm, cô theo bản năng lui về sau một bước. Phía sau là cửa, cánh tay hắn đuổi một cái, cửa "ầm!" đóng lại, cô bị kẹp giữa hắn và cửa phòng.

"A Trạch?"

"Tìm tôi thế này vậy?" Hắn cúi đầu nhìn cô, không còn vẻ dịu dàng, con mắt đen kịt làm người ta có chút sợ hãi, "Cô sẽ không cho rằng tôi giúp cô đuổi côn trùng, nghĩa là còn cảm tình với cô, là có thể quay lại à?"

Cô nghiêng đầu.

"Hửm? Anh Anh của tôi cho tới bây giờ cũng không phải loại người ngây thơ như thế." Ngón tay hắn xoa cổ cô, sau đó giờ cầm cô lên, "Muốn có được cái gì thì nhất định phải trả giá trước, là cô dạy tôi đúng không? Chiều theo giá trị con người của tôi bây giờ, so với Trâu Vệ Đông thì thế nào đây, cô định —— ngủ với tôi mấy lần?"

Văn Anh đối mặt hắn, dễ dàng cảm giác được sự tức giận nằm dưới ngữ điệu ngả ngớn đó.

Xem ra Chu Bùi đảo hồ chính là chỗ này. Cô ta và Trâu Vệ Đông có giao thiệp, lờ đàng nhắc tới đối phương là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cô không biết, đây chỉ là mồi dẫn lừa, nguyên nhân kích thích hắn nhiều nhất, lại là cử động thân mật của cô và Phương Tinh sáng nay. Sau khi cô gọi lên chuyện cũ của họ.

Lô Trạch thấy cô không nói lời nào, rũ mắt: "Không đồng ý thì rút nhanh đi! Đừng ở đây làm chứng mắt tôi."

"Anh cảm thấy mấy lần thì được?" Văn Anh chột vòng tay lên cổ hắn, để sát vào, thân mật lại ngọt ngào, "Bằng số lần của tôi với Trâu Vệ Đông có được hay không?"

Môi cô nhẹ nhàng in lên cái cằm góc cạnh của hắn.

Lô Trạch đột nhiên vùng cô ra!

Động tác quá kịch liệt, trong nháy mắt cô bị va vào trên vách tường bên trái, đầu bị đụng không nhẹ.

Hắn thở mạnh, như gặp một con ác mộng, nhìn cô chăm chăm.

Nhưng cô rất lâu vẫn chưa hoàn hồn, có vẻ như va chạm rất mạnh.

Lô Trạch lập tức siết chặt nắm đấm, vốn không muốn quân, nhưng chờ đến hắn phát hiện, thân thể đã trước ý thức đỡ cô dậy, thậm chí lực đạo đều vô cùng mềm nhẹ.

Cử động theo bản năng này không thể nghi ngờ khiến hắn càng thêm khó bình tĩnh, hắn hỏi: "Cô đến cùng muốn thế nào?"

Văn Anh không lên tiếng, cô tựa trán vào vai hắn, trước khi hắn kịp né tránh, phun ra hai chữ.

"Chóng mặt."

Hắn lập tức bị đóng đinh tại chỗ.

Văn Anh nhẹ nhàng cười, trong tiếng cười là sự thân mật cứng chừa: "Tôi muốn thế nào, lẽ nào không phải Lô anh để muốn tôi thế nào sao? A Trạch —— Em cho rằng ở trong xã hội mờ mẩn nhiều năm như vậy, anh hắn đã trưởng thành rồi, không nghĩ tới vẫn ngây thơ như vậy."

Cảm giác cổ quái ủa vào đầu Lô Trạch, "Cô có ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (10)

Edit: Thiên Tinh

Văn Anh không thoải mái ho nhẹ một tiếng, chột che giấu lại, vẫn là tư thái thành thực lời đòi làm người căm ghét đó.

"Tại sao anh vừa vào nghề liền nhận được kịch bản diễn vai chính thời trẻ? Tại sao lập tức nhận được lời mời của đạo diễn nổi tiếng? Sau khi anh thuận buồm xuôi gió, tất cả những kẻ muốn bôi nhọ anh đều sẽ nhanh chóng biến mất, anh thật sự cho rằng chính mình được trời ưu ái, vận may siêu quần?"

Hắn đỡ lấy vai cô, trong lòng mơ hồ xẹt qua cái gì, "Cô đến cùng muốn nói gì?"

"Em chỉ muốn nói, nên trưởng thành đi, A Trạch." Cô mơn trớn khuôn mặt hắn, đầu ngón tay xẹt qua tóc hắn, khóe miệng cô khẽ cười, có chút giễu cợt, lại như ôn nhu, "Anh đã đến vị trí rất cao rất cao, em đã trời không tới -- cũng không có năng lực bảo vệ anh nữa."

"Bảo vệ tôi?"

Lô Trạch đột nhiên từ trạng thái vừa nãy hoàn hồn, cười nhạo nói, "Cô lấy gì bảo vệ tôi? Lại bảo vệ tôi lúc nào? Tôi đi tới bước này, cô chỉ thấy được phần vinh quang của tôi, làm sao biết ở sau lưng tôi cố gắng bao nhiêu? Nếu muốn nói có người bảo vệ, thì đó cũng là đội ngũ của tôi chứ không phải cô!"

Cô cười: "Em đương nhiên biết anh rất nỗ lực."

Thái độ hiểu sâu biết rõ của cô, càng làm hắn cảm thấy tức giận.

"Thôi, cô đi đi." Hắn quay lưng không lại nhìn cô, "Nếu để cho kim chủ mới của cô nhìn thấy, lại gây phiền phức cho tôi nữa."

Trong giọng nói khinh thường của hắn, lại lơ đãng toát ra một chút ghen tuông, bị Văn Anh bắt được.

Đuôi lông mày của cô khẽ nhíu, ""Anh đang nói Phương Tinh? Vậy thì anh trách oan anh ta rồi.""

""Cái gì?""

""Thanh minh cho anh ta một chút, nếu em theo anh ta, thì chắc chắn là thật sự muốn yêu đương với anh ta, chứ không phải vì tiền."" Cô khẽ cười lại châm thêm một ngòi nỏ, nhân lúc đối phương chưa nổi giận bèn chạy ra ngoài, từ cạnh cửa thò nửa người ra nói, ""Thứ đưa cho anh đặt trên tủ, anh -- nghỉ ngơi cho tốt.""

""Cùm cụp.""

Cửa bị nhẹ nhàng đóng lại.

Lô Trạch tức giận một quyền nện lên vách tường.

Hắn tuy buồn bực thái độ ngả ngớn của cô, nhưng đoạn nói chuyện đó cũng để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc. Cô nói tới ""được trời ưu ái, vận may siêu quần"" đến tột cùng là có ý gì?

Rõ ràng đã nhận định đây là thủ đoạn lừa gạt của người phụ nữ kia, lại không nhận được suy nghĩ, tại sao cô ấy sẽ nói như vậy.

*

《 Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần 》kỳ này vừa phát sóng, bình luận trên mạng cơ hồ vỡ òa!

Phương Tinh Văn Anh # # Lô Trạch Văn Anh # # Văn Anh # mấy đề tài này đều lên hot search, trong thời gian ngắn, Văn Anh bao phủ bảng đề tài, cả tin tức kết hôn của người nổi tiếng cũng bị lép vế.

Cô và Phương Tinh còn chưa tính, hành động ngọt ngào cũng không phải ngày đầu tiên, lần này bởi vì khởi đầu là chiến tranh lạnh, nên hậu kỳ có vẻ đặc biệt ngọt. Thậm chí có người nghi ngờ là viết kịch bản, lập tức bị người bàn tán, nói rằng khẳng định có kịch bản, nhưng những đội khác cũng có kịch bản, thế sao không ngọt được như họ? Điều này chứng tỏ khí tràng của họ rất hợp nhau!

Đương nhiên, lời này vừa xuất hiện, lập tức đưa tới thuyền Trạch Anh mới thành lập bất mãn.

""Nếu nói khí tràng hợp, Lô Trạch của chúng ta cũng hợp mà! Tuyệt đối không nghĩ tới có một ngày tui lại bằng lòng gả ảnh đế nhà chúng ta, đáng về lúc ảnh đứng phía sau Văn Anh che mắt cổ lại. Tò! Khóc! Tui!""

""Chắc giả bộ rồi, tui cũng đã gặp qua người sợ côn trùng, nào có khoa trương như vậy!""

""Thành thật mà nói, từ đầu tui cũng cảm thấy là giả bộ, cho nên mỗi một cảnh đều chụp lại phóng to ra xem, nếu biểu cảm sợ hãi là diễn, vậy nổi da gà cũng không thể muốn diễn là diễn đi [hình minh họa]""

""Tui chỉ muốn nói quá ngược hu hu hu. Tiến lên một bước, là có thể ôm ấp thế giới của anh. Nhưng thế giới của anh đã thuộc về người khác.""

Không nghĩ tới CP nóng dần đều Trạch Anh sau khi kết thúc lại đi ra phát kẹo, các fan CP lệ nóng doanh tròng, spam vô số.

Nhưng mà, tuy rằng sau lần PK kỹ thuật diễn, quan điểm của nhiều người đối với Văn Anh đã tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn có một số fan Lô Trạch khó mà tiếp thu thần tượng lại tốt với nữ diễn viên không phải hợp tác của mình, đặc biệt là người đó lại mang tiếng xấu.

""Cầu không ràng buộc. A Trạch nhà tui trong sạch diễn kịch, không trêu chọc nổi loại phụ nữ ngu thượng vị này, ai mà biết bây giờ kim chủ của cô ta là ai. [mỉm cười][mỉm cười]""

""Nói thật, kỳ thực tui bội phục lắm. Wuli Anh Anh không hổ xuất thân chuyên nghiệp, công lực dục đồ không còn gì để nói, ngay cả Lô ảnh đế cũng gục ngã. Nhưng mà một lần câu hai anh, có nguy hiểm quá mức không? Cần thận gà bay trứng vỡ nha.""

Chuyện này liền khiến nhiều người tức giận, đào ra những tin tức liên quan tới Văn Anh quy tắc ngầm thượng vị. Trong thời gian ngắn, tin tức tiêu cực mệnh mông cuốn cuộn.

""Vốn chỉ có vài người âm ỉ thôi, không thể tạo thành xu thế, sau đó có người ở sau lưng đẩy một phen."" Hoa tỷ nói chuyện điện thoại với Văn Anh.

Văn Anh cười hỏi: ""Là Chu Bùi phải không?""

""Cái đó chị không biết, có điều cũng dễ đoán, người có hiềm khích với em không ít, nhưng vào lúc này, kẻ cực kỳ không muốn em bò lên chính là cô ta, thiếu ai cũng không thể thiếu cô ta.""

""Cô ta thực sự là quan tâm chu đáo."" Văn Anh ngâm cười, ""Em vừa nghĩ không bắt được nhược điểm của cô ta, cô ta liền đưa tới cửa.""

""Em nắm chắc mấy phần?""

Cô nói: "" Vậy phải xem Trâu tổng có thương hương tiếc ngọc hay không.""

Hoa tỷ hơi dừng, nhắc nhở cô: ""Em nhất định phải nhớ, loại kim cương vương lão ngũ như bọn họ, lúc trẻ thì liếc mắt đưa tình với tiểu minh tinh, kết hôn vẫn dựa theo tiêu chuẩn hào môn đại tiểu thư, đừng sa vào.""

Văn Anh thuận miệng đáp lại, sau đó cúp máy.

Cô đương nhiên sẽ không chọn kiểu đàn ông như Trâu Vệ Đông. Đối với kiểu người có lòng phòng bị cao, tuy thường thức phụ nữ có năng lực và thủ đoạn, nhưng làm sao sẽ không phòng bị?

Cô ở trước mặt hắn đóng vai ngây thơ ngu xuẩn, có thể nhanh chóng đạt được mục đích, nhưng cô không định diễn cả đời.

Hai chân cô đan chéo ngồi trên ghế sofa, nghiêng người lười biếng dựa vào tay vịn, quần quần dây điện thoại suy nghĩ một lát, sau đó, một lần nữa gọi điện thoại.

""Alô?"" Đầu bên kia truyền đến giọng nam thành thực trầm thấp.

"Trâu tổng có phải hơi quá rồi không?! Lừa gạt dụ dỗ xong vẫn tiếp tục tìm người nhục mạ tôi, thú vị lắm sao? Chơi vui lắm sao?!"

Lời trách mắng đổ ập xuống, Trâu Vệ Đông có chút ngơ ngẩn.

Văn Anh điều chỉnh lại âm thanh, phát tiết lồng cảm phần xong, mơ hồ lộ ra một tia khổ sở, "Tôi biết tôi không có tư cách chất vấn anh, nhưng lần trước anh nói sẽ không làm vậy nữa, anh luôn nói được làm được..."

"Anh Anh?" "Hắn nghe được âm thanh của cô, an ủi nói: "Em đừng khóc, nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì."

Cô khóc nức nở hô: "Ai khóc!"

"Được được được, em không có khóc." "Hắn biết không thể đòi co với phụ nữ những vấn đề này, ngay thức khắc dùng đường dây riêng gọi một cú điện thoại đến bộ phận quan hệ công chúng, bảo người phụ trách tới một chuyện. Nghe đối phương báo cáo những việc liên quan tới giới giải trí lúc này, hắn đã hiểu tình huống đại khái.

"Lần trước anh là vì nâng Chu Bùi, nhưng lần này thì sao, vẫn là Chu Bùi?" "Cô nhào lên tay vịn, làm bộ khóc lóc, "Dựa vào cái gì, nói tôi lên giường với anh cũng thôi đi, là sự thực không có gì không thể thừa nhận. Nhưng mấy gã kia là ai chứ, dựa vào đâu nói tôi có một chân với mấy tên bụng bia, đầu hói, chảy mỡ kia! Con mắt tôi tệ vậy sao!"

Trâu Vệ Đông bất thành linh bị cô chọc cho cười lên, lập tức bị cô tức giận lên án, đành phải thu lại tiếng cười.

Hắn lần đầu tiên dỗ cô: "Được, biết rồi, tôi sẽ gọi người xử lý, sẽ không để cho em dính lư đến mấy tên bụng bia, đầu hói, chảy mỡ kia."

"Nói thật dễ nghe, việc này lẽ nào không phải anh làm?"

"Là tôi làm, em lại còn tìm đầu sỏ khóc lóc kể lể?" "Hắn có vẻ tâm tình rất tốt, còn nói đùa, "Không sợ tôi nhân cơ hội chiếm tiện nghi của em?"

Đầu kia, cô thật lâu không nói gì, cuối cùng, truyền đến âm thanh chế giễu mà mát mát: "Quên đi, ai không biết Trâu tổng đã chán tôi chứ."

Tâm trạng của cô biến hóa quá lớn, đến mức tâm trạng của Trâu Vệ Đông bất giác cũng sa sút theo, âm thanh hơi khàn: "Ai nói, sao tôi không biết nhỉ?"

"Tôi tự mình hiểu lấy." "Cô cười cười, đại khái đã hoàn toàn tỉnh táo lại, không còn hoạt bát ầm ĩ như lúc này.

Lại thật lâu sau, trong điện thoại chỉ có thể nghe tiếng hít thở của hai người, phảng phất mang theo dòng điện chui vào lỗ tai hắn, lạnh lẽ mà ám muội.

Hắn không muốn ra tiếng, cô lại tươi cười đánh vờ: "Lúc này là tôi cần quấy... Kỳ thực, Vệ Đông, có thể vừa ra xã hội liên quen biết anh, em rất vui vẻ, anh dạy em rất nhiều. Em không hối hận."

Chờ hắn lại muốn nói gì, đối diện đã truyền đến tín hiệu "đỏ đỏ", cuộc gọi kết thúc.

Trâu Vệ Đông đỡ trán, trầm thấp cười rộ lên.

Trong lòng lại có một tia phiền muộn khó mà nói rõ, hắn tình nguyện cô tiếp tục quấy nhiễu. Mặc dù cô nói không hối hận, nhưng lại làm hắn cảm thấy, dù hiện tại hắn muốn quay đầu lại tìm cô, cô cũng sẽ không đồng ý.

Hắn điều chỉnh lại trạng thái, lập tức gọi người đi thăm dò kẻ giật dây sóng gió lần này, hắn khác Hoa tỷ, rất nhanh liền biết được là đội ngũ của Chu Bùi xông pha đi đầu, ánh mắt không khỏi sâu thẳm.

Có lẽ lúc trước, hắn đối với Chu Bùi có thương thức có hảo cảm, nhưng bây giờ lần nữa nhớ tới Văn Anh, phần hảo cảm đó dĩ nhiên biến mất không còn tăm hơi.

Hắn từng cho rằng Văn Anh lỗi đời lại có dã tâm, lòng dạ bất chính, nhưng giờ ngẫm lại, ít ra cô ấy nghĩ gì làm nấy. Chu Bùi lại làm gì? Đội ngũ của cô ở sau lưng gọi nước bắn vào Văn Anh, mà cô cái gì cũng không cần làm, chỉ cần than phiền với mình vài câu, hắn liền vì cô san bằng tất cả.

Thoạt nhìn, cô đúng là nữ minh tinh hiếm thấy trong giới giải trí, chưa bao giờ dựa vào quy tắc ngầm.

Nhưng vừa bắt đầu cô đã được hắn hộ giá hộ tống, đâu cần vứt bỏ mọi thứ, được ăn cả ngã về không đến trước mặt cầu hắn như Văn Anh?

Trâu Vệ Đông cảm thấy có chút buồn cười, không nghĩ tới vấn đề đơn giản như vậy, tới bây giờ hắn mới nhận ra, ấn tượng chủ quan quả thật có thể che lấp rất nhiều chuyện.

Trong đầu hắn lướt qua rất nhiều hình ảnh, sau khi lấy lại bình tĩnh, bảo bộ phận tuyên truyền tuyên bố một tin tức. Đồng thời, gọi điện thoại cho đạo diễn Trương Khê Hòa.

Người này chính là đạo diễn đang tuyển vai mà lúc trước Văn Anh nhắc tới, đối phương từng ở nước ngoài tham gia làm phim bom tấn, cũng từng đạo diễn một hai bộ điện ảnh anime, có chút danh tiếng. Về nước chuẩn bị hai năm, định quay một bộ điện ảnh thể loại giả tưởng, người thật đóng vai, cũng có thêm nhân vật hư cấu, tình tiết câu chuyện đơn giản dễ hiểu, già trẻ đều thích.

Hai người là bạn học cũ, hắn rất xem trọng lối tư duy của đối phương, cũng là người đầu tư lớn nhất. Muốn một cơ hội thử vai, vô cùng dễ dàng.

Nhưng khi chấm dứt cuộc gọi, Trâu Vệ Đông gờ bàn suy tư.

Trương Khê Hòa vui vẻ đồng ý, nhưng sau đó tiết lộ cho hắn: "Còn có một người đầu tư khác đề cử Chu Bùi, lúc tôi chú ý cô ấy cũng từng nghe qua cái tên Văn Anh, hình tượng của hai người bọn họ rất gần phải không? Đương nhiên, nếu như kỹ thuật diễn tương đương, tôi nhất định sẽ thiên hướng người cậu đề cử."

Chu Bùi cũng từng đề cập với hắn về chuyện thử vai, lúc đó hắn đã ưng thuận với Văn Anh, đương nhiên khước từ Chu Bùi. Không nghĩ tới cô ấy vẫn thông qua người khác đạt đến mục đích.

Hắn nhớ tới lần đó Văn Anh tự giễu.

"Nếu sớm biết chỉ cần nói chuyện với anh một năm trời, là có thể đạt được tất cả, tại sao tôi lại phải ngu với anh."

"Anh nói đúng, cô ấy và tôi không giống nhau, tôi còn lâu mới thông minh được như cô ấy."

Thủ đoạn của người phụ nữ này, có lẽ còn lợi hại hơn hắn tưởng tượng.

Hắn lần nữa liên hệ: "Đi điều tra tháng ba năm ngoái, tại sao Chu Bùi sẽ xuất hiện tại khách sạn Vạn Hào."

Chính là ở ngày ấy, hai người bởi vì một hiểu lầm mà quen biết, bây giờ nghĩ lại, bất giác có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (11)

Edit: Thiên Tình

Chu Bùi biết được kết quả thử vai, trong nháy mắt cảm thấy khó mà tin nổi, giống như thời gian đảo ngược, lúc cô lấy được nhân vật《 Vũ Tiên Ca 》, có thể hợp tác với Lô Trạch, phản ứng của Văn Anh lúc đó cũng như vậy.

Lần này, danh sách được tuyển đổi thành Văn Anh.

Nhưng hai cái này tuyệt đối không thể đánh đồng, đều là diễn chung với Lô Trạch, nhưng《 Vũ Tiên Ca 》chỉ là một bộ phim truyền hình, mà《 Đô Thị Yêu Giới 》do Trương Khê Hòa đạo diễn, trong tương lai không chỉ phá vỡ kỷ lục phòng vé duy trì 3 năm, còn mang về cúp lớn cúp nhỏ, là một bộ phim bội thu cả về doanh thu lẫn danh tiếng.

Cô là thần sù, đương nhiên biết hướng phát triển tương lai, cũng nhờ vào những tin tức này mà nghịch tập qua rất nhiều người. Không nghĩ tới sẽ gục ngã ở một thế giới hòa bình thế này!

Chu Bùi từ thử ký của Trâu Vệ Đông biết được lịch trình của hắn, lái xe, đập giấy cao gót kéo mở một cửa phòng có thiết kế kiểu nhật.

"Vệ Đông, kết quả thử vai có phải xảy ra vấn đề gì không? Em xem qua các nữ minh tinh có mặt lúc đó, hắn không có ai thích hợp hơn em..." Cô đột nhiên dừng lại, giật mình nhìn người ngồi đối diện Trâu Vệ Đông. "A Trạch? Sao anh cũng ở đây?"

Lô Trạch nhìn thấy Chu Bùi cũng rất kinh ngạc, hắn và Trâu Vệ Đông có hợp tác thương mại, giao lưu là bình thường. Nhưng còn Chu Bùi? Hắn chợt nhớ lúc ghi hình ở Hải Nam, khi Chu Bùi trò chuyện với hắn quả thực có nhắc tới Trâu Vệ Đông.

Không biết hai người đến tốt cùng có quan hệ gì?

Trâu Vệ Đông sầm mặt lại, "Chúng tôi đang thảo luận, cô có việc?"

Chu Bùi ghen tức, "Em chi..." Lúc này cô mới phát hiện mình luống cuống tay chân, chưa nghe ngóng đã chạy thẳng đến đây. Cô hơi ổn định tâm thần, dư quang đảo qua Lô Trạch, hỏi Trâu Vệ Đông: "Văn Anh từng tìm anh?"

Trâu Vệ Đông không lên tiếng. Lô Trạch lại đổi sắc mặt.

Đánh bừa mà trúng, nếu Lô Trạch ở đây, cô vừa vặn mượn cơ hội cắt đứt đường lui của Văn Anh.

"Em biết danh sách thử vai lần này, không có cô ấy. Nhưng kết quả lại thông báo, cô ấy lấy được nhân vật. Em hỏi thì Trương đạo nói là anh đề cử." Chu Bùi xoa trán, có vẻ hơi mệt mỏi, "Vệ Đông, em biết xã hội này rất không công bằng, nhưng em cho rằng anh không như thế."

Trâu Vệ Đông thông thả để đĩa xuống, "Cô không cam lòng?"

"Anh muốn ta cam lòng thế nào đây!" Cô như không nhận được bạo phát, lại toát ra chút đau khổ, "Nếu bán rẻ thân thể là có thể giành được tất cả, vậy bọn em phải làm sao bây giờ? Bọn em học nhàn khổ sở rèn luyện kỹ năng diễn xuất, chẳng lẽ là để nhường đường cho người như thế?!"

Trâu Vệ Đông chưa nói chuyện, Lô Trạch cũng đã tức giận, hắn dùng sức cơ hồ muốn làm đĩa gãy đôi.

Vẫn là như vậy, không quan bao nhiêu lần, không quan cô ấy bỏ bao đến đâu, mãi mãi vẫn muốn đi đường tắt đạt được mục đích.

Lô Trạch nói: "Trâu tổng, chuyện này nếu tôi đã trùng hợp nhìn thấy, vậy không thể khoanh tay đứng nhìn. Chúng tôi đều là diễn viên, hiểu rõ khổ cực trong đó, đối với quy tắc ngầm thực sự không thể tán đồng."

"Anh cũng cho rằng, Văn Anh dựa vào bán mình, thổi gió bên gối mới lấy được vai diễn?"

Bị hỏi ngược lại, Lô Trạch trong nháy mắt chần chờ.

Nếu là trước chương trình truyền hình thực tế, hắn có thể khẳng định cô ở sau lưng dùng thủ đoạn. Nhưng lần đó diễn chung, cô bùng nổ ra khí tràng đến cả hắn cũng không nhận được sa vào. Chỉ bằng vào kỹ thuật diễn, cô không hẳn không có cơ hội cạnh tranh.

"Có phải hay không, Trâu tổng rõ ràng nhất, không phải sao? Cần gì khó xử A Trạch?" Chu Bùi ở trước mặt hắn, cắt đứt lời nói của Trâu Vệ Đông.

Trong phòng chợt vang lên tiếng vỗ tay của Trâu Vệ Đông, trầm ổn mạnh mẽ, một cái, hai cái, ba cái.

"Chu tiểu thư quả thực am hiểu nghệ thuật ngôn ngữ, nhưng có một số việc nói rõ ràng vẫn tốt hơn." Hắn nói chuyện thâm sâu, lại có chút buồn cười nói với Lô Trạch, "Có mấy lời tôi không nên nói, nhưng tôi thực sự cảm thấy không đáng thay cho cô ấy. Lô Trạch, trên thế giới này bất luận người nào cũng tư cách nói cô ấy, chỉ có cậu là không có."

"Lời này của Trâu tổng sai rồi, cô ấy hành xử không đoan chính, còn không cho phép người khác nói sao?"

Tuy nói như vậy, nhưng bất kể là cách xưng hô với mình hay về mặt của hắn, cũng khiến Chu Bùi sinh ra dự cảm không ổn, không nhận được muốn dùng đề tài, "Nếu Trâu tổng đã đọc sức che chở cô ấy, tôi cũng không có gì để nói." Muốn kết thúc đề tài.

Lô Trạch lại đột nhiên nhớ tới lời Văn Anh từng nói, hồ hấp chợt nhanh hơn, truy hỏi: "Trâu tổng muốn nói gì?"

"Cũng không có gì, nếu không phải lần này có cơ hội hợp tác với Lô Ảnh đế, tôi cũng sắp quên mất."" Trâu Vệ Đông ước chừng đang hồi ức, khoe mắt khẽ nhếch, toát ra ý cười, ""Lúc cô ấy lần đầu tiên tới tìm tôi, còn là một sinh viên thì phải? Cố gắng trang điểm ra vẻ trưởng thành, xông vào phòng làm việc của tôi, bảo an cán cô ấy, cô ấy liền lớn tiếng gọi, nói là muốn có cơ hội nổi tiếng, dùng chính mình làm trao đổi."" Cũng may phòng làm việc của hắn ở tầng cao nhất, không có người khác nghe thấy.

"Cuộc đời tôi chưa từng thấy có người tự tiện cử trắng trợn như thế, cảm thấy rất thú vị, nên đồng ý.""

Trong lòng Lô Trạch nhói lên, cười cợt: ""Loại chuyện đó nói cho chúng tôi làm gì.""

"Không sao, đều là người trong giới, dù sao hiện giờ trên mạng cũng đầy áp tin đồn của bọn tôi, lại thêm chút tình tiết mà thôi."" Hắn cười nhẹ như mây gió, ""Quãng thời gian cô ấy theo tôi, chưa bao giờ đòi châu báu trang sức, xe nhà cũng không cần, chỉ cần cơ hội diễn xuất. Nhưng kỹ thuật diễn của cô ấy bình thường, tương mạo lại có hạn chế, vẫn luôn không nóng không lạnh.""

Lô Trạch đột nhiên đứng lên muốn đi, hắn một chút cũng không muốn nghe đoạn chuyện cũ này.

"Sau đó cô ấy không cần kịch bản nhân vật nữ nữa, chuyên chọn nhân vật nam. Tôi hỏi, cô ấy nói có một người bạn tốt nghiệp, người đó rất có thiên phú, nhất định không thể bị mai một trong đám người bình thường được.""

Hắn bỗng dừng xoay người, chăm chú nhìn Trâu Vệ Đông.

"Cô ấy quấn lấy tôi rất lâu, cam đoan người bạn này nhất định sẽ nổi tiếng, chỉ thiếu một cơ hội, tôi mới chấp nhận, dùng cách thức cậu sẽ không phát hiện đưa kịch bản đến tay cậu. Thật buồn cười, cậu vẫn không biết là ai ở sau lưng giúp mình, nổi tiếng rồi cảm ơn tôi thế nào đây? Khoản mua bán này xem như tôi chịu thiệt rồi.""

Trong phòng khách lặng im hồi lâu, Trâu Vệ Đông cũng không quan bọn họ có thể tiêu hóa hết hay không, thân nhiên gấp thức ăn.

Cá hồi ngon miệng, không ăn lãng phí.

Đầu óc Lô Trạch trống rỗng, một lúc sau chỉ hỏi: ""Người bạn mà cô ấy nói... là tôi?""

"Cậu nói xem?"" Trâu Vệ Đông không nhanh không chậm nói: ""Cậu yên tâm, tôi không định thay cô ấy lấy lại công bằng. Dù sao không có mấy người đàn ông nào có thể chấp nhận mình thành công là dựa vào một người phụ nữ. Cho nên cậu tin tưởng hay không, tôi không có hứng thú truy hỏi.""

"Không, tôi..."

Trong đầu Lô Trạch đột nhiên lóe qua một ký ức. Vào đại học năm ba, cô đã lặng lẽ ra ngoài trường nhận đóng phim, hứng thú bùng bùng cảm kích bản đối đáp với hắn, khi đó cô đã học thuộc rất nhiều lần, lại vẫn diễn không tốt bằng người lần đầu xem lời thoại là hắn.

Cô không chút nhụt chí, chân trần nhảy lên ghế sofa, nâng mặt hắn, thần thái sáng láng: ""A Trạch của em là thiên tài, một ngày nào đó sẽ trở thành siêu sao!""

Hắn chợt thấy cuồng hống thất chặt, nói không ra lời.

*

Ngay khi Chu Bùi nhìn thấy vẻ mặt của Lô Trạch chợt thay đổi, mới rút cục ý thức được hôm nay mình thật sự làm chuyện ngu xuẩn.

Lô Trạch thì không nói, Trâu Vệ Đông lại sẽ nói giúp Văn Anh, khiến cô không nghĩ tới. Tuy rằng chỉ trích Trâu Vệ Đông giúp Văn Anh gian lận, nhưng cô hiểu rõ, đối phương luôn chỉ cung cấp cơ hội, không phụ trách kết quả.

Sau khi Lô Trạch rời đi, Trâu Vệ Đông cũng buông đĩa, lấy giấy ăn lau khô miệng.

Chuông điện thoại của Chu Bùi chợt vang, cô hoàn hồn tiếp nhận.

"Chu Bùi tỷ, chị thấy tin tức trên weibo chưa? Không ổn rồi, trên mạng đang loan truyền, tấm ảnh nóng bị tuồn ra của Văn Anh trên thực tế không phải bản thân cô ta, là hình của chị bị chụp lúc còn làm đóng thế!""

Chu Bùi cả kinh, ""Nói xằng bậy à? Tôi với cô ta cũng không phải sinh đôi, nhìn kỹ sẽ thấy khác nhau, ai sẽ tin tưởng?!"

"Hóa trang xong cơ hồ có thể giống như đúc! Nói chung, hiện tại trên mạng đang tranh cãi, dư luận không khống chế được, chị mau mau trở về đi!""

"Chờ đã, em đừng có gấp!"" Cô che lại micro điện thoại, vẻ mặt sốt ruột, ""Vệ Đông, em có chuyện muốn nhờ anh hỗ trợ, em..."

Lời còn chưa dứt, cô đột nhiên nhìn thấy thần sắc phảng phất đã biết hết thảy của đối phương.

Trong nháy mắt, cô chợt tỉnh ngộ, ""Là anh làm?!"

Trâu Vệ Đông nở nụ cười, ""Đúng vậy thì sao?""

Chu Bùi sắc mặt chợt biến, không thể tin tưởng. ""Không thể nào, anh chưa bao giờ làm chuyện như vậy! Anh biết rõ trong tấm hình kia là anh và Văn Anh, sao nhất định phải nói là em?!"

"Chu tiểu thư không phải cũng biết Văn Anh không tiếp xúc với những đạo diễn, nhà sản xuất kia sao, vẫn gọi nước bẩn lên cô ấy đó thôi."" Trâu Vệ Đông chậm rãi nói, ""Huống hồ, Chu tiểu thư và tôi cũng không phải chưa từng có tấm hình như vậy. Nếu Chu tiểu thư đã quên, tôi không ngại nhắc nhở, ngày 17 tháng 3, khách sạn Vạn Hào.""

Ngày ấy, hắn thấy Chu Bùi đứng ở cửa phòng hắn, nhầm cô thành Văn Anh, từng có động tác ám muội. Đến khi ý thức được nhận lầm người, hắn khá là lúng túng, mà cô thái độ hào phóng, dùng lời nói hóa giải lúng túng, do đó chiếm được hảo cảm của hắn.

Sau đó cô nói mình ở sát vách, hắn dĩ nhiên là tin, không có ý đi kiểm tra.

Nhưng mấy ngày trước, hắn kêu người tra xét mới phát hiện, ngày đó cô căn bản không có đặt phòng. Nói vậy, hôm ấy cô cố gắng ăn diện giống Văn Anh, làm hắn hiểu lầm, mượn cơ hội tiếp cận hắn.

Mà hắn bởi vì hồ thẹn, chưa bao giờ hoài nghi.

"Anh, anh đã biết?" Khuôn mặt Chu Bùi cứng đờ, "Vệ Đông, anh nghe em giải thích..."

"Chu tiểu thư quá cao tay, Trâu mổ thụ giáo."

Hắn đứng dậy, "Còn lời giải thích của cô, không bằng giữ lại nói với cánh truyền thông đi."

Trong lúc mấu chốt này, Chu Bùi đương nhiên lấy sự nghiệp làm trọng, nhưng khi cô trở lại, lời đồn đã lan truyền rộng rãi, thậm chí nghiêm trọng hơn, đã có người đào ra chuyện gia trang điểm năm đó hoá trang cho cô giống Văn Anh.

Sau đó, trong đội ngũ của cô có người phản bội, bóc phốt cô ở sau lưng nói xấu Văn Anh.

*

Sau khi công bố kết quả thử vai, Văn Anh liền phát một cái weibo.

Phòng nghiệp vụ của Văn Anh nhân cơ hội tung ra hình ảnh đối chiếu, thanh minh rằng những tấm ảnh lưu truyền trên mạng lúc trước đều là "cắt câu lấy nghĩa", địa điểm chụp hình hoàn toàn là tiệc liên hoan công tác, không phải là Văn Anh và đạo diễn, nhà sản xuất lên lút gặp mặt.

Đồng thời, Văn Anh chia sẻ: Trước đó không đứng ra nói chuyện, một là muốn sưu tập chứng cứ trước, gia tăng độ tin cậy; hai là, thay vì cố gắng phản bác, tôi cho rằng đưa một tác phẩm tốt cho mọi người, mới là câu trả lời tốt nhất dành cho những người ủng hộ tôi.

Các fan từ ban đầu luôn yên lặng giữ vững lập trường, cảm động muốn khóc: "Tôi biết ngay Anh Anh không phải người như thế! Lần trước ở tàu điện ngầm nghe có người si nhục chị, em liền xắn tay áo xông lên! Bây giờ muốn hỏi mấy người kia, mặt của mấy người có đau không?"

"Tôi đã xem mười lần 《 Tâm Khiêu Hồi Ước 》! Quá xúc động, trước đây luôn thấy kỹ thuật diễn của đại mỹ Anh nhà tui vẫn giảm chân tại chỗ, tiếc gì đầu á, trải qua lần chèn ép này, lại nhìn thấy mỹ Anh lột xác! Đột nhiên có chút cảm tạ các anti-fan [doge][doge] vô cùng chờ mong phim điện ảnh đầu tiên!"

"Anh Anh không cần phải mang tiếng thay Chu Bùi! Bọn tui biết hết rồi, người trong những bức hình kia kỳ thực là Chu Bùi! Thật đáng xấu hổ, lấy danh nghĩa của chị tiếp cận đạo diễn, còn tăn lời đồn chửi bới chị!"

Cái gì?

Văn Anh ngờ ngác, một ngày không soát weibo, cô đã bỏ lỡ tin gì?

Phương Tinh bởi vì ghi hình chung một chương trình gameshow nên đến quá giang xe bảo mẫu, lúc này, hắn sáp lại gần nhìn, vui vẻ: "Em chưa biết à? Bây giờ trên mạng đều đang nói em chịu oan thay Chu Bùi, không biết là ai làm, dù sao tôi cũng kêu người thổi lửa thêm. Hay thật đấy, lệch trọng tâm, nhưng hữu dụng. Gặp loại chuyện này, em tranh cãi hay giải thích cũng vô dụng, người ta vừa nhắc tới em vẫn nghĩ đến những bức hình kia, bán tín bán nghi. Phải quấy cho nước đục lên, khiến cho người ta đầu óc choáng váng, em mới dễ thoát thân."

Văn Anh đã hiểu, cô liếc xéo hắn, mím môi cười: "Tò mò là à? Vậy để tôi nói tên..."

Mợ!

Không cần cô nói, nhìn vẻ mặt này của cô, Phương Tinh lập tức đoán được, dùng tay ra hiệu "tạm dừng", "Coi như tôi chưa hỏi."

Đang nói chuyện, xe bảo mẫu dừng lại, lại có một người đàn ông đeo mắt kính bịt khẩu trang lên xe.

Văn Anh dùng ánh mắt hỏi Hoa tỷ, Hoa tỷ làm động tác buông tay, kèm thêm khẩu hình: "Quá giang xe."

Đến khi cô phát hiện người đó là Lô Trạch, liền hiểu tại sao Hoa tỷ không từ chối đối phương muốn quá giang. Nhưng cô hơi khó hiểu, "Anh cũng đến ghi hình gameshow ở đài Phiên Gia? Em không thấy tên anh trong danh sách."

Phương Tinh lười biếng tựa bên người cô, nở nụ cười: "Em thật ngốc, Lô lão sư là ai, ảnh đế tiếng tăm lừng lẫy, ban tổ chức sắp xếp thành nhân vật khách quý thần bí gì đó còn không phải dễ dàng sao?"

Văn Anh trợn mắt một cái, đẩy đầu hắn ra.

"Ừ thì anh thông minh."

Lô Trạch ngồi xuống xem cảnh vật ngoài cửa sổ, bắt buộc chính mình không nhìn cử động thân mật của họ.

"Em ngủ một lát, đến nơi gọi em." Văn Anh nói với Hoa tỷ, Phương Tinh lại đưa tay thay cô điều chỉnh đồ bịt mắt, nói "ừ" một tiếng.

Đến chỗ cần đến, Phương Tinh đột nhiên phát hiện gọi Văn Anh không tỉnh, Hoa tỷ đã xuống xe trước, chờ bọn họ.

Lúc hắn định đẩy người, Lô Trạch chợt đi tới hàng trước, khuyên hắn, "Đừng lộn xộn, cô ấy ngủ không ngon lúc thức dậy sẽ cau có, anh đẩy cô ấy như thế cô ấy sẽ không vui đâu."

Phương Tinh sao chịu nghe hắn? Bất thành linh đẩy Văn Anh một cái, lập tức bị cô dùng sức vung ra, lơ mơ còn có thể nghe thấy cô lầm bầm: "Phiền quá, ngủ thêm một phút nữa."

Hắn bó tay.

Sau đó hắn thấy Lô Trạch ngồi xổm xuống, cũng không biết làm gì, Văn Anh đột nhiên co rụt lại, khẽ tiếp run lên như sợ ngứa.

Phương Tinh lúc này mới phát hiện, đối phương hình như gãi eo cô.

"Đừng phá mà!" Cô lườm, không nén được nụ cười, "Em dậy ngay, A Trạch anh đừng nghịch ——"

Tên gọi thân mật cực kỳ quen thuộc này vừa thốt ra, hai người đều chấn động.

Ngay sau đó, Hoa tỷ từ cửa nhỏ đầu ra, giọng điệu thoải hưng phấn nói: "Này cô gái, em đã làm gì vậy? Trâu tổng lại tuyên bố tin tức, thừa nhận em là từng là bạn gái của anh ta này."

Chương 13: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (12)

Edit: Thiên Tinh

Văn Anh lơ mơ tỉnh dậy, lấy bật mắt ra, lại chấn chút ánh sáng, mơ hồ hỏi: "Cái gì?"

"Trâu Vệ Đông nói em 'tùng' là bạn gái của anh ta." Đại thiếu gia Phương Tinh ôm cánh tay lặp lại, nhấn mạnh chữ "tùng", không quá thích thú như mong đợi, "Mặt anh ta thật dày, em hẹn hò với anh ta bao giờ, tôi đi gọi Hoa tỷ thanh minh cho em!"

Văn Anh chưa kịp lên tiếng, Lô Trạch đã kéo hần lại, lạnh nhạt nói: "Ít tạo thêm phiền phức đi. Anh ta tung tin tức như vậy là chuyện tốt, những bức hình kia sẽ thuộc phạm trù bạn trai bạn gái bình thường, sẽ không có người xì xào bàn tán."

Phương Tinh nhìn hần như thấy quý, nghiêng răng cười lạnh: "Anh đúng là rộng rãi..."

Văn Anh thấy thái độ của Lô Trạch, trong lòng hơi hiểu ra, đại khái là lần trước chôn phục bút đã có tác dụng. Lô Trạch đã biết những chuyện nguyên chủ từng làm vì hần.

Lại nói, nguyên chủ đối với Lô Trạch đúng là có cảm tình, cô ấy cũng gia cảnh bình thường, nhưng không có thiên phú như cô, nên mới nghĩ lệch muốn đi đường tắt. Đối với Lô Trạch, cô ấy có yêu, cũng có hận, lúc tình cảm của hai người nặn nong nhất, ước hẹn tay nắm tay dốc sức làm nên sự nghiệp. Nhưng cô ấy lại tham đường tắt bỏ lại hần, rốt cuộc không thể quay đầu. Điều duy nhất có thể làm, chính là lúc hần gian khổ, đưa cơ hội tới tay hần.

Lô Trạch trời sinh thích hợp nghiệp diễn, một khi bắt được cơ hội, hiển nhiên từng bước lên mây.

Văn Anh tự nhiên không biết, Lô Trạch còn chưa kịp điều tra, kim chủ đại nhân đã trở thành thần trợ công cho cô rồi.

Nhưng kim chủ đại nhân trợ công cũng không phải làm không, rất nhanh, cô nhận được tin nhắn đối phương gọi tới.

"Đừng quá để ý đến tin tức, em đã nói đoạn thời gian đó em coi tôi là bạn trai, cho nên tôi mới tuyên bố sự thực rằng chúng ta từng hẹn hò. Tôi chỉ hi vọng, tương lai sẽ có cơ hội theo đuổi em lần nữa."

Văn Anh ngẫm nghĩ, dưới ánh nhìn chăm chú gấp gáp của hai người kia, không hồi âm.

Ba người cùng tiến vào studio ghi hình, trước tiên trao đổi với MC, bắt đầu diễn tập.

Kỳ này cũng mời đôi Đồng Hỷ và Triệu Minh Húc, vốn định một đôi tuyên truyền phim truyền hình, một đôi tuyên truyền album mới, do từng cùng tham gia một show thực tế nên quay chung một tập, ai ngờ Lô Trạch sau khi từ chối lại tự mình gọi điện nói sẽ đến, thế là, trong sáu người đến năm, thiếu Chu Bùi không tới, ban tổ chức lại nghĩ gần đây Chu Bùi bị scandal quần thân, nên quyết định không mời.

Đến buổi chiều, khán giả biết được Lô Trạch cũng tới, gào thét cơ hồ hát tung nóc nhà.

MC cũng mặt mày hớn hờ, mời mỗi người tự giới thiệu, đến phiên người nào, khán giả đều sẽ phối hợp vỗ tay hoan hô, không khí náo nhiệt cực kỳ.

Chương trình tổng cộng chơi ba vòng, vòng thứ nhất mỗi người biểu diễn một phân đoạn làm nóng sân khấu, Văn Anh nữ giả nam trang, còn dùng hình tượng áo sơ mi trắng kính diễn trong « Hồng Đậu Chi Luyến » của Lô Trạch, từ violon kéo ra giai điệu du dương, đối diện với nữ MC diễn chung, con mắt trong suốt, ánh nhìn yêu say đắm, thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn mỹ thiếu niên đối với tình yêu truy đuổi và thuần túy.

Máy quay zoom gần Lô Trạch, con mắt hần có vẻ chấn động, như là không thể tin được cô sẽ đóng vai nhân vật của hần đứng chỗ đến từng chi tiết nhỏ như vậy.

Không ai biết, cảm xúc nồng đậm lúc này của hần, cơ hồ muốn tràn ra khỏi lồng ngực.

Hần không khỏi trong đầu miêu tả, cô từng ở nhà lặp đi lặp lại nhìn bộ phim hần đóng.

MC vỗ tay phát ra từ tận đáy lòng: "Văn Anh chắc xem phim này rất nhiều lần phải không? Tôi cơ hồ nhìn thấy dáng dấp nhân vật mà Lô Trạch hóa thân năm đó, rất giống!"

"Đúng vậy, rất thích phim của Lô anh để, xem rất nhiều lần. Đặc biệt là đoạn này, cảm giác giống như thấy được chính mình còn thời trẻ." Văn Anh phảng phất hoài niệm, cười nói, "Khi đó tình cảm thuần túy nhất, dù không thể tiếp xúc với đối phương, chỉ cần biết rằng người đó tồn tại, đã cảm thấy rất ngọt ngào."

"Ồ? Có thể tám một chút người Văn Anh ái mộ thời niên thiếu là ai kgông?"

"Nói ra liền không thú vị." Nàng cười đá bóng về, "Vẫn nên cho mọi người lưu chút không gian tưởng tượng đi thôi."

Phương Tinh thờ ơ lạnh nhạt, mãi đến vòng thứ hai, bỗng nhiên trở nên nóng lòng muốn thử.

Vòng này là trò chơi đặc sản của đài Phiền Gia, "Ai là nằm vùng". Một người lấy được thẻ bài khác người còn lại, những người khác phải từ trong miêu tả, phát hiện ra kẻ "nằm vùng" có thẻ bài bất đồng là ai.

Vòng thứ nhất nằm vùng là Phương Tinh, lúc miêu tả hần cố làm ra một ít động tác mờ ám, quả nhiên, Văn Anh lập tức chỉ ra hần, khi những người khác không rõ vì sao, truy hỏi nguyên nhân, cô đáp: "Lúc anh ấy nói dối, sẽ vô ý thức kéo cổ áo."

Mọi người nhao nhao ngờ vực: "Lúc này không nhìn thấy cậu ta làm động tác này."

"Anh ấy làm được một nửa liền ngừng, chắc là muốn che giấu thói quen của mình."

Phát lại cảnh quay chậm cảnh tượng vừa rồi, quả nhiên, Phương Tinh câu ngón tay đưa đến một nửa, lại lặng lẽ thả về.

Mọi người không hèn mà đối với Văn Anh giờ ngón cái

Phuong Tinh giờ tay ra về bất đắc dĩ đầu hàng: "Ai nha, thực sự là trốn không thoát pháp nhãn của trường lớp!"

Xung hô tràn ngập ám muội này vừa thốt ra, khán đài lúc này vang lên một trận rít gào, fan CP của hai người hồn vía bốc cháy!

Nhưng thời thế thay đổi.

Vòng thứ hai, nằm vùng giấu rất sâu, đào thải hết người này đến người khác, trước sau vẫn không bắt được.

Rất nhanh, trên sân khấu chỉ dư lại ba người, dần dần diễn biến thành Văn Anh và nữ MC tranh đua, Lô Trạch làm trọng tài. Nữ MC vỗ ngực bảo đảm mình không phải là nằm vùng, còn khoa trương làm nũng lấy lòng Lô Trạch, bảo hần loại Văn Anh ra, chọc cho khán giả ôm bụng cười to.

Lô Trạch lại quay đầu hỏi Văn Anh, "Chơi đủ chưa?"

Văn Anh nghiêng đầu chớp mắt, tỏ vẻ vô tội.

Hần nở nụ cười, nhìn như nghiêm túc suy nghĩ, loại nữ MC ra ngoài.

Trận này kết thúc, nữ MC kêu thăm thiết, quỳ ngã lên bàn, lật thẻ bài ra nhìn, quả nhiên, Văn Anh mới là nằm vùng!

Văn Anh ngậm cười, tinh thần phấn chấn, hiển nhiên chơi rất vui vẻ.

Điều này khiến người ta nhớ tới câu nói ngụ ý không rõ của Lô Trạch, nam MC không nhận được trêu chọc: "Lô anh để là đảm nhận vai trò kỵ sĩ, vì nằm vùng hộ giá hộ tống nha!"

Lô Trạch cười không nói, tầm mắt lơ đãng nghiêng qua bên cạnh, chạm phải ánh mắt của Phuong Tinh, Phuong Tinh nhe răng cười xán lạn mà khiêu khích, hần thì cười mím ý vị sâu xa, hai người ánh lửa tung toé.

Hai người bọn họ người tới ta đi, nửa thật nửa giả tranh đấu gay gắt, khiến khán đài liên tục nhấc lên cao trào.

Cuối cùng là trò chơi sùn dốc, đang tiến hành đến khúc quan trọng, đạo cụ sùn núi làm bằng nệm êm, Văn Anh bò đến một nửa, mắt thấy sắp bị người phía sau kéo xuống, Lô Trạch và Phuong Tinh lại đồng loạt đưa tay về phía cô.

Thú vị chính là, Phuong Tinh còn là phe đối địch của cô.

Nữ MC hưng phấn thối lửa: "Văn Anh và hai chàng đều từng đóng vai người yêu ở show thực tế, hiện tại đã đến trận chiến cuối cùng giữa hai đôi CP, thắng lợi đến tột cùng là CP Trạch Anh, hay CP "rắc đường" đây, mời mọi người mời mắt chờ mong!"

Văn Anh nhìn hai bàn tay trước mặt, cuối cùng một chân đạp lên người kéo chân cô, vừa vịn mượn lực bò lên. Cô cười sung sướng, nường mảy với MC vừa hô hào sôi nổi, xinh đẹp có hơn, khí phách vô cùng.

Mà hai người kia đều bất đắc dĩ cười thu tay về, đứng hai bên người cô, như kỵ sĩ bảo vệ nữ vương.

Sau khi chương trình phát sóng, rating tăng vọt.

Trên mạng cũng ào ào nghị luận, khi Văn Anh đã triệt để rửa sạch những tin tức tiêu cực, nhân khí nghênh đón một tầm cao mới. Hành động dựa vào sức mình trèo lên đỉnh của cô ở phút cuối, lại thu nạp thêm một lượng fan lớn.

Từ lúc cô lấy lại sĩ khí tới nay, luôn dùng hình tượng tự tin tự lập, cho người ta cảm giác rất tích cực.

Đương nhiên, fan CP vẫn cứ đầu đá đến đầu roi máu chảy. Mà fan thuần túy của nam ngôi sao, đã không đăng bài nói cô không xứng với thần tượng nữa, thậm chí có rất nhiều người thành fan của cô, hi vọng hai thần tượng mình thích có thể ở bên nhau.

So với cô, nhân khí của Chu Bùi triệt để rớt đáy, sau khi Trâu Vệ Đông tuyên bố tin tức, có người đào ra chuyện Chu Bùi năm đó vô cớ đi tới khách sạn Vạn Hào, "vô tình gặp gỡ" Trâu Vệ Đông. Thời gian vừa đúng với thời điểm Trâu Vệ Đông kể rằng đang hẹn hò với Văn Anh.

Việc này dẫn phát nhiều người giận dữ, Chu Bùi lập tức bị gắn mác "tiểu tam".

Dân mạng tự phát tạo clip tạo hình chế nhạo, còn đào lên video lúc diễn show thực tế, phân cảnh cô đóng vai "Nguyên phối tố khổ", tẩm tặc cảm thán: "Làm tiểu tam còn làm nghiệp nha, trà đầu nói xấu nguyên phối, quá cao tay quá bản lĩnh [vỗ tay]!"

"# Người đóng thế vất vả nhất lịch sử # Làm đóng thế mà thay chính chủ lên giường bạn trai luôn, tương thế cảnh khỏa thân à?!"

Lúc Chu Bùi gặp xung kích mãnh liệt nhất, đoàn đội nhân viên của cô ta cũng đi ăn mắng khác, mất thông cáo, hăng quảng cáo huỷ hiệp ước, con số fan trong weibo cũng lần nữa giảm bớt, sự nghiệp hoàn toàn rơi vào đáy vực.

Rất nhanh, Chu Bùi phát hiện mình dần dần lãng quên rất nhiều tin tức, liên quan tới quá khứ và tương lai của thế giới này, cô ta không còn tri thức và năng lực cao siêu, không còn cảm giác tự cho mình hơn hẳn người khác nữa.

Đây chính là biểu hiện tín ngưỡng lực bị xói mòn.

Khán giả bao giờ cũng rất dễ quên, một nữ minh tinh có đồn đại không tốt, không tới nửa năm, đã triệt để bị vứt bỏ trong bụi bặm lịch sử.

*

Ba năm sau, chương trình tọa đàm nổi danh nhất cả nước, mời được người hai lần đoạt ảnh hậu, chạm tay có thể bóng hiện nay, Văn Anh.

Rất nhiều khán giả yêu thích Văn Anh, đều ngồi trước TV, máy tính thường thức.

Sau khi hai người giảng giải một số vấn đề và những việc trải qua của bản thân, MC mỉm cười nói: "Mọi người đều biết, hai năm trước Văn Anh nhờ vào 《 Đô Thị Yêu Giới 》 một lần

bước lên đỉnh cao, trở thành nữ hoàng phòng vé, sau đó trình diễn một bộ phim truyền hình phá vỡ kỷ lục rating, hai bộ phim lần lượt chế tạo kỳ tích phòng vé, lợi ích vượt xa chi phí đầu tư, là nữ diễn viên mà người đầu tư yêu thích nhất, đồng thời, nhân vật cô hóa thân cũng làm rung động vô số trái tim khán giả toàn quốc. Như vậy, trong lúc sự nghiệp phát triển không ngừng này, không biết cô có ý tưởng lập gia đình không, đối với nửa kia lại có yêu cầu ra sao?"

Văn Anh mặc bộ lễ phục ren màu đen, vạt sau như đuôi cá, phía trước ngăn ngực lộ ra một đôi đùi đẹp trắng nõn mà thon dài, ưu nhã bất chèo chân. Lúc trả lời MC, cô hơi nghiêng thân, nụ cười mê người, trong mắt chứa một tia ngọt ngào: "Liên quan tới vấn đề này, tôi nghĩ nên trực tiếp cho mọi người xem chứng cứ đi."

Cô lộ ra mu bàn tay, trên ngón áp út thỉnh thoảng mang một chiếc nhẫn kim cương, lấp lánh rực rỡ dưới ánh đèn.

MC đương nhiên đã sớm biết, khán giả trước màn ảnh lại giật nảy người, weibo cơ hồ lập tức bị quét bạo, # đối tượng kết hôn của Văn Anh # lên top đầu đề, đối tượng từng dính scandal với Văn Anh hết thấy bị rà soát một lần.

"Xem ra ảnh hậu của chúng ta làm công tác bảo mật rất tốt, giấu kín như thế, là người ngoài giới à?"

Văn Anh chớp mắt, hiển lộ mấy phần hoạt bát hiếm thấy, "Là người trong giới, nhưng chúng tôi khá kín tiếng."

"Ha ha, nếu là người trong giới, lại đã tiết lộ tin kết hôn, cô không ngại cho chúng tôi biết tên họ của đối phương chứ?" MC trêu chọc nói, "Mấy năm gần đây, nam minh tinh thích Văn Anh không ít, tin tức vừa ra, không biết có bao nhiêu người đau lòng đây."

"Bảo mật."

Cô nói xong, thấy MC khó nén về mặt mác, lại cười nói: "Tuy rằng tôi muốn bảo mật, nhưng anh ấy muốn sớm nói cho mọi người tin vui này, cho nên hôm nay cũng theo tôi đến hiện trường, có muốn anh ấy lên sân khấu không?" Cô ngọt ngào oán trách.

MC lập tức vui vẻ nói: "Vậy thì quá tốt, không bằng liền để tôi và khán giả cả nước nhìn xem, người đàn ông đáng ghen tị này đến tốt cùng là ai!"

Ở hàng ghế cuối cùng, có một bóng người chậm rãi đứng lên.

Màn ảnh phóng to, khuôn mặt hần triệt để bại lộ dưới ánh đèn.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (1)

Edit: Thiên Tinh

Khán giả thốt lên kinh ngạc, ngay cả người ngồi trước màn hình cũng muốn nghẹt thở!

Máy quay thu khuôn mặt người đàn ông vào khung hình, mấy năm gần đây, từ bộ phim đầu tiên, khuôn mặt được xưng là "Chàng trai mặc áo trắng tuấn tú nhất", đã trút đi bóng dáng thiếu niên, trở nên kiên nghị mà quả quyết.

Khán giả như rơi vào mây mù, trong phút chốc lảng lảng như đang mơ.

Không ngờ lại là ảnh đế Lô Trạch!

Hắn từng bước một đi lên sân khấu, Văn Anh cũng đứng lên, còn chưa nói gì, đã bị hắn ôm vào lòng ngực.

Khán giả rốt cục nhận rõ sự thực, từ mây mù hoàn hồn, dưới khán đài lập tức vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt!

Nếu nói không nghĩ tới cũng không hẳn, hai năm qua, bởi vì hai người hợp tác nhiều lần, thuyền Trạch Anh cũng ngày càng lớn mạnh, có điều, chỉ sợ ngay cả fan Trạch Anh cũng không dự đoán được, giấc mơ của họ lại trở thành sự thật!

Ánh đèn sân khấu tối lại, màn ảnh chính giữa sáng lên, kè qua những hình ảnh hai người đứng chung, từ show thực tế đến bộ phim cùng hợp tác, từ tuyên truyền đến phim quảng cáo. Lúc này, mọi người mới chợt nhận ra, càng về sau ánh mắt cứ chỉ của họ càng ăn ý, giống như một đường nhìn họ hiểu nhau yêu nhau.

Sau đó, màn ảnh tách ra làm hai, đồng thời phát phân cảnh 《 Hồng Đậu Chi Luyến 》 của Lô Trạch và 《 Hồng Đậu Chi Luyến 》mà Văn Anh từng biểu diễn qua trong chương trình gameshow.

Hành động của hai người cực kỳ ăn ý, động tác nghiêng người kéo violon nhất trí, ánh mắt thuần túy mà yêu say đắm y hệt, ngay cả góc độ nhìn về một nơi, cũng giống như đúc.

Nhìn thấy cảnh này, Văn Anh không nhịn được cười: "Loại "lịch sử đen tối" này cũng chiếu lên sao?"

"Cái này sao có thể xem lịch sử đen tối chứ." MC trêu chọc: "Cô hãy thành thật nói tôi biết, hai người trong lúc quay chương trình này đã bắt đầu hẹn hò chưa? Đoạn này, là Lô ảnh đế tay cầm tay dạy chàng?"

Ôm nhau xong, cả hai tự nhiên mà mười ngón nắm chặt, cùng ngồi xuống sô pha.

MC rõ ràng hỏi Văn Anh, trả lời lại là Lô Trạch. Tiếng nói của hắn trầm thấp, ánh mắt nhìn Văn Anh không che dấu nổi nét dục dục: "Tôi không dạy cô ấy, là cô ấy tự tìm hiểu."

"Xem ít nhất 20 lần thì phải."

Văn Anh ăn ý đưa ra con số cụ thể, sau đó lại nghe hắn hồi ức nói: "Kỳ thực thời đại học chúng tôi đã ở bên nhau."

Khán giả rất là kinh ngạc, ngay cả MC cũng sững sờ, đoạn này cũng không nói trước!

Lô Trạch bị Văn Anh khê trườg một cái, hấn nờ nự cười, giải thích: "Sau đó chia tay, đại khái hơn một năm trước mới lần nữa theo đuổi được cô ấy."

"Xác định là cậu theo đuổi Văn Anh?" MC chuyển mục tiêu, "Cô ấy đã xem bộ phim của cậu 20 lần đó."

"Vâng, mỗi bộ phim của cô ấy, tôi nhìn ít nhất 30 lần."

Khán giả và MC đều cười ha ha, chỉ cho rằng hấn muốn chứng minh mình yêu Văn Anh bao sâu.

Nhưng không ai biết, hấn không hề phóng đại, từ lúc phát hiện chính mình lại lần nữa thích cô, hấn bắt đầu nhìn đi nhìn lại các tác phẩm của cô, muốn biết bây giờ cô đến tốt cùng đáng về ra sao, muốn biết cô đã trải qua biến hóa thế nào.

Duy nhất biết chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có Văn Anh.

Không ngoài dự đoán, sau khi chương trình phát sóng, trên mạng nghị luận sôi nổi, Văn Anh và Lô Trạch mặc cho ai kết hôn cũng đã đủ quét bạo đề tài, huống chi là cường cường liên thủ!

Đại đa số đều bình luận chúc phúc dưới bài đăng weibo của hai người, các fan CP càng hạnh phúc muốn ngất, đồn dập spam trên QQ, tieba, weibo biểu đạt cảm xúc kích động, bị cấm ngôn cũng không màng!

Đang bàn tán những chuyện quá khứ của hai người, mọi người đột nhiên phát hiện, có người từng gây mâu thuẫn giữa Văn Anh và Lô Trạch.

"Cô Chu Bùi này, tên nghe rất quen."

"Má ơi, không phải là cái người muốn nghịch tập mỹ Anh sao! Từng hợp tác với Lô Trạch trong một bộ phim, diễn trong diễn ngoài đều gọi A Trạch A Trạch, buồn cười, mỹ Anh khi đó chỉ gọi là Lô Trạch, Lô Lão Sư, đến lượt cô ta sao??"

"Tui có đưa bạn trong giới giải trí đưa tin, nói giờ Chu Bùi cùng đường bí lối, lại đi làm đóng thế cho Anh Anh! Anh của tui quá thiện lương, người phụ nữ có tiền sự này giữ lại làm gì chứ!"

"... Chỉ có tui cảm thấy Anh Anh hơi hư chút xíu sao ha ha ha, khiến cô ta chán nản trở về làm đóng thế, là tui chắc tui uất ức chết mất."

Nghị luận qua đi, mọi người ai nấy làm việc của mình, đề tài liên quan tới Chu Bùi liền chìm xuống, không dấy lên chút bọt sóng.

Văn Anh vừa bước ra cửa đài truyền hình, một chiếc Maserati chạy như bay tới, dừng trước mặt cô.

Trên xe, người đến tháo xuống kính râm, tiêu sái mà nở nụ cười: "Có muốn đi xe miễn phí không?"

Lô Trạch theo sau đi ra, ôm eo Văn Anh, "Phương Tinh, trước khi bắt chuyện không bằng xem trước, đối phương đã kết hôn hay chưa." Phảng phất tuyên thệ chủ quyền, đặc biệt đưa chiếc nhẫn của hai người cho hấn xem, lấy làm cảnh cáo.

Phương Tinh thân là người trong giới, đương nhiên đã biết trước.

Nhưng giờ khắc này thấy rõ ngón tay cô mang nhẫn kim cương, trong phút chốc tim hấn vẫn loạn nhịp, sau đó nhướng mày cười: "Chỉ ít tui còn chưa kết hôn, có quyền lựa chọn theo đuổi."

Tính cách hấn vẫn như cũ, lại lộ rõ phóng khoáng.

Lúc Văn Anh chọn Lô Trạch, hấn từng đại náo một trận, sau đó như đã lột xác, trở nên chín chắn mà thận trọng, không còn loay hoay trong giới giải trí, mà hăm hở chia sẻ một phần công việc gia tộc giúp anh trai.

Văn Anh nói mình chỉ khách qua đường trong cuộc đời hấn, nhưng hấn dường như cảm thấy, cô là một tảng đá mài giữa hấn, một bậc thang giúp hấn nhìn về phương xa, hấn học rất nhiều từ cô, hiểu được lựa chọn và trách nhiệm, cũng có tương lai càng thêm rộng lớn.

Hấn chưa bao giờ hối hận thích cô.

Rất nhanh, sau khi bị từ chối, chiếc Maserati như chủ nhân của nó, không tiếc nuôi vọt chạy, nhập vào dòng xe.

Mà khi đã ngồi trong xe, Văn Anh nhận được một voice chat, cô mở ra, ngữ điệu phấn chấn của Phương Tinh vang lên.

"Chúc em hạnh phúc, còn có, tôi chờ em ly hôn ~"

Văn Anh không nhịn được cười, Lô Trạch ngồi chỗ tài xế, đầu tiên là bất đắc dĩ, sau đó nhìn nụ cười của cô, cũng đồng thời nở nụ cười.

Xem ra mặc dù kết hôn, hấn cũng không thể thả lỏng cảnh giác.

*

Từ lúc tín ngưỡng lực của Chu Bùi mất đi, Văn Anh xác nhận nhiệm vụ thứ nhất đã hoàn thành, liền trở về không gian Tấn Giang.

Trên người cô còn mặc đồ hóa trang của 《Đô Thị Yêu Giới》, nhìn nơi quen thuộc mà xa lạ này, ngón tay vô thức mon men trốn mỗi cau mày, suy diễn một vai trong thời gian dài như vậy, thoát vai có chút gian nan.

Z942121 vẫn hóa thành hình tượng cô thích nhất, ở nơi đó chờ cô. Trong con ngươi của nó lóe qua ánh sáng, chiếu theo trình tự đánh giá, nói: "Thần sử Văn Anh hoàn thành sứ mệnh, hiện tại rút ra tín ngưỡng lực."

Ánh sáng trong thân thể Văn Anh tách ra, cô bỗng cảm thấy có mấy chục mấy trăm dòng nước ấm chảy khắp thân thể, hóa thành sợi, bị rút ra khỏi đầu ngón tay. Thân thể cũng trở về hình dáng ban đầu.

Cảm giác thoải mái đến muốn thờ dài đó, khiến cô lưu luyến.

Thì ra đây chính là tín ngưỡng lực.

Rút ra tín ngưỡng lực xong, phảng phất cũng giúp cô chỉnh lý lại ký ức, ngăn cách ký ức của thế giới thứ nhất và chính cô ra, phân biệt rõ ràng, khiến cô nhanh chóng thoát ly nhân vật.

"Kết quả đánh giá tín ngưỡng lực, A-, có thể rút ra một vật phẩm đẳng cấp tương ứng."

"A-, nghe qua cũng không tệ lắm?"

"Nhiệm vụ lần thứ nhất được đánh giá là cấp A, tiềm lực khả quan. Nhưng đánh giá con số mốc nổi tín ngưỡng lực và thủ pháp hoàn thành nhiệm vụ, lần này đạt được cấp A, phần lớn là do thế giới đó có bối cảnh đặc biệt, đạt đến đỉnh cao có thể được muôn người chú ý, tín ngưỡng lực không lồ."

Văn Anh chớp mắt với nó: "Ít nhiều nhờ có 21 anh."

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ đã được đến thế giới bối cảnh giới giải trí quen thuộc, chắc chắn là đi cửa sau rồi. Mặc dù z942121 chỉ là dữ liệu hóa thành, chưa chắc có tình cảm của nhân loại, cô vẫn cảm thấy nên giao tiếp cho tốt.

Nó không lên tiếng, ước chừng dừng lại một phần ngàn giây, dẫn Văn Anh đi tới dòng sông dữ liệu mà cô vô cùng hiếu kỳ, bảo cô đưa tay vào, "Vật phẩm khen thưởng đến từ tiểu thiên thể giới, lúc rút ra xin hãy cẩn thận."

Văn Anh đưa tay vào, rõ ràng có thể nhìn thấy đường nét bàn tay, nhưng như bị dữ liệu đầu đá lung tung, lấp loé mà méo mó. Cô tiện tay nắm một cái, giống như bắt được thứ gì.

Cô xin thề, trong nháy mắt nhấc thứ kia lên, cô còn nhìn thấy trên mặt sông lóe qua một hình vẽ rườm rà chói mắt, như là một trận đồ.

Sau đó nhất mảnh đàn hương trời nổi trong lòng bàn tay.

Từ đồ tương lai cho đến đồ cổ đại, cô không khỏi cảm khái, không gian này đúng là cái gì cũng có.

Z942121 không xem suy nghĩ của cô, nhìn thấy vật phẩm khen thưởng, bắt đầu tìm tòi kho dữ liệu, giải đáp: "Cái này là mộng dẫn hương, đến từ một thế giới tiên nhân, chỉ là loại hương mà tiên gia thường đốt vào buổi tối để yên giấc."

"..." Cái này khác thuốc ngủ ở chỗ nào?

Văn Anh lập tức ngồi xổm xuống, bực tức vô cùng tội nghiệp, "Tôi có thể rút lần nữa không?!"

"Không thể." Nó từ trên nhìn xuống, ánh nhìn phảng phất lạnh lùng miệt thị, "Vói tiên nhân thì tâm thường, với cô thì bất đồng. Chỉ cần đối tượng sử dụng cũng là phạm nhân, cô có thể nhờ vào vật này tiêu diệt mộng cảnh, dẫn người vào mộng."

Cô lập tức sáng mắt, "Không hạn chế số lần?"

"Không hạn."

"Được được được, liền muốn nó!"

Z942121 không hiểu cảm xúc của cô, vẫn lạnh băng nói: "Về thế giới trước, cô có thể lựa chọn để cho mình trực tiếp từ vong, hoặc tạo mật mã dữ liệu tương đương với cô, mãi đến cô tự nhiên hoặc phi tự nhiên từ vong."

"... Nghĩa là auto treo máy?" Văn Anh nghĩ tới trò game từng chơi ngày trước.

"..."

Nó im lặng một hồi, tự giác lướt qua câu này, "Lựa chọn của cô là?"

"Tạo mật mã đi." Cô nói không chút nghĩ ngợi, "Thật vất vả sống tốt như vậy, chết rất đáng tiếc."

*

Chờ cảnh vật trước mắt phát sinh biến hóa, dữ liệu lạnh lẽo tràn ngập không gian đã rút đi, bức tường dữ liệu như đông lại thành băng, tan rã sau đó biến thành một căn phòng lớn cổ kính, nghiêng về phía trước là một tấm bình phong sáu cánh, vẽ cảnh sơn thủy.

Văn Anh sững sờ.

Cổ đại?

Cô chưa kịp phản ứng lại, có người bỗng ghé sát bên tai, nói nhỏ: "Phu nhân, chuyện đã làm xong. Người đó đang chờ dưới cây liễu, chỉ đợi đại tiểu thư vừa đến, con bé La Hương nhất định có thể làm nàng ta rơi xuống nước!"

Vừa tới liền nghe đối thoại sắc mùi âm mưu như thế, Văn Anh cả kinh!

May mà ký ức là nhờ vào đầu, không cần lật từng tờ như đọc sách, cô hoàn chỉnh tiêu hóa một phen.

Thế giới này phức tạp hơn thế giới trước nhiều.

Thần sử sa đọa chính là vị 'đại tiểu thư' trong miệng tỷ nữ, Binh bộ Thượng thư Tổng gia đại tiểu thư Tổng Tịch, ở nhà bị kẻ mẫu ngầm ngầm tra tấn, khi xuất giá bị chồng và mẹ chồng bắt nạt, cả đời đau khổ —— vào lúc này, trọng sinh trở về.

Không sai, chính là thế loại trọng sinh trong tiểu thuyết. Cô nhớ z942121 từng nói, khi thần sử sa đọa, cũng chia làm vài loại tình huống, như Tổng Tịch trong thế giới này, lại bất đồng với Chu Bồi. Tổng Tịch đã đi hết cuộc đời có ký ức thần sử của mình, tiến vào luân hồi chuyển thế, ký ức không còn.

Còn như đời trước, cũng không biết là luân hồi thứ mấy của Tổng Tịch, cho nên bị người lừa cũng không biết.

Tuy ký ức không còn, nhưng tín ngưỡng lực vẫn tồn tại, một khi vận mệnh của cô ta quá mức nhấp nhô, tín ngưỡng lực sẽ trợ giúp Tổng Tịch thu được một kết quả tốt hơn. Lần này chấp niệm của cô ta rất sâu, tín ngưỡng lực liền giúp cô ta hồi tưởng thời gian, quay về quá khứ.

Khiến tất cả làm lại từ đầu.

Văn Anh trong tích tắc có chút động lòng, tin ngưỡng lực quả thực rất lợi hại, luân hồi chuyển thế, đảo ngược thời gian, chắc hẳn chỉ có thần lực mới làm được.

Chiều theo quỹ tích phát triển của đời này, sau khi trọng sinh, nhân sinh của Tống Tịch như bị hack vậy, lấy kế mấu khai đao xong, một đường xung phong liều chết, lật đổ hết thảy kẻ thù kiếp trước, cuối cùng gả cho Tam hoàng tử đương triều, lúc Tam hoàng tử đoạt đích đăng cơ, được phong làm quốc mẫu, dưới một người, trên vạn người.

Nhân vật mà Văn Anh xuyên qua, chính là khởi nguyên cho bi kịch đời trước của Tống Tịch —— kế mấu, đồng thời cũng là di của Tống Tịch.

Văn Anh là thứ nữ của Văn gia, một lòng muốn gả cao, cuối cùng lại bị Văn gia gả cho chồng của trưởng tử Văn Lan, trở thành vợ kế, nhằm chăm sóc một trai một gái mà trưởng tử để lại. Đương nhiên, đây không phải lý do nguyên chủ tán tận lương tâm gieo vạ cho kẻ nữ, việc này có ân tình khác, nếu như dùng tốt, trái lại có thể thành chuyện lớn.

Xem lướt qua thông tin chỉ trong một cái hô hấp, đã biết bối cảnh đại khái, cô rốt cục hiểu lúc này lời của tỷ nữ nói là có ý gì!

Nguyên chủ khẩu phật tâm xà, mặt ngoài nương nhờ hai người con để được chồng coi trọng, thực tế liên tiếp sử dụng thủ đoạn nội trạch, bại hoại thanh danh của con riêng. Hôm nay là sinh nhật của Binh bộ Thượng thư Tống Tranh, Tống gia mở tiệc mời thân bằng quyến thuộc, nguyên chủ nhân cơ hội này, muốn Tống Tịch gả cho một tên công tử bột ăn chơi chè chén!

Nhưng bây giờ Tống Tịch đã trọng sinh nhiều ngày.

Lông mày của Văn Anh nhảy lên một cái, tức khắc bảo tỷ nữ đi ngăn cản.

Tỷ nữ giật chân: "Phu nhân! Ngài không thể mềm lòng, lại nói, đại tiểu thư và vị biểu ca gì đó của nàng ý hợp tâm đầu, chúng ta là đang giúp nàng!"

Văn Anh không rảnh nói nhiều, lấy ra uy nghiêm của phu nhân để cưỡng chế thi hành mệnh lệnh. Nhưng chờ tỷ nữ qua tới, vẫn chậm một bước.

Vừa nãy nguyên chủ lấy cơ thay y phục rồi chỗ, Văn Anh tuy bận tâm, nhưng không thể không đi tiễn thính ứng phó khách mời. Đã có ký ức, lại thêm thân thể tự nhiên phản xạ, cô nhân đãi tiệc, cũng giống như người thời nay ăn tết xã giao, có vẻ nho nhã hơn một ít, lễ nghĩa nhiều hơn một ít, cô miễn cưỡng ứng phó.

Tin tức đại tiểu thư Tống Tịch rơi xuống nước truyền đến, Văn Anh biến sắc.

Khách khứa đang ngồi hai mặt nhìn nhau, nhưng thấy sắc mặt Văn Anh cực kém, mấy vị phu nhân không khỏi đồn dập an ủi: "May mà có tỷ nữ trung thành cứu giúp, tin rằng lệnh ái sẽ không sao. Nếu Tống phu nhân lo lắng, không bằng đi trước xem xem."

Trong bữa tiệc, chỉ có Tam hoàng tử nhìn thấy vị phu nhân Văn Anh này ánh mắt khẽ biến.

Hắn nhớ tới lúc này dạo qua hồ nước kia, có một nam nhân trốn bên cây liễu, lén lút nhìn chăm chăm hồ nước, không khỏi nhủ mảy.

*

Văn Anh chuẩn bị xong tâm lý đi tới phòng Tống Tịch, thậm chí trong lòng đã lên một kế hoạch. Dù sao cô biết rõ quỹ tích vốn có của thế giới này, Tống Tịch muốn làm gì, cô đã quá rõ ràng.

Nhưng vừa vào cửa, tỷ nữ nhào tới dưới chân vẫn làm cô giật mình.

"Phu nhân! Ngài từ bi nhất, cầu xin giúp nô tỳ đi ——" Tỷ nữ La Hương khóc nước mắt nước mũi bù lu bù loa, "Nô tỳ thật không cố ý muốn đẩy đại tiểu thư, thật sự là trượt chân, mới không cẩn thận xô đại tiểu thư vào trong nước."

Theo cử động của nha hoàn, cặp mắt đen thâm trầm của Tống Tranh, lập tức nhìn Văn Anh.

Văn Anh khẽ ngẩng đầu nhìn hắn. Đặt ở hiện đại, người đàn ông này tuổi ngoài ba mươi, là thời kỳ sự nghiệp mới bước vào quỹ đạo, nhưng hắn đã làm tới Binh bộ Thượng thư, chức quan nhị phẩm, là trưởng quan hành chính quản lý quân sự toàn quốc. Hắn lông mày nhập tấn, ngũ quan thâm thúy, toàn thân khí thế phi phàm, vô cùng có mị lực.

Đây cũng là lý do nguyên chủ không muốn trở thành vợ kế, cuối cùng lại thỏa hiệp.

Chỉ tiếc, Tống Tranh thích người vợ nguyên phối, đại tiểu thư Văn gia xinh đẹp như tiên kia, mà không phải thứ nữ Văn Anh. Hắn cố nén bi thống cầu cưới Văn Anh, chỉ vì hi vọng nhờ phân huyết thống này, có thể khiến hai người con của hắn và vợ được săn sóc tốt hơn.

Cho nên, mặc dù Văn Anh không thiếu thốn về mặt vật chất, nhưng về mặt tinh thần, luôn luôn chịu bạo lực lạnh.

Lúc Văn Anh nhìn hắn, hắn cũng nhìn Văn Anh.

Nàng mặc váy dài thêu hoa kim quế, áo ngoài màu quất, bên mái cấm một cây trâm thanh ngọc hoa điều chiếu sáng lóng lánh, theo bước chân mà đung đưa. Người vẫn là người đó, nhưng lúc đôi mắt hạnh đen láy của nàng nhìn hắn, phảng phất có mấy phần tò mò, hoạt bát lạ kỳ.

Rất nhanh, phàn tò mò đó tan biến, lóe một cái mà qua, tựa hồ chỉ là ảo giác của hắn.

Cũng phải, phu thê mấy năm, có người vợ nào lại nhìn chồng với vẻ mới lạ như thế?

Giờ khác này, hắn đối với Văn Anh hiển nhiên vô cùng bất mãn, nắm bàn tay lạnh băng của con gái, chất vấn, "Ta vẫn cho rằng nàng thật tình để tâm chăm sóc Tịch Nhi, nhưng nàng nhìn nha hoàn mà nàng đưa cho Tịch Nhi đi, thật không ra gì!"

Văn Anh lại nhẫn nại tính tình, lo lắng bước tới bên giường, thử nhiệt độ trên trán Tống Tịch, phát hiện không nóng, ra về thờ phào nhẹ nhõm. Sau đó giận liếc hắn một cái: "Gia nói lời này, Tịch Nhi rơi xuống nước, chẳng lẽ ta không lo lắng? Nhớ mấy ngày trước, Tịch Nhi mắc mưa, sốt ba ngày ba đêm, ta lo đến nỗi ngủ không ngon, ngày đêm canh giữ ở bên người đây."

Tống Tịch nghe mà lòng chột căng thẳng.

Ngày đó cô chưa trọng sinh, nghe lời kế mấu ngu xuẩn kia xúi giục, lén hẹn hò với biểu ca, ai ngờ trời mưa...

Văn Anh nói tiếp: "Lại nói, làm người thì ai không có lúc bất cẩn? Tịch Nhi gặp mưa chẳng lẽ là cố ý, còn không phải..."

"Mẫu thân!"

Tổng Tịch khẽ gọi một tiếng ngắt lời cô, lập tức mãnh liệt ho khan.

Lần này, hai người đều nhìn Tổng Tịch, Văn Anh còn săn sóc vỗ lưng cho cô ta.

Tổng Tranh thấy thế, về mặt hoà hoãn lại, nói: "Ta cũng không có ý trách nài, chỉ sợ nàng bận rộn việc nhà, xem nhẹ Tịch Nhi. Nhưng nha hoàn này hầu hạ không tốt, không cần dùng nữa, nàng đuổi đi đi."

La Hương run rẩy một cái, lên lút chạm mắt với Tổng Tịch, lập tức gục xuống dưới chân Văn Anh: "Đừng mà, phu nhân cầu xin giúp ta đi, nô tỳ không muốn bị đuổi, nô tỳ thật sự không muốn đẩy đại tiểu thư... Ta là giúp phu nhân làm việc, phu nhân cũng giúp ta đi." Lời của La Hương lộn xộn, vô cùng khả nghi, dường như sau lưng ẩn giấu âm mưu.

Sau khi trọng sinh, chuyện đầu tiên mà Tổng Tịch làm chính là đem cái đình mà kẻ mẫu xếp ở bên cạnh, biến thành của mình.

Chuyện thứ hai, thì là tương kế tựu kế, mượn việc rơi xuống nước gây xích mích ly gián.

Hiện tại, Tổng Tịch đều làm được.

Tổng Tranh nghe xong quả nhiên hoài nghi, không khỏi nghi ngờ nhìn Văn Anh.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (2)

Edit: Thiên Tình

Không cần Văn Anh nói chuyện, đại nha hoàn Thu Sát cũng đã vọt lên, tát vào mặt La Hương.

"Nói xằng bậy! Người giúp phu nhân làm việc, người giúp phu nhân làm việc gì!? Phu nhân gọi người chăm sóc đại tiểu thư, người có chăm sóc tốt không! Con nha đầu tay chân vụng về này, đã không thể giúp phu nhân làm việc, còn có mặt mũi cầu phu nhân?!"

Văn Anh bắt lấy chòm tua rua trên cây quạt đàn hương, nghe say sưa một lời hai nghĩa của Thu Sát.

Ngay cả nha đầu cũng có tâm nhãn như vậy, cái nhà này quả nhiên là rãnh đến phát chán.

Nhưng chỉ dựa vào đôi ba lời, e rằng không thể xua tan hoài nghi của Tổng Tranh, cô cũng không phải người thích đấu võ mồm tranh thắng thua. Văn Anh ngẫm nghĩ, nói với Tổng Tranh: "Nha hoàn này ném đá giấu tay, lời trong lời ngoài đều có mờ ám, không bằng gia phái người đến thăm vấn."

Cô bỗng nói rõ như vậy, làm cho Tổng Tranh ngẩn ra, nhưng cũng không từ chối, giao chuyện thăm vấn La Hương cho thân tín của mình.

Hạ nhân trong Tổng phủ tựa hồ đánh hơi được chiều gió này sinh biến hóa, nếu không phải nguyên chủ kinh doanh nhiều năm, xây dựng thế lực đã lâu, e rằng lập tức muốn phạm thượng làm loạn.

Một bên khác, đại nha hoàn Thu Sát "bùm!" quỳ xuống trước mặt Văn Anh, tự trách không dứt: "Phu nhân thứ tội! Nếu không phải ta nhất thời do dự, vốn có thể gọi lại La Hương..."

Không nghĩ tới đại tiểu thư được nha hoàn cứu lên, La Hương phản chiến.

Văn Anh còn chưa quen người khác quý cô, lệch người qua bên cạnh, nói: "Đứng lên đi, việc này là do ta sơ sót, cũng may còn có biện pháp giải quyết..."

Kẻ bề trên thay đổi xoay xoạch, tiểu nha đầu không hiểu, giảm độ trung thành là chuyện bình thường.

Cô đang nói chuyện, đột nhiên, một cái bóng nhảy bổ vào đầu gối Văn Anh, bởi vì chân ngắn không bắt được, rù xuống dưới như một tấm thảm lông, đáng thương lại đáng yêu.

Văn Anh "xì" cười, nhớ ra đây là Phúc Bảo, con mèo mà nguyên chủ nuôi, khuôn mặt búp bê ngọt ngào, nhìn như giống mèo Napoléon ở hiện đại.

Cô đặt nó lên đùi.

Nguyên chủ tuổi tác chỉ vừa đôi mươi, nhỏ hơn chồng mười tuổi, ở hiện đại là còn trong độ tuổi làm nũng với cha mẹ, nhưng với cô nhân thì đã không nhỏ, vì dưới gối không con, nên nuôi mèo giải buồn.

Cô vuốt lông Phúc Bảo, nói với Thu Sát: "Ta có vài chuyện giao cho người làm, lần này cũng đừng hòng việc."

Thu Sát vừa nghe, lúc này phản chấn tinh thần, đến trước mặt chủ nhân nghe lệnh.

Chờ Thu Sát rời đi, Phúc Bảo chọt hướng cửa kêu lên, âm thanh đáng yêu, khiến xương cốt người ta mềm nhũn.

Văn Anh ngẩng đầu nhìn lên, z942121 không biết xuất hiện tự bao giờ. Cô xoa xoa Phúc Bảo, "Người cũng lạnh lợi thật."

Z942121 mặt lạnh, "Bối cảnh của thế giới này khác với thế giới trước, nếu cô chú tâm vào hậu trạch, cho dù được Tổng Tranh yêu thích, đánh giá đẳng cấp cũng chỉ có thể đạt cấp E. Sẽ phải chịu trừng phạt."

Văn Anh giả bộ kinh ngạc: "Khẩu vị của anh thật nặng, là muốn tôi cướp phu quân tương lai của "con gái" sao?"

"..."

"Anh cảm thấy, hần thế nào?"

Ngón tay di động trên bản vẽ nguồn sáng, chỉ vào một vị trí sáng như sao Bắc cực, thỉnh thoảng lại là đường kim thiên tử!

Z942121 chỉ là một đoàn dữ liệu, nhưng đã dẫn dắt mấy thần sử nên có kinh nghiệm và kỷ ước, dù vậy, lại vẫn sinh ra cảm xúc "kinh ngạc" với lựa chọn của Văn Anh.

"Không hiểu? Kỳ thực tôi đã nghĩ tới những phương án khác, nhưng ở cổ đại nếu biểu hiện quá khác người, sẽ bị xem là yêu quái bắt lại. Huống hồ bảo tôi làm nữ cường nhân, mở công ty mở cửa hàng, kinh doanh sự nghiệp, tôi tạm thời còn chưa học được. Ở chỗ này mà muốn được người ta truy phùng, làm quý phụ là lựa chọn không tệ, cái gì tốt đều được truyền lưu từ hoàng cung trước, kế tiếp là quý tộc, tiếp nữa là bình dân bách tính noi theo, vậy là có danh tiếng."

Bất luận cân nhắc từ khía cạnh nào, thiên tử Vệ Lăng Hằng đều rất thích hợp.

Hần cũng như chồng cô, tuổi ngoài ba mươi, chính trực thanh niên. Nếu đổi thành một đại thúc trung niên, cô đại khái sẽ không cân nhắc phương án này.

Trở ngại duy nhất chính là thân phận thần thể.

Z942121 không tỏ ý kiến, chỉ cho cô một nhắc nhở ấm áp: "Đầu tiên, cô cần tiếp xúc được hần."

Quả thật, hoàng đế luôn sống trong hoàng cung, cô lại bị nhốt trong nội trạch, muốn tiếp xúc đối phương cũng đã khó khăn chồng chất.

*

Tổng Tịch gần đây thay đổi rất lớn.

Nàng ngợi khen nha hoàn thô sử đã cứu mình, thăng làm nha hoàn nhất đẳng, lại bắt đầu thân cận vú nuôi Trịnh mụ mụ.

Nha hoàn kia khí lực rất lớn, luôn luôn ở ngoại viện vẩy nước quét nhà, nhưng vô cùng trung thành.

Đồng dạng, đời trước vú nuôi và kẻ mẫu luôn không hợp nhau, nàng thân cận kẻ mẫu, dĩ nhiên là xa cách vú nuôi, còn tin tưởng kẻ mẫu, cho rằng vú nuôi chia rẽ quan hệ mẹ con của họ, muốn khống chế Tổng gia đại tiểu thư nàng. Nàng bị kẻ mẫu nuôi đến kiêu căng cao ngạo, không thể chấp nhận bị một hạ nhân khống chế.

Dần dà, lời của vú nuôi với nàng như gió thoảng bên tai. Sau khi nàng chết, vú nuôi bởi vì tâm tình tích tụ, cũng qua đời theo.

Bây giờ nàng mới biết, vú nuôi mới là người thật lòng tốt với mình.

Nhưng đang lúc nàng và Trịnh mụ mụ tâm sự, một nha hoàn vội chạy vào, "Đại tiểu thư, không tốt! Có người muốn bắt Trịnh mụ mụ đi thăm vấn, nói La Hương là do Trịnh mụ mụ chỉ điểm!"

"Cái gì?!"

Tổng Tịch bỗng đứng lên, vẻ mặt không thể tin tưởng.

Trịnh mụ mụ cũng vừa giận vừa sợ, "Là Văn thị! Nhất định là à ở sau lưng giờ trò!"

*

Đúng là Văn Anh giờ trò, cô kêu Thu Sát tung tin đồn, theo hạ nhân truyền miệng nhau, đưa tin tức tới trước mặt thân tín của Tổng Tranh.

Mà trên thực tế, La Hương đúng là người của Trịnh mụ mụ.

Ban đầu là Trịnh mụ mụ sợ kẻ mẫu xúi giục Tổng Tịch, từ sớm đã đặt La Hương bên người Tổng Tịch. Nhà La Hương và nhà Trịnh mụ mụ đều là thị tì của phu nhân nguyên phối, hai nhà khá thân thiết với nhau, nên Trịnh mụ mụ cũng yên tâm.

Chỉ tiếc La Hương còn nhỏ, nào giống Trịnh mụ mụ một trái tim vì chủ cũ. Nguyên chủ đưa chỗ tốt nhiều chút, liền dụ được La Hương.

Nhưng ở mặt ngoài, hiển nhiên là mối quan hệ của Trịnh mụ mụ và La Hương càng chặt chẽ hơn.

Lại nói La Hương, phản được một lần thì sẽ phản lần thứ hai, lúc trước Tổng Tịch bắt được nhược điểm cô ta tư thông với người để uy hiếp. Nhưng trước mắt, quyền hành trong phủ đều nằm trong tay Văn Anh, giữ lại hay bán cô ta, chỉ cần một câu nói. Văn Anh tìm người dọa La Hương một phen, so với bị phạt vì tội tư thông, kết cục bị bán đi hiển nhiên thảm hại hơn.

Trịnh mụ mụ đáng người lực lưỡng, lại từng nuôi nấng đại tiểu thư, bà ta dốc sức muốn đòi lẽ phải, hạ nhân cũng không dám ngăn cản mạnh tay, chớp mắt bà ta đã vọt tới phòng chính.

Văn Anh đang nói chuyện với thân tín của Tổng Tranh, cửa lớn mở rộng.

Trịnh mụ mụ bước qua bậc cửa, lập tức chất vấn: "Phu nhân có gì oan uổng ta! Nói ta xúi giục người khác đẩy đại tiểu thư xuống nước, phi, kẻ nào lòng dạ mực nát bố trí nói vậy! Tỷ nhĩ là ta nuôi, ta nhìn nàng lớn lên, đang êm đẹp, ta bị hồ đồ mới đi hại nàng, ta có ích lợi gì?!"

Thu Sát là đại nha hoàn trung thành tuyệt đối bên người Văn Anh, làm sao lại để phu nhân ra tay? Chẳng phải sẽ mất thân phận!

Nàng tiến lên một bước, xung phong đối kháng: "Trịnh mụ mụ khoan hãy kêu oan, việc này là La Hương chính mồm nhận, chúng ta cũng kinh ngạc lắm, mụ mụ sẽ được lợi ích gì, lại muốn gieo vạ đại tiểu thư như thế?!"

Nàng phản công, khiến Trịnh mụ mụ tức giận ngả ngửa!

Vị thân tín kia vẫn ôn hoà, đi ra hoà giải: "Mụ mụ đừng vội, tỷ nữ tên là La Hương kia thái độ lật lọng, tiền hậu bất nhất, không hoàn toàn có độ tin cậy. Ta đang thương nghị với phu nhân..."

"Thương nghị với phu nhân cái gì? Việc này là do phu nhân làm! Từ xưa có câu mẹ kế ác độc, tỷ nhĩ đáng thương của ta, mụ mụ nếu như bị người oan uổng, về sau cuộc sống của con sao mà qua nổi --" Trịnh mụ mụ khóc kêu, tôi tớ bên ngoài nghe thấy, ló đầu vào nhìn.

Văn Anh không cãi với bà ta, chỉ xoay qua nói với thân tín: "Tiên sinh cũng nhìn thấy đó, Trịnh mụ mụ luôn không hoà thuận với ta, cứ cho rằng ta muốn hại Tịch Nhi. Bà ấy là lão nhân mà tý tý đề lại, ta cũng không dám khó xử, chuyện trong viện Tịch Nhi đều giao do Trịnh mụ mụ sắp xếp, ta chẳng dám nhúng tay."

Mất thấy là thực, thân tín gật đầu.

Thu Sát nhận được ánh mắt của Văn Anh, lập tức bổ sung: "Lúc này tuy đại tiểu thư rơi xuống nước, nhưng vừa rơi xuống đã bị cứu lên, cứ như được huấn luyện qua vậy. Trịnh mụ mụ nhất định không muốn hại đại tiểu thư, mà như là muốn mượn việc này nói xấu phu nhân!"

Cứ như vậy, động cơ đã được tìm ra.

Trịnh mụ mụ tròn to mắt, thâm hận độc phụ này thủ đoạn cao siêu, may mà tỷ nhi đã nghĩ ra biện pháp, lập tức định tiết lộ chuyện của biểu công tử.

Dù mình có thể sắp đặt chuyện trong viện, lại làm sao có thể có năng lực giấu một đại nam nhân trong hậu trạch chứ?!

Trịnh mụ mụ vừa mở miệng, Văn Anh liền đứng lên, nhân động tác này, khiến người trong phòng đều nhìn cô.

Cô dùng kỹ thuật diễn đả cấp ánh hậu, khẽ thờ dài, "Mụ mụ, người nói đi, việc này, có phải Văn gia bên kia sai người làm hay không?"

Cái gì?!

Mọi người trong phòng đều ngây ngốc tại chỗ, ngay cả Tống Tranh ngoài cửa cũng dừng bước.

"Ta biết mẫu thân từ trước đến nay không thích ta, cũng phải, ta chỉ là thứ nữ, không sánh bằng tỷ tỷ kim tôn ngọc quý, không có tư cách nuôi con cái của tỷ ấy. Mẫu thân gà ta qua, chẳng qua là muốn ta giữ danh phận này, không để cho nữ nhân khác vào cửa mà thôi. Bây giờ Tịch Nhi gần gũi với ta, lão nhân gia chắc hẳn không vui."

Lượng thông tin trong lời nói này quá lớn, nhất thời mọi người đều ngơ ngẩn.

Văn Anh liếc nhìn bóng người phản chiếu trên cửa sổ, mặt vẫn tươi cười, nhưng chỉ nhìn liền có thể khiến người ta nhận ra tâm trạng đau thương của cô.

Tống Tranh khẽ cau mày, không khỏi nghĩ đến, nàng dường như vẫn luôn mang dáng vẻ hay cười này, bất luận thái độ của hần thiếu kiên nhẫn đến đâu, nàng cũng sẽ không để ý, qua một ngày, tiếp tục cười tủm tỉm thay hần lo liệu.

Nhưng trước mắt, hần nghe thấy ngữ điệu sa sút của nàng truyền ra.

"Ta chỉ muốn tìm người nói chuyện mà thôi, nhưng ta lại không có đứa con của riêng mình..." Nàng phảng phất đề nén bi thương hỏi: "Mụ mụ lẽ nào đã quên, con của ta đã mất như thế nào sao?"

Tìm Tống Tranh chợt đập mạnh, Trịnh mụ mụ cũng lập tức nhớ tới bãi máu loãng kia, cô gái thống khổ gào khóc, ngay tức thì mặt trắng như giấy.

Trong phòng ngoài phòng, hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này, Văn Anh hướng ngoài phòng kêu một tiếng: "'Là gia tới sao?'"

Chưa nghe đến Tống Tranh hồi âm, nàng liền bắt đầu thu xếp, "'Thu Sát, lúc trước gọi nhà bếp làm món trứng hấp đâu rồi? Bưng ra đi, cho gia lấp bụng'"

Lúc Tống Tranh đi tới, nàng như là không có chuyện gì, đi ra nghênh đón, cười tủm tỉm nói với hần: "'Mấy ngày trước dạ dày của chàng không tốt, không dám cho chàng ăn lung tung, hôm nay ta gọi bọn họ bỏ thêm tôm bóc vỏ mà chàng thích ăn, đảm bảo chàng sẽ thích.'" "

Gian phòng lại như mặt băng bỗng chốc bị phá tan, bọn nha hoàn bắt đầu bận túi bụi, có vẻ náo nhiệt.

Ánh mắt Tống Tranh nhìn nàng trở nên phức tạp, nếu như những câu này là nàng oán trách hần, hần có thể khó chịu bỏ đi. Nhưng bây giờ thái độ của nàng như vậy...

Cuối cùng, hần vẫn để thân tín mang đi Trịnh mụ mụ, cũng ăn chén trứng hấp kia.

Tôm bóc vỏ tươi ngon, trứng hấp mềm mịn, cũng giống món ăn thường ngày, lại có điểm không giống.

Buổi chiều, Văn Anh chống cằm bên cửa sổ, tiếp tục diễn vai thiếu phụ ưu tư của mình. Thanh quan cũng khó đoán chuyện nhà, kỳ thực, so với chứng cứ, Tống Tranh nghĩ như thế nào, thiên hướng về ai, mới là quan trọng nhất.

Nhưng so sánh với trạch đấu, việc khiến cô thấy rắc rối chính là làm sao tiếp xúc với hoàng đế.

Cũng may, khen thưởng của thế giới trước đã cho cô linh cảm——mộng dẫn hương có thể khiến cô ben giấc mộng như ý, mà mộng cảnh, không bị tường vây ngăn trở.

*

Trong hoàng cung, lúc Vệ Lăng Hằng khảo sát việc học của nhi tử, chỉ thấy Tam hoàng tử Vệ Tuyên mất tập trung, hần mượn cây thước của Thái phó gõ vào lòng bàn tay nhi tử một cái.

"Bảo con thay trăm đi Thượng thư phủ chúc mừng một chuyến, sao lại mất hồn rồi?"

Vệ Tuyên lập tức tỉnh táo lại, cười hi hi: "'Phụ hoàng ngài không biết, trong phủ Tống đại nhân có vở kịch thú vị cực kỳ. Khiến nhi tử hiểu tận tường câu nói "Tội độc phụ nhân tâm", đến tội cùng có ý gì.'" "

Vệ Lăng Hằng nhíu mày: "'Hừ?'"

Ở trước mặt phụ thân, Vệ Tuyên vẫn luôn biểu hiện thân mật, như nói việc thường ngày, thế là hần kể hết những điều nghe thấy ở Thượng thư phủ.

"Theo con thấy, vị Thượng thư phu nhân này nhất định có vấn đề, dưới cây liễu giấu nam nhân đã đủ kì quái. Nhi tử thấy thần sắc của nàng ta, cũng không phải vẻ mặt lo lắng con gái nên có!"

Lời này chỉ thoảng qua lòng Vệ Lăng Hằng, chẳng qua chỉ cười. Cũng làm hấn nhớ tới, nhi tử cứ tò mò chuyện nhà trong phủ người ta, hấn đã đến tuổi, nên khai phủ kiến nha, chọn một vị chính phi.

Có lẽ ngày nghỉ đêm mơ, đến buổi tối, khi Vệ Lăng Hằng buồn ngủ thiếp đi, mơ một giấc mộng kỳ dị.

Trong mộng, hấn đứng trước một hòn giả sơn của toà dinh thự nào đó, đầu tiên là nghe thấy hai vú già nói chuyện, sau đó vú già rời đi, hấn lại nghe thấy phía sau giả sơn truyền đến tiếng khóc.

Người trong cung, đừng nói là uất ức trốn đi khóc, dù chết cũng không phải ít, hấn cũng không có hứng thú. Nhưng trong mộng bao giờ cũng không tự chủ được, chẳng hiểu sao hấn đi tìm nơi phát ra tiếng khóc.

Một thiếu nữ khoảng mười ba mười bốn tuổi, ngồi xổm trong động tối, nhỏ giọng khóc nức nò.

Hấn nghe thấy chính mình hỏi: "Người làm sao vậy?"

Có lẽ tiếng nói của hấn làm nàng giật mình, nàng lập tức dừng khóc, nhấc lên con mắt ngẩn lệ, không khỏi phân trần trừng hấn: "Người là ai, quân ta làm gì?!" Nói xong nàng liền cúi đầu, bàn tay chuyển động.

Lúc này hấn mới thấy rõ, trong động tối như bụng kia, nằm một con mèo lông xám đã chết. Nàng đang vuốt con mèo chết đó, một cái lại một cái, lại vuốt vuốt chòm râu, rồi gãi gãi cằm dưới, như thể nó còn sống.

Hấn nhớ tới hai vú già lúc trước nói chuyện phiếm.

"Hôm nay nhị tiểu thư thật đúng là nổi trội vượt bậc! Một khúc đàn tỳ bà 《Phá Trận》, khiến sư phụ dạy nàng đều rung động, không kém hơn đại tiểu thư là bao."

"Đâu chi là không kém hơn, đại tiểu thư chỉ sợ cũng không sánh bằng, tại bà không thấy phản ứng của phu nhân. Nghe nói đại nha hoàn của phu nhân đi tới nơi ở của nhị tiểu thư một chuyến, con mèo nhị tiểu thư nuôi liền chết!"

"Thì ra người là nhị tiểu thư có con mèo chết." Hấn nói.

Nàng không lên tiếng.

Hấn thấy nàng thật sự đau buồn, giọng điệu hòa hoãn: "Cá lớn nuốt cá bé, thế đạo là như vậy, chờ người có bản lĩnh bảo vệ nó, lại nuôi một con là được rồi, đừng buồn."

"Ai buồn?" Nàng khẽ giương cằm liếc hấn, chỉ còn dư lại cười lạnh, "Là con mèo chết cũng không phải ta chết, sao phải buồn!"

Hấn ngẩn ra, lại nhìn thấy trên mi mắt của nàng còn ướt lệ. Cười tuy lạnh, nhưng vẻ khổ sở trong mắt còn chưa tan đi. Ở tuổi của nàng, chính là lúc không biết gạt người, nàng một mực muốn gạt hấn. Xưa nay nữ nhân trong cung, đều là ngoài miệng hoà nhã, trong lòng hiểm ác, còn nàng miệng không buông tha người, lại giống như là con trai đóng chặt miệng, vô cùng ngắc, khi cạy ra, tất cả đều mềm mại.

Bất tri bất giác, mặt hấn cũng trở nên nhu hòa.

Nàng nhui mày, "Người đến tột cùng là ai?"

Hấn đương nhiên là đương kim thiên tử, nhưng hấn chưa kịp nghĩ ra thân phận gì để qua loa tắc trách, liền nghe "mình" ở trong mộng nói: "Ta là giang hồ hiệp khách, hôm nay bay qua nhà ngươi, thấy ngươi khóc nên dừng lại xem xét."

"Giang hồ hiệp khách?" Ánh mắt nàng sáng ngời, như đang có ý đồ gì, lại ra vẻ thận trọng, "Nhìn qua không giống, nếu người có thể bày ra chút bản lĩnh, ta sẽ tin người."

"Hửm?" Hấn trầm buồn cười.

Rõ ràng có một khuôn mặt không giấu được suy nghĩ, nó đều nói thay nàng. Thực sự là miệng không đúng tim.

"Người đã là đại hiệp, hấn nên biết đạo lý trừng gian trừ ác. Con mèo này là do chủ mẫu nhà này hại chết, ta không thể báo thù cho nó, nhưng chính nó có thể." Nàng vuốt ve con mèo lần cuối, đột nhiên siết chặt tay, ra quyết định, "Làm phiền người, treo nó trước cửa sổ chỗ chủ mẫu, khiến con mắt nó đối diện kính trang điểm của bà ta, để bà ta nhìn cho kỹ!"

Ngay khi nàng dứt tiếng, Vệ Lăng Hằng bỗng tỉnh lại!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Hoàng đế mưu đoạt thần thể (3)

Edit: Thiên Tinh

Tổng Tranh hấn là nghe lọt lời của Văn Anh, kết quả xử lý Trịnh mụ mụ là, đuổi cả nhà Trịnh mụ mụ trở về Văn gia, bảo tôi tớ áp giải giải thích nguyên do, tò ý người như vậy Tổng gia không dám dừng. Khiến Văn gia ra tay, trừng phạt chỉ nặng chứ không nhẹ, đồng thời lại có thể cảnh cáo bọn họ đừng tiếp tục vươn tay đến Tổng gia.

Chuyện này làm Văn gia chủ nẫu tức chết! Cố tình người roi xuống nước lại là cháu ngoại của mình, bà ta đồng dạng đau lòng.

Sau đó, Tổng Tịch im lặng rất nhiều, như mèo con mới đuôi móng vuốt đã bị cây dũa đánh vè, tạm thời không dám có động tác khác.

Văn Anh phái người liên tục quan sát động tĩnh của Tổng Tịch.

Kỳ thực cô không định làm gì vị thần sư sa đọa này, đời trước đối phương rất đáng thương, đến đời này tín ngưỡng lực bị mình thu hồi cho Chủ thần, cuối cùng chỉ có thể ở thế giới này luân hồi chuyển thế, không khác gì người phạm. Vậy đời này cho cô ta được hạnh phúc mỹ mãn lại làm sao?

Nhưng điều kiện tiên quyết là không thể ảnh hưởng nhiệm vụ của mình.

Tin tức đưa tới trước mặt Văn Anh, cô xem như hải lòng, mấy ngày này, Tống Tích luôn thử tiếp xúc với em trai Tống Tầm. Tống Tầm đã bảy tuổi, vì từ nhỏ nuôi dưỡng bên người nguyên chủ, bị dạy bảo đến vừa bá đạo lại kiêu căng.

Theo lý, Tống Tranh chỉ có một đứa con trai này, hẳn phải vô cùng coi trọng, nhưng hắn ở tuổi ba mươi đã lên chức Binh bộ Thượng thư, tinh lực đều đặt hết vào sự nghiệp, bây giờ vị trí chưa vững, hẳn càng không có tâm tư quản việc con cái. Hắn chỉ mời phu tử, đi vào gia tộc học tập là đủ, bản thân hắn năm đó cũng học như thế, nào biết thủ đoạn thâm độc trong hậu trạch?

Thường nói tính cách quyết định thành bại, lời này không giả, Tống Tầm dù cho bản tính thông tuệ, nuôi thành kiểu tính cách bá đạo độc tôn như thế, sao có được kết cục tốt?

Đời trước, tính cách của hắn đặc tội rất nhiều người, cuối cùng bị người liên thủ hãm hại, chết vào tay hoàng tộc.

Tống Tích muốn sửa đổi tính khí ngang ngược của hắn, đã tốn hao không ít công sức, tạm thời đại biến không được, nhưng có chút hiệu quả.

Ngày hôm đó Văn Anh thấy tỷ đệ bọn họ sống vai vào phòng chính thính an, ý cười trên môi không đổi, ánh mắt nhìn Tống Tích không khỏi hơi thâm.

Kiếp trước Tống Tích kiêu căng, Tống Tầm bá đạo, hai người không ai nhường ai, quan hệ cực xấu, đời này cũng không tốt hơn là bao, nhưng nên nói không hổ là thần sử đại nhân sao, ngăn ngừa vài hôm, bé mập mập này liền chịu gần gũi cô ta.

Chẳng qua Tống Tầm vẫn thân thiết với Văn Anh nhất, vừa nhìn thấy cô, lập tức nhào lên gọi "mẹ", lắc lư nũng nịu, "Mẹ, con muốn ăn thịt! Tỷ tỷ không cho con ăn!"

Tướng mạo của hắn được kết hợp ưu điểm từ cha mẹ, rất tuấn tú, nhưng rất thích ăn thịt, nguyên chủ vì biểu hiện từ ái, mỗi ngày phòng bếp đều phải làm vài món thịt, nuôi hắn béo đến chảy mỡ, ngũ quan đẹp đến mức cũng bị thịt mỡ chen chúc không còn.

Tống Tích hành lễ xong, nói: "Mẫu thân nếu suy nghĩ cho đệ đệ, nên cân bằng ẩm thực mới đúng."

Bởi vì bé mập nhào tới, Phúc Bảo trong lòng tức khắc nhảy ra, ở dưới chân cô kêu meo meo, vô cùng đáng thương. Văn Anh thấy con mắt Tống Tầm tỏa sáng, ra vẻ muốn bắt nó chơi, lập tức phát phát tay, khiến người ta ôm nó đi.

"Thấy không, tỷ tỷ con cũng quản ta đó, ta cũng không dám cãi lời!" Cô cười, điểm cái mũi Tống Tầm.

Tống Tầm nôn nóng, mấy ngày nay tỷ đệ thân thiết như bị lau mất, bá đạo hô: "Chỉ có mẹ quản chúng ta, nào có chuyện tỷ tỷ quản ngài? Đừng để ý tới tỷ ấy!"

Tống Tích siết chặt khăn tay, thù hận đối với kẻ mẫu lại dâng lên.

Văn Anh tạm thời không trả lời Tống Tầm, nhóc này có ăn thịt hay không đều không quan trọng, Tống Tích muốn sửa đổi em trai cũng mặc cô ta, mình không ngăn trở là được.

Cô chuyển đề tài: "Hai ngày tới, ta chuẩn bị đi Long Hưng tự dâng hương, cầu phúc cho các con. Mấy ngày nay con không phát sốt thì là rơi xuống nước, lòng ta day dứt, thăm nghĩ hay nên xin Bồ Tát tới bảo vệ con. Chắc hẳn con muốn đi cùng phải không?"

Tống Tích hơi dừng, rất nhiều ý nghĩ lướt qua đầu.

Nàng nhớ tới một chuyện, đời trước khi nàng rơi xuống nước bị cứu lên, biểu ca liền muốn cầu cưới nàng, nhưng phụ thân lại chứng mất biểu ca, việc này bị Tống gia cố ép xuống. Nhưng sau đó xảy ra một việc khiến nàng triệt để mất danh tiết, đến mức nàng chỉ có thể vội vã lấy chồng ở xa, gả tới một nơi xa tít, không biết chuyện phát sinh ở đô thành.

Nhưng cuối cùng vẫn bị nhà chồng biết sự thật.

Đời này, biểu ca không thể huỷ hoại nàng, kể mẫu vẫn nghĩ đến chiều này, muốn mua chuộc son phi bắt nàng.

"Vâng theo mẫu thân sắp xếp." Nàng cung kính mà cúi đầu.

Kể mẫu dám dùng cách này huỷ hoại nàng, sao nàng lại không gây ông đập lưng ông chứ?

*

Từ lúc xuất hiện giấc mộng về người thiếu nữ ở tòa giả sơn, sau đó Vệ Lăng Hằng lại thường mơ thấy nàng.

Hắn biết nữ danh của nàng gọi "Bội Bội", nàng cũng biết tên tự của hắn là "Trường Phong", một bức tường ngăn cách người của hai thế giới, lại chung sống hòa hợp vô cùng.

Ở trong mơ, hắn làm giang hồ hiệp khách, hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian trừ ác, bởi vì hồi nhỏ hắn từng có ước mơ làm hiệp khách, nên chỉ cho rằng ý nghĩ đó sinh ra từ đáy lòng mình, cũng không thấy kỳ quái. Kỳ quái duy nhất là, người mà hắn "trượng nghĩa giúp đỡ" chỉ có người thiếu nữ kia.

Nhưng mỗi lần mơ thấy nàng, sau khi tỉnh lại hắn đều thoải mái tinh thần, tinh lực dồi dào. Lâu dần, cũng thành thói quen, một ngày không gặp nàng trái lại có chút mất mát.

Nàng từ mười ba lên đến mười lăm tuổi, trong mộng hắn cũng bắt quá chừng hai mươi tuổi, ngừng lại, cũng giống thời mình còn là thiếu niên lang quân, tâm tình sẽ theo mỗi tiếng nói cử động của cô gái mà nhấp nhô, xao động.

Ở trong mơ, hắn khinh công trác tuyệt, tới vô ảnh đi vô tung, luôn có thể giúp nàng mỗi khi nàng rơi vào khốn cảnh, như thần hộ mệnh của nàng vậy.

Hắn thường xuyên mang một vỏ rượu, bay đến gian phòng nhỏ của nàng, bắt chước tiếng mèo kêu hai tiếng, nàng sẽ hiểu ý mà chạy ra, hai mắt sáng lên, hắn đưa nàng bay lên nóc nhà ngấm trăng.

Thật giống như đây là thời gian thoải mái nhất của nàng, nàng đoạt vỏ rượu của hắn, uống hai ngụm, cũng đã say khướt. Hai má nàng ửng đỏ, mềm mại không xương như mèo con, lại ôm vỏ rượu không chịu buông.

Hắn buồn cười đi lấy vỏ rượu, nàng lại ôm luôn cả vỏ rượu lẫn cánh tay hắn.

Nàng từng tiếng gọi hắn "Trường Phong", cười ngọt ngào ngọt ngào, gọi đến hắn cũng phải say theo.

Hôm đó tỉnh lại, hắn phát hiện trên giường lại phát sinh một chuyện khiến người ta cực kỳ kinh tởm.

Đại thái giám Vương Đức Vinh hầu hạ hắn có lẽ nghe được tin tức từ chỗ cung nữ, thăm dò hỏi: "Bệ hạ đã nửa tháng chưa lâm hạnh hậu cung, tối nay có..."

Vệ Lăng Hằng lãnh đạm cầm đĩa dùng cơm, "Ta thấy vị trí Đại tổng quản của Càn Thanh cung cũng nên thay đổi."

Wang Đức Vinh không nói gì.

Đều đã như vậy, bệ hạ ngài còn không chịu cái gì? Nô tài không có vật kia, nếu là có, đã sớm cùng người ta ngày đêm đại chiến tám trăm hiệp rồi!

Vệ Lăng Hằng ngừng lại: "Giờ Tỳ, trẫm muốn xuất cung một chuyến, nghe Thanh Viễn đại sư luận kinh, người thay trẫm an bài đi."

"Giờ Tỳ, bệ hạ đã định trước nghị sự với Tổng Tranh đại nhân..."

"Hoãn lại."

Nếu như ban đầu Vệ Lăng Hằng còn do dự, hiện tại cũng đã quyết định.

Đêm qua, ngoại trừ những đoạn tươi đẹp. Hắn lại mơ thấy nàng gặp nạn, khác với những lần trước, lần này, xuất hiện một địa danh vô cùng rõ ràng: Long Hưng tự. Thời gian vừa đúng là hôm nay, nàng đi lễ chùa thì gặp nạn, mà hắn không cứu kịp.

Vô luận là thật hay không, hắn đều không nhận được muốn đi tìm hiểu hư thực.

*

Một cơn mưa xuân đi qua, đất đai trong núi xốp mềm, may mà thánh thượng có tâm hướng Phật, từng sai người tu sửa, dùng đá lát con đường núi thông đến chùa. Nhưng tảng đá trơn trượt, người đi đường khó tránh sẽ chậm bước chân.

Trong núi từng bách xanh ngắt ướt át, không khí khoan khoái, ngay cả bùn đất cũng tỏa mùi thơm ngát, khiến người tâm thần thoải mái.

Ở trong Phật điện, Văn Anh thành kính vái lạy, đàn hương trước bàn lượn lơ mây khói, quần quanh tượng Phật, khiến cô nhớ tới "mộng dẫn hương", bởi vì gần đây thường đụng chạm, trên người cô bắt gặp cũng có hương vị đặc biệt đó.

Mộng dẫn hương là vật của tiên gia, không chỉ mang lại lợi ích cho cô, nói vậy thân là người bị mộng, Vệ Lăng Hằng hẳn lấy được càng nhiều chỗ tốt.

Trên đường về, Tổng Tịch luôn lặng lẽ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Văn Anh.

Nếu nàng nhớ không lầm, đời trước kẻ mẫu bố trí người trên đường đi tới, vì thế nàng cầu bà ngoại, thay nàng chuẩn bị nhân thủ, chờ đợi phản kích. Nhưng đường đi tới vẫn chưa thấy người, lẽ nào lần này là ở đường đi về? Hoặc là nàng nhớ nhầm ngày, cũng không phải xảy ra ở lần dâng hương này.

Nhưng vô luận thế nào, tên đã trên dây, không bắn không được, dù hôm nay đối phương không có kế hoạch, sớm muộn cũng sẽ có, nàng ra tay trước thì được lợi thế mà thôi!

Nàng phát ám hiệu cho người ẩn trong bóng tối.

Dưới chân núi ngừng hai chiếc xe ngựa, giống như lúc đến, Văn Anh lên trước một chiếc, Tổng Tịch ngồi chiếc thứ hai, lần lượt mà đi.

Đến nửa đường, ở một chỗ rẽ chật hẹp, đột nhiên ngựa hí lên không dứt, một đám đại hán che mặt ào ra!

Xe ngựa của Văn Anh ở phía trước, người lập tức giật mình, cật vó hí dài, bị phu xe lặc chặt dây cương.

Nữ quyền ra ngoài, Tổng gia hiển nhiên có đội hộ vệ đi theo. Đạo tặc vừa ra, đội hộ vệ lập tức giơ đao nghênh đón, bắt đầu chém giết, tình cảnh trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Có đạo tặc thừa dịp loạn tới gần xe ngựa, một đao đâm vào vai phu xe, nhảy lên xe, kéo mạnh nữ nhân ra khỏi xe.

Tổng Tịch siết chặt màn xe, từ khe hở thấy hết mọi thứ, mắt thấy kẻ mẫu bị kèm hai bên. Thân thể nàng khẽ run lên, không nhận được muốn cất tiếng cười to!

Nữ nhân này cũng có hôm nay! Kiếp trước nàng chịu đựng tất cả, kiếp này nàng đều muốn trả lại cho nàng ta!

*

Vệ Lăng Hằng biết đại khái nơi và thời gian Bội Bội bị tập kích, nói chuyện với Thanh Viễn đại sư xong, hắn đứng hạn xuống núi, khiến cấm vệ quân ẩn núp trong rừng, đồng thời, bố trí một nhóm cung tiễn thủ trên cây.

Hắn nhìn mặt trời dần buông, đến vị trí khớp với trong mộng, tâm tình đột nhiên trở nên căng thẳng.

Chuyện hoang đường thế này, hắn chưa bao giờ làm, từ trước tới nay, đây đều là giấc mơ của hắn mà thôi. Cho dù giấc mơ này liên tiếp xuất hiện, mọi thứ trong mộng lại sống động như thật. Nhưng nói đến cùng, đây đều là suy nghĩ chủ quan của hắn.

Cõi đời này thật sự có một người thiếu nữ tên là Bội Bội hay không?

Đột nhiên, hắn nghe có tiếng chém giết cách rừng cây không xa!

Không lâu sau, giống như trong mộng, có cô gái bị kẻ xấu bắt cóc, chạy vào trong rừng.

Bọn họ đến gần, kẻ xấu che mặt, cô gái kia bị người xô đẩy, lao đao đi phía trước, cả người chật vật. Ngũ quan cũng không rõ ràng, nhưng búi tóc phụ nhân, hắn lại thấy rất rõ.

Không phải Bội Bội, trong mộng, Bội Bội chưa lấy chồng.

Trái tim luôn treo cao của hắn chợt rơi xuống, ngưng ngẩn thờ dài, không biết cảm giác quanh quẩn trong lòng rốt cuộc là gì.

Nhưng hắn vẫn ra hiệu, mệnh lệnh cứu người.

Lập tức, bốn phía vang lên một trận loạt xoạt, bọn cướp lập tức cảnh giác.

Nhưng bọn họ đề phòng cũng vô dụng, mười mấy dây cung cùng phát, ""Loạch xoạch"", cổ họng mấy tên cướp trúng tên, thẳng tắp ngã xuống đất!

Khu rừng lại khôi phục yên tĩnh, chỉ có một đôi giày đen chậm rãi đi ra.

Trong nháy mắt hắn lộ ra khuôn mặt, phụ nhân kia đột nhiên tròn to hai mắt, khẽ gọi: ""Trường Phong...""

Mà đồng thời, hắn cũng thấy rõ dung mạo của nàng, ngỡ người tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hoàng đế mưu đoạt thần thể (4)

Edit: Thiên Tinh

Dù Vệ Lăng Hằng nghe theo âm thanh vắng vắng trong mộng, đến đây để gặp nàng, nhưng ngay khi người trong mộng bước vào tầm mắt, hắn vẫn khiếp sợ không ức chế được.

Trong mộng, khi nàng không lộ gai nhọn, lúc nào cũng ngây thơ đáng yêu, thiếu nữ chưa lấy chồng búi tóc tản mạn, mím môi cười như đoá nhài trắng. Mà ở hiện thực, nàng búi đầu phụ nhân, thần thái cau nộ.

Nhưng khi nàng khấn trương, lông mi ra sức run run, động tác nhỏ này giống hệt trong mộng.

Hắn chưa từng nghĩ tới, nàng đã gả cho người.

Bởi vì thường mơ thấy nàng, hắn và nàng lại thân mật như vậy, hắn chưa từng nghĩ tới nàng sẽ là của người khác. Nếu như cõi đời này không có nàng thì thôi, nếu có, hắn nhất định muốn nạp nàng tiến cung, không để nàng lại bị đầy đoạ, bảo hộ nàng một đời com áo không lo.

Nhưng hôm nay nàng gả cho người, hắn nên làm sao cho phải?

Qua một phen cướp giật, nàng vẫn đang kinh hoàng không ngừng, thần sắc tái nhợt, búi tóc đen thui hơi trĩu xuống, trâm cài lay động.

Vệ Lăng Hằng bước về trước một bước, giày giẫm cỏ xanh, khẽ vang tiếng giòn giã.

""Nàng kêu ta Trường Phong?""

Văn Anh trong giây lát cả kinh, như vừa tỉnh mộng, hoang mang thi lễ, ""Tướng mạo của ngài rất giống một vị cổ nhân, bất giác xúc phạm... Không biết công tử xưng hô như thế nào, còn phải cảm ơn ân cứu mạng của ngài.""

Về xa cánh này cũng nhắc nhở Vệ Lăng Hằng.

Hắn giờ lên bước chân lại dễ xuống, tay đặt sau lưng nắm chặt lại mở ra, cả đời này hắn chưa bao giờ do dự như vậy.

""Tiện tay mà thôi, người trong giang hồ, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, quả thật bình thường."" Hắn băng quơ nói.

Nếu không phải tình cảnh không thích hợp, Văn Anh suýt nữa cười phun ra ngoài.

Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, Vệ Lăng Hằng còn thật sự tiếp nhận hình tượng mà mình đưa cho?

Còn... rất đáng yêu.

""Thì ra công tử là giang hồ hiệp khách!"" Mắt nàng sáng ngời.

Lời nói và biểu cảm của nàng đều giống như đã từng quen biết, lập tức khuấy động nỗi lòng của Vệ Lăng Hằng.

Hắn lại nghĩ tới một tiếng ""Trường Phong"" mà nàng buột miệng thốt ra, ngoại trừ người thân cận nhất, trên đời này không ai biết tên tự của hắn. Hắn không khỏi suy đoán, nàng có thể cũng từng mơ những giấc mộng kia hay không?

Nhất thời chân chò, cách đó không xa đã truyền đến tiếng hô.

""Phu nhân --""

Văn Anh vô ý thức quay đầu nhìn, sau đó nói với hắn: ""Hắn là hộ vệ trong nhà tìm tới. Dám hỏi công tử đại danh, nhà ở phương nào? Chờ ta về nhà chuẩn bị lễ vật, cảm tạ công tử ân cứu mạng...""

""Lễ thì không cần, không biết họ tên phu nhân?""

Nàng ngần ra: ""Ta họ Văn tên Anh, nhũ danh Bội Bội...""

Nói xong, nàng quần bách xoay đầu, như là không thể hiểu tại sao mình lại tiết lộ thân mật cho một người ngoài.

Hắn cười nhẹ, lại có chút sung sướng. Tính tình của nàng vẫn như trong mộng, ở trước mặt người làm nàng cảm thấy thoải mái, liền phảng phất như chú mèo con lộ ra cái bụng.

Tiếng kêu của hộ vệ cơ hồ gần ngay trước mắt, Văn Anh hướng về phía bọn họ đáp một tiếng, lại quay đầu, Vệ Lăng Hằng đã không còn tung tích.

Ra ngoài rừng cây, chỉ còn một bãi lộn xộn.

Sau khi Văn Anh bị cướp đi, giặc cướp thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, vừa đánh vừa lui, không lâu sau đã chạy mất tăm.

Còn Tổng Tịch, đại khái cho rằng đại công cáo thành, Văn Anh ít nhất phải qua một ngày một đêm mới có thể trở về, không đợi hộ vệ vào rừng tìm Văn Anh, liền viện có kiếm viện binh, ngồi xe ngựa đi về.

Lúc trở lại Tổng gia, Văn Anh thấy cô ta và Tổng Tranh vừa đi vừa nói, Tổng Tranh tay cầm trường kiếm, chân bước như gió đi ra ngoài, sắc mặt lạnh lùng.

Đột nhiên, hai người ngừng đầu, nhìn thấy cô bình yên đứng bên hành lang, vẻ mặt lo lắng của Tổng Tịch chợt cứng đờ, như nhìn thấy quỷ.

"Sao ngươi, ngươi lại trở về..."

Tổng Tranh thì thờ phào nhẹ nhõm, đi tới trước mặt cô kiểm tra: "Nghe Tịch Nhi nói hai người bị tập kích, nàng có bị thương không?"

"Chỉ có cánh tay bị trầy da thôi, không sao." Cô không đáp lại hẳn, chỉ cười nhìn Tổng Tịch, "Đúng rồi, ta có thể bình an trở về, còn phải nhờ Tịch Nhi."

Chuyện lần này, cô báo mộng cho Vệ Lăng Hằng vốn là lo trước khỏi họa, mặc dù không xảy ra sự cố cũng có thể gặp gỡ đối phương.

Nhưng Tổng Tịch hiển nhiên đã quá cực đoan, cho dù cô không làm gì cả, cô ta cũng sẽ xem cô là vị kế mẫu đời trước. Không cho tiểu cô nương này chút giáo huân, tuyệt không có khả năng chung sống hòa bình.

Tổng Tịch vẫn chưa hoàn hồn, Tổng Tranh lại từ trên mặt Tổng Tịch quan sát được một tia không bình thường...

"Lúc ta bị bắt, nhờ có Tịch Nhi mang đi rất nhiều hộ vệ, lúc này mới bị kẻ xấu dẫn đi, nếu không ta cũng không biết số phận mình sẽ đi về đâu đây."

Cô nói mát quá rõ ràng, muốn làm lo cũng khó.

Tổng Tranh vừa nghe, liền xoay người nhìn Tổng Tịch: "Con mang đi hộ vệ? Mẫu thân con bị bắt, con lại một mình chạy trốn?!"

"Con cũng đâu ra lệnh bọn họ làm thế! Là bọn họ thấy mẫu thân bị bắt, sợ con cũng bị thất lạc, khó bề ăn nói với người, nên mới đi theo con, con có gì ——"

Tổng Tịch nói chưa hết, đã bị một cái tát đánh cho nghiêng mặt!

"Tốt, tốt lắm, đây chính là hào nữ nhi của Tổng Tranh ta!" Tổng Tranh giận dữ cười, "Mẹ con nếu nhìn thấy đáng về bây giờ của con, dù còn sống cũng phải bị con tức chết!"

Câu này xem như đụng phải điểm mấu chốt của Tổng Tịch, nàng vốn dĩ còn đang hối hận vì lời nói vừa rồi, hiện tại chỉ còn lại phẫn nộ!

"Người có tư cách gì nhắc tới mẹ! Thị phi không phân, trung gian không rõ!" Nàng cười lạnh, "Mẹ con nếu biết người đối xử với con gái mình như thế, tất nhiên hối hận gả cho người!"

Tổng Tranh rõ ràng bị tổn thương, nhưng nhìn khuôn mặt giống với người vợ nguyên phối này, cuối cùng không nói gì nữa, phát tay áo bỏ đi.

Tổng Tịch khiến phụ thân tức giận bỏ đi, lại không chút vui sướng. Nàng lạnh lùng nhìn Văn Anh: "Ngươi hài lòng chưa?"

"Ta hài lòng cái gì? Tịch Nhi đối xử với ta như vậy, ta đau lòng cực kì." Văn Anh nói, "Có một số việc con cũng đừng trách phụ thân con, chàng ấy đã làm rất nhiều chuyện vì con, chỉ là con không biết mà thôi."

Tổng Tịch căm ghét điệu bộ giả dối đó của Văn Anh, "Phụ thân đối với ta như thế nào ta tự biết. Ta biết ngươi không thích ta, ta cũng đã chuẩn bị rồi, ngươi muốn làm gì cứ nhắm vào ta là được. Phàm là ngươi còn chút lương tri, cũng đừng đi đối phó người vô tội."

"Người vô tội, con chi ai?"

"Lẽ nào ngươi không biết? Trịnh mụ mụ chỉ không thích ngươi, lại chưa từng hại ngươi!" Tổng Tịch cắn môi dưới, "Ngươi có biết Văn gia xử trí bà ấy thế nào không? Rút quần đánh một trăm trượng, mặt mũi nửa đời của bà ấy cũng mất hết, lúc bị người nhắc về đã thoi thóp, cơ hồ không còn thở."

Văn Anh nghe vậy, mỉm cười thờ dãi: "Không nghĩ tới nhiều năm không gặp, mẫu thân vẫn cay nghiệt như xưa."

Tổng Tịch dừng lại giây lát, mới nhận ra Văn Anh đang chỉ bà ngoại của mình, nhất thời giận đến mức bộ ngực nhấp nhô.

"Hào cô nương, con cho là Trịnh mụ mụ vô tội? Nếu bà ta vô tội, vậy ta cũng là vô tội." Văn Anh đến gần nàng, ở bên tai thấp giọng nói: "Chẳng lẽ con đã quên, hồi nhỏ là ai ở bên tai con xúi giục con đối phó ta, là ai nói với con, nếu cái thai trong bụng ta sinh ra, con và đệ đệ sẽ bị đuổi ra khỏi nhà. Lại là ai, nghe xong lời này, hại ta sảy thai..."

Thế gian này bao giờ cũng vậy, chỉ nhớ rõ mình bị thương bao nhiêu, không như ý bao nhiêu, còn sự đau đớn của người khác lại quên rất nhanh, cho dù đó là do mình tạo thành.

Tổng Tịch nghe thế, run sợ lui một bước dài, tức khắc ngưng chiến: "Khi đó, khi đó ta thật không phải cố ý... Ngươi nói ngươi tha thứ ta..."

Tổng Tịch quả thật không cố ý, tuy rằng lúc đó không thích kẻ mẫu, nhưng nàng chưa bao giờ muốn hại nàng ta. Chỉ là lúc nàng chơi đùa, vô ý đụng kẻ mẫu ngã xuống đất, mới làm hại kẻ mẫu sảy thai. Bởi vì hồ thẹn, nàng mới ngầm cho phép kẻ mẫu tiếp cận và chăm sóc mình, từ đó quan hệ giữa cả hai mới trở nên thân mật.

Nghĩ như vậy, nàng lại căm phẫn: "Giả dụ ngươi không tha thứ ta, tại sao lại phải gạt ta?!"

Nếu kẻ mẫu vẫn không chịu tha thứ nàng, nàng cũng sẽ không gần gũi kẻ mẫu, càng sẽ không nhẹ dạ cả tin, một bước sai tất cả sai!

"Ta đã tha thứ cho con." Văn Anh phát ra từ phé phủ nói, tuy rằng Tổng Tịch sẽ không tin tưởng lời này.

Nếu không có chuyện kể tiếp, cho dù nguyên chủ còn mang vướng mắc, cũng sẽ không định hủy hoại Tổng Tịch.

*

Chuyện tập kích ở chùa, Tổng Tranh tự mình phái người điều tra. Theo quỹ tích ban đầu, Văn Anh bị bắt, hẳn phân tâm cứu người, đến khi kiểm chứng, vết tích đã sớm bị xóa sạch.

Bây giờ hấn dụng binh thần tốc, lại tra ra manh mối, mỗi một cái đều chỉ về Văn phủ.

Hắn nhớ tới lời của Văn Anh, trong lòng hơi thả lỏng.

Đêm đó, Tống Tranh nghỉ ở phòng chính.

Hắn ngủ khá trễ, ngồi ở gian phòng kế bên được chuẩn bị riêng cho hắn, đốt đèn xem binh pháp mưu lược. Ngày xưa, nguyên chủ thường ở bên hồng tự thêm hương, cho dù nàng không học rộng hiểu sâu bằng người vợ nguyên phối, theo không kịp suy nghĩ của hắn, hắn cũng đã thói quen sự tồn tại của nàng.

Mà hôm nay, Văn Anh lại đi ngủ trước.

Tống Tranh không quá quen, bèn tắt đèn sớm, cũng trở về phòng ngủ.

Nàng xưa nay lúc nào cũng ngủ ngoài rìa, hôm nay lại nằm bên trong, đưa lưng về phía hắn. Trung y trắng như tuyết phác hoạ thân hình của nàng, Tống Tranh đến gần, chợt ngửi được trên người nàng có một mùi thơm, như là Phật hương, lại có vẻ êm dịu hơn một ít.

Ước chừng là lấy đỉnh lúc bái Phật.

Đang nghĩ ngợi, nàng bỗng nhiên trở mình, mắt nhắm nhem mở ra, khi chạm phải tầm mắt của hắn, hai gò má khẽ hiện lúm đồng tiền, nàng nở nụ cười.

Dưới đèn mỹ nhân, kiều thái mông lung.

Hai má nàng vì ngủ say mà ửng hồng, không giống như trước kia, lúc ngủ còn muốn tô son trét phấn, nàng nhắm mắt sạch sẽ, hấp dẫn tựa như phù dung sương sớm.

"Muốn ngủ sao?" Nàng hỏi.

"Ừ." Hắn gật đầu đáp. Hắn rất ít nói chuyện với nàng, lúc không cần thiết thì một tháng cũng không nói được một câu, hôm nay nằm trên giường, không thấy buồn ngủ, không khỏi hỏi nàng, "Hôm nay là ai cứu nàng? Ngày khác phải đến nhà bái tạ."

Ai ngờ, Văn Anh nghe xong đột ngột ngồi dậy, bởi vì động tác quá mạnh, làm hắn hơi nhượng mảy.

"Thế nào?"

"Không có gì..." Nàng như là ý thức được mình phản ứng quá lớn, nằm lại trên giường, chậm rãi kéo chăn, như đang che lấp cảm xúc nào đó, "Ta chỉ... Ta cho rằng chàng sẽ không hỏi, dù sao..."

Dù sao hắn chưa chắc đã quan tâm nàng bao nhiêu, có lẽ không thể chịu đựng thể tử của mình bị cướp đoạt, nếu người đã trở về, những chuyện khác lại có liên quan gì?

Trước kia Tống Tranh không cảm thấy thái độ của mình có gì không đúng, nhưng phản ứng lúc này của nàng, lại khiến hắn hiếm thấy nảy sinh nhân nhượng ý này.

Hắn vô ý thức né tránh trả lời, ngược lại nói: "Hôm nay lúc đọc sách không thấy nàng ở cạnh, mệt mỏi à? Không bằng ngủ sớm đi."

Nàng không lên tiếng, hắn liền tắt đèn, nằm xuống.

Phòng ngủ trở nên yên tĩnh, trong bóng tối, giọng nói luôn ngậm cười của nàng, cách áo ngủ bằng gấm, rầu rĩ truyền đến: "Ta chỉ... không muốn bắt chước trường tỷ nữa."

Đồ thư bát trà (*), hồng tự thêm hương, đó đều là những việc người vợ nguyên phối từng làm, nguyên chủ tưởng hắn thích, bắt chước học theo muốn làm hắn vui lòng thôi. Nhưng nàng ấy lại không biết, hắn thích không phải những việc này, mà là người cùng nhau làm việc này.

() Điển cố: Hai vợ chồng Lý Thanh Chiêu và Triệu Minh Thành yêu thích đọc sách trữ sách, Lý Thanh Chiêu có trí nhớ tốt, cho nên sau khi ăn cơm xong, lúc pha trà, dùng cách so tài để định đoạt thứ tự uống trà, một người hỏi điển cố nào đó là xuất từ sách nào, quyển nào, trang thứ mấy, hàng thứ mấy, ai đáp đúng thì uống trước. Thường dùng để chỉ vợ chồng hoà hợp.*

Tống Tranh hơi ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn nàng, chỉ thấy tóc đen bóng bệnh tán loạn trên gối, nàng đã xoay người, mặt hướng vách tường.

*

Vệ Lăng Hằng phát hiện, gần đây Binh bộ Thượng thư Tống Tranh ở trên triều đặc biệt nhắm vào nhà nhạc phụ của mình.

Hắn không phải một hoàng đế thích lo chuyện bao đồng, nhưng căn cứ vào nhạc phụ của Tống Tranh họ Văn, hắn nhìn một hồi bèn ném tấu chương qua một bên: "Người nói xem, hắn đang muốn làm gì?"

Vương Đức Vĩnh cũng không dám bàn về việc triều đình, nhưng con người hắn tinh ranh, lại nhìn ra tâm tư của bộ hạ không đặt ở đây.

"Bộ hạ, ngài xem Văn gia này, có phải là vị phụ nhân kia..."

"Có lẽ nàng nói họ Văn là chỉ họ nhà chồng." Vệ Lăng Hằng tiếp lời cực nhanh, sau đó dừng lại.

Vương Đức Vĩnh thấy bộ hạ quả nhiên đang nghĩ tới chuyện này, mặc dù cũng khó hiểu tại sao bộ hạ lại coi trọng một người phụ nhân, nhưng cố gắng sức lực cho quân chủ là bổn phận của hắn, còn nguyên do thì hắn không quản được.

"Vậy cũng đơn giản, người họ Văn trong đô thành không nhiều, lại đi lễ Phật vào hôm đó, điều tra rất dễ."

Vệ Lăng Hằng bất ngờ: "Ai cho người tra xét?"

Vương Đức Vĩnh quả thực vô tội, hắn chưa từng thấy bộ hạ thay đổi thất thường như vậy. Nếu tình yêu nam nữ đều rắc rối như thế, hắn rất mừng vì mình là một thái giám!

Vệ Lăng Hằng cũng không trông chờ một thái giám như Vương Đức Vĩnh có thể hiểu ý tưởng của mình.

Vốn là chuyện trong mộng, nếu nàng vẫn là khuê nữ, hắn nạp nàng vào cung thì chỉ xem như dựa vào thân phận mà tùy hứng thôi. Nhưng cố tình nàng đã làm vợ người, xem thanh thế

của đám hộ vệ kia, e rằng chồng nàng còn là quan trọng triều.

Đoạt vợ của thần tử, chính là hành động của hôn quân, hẳn xác thực không muốn.

Mà thôi, coi như một giấc mộng đẹp, hẳn cần gì phải cố chấp? Có lẽ người ta căn bản cũng không muốn phá vỡ sự yên bình này.

Nghĩ vậy, nhưng suy cho cùng tâm trạng vẫn không tốt. Nhớ tới thái độ mà Văn gia đối xử với nàng, hẳn liền cau gắt vô cớ, nhìn thấy người họ Văn thì đặc biệt không thoải mái.

Lúc này, liếc thấy sự việc trình bày trong tấu chương, hẳn dùng mực đỏ, rồng bay phượng múa phê hai chữ "Chuẩn tấu".

Văn gia bên kia biết được mình bị giáng chức điều đi, thực sự là sấm sét giữa trời quang. Hỏi thăm mới biết là em rể làm, lập tức nổi trận lôi đình muốn tìm người tính sổ.

Nhưng chờ hẳn tới cửa, công đạo còn chưa đòi, lại được cho hay chuyện mẹ mình đã làm.

Cầu kết đạo tặc, cái mũ này mà chụp xuống, mất chức đều là nhẹ!

Một bụng oán khí không chỗ phát tiết, hẳn lại nghe tin trong cung muốn làm yến tiệc tuyển phi cho Tam hoàng tử. Tuổi tác con gái mình và Tam hoàng tử xấp xỉ, trông mắt hẳn xoay chuyển, bắt đầu tính toán.

Đồng thời, Tống Tranh cũng tiết lộ chuyện tuyển phi cho Văn Anh, để cho cô mang Tống Tịch vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (5)

Edit: Thiên Tinh

Tham gia yến tiệc tuyển phi đồng nghĩa với vào cung, từ lần đó chạm mặt với Vệ Lăng Hằng, Văn Anh hiển nhiên cũng muốn tìm cơ hội gặp hẳn lần nữa. Dù sao hoàng đế rất biết kiểm chế, nếu chỉ mơ vài giấc mộng mà đã đòi với người khác nóng ruột nóng gan, nhớ thương da diết, vậy thì quá dễ dàng.

Để phòng hờ, cô không thể bỏ qua bất cứ cơ hội gặp mặt nào.

Tiệc tuyển phi được bố trí trong ngự hoa viên, chọn ngày lành, bày biện bàn ghế bình phong ngoài trời, địa điểm rộng rãi, không ít phu nhân quyền quý và các tiểu thư độ tuổi xuân thì lục tục kéo đến, trước khi chính chủ tới, đã bắt đầu giao lưu với nhau.

Bởi vì nguyên chủ là vợ kế, lại xuất thân thứ nữ, không quen biết những vị phu nhân này. Lúc trước nguyên chủ cúi đầu khom lưng trước vài vị có nhà chồng quyền cao chức trọng, làm "ngoại giao" thay chồng. Văn Anh không muốn dùng tư thái như vậy, nhưng cô cũng sẽ không tự cắt đứt quan hệ, một phen ăn nói khéo léo, cũng không ai phát giác bất đồng.

Tống Tịch ở bên cạnh cười nhạo, cha nàng cũng tay cầm quyền hành, kẻ mẫu có gì phải như vậy? Bất quá là nàng ta tự xem mình thành bùn đất, người khác mới dám giẫm nàng ta như thế thôi.

Trên bàn tiệc, các phu nhân mặc dù khen ngợi con gái người khác, nhưng trong lòng đều cho rằng con gái mình mới là người xứng tuyển.

Ai ngờ lúc người chủ trì yến hội Thực phi nương nương đến, không quá hứng thú với danh môn quý nữ đang ngồi đây, lại đặc biệt niềm nở với tiểu thư của Văn gia, tức là biểu tỷ của Tống Tịch.

Mẹ ruột của Tam hoàng tử đã qua đời, hẳn được ôm đến chỗ Thực phi nuôi dưỡng, cố tình Thực phi còn sinh một người con trai, chính là Nhị hoàng tử. Nàng vốn không để ý tới chuyện của con trai nuôi cho lắm, thứ hai, hôm nay tới tiệc tuyển phi đều là danh môn quyền quý, nàng hiển nhiên không hi vọng vợ tương lai của Tam hoàng tử có thân phận cao hơn con dâu mình.

Bản thân Văn gia nằm dưới chót, phụ thân của Văn gia biểu tỷ lại đúng lúc bị giáng chức điều đi, nàng vừa thấy liền chọn ngay.

Văn gia biểu tỷ đương nhiên là vui mừng khôn xiết, vừa lúc Tam hoàng tử khoan thai đến muộn, Thực phi nương nương giúp nàng đỡ lời, nàng liền muốn tới bắt chuyện.

Ngay lúc này, trong bữa tiệc chợt nghe một tiếng kinh hô.

Tam hoàng tử Vệ Tuyên lập tức đưa mắt nhìn sang. Văn gia biểu tỷ cùng nhìn về phía đó, thấy là biểu muội mình phát tiếng hô làm người khác chú ý, âm thầm cắn răng.

Tống Tịch không quản được biểu tỷ đang nghĩ gì, váy của nàng bị kẻ mẫu giội một chén rượu nóng bỏng! Tuy đa số đổ vào góc váy, nhưng vẫn văng đến cánh tay.

Lòng nàng không khỏi cười lạnh, kẻ mẫu không muốn nàng dựa thế hoàng tử, đứng ở vị trí cao hơn nàng ta, lại nghĩ ra thủ đoạn vụng về như thế, cũng là hiếm thấy. Phải biết rằng, đời trước sau khi nàng bị tập kích ở Long Hưng tự bèn đóng cửa không ra, căn bản không tham dự yến tiệc, cho nên không chút phòng bị việc này.

Văn Anh tạ lỗi với Thực phi: "Thiếp thân thất thủ, quấy nhiễu nhã hứng của nương nương, bây giờ liền theo tiểu nữ đi thay y phục."

"Sơ suất vô ý mà thôi, Tống tiểu thư sẽ thông cảm." Thực phi thấy được Tống Tịch trừng Văn Anh, khá là không thích, nói với cung nhân: "Đưa Tống tiểu thư đi thay y phục, lại đòi cho Tống phu nhân một bình rượu. Tống phu nhân cứ an tâm mà ngồi đi."

Cũng như suy nghĩ của Tống Tịch, các phu nhân có mặt bắt đầu thi thảm, khe khẽ bàn luận.

Vệ Tuyên bởi vì chuyện giấu người dưới cây liễu, ấn tượng đối với Văn Anh đã âm thầm, thấy vậy ấn tượng càng tệ hơn. Quả nhiên trên đời này kẻ mẫu đều như nhau, trái lại tội nghiệp vị tiểu thư họ Tống kia.

Nhưng ngay khi Tống Tịch rời đi không lâu, hoàng hậu xuất hiện.

Hoàng hậu dáng người nhỏ gầy, lại tự biết hôm nay không phải vai chính, nên ăn mặc mộc mạc, chiếc váy nguyệt bạch lưu tiên đơn giản hào phóng, vốn là vô cùng thích hợp. Cổ tình nàng vừa bước ra, trong lòng mọi người đều "lộp bộp" một cái.

Nếu nhớ không lầm, Tổng gia tiểu thư vừa rời sân khi nãy, cũng mặc váy nguyệt bạch lưu tiên, ngoại trừ trang sức chi tiết bất đồng, vừa nhìn vào cơ hồ tưởng là mặc chung một chiếc váy. "Đụng áo" với kẻ bề trên, là kiêng kỵ nhất!

Vì thế, các phu nhân tiểu thư đang ngồi đây liền hiểu rõ dụng ý của Tổng phu nhân, lúc châu đầu ghé tai, dồn dập khen không dứt miệng.

Vốn tưởng rằng là mẹ con không hợp, nhưng hôm nay xem ra, tuy nàng là kẻ mẫu lại có tâm địa từ mẫu. Lại thêm có thể biết được váy sức của hoàng hậu, tin tức trong cung lĩnh thông, hẳn là thủ đoạn ngoại giao bất phạm, trái lại đáng giá kết bạn.

Tam hoàng tử lại không biết chuyện giữa nữ nhân với nhau, nếu có người nói với hắn "Trên đời này có hai người sẽ vì y phục cùng màu mà đấu đá", hẳn nhất định khịt mũi con thường.

Hắn nhìn vở kịch này hồi lâu, thấy Văn Anh nhân cơ hội bắt chuyện với Thực phi, ác cảm với nàng càng thêm sâu sắc.

Mặc dù Văn Anh đang tán gẫu với Thực phi, trong lòng cũng có mấy phần sốt ruột, cô vừa đi một nước cờ hiểm, sợ sót một cái, sẽ bị Tổng Tranh hiểu lầm thành cô có ý gây trở ngại cho kẻ nữ. Nhưng cô không thể không làm vậy. Tuy nơi mở tiệc tuyển phi là ở hoàng cung, nhưng bọn họ không thể tùy ý đi lại, chung quy phải nghĩ ra biện pháp.

Thực phi còn định mượn việc tuyển phi của Tam hoàng tử để lôi kéo trợ lực cho con trai, nghĩ tới Văn Anh là vợ của Binh bộ Thượng thư, trong lòng nhiệt tình hơn mấy phần, liền tiếp mời rượu, hàn huyên với cô một lúc.

Văn Anh mất tập trung uống hai chén, bỗng nhiên, cung nữ dẫn đường cho Tổng Tịch vòng trở lại, thấp giọng nói với cô: "Tổng tiểu thư gặp chút bất tiện, mệnh lệnh nô tỳ tìm phu nhân đi vào."

Cô nghe xong, cáo lỗi với Thực phi, Thực phi không cản nữa, mặc cho cô rời đi.

Ban đầu Văn Anh cho rằng Tổng Tịch muốn giờ trò gì. Thân thể này của cô không thích hợp uống rượu, lúc nãy bị mời uống nhiều mấy chén, bây giờ đã hơi say, bước chân phù phiếm, lòng càng cảnh giác.

Thấy cung nữ càng dẫn càng xa, đường càng đi càng sâu, cô chợt có một suy đoán khác.

Chỉ dựa vào một mình Tổng Tịch, muốn bố trí cái gì, cũng không thể ở thâm cung được.

Một ý nghĩ khác thoáng qua đầu, càng nghĩ càng thấy đúng, tim cô đột nhiên đập nhanh, càng lúc càng nhanh.

Đến trước một toà thiên điện, cung nữ thối lui, cô tự mình mở cửa.

Cửa mở ra, chân cô vừa bước qua bậc cửa liền mềm nhũn, mắt thấy sắp té ngã, trong phút chốc, đã nhào vào một cái ôm tràn đầy hơi thở nam tính.

*

Vệ Lăng Hằng cảm giác mình nhất định là điên rồi.

Nếu không tại sao khi nghe tin nàng bị Thực phi mời rượu, liền không kiềm chế nổi, sai người dẫn nàng tới tòa thiên điện không người đi qua này?

Nàng không thể uống rượu, uống hơn hai chén sẽ bị dị ứng.

Đây là chuyện hắn biết được từ trong mộng.

Ngày kia, hắn vốn đã làm kết thúc, mà đêm hôm đó hắn lại lần nữa mơ thấy nàng. Lúc này cũng không có câu chuyện gì nữa, chỉ mỗi mình nàng, ở trong ngực hắn chất vấn "Tại sao không cần nàng", sau đó liền khóc, khóc đến đáng thương cực kỳ.

Hắn bị khóc không có biện pháp.

Ngày hôm sau, Thực phi trình danh sách khách mời dự tiệc tuyển phi, hắn tiện tay lật, tầm mắt lập tức nhìn chăm chăm phía trên.

Một hàng chữ viết: Binh bộ Thượng thư Tổng Tranh chi thế, Tổng thị Văn Anh.

Khoảnh khắc nàng vào cung, hắn liền biết, lời nói, hành động của nàng, hết thảy đều được hạ nhân báo lại. Hắn tự tìm cớ, nói là sợ nàng ở trong cung bị bắt nạt.

Mãi đến khi nàng không cẩn thận té ngã, giây phút hắn ôm người vào lòng, hắn mới biết cũng không phải như vậy.

Thân thể này của Văn Anh ngũ quan khá non nớt, nếu không phải cô búi tóc, áo ngoài viền màu tím sẫm, ăn mặc thành bà cụ non, đi ra nói là thiếu nữ cũng có người tin.

Bây giờ nàng uống rượu, hai má hồng hồng, mắt say mông lung, mùi đàn hương dịu nhẹ tựa như trong mộng luôn chui vào mũi hắn, càng khiến trái tim Vệ Lăng Hằng đập mạnh, hỏi nàng: "Nàng đã uống mấy chén?"

"Trường Phong?" Đầu nàng hơi lắc lư, mắt thấy thân thể lại sắp nghiêng ngã, theo bản năng tóm chặt vạt áo của hắn đứng vững, "Sao chàng lại ở đây? Chàng tới hoàng cung làm gì?"

Nàng quả nhiên biết Trường Phong.

Vệ Lăng Hằng nhớ tới lần trước hai người gặp gỡ trong rừng, nàng thần thái câu nệ, né tránh lời dò xét của hắn. Hiện tại nàng uống say, trái lại thích hợp đặt câu hỏi.

"Sao nàng biết ta tên Trường Phong?" Hắn thấp giọng hỏi.

Nàng nghe vậy liền cười, lầu bầu: "Là ta say hay chàng say rồi? Sao ta lại không biết chàng tên Trường Phong chứ, ta không chỉ biết chàng tên Trường Phong, ta còn biết chàng khinh công rất là lợi hại! Lúc ta mười ba tuổi, chúng ta trở thành bạn tốt, sao ta có thể không biết chàng, kỳ quái, ta lại nằm mơ sao..." Ngừ điều thấp dần, giống như lằm bằm khó hiểu.

Cánh tay ôm lấy nàng chợt siết chặt, Vệ Lăng Hằng vốn định buông ra, giờ lại không buông được.

Nàng cũng mơ giấc mộng như vậy, mơ giấc mộng giống như hắn.

Cảm xúc của hắn như mặt hồ bị ném vào một cục đá, gợn sóng lăn tăn.

Rõ ràng trên người nàng còn mặc trang phục phẩm cấp, là trang phục của phụ nhân, nhưng hắn nhìn lông mi đang vẩy vẩy của nàng, lúm đồng tiền lúc nàng cười, tất cả chi tiết đều không khác mấy với Bội Bội trong mộng.

"Nàng có thích Trường Phong?"

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, chắc hẳn định tò vè "kỳ quái", nhưng đôi mắt nàng ướt sũng, đuôi mắt hơi dính men say kéo ra một vệt hồng, tựa như đuôi cá vàng, dẫn dụ hắn thấp đầu hơn, "Hửm?" Hắn đang chờ nàng trả lời.

"Chàng.. cúi xuống chút nữa." Nàng cố sức vẫy tay với hắn, "Ta nói nhỏ cho chàng biết."

Người say rượu không có đạo lý đáng nói, Vệ Lăng Hằng nghe vậy bèn tới gần, để lộ tai kề sát môi nàng.

Đột nhiên không kịp đề phòng, gò má bị người hôn một cái!

Trong chớp mắt, hắn ngẩng đầu lên, con mắt đen như hồ sâu không thể đo lường nhìn thẳng vào nàng.

Nàng bị nhìn đến có chút không yên, tránh thoát hắn, chạy đến bên cạnh.

Hắn cũng buông lỏng tay mặc nàng chạy, nhưng tầm mắt đuổi theo kia hệt như dây thừng, đưa nàng trôi chặc.

Văn Anh trốn đến cạnh một cái bàn dài, suýt nữa đụng rớt bình gốm trang trí đặt ở trên, may mắn không rơi xuống, hắn xem mà cười không ngừng. Cười một hồi lại phát hiện không bình thường, nàng hình như không thoải mái, muốn cáo mất mình.

Vệ Lăng Hằng chợt nhớ, Bội Bội uống rượu, trên mặt sẽ bị dị ứng mà nổi mẩn đỏ.

Hắn bước dài mấy bước, kéo lại tay nàng, Nhìn kỹ, quả nhiên trên mặt nổi chấm đỏ. Hắn lập tức giương giọng gọi người.

Vương Đức Vinh đã tò mò người mà bệ hạ tâm tâm niệm niệm từ lâu, cũng không cho người khác bảo vệ, vừa nghe tiếng liền vui vẻ chạy tới.

Vừa nhìn, cũng không thấy quốc sắc thiên hương thế nào.

Chỉ có điều, vóc dáng nàng yếu đuối như thiếu nữ, lại có dung mạo của một nữ nhân từng hưởng cá nước thần mật, kiều mị độc đáo. Hai thứ này kết hợp lại đã cuốn hút ánh nhìn, hiện giờ uống rượu, lưng lay muốn ngã, ngay cả chấm đỏ bên má cũng mị thái lan tràn, đúng là quyến rũ vô cùng.

Đơn giản hắn là thái giám, ổn định được tâm thần, làm như không thấy, lĩnh mệnh lấy thuốc mỡ.

Lúc đóng cửa, hắn lại xuyên qua khe cửa nhìn thấy, tay của nữ nhân kia bị bệ hạ bắt lại không thể cử động, có lẽ trên mặt phát ngứa, bèn lấy vai cọ xát, rất là đáng thương.

Sau đó, chỉ thấy bệ hạ cúi người, thổi một hơi lên mặt nàng, lại cúi đầu nói một câu, như đang dò hỏi. Kế tiếp nữ nhân kia gật đầu, bệ hạ liền nhẹ nhàng thổi thổi, ánh mắt ôn nhu cực kỳ.

Cửa đóng lại, Vương Đức Vinh che trái tim đang "bịch bịch" nhảy lên.

Đây quả đúng là, thiên tử nhu tình!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hoàng đế mưu đoạt thần thể (6)

Edit: Thiên Tinh

Vệ Lăng Hằng tự tay thoa thuốc cho Văn Anh, đây là đãi ngộ mà những cung phi khác dù nghĩ cũng không dám nghĩ, bệ hạ có thể nói với các nàng vài câu đã tốt lắm rồi, nào dám đòi hỏi thêm. Nhưng với Văn Anh, Vệ Lăng Hằng không rõ đến tận cùng là cảm xúc gì, có lẽ trong mơ luôn sắm vai người bảo hộ, nên dù đã trở về hiện thực, hắn vẫn không nhận được muốn đối tốt với nàng.

Một lát sau, mẩn đỏ nhạt dần, hắn đề thuốc mỡ qua một bên.

Men say của nàng chưa tán, vẫn còn chút sững sờ, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên thờ dài.

"Thế nào?" Hắn đi tới trước mặt nàng, "Còn nơi nào không thoải mái à?"

"Ta hình như đã gà cho người." Nàng như là khó mở miệng, từ từ quay đầu lại, "Ta hồ đồ mất rồi, ta mơ thấy chàng, còn tưởng vẫn là lúc chưa lấy chồng. Nhưng ta nhớ ra rồi, ta đã xuất giá."

Hắn nắm chặt tay nàng, "Bội Bội..."

Nàng cúi đầu nhìn bàn tay nắm lấy nhau của hai người, miễn cưỡng cười nói: "Ta đã vài năm không mơ thấy chàng, sau khi gà cho người, chàng không trở lại nữa. Ta cho rằng chàng có thể ở bên ta cả đời... Nếu chàng không phải giấc mộng của ta thì tốt biết bao."

"Ta đương nhiên không phải giấc mộng của nàng." Hắn cầm tay nàng thật chặt, thấp giọng cười, "Cảm giác trong mộng sao có thể chân thực như vậy được?"

"Chàng không phải giấc mộng của ta?"

"Không phải, ta họ Vệ tên Lăng Hằng, tự là Trường Phong, ta không phải hiệp khách, nhưng..."

"Trường Phong thật không phải giấc mộng của ta?"

Nàng lăm bầm lặp lại, ánh mắt vô định kia phảng phất tụ tập ánh sáng, trong nháy mắt, nước mắt chợt tuôn trào, "Trường Phong không phải người trong mộng, vậy tại sao chàng không đến?" Nàng cuối cùng cũng đưa mắt nhìn hắn, nhưng thù hận của trong đôi mắt kia, khiến lòng hắn đau nhói.

"Bội Bội?"

Văn Anh cố nén nước mắt, tâm trạng áp lực khiến thân thể khẽ run, "Chàng có biết ta phải xuất giá không? Bọn họ đều ép ta gả cho Tống Tranh, gả cho tỷ phu của ta, mẫu thân muốn ta giữ cái danh phận kia, Tống Tranh muốn ta săn sóc con của hắn và ái thể. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì ta phải đi làm cái bóng của tỷ tỷ?"

Vệ Lăng Hằng hơi ngừng thở, hắn vẫn luôn biết nàng ở đó sống không tốt, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới phải đi tìm nàng. Nàng dù sao chỉ là giấc mơ của hắn...

Nàng rơi lệ, cười rộ lên: "Nhưng ta không lo lắng, khi đó ta nghĩ, ta còn có Trường Phong, ta đợi Trường Phong tới cứu ta. Chàng ấy lợi hại nhất, cho dù ôm ta cũng có thể bay ra ngoài tường, chàng ấy nhất định không nỡ nhìn ta chịu uất ức... Nhưng Trường Phong của ta không có tới, chàng ấy rốt cuộc không tới..."

Nàng khóc đến thở không ra hơi, cơ hồ vô lực đánh vào vai hắn, "Chàng gạt ta, nếu chàng không phải giấc mộng của ta, tại sao chàng không đến? Tại sao không đến?"

Là hắn đã quên, đối với hắn đó chỉ là một giấc mộng đơn giản mà tươi đẹp, đối với nàng, có lẽ chính là ánh sáng duy nhất có thể bắt lấy trong sinh mệnh. Trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh thiếu nữ ôm con mèo chết, ngồi xồm trong động tối, bóng dáng áp lực mà cô đơn.

Lần đầu tiên trong đời, Vệ Lăng Hằng không biết phải làm sao đối với một nữ nhân.

Kỷ thực, mặc dù hắn coi mộng là thật, nàng cũng đã lấy chồng, thời gian nằm mơ của họ không giống nhau, hắn vĩnh viễn cũng không thể trở lại ngày đó, cứu nàng đi ra.

Nhưng khi đó không thể, không có nghĩa hiện tại không thể.

Hắn đột nhiên bị một ý tưởng lấp kín đầu óc, cúi đầu hỏi nàng: "Nàng không muốn ở lại Tống gia, vậy bây giờ trăm mang nàng đi, có được không?"

Nàng ngẩn lệ giữa đầu, nước mắt mơ hồ tầm mắt, vừa chớp mắt, giọt lệ lăn dài.

"Trăm?"

Đầu lưỡi mềm yếu của nàng phun ra chữ này, trái tim hắn bỗng "lộp bộp" một cái.

Mà sững sờ đi qua, ánh mắt Văn Anh khẽ lướt qua người hắn, từ áo bào đen thêu ngũ trảo kim long, cho tới đôi ủng, ngọc bội bên hông, hoàn toàn lộ rõ thân phận của hắn.

"... Chàng là hoàng đế?"

Khuôn mặt nàng chợt trắng bệch, phảng phất hết men say, nghiêng ngả những chữ này, đột nhiên lùi về sau.

Không chờ hắn phản ứng lại, nàng đã quỳ rạp xuống đất: "Ta... Nô tì gặp qua bệ hạ..."

Đôi mắt Vệ Lăng Hằng trầm xuống, không nói một lời cúi người dìu nàng.

Nàng vẫn tự nói: "Nô tì say rượu thất nghi, bệ hạ thứ tội..." Mắt thấy sắp đập đầu, hắn lấy tay che trán nàng lại, nàng nghiêng thân cố ý muốn đập, hắn rốt cục có chút tức giận.

"Nàng nhất định phải thế? Trăm là hoàng đế, thì không thể là Trường Phong của nàng sao?"

Văn Anh không đáp.

Hắn yên lặng nhìn nàng, "Nàng còn muốn ở lại Tống gia?"

Bị khí thế của hắn chen ép, nàng vẫn gật đầu.

"Nô tì lúc trước không biết, cho rằng nằm mơ... Giả dụ bệ hạ cũng gặp giấc mộng như vậy, liền xem nó là mộng thôi."

*

Trên đường trở về, Văn Anh và Tống Tích ngồi chung xe ngựa, không nói gì. Cũng may Tống Tích nhìn thấy mẩn đỏ chưa tan hết trên mặt cô, cũng không hoài nghi hướng đi của cô.

Trở lại trong phủ, cô nghe nói, sau khi cô rời khỏi, trên yến tiệc còn náo loạn một trận. Hóa ra là Văn gia biểu tỷ không cam lòng Tống Tích cướp đi sự chú ý của Tam hoàng tử, lúc cùng nhau chơi trò chơi, vu hại Tống Tích trộm đồ trang sức của quý nữ. Trong lúc gấp gáp, nàng ta bỏ cục cầu thả, Tống Tích chỉ vài ba câu đã dụ được hầu gái của nàng ta nói thật, trái lại được một phen danh tiếng.

Ở quỹ đạo vốn có, cũng có chuyện như vậy.

Nguyên bản, hoàng hậu bởi vì chuyện đụng áo không thích Tống Tích, vô hình gia tăng trở ngại, sau này còn là vật cản giữa Tống Tích và Tam hoàng tử. Trước mắt lại bởi vì cô hỗ trợ, trái lại rất có hảo cảm với Tống Tích.

Cô buồn cười nghĩ, cũng coi như mình thuận tay giúp thần sử đại nhân một việc nhỏ rồi nhỉ?

Trở lại Tống phủ, Tống Tích trái lại thông minh, ngay trước mặt Tống Tranh nói cảm ơn cô, đương nhiên là về chuyện đụng áo, xem như ở mặt ngoài lễ nghi đầy đủ.

Văn Anh cho rằng lần trước cảnh cáo có hiệu quả, nếu có thể vẫn luôn yên ổn như vậy đến khi nhiệm vụ kết thúc, không còn gì tốt hơn.

Đối với Vệ Lăng Hằng, Văn Anh có tính toán riêng, hiệu quả khi sử dụng mộng dẫn hương tốt hơn so với tường tượng, nhưng cô không thể đáp ứng đối phương ngay.

Cô chỉ là một nhân vật trong giấc mơ của hoàng đế, nếu ấn tượng của hắn chưa kịp sâu sắc, liền dễ dàng có được, hắn làm sao biết quý trọng?

Ngày đó cô không dùng mộng dẫn hương bện mộng cảnh nữa, ngủ một giấc thật ngon.

Hôm sau, khi Tống Tranh ra ngoài, Văn Anh đột nhiên phát hiện trong hộp trang điểm có thêm một lá thư và một cây ngân điệp bạch ngọc ánh thủy trăm, thủ công tinh xảo, ngay cả hai sợi râu bướm đều trông rất sống động.

Mở thư ra nhìn, tim cô đập nhanh hơn vài nhịp, đặt lá thư vào ngực.

Lá thư của Vệ Lăng Hằng!

Cô cũng không giật mình vì đối phương thần thông quảng đại, theo cô được biết, dưới tay hắn có một đội ám vệ không muốn người biết, còn có một đám kỳ nhân dị sĩ, tinh thông các loại kỹ năng thiên kỳ bách quái.

Nhưng ý của hắn, là không muốn từ bỏ cô, hay muốn chia tay cô?

Trong mộng, Trương Phong từng lỡ tay làm rơi một cây trâm cài tóc của cô, rất giống cây trâm này. Vậy lại như sau khi chia tay muốn trả vật cũ cho đối phương, nếu hắn muốn dùng vật này để từ biệt, cũng có thể lắm.

Trên tờ giấy lại không ghi rõ, chỉ đề lại cái tên...

Sau lưng bỗng truyền ra một tiếng: "Phu nhân..." Là Thu Sát cầm chậu rửa mặt tiến đến.

Văn Anh run lên che ngực lại, trong tay còn cầm cây trâm kia, nhìn Thu Sát nói: "Người bước đi thế nào lại không phát ra tiếng thế?"

"Ồ?" Thu Sát đặt chậu đồng lên giá, xắn tay áo giúp Văn Anh rửa mặt, "Có lẽ phu nhân suy nghĩ quá tập trung, không nghe thấy âm thanh của nô tỳ thôi."

Nói như vậy cũng hợp lý.

Văn Anh rửa mặt, thần trí tỉnh táo hơn nhiều, liếc nhìn Thu Sát thuận miệng nói: "Hôm nay thoa phấn gì thế? Vùng cổ không đều màu kìa."

Thu Sát sờ cổ, "Thật, thật sao?"

"Ta lờn người làm gì?" Văn Anh cười nói, trong đầu có gì đó lóe lên, cô mím môi dưới, "Đúng rồi, cái áo ngoài màu quá mà ta mặc hôm trước người để đâu vậy? Tìm cho ta mặc đi."

Nàng đáp một tiếng, vội vã tới chỗ hòm dưới giường tìm quần áo. Nhưng tìm cả buổi vẫn không thấy cái áo mà Văn Anh nói, có chút sốt ruột, Văn Anh cách tắm bình phong hỏi, nàng chỉ đáp lại: "Phu nhân chờ tỳ, ta nhớ kỹ là để đây..."

"Vậy à? Ta xem xem."

Âm thanh của Văn Anh truyền đến từ sau lưng, nàng cũng không chú ý, phút chốc, thân thể nàng cứng đờ, biểu cảm đông lại.

Thì ra là một cây kéo sắc nhọn đặt ngay trên cổ nàng!

"Người không phải Thu Sát, người là ai?"

"Thái thái nói đùa, sao ta không phải..."

"Cái áo ngoài đó bị đứt chỉ, Thu Sát đã đưa cho tú nương. Nếu người là Thu Sát, sao lại không biết?"

"Thu Sát" hơi chần chờ, tình thế như vậy, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ quỳ một gối, "Phu nhân thứ tội, ta cũng không phải cố ý che giấu. Ta là người bề hạ phải tới bảo vệ phu nhân."

Văn Anh ngây ngẩn, buông lỏng cây kéo.

"Thu Sát" dè dặt ngừng đầu nhìn cô, "Ý của bề hạ là, tìm cơ hội tiết lộ thân phận cho phu nhân, bảo ta mặc cho phu nhân sai khiến. Không nghĩ tới phu nhân phát hiện không thích hợp nhanh như vậy..."

"Đây là thuật dịch dung?" Văn Anh hỏi, "Người đã ở đây, vậy Thu Sát đâu?"

"Phu nhân học rộng hiểu sâu, lại biết cả về thuật dịch dung. Bởi vì ta am hiểu dịch dung, vóc người lại xấp xỉ Thu Sát cô nương, bề hạ mới phái ta tới. Phu nhân cứ yên tâm, về Thu Sát cô nương, ta đã thu xếp xong." Nàng hơi kinh ngạc, dù sao một phu nhân chốn nội trạch bình thường sao có thể biết những thủ đoạn giang hồ này?

Văn Anh lại hỏi: "Cây trâm và tờ giấy cũng là người đặt ở đó?"

"Thưa phu nhân, đúng thế."

"Người đứng lên trước đi." Văn Anh thờ dãi, vẻ mặt như có chút phức tạp, lần nữa đi về trước bàn trang điểm, lấy cây trâm và tờ giấy ra, "Hai thứ này, người thay ta trả lại cho hắn."

"Chuyện này..." Nàng không dám nhận.

Văn Anh nhẹ giọng, "Ta và hắn đời này vô duyên, giữ lại những vật này làm gì?"

Nhất thời, "Thu Sát" lộ vẻ do dự, bằng vào thân phận của nàng không biết nên khuyên gì cho phải, nhưng ý của phu nhân rõ ràng chính là nếu mình không lấy, phu nhân liền muốn vứt bỏ, nàng từng thay bề hạ làm qua nhiều chuyện, chưa gặp chuyện nào nan giải như vậy.

Đại tổng quản nói không sai, tình tình yêu yêu thực sự quá phiền toái!

Bởi vì nàng đang nghĩ cách, không khỏi phân tán lực chú ý, có người đi vào đều không nghe thấy, mãi đến giọng nói trầm thấp của Tống Tranh vang lên: "Đây là đang làm gì?"

Hắn dễ quên một phần công văn quan trọng ở nhà, phải quay về lấy. Nhưng vừa vào phòng ngủ, bầu không khí trong phòng khiến hắn lấy làm lạ, tầm mắt rơi vào cây trâm trong tay Văn Anh.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (7)

Edit: Thiên Tình

Tổng Tranh chợt xuất hiện, khiến hai người giật nảy mình.

Cũng may Văn Anh phản ứng nhanh, khuôn mặt dịu xuống, lúc này mới mỉm cười nói, "Sao đột nhiên trở về rồi?"

Tổng Tranh đi tới, "Đây là đang làm gì?"

"Kêu Thu Sắt giúp ta vấn tóc ấy mà, nha đầu này, khăng khăng nói cây trâm này không đẹp, cứ chống đối ta." Nàng sẵn giọng, "Chàng nhìn xem có đẹp hay không?"

Tìm "Thu Sắt" như mắc tới cuống họng, phu nhân điên rồi sao, vô duyên vô cớ thêm ra một cây trâm, nàng ấy không sợ Tổng đại nhân truy cứu?

Nếu bị lộ, vậy coi như xong!

Nhưng nếu nàng tiến lên ngăn cản nhất định có vẻ kỳ quái hơn, chỉ có thể trở mặt nhìn Văn Anh đưa cây ngọc trâm mà Vệ Lăng Hằng chọn lựa tỉ mỉ tới trước mặt Tổng Tranh.

Tổng Tranh trái lại nhìn kỹ một chút, "Rất hợp với nàng."

Văn Anh lộ vẻ mừng rỡ, lúm đồng tiền cực kỳ ngọt ngào.

"Thu Sắt" thăm thò ra một hơi, lại không khỏi khó hiểu, phu nhân nắm chắc Tổng đại nhân không nhận ra cây trâm này?

Văn Anh đương nhiên biết, chỉ bằng nguyên chủ và Tổng Tranh một năm cũng không có mấy lần ở chung phòng, hần đầu thể nhớ được trong hộp trang sức của cô có những gì? Cô lo lắng không phải ngọc trâm, mà là...

"Nàng lấy giấy viết thư này ra, là muốn truyền tin cho ai à?" Quả nhiên, Tổng Tranh vừa vào trong lấy công văn, vừa có vẻ lơ đãng hỏi.

Cây trâm và tờ giấy đều được cầm trên tay nàng, hần hiển nhiên nhìn thấy.

Đối với vị kế thê này, hần không quá hiểu rõ, nhưng ngày thường nàng giao thiệp tới lui, hần chưa từng thấy nàng viết thư, cho nên cảm thấy thắc mắc.

"Ta lấy ra viết chữ." Văn Anh không chút hoang mang, tiện tay đặt tờ giấy lên bàn trang điểm, ngồi lên ghế, nhìn gương mà cài tóc, như là không xem nó là chuyện to tát gì, "Sáng sớm hóng gió thì có linh cảm, bỗng ngứa tay muốn viết chữ, nhưng ta không muốn viết nhiều, dùng giấy Tuyên Thành lại cảm thấy không hay, mới gọi Thu Sắt lấy giấy viết thư ra dùng."

"Trường Phong?" Tổng Tranh đi tới phía sau cô, tập trung nhìn vào, bình thản nói: "Chữ này cũng không giống chữ của nàng."

"Thu Sắt" đứng bên cạnh đang thay Văn Anh nâng tóc, nghe vậy tay khẽ run, làm rơi vài sợi tóc xuống.

Văn Anh lặng lẽ liếc nhìn nàng ta qua gương, cười với Tổng Tranh, "Ta chưa từng viết trước mặt chàng, nên chàng không nhận ra thôi." Cô không để ý "Thu Sắt" liên tiếp dùng mắt ra hiệu, gọi nàng thay mình lấy bút mực.

Trên giấy vốn có hai chữ "Trường Phong" rồng bay phượng múa, cấu tứ lưu loát, cô chấm bút đầy mực, ở bên cạnh viết xuống hai chữ "Truyền tin", văn tự mặc dù bất đồng, nhưng cơ cấu khí khái, lối viết phóng bút, càng là giống như đúc.

Cô liền mạch lưu loát viết xong, ngẩng đầu cười hỏi hần: "Thế nào?"

Tổng Tranh nhìn chăm chú hồi lâu, gật đầu.

Nhưng chẳng biết vì sao, bút tích này, cứ cho hần một cảm giác quen thuộc.

Bên cạnh "Thu Sắt" cũng giật mình kinh hãi, không rõ vì sao phu nhân có thể bắt chước y hệt nét chữ của bệ hạ?

Đương nhiên, nàng có hiểu hay không cũng không sao, những việc này, nàng báo lại rành mạch cho Đại tổng quản Vương Đức Vĩnh.

Vương Đức Vĩnh truyền tin, bệ hạ bí mật triệu nàng vào cung. Vào buổi tối, nàng tìm một cơ hội thích hợp, thoát thân đi ra, tiến vào hoàng cung, quỳ một gối ở ngự thư phòng.

Vệ Lăng Hằng thả xuống sổ con, xoa xoa thái dương, hạ lệnh: "Bắt đầu đi."

"Vâng, sáng sớm phu nhân rời giường liền nhìn thấy cây trâm mà bệ hạ tặng, sau đó..."

Nàng đầu tiên là tự thuật, lúc nói đến lời thoại và động tác của Văn Anh, biểu cảm đột nhiên biến đổi, bắt chước giống hệt Văn Anh, mà nhất cử nhất động, nhắc tay cúi đầu, đều tái hiện nguyên dạng, lời thoại nhớ không kém một ly, ngay cả giọng điệu cũng rất tương tự.

"Thu Sắt" không có tên, chỉ có một danh hiệu là Thập, mọi người thường gọi nàng Tiểu Thập. Nàng nói với Văn Anh mình biết dịch dung, thực ra là nói dối, cái mặt nạ này là người khác làm giúp nàng, kỹ năng nàng am hiểu kỳ thực là bắt chước.

Miền là Tiểu Thập ở bên, Vệ Lăng Hằng sẽ biết được tất cả biểu hiện của Văn Anh.

Vệ Lăng Hằng không nói một lời, lẳng lặng nhìn nàng tái hiện tình cảnh, khi nghe nàng nói đến "Đời này vô duyên", ánh mắt hần bất động, lại tối đen tựa như một cái động không đáy.

Kỳ thực hần cũng không hiểu, tại sao mình muốn đưa cho nàng cây trâm kia. Có lẽ khi hần đền cho nàng cây trâm đã vỡ nát, giữa hai người, sẽ kết thúc như nàng mong muốn.

Về phần tại sao đưa Tiểu Thập đến bên người nàng, tại sao muốn dùng cách này để biết được tiếng nói cử chỉ của nàng...

Vệ Lăng Hằng bỗng không muốn nghĩ tiếp nữa.

Trái lại, cảm xúc của Vương Đức Vinh theo Tiểu Thập miêu tả mà lúc lên lúc xuống, lúc thì khâm phục Tổng phu nhân nhạy bén lanh lợi, lúc thì bị Tổng đại nhân đột nhiên xuất hiện mà dọa đến tim gan run rẩy, nghe đến đoạn nàng đề bút viết chữ giống hệt bệ hạ, không khỏi sửng sốt tại chỗ, tâm mắt chuyển hướng hoảng đố: "Bệ hạ, chuyện này..."

Không nói tới chuyện tại sao Tổng phu nhân có thể làm được, bất chúc chữ viết của thiên tử, sơ sót một cái là phải roi đầu!

Vệ Lăng Hằng cũng ngơ ngẩn, lát sau, lại cười khẽ, tối tâm trong lòng quét sạch, như một mảnh lông chim bay vào lòng, nhẹ nhàng khẽ vuốt, khiến lòng hắn ngứa ngáy.

Nàng biết viết chữ của hắn cũng không lạ, bởi vì ở trong mơ hắn đã dạy nàng.

Hắn luyện chữ từ nhỏ, kiểu chữ học được không chỉ một loại, trong mộng lấy thân phận hiệp khách, cho nên chọn loại tiêu sái nhất, khác xa chữ viết trên tấu chương, cũng không sợ Tổng Tranh phát hiện.

Hắn không nghĩ tới chính là, chỉ là giấc mộng mà thôi, nàng lại thật sự dựa theo ký ức trong mộng, có thể từng nét từng nét luyện đến hiện tại, đến mức ngay cả Tổng Tranh cũng nhìn không ra khác biệt.

Cả đời Vệ Lăng Hằng, chưa bao giờ nhận được tình yêu thuần túy như vậy. Bội Bội không biết thân phận thật sự của hắn, biết rồi càng là kiêng kỵ trăm bề, người mà nàng nhung nhớ vẫn luôn là Trương Phong, chứ không phải hoàng đế.

*

Khí trời dần dần trở nên oi bức, áo gấm mùa xuân đổi sang áo mỏng mùa hè, tiếng ve kêu ở đầu cành, dùng tiếng ồn nhắc nhở mọi người.

Ngày hôm đó, trong cung đưa ra một loạt danh sách các quan lại được bệ hạ bổ nhiệm cùng đi tới hành cung tránh nắng, cho phép mang theo gia quyến, Tổng Tranh thành lĩnh nằm trong danh sách liệt kê.

Những lúc thế này, hắn thường một người độc hành, hoặc mang theo Tổng Tịch, để Văn Anh ở phủ chăm nom Tổng Tầm.

Lần này, Văn Anh chủ động đề cập với hắn, lúc này hắn mới nghĩ đến, nàng gả cho mình đã mấy năm, lại chưa một lần cùng đi.

"Nhưng mà để Tầm Nhi một người trong phủ..." Hắn chần chờ nói.

Văn Anh nói: "Áo com đã có nha hoàn tôi tớ, những chuyện khác ta đã phân phó quản gia quyết định, nhưng Tầm Nhi quả thật còn nhỏ... Bằng không, ta không đi, ở lại chăm sóc hắn."

Nàng như có hơi mất mát, mặc dù trên mặt tươi cười, hắn vẫn nhận ra, lúc đồng tiền điểm mỹ trên má nàng không xuất hiện.

Tổng Tranh dừng một chút, phát hiện gần đây mình quan tâm nàng càng ngày càng nhiều, "Bảy tuổi cũng không nhỏ, nếu nàng đã sắp xếp xong xuôi, vậy cùng nhau đi thôi."

*

Hoàng đế ở tại hành cung, quan lại đi theo thì được quan địa phương bố trí nơi ở, thu xếp được vài hôm, hoàng đế liền hạ lệnh tới bãi săn hoàng gia săn bắn.

Trong lều, Vệ Lăng Hằng đi qua đi lại, như gặp phải chuyện gì khó khăn.

Vương Đức Vinh phỏng đoán tâm tư bệ hạ, cười tủm tỉm bẩm báo: "Tổng đại nhân là quan nhị phẩm, lẽo của ngài ấy cách đây không xa, có lẽ Tổng phu nhân cũng ở bên trong... Nếu bệ hạ muốn gặp, nỗ tài lập tức sắp xếp..."

Vệ Lăng Hằng lại lắc đầu, "Không cần."

Vương Đức Vinh bị bác bỏ đề nghị, kinh ngạc vô cùng, hồi lâu chưa hoàn hồn.

Năm nay lịch trình tránh nắng sớm hơn năm ngoái, mặc dù trong cung mỗi người có một cách nghĩ, Vương Đức Vinh luôn cảm thấy, là vì bệ hạ muốn gặp vị phu nhân kia.

Nghe qua đúng là khó mà tin nổi, nhưng nói thật, từ nhỏ hắn đã theo bệ hạ, xưa nay chỉ thấy ngài sát phạt quả quyết, còn như bây giờ, bị vướng vào chuyện cung thường luân lý, lấy lại không thể lấy, buông lại không bỏ được, lại là lần đầu tiên gặp phải.

Nếu đã vì nàng sửa lại lịch trình, tại sao đến phút cuối, lại không muốn gặp?

Vệ Lăng Hằng cùng với các vương công đại thần săn bắn một trận, lúc cười ngựa trở về, chợt phát hiện trong đội ngũ không thấy Tổng Tranh, không khỏi hỏi: "Tại sao không gặp Tổng Khanh?"

Một vị quan trong đó bước ra, dùng giọng điệu chế nhạo, cười đáp: "Bệ hạ không biết, Tổng đại nhân ắt hẳn đang bị Tổng phu nhân giữ lại, lúc vi thần đến, thấy Tổng phu nhân đang chọn lựa y phục đi săn cho ngài ấy."

Bầu không khí đi săn đang thoải mái, vốn dĩ vua tôi cùng vui, nên các quan nói chuyện với nhau cũng không nghiêm túc như thường ngày, vừa bắt được đề tài, liền ào ào trêu chọc.

Một vị quan khác nghe vậy, cười ha ha: "Tổng đại nhân làm người luôn quyết đoán dứt khoát, lại để phu nhân mặc sức chọn lựa tìm kiếm, không duyên cớ tiêu hao hơn nửa canh giờ? Quả thật là phu thê ân ái."

"Nghe nói Tổng phu nhân diện mạo mỹ lệ, Tổng đại nhân lại lớn hơn Tổng phu nhân mười tuổi, tiểu kiều thể ấy mà, đương nhiên phải thương yêu một chút."

Có người lắc đầu cười than thở, "Ta nói, Tổng đại nhân có người vợ dịu dàng tri kỷ như vậy, mới thật sự khiến người hâm mộ. Đổi thành vị trong nhà ta xem, ái chà, không nói cùng vậy!"

Mọi người nói qua nói lại, náo nhiệt cực kỳ, lại không phát giác, không khí đột nhiên ập xuống một luồng khí lạnh.

Vị quan đáp lời đầu tiên lại phát hiện, ánh mắt bệ hạ như mũi tên đâm thẳng đến, như là muốn xuyên thủng hắn, lưng hắn lập tức rơi một giọt mồ hôi.

Hắn đã, nói sai cái gì sao?

Không lâu sau, có nội thị công công đi vào thúc giục Tổng Tranh, nói là: "Bệ hạ nói Tổng đại nhân là người có năng lực nhất, nhìn quanh không thấy Tổng đại nhân, liền gọi nô tài đến rồi!"

Hoàng mệnh không thể trái, Tổng Tranh bảo hắn chờ chút, lại nghe Văn Anh cười nói: "Đồ vật trong lều còn chưa thu dọn xong, chàng mang Tịch Nhi đi trước đi, may mà tìm ra y phục của chàng rồi."

Tổng Tranh gật đầu thay y phục đi sẵn, mang Tổng Tịch đi trước, chỉ còn dư lại Văn Anh ở trong lều tiếp tục sắp xếp hành lý.

Văn Anh vừa dọn, vừa suy nghĩ, từ lúc bắt đầu có danh sách, cô đã hơi chút nhận ra động tác của hoàng đế, nhưng đợi tới bây giờ, lại không thấy đến, liền suy đoán trong lòng đối phương e rằng cũng không bình tĩnh.

Cô cố giữ lại Tổng Tranh lâu hơn chút lát, hy vọng có thể đạt được mục đích.

Bỗng nhiên, tấm màn bị vén lên, một chùm sáng chiếu xuống đất.

Văn Anh đưa lưng về phía cửa, đang gấp quần áo, tuy lòng khẽ động, miệng lại hỏi: "Là gia quay lại sao?"

Người đến không lên tiếng một lúc lâu, không biết đã bao lâu không gặp nàng, thậm chí mơ cũng rất ít mơ thấy, hắn cho rằng mình sẽ dần dần quên nàng. Nhưng hôm nay chỉ vừa thấy bóng lưng thon thả của nàng, tim hắn chợt đập nhanh, cảm giác khát vọng ôm nàng vào lòng ngực đó, khiến hắn khác chế dừng bước chân.

Người đến hồi lâu không có động tĩnh, tốc độ trên tay nàng chậm dần, hỏi lại: "Gia bỏ quên thứ gì à?"

Tiếng bước chân trầm ổn mà mạnh mẽ kia rốt cục vang lên, cách nàng càng ngày càng gần, sau đó người đến cúi người, theo đó là một tiếng thở dài, nắm chặt bàn tay đang đặt trên áo gấm: "Hắn là bỏ quên nàng."

Hô hấp của hắn khẽ phát vào cổ, Văn Anh chỉ cảm thấy cả người run lên, bất thành linh quay đầu lại!

Quả nhiên là Vệ Lăng Hằng!

Hắn mày rậm nhấp tẩn, mũi cao môi mỏng, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, tướng mạo bá đạo. Giờ khắc này, động tác của hắn tràn đầy cảm giác áp bách, như là bị chuyện gì kích thích, không còn dè dặt như lúc trước.

"Bệ hạ sao lại ở đây?" Nàng hốt hoảng rút tay ra, "Không phải có công công truyền ý chỉ của ngài, khiến gia đi săn bắn sao... Có người giả truyền thánh chỉ?"

Mặt nàng bỗng hiện vẻ lo lắng, như là sợ có người gây bất lợi cho Tổng Tranh.

Vệ Lăng Hằng nhớ tới lời của vị quan lúc nãy, đáy lòng như bị kim đâm, "Nàng không phải nói với ta là không thích hắn sao, vậy bận tâm hắn làm gì?"

Văn Anh vẻ mặt hơi cứng đờ, hoảng hốt cúi thấp đầu, siết chặt quần áo mới được gấp kỹ, chính là cái áo Tổng Tranh vừa thay. Nàng buông tay, vuốt xuống nếp nhăn, thông thả nói: "Ta đã gả cho hắn, đã là người của Tổng gia, đương nhiên phải vì hắn lo nghĩ..."

"Hửm?" Hắn chợt kéo nàng tới gần, cánh tay cường tráng ôm eo nàng, không để nàng rời đi, "Ta không nghe rõ, nàng nói nàng là người của ai?"

Y phục rơi xuống đất, Văn Anh không kịp nhặt, chỉ có thể lấy tay đặt lên ngực hắn, miễn cưỡng kéo ra khoảng cách, "Bệ hạ không cần phải như vậy, hậu cung ba ngàn giai lệ, ta chỉ là một nữ nhân đã thành hôn."

"Để ta nhìn xem."

Nàng càng muốn né tránh, hắn càng như là buông bỏ hết mọi do dự, nhất định phải ôm nàng không buông.

Hắn nâng cằm nàng, ngón tay vuốt ve, cười khẽ dụ dỗ: "Bội Bội dung nhan tú mỹ, khí chất thanh lịch, nếu như gỡ bỏ búi tóc phụ nhân này, ai sẽ nghĩ nàng là nữ nhân đã thành hôn? Nói là thiếu nữ chưa chồng cũng không quá."

Sắc mặt Văn Anh chợt đỏ bừng, quay đầu sang một bên.

"Kính xin bệ hạ tôn trọng một chút, nếu để người khác nhìn thấy, có ngại quân uy."

"Không nghĩ tới Bội Bội còn lo lắng cho uy nghi của ta." Hắn cố ý xuyên tạc ý của nàng, "Để người khác nhìn thấy cũng không sao, nếu nhìn thấy, vậy sẵn dịp đó phân minh rõ ràng với Tổng Tranh, nạp nàng vào cung..."

"Không được!" Nàng đột nhiên níu chặt vạt áo của hắn, tay khẽ run, lo lắng còn hơn cả chuyện của Tổng Tranh khi nãy, "Đây, đây là hành động của hôn quân, bệ hạ không thể..."

Vệ Lăng Hằng chỉ cảm thấy máu huyết khắp người nóng lên, trái tim như bị hòa tan.

Hắn cúi đầu, hô hấp tiến gần bờ môi hồng của nàng, ngữ điệu càng thấp, "Vậy nàng đừng nói những lời làm ta tức giận nữa, có được không? Bội Bội, nàng có biết ta muốn gặp nàng một lần, khó khăn đến nhường nào..."

Hơi thở của nam nhân quấn lấy nàng, Văn Anh hô hấp hơi dừng, như bị rung động trước ý đồ của hắn, nhất thời không phản ứng kịp, giây dựa cũng quên mất.

Mắt thấy hai người càng ngày càng gần, ngoài lều chợt vang lên tiếng nói của "Thu Sát": "Nô tỳ vấn an Tam hoàng tử ——"

"Nơi này là lều của Tổng Tranh? Ta đến tìm Tổng Tịch."

"Kính xin Tam hoàng tử dừng bước, đại tiểu thư không có ở đây."

"Ồ, Tổng đại nhân có ở đây không, tìm hắn cũng được..." Hắn vừa nói xong, không chờ tỳ nữ trả lời, liền giơ tay xốc lên lều vải.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Hoàng đế mưu đoạt thần thể (8)

Edit: Thiên Tình

Tam hoàng tử Vệ Tuyên vừa nhắc mình, chân còn chưa bước vào, đã chạm mặt Văn Anh.

Hắn cười như không cười, "Hóa ra là Tổng phu nhân..."

Một cậu nhóc mười sáu mười bảy tuổi, đặt ở hiện đại vẫn đang học cấp ba, với cổ nhân thì đã có thể lấy vợ. Hắn còn chưa cao như phụ hoàng hắn, nhưng vóc người đã đủ để cúi đầu nhìn Văn Anh.

Văn Anh như là không nhìn thấy vẻ mặt đầy thành kiến của hắn, lễ nghi đầy đủ, lại cười nói: "Phu quân và Tịch Nhi cùng nhau đi săn rồi, nếu điện hạ muốn tìm có thể đi tới bãi săn."

Nàng vừa vận chặn cửa, khiến hắn muốn vào cũng không được, Vệ Tuyên tùy ý lướt nhìn, trong lòng thoáng dâng sạch sẽ.

Hắn đang dăm chiêu, Văn Anh bước lên trước một bước, hắn không khỏi buông mình lùi về sau, cách nàng một khoảng cách.

"Tổng phu nhân làm gì vậy?"

"Bây giờ trong lầu chỉ một mình ta, e rằng không tiện chiêu đãi Tam điện hạ."

Hắn cười nhạo một tiếng, "Được rồi, nếu Tổng phu nhân không hoan nghênh, ta cũng không ở đây cho mất mặt, đi trước."

"Chờ chút..." Văn Anh nhìn hắn đi hai bước, đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

Vệ Tuyên còn chưa đi xa, không phản ứng có vẻ không quá lễ phép, đành quay đầu lại, "Chuyện gì?" Hắn khó chịu nhìn nàng, lại thấy người trước mắt mím môi cười khê, nàng dung mạo tú lệ, đôi mắt kia hàm chứa ý cười, đặc biệt ôn nhu đẹp mắt.

"Điện hạ bị ai trêu đùa sao?" Nàng đi tới sau lưng hắn, từ nơi đó bóc ra một tờ giấy, phía trên vẽ cái đầu heo đang nhắm mắt lè lưỡi.

Vệ Tuyên chỉ cảm thấy có ngón tay mềm mại chạm vào lưng, vừa chạm liền rời đi. Tâm tư của hắn còn dừng ở trên lưng, nàng đã đưa giấy tới.

Hắn vô ý thức đưa tay tiếp nhận, vừa nhìn vào, lập tức lúng túng, cắn răng nói: "Nhất định là nhị ca làm, huynh ấy luôn thích trêu ta!"

"Xem ra hai huynh đệ cảm tình không tệ." Văn Anh lại cười, "Nếu điện hạ đi tới bãi săn, xin hãy mọi chuyện cẩn thận, mũi tên không có mắt, đừng để bị thương."

Hắn ngăn ra, "Sao người..."

Đã đi săn được vài lần, lời nói như thế, từ trước đến giờ hắn chỉ nghe qua từ miệng Thực phi, nhưng không phải nói với hắn, mà là nhị ca.

Hắn thường suy nghĩ, giả dụ mẫu phi của hắn không chết, mình hắn sẽ giống như nhị ca, không cần hao tâm tổn trí tranh giành lực chú ý của phụ hoàng, chỉ cần có mẫu phi chăm sóc, sống ung dung tự tại là đủ rồi.

Văn Anh thần thái tự nhiên cười: "Nghe nói điện hạ và Tịch Nhi quen biết, đã là bạn tốt của Tịch Nhi, ta mới lắm miệng một câu, điện hạ đừng chê ta nói nhiều là được."

Vệ Tuyên nhớ tới chuyện nàng gây ra cho Tổng Tịch, định nói nàng làm bộ làm tịch, nhưng dưới nụ cười dịu dàng của nàng lại không thốt nên lời, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái, rồi đi.

Chờ hắn đi, Văn Anh mới xoay người vào lầu.

Tiểu Thập đóng vai "Thu Sắt" cũng bình tâm lại, rồi lại thấy khó hiểu, lẽ nào bệ hạ không ở bên trong? Tại sao Tam hoàng tử không phát hiện?

Văn Anh buông mình, trong lầu khôi phục vẻ mờ tối, nàng quay đầu nhìn Vệ Lăng Hằng: "Bệ hạ còn không đi? Nếu để cho con trai mình bắt được, lúc đó sẽ thú vị lắm."

Thì ra Vệ Lăng Hằng đứng cạnh mình cửa!

Hắn dán sát vách lầu, Tam hoàng tử chỉ có thể nhìn thấy chính giữa, hai bên trái phải đều là điểm mù, lại thêm Văn Anh đứng ngay cửa, thu hẹp tầm mắt của hắn, cho dù phụ hoàng hắn gần trong gang tấc, hắn cũng không phát hiện.

Vệ Lăng Hằng hệt hăng nhìn nàng, "Nàng ôn nhu với tiểu tử kia như vậy, sao cứ tới phiên ta liền trở mặt?"

"Là bệ hạ làm việc không kiên ky... Chẳng lẽ còn muốn ta nhẫn nhục chịu đựng sao?" Nàng quay mặt qua chỗ khác.

Lúc trước bầu không khí rõ ràng rất tốt, Vệ Lăng Hằng nhận ra nàng đã dao động, thế mà Vệ Tuyên vừa đến, nàng như bị nhắc nhở, trên đời này ngoại trừ hai người bọn họ, kỳ thực còn có những người khác, còn có luân lý cương thường mà bọn họ không thể làm ngơ.

*

Khu lầu trại có vẻ quanh quệ, đa số mọi người đều đến bãi săn. Vì vậy Vệ Lăng Hằng mặc thường phục đi ra cũng không gây chú ý, cho dù có nữ quyền ngẫu nhiên thoáng nhìn thấy một bóng người, cũng không ai nhận ra đây chính là vị thiên tử ngồi cao trên long ý kia.

Chỉ có Vệ Tuyên, hắn đứng trong một cái khe kín đáo giữa các lầu trại, nhìn thấy phụ hoàng vội vã rời đi, khiếp sợ không thôi.

Nếu hắn không nhìn lầm, phụ hoàng vừa bước ra từ lầu của Tổng Tranh...

Lúc này nữ nhân kia nói gì?

"Bây giờ trong lều chỉ một mình ta", hay cho cậu chỉ một mình nàng!

Hắn biết ngay lời nói của nữ nhân này không đáng tin, vừa rồi nếu không phải hắn thính mũi, ngửi thấy mùi long diên hương chỉ trong cung mới có, cũng sẽ không nghi ngờ, muốn tìm hiểu thực hư.

Bởi vì mãi suy nghĩ, không đề phòng, trước mặt đụng phải một người.

"Vệ Tuyên? Người sao vậy?" Người kia âm thanh trong trẻo, giọng điệu kinh ngạc.

Hắn ngừng đầu, phát hiện người trước mắt chính là Tổng Tịch mà hắn vốn muốn đi tìm.

Sau chuyện ở hoàng cung lần trước, trong các yến hội được tổ chức ở những nơi khác, hai người từng có mấy lần giao thiệp, hắn đang trong tuổi mới biết tình yêu nam nữ, nên rất có hảo cảm với người thông minh chín chắn như Tổng Tịch.

Giờ khác này, sắc mặt Vệ Tuyên rất tệ, vô ý thức hỏi nàng: "Tổng đại nhân đang ở đâu?"

"Phụ thân theo những người khác vào rừng săn bắn rồi, ta xem không tới, nên định trở về nghỉ ngơi." Nàng quan tâm hỏi, "'Trông người có vẻ không thoải mái, đã xảy ra chuyện gì à?'"

"Ta..."

Hắn vừa định kể lại, bỗng lóe ra một ý nghĩ, nếu Tổng Tịch biết việc làm của kẻ mẫu nàng, sẽ ra sao đây?

*

Săn bắn thường có cọ sát, cho nên sẽ có thái y đi theo.

Nhưng lần này trong số những người bị thương lại có thánh thượng, lập tức đã kinh động tất cả thái y đi vào trị liệu. Nghe nói lúc bệ hạ săn một con hồ ly, nó đột nhiên xoay người nhảy lên khiến con ngựa hoảng sợ, hắn bị thương trong lúc thuần phục con ngựa đó.

Thông thường khi vương thân quý tộc săn bắn, đều sẽ bỏ dơi những động vật hung dữ mấy ngày, khiến chúng không thể chống đối con người. Nhưng Vệ Lăng Hằng vẫn không khuyến khích cách làm này, hắn tình nguyện thả ít vài con mồi, đặt riêng khu vực, tốn nhiều nhân lực một chút, để mọi người có thể lựa chọn tùy theo năng lực, để bề phân biệt ra người có tài năng thật sự.

Bởi vậy tuy bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng đòn cuối của con hồ ly sắp chết, vẫn tạo chút phiền toái.

Lúc Văn Anh nghe được tin tức, đang thiếu thừa bỗng bị lệch, đâm vào ngón tay, tức khắc máu chảy ra. Dẫn tới Tổng Tranh nghi hoặc mà nhìn.

"... Bệ hạ, không sao chứ?" Nàng hỏi.

Tổng Tranh đáp: "'Bị thương không nặng, lại có thái y viện tự mình trị liệu, chắc sẽ không sao.'"

"Vây thì tốt..." Trông nàng vẫn có vẻ mất tập trung.

Tổng Tranh nhìn nàng một cái, lại nói: "'Lần này xuất hành có Thục phi nương nương đi theo, bệ hạ có nương nương săn sóc, nàng cứ yên tâm đi.'" Hắn chỉ cho rằng nàng trung quân ái quốc, mới đặc biệt lo lắng thương thế của quân chủ.

Văn Anh gượng cười gật đầu. Tiểu Thập đứng bên cạnh hầu hạ, ghi nhớ lại tất cả cảnh tượng đó vào đầu.

Lại qua một ngày, truyền ra tin tức thương thế của bệ hạ chuyển biến xấu.

Tiểu Thập thấy Văn Anh luôn nhìn quanh cửa, thần sắc khẩn trương lo âu, bèn lặng lẽ ghé vào tai nàng nói: "'Phu nhân có muốn gặp bệ hạ?'"

Văn Anh ngăn ra, quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt chần chờ.

Cô đương nhiên muốn gặp rồi, cô chờ chính là thời khắc này, Tiểu Thập thay Vệ Lăng Hằng quan sát nhất cử nhất động của cô, nhưng làm sao không phải là cô truyền ngược tin tức cho nàng?

Tiểu Thập không biết, còn đang thôi lừa, "'Đúng lúc đô thành đưa tới công vụ bị hãm, Tổng đại nhân đang nghị sự ở chỗ Tôn Thái phó, đại tiểu thư và các quý nữ đã rủ nhau đi săn, là lúc thích hợp! Những vấn đề khác phu nhân không cần lo lắng, giao cho ta giải quyết là được.'"

"Thương thế của Bệ hạ thật sự không tốt?'"

"Nghe Đại tổng quân nói là đang phát sốt.'" Tiểu Thập dùng một lát mới nói, "'Vốn không định để phu nhân đi qua, mất công gặp phải nguy hiểm, nhưng bệ hạ phát sốt, có chút mê sảng, trong lúc lơ đãng còn gọi tên phu nhân... Ý của Đại tổng quân là, sợ có người phát hiện, vẫn nên để phu nhân đi qua an ủi một phen.'"

Văn Anh nắm chặt giò mây, lập tức gật đầu.

Tiểu Thập không nói dối, bất kể là đường đi vào lều chính, hay cho tới khi đến nơi, ngoại trừ Vương Đức Vinh cũng không có người khác canh giữ bên cạnh bệ hạ, tất cả mọi chuyện đều được an bài rất ổn thoả.

Vương Đức Vinh hành lễ, nàng nghiêng người tránh thoát.

"Phu nhân cuối cùng cũng đến rồi!" Thần sắc của hắn như nhìn thấy cứu tinh, thờ dài một hơi, "Bệ hạ vừa ở trước mặt Thục phi nương nương gọi tên ngài, dọa nô tài giật cả mình, chỉ có thể lấy cớ đó là tên con mèo mà lấp liếm cho qua.'"

Văn Anh dường như không nghe thấy lời hắn nói, một lòng chỉ để ý thương thế của Vệ Lăng Hằng, bước nhanh tới bên giường, lấy tay dò nhiệt độ của hắn.

Quả thật là đang nóng, nàng vội hỏi: "'Uống thuốc chưa? Chấn bịt kín giống như có mồ hôi, không lau cũng không ổn. Tại sao không đắp khăn lạnh lên trán, lẽ nào thái y không dặn dò sao...'" Nàng nói xong, như là nóng giận, trừng Vương Đức Vinh một cái.

Vương Đức Vĩnh xấu hổ cúi đầu, trong lòng hô to, khí thế này thật không thua Thục phi nương nương!

Người bệ hạ nhìn trúng, quả nhiên không tầm thường.

"Liên đới ngài ra quyết định." Hần không tự giác thấp lưng hơn, phối hợp lời của nàng, dâng từng vật dụng lên.

Vệ Lăng Hằng nhắm mắt, không thấy tình lại, Văn Anh đành phải lấy ống dài, cẩn thận đưa thuốc vào miệng hần, lại gấp khăn đã ngâm nước đặt lên trán hần.

Đến giai đoạn lau mồ hôi, nàng không khỏi nhìn Vương Đức Vĩnh.

Vương Đức Vĩnh lại cứ đứng một bên không nhúc nhích, như tăng nhân nhập định, nàng cắn răng một cái, cầm khăn lau người, còi nút buộc cổ áo của hần, thay hần lau cổ.

Nhưng nàng lau đến một nửa, tay chợt bị hần giữ chặt.

"..." Hần như là đã tỉnh lại, vô ý thức kêu rên, giọng khàn khàn.

Nàng nghe vậy, mũi đau xót, rơi nước mắt, "Trưởng Phong."

Vệ Lăng Hằng nghiêng đầu, thấy nàng lại như người thiếu nữ mà hần quen biết ban đầu, nằm nhoài bên giường, tha thiết lo lắng nhìn hần.

Hần nắm lấy tay nàng hôn một cái, nàng cũng không chống cự. Hần khàn giọng cười nhẹ: "Thì ra phải đợi ta sinh bệnh, mới bằng lòng ôn nhu đối đãi ta, vậy ta phải mỗi ngày trông mong sinh bệnh..."

Mắt nàng rung rung, nghe hần nói vậy lập tức nén lệ, trừng hần một cái, "Nếu chàng mỗi ngày sinh bệnh, ta mặc kệ chàng sống hay chết!"

Nàng tức giận hùng hổ, càng lộ vẻ lo lắng vô cùng.

Lòng ngực Vệ Lăng Hằng không nhịn được rung động, cười khẽ ra tiếng.

Tính cách của nàng vẫn luôn như vậy, lại bị hai nhà Văn Tống mài đi góc cạnh, khiến hần đau lòng không ngớt.

Nàng bỗng cảnh giác lên, "... Chàng thật sự bị bệnh?"

Hần vừa tỉnh liền thần trí minh mẫn, hai mắt sáng ngời, còn có tâm tình trêu chọc nàng, nhìn thế nào cũng không giống một bệnh nhân bị sốt đến mê sảng. Lúc nàng lau người hần cũng phát hiện, nhiệt độ tuy nóng, nhưng cũng không phải nóng hổi.

Vệ Lăng Hằng liếc nhìn Vương Đức Vĩnh, cho hần một ánh mắt cảnh cáo, Văn Anh thấy vậy, về mặt càng thêm nghi ngờ.

Vệ Lăng Hằng sợ nàng không tin, ho mạnh hai tiếng, mới nghiêm túc nói: "Ta thật sự bị bệnh, rất nghiêm trọng, cần chăm sóc mới có thể khỏe lại..."

*

Tôn Thái phó nhìn sắc trời, cười giong nói: "Nghe nói trong nhà Tống đại nhân có một vị kiều thiê, canh giờ này còn chưa về, chẳng phải sẽ bị phạt? Không bằng chịu thua ra về thôi."

Thường ngày khi đồng僚 nói tới thiê tử, trong đầu Tống Tranh đều hiện ra dáng dấp của người vợ nguyên phối, nhưng hôm nay Tôn Thái phó nhắc đến, hần không khỏi nhớ tới cảnh Văn Anh dưới đèn thêu thùa, khuôn mặt tú lệ của nàng hơi nghiêng, chuyên chú mỗi một đường kim mũi chỉ, yên tĩnh mà tốt đẹp.

Thế là, ngoài dự đoán của Tôn Thái phó, Binh bộ Thượng thư Tống đại nhân luôn chấp nhất thắng thua, lại bỏ xuống quân cờ, đứng lên nói: "Cũng tốt."

Tôn Thái phó ngoái ngoái lơ tai, bày tỏ kinh ngạc, sau đó vuốt chòm râu dài, thẫm nói: "Lão phu cũng nên đi xem thương thế của Trưởng Phong ra sao..."

Tống Tranh đang thu gom quân cờ, chợt dừng lại, "Trưởng Phong?"

Tôn Thái phó thấy hần không hiểu, sực nhớ vừa nãy mình gọi sai tên huy, nhưng việc này cũng không phải cảm kỵ, bèn giải thích: "Tống đại nhân có điều không biết, năm đó lúc bệ hạ vẫn là Thái tử, ta từng làm Thái phó cho Thái tử, giảng dạy bệ hạ. Khi đó giúp bệ hạ lấy tên tự, chính là Trưởng Phong."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hoàng đế mưu đoạt thần thiê (9)

Edit: Thiên Tinh

Vương Đức Vĩnh đã lui ra, trong lều chỉ còn Văn Anh và Vệ Lăng Hằng.

Tay của Văn Anh vẫn bị hần nắm chặt không buông, hần câu được câu không trò chuyện với nàng. Lo lắng qua đi, nàng thu lại tính khí, trở nên trầm mặc hơn, chỉ canh đúng thời gian, đổi khăn ướt khác cho hần.

"Không phải nói Thục phi nương nương theo hầu sao?" Nàng cầm một góc khăn, nhẹ nhàng phủ lên trán hần, "Nếu bệ hạ đã không sao, ta cũng nên trở về, gọi Vương Đức Vĩnh tìm nàng ấy đến đây đi, được không?"

Lời của nàng nhu hoà mà mềm mại, nhưng Vệ Lăng Hằng lại không thích nghe.

Hần chuyển đề tài, xoa ngón tay nàng, dấu kim châm lờ mờ có thể thấy được, "Nghe nói, lúc nàng nghe được ta bị thương, đâm trúng ngón tay..."

Nàng hơi dừng. "'Lúc đó, ta rất sợ hãi..."' Nàng rút tay đi, khi hấn cho rằng nàng muốn thu tay về, nàng lại khẽ vuốt tóc mai của hấn, "'Chàng đã già hơn mười tuổi rồi, ta rất lo lắng, Trường Phong cũng không còn trẻ nữa, sao có thể gầy vò mình giống như ngày trước được..."'

Ngữ điệu tựa như hồi ức của nàng, khiến hấn hơi run, phảng phất bọn họ đã dắt tay trải qua mấy chục năm, mà nàng đứng ở đầu thời gian bên này, mỉm cười nhìn hấn ở đầu bên kia.

Không biết tại sao, Vệ Lăng Hằng bỗng cảm thấy chua xót. Trường Phong chỉ sống trong thời thiếu nữ của Bội Bội, sau khi lấy chồng, giấc mộng của nàng tan vỡ, cho nên trong mộng đã không còn một chàng hiệp khách tên Trường Phong.

Mà hấn không thể lần nữa tiến vào mộng của nàng, không thể thay đổi quá khứ, ngăn cản nàng gả cho Tống Tranh.

"Hấn có tốt với nàng không?" Hấn lần đầu tiên hỏi nàng.

Hấn nhìn nàng bằng ánh mắt ấm áp, không còn là vị hoàng đế cao cao tại thượng cố giả dạng làm người thường, mà là một cố nhân chỉ đơn thuần quan tâm nàng. Hấn để ý quá khứ của nàng, cũng chờ mong tương lai của nàng.

Đây mới là Trường Phong của nàng nha.

Nàng nhìn hấn, đôi mắt ngơ ngác, mỉm cười gật đầu.

Vệ Lăng Hằng lại nhớ lần đó ở thiên điện nàng khóc đến đau khổ như vậy, nếu nàng sống tốt, thì sao phải khóc?

"Ta tuy già đi mười tuổi, nhưng vẫn là Trường Phong của nàng... Trước đây nàng bị uất ức, đều sẽ nói với ta..." Hấn dừng một lát, lại hỏi, "'Hấn thật sự có tốt với Bội Bội của chúng ta không?'"

Giọng nói đó quá dịu dàng và thân mật, đến nỗi nàng lập tức không khống chế được, cổ nén nước mắt quay mặt đi. Sau đó lại từ từ quay về, cúi đầu nhìn hấn đang cẩn thận câu lấy ngón út của nàng.

Thế là, nàng lắc đầu.

Hấn cười rộ lên, "Được, hấn không tốt với Bội Bội, ta đi đánh hấn."

Nàng lắc lắc ngón tay câu lấy nhau của hai người, không nói lời nào.

*

Nơi đóng trại ánh đèn sáng bùng, nhìn xa xa trông như những chiếc đèn lồng. Tống Tranh đi tới trước lều của mình, bên trong không đốt đèn, ở ngoài nhìn vào cảm thấy xám xịt, phảng phất không có người ở bên trong.

Lời nói của Tôn Thái phó luôn quanh quẩn trong đầu hấn, Trường Phong là tên tự của bệ hạ, mà một tháng trước trên tờ giấy viết thư, hai chữ "'Trường Phong'" mà nàng viết lại hoàn toàn bất đồng với nét chữ xinh đẹp của nàng.

Phong cách viết chữ này, so với nữ nhân, quả thật phù hợp tác phong tiêu sái tùy ý của nam nhân hơn.

Nhưng ý niệm này chợt lóe mà qua, lại bị hấn gạt bỏ, cảm thấy vô cùng hoang đường. Văn Anh ở hậu trạch, ngoại trừ giao tiếp xã giao vẫn luôn là cửa lớn không ra cổng trong không bước, bệ hạ lại ở thâm cung, hai người thật sự là quảng tám sao cũng không tới, hấn lại bắt lấy điểm trùng hợp này mà nghĩ ngợi lung tung.

Tống Tranh hơi lắc đầu, đi vào lều.

"'Bội Bội?'"

Hấn khẽ gọi, rất lâu không thấy đáp lại, mãi đến khi lòng hấn sinh nghi hoặc, mới nghe nàng nói "'Ừ'", giống như người ngủ no giấc, từ mũi hừ nhẹ một tiếng.

Hấn tới bên giường, con mắt đã thích ứng bóng tối, chỉ thấy ánh trăng chiếu vào khuôn mặt điềm nhiên của nàng, nàng lộ vẻ khó hiểu.

Mặt mày hấn dịu lại, thấp giọng nói: "'Không có gì, ngủ đi.'"

*

Hoàng đế gặp chuyện, lịch trình đi săn lần này lại rất vội vã, chờ sau khi Vệ Lăng Hằng khôi phục trạng thái, liền nhanh chóng trở về hành cung.

Đã ở trong son trang, vì thế Văn Anh và Vệ Lăng Hằng giảm bớt rất nhiều khả năng tiếp xúc, ngoại trừ lúc tổ chức tiệc tối, chỉ có thể nhìn từ xa.

Văn Anh cũng kiên nhẫn, nếu khoảng cách trên bàn vẽ đại biểu hảo cảm của hoàng đế đối với cô, thì giờ khắc này hấn đã một chân bước vào trận doanh của cô. Dù sao hai người cũng có thân phận khác biệt, về sau, nếu muốn tiếp tục gặp mặt, cần hấn chủ động lên kế hoạch.

Tiến độ bên này không nhắc tới, cô phát hiện gần đây Tống Tích và Tam hoàng tử ở chung ngày càng nhiều. Đối với chuyện này, cô lại mừng rỡ tán thành, lúc trước muốn xoát hảo cảm độ của Tam hoàng tử chỉ là thuận tay, dù sao thêm một người có hảo cảm với mình cũng tốt hơn thêm một kẻ thù.

Ai ngờ hôm đó, người trong hành cung đột nhiên đến, truyền lệnh của Thục phi nương nương khiến cô vào cung.

So với hoàng cung nguy nga lộng lẫy, hành cung có nét độc đáo riêng. Cô lưu luyến cảnh vật nên bước chân hơi chậm, lúc đi vào, Thục phi đã cười đầy thâm ý, cười gợn một câu: "'Tống phu nhân làm ta chờ thật lâu.'"

"'Không dám.'" Cô nhay bén nhận ra Thục phi không có thiện ý, lại thần thái như thường, mỉm cười vắn an rồi nói, "'Không biết lần này nương nương gọi ta đến đây, là vì chuyện gì?'"

"'Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.. Liên quan đến Tống gia thiên kim và đứa con trai làm người ta đau đầu của ta.'"

Văn Anh cơ hồ trong nháy mắt phản ứng lại, nhưng vẫn hỏi: "'Ý của nương nương là?'"

"'Ta có ý gì, Tống phu nhân không biết sao?'" Thục phi thần sắc cao ngạo, ngồi trên chủ tọa cao cao tại thượng, ung dung vuốt ve hoa văn trên tay áo, vừa định dần mặt đối phương, chợt nghe bên ngoài thông báo, nói là bệ hạ giả lâm.

Quả nhiên một bóng người cao to tiến vào.

Thực phi mặt mày vui vẻ, nghênh đón hoàng đế, như vui như giỡn nói vài câu với hắn, suýt nữa quên luôn Văn Anh.

Chờ Vệ Lăng Hằng nhìn sang, nàng thấy Văn Anh còn ở đây, mới bĩu môi giới thiệu: ""Đây là phu nhân của Binh bộ Thượng thư Tổng đại nhân.""

Hắn liếc nhìn Văn Anh, rừ mắt xuống, "Thì ra là Tổng phu nhân..."

Văn Anh hành lễ, hắn đi lên trước một bước, sau đó như là ý thức được cái gì, ho nhẹ một tiếng, ""Không cần đa lễ. Hai người đang nói chuyện gì?""

""Cũng không có gì, Tuyên Nhi tuyển phi, lần trước ta thấy Văn gia nha đầu cũng không tệ lắm, Văn gia phu nhân lại không ở đây, nên muốn tìm Tổng phu nhân hỏi một câu.""

"Hừm? Tuyên Nhi có vừa ý ai chưa?"

Nhắc đến hôn sự của con trai, Vệ Lăng Hằng cũng rất để ý, hai người lấy đề tài này tán gẫu một hồi, bỏ Văn Anh sang một bên.

Cung nữ lớn tuổi đưa mắt ra hiệu với Văn Anh, khiến cô mau đi ra ngoài, bệ hạ hiếm khi đến một chuyến, sao có thể để người khác quấy rầy?

Ngay lúc này, hạ nhân thông bẩm, nói là Tổng Tranh tới đón thế tử trở về. Thực phi đang định đồng ý, lại nghe Vệ Lăng Hằng nói: ""Tổng ái khanh đến à? Thật đúng lúc, trẫm có việc muốn thương lượng với hắn.""

Tổng Tranh được cung nhân dẫn vào, nhìn thấy hoàng đế cũng ở đây, ý tưởng hoang đường lúc trước lại len lỏi vào đầu.

Theo sau Tổng Tranh là Tam hoàng tử Vệ Tuyên, hắn còn đang lười biếng cười, vừa thấy tình hình trước mắt bất giác nhíu mày.

Hắn là tôi thỉnh an Thực phi, trước mặt hoàng đế, Thực phi luôn biểu hiện đáng vẻ từ mẫu, lần này cũng không ngoại lệ, thấy hắn bèn hỏi han ân cần hồi lâu.

""Tuyên Nhi đi đâu về? Bên ngoài có nóng hay không, để mẫu phi lau mồ hôi cho con..."""

Khóe môi nhếch lên, Vệ Tuyên lười biếng cười, ""Mẫu phi, ta đã lớn rồi.""

""Bệ hạ, người xem ——"" Thực phi quay đầu lại nhìn dõi với Vệ Lăng Hằng, chỉ vào Vệ Tuyên, ""Con nha, không quản đã bao lớn, trong mắt phụ hoàng và mẫu phi, con cũng chỉ là đứa trẻ.""

Nàng và hoàng đế công khai thân mật, ngay lúc này, Văn Anh ngồi bên cạnh bỗng khẽ ho.

Trong lúc Vệ Lăng Hằng trò chuyện với Thực phi, luôn lơ đãng đưa mắt về phía Văn Anh nhìn nhiều lần, vừa thấy nàng ho khan, không khỏi nhíu mày.

Thực phi còn muốn hờn dỗi vài câu, thấy vẻ mặt hắn ngại ra, vô ý thức quay đầu nhìn Văn Anh, ""Tổng phu nhân làm sao vậy?""

""Không có gì."" Nàng lắc đầu, cố nén lại ho hai tiếng, ""Có lẽ lúc này ham ngắm phong cảnh hóng gió, cổ họng hơi ngứa..."""

Tổng Tranh thấy vậy bèn nói: ""Không dám dẫn bệnh khí cho bệ hạ và nương nương, vi thần và nội tử xin cáo lui.""

Chữ "Được" vừa đến đầu lưỡi, Thực phi lại nghe bệ hạ nói: ""Tổng phu nhân khỏe mạnh tiến cung, sinh bệnh ra ngoài, như vậy Tổng ái khanh lại trách tội trẫm. Vương Đức Vinh, gọi thái y đến xem bệnh cho Tổng phu nhân đi.""

Văn Anh muốn từ chối, lại thấy ánh mắt hắn nhìn sang, đó là một cảm xúc vô cùng khắc chế, tựa như một con sông ngầm, không nhìn thấy dưới đáy đang cuộn trào mãnh liệt.

Nàng bất giác liền gật đầu.

Vệ Tuyên thu hết mọi thứ vào mắt, không khỏi buồn cười, vị mẫu phi trang điểm lộng lẫy này của hắn liệu có biết nàng đã dẫn ai vào cung không đây? Nàng muốn ở trước mặt người khác tỏ ra được sủng ái, lại không biết ánh mắt của phụ hoàng vẫn không đặt trên người nàng.

Không thấy người ta chỉ mới ho hai tiếng, phụ hoàng đã lo lắng đến nỗi không cho người ta đi hay sao?

Lúc Vệ Lăng Hằng hàn huyên vài câu với Tổng Tranh, dư quang không tự chủ được nhìn Văn Anh.

Đã thấy nàng nhận lấy bình trà trong tay cung nhân, thay Tổng Tranh rót nước, lại dùng nắp trà phủ nhẹ, đợi đến nhiệt độ thích hợp, mới đặt tới bên tay Tổng Tranh, vị trí vừa vặn thuận tay hắn, nhìn vào biết ngay là thường xuyên làm.

Thế mà Tổng Tranh lại bất giác, bưng trà, ngay cả nhìn nàng một cái cũng không, thân nhiên uống một hớp.

Một cảm xúc không nói nên lời ủa vào lòng, Vệ Lăng Hằng bỏ tách trà đang cầm sang một bên, phát ra một tiếng lanh lảnh, lại không ai nhận ra hắn đang nổi giận.

Thực phi chỉ cho rằng trà không hợp khẩu vị hắn, gọi người cho hắn đổi lá trà.

Văn Anh rừ mắt, không nhìn bất kỳ ai.

Lại nghe bên tai bỗng truyền đến một tiếng trào phúng ngọt ngào, ""Tổng phu nhân cảm thấy đặc ý lắm phải không?""

Nàng liếc mắt nhìn sang, là Vệ Tuyên.

Thì ra là hắn thừa dịp Thực phi đổi trà, ngồi xuống cạnh Văn Anh. Mà bởi vì thính đường khá rộng, những người còn lại đều đang tán gẫu, không ai nghe thấy lời hắn nói với nàng.

""Chồng mình ở ngay bên cạnh, lại mất đi mây lại với phụ hoàng của ta, như thế nào, có kích thích không?""

*

Ở hành cung tránh nắng được một thời gian, thánh giá và các đại thần cùng lên đường về đô thành.

Vừa hồi phủ, còn chưa kịp nghỉ ngơi chốc lát, Văn Anh liền nghe người ta nói Phúc Bảo gặp chuyện. Thì ra là nhóc mập Tổng Tầm luôn không thích Phúc Bảo, ngày nọ từ lớp học về, bực bội hồi phủ, đúng lúc nha hoàn dẫn Phúc Bảo đi dạo hoa viên, Phúc Bảo cản đường hắn, hắn liền đạp lên người nó, dùng sức nghiền ép, giẫm gãy chân sau của nó.

Văn Anh nghe mà đau lòng muốn chết. Lúc cô nhập vai, luôn đưa tình cảm vào trong đó, như vậy mới có thể diễn xuất y như thật. Cho nên bất kể là oán hận Tổng Tranh, hay quyến luyến Vệ Lăng Hằng, đều rất chân thực.

So sánh với Phúc Bảo, sự yêu thích của cô dành cho nó càng thêm thuần túy.

Thường ngày cô ra ngoài xã giao, mỗi lần trở về, Phúc Bảo sẽ chạy ra, lượn quanh cô một vòng, sau đó lủi rùi đi, cực kỳ ngao kiêu, mãi đến khi cô đuổi theo đưa tay đến trước mặt nó, nó mới miễn cưỡng liếm liếm lòng bàn tay cô.

Thảo nào lần này cô đi nhiều ngày như vậy, lại không thấy nó ra đón.

Cũng may nha hoàn kịp thời mời thú y, băng bó vết thương, chẳng qua e rằng sau này chỉ có thể làm một con mèo què, nhìn nó iu xiu không chút sức sống, Văn Anh cũng theo đó mà rơi lệ.

Tiểu Thập hiển nhiên cũng đưa chuyện này đúng sự thật báo cho hoàng đế bệ hạ.

Vệ Lăng Hằng Văn Anh bây giờ không có con cái, nuôi nấng con mèo này gần như con mình, không khỏi đau lòng, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

*

Tam hoàng tử Vệ Tuyên nghe nói trong hoàng cung đột nhiên có thêm một con mèo tổ tông, hỏi tiểu thái giám hầu hạ, đối phương mặt mày hớn hờ nói với hắn: "Nhắc tới cũng lạ, một con mèo mà thôi, còn què chân nữa chứ, bệ hạ lại cưng như trứng. Hôm trước Thực phi nương nương lấy thức ăn đùa nó, nó khập khiễng đi hai bước, nương nương nhìn liền không nhịn được cười, thế mà lại chọc giận bệ hạ, phạt nương nương ba tháng bổng ngân. Tiền bạc là chuyện nhỏ, mất mặt mới là thật, nếu điện hạ nhìn thấy, vẫn nên đi đường vòng thôi."

Vệ Tuyên dờ khóc dờ cười, một hoàng tử như hắn còn phải tránh né một con mèo sao? Buồn cười!

Người khác không biết, hắn lại biết nguyên nhân bên trong, đương nhiên sai người chú ý Tổng phủ, biết Văn Anh có một con mèo cũng gây chân. Con mèo mà phụ hoàng bảo bồi dưỡng không phải của nàng ta, còn có thể là của ai!

Hắn cảm thấy không tương tượng nổi, một nữ nhân đã gả cho người, đến tột cùng phụ hoàng coi trọng nàng ta ở điểm nào?

Hắn không nhịn được bèn hỏi tiểu thái giám, "Người nói xem, một nữ nhân ngày thường nhìn ôn hoà thân thiết, lại âm thầm làm nhiều việc ác, tại sao còn có người thích?"

"Lời này của điện hạ thật làm nô tài khó mà trả lời, nô tài có thích ai bao giờ đâu... Chẳng qua mọi lý lẽ trên đời này hắn đều giống nhau, nếu không phải mất của người thích nữ nhân kia có vấn đề, thì chính là nữ nhân kia kỳ thực là người tốt, bị người khác hiểu lầm?"

Vệ Tuyên vô ý thức phản bác: "Không thể nào! Ta tận mắt thấy nàng gọi nước lên vẩy kể nữ của mình, khiến kể nữ mất hết thể diện, chẳng lẽ còn vì muốn tốt cho nàng?"

Tiểu thái giám phản ứng cũng nhanh, lúc mờ tiệc tuyển phi, hắn ở ngay bên người Vệ Tuyên hầu hạ, vừa nghe liền nghĩ đến, "Ngài đang chỉ Tổng phu nhân?"

Vệ Tuyên không đáp.

Tiểu thái giám "hà?" một tiếng, cười nói: "Điện hạ không hiểu rồi, Tổng phu nhân đúng là vì tốt cho Tổng gia tiểu thư."

"Cái gì?"

"Ngày đó Tổng tiểu thư và hoàng hậu nương nương đụng vẩy, nếu không phải Tổng phu nhân gọi rượu kịp thời, nếu để hoàng hậu nương nương bắt gặp, chỉ sợ trong lòng không vui."

Vệ Tuyên không ngờ tới đáp án là như vậy, thoáng sững sốt, nghĩ kỹ lại, chẳng trách lúc đó hoàng hậu đi vào, các phu nhân đang ngồi lại dồn dập khen nàng ta, thật sự là như vậy?

"Vậy nàng ta ám hại kể nữ rơi xuống nước, lại nói thế nào? Còn ăn giấu nam nhân dưới cây liễu, việc này cũng không thể là vì muốn tốt cho kể nữ đi?"

Tiểu thái giám nghe xong, con ngươi đảo một vòng, hắn là người của Thực phi, biết Thực phi không hi vọng Tổng Tịch gả cho Vệ Tuyên, đương nhiên là ra sức bôi nhọ, "Khụ, nói đến điện hạ ngài đừng đa nghi, nô tài biết ngài khá thân thiết với Tổng gia tiểu thư, cũng lên lưu ý mấy phần.. Trái lại nghe đồn, nói là Tổng gia tiểu thư và biểu ca của nàng có chút không rõ ràng, nam nhân mà ngài thấy, không chừng chính là vị công tử họ Văn kia..."

Ý của hắn, nếu là Văn gia công tử, vậy chính là lúc Tổng Tịch cùng người ta lên gặp gỡ lại không cẩn thận rơi xuống nước, chuyện này trách ai được?

Vệ Tuyên giật mình, muốn phản bác hắn, khi đó về mặt của vị Tổng phu nhân kia rất kỳ quái, nhưng bản thân hắn lại chột nghĩ, nếu như nàng nghĩ đến việc kể nữ muốn tư hội với người khác nên mới biến sắc thì sao?

Hắn đột nhiên không xác định, hoặc là nói, nếu chuyện lúc trước đều là tự hắn hiểu lầm, như vậy...

Hắn nhớ tới cảnh Tổng phu nhân đứng ngoài lều mỉm cười với hắn, căn dặn hắn "Mũi tên không có mắt, đừng để bị thương", lại tựa như một người mẹ dịu dàng.

Hắn bỗng dung nín thở, trong lúc gấp rút, dặn dò tiểu thái giám: "Người mau mau giúp ta làm một chuyện..."

Lúc trước trong hành cung, đối mặt với chất vấn của hắn, nàng tránh mà không đáp, hắn chỉ coi là nàng ngại thừa nhận, nên hắn đã nói hết mọi chuyện cho Tổng Tịch. E rằng lúc này, Tổng Tịch đã nói cho Tổng Tranh.

Mà hắn biết, hôm nay phụ hoàng cải trang xuất cung tuần sát dân gian, nhất định sẽ gặp nàng.

Nếu để Tổng Tranh bắt gặp hai người tư hội...

Vệ Tuyên không dám nghĩ tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Hoàng đế mưu đoạt thần thể (10)

Edit: Thiên Tình

Khi Tổng Tịch biết được kế mẫu dan díu với đương kim thánh thượng, không thể nói là không khiếp sợ.

Tuy rằng phụ thân đối đãi nàng ta thường thường, nhưng bảo đảm nàng ta áo com không lo, sao nàng ta có thể làm chuyện như vậy, sao có thể phản bội phụ thân?!

Đồng thời, Tổng Tịch có sức hồi tưởng, đời trước là như vậy sao? Sau lưng kế mẫu lại có thánh thượng làm chỗ dựa?

Nhưng mặc cho nàng nghĩ thế nào, cũng không tìm ra chút tin tức đối chiếu nào, hay là do nàng chết quá sớm, căn bản không thấy kết cục của kế mẫu.

Trong đầu nàng xẹt qua một ý nghĩ khó mà tin nổi, nếu như đời này không giống đời trước... Giặc cướp lần đó, kế mẫu hiển nhiên không có bố trí, ngược lại là nàng sắp đặt người bắt kế mẫu, nàng cho rằng là nhớ lộn ngày, nhưng sau chuyện đó vẫn không xuất hiện cảnh tượng như trong ký ức nàng.

Nhưng vừa nghĩ đến nơi này, nàng lại lắc đầu, vô luận như thế nào, lần rơi xuống nước lúc nàng vừa sống lại nhất định là kế mẫu bố trí, nàng ta có ác ý với mình không giả được.

Mà nàng ta hành vi không đoan chính, nàng tuyệt đối không thể nhìn nàng ta tiếp tục lừa dối phụ thân!

Nàng mới hạ quyết tâm, lại nghe hạ nhân báo lại, nói là có tiểu thái giám phụng mệnh Tam hoàng tử đến tìm nàng.

Tổng Tịch có hảo cảm với Vệ Tuyên, nghe vậy không khỏi sắc mặt ửng đỏ, đoán là đối phương lại đưa cho nàng những món đồ thú vị mới lạ, bèn tới thềm đường gặp tiểu thái giám.

Tiểu thái giám quả thật có mang đồ vật theo, lúc hắn đặt lễ vật vào tay nàng, còn nhỏ giọng nói: "Tổng tiểu thư, điện hạ kêu ta nhắn lại cho ngài, kế hoạch lúc trước không cần làm."

"Cái gì?" Tổng Tịch sửng sò.

Kế hoạch ban đầu, chính là nàng lặng lẽ gọi người chuyển một tờ giấy cho phụ thân, phụ thân mặc dù không tin, cũng sẽ muốn tìm hiểu hư thực, điều tra rõ người nào giờ trò, chờ đến khi chuyện kế mẫu hồng hạnh xuất tường bị đổ vỡ, hiển nhiên sẽ không thể không tin.

Nhưng bây giờ Vệ Tuyên đột nhiên muốn tạm dừng kế hoạch, nghĩa là không cho nàng chuyển tờ giấy?

"Tam hoàng tử có nói tại sao không?"

"Điện hạ chỉ nói hắn có tính toán khác, Tổng tiểu thư chỉ chờ tin là được."

Cơ hội tốt như vậy ——

Tổng Tịch không quá tình nguyện nói: "Nhưng ta đã gọi người đem đi, hiện tại sợ đã không kịp ngăn cản."

"Chung quy phải thử một lần." Tiểu thái giám cung kính nói, "Tổng tiểu thư chỉ cần nói cho nô tài hình dạng của người mà ngài dặn dò và con đường hắn phải đi là được rồi, những thứ khác ngài không phải nhọc lòng."

Là quyết tâm muốn cầm tờ giấy trở về.

Tổng Tịch vừa không hiểu, vừa âm thầm cắn răng, đành phải nói cho hắn.

Tiểu thái giám tự có phương pháp, thành công chặn người lại, mặc dù đối phương không chịu giao tờ giấy cho hắn, nhưng hắn tận mắt thấy tờ giấy bị xé toang tiêu hủy, xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Chuyện vừa xong, hắn thở phào nhẹ nhõm, quyết định trở về tranh công phục mệnh với Tam hoàng tử.

*

Văn Anh không tùy tiện nhìn bản vẽ nguồn sáng, bởi vì một khi nhìn thấy thứ không phù hợp với thế giới này, sẽ mất cảm xúc của nhân vật. Nhưng lần này, cách một tháng nhìn lại, điểm sáng tượng trưng cho Tam hoàng tử lại tiến vào trận doanh của cô, rõ ràng lúc ở hành cung, đối phương còn mĩa mai cô một phen, lộ ra hắn đã biết chuyện giữa cô và phụ hoàng hắn.

Nhưng khi cô đang lo lắng hắn sẽ mang đến cho mình ảnh hưởng xấu, hắn đột nhiên chuyển biến thái độ. Cũng giống như Tam hoàng tử không giải thích được có ác cảm với cô, lần này đối phương thành linh xuất hiện hảo cảm, cô cũng không hiểu tại sao.

Nhưng vô luận thế nào, hảo cảm của hắn với mình lớn hơn thần sử đại nhân vẫn có chỗ tốt, tiếp tục như thế, chẳng bao lâu nữa cô sẽ kết thúc nhiệm vụ ở thế giới này.

Z942121 từng nói, hảo cảm không chỉ đơn thuần là tình yêu nam nữ, Vệ Tuyên tuổi nhỏ mất mẹ, nếu sự quan tâm của cô khiến hắn cảm giác như một người mẹ, vì thế mà nảy sinh hảo cảm, cũng là chuyện hợp lý.

Trong một gian phòng ở tử lâu, tiếng meo meo ngọt ngào của Phúc Bảo kéo lại sự chú ý của cô, Văn Anh gãi gãi cổ nó, nhìn nó thoải mái ngã lăn tại chỗ, lập tức cười rộ lên.

Vệ Lăng Hằng chống cằm nhìn động tác của Văn Anh, cảm thấy lúc đó mình đề nghị đưa mèo vào cung là đúng rồi.

Nàng vốn không đồng ý đưa đi Phúc Bảo, nhưng con trai của Tổng Tranh là tiểu bá vương, nàng lại là mẹ kế, không thể vì một con mèo mà trách cứ hắn. Vệ Lăng Hằng tìm một lý do, nói rằng sợ Phúc Bảo lại bị bắt nạt, què chân sẽ trốn không thoát, trong cung hắn có quyền uy, ai dám làm gì sủng vật của hắn?

Nàng đối đãi với Phúc Bảo toàn tâm toàn ý, đương nhiên nó càng thoải mái càng tốt, nên đáp ứng.

Vương Đức Vinh ở cạnh nhìn hai người, một người đùa giỡn mèo, một người nhìn người kia, không nói một câu, rằng hắn đều chưa đến sắp rớt.

Chờ mong bệ hạ tự tình lại hiển nhiên là không thể, Vương Đức Vinh ho nhẹ, "... Gia, luôn ngồi trong tủ lâu cũng không hay cho lắm, không phải ngài muốn thị sát sao? Nói vậy phu nhân hẳn cũng muốn đi dạo phố?"

"Muốn đi không?" Vệ Lăng Hằng hỏi nàng.

"Ừ." Nàng gật đầu, "Nghĩ lại, hồi nhỏ nhờ có trường tỷ mới được cùng đi ra ngoài, gả cho người trái lại sự vụ quần thân, không dạo phố được."

Nàng làm gì mà sự vụ quần thân chứ, rõ ràng là một nữ nhân không tiện một mình ra phố, có lẽ Tổng Tranh chưa từng đề cập muốn cùng nàng đi ra ngoài, nàng cũng không dám nhắc tới.

Hắn lòng sinh thương tiếc, nói: "Vậy thì đi dạo thôi, gọi Vương Đức Vinh mang thêm ít bạc, nuôi Bội Bội ta hẳn còn nuôi nổi."

"Lại nói bậy gì đó! Chẳng còn như vậy, ta liền... a..." Nàng dừng lại, thì ra Vệ Lăng Hằng mượn động tác gãi mèo, cọ đến đầu ngón tay nàng, sau đó ngón tay kia lại làm như không có gì xảy ra, gãi tới gãi lui cái đuôi của Phúc Bảo.

Mắt thấy Phúc Bảo phát ra tiếng gừ gừ, hẳn là rất thoải mái, mặt nàng liền dịu xuống, không giận hờn nữa.

Nếu ở trong cung hẳn không tự tay săn sóc Phúc Bảo, thì sẽ không hiểu tính nết của nó như thế.

Nam nhân này là thật sự dụng tâm.

Vệ Lăng Hằng thấy biểu cảm của nàng biến hóa, trong lòng khẽ động, lại có chút vui sướng.

Nói ra cũng không ai tin, bệ hạ ngồi ôm hậu cung ba ngàn giai lệ, đối với người mình thích lại chạm cũng không dám chạm. Nhưng dù thế, phàm là có một chút tiếp xúc, hẳn liền vui mừng khôn xiết, vui đến nỗi không biết nên đối đãi nàng như thế nào mới tốt.

Vì phòng ngừa gặp phải người quen, Văn Anh đeo khăn che mặt, Vương Đức Vinh đi tính tiền, nàng và Vệ Lăng Hằng cùng nhau xuống lầu.

*

Trong cửa hàng trang sức, chương quý thấy ba vị khách tiến vào, hai vị đứng trước hiển nhiên là chủ, nam nhân khí thế bất phàm, nữ nhân tuy mang khăn che mặt, vẫn có thể nhìn ra khí chất uyển ước. Mặt sau theo một người hầu, bên ngoài còn đứng hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, hiển nhiên là gia đình giàu có.

Hắn thăm mường rờ, thấy đồ trang sức đặt ở ngoài không lọt mắt nàng liền bụng tung món cất bên trong ra, ân cần chiêu đãi khách quý trước mắt.

Nam nhân kia chính là Vệ Lăng Hằng, hắn thấy Văn Anh không có hứng thú, ghé sát vào nàng thấp giọng hỏi: "Không thích?"

Văn Anh lắc đầu, không trả lời, tiến đến phía sau, dựa vào người hắn, che miệng ngáp một cái, "Buồn ngủ." Nàng nhẹ giọng nói, bởi vì mệt mỏi, có vẻ đặc biệt mềm yếu.

Hắn không nhịn được cười, bỗng nhớ tới Phúc Bảo cũng có thói quen ngủ trưa, quả nhiên chủ nào tớ đó.

Nếu nàng có thể vào cung, Phúc Bảo nhất định sẽ nằm sấp bên người nàng cùng ngủ trưa, hẳn vừa nghĩ tới cảnh một lớn một nhỏ yên ổn ngủ say, không khỏi tươi cười.

Nam tử thân hình cao lớn, nổi bật mà đứng, nữ nhân phía sau vịn cánh tay hắn, che miệng tựa như nhỏ giọng nói chuyện, nếu người bình thường nhìn thấy hình ảnh này, chỉ sợ phải khen một tiếng trai tài gái sắc!

Nhưng đối diện tiệm châu báu, Tổng Tranh lại là hai mắt phát lạnh, nhìn chằm chằm hai người.

Người khác không nhận ra đây là ai, người nằm bên gối như hắn sao có thể không biết?

Hắn vẫn cảm thấy ý nghĩ bị đàn xuống đáy lòng kia vô cùng hoang đường, bệ hạ và Văn Anh chưa từng tiếp xúc, đến tốt cùng quen biết như thế nào?

Nhưng một khi sự tình đặt tại trước mắt hắn, chi tiết cho rằng hoang đường ngày xưa liền cuộn cuộn mà tới. Nàng mô phỏng chữ viết tiêu sái của nam nhân, trên giấy viết thư ký tên "Trương Phong", cây trâm cài tóc mà nàng thường hay mang kẻ từ lúc đó. Còn có trong cung điện của Thực phi, nàng cáo ốm xin lui, bệ hạ lại cũng không chịu thả người, lúc đó hẳn đã cảm thấy khó hiểu, nhưng cho rằng bệ hạ nể tình hắn, thuận tay thì ân mà thôi.

Không quản hắn phủ nhận thế nào đi nữa, hình ảnh trước mắt đã kích thích hắn, khiến hắn không thể không tin.

Mà trong cửa hàng vải vóc phía sau hắn, Tổng Tịch đang giả vờ lật tìm gấm vóc, trên thực tế luôn chú ý bên này.

Tam hoàng tử vẫn muốn ngừng kế hoạch, nhưng nàng lại cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội này, cho nên làm nũng với phụ thân, lấy cớ ở nhà ngột ngạt, muốn hắn dẫn mình đi ra hít thở không khí.

Quả nhiên, nàng đi qua những cửa hàng mà nữ nhân thường đến, rốt cục đụng phải.

Tổng Tranh không biết tất cả những việc này đều là mưu kế của nữ nhi, giờ khắc này, lòng hắn như sinh hàn băng, từng tác từng tác đóng băng toàn thân.

Người trong cửa hàng hiển nhiên không phát hiện hắn, tầm mắt của bọn chỉ có lẫn nhau.

Dù là ai cũng nhìn ra, bệ hạ thích nàng cực kỳ, nàng thậm chí không cần tự mình động thủ lựa chọn, chỉ ngồi trên ghế, hắn đã sai người bưng đồ vật đến trước mặt nàng, sau đó tự mình chọn mới đưa cho nàng xem, đợi nàng gật đầu, hắn mới treo thử bên tai hoặc búi tóc nàng.

Mà bất kể thế nào, mắt hắn đều ngăm cười, nói "Đẹp mắt".

Tổng Tranh cách khá xa, không nghe thấy họ nói gì, nhưng có thể lờ mờ hiểu được thông qua khẩu hình.

Hắn nhìn thấy bệ hạ gọi nàng "Bội Bội", mà nàng thì nghiêng đầu, dùng ánh mắt dịu dàng trước giờ chưa từng có nhìn hắn, mềm mại như có thể tan thành nước.

Trước mặt mình, nàng cũng luôn cười, lúc lúm đồng tiền nở rộ lại càng thêm diễm mỹ, hắn từng xem nhẹ sự khác biệt giữa nàng và người vợ nguyên phối, chỉ bắt giữ điểm tương tự của hai người. Nhưng không biết từ bao giờ, hắn lại càng thích nhìn nàng nở nụ cười, mỗi khi hồi phủ nhìn thấy nàng xử lý mọi chuyện trong nhà gọn gàng ngăn nắp, mỉm cười gọi hắn một

tiếng, hần liền cảm thấy thoải mái.

Nhưng nàng cười với bệ hạ, hoàn toàn bất đồng những nụ cười kia.

Một loại cảm xúc giống như bị lừa gạt xông tới trong lòng, hần bắt gặp bước một bước dài, đè nén con thịnh nộ đi đến cửa hàng kia.

Tiếng nói của hai người thấp thoáng truyền đến ——

"Cái này xấu quá, không thích."

"Xấu chỗ nào? Bội Bội của chúng ta mang lên, thật khiến người khó có thể đòi mất."

"Chàng nói lời hay cũng vô dụng."

"Được được, vậy thì không lấy nó."

Bất kể là nàng thẳng thắn tỏ vẻ không vui, hay là bệ hạ nhẹ nhàng vỗ về, cũng làm cho lòng hần nặng trĩu.

Không chờ hần đi vào chất vấn, lại nghe thấy ông chủ thờ dài nói: "Tiểu nhân ở đây làm lâu như vậy, chưa từng gặp vị công tử nào thương vợ như thế, phu nhân thật là tốt số!"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (11)

Edit: Thiên Tình

Bước chân của Tống Tranh ngừng lại, mím chặt môi mòng, trong lúc nhất thời, bỗng dưng cảm thấy sợ sệt.

Nếu như bệ hạ đối với nàng như vậy, nàng có thể được người khác xưng là tốt số, hai người bên nhau được khen là phu thê ân ái. Vậy những hành động ngày thường của hần lại là gì? Hần thử lục lại ký ức ngày xưa ra so sánh, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ, hình như mình chưa từng dẫn nàng dạo phố, hai người ở chung lại rất ít ỏi.

Hần đứng tại chỗ không nhúc nhích, khiến các hộ vệ canh giữ ngoài cửa chú ý, một vị đầu lĩnh đi báo cho Vương Đức Vinh.

Vương Đức Vinh đi ra, lúc nhìn thấy người đến chính là Tống Tranh, tức khắc kinh ngạc không ngớt, vô ý thức liếc nhìn trong điểm, sau đó như có như không chắn trước mặt hần, ngượng ngùng cười hỏi: "Tổng đại nhân không ở Bình bộ làm việc, sao lại đến đây?"

Tống Tranh yên lặng liếc hần một cái, lúc mở miệng, âm thanh bắt gặp đã mất tiếng: "... Xin nghỉ phép, dẫn tiểu nữ mua quần áo trang sức."

Vương Đức Vinh đang chột dạ, nên lạnh mồm lạnh miệng: "Sao không mang theo Tống phu nhân cùng đi?"

Lời vừa ra khỏi miệng, hần lập tức muốn cắn đầu lưỡi của mình! Phi, hỏi cái gì không tốt!

Mắt Tống Tranh như chìm ung, nhìn thẳng hần, "Vương tổng quản nghĩ sao?"

"Hần là Tống đại nhân ra ngoài vội vàng, không nhớ đến phu nhân." Hần ho nhẹ, sau đó có chút cảm thán nói, "Đại nhân không biết, nữ nhân trong hậu trạch cũng như đoá hoa vậy, nếu không thường quan tâm, sẽ dễ dàng héo úa. Nếu Tống đại nhân có thời gian, vẫn nên ở cạnh phu nhân thì hơn." Lời này nếu người khác nói lại có vẻ cợt nhả, nhưng hần là một thái giám, nhiều năm trải trộn chốn hậu cung, nói một chút cũng không sao.

Nhưng hàm ý trong lời nói lại hùng hổ dọa người, khiến tay Tống Tranh hiện lên gân xanh.

Cho đến khi nhìn thấy hai người trong tiệm mua xong, lúc xuất hiện bên ngoài, hần giận dữ cười nhạt: "Bệ hạ du ngoạn với mỹ nhân, quả thực thoải mái."

Vệ Lăng Hằng thấy hần cũng ngăn ra, Văn Anh nghe vậy lại khẽ hít một hơi, lùi một bước.

Đúng lúc một chiếc xe ngựa chạy như bay tới, nàng ngây người, mắt thấy sắp bị bánh xe bên hông đâm trúng, cánh tay Vệ Lăng Hằng đuổi ra, ôm nàng vào trong lòng ngực!

"Có sao không?" Hần không rảnh bận tâm Tống Tranh, giọng nói chứa đầy phản nghĩ mà sợ, nhẹ giọng hỏi nàng.

Nàng lắc đầu, trái lại kiểm tra cánh tay hần, quả nhiên bị trầy một đường, cũng may cách ống tay áo, chỉ cắt vào y phục.

Tống Tranh thu hết cảnh tượng này vào đáy mắt, trong nháy mắt đỏ, hần chỉ cảm thấy khắp người phát lạnh, tầm mắt rơi vào bàn tay trắng nõn mềm mại của nàng, đôi tay đó từng thay hần bưng trà nước, bê sách vở, ủi quần áo, bây giờ lại đỡ cánh tay của một nam nhân khác, mà cặp mắt kia toát ra vẻ quan tâm không thể che giấu được.

Cho dù hần đang đứng trước mặt nàng.

Hần không khỏi siết chặt nắm đấm.

Vệ Lăng Hằng rốt cục nhớ tới Tống Tranh, khẽ mỉm cười với hần: "Không nghĩ tới có thể ở đây tình cờ gặp Tống đại nhân." Hần tránh đi cách xưng hô có thể làm bại lộ thân phận.

"Ta cũng không nghĩ tới." Tống Tranh trào phúng gọi lên khóe miệng.

Văn Anh không nói một lời.

Mặt nàng vẫn mang khăn che mặt, nhưng có một số việc không cần chọc thủng, ba người cũng đã rõ ràng.

*

Văn Anh vốn cho là sau khi hồi phủ, chờ đợi nàng sẽ là một trận bão táp, không nghĩ tới vừa vào phủ, đã nghe tin Tổng Tầm sinh bệnh.

"Gia đâu?" Nàng hỏi tiểu nha hoàn.

"Gia cũng đang ở trong phòng thiếu gia, phu nhân mau đi đi!"

Tiểu Thập đưa ánh nhìn quan tâm, nàng lắc đầu biểu lộ không sao, để nàng ta ở ngoài cửa, chính mình đẩy cửa ra.

Trong phòng, Tổng Tranh đang ở tự tay mớm thuốc cho Tổng Tầm. Bé mập mập này giống như vừa nôn xong, suy yếu nằm trên giường, chỉ là tỉnh khí trước sau như một bá đạo, ngay cả phụ thân hắn không nề mặt. Tổng Tranh múc một muỗng dứt tới bên miệng hắn, hắn quay đầu đi, không thèm nhìn tới.

Tổng Tranh sao có thể thuận theo tính tình của hắn, lập tức muốn răn dạy, chén trong tay lại bị bung đi.

Lập tức, một giọng nữ mềm mại mà bất đắc dĩ vang lên, "Tầm Nhi sợ đắng, sao chịu uống được?"

Thân thể hắn hơi cứng đờ, cũng không ngăn trở.

"Mẹ!" Tổng Tầm thấy nàng, ánh mắt sáng ngời, "Cha đi ra, ta muốn mẹ dứt!"

Tổng Tranh nhìn nàng, nàng cũng nhìn sang, tầm mắt hai người chạm nhau, lại nhanh chóng dời mắt.

Sau đó, hắn thấy nàng bung tới một đĩa mứt đặt trên cái bàn nhỏ bên cạnh, hắn lạnh nhạt nói: "Cật đắng khổ trung khổ, phương vi nhân thượng nhân (Nếm được cái khổ nhất trong cái khổ, mới trở thành người trên người khác), một chút đau khổ đã chịu không nổi, làm sao có thể xưng là nam nhân?"

"Cha đừng hù dọa ta, mẹ nói, ta còn là con nít, không phải nam nhân!"

Tổng Tầm làm mặt quỷ với hắn, nàng nhin không được cười một tiếng.

Hắn định nói tiếp, tay lại bị nàng đè xuống, nàng hướng hắn lắc đầu. Rõ ràng nàng chưa nói gì, ánh mắt cũng không giao hội, hắn lại hiểu ý nàng.

Lúc hài tử đang sinh bệnh, tức giận với con làm gì.

Tổng Tầm có Văn Anh làm chỗ dựa, tức khắc huênh hoang đắc ý, hàng lông mày có vẻ tỉnh thần hơn.

Động tác của nàng ôn nhu cẩn thận, trước khi mớm thuốc còn tỉ mỉ thổi đến nhiệt độ vừa miệng, Tổng Tầm quả nhiên cau mày đau khổ uống hết.

"Đắng không?"

"Đắng!" Bé mập oán giận với nàng, đòi kẹo mứt.

Nàng cười rộ lên, "Vậy thì đắng đi."

Bé mập: "!"?

"Cha con răn dạy phải nghe, biết không?" Nàng lấy khăn lau miệng cho hắn, "Nếu không chi sung sướng nhất thời, chờ đến khi hồi vị, con sẽ phải nếm mùi đau khổ."

Dù nói thế, nàng vẫn dứt cho hắn một viên mứt, bé mập mặt mày giãn ra, trái lại ngoan ngoãn gặm đầu.

Cảnh tượng này đập vào mi mắt, Tổng Tranh chỉ cảm thấy ngổn ngang trăm mối, nàng đối với bọn họ luôn cực kỳ dễ bụng.

Đêm hôm ấy, Văn Anh từ đầu đến cuối không chờ đến lời chất vấn của Tổng Tranh, cũng rất kinh ngạc.

Đến ngày thứ hai, thánh thượng ban bố ý chỉ, bởi vì Tổng Tranh xử lý nạn binh hoả có công, đặc biệt phong tước tử của Tổng Tranh tức Văn Anh làm nhị phẩm Cáo mệnh phu nhân.

Do lúc trước có người vợ nguyên phối, Tổng Tranh chưa bao giờ nghĩ tới vì nàng xin phong Cáo mệnh, cho nên nàng vẫn là bình dân.

Mã chiếu theo quy củ, hai người cần phải vào cung khấu tạ hoàng ân.

Thời cơ phong tước Cáo mệnh quá mức trùng hợp, cho nên Tổng Tranh lờ mờ cảm thấy, bề hạ làm thế trận lớn như vậy, có lẽ là muốn quang minh chính đại nhìn nàng có khỏe hay không.

Mà suy đoán này, cũng làm cho trái tim hắn triệt để chìm xuống.

Trên đại điện, hai người ba quỳ chín lạy xong, đã được gọi dậy.

Vệ Lăng Hằng đặt mu bàn tay ở phía sau, ngón cái và ngón trỏ vân vê, đây là biểu hiện lúc hắn khá là căng thẳng. Trong khi miệng hắn nói: "Tổng ái khanh có công với quốc gia xã tắc, không cần như vậy." Tầm mắt lại rơi xuống người Văn Anh.

Qua một đêm, khuôn mặt thanh uyển của nàng có chút tiêu tụy.

Hắn lập tức khẩn trương, là Tổng Tranh đã nói gì, làm gì sao?

Hôm qua sau khi bị Tổng Tranh gắp phải, hắn đã nghĩ hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, dứt khoát đưa nàng tiến cung. Có lẽ trước kia kiềm nén khắc chế phần cảm xúc này, một khi sinh ý niệm, liền không thể ngăn cản. Làm thế nào để nàng không lại chịu uất ức và chỉ trích, đầu hắn bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Nhưng cuối cùng bị nàng hô dừng.

Nàng nói muốn tự mình nói rõ ràng với Tổng Tranh.

Hắn mặt ngoài đáp ứng, nhưng đáy lòng vẫn lo Tống Tranh sẽ gây bất lợi cho nàng, thế là bảo Hàn Lâm viện suốt đêm soạn cáo thư, ngày hôm sau liền từ nội các ban bố xuống.

Hôm nay nhìn lại, thật mừng vì mình đã làm như vậy.

Chỉ nghe Tống Tranh lạnh lùng đáp: "Quy củ như thế, vì thần nên tuân thủ nghiêm ngặt."

Vệ Lăng Hằng nhú mày, khí thế đột nhiên trở nên sắc bén, khiến cho người khác hô hấp khó khăn.

Qua nhiều lần ở chung, Văn Anh đối với Vệ Lăng Hằng cũng coi như hiểu rõ, vừa thấy vẻ mặt và động tác của hắn, liền biết hắn sắp không kiềm chế được cảm xúc muốn làm cái gì đó.

Nhắc tới cũng lạ, có lẽ là tình cảm có thể thay đổi trạng thái của một người, trước khi quen biết Văn Anh, Vệ Lăng Hằng luôn là người trầm ổn mà nội liễm, nhưng sau khi gặp nàng, một "chính mình" khác giấu ở sâu trong nội tâm hắn sẽ thường xuyên xuất hiện, tùy ý làm một số chuyện mà hắn bình thường không dám làm.

Nhưng trong cung điện không chỉ có ba người họ, nàng sao dám để mặc hắn xằng bậy?

Thế là, âm thanh nhu hoà của nữ tử vang lên, "Đêm qua tiểu nhi trong nhà thượng thổ hạ tả, khóc rống không ngớt, hôm nay tạ ân đến muộn, mong bệ hạ thứ tội."

Chuyện con cái mà nói ở đây thì rất không phù hợp, huống hồ, đang yên đang lành, đột nhiên giải thích nguyên nhân mình bị trễ, lại từ đâu mà ra? Chẳng thà không nói, bệ hạ có lẽ còn không nghĩ tới nữa là.

Các cung nhân đều oán thăm, Tống phu nhân không có mắt nhìn người như vậy, e rằng sẽ bị bệ hạ ghét.

Ai ngờ ngoài dự đoán, thần sắc của hoàng đế lại dịu đi, thậm chí còn có vẻ thoải mái, kỳ lạ, lẽ nào bệ hạ quả thật vương mắc chuyện bọn họ tạ ân trễ?

Nhưng bệ hạ luôn là người không so đo những chuyện nhỏ nhặt này mà...

Ngoại trừ Vương Đức Vĩnh vẫn bình chân như vại, những người còn lại đều kinh ngạc không ngớt.

Mà Vệ Lăng Hằng lại đúng như Tống Tranh suy đoán, chỉ muốn quang minh chính đại nhìn nàng có khỏe hay không, xác nhận nàng là vì chăm sóc hài tử hài tử mới tiêu tụy, ngoài ra cũng không có ảnh hưởng xấu khác, lòng mây nhú chặt của hắn lập tức thả lỏng.

Thông thường, hoàng đế mỗi ngày phải xử lý rất nhiều công việc, đa số những người được thưởng tạ ân thường dập đầu là xong, ở lại nói mấy câu đã là hiếm thấy, ở lâu hơn, sẽ chỉ khiến người sinh nghi.

Vệ Lăng Hằng bắt đầu đi chỉ phải nhìn họ lui xuống.

Ai ngờ còn chưa ra cửa, Tống Tranh bỗng nghiêng đầu nhìn nàng, kêu một tiếng: "Bội Bội."

"Sao?"

Văn Anh kinh ngạc khi hắn đột nhiên gọi nhũ danh của mình, đặc biệt là trong trường hợp chính thức thế này. Mà càng kinh ngạc chính là, kế tiếp hắn dặt tay nàng, "Cẩn thận chút." Sau đó, nắm tay nàng bước ra ngưỡng cửa.

Như thế chỉ lo lắng nàng sẽ bị ngưỡng cửa vấp chân.

Long lúc cung nhân cảm thán bọn họ phu thê ân ái, lại không phát hiện nam nhân ngồi trên ghế rồng kia, tầm mắt như một con dao sắc bén đâm thẳng sau lưng Tống Tranh.

*

Chỉ trong hai ngày đã biến đổi bất ngờ, dù Văn Anh tâm thái mạnh mẽ, thân thể cũng chịu không nổi, nàng xoa ấn đường, mệt mỏi ứng phó.

Nhưng mà, khi nàng hồi phủ nằm trên giường không được bao lâu, lại nghe tin Tống Tầm học máu.

Lúc nàng chạy tới ngoài phòng Tống Tầm, nghe thấy tiếng đối thoại từ trong truyền ra.

"Độc đến từ đĩa điểm tâm này, đây là một loại độc dược mãn tính, tích thiếu thành đại mới có thể phát tác, xem ra lệnh công tử trúng độc đã có một thời gian."

"Hắn thường ăn điểm tâm này?" Tống Tranh hỏi hạ nhân.

"Này, điểm tâm này thiếu gia thích ăn nhất, mỗi ngày đi học về nhất định phải ăn một đĩa..."

"Điểm tâm này từ đâu ra?"

"Trong phủ, chỉ có trong phòng bếp của phu nhân mới có."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hoàng đế mưu đoạt thần thể (12)

Edit: Thiên Tình

Lúc cuộc đối thoại truyền ra, Văn Anh còn chưa làm gì, Tiểu Thập cũng đã giữ cô lại.

Tiểu Thập ở chung với Văn Anh được một thời gian, bắt tri bất giác nảy sinh cảm tình, không muốn cô dấn thân mạo hiểm, "Lúc này đi vào, ngại có một trăm cái miệng cũng nói không rõ. Chúng ta đi về trước, ta đi thông tri bệ hạ, có bệ hạ chống lưng, bọn họ sẽ không dám manh động!"

Văn Anh mỉm môi cười, "Kinh động chàng ấy làm gì, ngại yên tâm, ta có thể ứng phó."

"Ngài ứng phó thế nào được!" Nàng sốt ruột, "Bọn họ mới là người một nhà, muốn hợp sức đối phó ngài, ngài ứng phó thế nào được!"

Lời nói của Tiểu Thập như thể chạm đến sợi dây trong lòng cô, mơ hồ run rẩy, tuôn ra rất nhiều cảm xúc khó nói nên lời.

Văn Anh suy đoán, đây đại khái chính là tình cảm mà nguyên chủ lưu lại, nàng ở Tổng gia lo liệu mấy chục năm, kết quả, vẫn lẻ loi một người.

Cô không phải nguyên chủ, nhưng lại trải nghiệm cảm tình của nguyên chủ, cho nên có một số việc, cô chung quy phải thay nguyên chủ nói rõ.

Cô vừa vào phòng, ánh mắt thù hận của Tổng Tịch liền đâm thẳng về phía cô, mà bên cạnh Tổng Tịch là Tổng Tranh, hàng lông mày của hắn đang ngưng tụ một luồng mây đen, nhìn thấy cô đến, hắn nhấc mắt lên.

"Ta nghe nói Tầm Nhi học máu, nên vội vàng lại đây, Tầm Nhi thế nào rồi --" Cô làm bộ không nghe thấy đoạn nói chuyện vừa nãy, nhanh chóng đi tới bên giường.

Tổng Tầm nằm ở chỗ ấy, sắc mặt trắng như tờ giấy, nhắm mắt lại, lông mi thỉnh thoảng rung rung, có vẻ vô cùng bất an.

Tiểu bá vương đột nhiên trở thành bộ dáng này, không khỏi làm người thấy tội nghiệp.

Văn Anh đưa tay kéo góc chăn cho hắn, còn chưa chạm đến, một luồng sức mạnh bỗng đẩy cô ra, cô bị đẩy về phía cái bàn nhỏ, góc nhọn va vào sau lưng cô!

Cô mím chặt môi, mồ hôi lạnh bỗng từ trán bốc lên.

Quay đầu lại, chỉ thấy Tổng Tịch đã thu tay về, lạnh lùng nói: "Dừng dùng bàn tay dơ bẩn của ngươi chạm vào đệ đệ ta, đến lúc này, ngươi còn giả mù sa mưa làm gì?!"

Mất Văn Anh chuyển hướng một bên khác, Tổng Tranh đang đứng rất gần, nếu hắn đưa tay, hoàn toàn có thể ngăn động tác của Tổng Tịch, nhưng hắn không làm vậy.

Cô nhớ tới lời nói của Tiểu Thập, về mặt bởi vì đau đớn mà cau mày dần dần bình phục lại.

Nàng ấy nói đúng lắm, bọn họ mới người một nhà.

Văn Anh có làn da trắng ngần, bởi vì con đau sau lưng mà sắc môi rút đi, bây giờ bình tĩnh lại, lại nổi bật lên ánh mắt trong trẻo, mặt mày lạnh giá, đặc biệt khác với ngày thường.

Tổng Tịch cười lạnh nói: "Thế nào, rốt cục không giả bộ à? Cũng đúng, đã treo lên bệ hạ, tội gì phải chịu uất ức ở đây?"

"Tịch Nhi?"

Tổng Tranh vẻ mặt chần chừ, bỗng dừng nhìn nàng.

"Phụ thân cảm thấy giết mình, cho rằng ngày đó ta không nhận ra được sao?" Hàng lông mày của Tổng Tịch chứa đầy vẻ nhẫn nại, "Ta gốc cũng không phải mù, nàng ta tưởng là che một tấm khăn che mặt liền có thể giấu giếm? Ta không nói, là muốn chờ phụ thân tỏ thái độ, nhưng còn phụ thân thì sao, người muốn mặc kệ để nàng ta tiếp tục làm vậy, hại chết tỷ đệ chúng ta mới đúng sao?!"

Dây thần kinh của Tổng Tranh luôn căng chặt, sau đó tựa như chợt đứt đoạn.

Về mặt hắn mệt mỏi, con mắt tối đen mà nhìn Văn Anh, "Nàng còn có lời gì muốn nói?"

Văn Anh chỉ hỏi hắn: "Chàng không tin ta?"

"... Ta không dám tin nàng." Tiếng nói của hắn trầm thấp, "Ta từng cho rằng nàng dịu dàng hiền thực, đối với ta sẵn sóc ôn nhu, đối với hai đứa nhỏ như con ruột, nhưng nàng âm thầm leo lên thánh thượng, ta lại hồn nhiên không biết..." Nói đến chỗ này, hắn chỉ cảm thấy sống lưng mát lạnh, "Rõ ràng là người vợ bên gối lại như một kẻ xa lạ, làm sao ta dám tin nàng nữa?"

"Leo lên thánh thượng..." Nàng lặp lại bốn chữ này, như là nghe được chuyện gì buồn cười, lông mày cong lên, không nhìn được cười, "Chàng có biết ta và bệ hạ quen biết như thế nào?"

Cổ họng hắn hơi đắng chát, vẫn cứ hỏi: "Thế nào?"

"Là lần đầu đi Long Hưng tự dâng hương, ta bị cướp phi bắt đi, chàng không phải hỏi ta, người cứu ta là ai sao? Ngày đó đúng lúc bệ hạ đi Long Hưng tự nghe đại sư thuyết giảng, đi ngang nơi bị tập kích, mới cứu được ta."

Tổng Tranh nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

"Sau ngày ấy, ta thỉnh thoảng gặp ác mộng, lúc nào cũng mơ tới ngày đó nếu ta bị cướp phi mang đi, sẽ có kết cục thế nào." Mí mắt nàng rù xuống, khẽ run run, "Kỳ thực chàng đã tra được phải không, là Văn gia đúng không? Nhưng lẽ nào chỉ có Văn gia sao?"

"Ta..." Tổng Tranh quả thật còn tra được những thứ khác, ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía Tổng Tịch.

Sắc mặt Tổng Tịch chợt trắng bệch, lại rất nhanh duy trì biểu cảm, không nói gì.

Nàng thu hết biểu hiện của phụ nữ bọn họ vào đáy mắt, nở nụ cười.

Tổng Tranh đỡ cánh tay nàng, khàn giọng nói: "Việc này là chúng ta sai, nhưng dù nàng muốn trả thù, cũng không nên nhắm vào Tầm Nhi..."

Hắn nói có mấy phần chần chờ, tuy rằng chứng cứ đã xác thực, nhưng thật sự là nàng hạ độc Tầm Nhi sao? Cảnh tượng nàng chăm sóc Tầm Nhi hôm qua nổi lên trong lòng.

Ai ngờ, nàng lại quyết đoán thừa nhận: "Độc đúng là ta hạ."

"Nàng!" Hắn khiếp sợ không thôi, đột nhiên siết chặt cánh tay nàng.

"Ta chính là muốn hấn chết."

Nàng thần nhiên cười.

"Sao nàng có thể làm thế? Nàng nuôi nấng hấn bảy năm trời, hấn luôn thân cận nàng nhất, sao nàng dám hại hấn --" Lòng hấn đau đớn, bắt giặc giương tay lên.

"Tổng Tranh, chàng có tư cách gì đánh ta?" Văn Anh nhìn chăm chú bàn tay như muốn vung xuống của hấn, nhẹ giọng hỏi, "Đến cả chàng cũng đã quên chuyện chàng từng làm với ta rồi chứ gì, nhưng có một số chuyện không phải thời gian trôi qua thì sẽ biến mất. Chàng cho rằng chính mình đã quên, là có thể coi như chưa từng xảy ra sao?"

"Mẫu thân hà tất có ý huyễn hoặc." Tổng Tịch mát lạnh nhìn nàng, "Phụ thân có thể làm chuyện gì có lỗi với người? Thường ngày phụ thân đối với người tuy lạnh nhạt, nhưng chưa hề ở ngoài ăn chơi đàng điếm trên hoa ghẹo nguyệt, càng chưa từng nạp thiếp, lẽ nào như thế vẫn chưa đủ?"

"Hấn không nạp thiếp chẳng lẽ là vì ta? Lẽ nào không phải là vì mẹ ruột của con, thế tử kết tóc của hấn sao!"

Nàng lớn tiếng phản bác, lúc lùi về sau lại đụng phải cái bàn, đĩa nứt "Ầm" vỡ nát dưới đất, chia năm xẻ bảy.

Tiếng vang này, rốt cục khiến Tổng Tranh tỉnh táo lại.

"Ta..."

"Năm đó ta ngoài ý muốn sảy thai, kỳ thực cũng không có tổn thương đến thân thể đúng không?" Nàng túm lấy tay hấn, nắm đến ngón tay trắng bệch, "Là chàng sai người đưa cho ta thuốc tuyệt dục..."

Tổng Tịch hít vào một ngụm khí lạnh.

Viền mắt nàng ửng hồng, mắt lộ thù hận, "Nếu như ta đã không có con, dựa vào cái gì chàng được sống yên ổn?!"

Tay của Tổng Tranh bị móng tay nàng cào rách da, chảy máu, nhưng hấn không dám tránh thoát, "Làm sao nàng biết..."

"Sau này ta tìm tới vị đại phu kia, hấn cầm tiền của chàng liền mất tâm, hấn đi quá nhanh, sao ta không sinh nghi cho được. Bàn về thủ đoạn hậu trạch, chàng làm gì có thể so được với những người như chúng ta?" Nàng cười nhạo hấn, dường như làm như thế có thể khiến nàng dễ chịu hơn, mà khi đã dùng bí mật bị che giấu nhiều năm này thành công khiến hấn đau khổ, nàng bình tĩnh rất nhiều: "Chàng là vị trưởng tử chứ gì, chàng yêu tỷ tỷ, cho nên đối với đôi nhi nữ mà tỷ ấy đề lại coi như trân bảo. Chàng không hi vọng kế thế có con ruột, sợ ta nặng bên này nhẹ bên kia, có thể lúc đầu chàng không định làm thế, là đáng về mang thai của ta đã kích thích chàng sao..."

Nguyên chủ đương nhiên muốn có đứa con của riêng mình, nàng ở Văn gia chịu dày vò, đến Tổng gia vẫn không thể thoát khỏi đau khổ. Chỉ có sinh ra một đứa bé thuộc về nàng, đó mới là hết thấy hi vọng sống sót trong tương lai của nàng.

Cho nên khi tiểu sinh mệnh này giáng sinh, nàng chênh vênh những chuyện xung quanh, chỉ chú tâm vào đứa bé ấy.

Mà thái độ biến hóa trước sau của nàng, khiến Tổng Tịch tin tưởng vô nuôi. Đoạn thời gian đó Tổng Tịch cầu kinh, quỳ đến long trời lở đất, Tổng Tầm chỉ biết khóc lớn, mỗi ngày Tổng Tranh hỏi phủ, đều phải đối mặt với cái nhà chướng khí mù mịt này, mà Văn Anh chỉ chìm đắm trong thế giới của mình, ôn nhu mà mong đợi đứa con sinh ra, cũng không để bụng.

Từ đó trở đi, Tổng Tranh liền hiểu, mẹ ruột và mẹ kế là bất đồng.

Hấn nhớ tới hài tử đã mất kia, trong con ngươi đen tối cũng chứa đau xót, lại nhẹ giọng nói: "Hai người là chị em ruột, chảy chung một dòng máu, bọn trẻ cũng giống như con nàng..."

Bốp.

Nàng giơ tay không chút lưu tình cho hấn một cái tát!

"Làm sao giống nhau!" Nàng thu tay về, lại che miệng, nước mắt tuôn rơi, "Làm sao giống nhau? Cả đời ta, đã vĩnh viễn không thể làm mẹ!"

Tổng Tranh bị đánh đến nghiêng mặt, lại không kịp để ý đau đớn trên mặt.

Bởi vì hấn nghe thấy nàng nói: "Chàng yêu trưởng tử như vậy sao không chết cùng tỷ ấy đi, tại sao phải đến hại ta!?"

Lời của nàng như một con dao, cắm vào nơi sâu nhất trong tim hấn, thời khắc này, hấn bỗng nhiên ý thức được quyết định ngay lúc đó của mình, đối với nàng mà nói là tàn nhẫn biết bao.

Hấn cười nàng, thì ra là hại nàng.

"Mẹ..." Trên giường Tổng Tầm không biết đã tỉnh lại lúc nào, suy yếu kéo vạt áo nàng, "Mẹ, đừng khóc..."

Tổng Tịch vừa thấy cảnh này, vội vàng dắt tay Tổng Tầm. Mặc dù biết phụ thân có lỗi với Văn Anh trước, nhưng Tổng Tịch sợ hãi nàng nhất thời kích động, sẽ làm gì Tổng Tầm. "Tầm Nhi tỉnh rồi à, có chỗ nào khó chịu không..."

"Tỷ, tỷ không cần như vậy." Hấn dừng một chút, suy yếu mà nhỏ giọng nói: "Kỳ thực ta biết..."

Người trong phòng đều nhìn hấn.

"Mẹ vẫn luôn rất thương ta, mặc cho ta ở trong phòng người chạy loạn, cho nên có một lần, ta nghe được người và Thu Sát nói chuyện. Là cha có lỗi với người, cha quá xấu."

Tổng Tịch kinh ngạc, "Vây điểm tâm..."

"Tỷ thật ngốc." Bé mập cười rộ lên, khuôn mặt béo ú chen lẫn thành một đống, "Sao ta có thể luôn thích ăn một loại điểm tâm giống nhau chứ, mẹ nhất định cũng nghĩ ta không thích ăn liền ném. Nhưng ta muốn ăn, nếu như ta khó chịu, có thể làm cho mẹ dễ chịu một chút, có thể làm cho vị đệ đệ hay là muội muội kia dễ chịu một chút..."

Nét mặt của Văn Anh hơi xúc động, mà Tổng Tranh nhìn nhi tử, lại không nói ra được một chữ.

"Hon nữa, tỷ không phải cũng không ngăn cản sao?"

Tổng Tịch sừng sốt.

"Tỷ cũng đã sớm biết trong điểm tâm có độc phải không." Cho nên mới luôn khuyên hần đừng đồ của mẹ, hần vừa nghĩ vừa nói, "Nhưng mẹ đã sớm không bỏ những thứ khó ăn đó vào nữa, ngược lại là tỷ tỷ, ngày hôm trước cho ta ăn cái gì vậy? Thật là khó ăn!"

"Thứ kia là có lợi cho đệ!" Tổng Tịch vội vã giải thích, "'Đó là thuốc ta xin được từ trong hoàng cung, có thể thanh lọc chất độc ứ đọng trong người đệ, vừa vận cũng..." Vừa vận cũng có thể mượn việc này vạch trần kẻ mầu.

Nàng nói đến một nửa bỗng dừng lại, vì cảm nhận được ánh mắt không dám tin của phụ thân.

Nàng vốn không cảm thấy có lỗi gì, nhưng chợt thấp thòm

Mà lời nói của Tổng Tầm, khiến nàng suy ngẫm một hồi đột nhiên có chút bình tĩnh, lúc đại phu kiểm tra ra trúng độc từng nói một câu "'May mà liều lượng ít'", đó cũng không phải do nàng dùng thuốc đúng lúc, mới có về liều lượng ít, mà là kẻ mầu đã thu tay lại.

Nhưng tại sao kẻ mầu thu tay lại?

Tổng Tịch nhớ tới khác biệt duy nhất giữa hai đời, đó chính là lần giặc cướp, Văn Anh gặp bệ hạ. Đời trước không có bệ hạ, khiến nàng trước sau sống trong thù hận. Mà đời này, phụ thân không thể cho nàng, có lẽ bệ hạ đều cho nàng, nên nàng thoát ra khỏi cừu hận.

Nhưng mình từ trước đến nay vẫn dùng con mắt của quá khứ đối xử nàng.

"Tổng Tịch."" Văn Anh nắm tay Tổng Tầm, nhẹ giọng nói, "'Ta từng thật lòng muốn đối tốt với con. Ta chỉ mong, con đừng đem mình sống thành dáng vẻ như ta.'"

*

Trong hoàng cung, Vệ Lăng Hằng đoán chừng cũng biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, ngoài việc thương tiếc Văn Anh, lại nhìn thấy hy vọng. Ngay sau đó hần mời Tổng Tranh vào cung. Tổng Tranh tựa hồ trò chuyện với hần một phen, kế tiếp, Tổng Tranh mang theo Văn Anh cùng nhau bí mật tiến cung.

Hai người vừa ngồi lên xe ngựa, thân tín của Tổng Tranh báo lại: "Đại nhân. Tôn Thái phó đã đồng ý lời mời, định vào buổi trưa ngày kia."

"... Không cần."" Tổng Tranh giờ tay xoa xoa ấn đường, "'Ngươi chuẩn bị lễ vật, thay ta cáo lỗi với Tôn Thái phó.'"

Thân tín khó hiểu, gật đầu lui xuống.

"Làm sao vậy?"" Văn Anh nhẹ giọng hỏi.

Từ ngày đó, hai người dường như trở về nguyên điểm, một ngày cũng không nói được mấy câu. Lúc trước hai người ở chung, nàng luôn ghé vào tai hần lắng nghe những chuyện vụn vặt trong nhà, hần rất ít đáp lời, bây giờ nàng không nói, hần lại như luôn nghĩ tới những câu nói kia.

Hần thấp giọng giải thích: "Lúc trước, ta nguyên tưởng rằng bệ hạ muốn nàng, chỉ là muốn tìm kiếm kích thích. Tuy ta là thần tử, lại không thể mặc ngài ấy làm như vậy. Nên định mời Tôn Thái phó vì ta khuyên can bệ hạ. Nhưng bây giờ, đã không cần..."

Văn Anh cười cười nói: "'Đa tạ chàng.'"

Hần đã từng có lúc tệ bạc, đã từng làm chuyện sai lầm. Nhưng hần cũng có chút ưu điểm, hần có thể đứng ra bảo vệ thế tử, mà không phải dùng thế tử nịnh bợ thánh thượng, bán thế cầu vinh, cũng tốt hơn rất nhiều nam nhân khác.

Vào hoàng cung, chỉ là cho phu thê bọn họ cùng ăn một bữa cơm mà thôi.

Bữa cơm rất bình thường, món ăn cũng không xa xỉ. Tổng Tranh do dự một lát, tự tay múc chén canh cho nàng, lại bị Vệ Lăng Hằng cản lại.

Vệ Lăng Hằng lắc đầu, "'Nàng không thích mùi nấm hương, đổi canh cá trích đi.'"

Tuy miệng đưa ra kiến nghị cho Tổng Tranh, hần lại tự mình múc một bát bưng đến trước mặt Văn Anh.

Tổng Tranh liền trầm lặng, không nói một lời.

Sau đó, Văn Anh ở thiên điện đọc sách, Vệ Lăng Hằng và Tổng Tranh lại trò chuyện. Lúc đi, nàng và Vệ Lăng Hằng xa xa liếc mắt nhìn nhau, tồn tại một loại ân ý mà người khác khó có thể can thiệp. Tổng Tranh chỉ nhìn.

Mãi đến khi bọn họ hồi phủ, lúc nàng xuống xe ngựa, hần đột nhiên dùng sức mà bắt lấy tay nàng, thấp giọng nói: "'Bội Bội, về sau ta sẽ đối tốt với nàng.'"

Văn Anh nhìn hần, không hồi đáp.

Kỳ thực bọn họ đều biết, đã quá muộn.

Ba tháng sau, Tổng phủ đột nhiên xảy ra hỏa hoạn.

Ngọn lửa tựa như liếm láp bầu trời đêm, Tổng Tranh đứng trước phòng chính của tòa nhà kia, ánh lửa chiếu vào mặt hần.

Trong ánh lửa, hần dường như nhìn thấy nàng đang cười, lộ ra kím đồng tiền, ngọt ngào cực kỳ: "'Phu quân... Trước đây chàng không thích ta gọi chàng như vậy, bởi vì đây là xưng hô chỉ có trưởng tỷ mới được gọi, ta đã từng canh cánh trong lòng. Nhưng đây là lần cuối cùng ta gọi chàng, chàng hãy bảo trọng.'"

Đã có bìa truyện! ($\geq \nabla \leq$)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Quân phiệt chó săn (1)

Edit: Thiên Tinh

"Cha --"" Một bé gái thắt bím tóc, hớn hờ chạy về phía nam nhân, đâm vào ngực hắn.

Nam nhân nâng nàng lên, nghe được tiếng cười ha ha của bé gái, hắn cười hỏi: "Đồng Đồng vừa nãy đang làm gì đấy?"

"Đang làm vòng hoa! Cha nhìn xem, có đẹp hay không?"

"Đẹp.""

"Làm cho cha đó!" Bé gái đeo vòng hoa cho hắn, khuôn mặt hồng hào, cười đến cực kỳ thỏa mãn.

Nam nhân cũng theo nàng cười rộ lên, đột nhiên, bên kia truyền đến giọng nữ, ""Phu quân, Đồng Đồng --""

Hắn nhìn về nơi âm thanh phát ra, nữ nhân dung mạo thanh lệ, đang tươi cười phất tay với hai cha con.

Đồng Đồng cũng vẫy tay, ""Mẹ --""

Nam nhân nhấc chân muốn đi tới, bỗng chốc, hắn nhìn thấy nữ nhân hoảng sợ che miệng lại, trợn mắt nhìn thẳng phía sau hắn!

Hắn chợt quay đầu, đã thấy bé gái còn ôm trong tay lúc nãy, trên người chậm chậm loan ra một lỗ máu, nàng ngã vào trong vũng máu, đang cố gắng vươn tay về phía hắn.

Hắn theo ánh mắt của bé gái mà cúi đầu, trong tay mình bất thành linh đang cầm một thanh kiếm!

"Cha, tại sao..."

Trong phòng, Tống Tranh đột nhiên mờ mắt.

Bên ngoài trời đã tờ mờ sáng, nắng sớm chiếu vào phòng, hình ảnh bé gái dần tiêu tán.

Chỉ là một con ác mộng thôi, nhưng từ ngày nàng đi, giấc mộng này, hắn đã mơ nhiều năm. Mặc dù hắn buông bỏ quan to lộc hậu, chủ động từ quan hồi hương, giấc mộng này vẫn không biến mất.

Nàng từng nói, nếu sinh con gái, sẽ gọi là Đồng Đồng, chữ Đồng trong phương tề ngũ đồng.

"Tống tiên sinh, Tống tiên sinh có ở đây không?" Có người gõ cửa.

Tống Tranh rời giường đi mở cửa, người đến là một thanh niên chất phác, hắn ngại ngùng cười: ""Vợ Vương Thuận vừa sinh, chúng ta thấy ngài có học thức, muốn nhờ ngài đặt tên cho đứa bé.""

Hắn ở nông thôn dạy người đọc sách, vì thế người ta gọi hắn là tiên sinh.

"Ta có thể nhìn xem không?" Hắn lặng im một lát, hỏi.

Thanh niên mừng rỡ, con mắt sáng lên, ""Đương nhiên rồi!""

Vương Thuận là một hán tử nhà nông chất phác, chỉ tưởng rằng Tống tiên sinh sẽ thuận miệng thay hắn lấy cái tên thôi, không ngờ Tống tiên sinh lại tự mình đến đây, hắn sốt sắng không biết như thế nào cho phải, lúc thì bụng trà rót nước, lúc thì muốn đãi Tống Tranh ăn điểm tâm sáng.

Tống Tranh ngăn trở hắn, hỏi: ""Ta có thể đi vào phòng sinh nhìn một cái không?"

Vương Thuận sững sờ, phòng sinh đã thu dọn xong, nhìn cũng không có gì, thế nhưng... "Mới vừa sinh nở, này, không may mắn, sợ mạo phạm tiên sinh..."

Tống Tranh lắc đầu: ""Ta không để ý, muốn xem hài tử trước, lại đặt tên sau." Hắn biết trẻ con mới sinh không thể ôm ra gặp gió.

Hắn để bụng như thế, nông gia hán tử cũng không nghĩ nhiều, "Được được, ngài đi theo ta."

Phòng sinh đã được thu dọn sạch sẽ, một phụ nhân nằm trong đệm chăn dày cộm, nét mặt ửng đỏ, rõ ràng có thể nhìn ra sức cùng lực kiệt, hô hấp nhè nhẹ. Nàng mở mắt ra, ngay lập tức liếc nhìn em bé trong tã lót bên cạnh, đứa trẻ đang say ngủ, ánh mắt nàng mềm mại như nước, chỉ mới nhìn một cái, nàng đã ước gì có thể cho hắn mọi thứ tốt nhất trong thiên hạ.

Chỉ vì đứa trẻ này là xương, là máu của nàng

Tống Tranh xa xa nhìn, hô hấp phảng phất ngưng đọng.

Hắn nhớ tới Bội Bội, nhớ tới nàng nói cả đời này của nàng đã vĩnh viễn không thể làm mẹ, đến tận cùng có nghĩa là gì.

Cho dù nàng nuôi dưỡng nhiều hài tử đi chăng nữa, nàng vẫn không cảm nhận được máu mủ tình thân, nàng yêu thương con cái phát ra từ tận đáy lòng, nhưng nàng vĩnh viễn không thể hiểu được, ánh mắt của một người mẹ chân chính dành cho đứa con mình rốt cuộc là gì, nàng đã vĩnh viễn không thể ôm ấp xương máu của mình.

Mà mọi chuyện, đều do hắn mang đến...

Nông gia hán tử không biết hắn đang nghĩ gì, chỉ khoe khoang nói: "Đứa bé nhà ta bụ bẫm lắm, lúc chui ra từ bụng mẹ hắn, không cần người khác vỗ, đã oa oa khóc lớn, âm thanh đó, còn vang hơn cả tiếng gà gáy, không phải ta nói --"

Hắn đang phấn khởi, đột nhiên dừng lại, "Ôi... Tiên sinh, tại sao ngài khóc?"

*

Ngự hoa viên trong hoàng cung, mấy cung nữ vẩy nước quét nhà tụ tập lại bàn tán sôi nổi, "Ta vừa nhìn thấy Phúc đại gia ở Lâm Uyên đình đó, ngài ấy còn liếc ta một cái!"

"Quoa, hai ngày này người dùng tắm rửa, được lão nhân gia ngài liếc nhìn, nhất định sẽ may mắn!"

Các nàng nói chuyện say sưa, một tiểu cung nữ vốn đang ở bên nghiêm túc tưới hoa cũng hiếu kỳ đến gần, "Trong cung có ông lão lớn tuổi ra vào sao?"

"Ha ha ha, người vừa tới nên không biết." Những người khác đều cười, một người đứng ra giải thích, "Phúc đại gia kỳ thực là một con mèo, nguyên danh gọi là Phúc Bảo. Mỗi ngày đều phải tắm bộ nghi trượng trong ngự hoa viên, cũng kỳ lạ lắm, ai mà tình cờ gặp phải, mấy ngày sau liền có chuyện tốt, thời gian lâu, mọi người đều gọi là Phúc đại gia."

"Ai nuôi mèo vậy? Ta nhớ là trong ngự hoa viên luôn không cho thả động vật đi vào."

"Người tiến cung mấy bữa nay, chưa từng nghe qua danh hiệu "Phu nhân" sao? Phu nhân không thuộc hàng ngũ phi tần, bệ hạ mệnh lệnh cung nhân lấy xưng hô này, cũng như là lập riêng phẩm cấp cho ngài ấy, địa vị của ngài ấy trong hậu cung cực kỳ đặc thù. Phúc đại gia chính là do phu nhân nuôi."

"Thì ra là vậy..."

Tiểu cô nương không có khái niệm gì về chuyện có được ân sủng hay không, nhưng lại thích thú những câu chuyện thần quái, tiểu cung nữ nghe xong, liền chuyện đi cắt tỉa hoa cỏ gần khu vực Lâm Uyên đình, ai ngờ nàng lại bất gặp hai vị nương nương đang xung đột.

Chỉ nghe một vị nương nương nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Phu nhân cũng chớ nên đắc ý, người khác không biết thân phận của người, lẽ nào ta còn không biết? Cần thận ta vạch trần, quấy cho mọi người đều mất mặt!"

Nàng biết đây là Thực phi nương nương, người nuôi nấng hai vị hoàng tử, mà một vị khác --

Vị nương nương kia ăn mặc rất đặc biệt, thậm chí không theo trang phục cấp bậc của cung phi. Y phục của các nương nương đều ôm sát mà phẳng phiu, hiển lộ tư thái yếu diệu mảnh khảnh, vị này lại mặc trang phục rất tự tại, nhưng nàng ấy khí chất thanh nhã, hết như ánh trăng tròn trong nước, bất luận đứng chung với ai, đều có thể khiến người khác nhìn vào thấy ngay.

Giờ khắc này, nàng ấy đang vịn một cành hoa lê vươn mình vào trong đình, âm thanh nhỏ nhẹ nói: "Trong cung này, người không biết chỉ sợ cũng không nhiều, người nói ra, ta sẽ không trách người, cũng sẽ bảo bệ hạ đừng trách người."

Một câu nói rất khoan dung, nhưng dường như khiến Thực phi nương nương tức giận đến hộc máu.

Tiểu cung nữ đang khó hiểu, bất thành lời, chỉ thấy tầm mắt của đối phương vượt qua vai Thực phi, tựa hồ nhìn thấy mình, còn khẽ mỉm cười với mình nữa.

Tiểu cung nữ "bùm" một cái ngồi xồm xuống, trên mặt đỏ ửng, cảm thấy hồi hộp lạ kỳ.

Nàng cũng không phải cố ý nhìn trộm, may mà phu nhân có vẻ không bận tâm lắm, phu nhân?

Nàng đột nhiên nhớ tới câu chuyện mà những cung nữ kia bàn tán, lại tò mò liếc mắt nhìn.

Lúc này, Thực phi nương nương đã không thấy, mà Tam hoàng tử đang ở phía sau phu nhân, thông thả cất bước đi trên thềm đá. Tam hoàng tử tuần lăng mà xuất chúng, lúc nói chuyện với nàng ấy còn hơi khom lưng, có vẻ cung kính mà nhụm.

Hắn thay Thực phi xin lỗi, phu nhân lại không quá để ý.

"Các nàng cũng không dễ chịu, con chỉ cho rằng ta khoan dung tốt tính nhường nhịn các nàng..." Nàng nháy mắt với hắn, phảng phất ánh trăng trong nước lăn tăn gợn sóng, "Lại không biết đây chính là lòng khoan dung của kẻ chiến thắng."

Tam hoàng tử lắc đầu cười.

Nàng cảm khái nói: "Mấy năm qua con đã chứng chặc hơn nhiều, như vậy phụ hoàng con mới yên tâm."

Năm đó Vệ Tuyên còn là đứa bé mười lăm mười sáu tuổi, được Thực phi nuôi dưỡng nhiều năm, lại bị đối xử rất khác biệt với huynh trưởng, trong lòng khó tránh khỏi nảy sinh âm u, tính tình cổ chấp. Mấy năm qua, tối tăm trong lòng hắn đã biến mất, cả người giờ đã phóng khoáng đoạn chính.

"Phu nhân mọi chuyện đều quan tâm ta, ta chỉ cảm thấy không khác gì có mẹ ruột ở bên, lúc này mới nghĩ thông." Hắn nhớ tới chính mình ngày trước, phảng phất đang nhìn một người khác, cũng rất cảm khái.

Văn Anh cười cười.

Kỳ thực ở quy tích vốn có, hắn và Tống Tịch đồng cam cộng khổ, cùng nhau trưởng thành, cuối cùng vẫn được mài giũa trở thành một thanh bảo kiếm sắc bén. Bây giờ chẳng qua là trăm sông đổ về một biển thôi.

Hai người đi tới trước vườn hoa, Tam hoàng tử kinh ngạc phát hiện Văn Anh dừng bước.

Chẳng biết vì sao, Văn Anh cảm thấy tiểu cung nữ này rất quen thuộc, không khỏi nhẹ giọng cười hỏi: "Người tên là gì?"

"Ta tên Đồng Đồng."

Tiểu cung nữ thẹn thùng run run lông mi, "Chữ Đồng trong phượng tê ngô đồng."

*

Lại qua một năm, ở một khu rừng thấp thoáng trong ngọn núi xanh, có một gian nhà tranh.

Ngày nọ, một vị khách quần áo phú quý, vóc người mập mạp đi vào nhà tranh. Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, hiển nhiên chủ nhân không ở nhà, hắn cũng không khách sáo, tự tại như ở

nhà mình, cầm một quả lê trong đĩa trái cây, lấy ống tay áo xoa xoa liền gặm ăn, đặt mông ngồi lên ghế.

"Meo --"

Phía sau cái mông truyền ra tiếng meo meo, vị khách mập quay đầu, cùng với con mèo chân ngắn trên ghế mắt to trừng mắt nhỏ.

Hắn bắt động, mèo lại động trước, con mèo chân ngắn dùng đầu mình ủi hắn ra ngoài, như là đang ghét bỏ hắn ngồi quá chiếm chỗ, chiếm mất địa bàn của nó.

Vị khách mập tròn mắt, "Ha, thật xin lỗi, mập đến ngại."

Hắn vừa dứt lời không bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng cười của nữ tử, "Phúc Bảo mau ra đây, cha ngươi hôm nay câu một con cá lớn cho ngươi đó!"

"Mẹ, con cá có phần của ta hay không?" Khách mập nuốt nước miếng, chạy tới cửa.

Nữ tử vừa thấy hắn, vui mừng nở nụ cười: "Tâm Nhi hôm nay sao lại đến đây?"

Phía sau nàng còn đi theo một nam nhân, ngũ quan thâm thúy, khí thế phi phàm, vừa nhìn liền biết là người quen làm kẻ bề trên. Nhưng hiện tại hắn lại mang theo một con cá đang tung tăng nhảy nhót trông khá buồn cười, thấy khách mập đến, còn cười cười, cúi đầu nói với nữ tử: "Ta vào bếp xử lý cá trước."

"Vâng." Nàng cẩn thận xắn tay áo cho hắn.

Chờ nam nhân tiến vào nhà bếp, tầm mắt của Tống Tâm mới chuyển về, trả lời nàng: "Tỷ ta nhờ ta mang đồ vật cho ngài đó, sợ ngài ở đây dài nắng dầm mưa, đưa ta bao lớn bao nhỏ, ta phải gánh hai giỏ đòn gánh mới xong, thật mệt chết ta!"

"Tỷ tỷ con dạo này thế nào?" Văn Anh vượt lồng Phúc Bảo, thấy mắt nó cứ nhìn chăm chăm Tống Tâm, liền biết ngay hai đứa này lúc này lại gây chiến.

"Cũng không tệ lắm, anh rể vẫn coi như có bản lĩnh, khảo hạch lên chức rồi, tuy của cải thiếu một chút, đối đãi tỷ tỷ lại thật lòng thật dạ, tốt vô cùng." Tống Tâm tiến lại gần, "Mẹ, hắn có tốt với người không?"

Khuôn mặt Văn Anh chợt ửng đỏ, trừng hắn, "Chuyện này con quản được sao? Đừng hỏi vợ vâng! Trái lại ta thấy, con mập hơn tháng trước một tấc rồi đấy, cứ đà này, con xem tiểu cô nương nhà ai chịu gả cho con..."

"Mẹ, vậy là người không hiểu rồi, ta tuy mập, nhưng mập tuần tú nha. Người yên tâm, nhi tử người nhất định tìm một người vợ hiểu thuận người."

Văn Anh tròn mắt nhìn hắn, Phúc Bảo cũng kêu "meo" một tiếng.

Tống Tâm lên tinh thần, trừng con mèo, "Hãy, ta vốn còn định để cho ngươi ăn cá, được thôi, con cá này ngươi đừng hòng ăn, uống canh cá đi!"

"Sao con cứ thích gây gổ với Phúc Bảo? Con hại nó què chân rồi, không thể nhường nó chút sao?"

"Chuyện đó là ta xin lỗi nó... Nhưng việc nào ra việc đó, ai bảo người thương nó hơn chứ. Mẹ xem, ta có thể cho cưới vợ về cho người, nó không thể đúng không? Cho nên về sau..."

Tiếng lại nhai xa dần.

...

Đến khi Tống Tâm rời đi, Văn Anh đi tới nhà bếp, nam nhân đang rửa chén, kệ bếp, tất thốt đều được làm từ đá, vô cùng đơn sơ, hắn ở trong đó bận rộn cũng rất ra hình ra dáng.

Nàng ở phía sau nhìn hồi lâu, cảm thấy bóng lưng của nam nhân thực sự là soái cực kỳ, nhón chân hôn hắn một cái.

Vệ Lăng Hằng còn đang cảm bát, rất tự nhiên cúi đầu hôn nàng.

Lát sau, hắn tách môi, hỏi nàng: "Đi rồi?"

"Ừ."

"Ngày khác vẫn nên gọi người đến thôi." Hắn bỏ bát xuống, lau tay rồi ôm lấy nàng, "Vốn đã lớn tuổi, rửa một cái bát, thời gian ôm nàng lại ít hơn."

Nàng cong mày cười rộ lên, không khỏi nhớ tới chuyện lúc trước trong hoàng cung.

Có một ngày, hắn hào hứng chạy tới nói cho nàng, mọi chuyện đã an bài thỏa đáng, về sau muốn dẫn nàng trường kiếm thiên nhai!

Nàng còn nhớ phản ứng lúc đó của mình, hoàn toàn không tin lời hắn nói là thật, chỉ thuận miệng ghét bỏ nói: "Lớn tuổi rồi, tầm gọi đi ngủ đi."

Không nghĩ tới chính là, hắn quả thật từ bỏ ngôi vị hoàng đế, nhường ngôi cho con trai thứ ba Vệ Tuyên, làm thái thượng hoàng.

Tuy rằng cũng không tiêu sái hồng trần, giục ngựa giang hồ như trong tưởng tượng, nhưng hai người tùy tính mà đi, du sơn ngoạn thủy, lại có một phen tự tại.

"Trường Phong."

"Hừm?"

"Không có gì."

Nàng khẽ cười, dựa vào lồng ngực hắn.

Có mấy lời nàng không muốn mở miệng, bởi vì -- bầu bạn, chính là lời thổ lộ dài dài nhất.

*

Lần này, không hiểu sao không gian không xuất hiện, một cái chớp mắt, Văn Anh đã từ trận hỏa hoạn nhảy tới một cảnh tượng khác.

Cô chỉ mong một mã mà z942121 nói vẫn còn, bằng không bọn họ đã thương lượng kỹ càng hết rồi, một người sống như cô mà đột nhiên biến mất trong đám cháy, hài cốt không còn, ngấm lại cũng rất đáng sợ.

Cô nhìn quanh căn phòng ngủ trước mắt mình, tổng thể phòng ngủ được bố trí theo phong cách Rococo, sắc thái thanh thoát, họa tiết hoa lá, trang trí khéo léo mà tinh tế đầy dứa uốn lượn, cả căn phòng đều làm cho người ta có cảm giác cổ xưa.

Cô kiểm tra ký ức, quả nhiên, thế giới này có lịch sử không quá xa thời Dân quốc. Vương triều phong kiến đã chấm dứt, bây giờ quân phiệt cầm binh cùng cô bản thân, cát cứ một phương, mặt ngoài là bị chính quyền trung ương cai quản, thực tế đã thoát ly khống chế, muốn tự lập làm vua.

Trước chiếc gương lớn, cô gái có một khuôn mặt mèo thon nhọn, mắt phượng hẹp dài, mí mắt nửa khép, dáng vẻ có chút buồn ngủ lười nhác. Nhưng cô gái này quanh năm suốt tháng không nói cười tùy tiện, đường nét khuôn mặt nghiêm nghị, trông vô cùng cứng nhắc, khiến mọi cái nhìn tốt đẹp đều mất hết.

Văn Anh thấy mình đang mặc áo ngủ, là kiểu trung y tuyết trắng thường mặc ở cổ đại, không hề ăn khớp với căn phòng ngủ này.

Sau đó, cô lập tức phát động ký ức.

Thì ra ở thế giới này, nguyên chủ chỉ là một nhân vật quần chúng. Cô ấy sinh ra ở thư hương thế gia, vốn nên gả cho một gia đình có danh vọng, nhưng bị Thiệu Các Thiên -- tức tính trưởng tính Sâm, một trong tam đại quân phiệt, Thiệu đại soái, cường thủ hào đoạt, vừa tròn mười tám, đã trở thành vợ kế của một người đàn ông bốn mươi tuổi có hơn.

Đều là vợ kế, vị này còn thảm hơn vị ở thế giới kia rất nhiều. Thiệu Các Thiên là một gã thô kệch xuất thân giặc cỏ, vì kính nể người có học, cho nên muốn cưới một người vợ biết chữ biết nghĩa. Ai ngờ cưới về nhìn lại, mợ nó, vừa cứng nhắc lại lý lẽ, mới một ngày đã chịu không nổi, ngay đêm tân hôn bỏ mặc tân nương tử, đi tìm ôn hương nhuyễn ngọc để an ủi. Đáng thương nguyên chủ tuổi trẻ, không áp chế được cục diện, đại soái vừa đi, nguyên chủ liền bị đẩy tố cười nhạo không sót gì, chẳng còn uy quyền.

Nhưng chuyện này vẫn chưa là gì, dù bị đối đãi khắc nghiệt, vợ cả vẫn là vợ cả, ăn, mặc, ở, đi lại mọi thứ đều không kém. Thảm chính là sau đó cô bị tố cáo là ngược đãi con trai ngoại thất, bị Thiệu Các Thiên đuổi về quê nhà, từ đó những ngày tháng còn lại không khác gì giam lỏng, tuổi xuân bị chôn vùi trong ngôi nhà cũ.

Còn thân sử của thế giới này, dường như đã hạ gục Thiệu Các Thiên được phân nửa, ít nhất thì Thiệu Các Thiên cung chiều cô ta hết mực.

"Thái thái." Có hầu gái gõ cửa, "Ngài dậy chưa?"

Lúc này Văn Anh mới phát hiện mình đang chân trần đứng trên sàn nhà, ngoài cửa sổ có một tầng sương mù, hơi lạnh từ sàn nhà luồn vào lòng bàn chân, hai chân cô cọ xát nhau, vèo một cái chui vào ổ chăn. Sau đó có một thò đầu ra khỏi cái chăn mềm làm bằng lông ngỗng này, đáp một chữ "ừ".

Hầu gái đẩy cửa đi vào, hầu hạ cô rửa mặt.

Văn Anh nhớ là nguyên chủ từ trong nhà có dẫn theo một nha hoàn tên là Oánh Thảo, hầu gái này hiển nhiên không phải, không khỏi hỏi: "Oánh Thảo đâu rồi?"

Hầu gái ngồi, trên mặt vẫn khá là cung kính nói: "Thái thái gọi cô ấy đi chăm sóc nhị thiếu gia, bởi thế, trời chưa sáng đã đi rồi."

Văn Anh nhớ ra. Cô vừa đến liền xem rất nhiều thông tin tình báo, không thể nhận ra ngay hôm nay là ngày gì, nên mới hỏi như vậy.

Nhị thiếu gia trong miệng đối phương, chính là đứa con ngoại thất kia, hai ngày trước mới được mẹ ruột của hắn dẫn tới, Thiệu Các Thiên cũng rất bất ngờ, đó là một lần điểm ngũ ở phương Bắc, không nghĩ tới còn để lại nói giống, lập tức vô cùng phấn khởi giao đứa nhỏ cho nguyên chủ. Cũng may không ghênh người phụ nữ kia vào cửa.

Nhưng nếu Văn Anh không xuyên tới, đối phương chẳng mấy chốc sẽ đường nhập thất.

Dưới sự hỗ trợ của hầu gái, Văn Anh thay y phục, trong nhà đều theo phong cách phương Tây, chỉ có mỗi mình cô là trên mặc áo dưới mặc váy, váy xòe theo hoa văn bát bảo cầu kỳ, tà váy rộng lớn, ống tay rộng chắp ở trước người, rất là đoan trang văn tĩnh.

Hầu gái nhìn cô vài lần, không hiểu sao, hầu gái cảm thấy hôm nay thái thái đặc biệt khác lạ.

Ngày xưa cũng ăn mặc như vậy, nhưng con mắt cô ấy lại vô thần, phiêu du giống như quý hồn vậy, khuôn mặt trang nghiêm, trông còn già hơn vị thái thái đã qua đời ngày trước. Hiện tại, ánh ban mai mờ nhạt chiếu ở trên người cô, khuôn mặt mềm mại, thấy mình nhìn lâu, hơi nghiêng qua dùng mắt dò hỏi.

Động tác cúi cằm khẽ nghiêng đó, ánh mắt uyển chuyển đó, được cô ấy làm ra lại ý nhị lưu chuyển, đẹp không sao tả xiết.

Bây giờ hầu gái đã hơi chút hiểu được, tại sao đại soái lại kháng kháng muốn cưới một phụ nữ có học.

Hầu gái không biết thái thái đã biến thành người khác, Văn Anh mới từ thế giới cổ xuyên đến, không như hậu thế bắt buộc học theo, chỉ có kiểu dáng không có thần hồn. Cử chỉ của cô hiển nhiên còn giống thế gia tiểu thư hơn nguyên chủ một ít.

Từ miệng hầu gái, Văn Anh đã biết hiện giờ là lúc nào, suy ra được qua ba bốn ngày nữa, ngoại thất sẽ tới cửa, than khóc nói cô ngược đãi con cái. Nhưng cô vẫn thông thả dùng cơm, sau đó mới đi xem "con trai thứ hai" của mình.

Diện tích của Thiệu công quán hơn hai mươi mẫu, tổn hơn triệu đồng bạc mà kiến tạo nên, nơi đây khí thế khoáng đạt, nguy nga lộng lẫy như cung điện, cột trụ cân xứng chỉnh tề, chống lên cao ngất. Ngay phía trước, từ cánh cửa sắt khắc hoa, còn có thể nhìn thấy một thảm cỏ xanh, tầm nhìn rộng lớn.

Ngày đông sáng sớm, lúc sương mù chưa tan hết, gió thổi vào người, chui thẳng vào khớp xương, khiến người ta đau buốt.

Nhưng ở đằng xa, Văn Anh nhìn thấy một cậu nhóc dơ dáy, mặc quần áo phong phanh, đang đuổi theo một cái đĩa ném. Lao nhanh cùng với hắn còn có một con chó có hình thể khổng lồ, cả hai hình như đang tranh đoạt thức ăn, đầu đã dữ dội.

Sau lưng hắn, đứng một đám người hầu nam đang hò hét, trong đó có một người cầm cái còi, thần sắc hưng phấn. Bên trong họ còn có một hầu gái, chính là hầu gái của Văn Anh, Oánh Thảo.

Lúc Văn Anh đi tới bên cạnh, lúc này Oánh Thảo mới từ trong trạng thái xem cuộc vui hoàn hồn: "Thái thái đến!"

Mấy gã người hầu nam qua loa vấn an, sau đó tiếp tục chơi đùa, Oánh Thảo kéo Văn Anh đến một bên, lặng lẽ nói: "Thái thái ngài không biết, nhị thiếu gia này thực sự quá là tức cười! Ngày đó hắn tới đây, quả thật là dơ không chịu nổi, chúng tôi còn tưởng là mẹ hắn không đối xử tốt với hắn, không nghĩ tới, hắn lại bị nuôi thành cậu tính! Ăn cơm thì muốn ăn trong chậu, tôi đặt com trên bàn, vừa dòi mắt tí thì hắn đã ôm đồ ăn xuống đất. Muốn tắm cho hắn, hắn còn hung tợn trừng tôi..."

Oánh Thảo còn chưa dứt lời, bên cạnh đã truyền đến tiếng quát.

Thì ra cậu nhóc bảy tám tuổi này bị quát roi, mà bên cạnh hắn, con chó lớn ngậm đĩa ném về nên được cho một cục thịt tươi. Mắt hắn lom lom nhìn, nuốt nước miếng, không dám phản kháng.

Đám hầu nam kia ở bên cạnh cười đùa không ngớt, coi hắn chẳng khác gì một con chó.

"Cái roi kia là sao thế này?" Văn Anh mặt mày phát lạnh.

Oánh Thảo cười nói: "Thái thái còn không biết xảy ra chuyện gì sao, đây chẳng phải quy củ nhà chúng ta? Tội khó khăn lắm mới giao hảo được với Trường Thuận ca, anh ấy mới chịu nghe đề nghị của tôi đó."

Lúc này Văn Anh mới nhớ. Theo lý thì nguyên chủ được nuôi dưỡng trong dòng dõi thư hương, cổ tình tâm lý của chủ mẫu nhà này không được bình thường, đối với bà ta, con do chính thất sinh ra mới là con, phải đọc sách hiểu lý lẽ, ôn trọng hào phóng, con do thiếp thất sinh ra, đừng nói là đi học, động chút là đánh chửi chịu phạt, phải nuôi bọn họ trở nên nhát như chuột, mới vừa lòng đẹp ý. Mưa dầm thấm đất, tam quan của nguyên chủ cũng bị ảnh hưởng.

Bởi vậy, nguyên chủ bị tổ ngược đãi con cái, lại thật không oan chút nào, cho dù cô ấy không tự mình động thủ, nhưng cũng thâm dung tung chuyện này.

Đáng tiếc bọn họ không biết, vận mệnh của nguyên chủ sẽ vì thế mà xảy ra biến đổi cực lớn, còn đứa bé hiện tại bị khất khe này, tương lai sẽ trở thành nhân vật thứ tư, nằm ngoài các thủ lĩnh quân phiệt.

Lần này, thời cơ cô xuyên tới vẫn không tính quá tốt, nếu sớm một chút, trước khi hạ nhân chưa kịp động thủ liên ngăn cản, còn có thể đi theo con đường từ mẫu. Bây giờ hầu gái của cô đã giao tế với đám người này, tiếp xúc cả buổi, cô có ý định gì, hầu gái đều đã thay cô biểu đạt rõ ràng rành mạch, nếu cô đột nhiên trở mặt, ai cũng sẽ không tin.

Oánh Thảo đang định thay thái thái nhà mình sửa sang áo choàng, tay vừa duỗi ra, đã thấy thái thái loáng một cái, đi tới cạnh Trường Thuận ca?

Văn Anh muốn Trường Thuận đưa roi.

Đại thiếu gia nhà họ Thiệu có sở thích nuôi chó dữ, Trường Thuận chính là người chuyên môn thay hắn trông giữ.

Hắn thấy thái thái tìm hắn, không chút sợ hãi, "ò chào" cười một tiếng, "Roi này thô ráp xù xì, coi chừng bị thương tay ngài nha."

Văn Anh nhận roi, cũng không để ý hắn, chỉ lo thử độ mềm dẻo của roi.

Đến khi cậu nhóc kia như một con chó dữ ngậm đĩa ném trở lại, cô giơ tay quát ra một roi, có thể nói là nhanh, chuẩn, độc, không chút lưu tình!

Trường Thuận lập tức nhìn ngơ ngác.

Oánh Thảo kinh hãi, tức khắc ngăn cản Văn Anh: "Thái thái kìm cái vậy, chuyện như vậy giao cho hạ nhân chúng tôi là được rồi, cẩn thận ô uế tay ngài!"

Văn Anh gấp roi lại, "Có gì lạ đâu, mẫu thân trước đây không phải cũng tự tay dạy dỗ sao?"

Lúc này, những người khác mới hiểu ý đồ của cô, thì ra là muốn tự tay dạy dỗ? Bọn họ có hơi sợ sệt, thư hương thế gia mà cũng dùng roi quát người sao?!

Cậu nhóc bị một roi đánh đến ngây người. Hắn không thể hiểu, rõ ràng đã ngậm đĩa về, tại sao không cho ăn, còn muốn đánh hắn? Hắn buồn bực tóm lấy nhúm cỏ mục.

Người hầu nam lại vút đĩa ném đi, hắn lần nữa chạy như bay, nhanh hơn cả con chó lớn!

Nhưng khi hắn trở về, lại bị đánh một roi!

Hắn bắt đầu cúi kinh, trong cổ họng phát ra tiếng gào gừ.

Văn Anh nhìn Oánh Thảo: "Bảy tuổi, lại không biết nói?"

Oánh Thảo ngây ngẩn trước dáng vẻ dùng roi của thái thái mình, vội vàng nói: "Mẹ hắn không phải đến từ cái nơi bẩn thỉu kia sao, má mì chỗ đó chờ cô ta sinh xong liền vứt đứa bé đi. Về sau tình cờ tìm thấy, lúc đó hắn được một con chó cái nuôi lớn." Oánh Thảo nói xong bĩu môi, "Mẹ hắn vội vã lên đường vào Nam 'tìm người thân', đầu thêm dạy hắn."

Nói thật, nếu không phải hắn không biết cáo trạng, bọn người hầu cũng không dám chà đạp hắn như thế.

Văn Anh hiểu ra, mặt ngoài lại như không chút thương hại hắn, năm lần bảy lượt, chỉ cần hắn chạy về, không quản thắng hay thua, đều cho một roi!

Hắn rốt cục không chịu nổi, gào một tiếng nhào lên, cắn lấy tay Văn Anh!

Oánh Thảo không nhịn được thét chói tai --

Cậu nhóc cắn cô gái, hung tợn cứ như một con chó săn, giọt máu tích táp nhỏ xuống bãi cỏ, biểu cảm của cô gái lại mảy may chưa biến, vẫn nhu mì điềm đạm, còn nở nụ cười, cúi đầu nói: "Dù người có làm vậy, cũng không có đồ ăn nha."

Cảnh tượng này, khiến đám người Trường Thuận không tự chủ được dựng đứng tóc gáy!

Dưới ánh mắt ra hiệu Văn Anh, hầu nam run rẩy ném đĩa, chân cậu nhóc vừa chuyển động, Văn Anh lại quát một cái!

Hắn quay đầu nhìn cô, đứng lại bất động.

Hai ba lần như thế, chỉ cần lúc đĩa ném bay ra ngoài, hắn đứng yên, thì sẽ không bị ăn roi.

Hắn hiểu rất nhanh.

Văn Anh nhìn thấy một rô thịt tươi bèn cau mày, đành phải lấy một miếng điểm tâm mà bọn người hầu dùng lúc tán chuyện, đút cho hắn ăn.

Hắn nhào lên như con sóc, ngấu nghiến nuốt xuống bánh ngọt, đầu lưỡi cuốn một cái, mảnh vụn điểm tâm trên ngón tay cô đều bị liếm sạch sẽ.

Văn Anh vén lên mái tóc tóc lộn xộn trước trán hắn, có thể nhìn ra ngũ quan tuy non nớt cũng đã rất sắc bén, xương mày nhô cao, lông mày rậm xéo lên, trong mắt lộ ra khí tức hung lệ.

"Thật ngoan." Cô sờ đầu hắn.

Con mắt vốn đang hung ác của hắn, mê mẩn nhìn cô.

Một trong những lý do mình ra chương lâu đó là: chương này tới tận 6.217 chữ, gấp đôi bình thường (○Δ○ //)

Đạo này bắt đầu bận rồi, nhưng mình sẽ cố up đều đặn, mọi người tiếp tục ủng hộ nhé. v(▽ ▽)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Quân phiệt chó săn (2)

Edit: Thiên Tình

Vết thương trên tay Văn Anh không sâu, nhưng dù sao cũng bị răng cắn thủng, cô vẫn kêu thầy thuốc gia đình đến tiêm. Cậu nhóc cũng được cô dẫn về, bảo Oánh Thảo giúp hắn tắm rửa, bôi thuốc.

Cả người hắn đầy vết bầm và vụn cò, lại thêm chưa quen tắm rửa, toàn thân bẩn thỉu như trẻ lang thang. Nhắc tới cũng tội, mẹ ruột của hắn chê hắn dơ, trước khi gặp đại soái còn đè hắn lại tắm một lần, về sau chẳng thêm ngó ngàng.

Đa số người mẹ trên đời này đều rất thương con mình, thà rằng mình khổ cũng không muốn chúng khổ, nhưng luôn có ngoại lệ. Có thể ở lúc đứa bé chào đời cho phép người ta vứt bỏ hắn, sau đó ngoài ý muốn tìm về cũng chỉ vì hắn có khuôn mặt tương tự Thiệu Các Thiên, cảm thấy có giá trị lợi dụng, hiển nhiên đây chính là một ngoại lệ.

Nghiêm túc lại nói, Thiệu đại soái khắp nơi lưu giông, cũng không tốt hơn chỗ nào, Văn Anh không khỏi hoài nghi, thần sử đại nhân lựa chọn hắn, là do thân phận gái hồng lâu của cô ta, nên người duy nhất có thể tiếp xúc chính là Thiệu Các Thiên.

Nếu không thì kẻ tỏa sáng ngang tầm với cha mình trên bản vẽ, con trai Thiệu Các Thiên, Thiệu Nhất Phong, mới hắn là lựa chọn tốt nhất.

Bên này, cô đang cố gắng sắp xếp suy nghĩ, thầy thuốc gia đình đã tiêm xong một mũi. Cô còn chưa khóc, đầu kia Oánh Thảo đã khóc lóc từ trên lầu chạy xuống.

"Thái thái! Đừng kêu tôi tắm cho hắn nữa, bằng không, hay là dạy tôi cách dùng roi đi!"

Văn Anh ấn lấy bông gòn cầm máu, hỏi: "'Làm sao vậy?'"

"'Thằng nhóc quý đáng ghét đó! Tôi coi quần áo cho hắn, hắn liến cần tôi, cũng may cách tăng áo bông dày, nếu không tôi cũng bị hắn cắn thủng lỗ rồi!'"

Trong lúc này, cậu nhóc cũng đã chạy xuống lầu.

Phải nói Thiệu đại soái thật đúng là gã thô kệch, ném con trai cho Văn Anh xong, liến mắt tằm mắt tích, cho tới bây giờ, vị nhị thiếu gia họ Thiệu này tuy được gọi là nhị thiếu gia, lại chưa hề có tên.

Cô đương nhiên biết hắn về sau tên là Thiệu Đình Ngọc, nhưng trước mắt không thể nói.

Cô thấy hắn luôn nhìn chằm chằm vào ống kim trong tay bác sĩ, đồng tử co lại, bèn vẫy tay với hắn: "Đầu tiên cho người một cái nhũ danh đã, gọi là Tiểu Hồ, được không?'"

Hồ hủy tranh hề vu đình trung (hồ và tề giác tranh đấu trong triều đình), hắn nhất định không phải vật trong ao.

Thiệu Đình Ngọc không biết nàng nói gì, hắn còn đang trong trạng thái đề phòng, bắp thịt căng cứng, phảng phất bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn cô!

Văn Anh bảo bác sĩ cắt ống kim, thấy hắn quả nhiên thả lỏng hơn, lại gọi Oánh Thảo đưa khăn nóng qua.

Oánh Thảo do dự, "'Ngài muốn đích thân lau người cho hắn sao? Hay là thôi đi, hắn rất hung hăng, không bằng gọi bọn Trường Thuận ca...'"

Văn Anh đã sớm nghĩ xong lý do đối phó hầu gái, nói: "Nếu để gia nhìn thấy sẽ nói cái gì? Và lại, cứ xem như giết thời gian đi, bây giờ gia nhìn ta không vừa mắt, ta cũng không muốn sắp lên chọc hắn, chúng ta được ngày nào hay ngày ấy thôi."

Lời này nói đến đáng thương, Oánh Thảo ở mặt ngoài cũng không tiện tranh luận với thái thái, nhưng trong lòng không cho là vậy, nuôi lớn thằng nhóc ngoại thất này lại được gì? Có cơ hội, vẫn nên khuyên thái thái lấy lòng đại soái mới là ổn thỏa.

Oánh Thảo quyết định chủ ý, bưng bồn nước nóng và khăn mặt đến, vắt xong đưa qua, chỉ ở một bên đề phòng.

Văn Anh thấy hắn đứng xa xa bèn cười, từ bàn trà lấy ra một miếng bánh đậu đỏ trong đĩa, đặt ở lòng bàn tay. Lại vẫy tay với hắn, trong chớp mắt, hắn đã gần ngay trước mặt, bắt lấy tay cô, há miệng nuốt bánh ngọt.

Văn Anh thay hắn vén sợi tóc bị hắn ăn vào miệng, phát hiện hắn chỉ biết nuốt, cơ hồ không nhai, cô thầm ghi nhớ.

Đợi hắn ăn đến hơn một nửa, mới cầm khăn nóng lau mặt cho hắn. Hắn ngừng một giây, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn, lúc liếm đến lòng bàn tay cô, Văn Anh khẽ "hít" một tiếng.

Lòng bàn tay thỉnh linh có một vết đỏ.

Là xuất hiện lúc Văn Anh dùng roi, thân thể này non mềm, có dùng roi bao giờ? Khi cô đánh hấn lại cố gắng khống chế lực đạo, nhìn cô vẻ đáng sợ, trên thực tế mỗi lần đều chọt thu thể lại, trái lại chấn tay cô.

Thiệu Đình Ngọc kỳ quái nghiêng đầu, lại liếm một cái, thấy cô không phản ứng, chớp chớp mắt liếm hết mảnh vụn điểm tâm, còn không quên thè lưỡi liếm quanh miệng, như một con chó nhỏ.

Thấy thái thái bình yên lau xong mặt hấn, Oánh Thảo cảm thấy khó hiểu, rõ ràng lúc này hấn con như con sói đã tính khó thuần, đầu ngoan ngoãn như thế, làm như là mình bịa chuyện với thái thái vậy!

Oánh Thảo tức tối, muốn bắt hấn đi bôi thuốc, tay vừa duỗi ra, Thiệu Đình Ngọc bỗng ngẩng đầu lên, Oánh Thảo không khỏi "ò!" một tiếng.

Ngoại trừ tóc tai lộn xộn, làm ảnh hưởng cảm quan, có thể nhìn ra hấn rất giống đại sói.

Mắt hấn vốn là to tròn, con ngươi đen nhánh lại lớn hơn người khác một chút, khi nhìn, ánh mắt long lanh như biết nói. Lại thêm đôi lông mày rậm của hấn, nếu trừng mắt, giống như bị động vật ăn thịt nhìn chăm chăm, khiến người ta lông tơ dựng thẳng.

Lưng Oánh Thảo đổ một lớp mồ hôi, đột nhiên thu tay về.

*

Sau khi Văn Anh lau mặt cho Thiệu Đình Ngọc, liền để thầy thuốc gia đình khử trùng vết thương sau lưng hấn, còn cô thì lên lầu vào phòng ngủ.

Lần này không có cảnh trung gian, khiến cô bất an. Ở tình huống bình thường, z942121 sẽ xuất hiện bên cạnh lúc không người, cho nên cô muốn thử xem.

Ngay lúc cô đóng cửa, chợt thấy tâm niệm vừa động, một giây sau, đã bước vào không gian.

"21?" Cô hô lên, mới nhìn thấy bóng người quen thuộc đi ra khỏi dòng dữ liệu đang xoay quanh.

"Xin lỗi, thời gian cô hoàn thành nhiệm vụ vừa vận trùng với thân sử khác, không gian chỉ có thể mở ra cho một người, cho nên tạm thời đối với cô đóng cửa."

Nghĩ tới trong không gian này vừa mới có một người khác đã ở, Văn Anh không khỏi hiểu kỳ, đáng tiếc không thể chạm mặt, nếu không đã có thể trao đổi, giao lưu kinh nghiệm.

Sau khi z942121 rút ra tín ngưỡng lực, cảm xúc về thế giới trước cũng được rút đi, cô chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, nặng nề trong lòng phảng phất được quét sạch.

Trước khi đối phương bắt đầu đánh giá, cô đột nhiên hỏi: "Nếu như là sơ suất bên phía anh, vậy tôi có được bồi thường không?"

"!..."

Z942121 dừng lại trong hai phần ngàn giây mới đáp, "Nhiệm vụ lần này, cô đã thu hết tín ngưỡng lực của ba người, một người trong đó là đối tượng vượt qua ngoài thân phận, dựa trên việc cô mạnh dạn sáng tạo, đánh giá nhiệm vụ đẳng cấp A, bồi thường ngạch ngoại, đánh giá nhiệm vụ lên cấp S.""

Cấp S??

Hấn đáp ứng quá nhanh, cấp S có vẻ hi hữu như vậy cũng tới quá dễ dàng, Văn Anh trong nháy mắt hoảng hốt, lẽ nào trên cấp S còn có cấp SS, SSR hay gì đó?

Nhưng vô luận thế nào, khen thưởng cấp A- đã mang cho cô trợ giúp không tưởng tượng nổi, cấp S chắc vô cùng ghê gớm rồi!

Cũng giống lần trước, cô được dẫn tới gần bờ sông dữ liệu.

Lần này cô nghiêm túc mò một lần, nhưng chỉ mò thì thực sự rất khó cảm nhận được đây là cái gì, tốc độ chảy của chúng lại cực kỳ nhanh, thường là đầu ngón tay của cô vừa chạm đến, một giây sau đã vụt mất.

Nhiều lần như vậy, cô bất chấp, tiện tay túm một cái.

Không cần tốn sức, thứ kia liền nổi lên mặt nước, đó là ——

Một cái kén phát sáng.

"Ồ?" Z942121 phát ra âm thanh như đang thắc mắc, lần này hấn dừng lại hơi lâu, khoảng một giây sau mới nói, "Là một vật thể sống thành niên, do bị thời không biến hóa xung kích, lùi về thời kỳ ấu niên. Cô rất may mắn, tỷ lệ thân sử rút trứng vật thể sống chưa tới một phần vạn, bởi vì chúng nhanh nhạy hơn vật chết, dễ chạy trốn."

Vừa nghe vậy, tuy tạm thời còn chưa nhìn ra lợi ích của nó, nhưng tựa hồ rất lợi hại.

Đương nhiên, trong tương lai khi đã chung sống với vật thể sống thành niên này, Văn Anh mới nhận ra, sở dĩ mình một phát đã bắt được vật thể sống, không phải may mắn cao bao nhiêu, mà là đối phương căn bản lười di chuyển!

Bởi vì lui về thời kỳ ấu niên, cho dù đi vào thế giới cũng không thể giúp được gì, cho nên Văn Anh tạm thời gửi nó ở chỗ z942121. Có lẽ là lần đầu tiên phát hiện mình còn có chức năng chứa đồ, mãi cho đến cô rời đi, z942121 đều không nói gì nữa.

Thời gian trong không gian ngưng động, thế là Văn Anh kì kèo một lát mới xuất hiện ở phòng khách.

Ngoại trừ thầy thuốc gia đình và Oánh Thảo, còn có thêm một hạ nhân, đang cố sức đè xuống Thiệu Đình Ngọc, ước chừng là Oánh Thảo gọi tới giúp một tay.

Thiệu Đình Ngọc bị người đàn ông thân thể cường tráng áp chế không thể động đậy, chỉ có thể nhe răng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ.

Bác sĩ thấy cô trở về, nói: "Thái thái, ngoại trừ vết thương do roi, trên người nhị công tử còn có triệu chứng phát sốt, nếu có thể, tôi muốn tiêm một liều cho cậu ấy, mới dễ hạ sốt."

Văn Anh đi tới, mu bàn tay kề sát trán cậu nhóc, thử nhiệt độ một chút. Lúc này lau mặt cho hấn đã cảm thấy nhiệt độ trên người hấn khá nóng, vào lúc này nhìn lại, quả nhiên nóng như lò sưởi.

Cô nhớ tới cảnh tượng hần đề phòng khi thấy ống kim, hỏi: "Có thể dùng thuốc hạ sốt không?"

"Xem tình hình của nhị công tử, ước chừng phải sốt hai ngày, tốt nhất nên tiêm." Hần chẩn chừ, cuối cùng vẫn chân thành đề nghị.

Bác sĩ thông thường đều nghiêng về điều trị bảo thủ, nếu hần đã nói ra lời này, hiển nhiên dùng thuốc mang hiệu quả không cao.

Văn Anh gật đầu.

Thầy thuốc lấy một ống kim khác ra khỏi bao, đâm vào lọ thủy tinh rút thuốc, lúc lấy rút kim, trên kim tiêm có treo một giọt nước, như thể bị mũi kim chọc thủng, trượt xuống dưới. Không ai chú ý tới, đồng tử Thiệu Đình Ngọc bỗng dưng co rụt.

Đến khi ống kim kia đến gần, hần bắt ngờ vùng vẫy kịch liệt, tay của bác sĩ run lên, suýt nữa đâm vào người mình!

Văn Anh thấy thế, cười động viên thầy thuốc: "Trẻ con đều sợ tiêm, ngài chờ chút."

Tầm mắt cô rơi xuống trên người Thiệu Đình Ngọc, lúc này hần đang nhìn chòng chọc ống kim, lúc vùng vẫy, cánh tay bị hạ nhân nắm đến đỏ lên lại như không nhận ra, chỉ xem ống kim như hồng thủy mãnh thú, mắt không nháy một cái!

Cô bỗng đưa tay, bưng kín mắt hần.

Lòng bàn tay mềm mại của cô gái kề sát vào mắt, tầm mắt tối sầm lại, thứ sắc nhọn kia bỗng nhiên biến mất. Bắp thịt căng cứng của hần thả lỏng, nhất thời có chút mờ mịt.

Ngay sau đó, trên cánh tay đột nhiên truyền đến một cơn đau nhói, hần "Gào" một tiếng liền muốn tránh thoát, mà lại rất nhanh bị kéo vào một cái ôm ấm áp mà thom ngát.

Lưng hần được một người vỗ nhẹ, đỉnh đầu truyền đến tiếng nói chuyện mềm nhẹ: "Ngoan nha, tiêm xong sẽ khỏi bệnh."

Hần nghe không hiểu, chỉ khó hiểu mà dùng mũi khê ngửi ngửi, cảm thấy nơi này dường như là nơi an toàn, giọng nói kia cũng làm cho người ta cảm thấy an tâm, dưới âm thanh này, tính cách của hần dần thấp xuống, ngu ngơ đóng chặt mắt lại.

Đến khi bông gòn đè xuống, lúc Văn Anh thay hần thả xuống ống tay áo, hần khò khò ngủ thiếp đi.

Nếu bé Yến đã bảo mình từ từ, mình đành phải từ từ cho em nó vui vậy hehe.

Lần này rắc rối nằm ở cách xưng hô, 2 người trước là hiện đại và cổ đại, người này lại là dân quốc, nửa nạc nửa mỡ, thân phận của Văn Anh nữa, nên xưng hô sao với mấy anh đây...?? Thôi thì tạm thời cứ vậy đi, có gì sửa lại sau.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Quân phiệt chó săn (3)

Edit: Thiên Tinh

Oánh Thảo phát hiện hai ngày nay thái thái nhà mình bắt đầu thay đổi, muốn nói thay đổi rất lớn cũng không đúng, nhưng lại có thể khiến cô nhận ra.

Từ lúc thái thái còn là tiểu thư, cô đã đi theo ngài ấy. Trước đây, ngày nào thái thái cũng bị giam trong tú lâu, thêu thùa, cắm hoa, pha trà, học nữ giới, rất là đa tài đa nghệ, nhưng có lẽ do bị giam lâu, đầu óc không nhanh nhạy, luôn có vẻ chất phác, mở miệng ngậm miệng đều là những lời răn dạy cứng nhắc hết như một giáo viên, dù có nóng giận, cặp mắt kia vẫn thiếu hụt sức sống, giống như một con cá chết bị sóng dao đập trên thớt gỗ, tròng ra tròng mắt trắng đục.

Bây giờ trong mắt thái thái lại như là được rót một dòng suối linh động, hay hoặc như người trong trang giấy được thổi hồn vào, nhíu mày cười nhẹ, cất bước xoay người, đều giống như cung nữ trong tranh. Chẳng lẽ thật là do ngày tháng trước đây quá buồn tẻ, nuôi đứa bé lên tốt lên?

Nhưng thái thái đối đãi thẳng thớm ngoại thất kia, cũng làm cô không hiểu.

Nếu nói không tốt với hần, nhưng lại đồng ý mang theo bên người nuôi dạy, nếu nói tốt với hần, hình như cũng không phải..

Trên bàn ăn chữ nhật kiểu Âu, đập ập cao lương mỹ vị tinh xảo, mặc dù đại soái như cũ không tới, nhưng thực đơn đã là thông lệ. Văn Anh muốn bọn họ làm ít lại, bọn họ cũng sẽ không nghe. Món ăn muốn màu muốn vẻ, càng lộ rõ bàn ăn trống rỗng không người.

Nhưng từ khi Thiệu Đình Ngọc bị Văn Anh sửa lại cái tật ăn cơm dưới gầm bàn, bàn ăn trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Nhắc tới chuyện nhị thiếu gia sửa tật xấu bằng cách nào, Oánh Thảo cũng là sau lưng mát lạnh. Ban đầu nhị thiếu gia vẫn ngồi xỏm dưới đất, thái thái cũng không để tâm, tự mình dùng cơm xong, liền gọi người dọn món ăn.

Đói mero một bữa, nhị thiếu gia bèn biết nhảy lên bàn cầm đồ ăn. Nhưng thái thái gọi người cầm chổi lông gà, nếu tay hần duỗi đến trên bàn, liền gõ mạnh xuống. Năm ba lần như thế, nhị thiếu gia gấp đến độ muốn cắn người, thái thái mới sai người chuyển ghế sang cạnh mình, nếu hần nhảy lên ghế rồi mới duỗi tay ra, thì sẽ không ai đánh hần.

Nhị thiếu gia bay lên nhảy xuống vài lần, lúc ăn cơm bắt đầu quen ngồi xỏm trên ghế ăn cơm.

Nhưng ngồi xỏm mà ăn, thái thái vẫn không hài lòng, từ đó về sau, bắt đầu dùng biện pháp tương tự ép hần ngồi đàng hoàng.

Oánh Thảo đã không chỉ một lần nghe được người hầu bàn tán về thái thái, nói rằng thái thái không coi nhị thiếu gia là người, thủ đoạn này, rõ ràng là dùng để thuần phục con chó con mèo!

Đám người hầu nam từng chứng kiến Văn Anh dùng roi, càng là nói y như thật, nước miếng tứ tung, còn kém không chỉ vào mũi thái thái mà mắng "già nhân già nghĩa".

Oánh Thảo tức giận muốn xông tới phân bua, nhưng thái thái ngăn cản, nói là: "Bọn họ nói cũng không sai, phương pháp đó của tôi quả thật không phải dành cho con người."

Văn Anh nghĩ là, ứng phó với người phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường, cho dù cô chịu ân cần dỗ ngọt Thiệu Đình Ngọc, hẳn cũng nghe không hiểu một chữ.

Nhưng khi nói như vậy, Oánh Thảo lại cảm thấy thái thái vẫn là thái thái của ngày xưa, chỉ trở nên bình tĩnh hơn, đáng sợ hơn chút thôi.

Không biết tại sao, khi Oánh Thảo nhìn thấy thái thái ung dung dùng cơm, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh, dọc theo cằm ngài ấy, lưu chuyển tựa như những viên ngọc óng ánh, khi chất rõ ràng là xinh đẹp mà hoà nhã, lại khiến cô bất giác rung mình.

"Gọi người dọn hết món mặn trên bàn đi." Văn Anh bỗng nhiên lên tiếng, đề xuống bàn tay đang duỗi ra của Thiệu Đình Ngọc, "Tiểu Hồ chỉ ăn thịt không ăn rau thì sao được chứ."

Thiệu Đình Ngọc tuy không hiểu, nhưng trực giác và phán đoán đều rất chuẩn, món thịt vừa bị lấy đi, hẳn cũng không đuổi theo người bụng thức ăn, mà là nhìn thẳng vào Văn Anh.

Văn Anh đưa đũa tới trong tay hắn, thấy hắn mỗi tay cầm một chiếc, tò mò chọc chọc món ăn trên bàn.

Cô vòng tới phía sau, kiểm tay phải hắn, dùng đũa gấp một miếng cải trắng, đặt vào trong bát hắn. Thiệu Đình Ngọc trừng mắt miếng cải kia hồi lâu, ghét bỏ cảm chèn đẩy ra.

Động tác quá ngang bướng, Văn Anh xem mà cười rộ lên.

Cô suy nghĩ một lát lại ngồi về chỗ cũ. Trên bàn chỉ có cạnh chỗ ngồi của cô là còn đặc biệt để lại một món bò bít tết, cô đổi sang dùng dao dao nĩa cắt ra một miếng nhỏ, thấy ánh mắt hắn sáng quắc, miếng chảy nước miếng, mới dùng nĩa ghim lấy bỏ vào bát hắn.

Hắn đưa tay muốn bắt, cô lại không dời nĩa, dạy hắn nói: "Thịt."

Thiệu Đình Ngọc ăn không được thịt nên rất sốt ruột, Văn Anh lặp lại một lần, hắn nghiêng đầu, cổ họng phát ra âm thanh không rõ ràng.

Cô lại ghim thêm một miếng rau chung với thịt, đưa tới miệng hắn.

Hắn "gào" một tiếng, cắn không chút nghĩ ngợi.

Văn Anh định thu tay về, lại phát hiện hắn đuổi theo, liếm sạch nước sốt bò bít tết không cần thận đính vào nơi cổ tay cô.

"Mũi chó." Cô không nhịn được cười, nhéo mũi hắn, lại nói: "Sau này không cho như vậy, biết không?"

Thiệu Đình Ngọc chỉ ngơ ngác mà nghe.

*

Từ ngày tiêm thuốc sau đó bắt tri bắt giác ngủ khò, Thiệu Đình Ngọc liền ngủ trong phòng Văn Anh.

Buổi chiều, Oánh Thảo ôm một cái bao bố chứa quần áo của Thiệu Đình Ngọc vào phòng Văn Anh, cầm giặc nói: "Thái thái, đằng kia nhờ người đưa quần áo đến, nói là làm riêng cho nhị thiếu gia, sợ nhị thiếu gia lạnh, phi, bóng gió là đang mắng chúng ta khát khe con trai cô ta, có gòi thì đừng đưa vào phủ..."

Trên tấm thảm lông, rải đầy đồ chơi xếp hình bằng gỗ, chân Oánh Thảo giẫm đến một góc tam giác, hô lên "ui da", thấy nhị thiếu gia nhanh như chớp nhìn thẳng qua đây, ngượng ngùng cười, vội vã dời chân.

"Đừng đạp đồ chơi của Tiểu Hồ chúng ta, người khác mà đụng vào thì cậu nhóc không cần nữa đâu." Văn Anh đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, thấy thế cười cười, làm người phát ngôn cho hắn.

Thiệu Đình Ngọc chớp mắt, quả nhiên vút khỏi gỗ hình tam giác ra xa.

Oánh Thảo ho một cái, "Thái thái, hay là chúng ta ném mấy quần áo này? Trong phủ đại soái cái gì mà không có, đâu cần cô ta phải làm ra vẻ!"

"Giữ lại thôi." Văn Anh lật qua một trang sách, bỗng nhớ tới cái gì, phân phó: "Em cứ để nguyên bao bố này, lại đi tìm một cái tương tự, bỏ bừa mấy bộ quần áo vào, sau đó ném đi."

"Ồi chao?"

"Ném ban ngày nhé, tốt nhất có người nhìn thấy."

Oánh Thảo không rõ, nhưng vẫn làm theo lời dặn.

Chờ Oánh Thảo đi, Thiệu Đình Ngọc chơi chán chê, bò lên giường chuẩn bị ngủ. Văn Anh cũng lên giường, điều chỉnh chiếc đèn bàn màu xanh ngọc đến độ sáng vừa phải, cầm một quyển sách thiếu nhi, dùng tiếng nói mềm nhẹ kể chuyện cho hắn.

Cô phát hiện cậu nhóc chó săn này rất thích giọng đọc sách của mình, vào những lúc thế này, hẳn sẽ buồn phòng bị, thỉnh thoảng cô đọc một hồi, cổ họng hắn cũng sẽ phát ra vài tiếng lẩm bẩm mơ hồ, như là đang bắt chước cô nói chuyện.

Cứ như vậy, buổi tối lại là thời gian dạy học thích hợp nhất.

Nhưng tương tự, khi bò xuống phòng bị, hắn ngủ cũng cực kỳ nhanh.

Văn Anh đọc đến một nửa, nghiêng đầu qua, hắn đã bất lấy áo gối ngủ thiếp đi. Ánh mắt lúc nào cũng lộ vẻ hung ác đã nhắm lại, lông mày cũng thả lỏng, tóc mái tán ra, nhìn bộ dáng ngủ say của hắn lại như thiên sứ. Văn Anh hôn trán hắn một cái, tắt đèn ngủ.

Trong bóng tối, "thiên sứ" mà cô nghĩ rằng đã thiếp đi, lại mở mắt, con ngươi đen thui chuyển động, như có mảy phần không rõ, lấy tay sờ trán.

*

Hôm sau tỉnh lại, phòng bếp truyền ra tiếng ồn ào, hiển nhiên truyền không tới tai Văn Anh, nhưng Oánh Thảo lại đánh thức cô.

"Thái thái, không ổn rồi, nhị thiếu gia ăn trứng đồ không sạch sẽ, bị tiêu chảy!" Oánh Thảo dừng một chút, nhỏ giọng lầm bầm, "Đám người kia đều nói là ngài không cho cậu ấy ăn cơm no, nên nhị thiếu gia mới sáng sớm chạy đến nhà bếp ăn vụng."

Lúc nói chuyện, Oánh Thảo cũng không cảm tức như thường ngày, hiển nhiên cô ấy cũng nghĩ như vậy. Ngay cả nhị thiếu gia muốn ăn thịt, hôm qua thái thái cho đẹp hết món mặn, thịt bò cũng không cho hẳn mấy cái, hẳn ngừi được mùi chạy đi ăn vụng là quá bình thường.

Văn Anh xuống lầu, thấy hần nằm trên ghế sa lông, thần sắc mệt mỏi, liền ôm hần vào lòng ngực.

Hần dậy sớm, không hiểu sao lại đi ra ngoài, áo ngoài cũng không mặc, vào lúc này da lạnh như muốn đóng băng, cô vừa kê sát đã bị lạnh đến mức run run. May mà lúc đi xuống có cầm theo quần áo, thế là phủ áo cho hần, lại cẩn thận cài nút.

Đầu của Thiệu Đình Ngọc tựa vào đùi cô, khi trở mình, đầu hướng vào trong, con mắt đen như mực nhìn cô.

Cô cười nhẹ an ủi, vỗ lưng hần: "Tiểu Hồ đừng sợ, có thách đám người kia cũng không dám hạ độc nhóc đâu."

Nếu nói nhóc chó săn tự mình ăn vụng, Văn Anh kiên quyết không tin.

Mỗi lúc ăn cơm, hần luôn tỏ ra đặc biệt nghe lời, nghe lời đến nỗi khiến người ta cảm thấy đáng thương. Nếu là một chú chó con được chó mẹ nuôi lớn, nó sẽ chỉ biết giành đồ ăn, chứ không ngoan ngoãn chờ người cho ăn như hần.

Văn Anh biết đây chính là kiệt tác của mẹ ruột hần.

Năm đó Thiệu đại soái còn chưa phải đại soái, chỉ là một tên thổ phi, đương nhiên chỉ tìm vui ở chốn lầu xanh hạng xoàng, cho nên tố chất của mẹ ruột Thiệu Đình Ngọc hiển nhiên không cao. Một người như thế, tự mình xuôi Nam nương nhờ đại soái, lộ phí dọc đường từ đâu ra? Không thể thiếu được đi hành nghề cũ, bán da bán thịt, nhóc chó săn thì bị cô ta đem ra làm "đồ chơi" giải buồn cho ân khách, giống như dạy dỗ động vật trong đoàn xiếc vậy, làm tốt thì cho cơm ăn, không tốt thì không cho.

Hần đầu không lại người lớn, thời gian lâu, hiển nhiên bị huấn luyện ra.

Tuy hần là cốt nhục của đại soái, nhưng từ nhỏ được chó nuôi lớn, ngay cả nói chuyện cũng không biết, người không ra người, mẹ hần cũng không dám khẳng định đại soái có yêu thích đứa con như vậy hay không. Kiến thức cô ta hạn hẹp, chỉ nghĩ tới lợi ích trước mắt.

Sau khi tới phủ đại soái, đám hầu nam cũng phát hiện thói quen này của hần, mới đem hần ra đùa bỡn.

Cho nên chỉ có chuyện ăn vụng, là hần không dám làm.

Đám người này bắt quá là khi dễ hần không biết nói chuyện mà thôi.

Văn Anh âm thầm tính toán thời gian, kém không nhiều chính là ngày hôm đó, người phụ nữ kia sẽ tới cửa đòi lẽ phải. Trước kia, cô duy trì phong cách của nguyên chủ, mặc kệ bọn hạ nhân làm nhảm đồn đại rằng cô khát khe Thiệu Đình Ngọc, chỉ để cho đối phương tìm ra lý do thích hợp mà chất vấn thôi, không nghĩ tới mẹ ruột hần còn sợ không đủ, lại xuống tay với hần.

Đúng như cô nghĩ, không lâu sau, nghe nói Thiệu đại soái trở về.

Thiệu Các Thiên trên người mặc quần trang, tay cầm roi ngựa, bước đi như bay, thấy Văn Anh đang ngồi ở phòng khách, mày rậm nhíu lên, tiếng nói hùng hậu: "Nghe nói, cô giày vò đứa con trai mà tôi vừa mới tìm về cũng không nhẹ nhỉ?"

Hần ném roi cho hầu nam, bệ vệ ngồi đối diện cô, bày tư thái thâm vấn.

Những người hầu có tư cách ra vào thính đường, đều ở một bên lặng lẽ nhìn trò hay.

Hần đến chưa được bao lâu, bên ngoài truyền đến một giọng nữ kịch cỡm, "Ai da, soái gia đi nhanh quá, người ta bước chậm, ngài chờ tôi với." Cô ta mặc sườn xám xẻ tà cao, mặt đầy son phấn, vừa vào thính đường, tầm mắt đầu tiên là lượn vòng quanh mặt Văn Anh, sau đó mới rơi xuống trên người con trai ruột, lập tức thét lên kinh hãi: "Này là, nhị thiếu gia của chúng ta làm sao vậy ——"

Bạn đang đọc truyện *Mối Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Quân phiệt chó săn (4)

Edit: Thiên Tình

Văn Anh còn chưa nói, Thiệu Đình Ngọc đã bị tiếng thét của cô ta đánh thức, lông mi dài run lên, ngồi bật dậy.

Người phụ nữ kia hơi kinh ngạc, nuôi đứa con này trong suốt một quãng đường, xưa nay chưa từng thấy hần ngồi yên, nhớ là hần lúc nào cũng như một con chó nhỏ, không ổn định nhích tới nhích lui.

Thiệu Các Thiên cũng kinh ngạc.

Lần trước vừa nhìn thấy mặt, hần nhận ra ngay đây là con trai mình, không nói hai lời dẫn về nhà. Nhưng đối với biểu hiện khác hẳn người thường của Thiệu Đình Ngọc, hần cũng ấn tượng sâu sắc, cứ chỉ vô có, rất thích ăn thịt, không biết nói chuyện, gọi một tiếng ba cũng không biết.

Vì chuyện này, mẹ ruột Thiệu Đình Ngọc đã khóc lóc với hần một phen, nói rằng Thiệu Đình Ngọc vừa ra đời đã bị người ta vứt đi, trăm cay nghìn đắng mới tìm về được, dạy hơn một năm vẫn không mở miệng, mới định dẫn qua cho hần nuôi dạy. Hần làm sao có kiên nhẫn dạy dỗ con nít, ngay cả đứa con cả cũng ném vào trường học sĩ quan cho xong chuyện, lại nghĩ đúng dịp mình vừa cưới vợ, dứt khoát ném cho cô ấy.

Lúc này nhìn lại, thật sự có thay đổi?

Văn Anh sờ đầu Thiệu Đình Ngọc an ủi, nói: "Người ở ngay đây, nói tôi giã vò con nít, đại soái có chứng cứ không?"

Thiệu Các Thiên liếc mắt một cái, rất nhanh có người tùy ý chỉ định mấy người hầu đi đến.

Mấy ngày nay, hành vi của Văn Anh cũng gây hiệu quả kinh sợ, ban đầu bọn người hầu còn không dám nói bậy, nhìn nhau chờ ai đó sẽ mở miệng trước.

Thiệu Các Thiên thấy thế càng ngờ vực, nghiêm khắc lên tiếng, bọn họ mới chịu nói.

"Trong phòng bếp nấu món ăn phủ đầy một bàn, nhị thiếu gia chưa ăn no, thái thái đã bảo người dọn dẹp."

"Không sai, nhị thiếu gia muốn cầm thịt ăn, thái thái liền sai người lấy chổi lông gà đánh cậu ấy, tội nghiệp nhị thiếu gia không biết nói chuyện, chỉ có thể đói bụng."

"Tôi nhìn thấy thái thái lấy roi đánh nhị thiếu gia! Thật đáng sợ!"

Thiệu Các Thiên hoài nghi mình nghe lầm, mỗi một chuyện, không có chuyện nào là giống một tiểu thư xuất thân thư hương sẽ làm, hắn đột nhiên hoài nghi mình bị lừa, chẳng lẽ gia đình đó tìm bừa một cô gái lấy lệ hắn?

Hắn bình sinh ghét nhất người khác lừa hắn.

Con mắt Thiệu Các Thiên híp lại, lóe qua một tia sát ý.

Người phụ nữ kia thấy thế bèn đắc ý vô cùng, lắc lư đi tới trước mặt Văn Anh, rất là thương tiếc nói: "Soái gia cũng đừng quá nghiêm khắc, thái thái chúng ta còn nhỏ, chắc hẳn thấy tôi sinh con cho ngài, tiểu cô nương không vui, mới phát cáu với nhị thiếu gia..." Cô ta nói xong liền dặt tay Văn Anh, dùng thái độ trưởng bối vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô.

Nhưng cô ta mới vừa vỗ một cái, bên cạnh đột nhiên duỗi ra một bàn tay, đẩy ngã cô ta!

Cô ta bị té đau, ngã trên mặt đất "Ai da" thét lên, định chỉ trích Văn Anh, ngẩng đầu lên lại phát hiện là con mình đẩy mình!

Thiệu Đình Ngọc đẩy cô ta vô cùng dùng sức, đến mức cả người bổ nhào về phía trước, bị Văn Anh ôm lấy eo. Nhưng ánh mắt dữ tợn như loài sói của hắn, nhìn chằm chằm người phụ nữ làm bộ làm tịch kia, cổ họng phát ra tiếng gầm, như đang nói chuyện, hoặc như lời cảnh cáo của chó săn khi sắp cắn người.

Người phụ nữ kia bị dọa giật mình, mặt mày biến sắc, cố gắng duy trì nụ cười, nói: "Nhị thiếu gia đây, đây là thế nào, mẹ là mẹ ruột của con mà..." Cô ta không biết mình có nhìn lầm hay không, có lẽ là con bé đứng cạnh Văn Anh đây chăng?

Nhưng ánh mắt của hắn khiến trong lòng cô ta "lộp bộp" một tiếng, vội vàng quay đầu nhìn soái gia.

Quả nhiên, Thiệu Các Thiên hoài nghi liếc cô ta.

Biến số xảy ra ngay chớp mắt, nhưng Thiệu Các Thiên ngồi ở đối diện, nhìn rất kỹ càng. Việc người phụ nữ kia vỗ mu bàn tay của Văn Anh giống như là một tín hiệu nguy hiểm, khiến tiểu tử kia cảnh giác, thẳng nhóc đường như cho rằng cô ta muốn gây bất lợi cho Văn Anh, nên mới nhảy ra đẩy người.

Thằng nhóc... đang bảo vệ Văn Anh?

Thiệu Các Thiên bỗng có chút không xác định, nếu như bọn họ nói, vị thái thái này của hắn đối xử tệ bạc với tiểu tử kia, thế tại sao tiểu tử kia muốn bảo vệ Văn Anh?

"Đại soái từng nghe qua câu chuyện Khổng Tử dạy theo năng khiếu mỗi người chưa?" Văn Anh như là hoàn toàn không đặt người phụ nữ kia vào mắt, đưa tay vuốt vuốt đầu tóc lộn xộn của nhóc chó săn.

Có lẽ động vật nhỏ là đơn thuần nhất, mặc dù ở một vài khía cạnh, cô có những hành vi khiến người khác hiểu lầm, thường hay "khất khe" hắn, nhưng hắn vẫn nhạy bén nhận ra tấm lòng của cô.

"Cái này..." Thiệu đại soái mặt mày lúng túng.

Văn Anh dùng giọng nói dịu dàng động lòng người, kể cho hắn một lần, sau đó nói: "Nói vậy đại soái cũng đã nhận ra, Tiểu Hồ khác hẳn người thường. Đối với người phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường, biện pháp giáo dục trẻ con bình thường sẽ không có hiệu quả. Thằng bé ăn thịt không ăn rau, cơ hồ không nhai kỹ đã nuốt đồ ăn, tạo gánh nặng rất lớn cho dạ dày, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, cho nên tôi mới không chế ẩm thực của cậu ấy."

Nếu không có cái đẩy hồi nãy, lời nói của cô cũng sơ lược, nhưng tiểu tử này rõ ràng thân cận Văn Anh, Thiệu Các Thiên không khỏi gật đầu.

"Tiểu Hồ?" Thiệu Các Thiên khó hiểu.

Văn Anh liếc nhìn hắn, nhân nhạ nói: "Ngài quý nhân bận chuyện, đi lại vội vã, chưa đặt tên cho cậu ấy, tôi đành lấy nữ danh trước."

Thiệu Các Thiên không hiểu sao, khí thế hơi yếu đi, ho một tiếng, "Cũng tốt, trước tiên đặt cái tiện danh cho dễ nuôi."

"Từng có người viết câu thơ: Kim qua thiết mã, khí thôn vạn lý như hổ (Giáo vàng ngựa sắt, khí nuốt vạn dặm như hổ), chỉ riêng một chữ này đã thể hiện khí thế hào hùng như vậy, làm sao có thể gọi là tiện danh?" Văn Anh không đồng ý nói.

"..."

Thiệu Các Thiên bị lời trách cứ của vợ mà ghen hờn, đáng sợ chính là hắn căn bản nghe không hiểu, trong lòng không khỏi kính nể người có học thức. Khí thế của gã què mùa này chợt xiu xuống, sờ sờ mũi không nói gì.

Người phụ nữ kia nằm trên đất hồi lâu mới bò dậy, thấy đại soái lại bày ra thái độ như vậy, âm thầm nôn nóng, vội hỏi: "Vậy thái thái ngài để con tôi chịu lạnh lại nói như thế nào? Tôi không hiểu những thứ kia, nếu như bỏ đói đứa bé là có lý do của ngài, vậy khiến đứa bé bị đông lạnh là đạo lý gì?! Ngài xem khuôn mặt trắng bệch của nhị thiếu gia đi, vừa nhìn là biết thân thể hư nhược, cũng không biết quần áo mà tôi đưa tới, ngài có muốn cho nhị thiếu gia mặc hay không đây..."

Văn Anh nhân nhạ đáp một câu: "Không vừa người."

"Cho nên ngài ném à?" Cô ta lập tức bắt chẹt, "Đó chính là tấm lòng mà tôi dành cho con mà..."

Không thể không nói, suy cho cùng là người trải việc đời, cô ta ra vẻ đau xót vẫn rất đáng xem, không chút phù phiếm phô trương, rung rung muốn khóc nhìn Thiệu đại soái.

Thiệu Các Thiên không chịu nổi nói: "Bất kể thế nào, dù sao cũng là mẹ ruột thằng bé đưa qua, ném đi cũng quá..."

"Đại soái có thể kiên nhẫn nghe tôi nói hết lời?" Văn Anh nhẹ giọng nói, "Bởi vì không vừa người, cho nên tôi bảo Oánh Thảo thu lại. Oánh Thảo, đi lấy bao vải kia ra đây."

Oánh Thảo thanh thúy đáp một tiếng.

"..."

Thiệu Các Thiên không hiểu sao lại sinh ra một loại ảo giác "cô ấy là cô ỷ". Nếu hẳn biết có một câu nói gọi là "Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt (*)", sẽ hiểu tình cảnh trước mắt của mình là gì.

(*) Xuất xứ từ 《Tào Quế Luận Chiến》. Tào Quế đã dựa vào tài trí của mình giúp nước Lỗ nhỏ yếu đánh bại nước Tề hùng mạnh. Tào Quế giải thích rằng: "Đánh trận là dựa vào dũng khí. Hồi trống đầu tiên dũng khí phấn chấn, hồi trống thứ hai dũng khí sa sút, hồi trống thứ ba dũng khí khô cạn. Dũng khí của họ biến mất, thì dũng khí quân ta dồi dào, vì thế chiến thắng!"

Ba lần bảy lượt bị Văn Anh áp chế, hẳn đã không còn sức để đấu với cô rồi.

Khí thế của người phụ nữ kia cũng yếu đi, áp ứng: "Chuyện này... Còn chuyện cô dùng roi quất người nữa..."

"Được rồi!"

Thiệu Các Thiên chán việc cô ta không rõ tình thế như vậy, cô ta vừa ra tiếng đã đau đầu, dùng tay vỗ tay vịn ghế sofa một cái, định nổi giận, chợt nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng cười khê.

Nơi cửa lớn đang đứng một người, hẳn nghiêng người dựa vào khung cửa, mặc một bộ Âu phục màu trắng, cà vạt nới lỏng, hai tay cắm vào túi quần, dưới chân là đôi giày da được lau chùi bóng loáng, chiếc này đạp lên chiếc kia, hơi cúi đầu, con mắt ngăm cười từ dưới nhìn lên, bốn cợt cực kỳ, quả thực phong lưu phóng khoáng.

"Hôm nay thật náo nhiệt, phụ thân cũng ở đây, còn có..." Đôi mắt đào hoa của hắn nhìn về phía Văn Anh, đuôi mắt nhếch lên, ám muội đa tình khó mà nói hết, "Mẫu thân."

Thái độ của hắn có chút khiêu khích, mặt Thiệu Các Thiên vốn nhìn thấy con trai còn vui sướng, lập tức sầm xuống.

Văn Anh và mọi người theo hướng Thiệu Các Thiên nhìn lại, quả nhiên, đây chính là nhân vật mục tiêu mà cô lựa chọn, có độ sáng ngang bằng với Thiệu đại soái, Thiệu gia đại thiếu gia Thiệu Nhất Phong.

Hắn và cô tuổi tác xấp xỉ, hiện giờ hắn còn đang học trường quân đội, được người ta xưng là thiếu soái, tác phong lại khác xa cha hắn.

Ngay lúc bầu không khí trong phòng trở nên kỳ dị, một âm thanh ngáy ngô không rõ ràng vang lên: "Mẫu... thân..." Có vẻ ngong ngịu.

Văn Anh kinh ngạc nhìn nhóc chó săn trong lồng ngực, nhóc chó săn gọi cô xong, lại nhủu mày, vô cùng nghiêm túc nhìn Thiệu Nhất Phong, ánh mắt hung ác.

Thiệu Nhất Phong cũng nhìn hắn, kỳ quái nhủu mày.

*

Có nhóc chó săn trợ công, những chứng cứ mà Văn Anh chuẩn bị kỹ trước đó cũng không dùng tới, Thiệu Các Thiên lập tức xử phạt tới tởn lời dèm pha, gián tiếp thay Văn Anh lập uy.

Còn mẹ ruột của nhóc chó săn, Văn Anh không có bất kỳ hảo cảm với cô ta, cô biết lúc đối phương vào Nam còn mang theo một người hầu, vì thế đề nghị Thiệu Các Thiên đi tra xét, Thiệu Các Thiên rất nhanh liền tra ra chân tướng.

Biết được con trai mình từng bị mẹ ruột đối đãi như chó, hẳn giận tím mặt, sai người chặt đứt đôi chân người phụ nữ kia làm trừng phạt, tác phong ngang ngược không thể rõ ràng hơn!

Văn Anh thấy chuyện tình giải quyết, lúc này mới có thời gian sắp xếp những thông tin liên quan tới thần sử sa đoạ.

Thần sử sa đoạ tên gọi Mị Hề, chính là một trong chín đóa kim hoa của Bách Nhạc môn, chỗ ăn chơi xa hoa nhất tỉnh Sâm. Xếp theo vai vế, cô ta là người vào muộn nhất nhưng cũng là trẻ nhất, bởi vậy được xưng là Mị Cừu.

Kỳ thực lần này, đối tượng mà cô lựa chọn khác với Mị Hề, đối phương chọn Thiệu Các Thiên, cô chọn Thiệu Nhất Phong, đương nhiên, vì có thêm một quả cân trên bàn cân, nhằm áp đảo đối phương, Thiệu Đình Ngọc cũng mục tiêu cô cần quan tâm.

Nhưng tạm thời xem ra, các cô sẽ không xuất hiện giao thiệp.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ, Oánh Thảo gõ cửa phòng ngủ, "Thái thái, xuống lầu dùng cơm"

"Tiểu Hổ đi phòng ăn chưa?"

Oánh Thảo gật gù, "Nhị thiếu gia đi tới rồi, nhưng đại thiếu gia còn ở trong phòng. Hôm qua đại thiếu gia hình như lại đi chơi rất trễ mới về... Thái thái, cần tôi đi thỉnh không?"

"Hiểu rồi, để tôi đi gọi cậu ta."

Hiện tại là kỳ nghỉ của trường quân đội, vì thế Thiệu Nhất Phong rời trường chuyển về nhà sống, nhưng hắn thường ban ngày ra ngoài chơi đến khuya, đại soái vẫn như cũ, hai ba ngày không ở nhà, thế nên không ai quản hắn.

Văn Anh và Thiệu Đình Ngọc ăn đến một nửa, Thiệu Nhất Phong mới lững thững bước vào. Cô hữu hảo cười, không chờ hắn nói gì, cũng không bận tâm hắn, lực chú ý hoàn toàn đặt trên người nhóc chó săn.

Cậu nhóc ăn quá nhanh, cô phải lấy đũa đè lại đồ ăn trong bát, để hắn nhai kỹ đồ ăn trong miệng.

Hắn còn chưa dùng đũa thành thạo, mỗi khi sốt ruột liền dùng tay bắt, cô cũng không hoàn toàn hạn chế, chỉ là sau khi hắn ăn xong, mới lấy khăn ăn lau tay cho hắn.

Cô làm đến nghiêm túc cẩn thận, rất ra dáng người làm mẹ, nhưng vì tuổi còn trẻ, lại giống một người chị.

Mỗi một động tác đều rơi vào mắt Thiệu Nhất Phong, hắn lên tiếng cười nhạo, tức khắc bỏ bát đũa mất khẩu vị.

Văn Anh cũng thăm ghi nhớ biểu hiện của hắn.

Cô biết Thiệu Nhất Phong nhất định không thích mình và đứa em trai đột nhiên nhô ra này, nhưng không nghĩ tới cách làm của hắn lại cực đoan như vậy.

Ngày hôm sau, Văn Anh vừa xuống lầu, đã nghe được tiếng chó sủa dữ dội.

"Xảy ra chuyện gì?" Cô hỏi một người hầu nam ở cửa.

"Không biết chuyện gì nữa, nhị thiếu gia giết chó của đại thiếu gia, đại thiếu gia đang cầm súng muốn giết cậu ấy!"

Tìm Văn Anh đáp nhanh một nhịp, vội vã đi tới bãi cỏ, lúc đến nơi, nghe thấy "đùng" một tiếng, súng bắn sát qua người Thiệu Đình Ngọc.

Thiệu Đình Ngọc tóc tai lộn xộn, con dao găm trong tay đang nhỏ máu, đó là vật mà cô cho hắn dùng để phòng thân. Ánh mắt hắn hung ác nhìn thẳng chàng trai đối diện, không sợ hãi chút nào, thấp người xuống, bày ra tư thế như chuẩn bị vật lộn, cổ họng phát ra tiếng phẫn nộ.

Về mặt của hắn kích thích chàng trai đối diện.

Thiệu Nhất Phong nhìn có vẻ thờ ơ giờ súng, tay cầm súng lại cực kỳ dùng sức, hiển nhiên rất tức giận với hành động lúc trước của Thiệu Đình Ngọc, từ từ đưa họng súng nhắm ngay hắn.

Ngay lúc Thiệu Nhất Phong sắp bóp cò, bỗng một người phụ nữ chạy tới, đưa Thiệu Đình Ngọc che kín ở phía sau, "Cậu muốn làm gì thẳng bέ?"

Chính là mẹ kế của hắn.

Giọng nói của cô sốt sắng mà run rẩy, đôi mắt phượng kia bởi vì căm tức nhìn hắn, lại lộ ra một nét đẹp rực lửa.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Quân phiệt chó săn (5)

Edit: Thiên Tình

Thiệu Nhất Phong không nghĩ tới sẽ có người lao ra. Mà cô dùng tư thái bảo vệ người phía sau, mắt nhìn thẳng vào mình, trong mắt chứa đựng con thịnh nộ lúc thấy người mà cô yêu quý bị hắn thương tổn. Ánh mắt đó làm hắn hơi hoảng hốt.

Cô bất chấp mọi thứ che chở cho người phía sau: "Không cho phép cậu đụng thẳng bέ!"

Trong nháy mắt sững sờ qua đi, khóe miệng hắn ngậm mấy phần cười, trong mắt phát lạnh, "Cô tưởng cô là ai?"

Văn Anh kiểm chế nhóc chó săn đang rực rộ phía sau, nín thở, tập trung nhìn thẳng hắn nói: "Không cần biết tôi là ai, đứa nhóc này là em trai cậu."

Hắn dường như cảm thấy buồn cười, "xi" cười một tiếng.

"Tôi nghe nói lúc này Tiểu Hồ làm chó cậu bị thương, tôi thay Tiểu Hồ xin lỗi cậu." Văn Anh hơi dừng, sau đó nói tiếp: "Nhưng cậu thả chó hại người trước, có tư cách gì rút súng? Chẳng lẽ "hung hăng can quấy" chính là bản lĩnh mà đại thiếu gia nhà họ Thiệu học được trong quân giáo sao?"

Thiệu Nhất Phong thu lại nụ cười, đáp trả cô: "Chẳng lẽ "miệng lưỡi bén nhọn" chính là bản lĩnh mà mẫu thân học được trong gia đình thư hương?"

Thiệu Đình Ngọc ở sau lưng Văn Anh, muốn rời khỏi vòng bảo hộ của cô, non nớt đọc từng chữ: "Mẫu... thân... đánh..."

Hai kẻ hiểu chiến, Văn Anh đầu đầu xoay người bảo hắn đừng nói chuyện.

May mà nhóc chó săn vẫn khá ngoan, tội nghiệp ngờ ngác nghiêng nghiêng đầu, sau đó ngậm miệng, đi liếm vết máu trên tay.

Đến khi Văn Anh quay đầu qua, chỉ thấy Thiệu Nhất Phong cười trào phúng, "Cô xem, tôi không đánh hắn, hắn liền muốn đánh tôi, chẳng lẽ... mẫu thân cũng sẽ thay tôi làm chủ?"

"Nếu cậu nhóc phạm sai trước, tôi đương nhiên sẽ không thiên vị cậu ấy." Văn Anh vô cùng nghiêm túc nói.

Bởi vì thái độ của cô quá tự nhiên, Thiệu Nhất Phong dùng một lát, yên lặng nhìn cô hồi lâu.

Văn Anh liếc nhìn họng súng đen ngòm kia, cố gắng ôn hòa nhã nhặn nói: "Nếu như không dự định nổ súng, không bằng thiếu soái thu súng lại trước đi."

Hắn bình thân cười cất súng, "Nề mặt mẫu thân..."

"Cám ơn."

*

Sự kiện nổ súng tạm thời hạ màn, sau đó Văn Anh nghe nói con chó kia bị thương không nặng mới coi như yên tâm, trẻ con sức yếu, con chó kia cũng không phải không biết trốn, chỉ rách da chảy thôi, Thiệu Nhất Phong hẳn là nhìn thấy máu mới nượn có phát tác.

Nhưng nếu nói hẳn thật sự sẽ bắn chết Thiệu Đình Ngọc, Văn Anh không tin, Thiệu Nhất Phong cũng không phải cha hẳn Thiệu Các Thiên, hể nóng máu lên là bất chấp mọi thứ, lúc hẳn chân chính muốn động thủ ngược lại sẽ nượn tay người khác, không tự mình ra trận. Chuyện lần này, chỉ sợ bất quá cũng là lấy nhóc chó sẵn ra đùa giỡn mà thôi.

Điểm duy nhất có thể nhận ra từ trong đó chính là, hẳn cũng không chấp nhận Thiệu Đình Ngọc là em trai hẳn.

Hai đứa con riêng nếu đối chọi gay gắt, đối với cô độ khó đương nhiên sẽ lên cao, làm thế nào giữ được cân bằng liền trở thành vấn đề tương đối khó khăn, nhưng trước mắt còn không cần cân nhắc nhiều như vậy, dù sao nhóc chó sẵn vẫn chưa lớn.

"Mẫu thân, ăn." Thiệu Đình Ngọc tốn sức phun ra ba chữ, rõ ràng hơn lúc trước rất nhiều, thậm chí hai chữ "mẫu thân" đã có thể kêu liền mạch.

Văn Anh cầm thước gõ tay hẳn, "Chỉ biết ăn thôi."

Cô gõ không lưu tình, mu bàn tay hẳn đau xót, hẳn trọn to hai mắt, giống như đang trọn trừng, lộ vẻ hung ác. Mà dưới ánh nhìn chăm chú của Văn Anh, hẳn lại rút tay về sờ soạng, ngay cả tóc cũng ịu xiu cụp xuống.

Từ lúc lập uy lần trước, địa vị của Văn Anh trong dinh thự không thể nghi ngờ tăng lên không ít, cô muốn đổi một căn phòng thành thư phòng, phân phó một tiếng, hôm sau đã thu dọn xong. Cô xem thư phòng này như nơi dạy bảo nhóc chó sẵn.

Tình huống của nhóc chó sẵn đặc thù, để giáo viên khác dạy thì cô thực sự không yên tâm, huống chi đây cũng là cách tăng tiến tình cảm giữa họ. Không có cái gì so với từ nhỏ dạy đến lớn, càng có thể bồi dưỡng tình cảm.

Mà bản thân nhóc chó sẵn cũng cực kỳ thông minh, ngoại trừ nói chuyện, viết chữ trì trệ hơn người khác một chút, kỹ năng hằng ngày là số không, nhưng ở vài phương diện khác, hẳn có bản lĩnh khác hẳn với người thường.

Có một lần Văn Anh phát hiện đồng hồ Omega của mình bị hẳn tháo thành linh kiện, cô tức giận đánh hẳn một trận, nhưng không lâu sau, chiếc đồng hồ kia lại hoàn hảo không chút hư tổn đặt trên bàn trang điểm của cô, làm cô hoài nghi là ai đó đi mua một chiếc khác về.

Chuyện tương tự như thế nhiều lên, cô mới phát hiện hẳn có năng lực đặc thù ở phương diện này.

Theo lý, trẻ con có sở trường ở mặt nào, phụ huynh nên tìm giáo viên tương ứng đến dạy, miễn cho kéo dài vô ích. Nhưng kỹ năng của hẳn quá đặc biệt, nếu cô thật sự gọi thợ sửa đồng hồ hay thợ sửa xe đạp đến phủ đại soái dạy học, gãi què mùa Thiệu Các Thiên kia chẳng phải sẽ sĩ diện lên lập tức giờ sủng giết người?

Dứt khoát cứ để nhóc chó sẵn tự chơi tự vui, cô cũng mặc cho hẳn phát triển, không cầu thành tài, chỉ cần thích thú là được.

Nhưng ngoại trừ thích phá hoại, hẳn còn thích ăn, lúc Văn Anh dạy hẳn nói chuyện, viết chữ, luôn phải lấy đồ ăn ra dụ, đến nỗi từ chữ "mẫu thân", chữ đầu tiên mà hẳn học được chính là "ăn", kế tiếp là "đánh", "giết", "chết".

Văn Anh tức giận lại đánh hẳn thêm mấy trận.

Lúc nghỉ giữa giờ, Oánh Thảo đẩy cửa đi vào, bụng một đĩa Macaron sắc thái sặc sỡ.

Văn Anh nhìn thấy mắt hẳn sáng lên, bèn cầm một cái bánh màu vàng sữa nhét vào miệng hẳn. Ngoại trừ thịt, tiểu tử này còn là người cuồng điểm tâm ngọt, bây giờ hẳn đã dùng thìa có đáng có vẽ, chỉ có điều tính tình vẫn nóng, thường quệt bơ lên mặt, vì thế cô mới cần dặn dỗi điểm tâm thành Macaron.

Thiệu Đình Ngọc "gào" một cái cắn Macaron, lại theo thói quen liếm đầu ngón tay của Văn Anh, một chút hương vị cũng không tha.

Văn Anh không để ý, chỉ nghiêng đầu hỏi Oánh Thảo: "Phần của đại thiếu gia đã đưa qua chưa?"

"Đưa rồi." Oánh Thảo nói, "Đại thiếu gia gọi người trả lại y nguyên, hầy, lần nào cũng vậy, thái thái vẫn muốn đưa nữa sao..."

Văn Anh trầm ngâm, "Để tôi tự đưa qua."

"Vậy thái thái nhất định phải cẩn thận, mấy con chó trước cửa phòng đại thiếu gia rất đáng sợ!"

Nói tới chuyện này cũng buồn cười, từ lần nhóc chó sẵn đâm thương một con chó của Thiệu Nhất Phong, hẳn lập tức gọi người mua thêm hai con về, giống như đang hơn thua với ai vậy, xích chúng ở cửa phòng mình. Đây là đầu một mình thua, nên định đánh hội đồng?

Văn Anh nghĩ đến đây liền không nhịn được cười.

Chẳng qua hẳn mua toàn chó lớn, cười thì cười, những cũng rất đáng sợ. Ban đầu cô muốn tới gần phòng hẳn, tò về quan tâm cũng không được, sau đó cô từng bước dùng thịt và đồ chơi hồi lộ chúng, mới từ từ tốt lên.

Văn Anh đi tới phòng của Thiệu Nhất Phong, theo thường lệ chơi với mấy con chó một lát. Cô giờ tay định gõ cửa, chợt phát hiện khung cửa có một cái khe, không khép lại. Có lẽ có chó trông cửa, bọn họ cũng lười đóng.

Cô thấy Thiệu Nhất Phong ngồi ở bên giường, đang cúi đầu nhìn một tấm ảnh trong tay.

Tấm ảnh trắng đen, hơi cũ kỹ, đường viền ó vàng hiển lộ lịch sử lắng đọng. Trong hình là một người phụ nữ đang cười mộc mạc xán lạn, cố gắng ăn mặc trẻ trung thời thượng, lại có vẻ chẳng ra cái gì cả, bối cảnh là phủ đại soái, đứng bên cạnh Thiệu Các Thiên.

Cô bụng đĩa bánh ngọt, rón rén đến gần lò đầu ra hỏi hẳn: "Đây là mẹ ruột của Nhất Phong à?"

Hẳn bỗng lật úp tấm ảnh cầm trong tay lại, giọng điệu chất vấn, "Sao cô lại ở trong phòng tôi?"

"Buổi trưa cậu không ăn bao nhiêu, tôi bụng điểm tâm cho cậu."

Thần sắc của hẳn như là "không nghĩ tới", ngừng chốc lát, nộ nụ cười: "Cô không trông nom thẳng cún con nhà cô, quân tôi ăn cơm nhiều hay ít làm gì?"

Cô cũng cảm một cái Macaron đưa tới miệng hắn, mím môi cười, "Người ta có miệng là vì ăn cơm, cậu thì ngược đời, có miệng vì nói chuyện."

Câu nói đùa mang chút gì đó thân thiết, Thiệu Nhất Phong chỉ cảm thấy da đầu hơi tê, do dự một hồi, cuối cùng vẫn không nhận được nhận đồ ăn trong tay cô.

Văn Anh thấy tay trái của hắn vẫn luôn cầm tấm ảnh không buông, không khỏi nhẹ giọng, "Đạo này lúc nào cậu cũng không ở nhà, là vì tôi sao..." Vì cô chiếm mất vị trí của mẹ ruột hắn.

Câu này tuy cô không thốt ra miệng, nhưng hai người đều rõ ràng.

"Không lẽ cô cho rằng, tôi đang khổ sở vì cái chết của bà ta?"

Hà?

Văn Anh khó hiểu nháy mắt, như đang nói "chẳng lẽ không đúng sao".

"Mẹ tôi là vì đi trốn với gã đàn ông khác, mới chết trong chiến loạn." Hắn nhẹ nhàng nói, nụ cười lạnh nhạt, "Tại sao tôi phải khổ sở vì loại phụ nữ này?"

Dáng vẻ của cô luôn luôn đoan trang mà thông tuệ, lúc này cũng ngẩn ra, trong mắt toát ra sự hấp tấp và bối rối: "A, xin lỗi..."

Cô xin lỗi càng khiến hắn khó chịu hơn cả việc vô tình mạo phạm, hắn như cười như không hỏi: "Mẫu thân hình như còn nhỏ hơn tôi một tuổi nhỉ."

"Cái gì?"

Cô tựa hồ chưa kịp phản ứng, đã nghe hắn nói tiếp: "Thật đáng thương, còn trẻ như vậy, phụ thân có thể thỏa mãn cô sao?"

"Thiệu Nhất Phong?" Cô vừa sợ vừa giận.

"Ồ, bộ dáng tức giận cũng rất đẹp." Hắn giải nút áo, khẽ nhún mày, "Gần đây phụ thân đang thân thiết với nữ nhân khác, chắc không rảnh quan tâm cô rồi, bằng không chúng ta thử xem?"

"Cậu!" Cô bỗng mặt đỏ lên, "Cậu không thể bởi vì mẹ cậu là người như thế, mà cho rằng phụ nữ khắp thiên hạ đều là --"

Cô còn chưa nói hết, trong phút chốc, đã bị đẩy mạnh về phía sau, cả người bị đẩy ngã vào giường.

Đĩa Macaron mà cô cầm trong tay rơi xuống giường, những bánh ngọt tròn trĩnh đủ mọi màu sắc lăn tứ tán khắp chốn.

Thiệu Nhất Phong cúi người, vẻ mặt của hắn đã hoàn toàn thay đổi, giống như bị chạm phải điểm mấu chốt, tính hiếu chiến bùng lên. Hắn cúi người, hơi thở ầm ập truyền tới vành tai cô, "Mẫu thân hà tất tức giận như vậy..."

Bọn họ cách nhau rất gần, hắn mới chân chính có thời gian chú ý tới mặt cô.

Tướng mạo của cô quả thật nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh thuần tú lệ, tư thái mềm mại mảnh khảnh như dương liễu, tuổi xuân xanh cũng giống với các nữ sinh trong trường, nhưng cô đã lấy chồng.

Mỗi lần cô muốn vào phòng hắn, lại bị mấy con chó lớn ngoài cửa dọa sợ, hắn thường cười nhạo không ngớt. Mãi đến khi cô ngày này qua ngày nọ lấy lòng chúng, từ dè dặt lúc mới bắt đầu, đến thân mật thoải mái, hắn nhìn mà cảm thấy như mình cũng được cô vuốt lông, trở nên ngoan ngoãn lên.

Năm ngón tay của hắn đan vào tay cô, áp chế cô dễ dàng, "Lẽ nào cô không cảm thấy, loại quan hệ cảm kỳ như thế này của chúng ta sẽ thú vị hơn?"

"Vô liêm sỉ!"

Cô phảng phất kiềm nén hồi lâu, đột nhiên không biết lấy khí lực từ đâu, dùng sức đẩy hắn ra ngoài!

Sau đó cô cầm lấy Macaron bên cạnh, ném về phía hắn!

Đỏ thắm, xanh sữa, vàng sữa, từng quả "bom" diêm lệ ném vào người hắn.

Thiệu Nhất Phong kinh ngạc nhìn động tác của cô, không kịp đề phòng lao đảo lui về sau hai bước, "Chờ..."

Hắn mới nói được một chữ, trên trán lập tức bị ném một cái!

"Vô liêm sỉ!" Dáng vẻ tức giận của cô quả nhiên xinh đẹp, mắt phượng đen nhánh, hai gò má hồng hồng, kiều diễm như quả đào, ném Macaron vào người hắn như đang ném cục đá, phát tiết cơn thịnh nộ.

"Vô liêm sỉ!"

Hắn giận dữ cười, "Này, tôi nói..."

"Vô liêm sỉ vô liêm sỉ vô liêm sỉ vô liêm sỉ!"

Cô không thèm nghe, lại như không biết dùng từ nào để mắng người, miệng cứ lặp lại câu này. Mãi đến khi Macaron ném hết, cuối cùng mới trừng hắn một cái, bực bội nhắc lần vấy thêu hoa văn bát bảo chi chít trang trọng diêm lệ của cô mà chạy đi.

Thiệu Nhất Phong một đường tước bỏ vũ khí, bị dồn ép phải dựa ngồi bên vách tường. Thấy bóng dáng cô đã biến mất ở cửa, mà bên cạnh hắn lại rải đầy những quả "bom" sắc đỏ.

Hắn cào loạn đầu tóc, đột nhiên "phụt" cười.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Quân phiệt chó săn (6)

Edit: Thiên Tinh

Thiệu Nhất Phong lần đầu tiên ý thức được, tốc độ trở mặt của phụ nữ là nhanh như thế nào.

Nếu là trước đây, vị kế mẫu của hắn muốn đứng vững gót chân trong nhà, cho nên đối với hắn dịu dàng đủ đường, như vậy sau khi hắn suýt nữa vượt rào, cô liền triệt để đổi thành bộ mặt khác.

Điểm tâm mỗi buổi chiều không có, sẵn sóc lúc ăn cơm không có, lời nói nhỏ nhẹ quan tâm không có, mỗi lần ở nhà chạm mặt hắn, cô xem hắn như không khí, sát vai đi qua. Khiến hắn vừa bức mình vừa buồn cười.

Biểu hiện như vậy, cũng làm cô càng giống một thiếu nữ đang trong độ tuổi thanh xuân, hình tượng kẻ mẫu giồi tâm kế mà hắn nhận định lúc trước đã tan thành mây khói, nhất thời ngẫm lại đã nghĩ không ra.

Văn Anh đứng là mượn chuyện này dùng làm cơ hội cho mình. Chẳng biết vì sao, mỗi lần gặp Thiệu Nhất Phong, cô luôn cảm thấy có chút nguy hiểm. Có lẽ do thái độ của hắn bao giờ cũng như vậy, thích làm gì thì làm, mà người thích làm gì thì làm đều vô cùng nguy hiểm.

Nhưng cô không thể vĩnh viễn tránh né hắn, cho nên lúc cần ra đường, cô tìm gặp Thiệu Nhất Phong, hi vọng hắn theo mình đến trung tâm bách hóa một chuyến.

Bỏ qua mấy chuyện kia, nhóc chó săn đã tháo gỡ hết đồ của cô, có lắp ráp lại được, có hông luôn, cô cần bỏ sung hàng gấp.

Thời đại này bất đồng với cổ đại, ra ngoài không hẳn phải có người đi theo, nhưng thân phận của cô đặc thù, ra ngoài nhất định phải làm có người bảo vệ, Thiệu Các Thiên đầu óc không nhạy, quên đưa người chuyên về khoản này cho cô, một người phụ nữ như cô mà tự mình điều động lại không ổn, cho nên dứt khoát nhờ vả Thiệu Nhất Phong.

Có lẽ kỳ nghỉ của Thiệu đại thiếu gia quá nhàn chán, hoặc là có tâm lý bù đắp, hắn đáp ứng yêu cầu của cô rất nhanh.

"Đi bách hóa Đại Tân?" Hắn sai bước đi tới, ngồi ở ghế sau chung với cô.

Cô yên tĩnh gật đầu, sau đó chuyển người xem phong cảnh. Khí trời còn lạnh, cửa thủy tinh trên xe ô tô nổi lên một tầng sương trắng, mờ mờ nhìn thấy cây cối hai bên đường.

Hắn vừa lên xe, áo khoác ngoài cũng mang theo khí lạnh, cô ôm cánh tay vuốt ve, xê dịch về phía bên cạnh.

Thiệu Nhất Phong không hiểu, chỉ tưởng cô còn để ý chuyện lúc trước, hai tay gơ lên, cười lưu manh nói: "Cô yên tâm, tôi chắc chắn cách cô rất xa."

Cô tròn mắt nhìn qua, "Kính ngữ của cậu đâu?"

"...Tôi cách ngài rất xa, được chưa?"

Tài xế từ gương chiếu hậu liếc nhìn hai người, thầm nói thái thái quả đúng là đến từ gia đình có học thức, dù loại quy củ, ngay cả việc này cũng so đo, nhất thời lại xem nhẹ câu nói đột nhiên thốt ra của đại thiếu gia nhà hắn.

Trung tâm bách hóa ở thời đại này không hề kém cạnh thế hệ sau, thậm chí có thêm một phần náo nhiệt tự phụ, dưới ánh đèn nê ông đa sắc màu chiếu rọi, trong cửa kính đều là trò chơi Tây Dương được nhập khẩu, nhân viên mặc đồng loạt một bộ sườn xám, nở nụ cười đào đạt, nhiệt tình tiếp đón khách tới.

Văn Anh ngừng bước ở một cửa hàng quần áo, Thiệu Nhất Phong vừa vịn ghế phải bạn học, liền để lại cho cô mấy người, mới đi chào hỏi người bạn.

Cách ăn mặc và khí chất của Văn Anh hoàn toàn không hợp với xung quanh, như một nàng thế gia khuê tú đi nhầm vào chốn phù hoa. Cô đi bước nhỏ, tà váy vẫn không lay động, lúc xem vật phẩm thì hơi nghiêng mặt, khí chất trầm tĩnh mà tốt đẹp.

Lúc này, liền bị người nhìn chòng chọc.

Phải nói là ở thời nào cũng có lưu manh, kẻ đến trước mặt cô trêu ghẹo có vẻ như là công tử nhà giàu, vốn dĩ bên người đi theo một nữ sinh thanh thuần, vừa nhìn thấy cô liền bất động, vung tay với người bán hàng: "Gói hết những món đồ mà vị tiểu thư này vừa ý lại đi."

Kể đó, hắn đến trước mặt Văn Anh lấy lòng: "Xin hỏi quý danh của tiểu thư?"

Văn Anh đi ba bước hắn cũng đi ba bước, Văn Anh lùi một bước hắn liền tiến một bước, mặt mũi niềm nở, tư thái lại bức bách.

Không đợi hộ vệ mà Thiệu Nhất Phong lưu lại tới đuổi đi, một vị khách nữ vừa bước vào cửa hàng đã ra tiếng cười khê: "Vị 'tiểu thư' trong miệng anh đang búi kiểu tóc phụ nhân, anh nên gọi cô ấy là thái thái mới đúng."

Văn Anh nghiêng đầu nhìn, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Mị Hề?!

Giữa trời đông, cô ta mặc một bộ sườn xám màu đỏ tím rực rỡ, hai bên xê tà lộ ra một đôi chân dài, mang tất chân, thướt tha gọi cảm. Nếu không phải phần vai có phủ một chiếc áo choàng lông, thực dễ khiến người ta tưởng chừng hiện tại đang là ngày xuân hoa nở.

Cô ta cao hơn Văn Anh nửa cái đầu, lúc đứng cạnh Văn Anh, giống như một người bảo hộ, nụ cười quyến rũ mà trêu tức hỏi: "Đúng không, thái thái?"

Biểu cảm của vị công tử ăn chơi kia bắt đầu buồn cười lên, "Thái thái?" Hắn nhìn Văn Anh, lại ngơ vực ngó qua Mị Hề.

Văn Anh gật đầu.

Đối phương nửa tin nửa ngờ.

Cuối cùng, người thật sự đuổi hắn đi lại là hộ vệ mà Văn Anh mang theo, nhưng Văn Anh vẫn nói lời cảm ơn với Mị Hề.

Mị Hề từ trong túi xách lấy ra một điều thuốc lá dành cho nữ giới, đốt lên, kẹp ở đầu ngón tay, khẽ sát đôi môi đỏ hấp dẫn, "Không cần cảm ơn tôi." Cô ta hút một hơi, sau đó nhẹ nhàng phun ra nhát làn khói trắng, như cười như không gọi cô: ""Thiệu thái thái.""

Văn Anh giả vờ không biết: ""Ngài là?""

""Mị Hề.""

""Mị tiểu thư, không biết tại sao Mị tiểu thư biết thân phận của tôi?""

""Tôi nhìn thấy thiếu soái đi theo Thiệu thái thái, tự nhiên hiểu rõ." Ánh mắt Mị Hề trở nên thâm sâu, ""Tôi tin rằng trong lòng Thiệu thái thái đã biết tôi là ai, ngài là người thông minh.""

Văn Anh không biết cô ta có ý gì, bèn qua loa nói: ""Hơi có nghe qua.""

Đối phương nở nụ cười, ""Chỉ hơi có nghe qua? Tôi từ Các Thiên lại nghe được không ít chuyện về ngài, từ trước chỉ nghe hần nhắc tới ngài cứng nhắc vô vị, gần đây lại đổi cách nói, bất kể là nuôi dạy người con trai thứ trong nhà, hay chuyện xử lý mẫu thân cậu ta, công của ngài không thể không kể. Chuyện này thật thú vị.""

""Ý của Mị tiểu thư là?""

""Gọi tôi Hề Hề là được rồi."" Cô ta tới gần Văn Anh, cái bóng cũng gần kề, ""Hay gọi tôi là hoa tường vi cũng được, cô nói xem, hoa anh đào? Chúng ta là người một nước đấy.""

Văn Anh chỉ cảm thấy tim như bị người bóp chặt một cái, bỗng nhiên đập mạnh.

Tường vi và anh đào, là đồ án đại biểu cho hai trận doanh trên bản vẽ nguồn sáng.

Nhưng cô ta làm sao biết được...

Hai thế giới mà cô trải qua đều bình yên vô sự, tại sao sẽ bị nhìn thấu ngay ở thế giới này?

Hay là, đối phương chỉ đang dò xét.

Cô há miệng, còn chưa thốt ra lời, đã bị một bóng người kéo qua. Thiệu Nhất Phong không biết đã trở về từ lúc nào.

"Đây không phải tiểu tình nhân dạo gần đây phụ thân giữ ở bên người sao?" Khóe miệng hần thoáng qua một nụ cười bất cần đời, kiểm tra trạng thái của Văn Anh xong, ánh mắt sắc bén nhìn kỹ Mị Hề, "Chạy đến chường mắt mẫu thân tôi làm gì?"

Văn Anh kéo hần, lắc đầu nói: ""Vừa nãy Mị tiểu thư đã giải vây giúp tôi, cũng không phải có ý đối chọi.""

Thiệu Nhất Phong thấy mình nói rõ ràng như vậy, cô còn muốn nói giúp cho tình địch, không khỏi cảm thấy chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

Mị Hề lùi về sau một bước, tỏ vẻ vô hại, lại nhìn lướt qua Văn Anh và Thiệu Nhất Phong, nụ cười ám muội, ""Đại công tử đối đãi kẻ mẫu cũng thật hiếu thuận thân cận, quả là khiến người ta hâm mộ Thiệu thái thái." "

Thiệu Nhất Phong chỉ cho rằng cô ta mơ mộng hão huyền muốn đường nhập thất, thay thế vị trí của Văn Anh, nhưng chỉ có Văn Anh hiểu lời của cô ta đến tột cùng có ý gì.

Nếu như sức quan sát của đối phương lợi hại, xác thực biết được thân phận của cô, thậm chí biết giữa hai người bọn họ có mối quan hệ cạnh tranh, vậy cô ta hiển nhiên có thể nhận ra ý định của cô đối với Thiệu Nhất Phong, và cả bầu không khí vi diệu giữa hai người.

Cô trầm ngâm giây lát, ngoài dự liệu của mọi người nói: ""Tôi và Mị tiểu thư mới gặp như đã thân, không biết về sau có thể mời cô tới phủ tán gẫu hay không?""

Thiệu Nhất Phong: ""...""

Hần còn chưa từng thấy vị thái thái nào dám mời tiểu tình nhân vào nhà, khiêm nhường cũng vừa phải thôi chứ?!

Mị Hề cũng kinh ngạc, thái độ bất cần lúc trước hơi thu lại, không tự chủ đánh giá cô vài lần, búng búng tàn thuốc cười nói: "Vậy tôi sẽ không khách sáo."

*

Hai người vừa hồi phủ, đã thấy Oánh Thảo chạy xuống, còn thờ phào nhẹ nhõm, nhìn đáng vẻ lại như đã xảy ra chuyện gì.

"Làm sao vậy?" Cô hỏi.

""Thái thái cuối cùng đã trở về, nhị thiếu gia tìm không thấy ngài, đang âm ỉ ghê lắm!""

"Bảo cậu nhóc viết chữ sao rồi?"

""Viết được hơn nửa trang. Tôi chiếu theo lời dặn của ngài, trông coi cậu ấy luyện chữ, thoạt đầu còn tốt, chỉ phân tâm thôi, nhìn ra ngoài cửa liên tục, sau đó có lẽ vẫn không thấy ngài đến, xem tỷ là hất tung cả thư phòng!""

"Tôi đi nhìn xem.""

Nói xong cô liền vội vã chạy tới thư phòng. Thiệu gia đại công tử lúc trước còn đang nói chuyện với cô đã bị triệt để vứt sang một bên.

Thiệu Nhất Phong phui khí lạnh trên áo khoác, nhượng mảy, đi theo cô.

Văn Anh vào cửa đã ngửi thấy mùi mực nước, đi vào nhìn, ghế bị quăng ngã xuống đất, bình mực lật đổ trên bàn, mực nước trút xuống, còn có tờ giấy bị xé toạc trên mặt đất. Oánh Thảo khoa trương rất nhiều lần rồi, nhưng lần này thật sự không khoa trương, thậm chí còn nói hàm súc nữa.

Cái này là suýt chút nữa lật tung thư phòng? Căn bản đã lật tung rồi!

Thiệu Đình Ngọc vừa ngửi thấy mùi của cô, con mắt lập tức sáng lên, muốn nhào tới, lại bị cô mặt mày lạnh lùng nghiêm khắc khiển trách: "Dừng lại!"

Trải qua một quãng thời gian dạy dỗ dài như vậy, hần đã đại khái có thể nghe hiểu lời cô nói, lần này thậm chí không cần nghe hiểu, chỉ đơn giản thấy biểu cảm hoàn toàn khác ngày thường của cô, cộng cảm xúc tỏa ra mãnh liệt trên người, nhóc chó săn cũng đã nhảy bèn ngưng lại.

Hần lưỡng cuống đứng cách cô một mét, cổ họng theo thói quen "ô" một tiếng, tỏ vẻ khản trương.

Văn Anh tự kiểm điểm mình, từ ngày xuyên qua tới đây, cô cơ hồ không hề nhóc chó săn cách mình quá xa, một là thuận tiện nuôi dạy, hai là bởi vì tính ý lại của hần khiến cô không yên lòng, chưa từng suy xét việc này sẽ tạo thành tình trạng như bây giờ.

Nhưng hần không thể vình viễn dính bên người cô, một khi thoát ly hoàn cảnh mà hần cảm thấy an toàn, sẽ bắt đầu nôn nóng bất an, như vậy tương lai của hần thậm chí còn không bằng quỹ tích vốn có, sự xuất hiện của cô trái lại là hại hần!

Nghĩ tới đây đôi mắt lưỡng lự của cô có thêm mấy phần kiên định.

Lúc Thiệu Nhất Phong đến nơi, nhìn thấy cô đang cầm chổi lông gà dùng sức mà đánh thẳng nhóc cún con kia.

Hần nghe qua chuyện cô lấy roi đánh thẳng nhóc, từng cho rằng lý do mà cô tìm chỉ là lấy cơ thôi, làm gì có người nào không tiếc thanh danh đi nuôi dạy một đứa con ngoại thất?

Có lẽ cô căm ghét mẫu thân đối phương, có lẽ là tức giận nên bắt hần ra phát tiết, nói chung không có ý tốt, chỉ là xong chuyện thì tìm cái có cho dễ nghe thôi.

Mà bây giờ...

Thiệu Nhất Phong dựa lưng vào cửa, yên tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt, chợt nhớ tới rất nhiều chuyện cũ.

Đại khái lúc còn rất nhỏ, mẹ ruột của hần cũng từng ra sức đánh hần như vậy. Nguyên nhân là gì thì hần quên mất rồi, dù sao cũng là hần ở nông thôn nghịch ngợm gây sự, bị tóm lấy liền đánh một trận.

Khi đó hần được bảy, tám tuổi, xấp xỉ đứa "em trai" này, chỉ có điều mẹ ruột không nhu mì mỹ lệ như cô, mà chỉ là một người phụ nữ giản dị chốn thôn quê, e rằng lực đánh của cô cũng không sánh bằng một phần mười của bà ấy.

Hần không khỏi hâm mộ nhóc cún con, khi đó hần đau đến nỗi không thể đi lại, trên lưng nóng rát như bị bôi nước ớt.

Nhìn lại thẳng nhóc này, gương mặt chỉ ngơ ngác và uất ức, hiển nhiên không quá đau, cũng không hiểu tâm tư của cô. Ngược lại là cô, đánh được một lát đã tự động khóc trước.

Thiệu Nhất Phong cảm thấy buồn cười, nhưng hần không nhận ra, trong giây phút này, ánh mắt hần nhìn kẻ mẫu, dịu dàng đến cỡ nào.

*

Thời gian trôi qua, nháy mắt liền ba năm, Thiệu Nhất Phong đã tốt nghiệp, đang công tác bên người Thiệu Các Thiên, đồng thời cũng bộc lộ tài năng, trong một cuộc giao tranh giữa các quân phiệt cướp địa bàn nhau, hần giành được thắng lợi, sau khi chấn chỉnh đồ máu, con người hần cũng chừng chặc không ít, thiếu mấy phần ngà ngón lúc trẻ, nhưng cái tính tùy hứng vẫn như cũ. Thiệu Đình Ngọc rốt cục cũng có tên, chỉ có Văn Anh còn có thể gọi hần là Tiểu Hồ.

Bây giờ hần đã không khác gì người bình thường, chỉ còn thiếu học hỏi về năng lực giao tiếp và nhận thức thời cuộc, thế là Văn Anh đề cập với Thiệu Các Thiên, muốn hần trực tiếp đi vào quân đội rèn luyện.

Cô nói: "Tiểu Hồ không chú tâm với những tri thức trong sách vở, không bằng rèn luyện thực chiến sẽ tốt hơn."

Thiệu Các Thiên trái lại vui mừng cực kỳ, vỗ đùi hô to đứa con này thật giống hần, không chỉ tướng mạo, ngay cả tính cách đáng vẻ, còn có cái tật không thích đọc sách này, đều giống như đức!

Tuổi còn nhỏ thì đã sao, hần còn không phải chừng mười tuổi đã đâm lên lút bái sư học võ nghệ sao? Chỉ cần ở trong quân tìm người tài dẫn dắt Thiệu Đình Ngọc là được.

Thiệu Nhất Phong nghe xong chỉ nhiu mảy, không bày tỏ gì khác, chỉ có điều chọn một ngày trở về phù đại soái một chuyến.

Hần có nhà riêng ở nơi khác, hiển nhiên ít trở về đây. Bởi vì đến dinh thự vào lúc trời tờ mờ sáng, đa số người hầu còn đang say giấc, hần đột nhiên cảm thấy đói bụng, bèn đi thẳng tới nhà bếp.

Không nghĩ tới nơi đó đã có người đang bận rộn, bóng lưng mảnh khảnh tú lẹ, đang xắt đồ ăn trên thớt.

Lúc hần nhìn thấy, bước chân chậm lại, nhìn một hồi lâu, mới đột nhiên lên tiếng hỏi: "Hôm nay là sinh nhật cậu ta?"

Văn Anh ngẩng đầu nhìn thấy người đến, vẻ mặt khoan khoái, "Nhất Phong cũng quay về rồi? Không nghĩ tới cậu còn nhớ, đúng vậy, hôm nay là sinh nhật Tiểu Hồ."

"Mỗi lần sinh nhật thẳng nhóc, cô đều xuống bếp làm mì cho cậu ta, tôi hiển nhiên nhớ được." Hần nói.

Cô cười cười, liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, "Sớm như vậy, cậu ăn chưa?"

"Chưa."

"Vậy để tôi làm gì đó cho cậu ăn trước nhé." Cô hơi ngượng ngùng nói, "Tôi không cho người hầu hỗ trợ, nên đuổi hết ra ngoài rồi, nấu mì được không?"

Hần bắt giác hạ thấp âm thanh, "Được."

Hần đứng ở bên cạnh nhìn cô bận rộn, đã qua mấy năm, cô vẫn như lúc mới đến, thích mặc quần áo thời xưa. Ở những nơi khác thì thôi, nhưng khi đang loay hoay trong bếp, hần lúc nào cũng nghĩ tay áo cô có rơi vào nồi không, hoặc là có bị bén lửa trong bếp là không.

Ai ngờ cái tốt không linh cái xấu lại linh, hần vừa mới nghĩ ngơi, đã thấy ống tay áo của Văn Anh từ nôi vừa lướt qua một cái, thật sự bén lửa!

Vì biết mọi người hóng chương nên đánh cổ thôi $\vee(\neg\nabla\neg\neg)\vee$

Chương 32: Quân phiệt chó săn (7)

Edit: Thiên Tình

Văn Anh nhìn thấy ống tay áo bén lửa, lập tức đoan trang chứng chắc, diễm đạm tú lệ gì đó đều bay mất.

Cô khẽ "a" một tiếng, không biết làm sao nhìn đốm lửa nhỏ đang để lại một lỗ đen trên ống tay, phảng phất một giây sau sẽ thiêu cháy, vội vã đưa tay phui phui.

"Đừng nhúc nhích!"

Sau lưng bỗng vang một tiếng quát nhẹ, lập tức bên hông truyền đến một luồng sức mạnh, chân cô gần như là cách mặt đất bị lơ lửng ôm tới vòi nước phía trước.

"Nghĩ gì vậy, lấy tay đi phui, hùm?" Hắc nói chuyện với cô bằng ngữ điệu chế giễu ngày thường, bộ quân phục lạnh lẽo cứng rắn kẻ phía sau lưng, hắc nắm chặt cổ tay cô đưa đến bên dưới vòi nước.

Dòng nước ào ào đổ xuống, làm ướt tay áo, đốm lửa kia cũng bị dập tắt, không còn bóng dáng.

Cô khẽ "hít" một tiếng.

"Bị phỏng à? Để tôi xem." Hắc vội vàng lật cổ tay cô lại, kéo ống tay áo lên, quả nhiên nhìn thấy làn da bị sém đen ửng hồng, chỉ có một chút, lại như những đóa mai nhỏ được vẽ bằng mực tàu.

Cô lại nâng tay áo hoa mỹ tinh tế lên mà thờ dãi: "Ai nha, tôi rất thích cái áo này..."

Thiệu Nhất Phong lại tức giận nở nụ cười, "Mẫu thân!"

"Được rồi tôi biết rồi..." Cô lầu bầu, khó được toát ra tính trẻ con, sau đó lui về sau một bước, đúng lúc giẫm phải giày hắc.

Đôi giày thêu của cô xưa nay chỉ lộ khỏi làn váy một chút, như nụ tầm xuân lộ đầu khỏi nhánh cây, bây giờ lại lộ ra phân nửa.

Quá nửa trọng lượng cơ thể đều đè lên người hắc.

Nhưng dù bị trọng lượng của cô đè ép, hắc vẫn không đau chút nào. Dường như có một đôi tay mềm mại chọt nắm chặt trái tim hắc, nhưng khiến cho người ta phải nín thở cũng không phải sức nặng kia, mà là cảm giác nhẹ bẫng khi đã rời đi.

"A, xin lỗi."

Văn Anh hấp tấp xê dịch giày thêu, xoay người nhận lỗi, vừa ngẩng đầu mới ý thức được khoảng cách giữa hai người quá gần.

Hắc hình như lại cao thêm, bây giờ cô chỉ ngang lồng ngực hắc, phải ngửa cổ ra sau nhiều hơn, lộ ra khuôn mặt mèo con và cái cằm thon gọn.

Thiệu Nhất Phong thì cúi đầu đối mặt với cô.

Phảng phất có có ả ý, trong nháy mắt đó, hô hấp của hai người đều thật nhẹ, hồi lâu không lên tiếng.

"Mẫu thân sau này nên cẩn thận chút." Hắc lui về sau một bước trước, phá vỡ yên tĩnh, "Nếu lại muốn xuống bếp, nên thay quần áo khác, hoặc tìm người hỗ trợ, việc nhóm lửa như thế này đừng làm nữa."

Tim cô loạn nhịp, vô ý thức gật đầu: "Được, được rồi."

Hắc một lần nữa nhìn cô chăm chú, từ trước đến nay cô luôn nghiêm túc, như chú mèo con trong ngõ hẻm nơi hắc ở, khi nó nhìn chăm chăm, đôi mắt trở nên thăm thẳm, chòm râu gọn gàng ở hai bên vểnh lên, nhưng thỉnh thoảng cũng có những lúc sững sờ, ánh mắt nhìn vô định, không cẩn thận giẫm hụt bậc thang, lộc cộc lăn xuống, lúc ngẩng đầu có vẻ ngờ ngác.

Hiện tại cô hết như chú mèo con giẫm hụt chân đó, đang ngờ ngác trước tình huống bất ngờ này.

Thiệu Nhất Phong nhếch miệng, trong lòng sung sướng khó tả. Nhưng đồng thời, lại có một thanh âm áp đảo tâm tình này, cảnh cáo hắc, đây là chuyện ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ.

Cuối cùng, Thiệu Nhất Phong vẫn tự mình nấu mì. Hắc cởi áo khoác quân phục, xắn tay áo sơ mi, động tác gọn gàng thành thạo, vừa nhìn liền biết thường hay làm.

Văn Anh như là đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói: "Nhất Phong năm nay hai mươi hai tuổi phải không?"

"Đúng."

"Có thích cô gái nào chưa?"

Hắc đang vớt mì thì chợt dùng lực, sợi mì trong nháy mắt bị chiếc đũa cắt đứt, rơi lại vào nồi. Hắc mặt mũi bình tĩnh nói: "Sao đột nhiên hỏi cái này?"

"Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, Nhất Phong có vẻ là tuyệt người sẽ được nhiều cô gái thích." Cô cười nói.

"Vậy sao?"

Giọng nói của hắn thờ ơ, giống như không quá vui vẻ, Văn Anh nghe vậy sợ hãi hiểu lầm, vội vã xua tay, "Tôi không có ý gì khác, tôi biết bây giờ các cậu không thịnh hành mai mối, chú trọng yêu đương tự do gì đó. Tôi chỉ đang nghĩ, nếu cậu thích cô gái nào, thì nói với phụ thân cậu một tiếng, miễn cho hắn ngày nào đó nhớ tới, húng lên cho cậu một cuộc hôn nhân, cậu sẽ không vui."

Mấy năm qua này quan hệ giữa Văn Anh và Thiệu Các Thiên đã có chút xoa dịu, tuy cô thường lấy trình độ văn hóa chen hòng hắn, nhưng cũng không như nguyên chủ, cảm hắn làm này làm kia, nhất quyết phải lập ra những quy định cứng nhắc. Vì vậy Thiệu đại soái thỉnh thoảng cũng sẽ về phủ đại soái một hai chuyến, chỉ có điều dưới sự kiêng dè của Văn Anh, hình thức chung đụng của cả hai không khác mấy với bạn bè bình thường, phu thê chỉ có danh không có thực.

"Mẫu thân vẫn nên bớt bận tâm đi."

Hắn thả tay áo xuống, một lần nữa cài nút, lạnh nhạt đáp: "'Tôi không thích ai hết.'"

*

Hiện tại, nhóc chó săn tuy bị xách tới quân doanh đánh đánh đâm đâm, nhưng mỗi dịp Tết đều phải trở về, vào dịp sinh nhật hắn, Văn Anh càng bắt buộc hắn nhất định phải về nhà, cho nên hắn trở về soái phủ sớm hơn Thiệu Nhất Phong hai ngày.

Từ lúc mười tuổi, hắn đã không ngủ chung giường với Văn Anh nữa, Văn Anh chọn một căn phòng khác cho hắn ở, bởi vì hắn không quá dễ tâm, nên nội thất đều do một tay cô lo liệu. Cô riêng đặt mua một tủ kính có một mặt tường, vốn dĩ dùng làm nơi đặt đồng hồ đeo tay, cho hắn giải trí, bây giờ bên trong có thêm một khẩu súng lục, tức súng Browning M19037. 65mm / 9mm, là món quà sinh nhật mà Thiệu đại soái đưa cho hắn khi thấy thiên phú lập rập đáng kinh ngạc của hắn.

Lúc Văn Anh đi tới phòng hắn gõ cửa, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nước, đẩy cửa đi vào.

Cửa phòng tắm chỉ mở một nửa, con nhóc không kịp lau chùi thân thể, đã ngồi xồm xuống cuộn người trong góc.

"Mẫu thân... Đừng đi vào." Hắn kháng cự nói.

Văn Anh bỗng nhiên nhận ra được điều gì, hé miệng cười khế, "'Tiểu Hồ chúng ta đang mắc cỡ sao?'"

Hắn không lên tiếng.

Văn Anh sấn sát lùi về, ở trong phòng chờ hắn.

Không lâu sau, cửa phòng tắm mở ra.

Khoảng thời gian ba năm, cậu nhóc đã vọt lên đến độ cao ngang ngực Văn Anh. Hắn mặc áo ngủ, tóc mềm mại dán vào đầu. Bởi vì đồng tử đen thui, to hơn người khác một chút, lúc lẳng lặng nhìn kỹ người khác đặc biệt chuyên chú.

Văn Anh thấy tóc hắn đang nhỏ nước, bèn rút khăn mặt trong tay hắn mà lau tóc, "Bảo con ngủ thêm một lát, con trai ở giai đoạn này nếu như giấc ngủ không đủ giấc, sẽ không cao, biết không?"

"Vâng."

Văn Anh thay hắn lau khô xong, thấy hắn ngồi trên ghế vẫn không mở miệng, cảm thấy hơi lạ, không khỏi nửa ngồi nửa quỳ, "'Hôm nay Tiểu Hồ làm sao vậy, không muốn nói chuyện?'"

Hắn ngấm ngấm, cường điệu nói: "'... Lúc con tắm rửa, mẫu thân đừng đi vào.'"

"Được, biết rồi." Cô nhện cười, nhẹ nhàng đồng ý, lại thấy hắn vẫn rầu rĩ, "Còn gì nữa?"

Hắn và cô nhìn nhau một hồi, mới nghiêng đầu, chậm rì rì nhấn từng chữ: "'Khó nghe, không muốn nói...'"

Âm thanh của thiếu niên tuổi dậy thì cứng nhắc khàn khàn, quả thật không êm tai.

Văn Anh "'Xì'" cười.

Cô còn nhớ lúc nhóc chó săn thay răng, có nói câu "'Khó coi, không muốn nói'", thế là kiên trì không nói lời nào, cô phải chọc cho hắn không thể không mở miệng, hắn mới lấy tay che miệng, nói thật nhanh sau đó lại ngậm miệng.

Ở phương diện này, hắn vô cùng cố chấp kiên quyết.

"Vỡ giọng phải một năm mới hết, lẽ nào Tiểu Hồ không nói chuyện với mẹ một năm sao?" Văn Anh giả vờ thờ dài, "'Hãy, thật đau lòng.'"

Tầm mắt chuyên chú của Thiệu Đình Ngọc phóng tới trên người cô, thấy cô có vẻ khổ sở, bèn đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ đầu cô.

*

Buổi chiều còn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, bởi vì thân phận của Thiệu Đình Ngọc khác biệt với Thiệu Nhất Phong, lại thêm chính hắn yêu cầu, thế nên Thiệu đại soái sĩ diện không có trắng trợn mời mọc, chỉ mời anh em chú bác trong nhà, họ đến cũng không phải vì sinh nhật, đa số là mượn cớ tụ tập, liên lạc với nhau.

Nhưng dù sao cũng là yến hội nhà đại soái, nề mặt Thiệu Các Thiên, đối với tiểu bối như Thiệu Đình Ngọc, mọi người cũng ôn tồn hoà nhã, nghe nói bây giờ hắn đang ở trong quân đội rèn luyện, lại khen hồ phụ không sinh khuyến tử.

Đến khi Thiệu Nhất Phong ngồi xuống, những lời khen ngợi này lại như xoay theo chiều gió, ủa ập lên người hắn. Cứ như đây là tiệc sinh nhật của hắn vậy.

Văn Anh vốn định an ủi nhóc chó săn, nghiêng đầu thấy hắn lặng lẽ lên tới trước mặt cô, thấy cô nhìn sang, còn khó hiểu nghiêng đầu, cô liền cười cười không nói gì nữa.

Ngày hôm sau, người gác cổng báo rằng Mị tiểu thư tới chơi, cô mời đối phương đi vào vườn hoa uống trà.

Nơi đó thoáng đảng, chung quanh không có nơi có thể ẩn nấp, thuận tiện cho các cô tán gẫu.

Mị Hề trước tiên lấy ra một món quà được đóng gói tinh xảo, đặt lên cái bàn Tây Dương, "'Nghe nói hôm qua là sinh nhật của thằng bé nhà cô, tặng cậu ta.'"

Văn Anh gọi Oánh Thảo thu lại, vừa vịn xua đi Oánh Thảo, ""Hôm nay tới đây lại vì chuyện gì?""

Từ lần bị vạch trần thân phận, đối phương cách mấy tháng lại muốn tới cửa một chuyện. Chuyện này ở trong mắt người khác tất nhiên là kỳ lạ, ngay cả Thiệu Các Thiên cũng không hiểu ra sao, không rõ làm thế nào mà tiểu tình nhân lại có bản lĩnh lung lạc được thái thái chính thất, nhưng hần cũng mừng rỡ mà nhìn.

Chỉ có hai người họ mới biết mình đang làm gì.

Mị Hề lần đầu tiên tới cửa liền nói hết ngọn nguồn, cô ta từng làm rất nhiều nhiệm vụ, đồng thời từng giao thủ với những nhân vật chuyên đi phán quyết thần sử sa đọa, cô ta không nói kết quả thắng thua, nhưng Văn Anh cũng đoán được, nếu cô ta thua, thì sao 21 có thể khiến cô tới đây chứ.

Nhưng Mị Hề cũng nói: ""Chơi đến thế giới này, tôi cũng chơi mệt rồi, thua thì thua thôi, cùng lắm thì làm người bình thường. Ban đầu chọn Thiệu Các Thiên ấy à, là vì tôi thích tuýp này nhất, đàn ông có tuổi biết cưng chiều người khác, không giống như mấy chàng trai đôi mươi, ngay cả mình muốn cái gì cũng không biết. Nhưng mà, từ khi phát hiện cô đến, tôi đã bắt chấp những chuyện này rồi, cô xem thử đi, nếu thích thì tôi tặng cho cô.""

Văn Anh lần đầu tiên tình cờ gặp được ""đồng bạn"" có thể giao lưu, thấy thái độ của cô ta như vậy, mới biết hoá ra không phải tất cả thần sử đều giống như mình, tập trung vào cảm tình để thu lấy hảo cảm của người khác. Có lẽ đối phương đã trải qua quá nhiều thế giới, làm nhiệm vụ lại như chơi một ván cờ, tất cả nhân vật đều là quân cờ, mặc cho cô ta ngắm nghía mà thôi.

Cô đối với chuyện này không tỏ ý kiến.

Trước mắt, Mị Hề nghe vấn đề của cô, chân dài giao nhau, ngay cả tư thế ngồi cũng phong tình vạn chủng, ""Tôi thấy cô cứ giẫm chân tại chỗ, sốt ruột giùm cô luôn. Một năm nay tôi luôn xa lánh Thiệu đại soái, cũng không thấy cô có động tĩnh gì.""

Văn Anh lắc đầu, ""Tôi không định chọn hần.""

""Ồ?"" Đối phương kinh ngạc, ""Lẽ nào cô không biết kiểu nhân vật then chốt như bọn họ, bắt lấy càng nhiều thì cho điểm càng cao sao? Hay là cô chê hần lớn tuổi?""

Văn Anh dừng một lát, hỏi ngược lại: ""Cô xác định cô muốn từ bỏ?"" Dù nhìn thế nào, Mị Hề cũng không giống kiểu người sẽ nghiêng cổ ra cho người ta giết, tuy rằng cô ta nói mình đã mệt mỏi.

""Tôi nói tại sao, thì ra là vì cái này."" Đối phương mỉm cười, nghiêng người tới, thăm thài, ""Nếu hoa anh đào đã suy xét cho tôi như thế, vậy tôi cũng giúp cô một chuyện đi.""

""Không cần cô làm gì, tự tôi...""

Văn Anh còn chưa dứt lời, đối phương đã đặt ngón tay lên bờ môi cô, nháy mắt một cái, ""Cô cứ chờ là được.""

Văn Anh luôn có dự cảm không tốt, nhưng đối phương không làm việc theo lẽ thường, tuy rằng cô đã sớm phản phó người theo dõi, lại chưa phát hiện được gì.

Quả nhiên chưa kịp nhận được tin tức, đến buổi chiều, cô liền biết chuyện mà đối phương muốn làm.

Cô và Thiệu Các Thiên đồng sàng dị mộng nhiều năm, vẫn bình an vô sự, cho dù hần về phủ, cô cũng sẽ chuyển tới phòng dành cho khách khứa, nhường hần căn phòng kia.

Nhưng đêm nay Thiệu Các Thiên uống nhiều, lại chạy đến phòng cô, trong miệng nói mê sảng, cái gì mà Hề Hề đã tránh hần thật lâu, Hề Hề không muốn chia rẽ tình cảm vợ chồng bọn họ, trừ phi bọn họ sinh hoạt mỹ mãn, nếu không cô ấy sẽ không lại để ý hần.

Không đợi Văn Anh phản ứng lại, đã bị hần đè lên giường.

Đã qua tuổi bốn mươi, nhưng dù sao cũng là người đàn ông từng chém giết sa trường, hần không cho Văn Anh chút cơ hội.

Con mắt luôn hung hăng bá đạo của Thiệu Các Thiên hơi mê man, viền mắt ửng hồng, nhìn không ra là do uống rượu nhiều, hay là bị người mình thích tổn thương.

Nhưng bàn tay duỗi đến kéo quần áo của Văn Anh lại không hề nhẹ, áo mùa xuân mỏng manh, trong nháy mắt phần cổ áo đã bị thô bạo xé rách!

Văn Anh có chút thương hại hần, bây giờ lại ước gì một phát bắn vào đầu của hần và Mị Hề!

Chuyện này lại coi là gì, phụng chỉ lên giường? Cường bức trong hôn nhân?

Đây là chuyện buồn nôn nhất mà cô gặp được đến nay, dù tâm trí của Văn Anh được rèn luyện mạnh mẽ đến đâu, lúc này cũng luống cuống.

Cô đẩy không được, ngửa về sau nhìn phía đèn bàn, người đàn ông bèn nhân cơ hội cúi người, hơi thờ ờ ồ phun lên cổ cô.

Trong giây lát này, phần nộ bao phủ toàn thân cô, đến mức cơ thể khẽ run.

Ngay lúc cô bắt buộc mình phải bình tĩnh lại, bỗng nghe thấy âm thanh của Oánh Thảo ở phía ngoài: ""... Thái thái đã ngủ rồi, đại soái cũng ở trong..""

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe cửa ""Ầm"" một tiếng, tiếng vang rung trời, có người phá cửa mà vào.

Ngao ngao... gào rú... bắt đầu tới khúc hấp dẫn rồi ٧(≡≡≡٧)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Quân phiệt chó săn (8)

Edit: Thiên Tinh

Thiệu Nhất Phong trở lại phủ đại soái, tháo găng tay ném cho người hầu, thấy thường ngày dính thự đèn đuốc sáng choang hôm nay lại u ám, nhưng trong thính đường vẫn sáng đèn, thuận miệng hỏi người hầu: "Mẫu thân ngủ rồi?"

Người hầu cung kính nhận lấy găng tay, trả lời: "Vâng, thái thái đã về phòng nghỉ ngơi, nhưng đặc biệt dặn dò chúng tôi để đèn cho ngài."

"... Biết rồi." Hắn rũ mắt, chỉ nói hai chữ, lại như chứa đựng thâm ý vô tận. Trong cái nhà này cũng chỉ có cô còn đang nỗ lực duy trì, chăm sóc cho từng người.

Nghĩ đến đây, hắn chợt hỏi: "Phụ thân đâu? Hôm nay lại đi tới chỗ Mị tiểu thư à?"

"Hôm nay đại soái về đây, vừa trở về, uống chút rượu, hình như là đi tới phòng thái thái rồi."

"Cái gì?" Thiệu Nhất Phong bỗng dưng nhíu mắt, kinh ngạc nhìn người hầu. Ngay cả chính hắn cũng không phát hiện, trong nháy mắt này, nét mặt hắn sắc bén, rất có tính công kích.

Người hầu co rúm lùi về sau, không hiểu tại sao, lặp lại, "Bây giờ đại soái ước chừng đang ở trong phòng thái thái."

Tuy bọn họ cũng cảm thấy chuyện này cứ như mặt trời mọc hướng Tây vậy, nhưng dù sao cũng là vợ chồng, đại soái đột nhiên hỏi tâm chuyển ý cũng không phải là không thể, thiếu soái biểu hiện như vậy, có phải quá khoa trương hay không...

Ban đầu kinh ngạc qua đi, Thiệu Nhất Phong ép buộc mình bình tĩnh lại.

Hắn cũng nghĩ đến việc này, hai người là vợ chồng hợp pháp, phụ thân đi vào phòng cô cũng không có gì không đúng.

Nhưng nói thì nói như thế, hắn vẫn phát hiện lòng mình khẽ run, bị bao trùm bởi một loại khủng hoảng nào đó. Hắn bỗng siết chặt nắm đấm.

Cũng bởi sự khủng hoảng như sắp mất đi thứ gì đó này, khiến hắn bắt từ bất giác đi tới hành lang thông đến phòng Văn Anh. Hắn biết mỗi lần phụ thân trở về, cô đều sẽ tránh đi, đến một căn phòng khác mà ngủ. Điều này có nghĩa là cô đã bị phụ thân làm tổn thương quá nhiều, hoặc là cô vốn dĩ cũng không thích phụ thân.

Hắn còn chưa rõ những ý nghĩ này bắt nguồn từ đâu, chợt nghe thấy trong phòng ngủ truyền ra một tiếng kêu hoảng sợ ngăn ngui, là của một giọng nữ đang chứa đầy sợ hãi.

Là âm thanh của cô!

Thiệu Nhất Phong ba chân bốn cẳng bước đến trước cửa phòng, lại bị Oánh Thảo chặn ngoài cửa.

"Đại thiếu gia, ngài đã về?"

"Tôi vừa nghe thấy bên trong có âm thanh."

"Ủm ngài nói âm thanh à, cái này... Thái thái đã ngủ rồi, đại soái cũng ở trong..." Oánh Thảo hàm súc nhắc nhở, còn chưa nói xong, đã bị người vung qua một bên.

Thiệu Nhất Phong lại nghe thấy bên trong phát ra âm thanh không bình thường, hắn cũng ra vào hậu viện, vừa nghe liền biết tiếng động này tuyệt đối không phải tiếng động phòng the của vợ chồng bình thường sẽ có.

Ý nghĩ vừa nảy lên trong đầu, máu huyết khắp toàn thân hắn như bị đông lại.

Thời khắc này, lý trí đã hoàn toàn bị quăng qua một bên. Hắn không tin phụ thân sẽ đối xử với cô như vậy, nhưng lại không dám lưỡng lự thêm giây phút nào.

Lúc Thiệu Nhất Phong phá cửa xuất hiện trong phòng, Văn Anh mới thật sự thả lỏng.

Nhưng Thiệu Các Thiên lần này lại say mềm, ý thức không thanh tỉnh, chẳng đoái hoài gì đến tiếng vang ban nãy, một lòng chỉ muốn người phụ nữ dưới thân phải thần phục mình!

Ngay lúc hắn cúi người hôn lung tung lên cổ Văn Anh, đột nhiên bị con trai mình túm vai, hất ra khỏi người cô gái!

"Cha, cha nổi điên gì vậy?!" Mắt Thiệu Nhất Phong đỏ lên, tức giận chất vấn phụ thân.

Thiệu Các Thiên mơ hồ nghe thấy tiếng nói của con trai, lại không quá xác định, "Nhất Phong?"

Trong lúc hắn còn loạng choạng mơ màng, Văn Anh đã che vạt áo lại, cả người run rẩy ngồi quỳ dưới đất, dùng sức tát Thiệu Các Thiên một bạt tay!

Nhất thời cả phòng yên tĩnh.

Sau đó, tay cô run run, trở tay lại cho một tát!

"Vô liêm sỉ..." Viên mắt cô đỏ hoe, run rẩy mắng, âm thanh vừa nhỏ vừa chặt vật, vì phải hứng chịu sỉ nhục.

Thiệu Nhất Phong ngăn ra.

Đây là câu mà cô từng mắng mình, từ ngữ mắng người của cô lúc nào cũng thiếu đến đáng thương lại đáng yêu, nhưng bây giờ hắn nghe, lòng lại đau xót.

May mà năm đó hắn chỉ phản kích trong cơn nóng giận, không phải thật lòng muốn xâm phạm, cho nên cô chỉ xa lánh hắn.

Mà hiện tại, hắn tận mắt nhìn thấy sự căm ghét sâu đậm trong mắt cô, nó thậm chí không phải một loại thù hận, mà là loại căm ghét như đang nhìn thành phần cần bã suy đồi trong xã hội.

Nói ra ai mà tin được, Thiệu đại soái bình trấn một phương, phong quang vô hạn, sẽ bị người nhìn bằng ánh mắt như vậy.

Nhưng Thiệu Nhất Phong cũng không đồng tình phụ thân chút nào, chỉ ngầm đồng ý cho cô phát tiết.

Nhưng mặc dù có Thiệu Nhất Phong kiềm chế, Thiệu Các Thiên vẫn là đại nguyên soái từng xông pha từ mưa bom bão đạn, tuy hắn say mềm, ít ra còn biết mình bị người tát tay, Thiệu đại soái liền nóng lên, lập tức giận tím mặt, "Dám đánh ông nội ngươi --" Hắn đánh văng tay của Thiệu Nhất Phong, cánh tay giờ cao, mắt thấy sắp vỗ vào mặt Văn Anh!

Chính lúc này, trong phòng truyền đến "Đùng --" một tiếng sủng, lọ hoa trên bệ cửa sổ vỡ toang, rớt xuống đất.

Càng là kẻ tai to mặt lớn thì càng tiếc mạng, đặc biệt mẫn cảm với tiếng sủng, Thiệu Các Thiên lập tức dừng động tác, trái tim run lên xoay người qua.

Nhưng con mắt say lơ dờ của hắn chưa kịp nhìn ra ai đang đứng ở cửa, bất tỉnh lịnh, trên đầu đau nhức, mất đi ý thức, ngã xuống giường.

Thiệu Đình Ngọc đứng ở cửa vừa bỏ sủng xuống, lạnh lùng nhìn người đang chảy máu đầu kia, mới đưa mắt nhìn Văn Anh.

"Mẫu thân!"

Văn Anh lúc này lo sợ Thiệu Các Thiên nhìn thấy là Thiệu Đình Ngọc nổ sủng, do đó sẽ sinh ra ý nghĩ uy hiếp đến sự an toàn của Tiểu Hồ, cũng không biết sức lực từ đâu, cầm đèn bàn giờ lên liền nện xuống!

Hiện tại Thiệu Các Thiên đã bất tỉnh, cô cũng mất đi khí lực, cánh tay mềm nhũn, đèn bàn rơi xuống nền nhà, thân thể cô ngã về sau, lại va vào ngực Thiệu Nhất Phong.

Chỉ bằng hành động này của phụ thân, bây giờ hắn không sinh ra được chút lòng thương hại nào.

Thiệu Nhất Phong không quản Thiệu Các Thiên, mà là ôm ngang Văn Anh. Hắn nhìn đầy đất bừa bộn, bèn gọi Oánh Thảo đang bị dọa trắng mặt đứng ngoài cửa: "Đi thông báo La Thành, khiến hắn lại đây thu dọn."

La Thành là phó quan của hắn, làm người trung thành tin cậy, sẽ dọn xếp mọi chuyện hợp lý.

Lúc hắn ôm Văn Anh tới cửa, tầm mắt của Thiệu Đình Ngọc vẫn theo hắn tới cửa.

Dưới ánh đèn, phù hiệu trên vai bộ quân phục của người đàn ông phản chiếu ánh sáng lạnh, cũng như trạng thái hiện tại của hắn, sắc lạnh khiến người ta khó mà đến gần, hoàn toàn bất đồng với tác phong phong lưu tùy ý ngày thường. Cánh tay hắn dùng để ôm Văn Anh cường tráng mạnh mẽ, mà bước chân lại lẳng đọng khí thế.

Vóc dáng của thiếu niên còn chưa rắn chắc và đáng tin cậy bằng người đàn ông, nhưng tay hắn cầm sủng.

Cảnh tượng này, phảng phất trái ngược với tình cảnh phát sinh vào ba năm trước.

Nhưng dù hắn có sủng, vẫn không thể tạo chút uy hiếp cho Thiệu Nhất Phong, huống chi...

Mẫu thân dường như đã mất sức, bờ môi tái nhợt, ngã vào ngực người đàn ông đó không nói một lời, nhưng khi nhìn mình, ánh mắt lại toát ra vẻ quan tâm, sau đó lắc đầu.

Thiệu Nhất Phong cúi đầu bắt được ánh mắt của cô, liếc Thiệu Đình Ngọc một cái, giọng điệu nhàn nhạt: "Trở về ngủ đi, tôi sẽ đưa mẫu thân về phòng ngủ."

Thiệu Đình Ngọc không có bất cứ biểu lộ gì, nhìn Văn Anh vô cùng chuyên chú, mãi đến khi bóng lưng của Thiệu Nhất Phong đi xa.

*

Trên đường đi, Văn Anh vẫn đang kiềm nén cảm giác muốn nôn, rốt cuộc vừa về tới phòng, được Thiệu Nhất Phong đặt xuống giường, cô bất chợt ói ra, nôn hết lên người hắn.

Cô như người mắc bệnh nặng, choáng váng buồn nôn, suy yếu đến khó chịu.

Cô từng ở trên báo thấy rất nhiều tin tức như vậy, xâm hại, dâm loạn, cưỡng bức, mỗi một chữ đều khiến cô không thoải mái. Mà khi đến lượt mình, cô mới càng rõ ràng cảm nhận được, loại hành vi này sẽ làm người ta ám ảnh mãi mãi và khắc sâu đến cỡ nào.

Đến nỗi dù cô đã thoát ly hoàn cảnh kia, đi vào căn phòng an toàn quen thuộc của mình, cảm giác ghê tởm nhóp nhúa đó vẫn như hình với bóng.

Vừa nghĩ tới, dạ dày cô lại cuộn trào, một lần nữa nôn ra tiếng.

"Làm sao vậy?" Thiệu Nhất Phong bất chấp vết nôn trên quần phục, đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, "Không thoải mái à? Tôi đi gọi bác sĩ trong nhà đến khám cho cô nhé?"

Giọng nói của hắn trĩu mến đến cực điểm, nếu để những cô gái hậu viện kia nhìn thấy, có lẽ mới hiểu được đáng vẻ dịu dàng thật sự của thiếu soái đến cùng là như thế nào.

"Không cần..." Cô bất lấy tay áo hắn, "Cậu giúp tôi gọi Oánh Thảo đến đây đi."

Thiệu Nhất Phong nắm chặt tay cô, bàn tay lạnh ngắt như bị thổi gió lạnh một đêm, hắn sưởi ấm giúp cô, nói: "Có việc gì vậy, tôi làm không được sao?"

"... Kính ngữ của cậu đâu?"

Thiệu Nhất Phong hơi dừng, cất tiếng gọi: "Mẫu thân." Sau đó hắn cười khê, "Mẫu thân có việc gì cứ dặn dò tôi, dù sao tôi cũng con trai ngài, hiểu thuận ngài là lẽ tất nhiên."

Âm thanh của cô yếu ớt, nhưng rõ ràng là đang ghét bỏ hắn: "... Tôi mới không có đứa con trai lớn như cậu đâu!"

"Vâng vâng vâng..." Hắn dễ tính đáp lời.

Cô tỏ thái độ ghét bỏ rành rẽ như vậy, trái lại khiến hắn yên lòng. Từ lúc này, hắn đã hơi lo sợ cô sẽ vì chuyện của cha, một lần nữa xa lánh hắn, thậm chí vì thế mà căm ghét hắn.

Nếu như lần trước bị cô xa lánh còn có thể chịu đựng, vậy lần này...

Hắn nghe cô ra lệnh "Muốn uống" "Muốn tắm", nở nụ cười, cam nguyện làm thay cô.

Bộ dạng này của hắn, đừng nói người khác, ngay cả Văn Anh cũng chưa từng thấy. Dù sao kể mẫu và con riêng trời sinh bất hoà, đối với người khác, hắn phong lưu bất cần đời, đối với cô, hắn có nói móc mỉa mai, có trêu đùa chọc ghẹo, chưa từng có đáng vẻ đoan chính.

Dù sao trong mắt người đương thời, địa vị của hắn cao hơn cô nhiều, hắn có thể thích làm gì thì làm, nhưng cô không thể.

Mà chuyện lần này, dường như cho hắn một kích thích cực lớn, Văn Anh không biết cách nghĩ của hắn rồi sẽ thay đổi thế nào. Nhưng đúng là cho tới hiện tại, hắn mới chính thức biết

thương tiếc che chở, cam nguyện nhường nhịn một cô gái.

Mãi đến khi nhìn hấn tiến vào buồng tắm mờ nước, Văn Anh mới bình tĩnh lại, bắt đầu nghi ngờ dụng ý của Mị Hề.

*

Không đợi Văn Anh gọi điện thoại cho Mị Hề, cách ngày, người hầu liền báo rằng Mị tiểu thư gọi đến.

Cô không biết Thiệu Nhất Phong đã xử lý chuyện đêm đó như thế nào, ngày hôm sau ngoại trừ đầu của Thiệu Các Thiên quấn mấy vòng băng gạc, nghe người hầu nói sáng sớm hấn đã rời khỏi dinh thự, những chuyện khác không có bất kỳ biến hóa, giống như mọi thứ chưa từng xảy ra.

Cô xuống lầu tiếp nhận ông nghe, trực tiếp hỏi vấn đề: "Mị Hề, cô rốt cuộc muốn làm gì?"

"Ai nha, hoa anh đào thật là vô tình, lúc thích tôi thì gọi tôi là Mị Cừu, A Cừu, bây giờ không thích tôi, liền gọi tôi là Mị Hề..." Cô ta như giận như hờn oán trách.

"Cô điên rồi sao, bảo Thiệu Các Thiên làm ra chuyện như vậy?" Văn Anh hoàn toàn không phản ứng mấy câu là lời của cô ta.

Mị Hề đầu hàng, "Được, không đùa cô nữa, hãy, lẽ nào chính cô cũng không cảm giác được sao? Nếu tôi không mạnh tay, thì sao có thể đẩy cô một phen... Nghe nói đêm đó phù đại soái náo nhiệt lắm nha, còn có người nghe thấy tiếng súng, ai bắn vậy, đùa lớn hay đùa nhỏ?"

Văn Anh ngừng nói, còn chưa mở miệng nói tiếp, đã nghe thấy âm thanh ở đầu dây bên kia vốn đang thích thú thấp giọng thì thào, chợt biến thành tiếng hét, sau đó còn có những tiếng rơi vỡ hỗn tạp.

"Không xong rồi..." Mị Hề dùng giọng nói vừa sốt sắng lại hưng phấn, vội vàng mở miệng, "'Có người đến phá quán, chắc là thiếu soái của chúng ta làm nhĩ? Văn là cô lợi hại... Ôi chò đã, các người khoan hãy bắt tôi, tôi đang nói chuyện với thái thái nhà các người đây..."

Sau khi điện thoại cắt đứt, Văn Anh đỡ trán.

Người phụ nữ này, căn bản chính là kẻ điên!

Nhưng kẻ điên cũng chỗ lợi hại của kẻ điên, Mị Hề quả thật không đoán sai, Thiệu Nhất Phong biết được là cô ta giật giây Thiệu Các Thiên, lập tức sai một đội ngũ tới trừng trị cô ta.

Thời kỳ quân phiệt, lính côn đồ đâu đâu cũng có, còn lưu manh hơn cả lưu manh, còn vô lại hơn cả vô lại, chuyện phá quán thế này làm đến xuôi chèo mát mái, rất nhanh đã dẫn Mị Hề tới phù đại soái, dè ngắ xuống trước mặt Văn Anh.

Thiệu Nhất Phong rét lạnh nhìn cô ta, ngoại trừ tướng mạo danh xứng với thực, là một mỹ nhân hiếm thấy, những thứ khác, thực sự nhìn không ra tại sao cô ta có thể làm phụ thân mê mết đến thần hồn điên đảo được.

Ở trước mặt hấn, Mị Hề biểu hiện vẫn coi như bình thường, tư thế quý khiến cô ta nhíu mày, tười cười nói với Thiệu Nhất Phong: "Thiếu soái bắt tôi chẳng phải làm điều thừa? Chờ phụ thân cậu đến đây, vẫn phải tha tôi thôi."

"Chờ phụ thân đến, thả cô hay không là chuyện của ông ấy." Thiệu Nhất Phong lạnh lùng cười, "Hiện tại ai dám ngăn cản tôi?"

Nói xong, hấn liền sai người, dùng roi đánh vào người cô ta trước mặt mọi người.

Văn Anh lặng lẽ nhìn, không ngăn cản.

Cho dù lời của Mị Hề có êm tai tới đâu, cô cũng sẽ không hoàn toàn tin lời cô ta, lại thêm đêm đó cô bị sợ hãi, thật không dám nghĩ nếu không có người phát hiện, cuối cùng cô sẽ phải chịu đối đãi ra sao?

Chỉ là phạt quát roi mà thôi, chắc hấn đối với một người đã trải qua rất nhiều trường hợp như Mị Cừu, chỉ như gãi ngứa.

Hướng chi...

Tiếng bước chân vội vã tiến gần, rất nhanh, Thiệu Các Thiên xuất hiện ở cửa.

Lúc hấn nhìn Văn Anh, vết thương trên trán lại hơi đau nhức, nó nhắc nhở hấn rốt cuộc đã làm chuyện vô liêm sỉ gì.

Nếu Văn Anh là vợ mới cưới, một kẻ từng làm giặc cướp như hấn sẽ không có bất kỳ hờ thẹn gì. Nhưng cô đã vì cái nhà này hao tâm tốn trí ba năm, nuôi dạy đứa nhỏ tốt như vậy, ngay cả con trưởng cũng bênh vực cô, có thể thấy được cô đã tâm huyết thể nào.

Ở tình huống này, hấn lại làm ra chuyện như vậy, chính hấn cũng cảm thấy hèn hạ.

Nhưng tuy là thế, khi hấn nhìn thấy Mị Hề quỳ dưới đất, thù hạ của con trai lấy roi không chút lưu tình quát lưng cô ấy, đánh đến vết máu chảy ra sùn xám, đôi mắt cô ấy rom róm nhìn mình, Thiệu Các Thiên không nhịn được đau lòng, lập tức quát con trai: "Con làm cái gì vậy?"

Thiệu Nhất Phong cũng không thèm nhìn hấn, mà chuyển sang Văn Anh, hỏi: "Mẫu thân có nghĩ tới, ly hôn với phụ thân không?"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Quân phiệt chó săn (9)

Edit: Thiên Tinh

Chuyện ly hôn, đối với người ở thời đại này, vẫn chưa được chấp nhận rộng rãi, đặc biệt là đối với Thiệu đại soái, người phụ nữ nào đã theo hấn, thì sống là người của hấn, chết là quý

của hắn, ly hôn là một chuyện khá mất mặt. Mà dù hắn thích Mị Hề đến cỡ nào, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện muốn cưới Mị Hề.

Vì thế, khi Thiệu Nhất Phong vừa đưa ra đề nghị này, Thiệu Các Thiên lập tức lông mày dựng thẳng, lớn tiếng khiển trách: "Càn quấy!"

Thiệu Nhất Phong chỉ nhìn Văn Anh, Văn Anh cũng lắc đầu.

Nếu như ly hôn, Thiệu Nhất Phong thì không nói, nhưng cô sẽ không có cơ hội tiếp xúc Tiểu Hồ. Hiện tại hắn chỉ mới mười tuổi, cô không yên lòng để một mình hắn ở lại phủ đại soái, mặc dù cô rất nhanh sẽ rời khỏi, nhưng một "Văn Anh" khác vẫn còn ở đó.

Cho nên, muốn ly hôn cũng không phải hiện tại.

Lúc Thiệu Nhất Phong đề nghị, hắn đã nghĩ tới những vấn đề này, thấy cô quả nhiên bị Thiệu Đình Ngọc trói buộc, khó chịu nhường này.

Cũng may hắn đưa ra yêu cầu này, còn có mục đích khác.

Bởi vì đặt chuyện ly hôn ra trước mặt, Thiệu Các Thiên sẽ ý thức được chuyện lần này, con trai mình hoàn toàn đứng về phía Văn Anh, điều này một lần nữa nhắc nhở hắn đã làm ra chuyện hoang đường như thế nào. Hắn không thể không tỏ thái độ cho mọi người nhìn, đánh phải tạm lùi một bước, mặc cho con trai "xử phạt" Mị Hề.

Cũng coi trả lại công bằng cho Văn Anh.

Trong lúc mọi người tranh luận, chỉ có Mị Hề là cúi đầu, vết roi trên lưng đau nhói, cô ta lại nhếch môi, không biết đang nghĩ gì.

*

Hôn là không ly được, nhiệm vụ cũng đã tiến hành gần xong, tuyển tình thân và tuyển tình yêu cũng đã đi hết, Văn Anh từ bản vẽ nguồn sáng nhìn ra, Tiểu Hồ và Thiệu Nhất Phong xác thực đều nằm trong trận doanh của cô, trên đồ án hoa tường vi đại biểu cho Mị Hề, chỉ có Thiệu Các Thiên, những điểm sáng khác không đủ để cạnh tranh với mình.

Nhưng ngay khi cô thử trở lại không gian, lại phát hiện không gian không mở ra.

Hai lần trước, chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ, đi vào một không gian khép kín không người, trong đầu hơi nghĩ ngợi, liền có thể trở lại nơi đó. Nhưng lần này, cô thử nghiệm nhiều lần, vẫn không nhìn thấy không gian dữ liệu quen thuộc.

Chẳng lẽ lại trùng hợp có người trả nhiệm vụ như lần trước?

Nhưng cô nhớ là sau khi nhiệm vụ của thế giới trước kết thúc, tuy không đi vào không gian, nhưng lúc phát động ý nghĩ, liền nhảy thẳng tới thế giới kế tiếp. Hay là không gian bị bug?

Vô luận như thế nào, không gian không mở ra cho cô vào, cô sẽ không thể rời khỏi thế giới này, chỉ có thể tiếp tục ở đây sinh hoạt.

Nhưng Văn Anh tuyệt đối không nghĩ tới, lần chờ đợi này, sẽ chờ tròn bảy năm!

Bảy năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Đối với trẻ con, mỗi ngày đều có thể phát hiện những điều mới mẻ, cho nên đây là một quá trình dài đằng đặc, còn đối với một người trưởng thành áo com không lo, chỉ là ngày này qua ngày khác tuần hoàn lặp lại, chờ ngấm lại mới phát hiện, không ngờ đã qua lâu như vậy.

Trong bảy năm, cô suy nghĩ rất nhiều, cân nhắc nhiều nhất chính là vì sao không gian không mở ra cho mình.

Sau đó, khi đã phân tích nhiều khía cạnh, cô nhớ lại 21 từng nói điều kiện hoàn thành nhiệm vụ, chính là cô thu được tín ngưỡng lực vượt qua Mị Hề, nếu như từ kết quả suy ra quá trình, vậy cô không về được không gian, tức là cô chưa hoàn thành nhiệm vụ, nói cách khác tín ngưỡng lực của cô, còn chưa đủ để áp chế Mị Hề, thậm chí có thể không sánh bằng cô ta...

Vậy những biểu thị trên bản vẽ nên giải thích thế nào?

Cô có trực giác rằng vấn đề xuất hiện trên người Mị Hề, cô ta là thần sử sa đoạ khó giải quyết nhất, khó chơi nhất mà mình từng gặp. Nói như vậy, theo lời của 21, vì thần sử tự ý giữ lại tín ngưỡng lực vốn nên kính dâng Chủ thần, lựa chọn dừng lại ở một thế giới nào đó, cho nên không thể đi tới thế giới khác, mà sẽ luân hồi chuyển thế ở thế giới mà cô ta dừng lại, giống như Tổng Tịch của thế giới trước.

Nhưng theo lời kể của Mị Hề, cô ta tựa hồ vẫn đi qua rất nhiều thế giới khác nhau.

Nếu cô ta có thể phá vỡ quy tắc này, như vậy việc gian lận trên bản vẽ, cũng không phải không có khả năng.

Thế nhưng suy đoán này không có bất kỳ bằng chứng cụ thể, cô cũng không thể lấy được đáp án từ phía Mị Hề, vì thế chỉ có thể đi bước nào hay bước đó. Trong thời gian này, 21 chưa từng xuất hiện giải thích cho cô, cô chỉ có thể tự tìm tòi suy luận. Cũng may đã trải qua hai nhiệm vụ, cô đã luyện ra được tính kiên trì.

Hôm nay, không khí u ám sắp đổ mưa, cô vừa bảo Oánh Thảo lấy đệm chăn phơi nắng vào trong, đã nghe được tiếng bước chân vội vàng.

"La phó quan đến..." Văn Anh vừa lộ ra một nụ cười thích đáng, liền thấy vẻ mặt đối phương không tốt lắm.

La Thành, phó quan của Thiệu Nhất Phong vội vã đi tới, cảm ơn người hầu đưa chén nước, cung kính nói với Văn Anh: "Thiếu soái mệnh lệnh tôi báo cho thái thái, hôm nay đại soái sắp trở về dùng cơm, kính xin thái thái tránh né."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Cũng không phải chuyện gì lớn." La Thành dừng một lát rồi nói, "Thiếu soái và Thiệu đoàn trưởng ý kiến không hợp, suýt nữa nổ súng, làm đại soái nổi trận lôi đình, e rằng sẽ tai vạ tới thái thái."

Thiệu đoàn trưởng là chỉ Thiệu Đình Ngọc, thời gian bảy năm đủ khiến hắn ở trong quân như cá gặp nước, mười ba tuổi đã dẫn binh tác chiến, tác phong ngang tàng bạo ngược, chỉ cần là mục tiêu bị hắn ngắm trúng, nhất định sẽ bị cắn xuống một miếng thịt, những năm gần đây được Thiệu Các Thiên vô cùng yêu thích, luôn nói giống phong thái trước kia của hắn, những người có quyền hành khác cũng có chút tán thưởng, danh tiếng thậm chí vượt qua Thiệu Nhất Phong.

Bởi vì Thiệu Đình Ngọc mang đến uy hiếp cho Thiệu Nhất Phong, cho nên mặc dù trước mặt Văn Anh, hai người ra vẻ anh em hòa thuận, sau lưng lại ma sát không ngừng.

Lần này bị phơi bày trước mặt Thiệu Các Thiên, chắc hắn không phải xung đột bình thường.

Văn Anh không tránh đi theo lời nhắc nhở của Thiệu Nhất Phong, mà là bảo nhà bếp chuẩn bị một bàn ăn, chờ ba cha con trở về.

Thiệu Các Thiên đã trung niên, tuy chưa lắm cảm, nhưng võ dũng không bằng năm xưa, tư lợi cũng bắt đầu tăng lên, bởi vì giao du với Mị Hề, thậm chí cho cô ta chức tham mưu gì đó trong quân, mặc dù chỉ là binh hoa trang trí, không có thực quyền, vẫn đưa tới không ít tranh luận.

Thiệu Các Thiên đến trước, ngồi xuống vị trí đầu ở bàn dài, gật đầu với Văn Anh. Mỗi lần gặp cô vợ này, lúc nào hắn cũng cảm thấy e ngại, sau chuyện hoang đường năm đó thì càng hơn thế, bởi vậy hai năm qua ngay cả nói chuyện cũng ít ỏi.

Kế tiếp là Thiệu Nhất Phong đến, cỡi áo khoác quân phục ra, bên trong là một cái áo sơ mi kiểu quân đội, nhìn càng anh tuấn bất phàm, thần thái toả sáng. Hoàn toàn không nghĩ thấy mùi máu tanh trên chiến trường, phảng phất hắn vẫn là chàng thiếu soái cười nhìn oanh ca yến vũ.

Khi nhìn thấy Văn Anh không tránh đi, trong mắt hắn lóe qua một tia kinh ngạc, sau đó giống như là bỏ tay với cô, cười lắc đầu.

"Mẫu thân."

Văn Anh đang bày bát đĩa, nghe được tiếng nói khê của thiếu niên.

Cô xoay người, thấy bà vai của người đến bị ướt, vội vàng lấy khăn tay lau nước mưa cho hắn, "Lớn như vậy rồi, còn không biết đụt mưa?"

Thiệu Đình Ngọc chỉ cúi đầu, dùng con mắt tối đen nhìn cô, như mong muốn nghe được cô cần nhắc nói lời quan tâm.

Thiệu Đình Ngọc bây giờ đã mười tám, khuôn mặt non nớt khi xưa đã không còn, lông mày rậm dề lên xương mày cao cao, chỉ cần liếc một cái, vẻ tàn khốc hung ác ẩn chứa bên trong có thể dọa kẻ địch phải run chân. Hắn không giống Thiệu Nhất Phong từng học trường quân đội, đó là khí thế mà năm mười tuổi hắn tắm máu ra được.

Phù đại soái không có quy tắc ăn không nói, ngủ không nói, tính khí của ba cha con đều không nhỏ, nói được một hồi đã bắt đầu tranh cãi.

Văn Anh bây giờ mới biết, hai người không phải vì ý kiến tác chiến không hợp, mà là đều nhún nhường nhau, từ chối thông gia.

Trong lúc này, Thiệu đại soái tức giận vỗ bàn: "Con gái nhà họ Không có điểm nào không vừa ý các cậu? Các cậu còn chọn này lựa kia, ra về bắt đắc dĩ cho tôi xem!"

Đương nhiên, hai người mặc dù muốn kết hôn, cũng không phải chọn cùng một người, Không gia có rất nhiều vị tiểu thư, chọn một người tuổi tác tương đương là được rồi.

Thiệu Đình Ngọc bình tĩnh mà đáp: "Đại ca đã đến tuổi mà vẫn chưa kết hôn, con làm em, sao có thể đi trước?"

Thiệu Nhất Phong trả lời càng vô lại hơn, "Thương nhân sắc mùi tiền, cô gái được bồi dưỡng từ đó không hợp ý con. Nếu con kết hôn, cũng nên cưới một cô gái dòng dõi thư hương giống như mẫu thân vậy, mẫu thân nói xem, đúng hay không?"

Văn Anh không đáp, chỉ kêu bọn họ dùng bữa, ba người nề tình gắp đĩa, sau đó sắc mặt phát khổ.

Nhìn lại trên bàn, lúc này mới để ý, một bàn toàn khổ qua xào, ngay cả canh cũng là canh khổ qua.

Văn Anh lấy đĩa gắp cho mỗi người một miếng, mới thông thả mở miệng: "Hạ hỏa cho mọi người, ăn nhiều một chút."

Ba người đồng loạt không lên tiếng, cầm thìa nhìn một bàn khổ qua, lại không ai dám nói câu.

Sau cơm tối, Thiệu Các Thiên gọi hai đứa con vào thư phòng nói chuyện, Văn Anh thấy người hầu dọn dẹp xong, mới chuẩn bị lên lầu.

Khi đi ngang qua một căn phòng nhỏ, đột nhiên từ trong đuổi ra một bàn tay, lôi cô vào.

Cô bị đặt lên tường, người đàn ông hơi cúi người, dưới áo sơ mi thấp thoáng lộ ra thân hình cường tráng, hơi thở nam tính phả vào mặt. Hắn hôn lên sợi tóc trên đầu cô, đang muốn hôn mặt, bị cô nghiêng đầu né tránh, hắn khẽ cười, "Vẫn bất công như vậy."

Cô hỏi: "Bất công chỗ nào?" Khó hiểu chuyển mặt về, lại bị hắn cúi đầu xuống hôn phải.

Hắn chỉ cần nhẹ bờ môi cô mà cô xát, tư thái rất dung túng, nhưng bàn tay bên hông lại chiếm hữu cực mạnh mà ép cô về phía mình, trao đổi hô hấp nóng bỏng. Lúc cô thoáng giãy dụa, hắn mở ra một nút áo trên cổ cô, bờ môi rơi xuống, khẽ cắn cái cổ trắng như tuyết một cái.

Văn Anh nện vào vai hắn, "Thiệu Nhất Phong!" Âm thanh dè dặt lộ vẻ tức giận.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, chính là đứa con riêng trên danh nghĩa của cô, Thiệu Nhất Phong.

Qua bảy năm, rất nhiều chuyện không thể không vượt qua kế hoạch và dự đoán của Văn Anh. Bảy năm trước cô cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, thời gian lâu như vậy, nếu không có di tình biệt luyện, vậy cũng đã đủ khiến cho tình cảm của người này lên men đến mức muốn lao ra khỏi lồng giam.

Văn Anh thật sự dùng trái tim để diễn, thậm chí mặc cho mình đưa tình cảm vào trong nhân vật, cho nên đối với hắn từng bước tiếp cận, cô đã không bài xích như trước đây, cô cũng cần duy trì phần cảm tình này.

"Thật nhỏ mọn." Thiệu Nhất Phong chậm rãi cài lại nút áo cho cô, nâng lên mặt cô, hai cái trán chạm nhau, cảm xúc sâu nặng trong mắt hắn dường như muốn tuôn trào ra, "Đối với tiểu tử kia thì ôn nhu săn sóc, đối với tôi lại keo kiệt hẹp hòi, tôi cũng mắc mưa, sao cô không lau giúp tôi?"

"Nếu cậu thật sự muốn tôi lau giúp, vậy ngoan ngoan làm con trai tôi đi, đừng làm loại chuyện vượt khuôn phép này nữa."

Văn Anh khẽ thờ hồn hồn, có chút tức giận nhìn hắn. Làn da cô trắng loáng như ngọc, gờ khắc này hai gò má ửng hồng như ráng mây đỏ, mắt phượng kiêu mị khép hờ, quả thực khiến người ta xúc động.

Hắn không nhịn được vuốt nhẹ sau gáy cô, tiếng nói khàn khàn, "Bảo bối đẹp như vậy, tôi làm sao nhịn được."

Từ rất lâu, hắn âm thầm không gọi cô là "mẫu thân" nữa, nhưng xưng hô cô như vậy vẫn là lần đầu tiên.

"Đừng gọi tôi bằng mấy kiểu xưng hô vớ vẩn kia." Cô cau mày, như một bà lão cứng nhắc, "Lại học được từ phòng khiêu vũ nào? Bớt làm bẩn tai tôi."

Hắn lại cực kỳ thích dáng vẻ cứng nhắc này của cô, điều này nói rõ, cô chỉ là bảo bối quý giá của một mình hắn.

"Được được, tôi biết rồi, sẽ không nói vậy nữa." Hắn lập tức cười đầu hàng.

Văn Anh không để ý đến điệu bộ bất cần đời của hắn, đang nghĩ tới chuyện khác, mở miệng dò hỏi, "Vị Khổng tiểu thư mà đại soái nói..."

"Thế nào?"

"Cậu quả thật đã đến tuổi thành hôn..."

Cô chỉ nói đến một nửa, nụ cười trên mặt hắn rõ ràng lạnh xuống, "Cô muốn tôi cưới cô gái đó?"

Văn Anh hơi do dự, "Tiểu Hồ còn nhỏ, nhìn có vẻ cũng không thích Khổng gia tiểu thư."

Ánh mắt Thiệu Nhất Phong đột nhiên trầm xuống, nhìn chằm chằm cô, phảng phất nếu cô nói thêm một chữ, hắn sẽ phải làm ra chuyện ngay cả chính mình cũng không thể tưởng tượng được.

"Cho nên? Muốn tôi vì 'con trai' cô mà hi sinh sao?" Lời nói của hắn như có gai.

Cô hơi dừng, vẻ mặt dần mềm xuống, giờ tay xoa xoa mặt hắn, "Cậu đó, tính tình quá hấp tấp."

Dáng vẻ này của cô cực kỳ hiếm thấy, dù cô thật lòng muốn hắn cưới cô Khổng tiểu thư kia, hắn cũng không muốn so đo.

"Cô yên tâm đi, 'con trai' cô không đơn thuần như cô nghĩ đâu, cậu ta không muốn kết hôn, thì không ai dám gả." Cuối cùng, hắn nắm chặt tay cô, hôn lên mu bàn tay, "Tôi cũng giống vậy."

*

Văn Anh sờ dĩ nhắc đến Khổng tiểu thư, cũng không phải thật sự để Thiệu Nhất Phong cưới đối phương, dù sao bây giờ trong lòng hắn đang có mình, cô còn chưa làm được chuyện đẩy một cô bé khác vào hố lửa.

Cô chỉ muốn dội một chậu nước lạnh, tạm thời làm nguội cảm xúc của hắn mà thôi. Cô luôn lo lắng nếu cứ tiếp tục chờ đợi như thế, sẽ phát sinh nhiều chuyện khó mà đoán trước.

Trở lại phòng ngủ, cô bật đèn, trong phòng sáng lên.

Lúc xoay người, bóng người đang ngồi trên bệ cửa sổ, khiến cô giật thót!

"Tiểu Hồ?" Cô thấy rõ là ai, mới hỏi: "Sao lại đến phòng mẹ... Con trèo cửa sổ vào?"

Thiệu Đình Ngọc đang lắp ráp một khẩu súng trong tay, mặc dù không có ánh đèn, chỉ dựa vào cảm giác, hắn vẫn linh hoạt lắp tất cả linh kiện về chỗ cũ, khớp ngón tay rõ ràng lướt qua lướt lại, tiết tấu nhanh chóng dường như ẩn chứa một loại nhịp điệu kỳ diệu nào đó.

Hắn lắc lư hai chân, như lúc còn nhỏ, cũng không ngẩng đầu lên, gọi, "Mẫu thân tới."

"Thật là..." Văn Anh không làm gì được hắn, nhớ tới buổi tối hắn cũng không ăn bao nhiêu cơm, nên từ bàn trang điểm lấy ra một cái bánh bích quy, thuận tay đút tới miệng hắn.

Mắt hắn còn đang nhìn chằm chằm khẩu súng, lại rất quen thuộc cắn miếng bánh.

Văn Anh thấy hắn ăn gần xong, đang định rút tay về, đầu ngón tay lại bất ngờ bị ngậm liếm một cái.

Tím cô chợt nhảy dựng, giương mắt nhìn, Thiệu Đình Ngọc vẫn chuyên chú chơi súng, phảng phất cử động vừa nãy chỉ theo thói quen.

Bởi vì sau đó đã bị động tác đẹp mắt giàu nhịp điệu trong tay Thiệu Đình Ngọc hấp dẫn, Văn Anh không phát hiện phần gáy tai hắn hơi hồng lên.

Ồi Hồ ơi là Hồ, làm mẹ con đơn thuần không được sao... ($\pi-\pi$)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Quân phiệt chó săn (10)

Edit: Thiên Tinh

Thiệu Đình Ngọc đưa khẩu súng đã ráp xong cho Văn Anh.

Văn Anh biết bên trong không có đạn, tiện tay nghịch một lát, cảm thấy kỳ quái, hỏi hắn: "Cho mẹ làm gì?"

"Cái này nhẹ nhất, thích hợp cho mẫu thân dùng."

Cô bất đắc dĩ cười: "Nhưng mẹ không biết dùng súng."

"Con dạy người."

Hắn nhảy xuống bệ cửa, từ phía sau nắm chặt tay Văn Anh, bày tư thế, đưa súng nhắm ngay bọn họ trong gương.

Từ chiếc gương dài Tây Dương này, rành mạch soi ra cảnh tượng trước mắt, thiếu niên tuổi lông khê ôm người đứng trước mặt. Người đã từng cầm tay dạy hắn dùng đũa, bây giờ vốc đáng lại có vẻ nhỏ nhắn, chỉ cao tới bả vai hắn, giống như đang rúc vào ngực hắn vậy.

Thiếu niên đã hoàn toàn trưởng thành, từ một đứa trẻ sống trong bầy chó, dưới sự nuôi dạy tỉ mỉ của cô, đã trở thành một chiến sĩ dũng mãnh. Chỉ có ở trước mặt cô, hắn mới có một chút ngây thơ như lúc nhỏ.

Mà thời gian rất chiều cõ cô, dường như cô vẫn là nàng thiếu nữ văn tình mà quả quyết của mười năm trước, chỉ có giữa hàng lông mày thêm vài nét thông dong từng trải.

Hắn cứ thế mà lấy súng nhắm ngay trái tim mình trong gương, bóp cò, trong miệng còn mô phỏng ra tiếng "đùng --".

Văn Anh chỉ cảm giác như mình bị bắn trúng, tim bỗng đập mạnh một cái.

"Tiểu Hô!"

"Hừm?" Hắn nghiêng nghiêng, như đang hỏi làm sao vậy, giống hệt hồi nhỏ.

"Không được làm liều." Cô không hiểu vì sao lại hoảng hốt, giống như có chuyện gì đang vượt qua tầm khống chế của mình, chỉ có thể nghiêm túc dặn dò hắn.

Nhưng câu nói này cũng là không đầu không đuôi.

Thiệu Đình Ngọc về nhìn cô hồi lâu, nhẹ nhàng "a" một tiếng.

*

Văn Anh ở thế giới này đã lâu, khi nhiệm vụ ở vào trạng thái đình trệ, cô cũng không cố thử qua ải, mà đứng lúc điều chỉnh trạng thái của mình thành hướng thụ sinh hoạt.

Ngoại trừ tiêu khiển trong nhà, thỉnh thoảng cô cũng sẽ ra đường nghe hí kịch, đi dạo phố. Điện ảnh thì không xem nhiều, ở hiện đại đã xem qua phim màu, thế nên lúc này từ tình tiết đến chất liệu của phim đen trắng đều không thể thu hút được cô, ngược lại thì làn điệu ngâm xướng ề a trong kịch viện, cô lại thích hơn.

Hôm nay cô như mọi ngày muốn đi nghe hí khúc, sáng sớm rời giường, trước tiên coi sóc nhà bếp chuẩn bị bữa sáng.

Đang ngồi ăn cơm, Thiệu Nhất Phong từ phía sau đi tới, ỷ vào phòng ăn không người, làm càn ôm chầm bờ vai cô, hôn một cái lên đầu, nói: "Chào buổi sáng."

Văn Anh đang gấp đũa, đã sớm nhận ra tiếng bước chân, lại không nghĩ tới hắn sẽ làm như thế.

Lúc hắn cười ngồi xuống, cô mới phản ứng lại, vén vài sợi tóc bị rơi rớt, tức giận quở trách hắn, "Không đứng đấy!"

Hắn cũng không cãi lại, chỉ chống cằm, nghiêng đầu nhìn cô cười, ngón tay không thành thật bò lên mu bàn tay cô, thể hiện trọn vẹn câu "không đứng đấy" đến cực hạn.

Đột nhiên, tầm mắt hắn lướt qua vai cô, như là nhìn thấy ai.

"Ăn cháo, hay bánh mì nướng?" Văn Anh không phát hiện đôi mắt hắn có biến hóa, khi nghe được câu trả lời là "cháo", bèn tự tay múc một chén đặt trước mặt hắn.

Thiệu Nhất Phong gấp lấy gói khoai tây, nhưng lần nào cũng chỉ gấp được vài sợi, thử hai, ba lần đều như vậy.

Văn Anh không nhìn được cười, lấy đũa gấp vào chén cho hắn.

Hắn lại được voi đòi tiên mà yêu cầu, "Cô dứt tôi đi." Cặp mắt đào hoa nhẹ nhàng nháy mắt với cô, mặc sức thi triển sức hấp dẫn của mình.

Sự thật chứng minh, phụ nữ cũng sẽ bị sắc đẹp mê hoặc, và lại cô biết rõ tính tình của hắn, nếu như không dứt, hắn liền dám luôn nhìn cô bất động như thế, càng khiến người ta đau đầu.

Thế là Văn Anh tức giận nhét đũa vào miệng hắn, chỉ nghĩ đến động tác hung bạo, nhất thời quên mất đây là đũa của mình.

Cô vừa định rút đũa về, lại phát hiện rút không ra, khi nhìn lại, chỉ thấy đầu đũa bên kia bị hắn cắn trong miệng không buông, ngừng vài giây, mới nhả ra mà nuốt đồ ăn vào.

Nhưng mắt hắn luôn nhìn cô, dường như chứa đựng hàm ý, dư vị một lát mới nói: "... Ừm, ăn ngon."

Mặt Văn Anh "bùm" một cái đỏ rực lên.

Mãi đến khi Thiệu Đình Ngọc cũng ngồi xuống, nét ửng hồng trên mặt cô vẫn chưa tan.

Thiệu Nhất Phong thấy Thiệu Đình Ngọc không nói một lời, như là cảm thấy thú vị, gõ mặt bàn một cái.

Hắn không nghĩ tới đối phương giữ được bình tĩnh như vậy.

Nếu muốn nói trong nhà này, người có thể nhận ra tâm tư của Thiệu Đình Ngọc, chỉ sợ cũng chỉ có chính Thiệu Nhất Phong, người cũng ẩn giấu tâm tư tương tự. So với hắn, đối phương giấu giếm càng sâu hơn. Nếu không phải hắn vô tình phát hiện, trong một lần bị thương ý thức không tỉnh táo, đối phương làm bầm tên Văn Anh, hắn cũng sẽ không phát giác.

Hắn còn nhớ phản ứng khi đó của mình, dùng từ khiếp sợ e rằng không đủ để hình dung.

Thiệu Nhất Phong và Văn Anh không có quan hệ máu mủ, Văn Anh chưa từng nuôi hắn, từ lúc bắt đầu hai người đã thuộc kiểu đối chọi giữa những người bằng tuổi. Cô rất có sức hút, ngay cả tư tưởng bảo thủ đặt ở trên người cô cũng trở nên khá ái, sớm chiều ở chung, nảy sinh hảo cảm với cô là chuyện tự nhiên bất quá.

Nhưng đối phương là do Văn Anh một tay nuôi lớn, mặc dù không phải quan hệ mẹ con, cũng hẳn là chị em hoặc là cái gì khác. Dù sao cô cũng chưa thật sự làm mẹ bao giờ, hắn vẫn cảm thấy đáng về nghiêm mặt dạy dỗ của cô, giống như một người chị gái không hiểu lại phải vờ như hiểu vậy.

Lý do duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến chính là, Thiệu Đình Ngọc căn bản không xem Văn Anh là người thân, hoặc là nói người thân trong suy nghĩ của bọn họ hoàn toàn khác biệt với suy nghĩ của Thiệu Đình Ngọc.

Dù sao thằng nhóc đó từng sống trong ổ chó sáu, bảy năm mà...

Trong khi hắn đang trầm tư, Văn Anh đã ăn sáng xong, nói là hôm nay mình chuẩn bị đi kịch viện.

"Không được!" Thanh âm phản đối phát ra từ hai hướng khác nhau.

Văn Anh xem bên trái lại nhìn bên phải, "Làm sao vậy?"

Thiệu Đình Ngọc nói: "Nếu mẫu thân nhất định phải đi, vậy con sẽ đi theo."

"Không phải Tiểu Hồ không quá thích nghe hí khúc sao?"

Cô vừa phát ra nghi vấn, lại nghe Thiệu Nhất Phong mở miệng: "Dạo này thế cuộc căng thẳng, tiền tuyến lúc trước lại đang giao chiến ở tỉnh kế bên, phụ thân lại có xung đột với hắc bang, vật tư quân bị thiếu hụt, cho nên mới nghĩ tới biện pháp kết thông gia với thương nhân."

"... Không phải nói quy tắc giang hồ, không tai vạ vợ con sao?"

"Cô còn biết quy tắc giang hồ?" Thiệu Nhất Phong không được nhịn cười, lập tức dung túng nói, "Cô nói cũng đúng, bọn họ không dám manh động. Chẳng qua vẫn nên có người đi với cô mới yên tâm, hôm nay đúng dịp tôi không rảnh, vậy để "con trai" cô cùng đi thôi."

Văn Anh nghe ra ý bốn cột trong lời của hắn, nó phát ra từ đối thoại ngầm lúc trước của bọn họ, cô bèn trừng hắn, khiến hắn thu bớt lại.

Thiệu Đình Ngọc được sự chấp thuận của cô thì không nói gì thêm nữa, dường như không phát hiện bầu không khí không tầm thường giữa họ, chỉ là lúc mức cháo, không cần thận đồ vài giọt ra ngoài.

*

Kịch viện ở thời đại này thường sẽ ứng xử tùy loại người, với thân phận như Văn Anh, sẽ được mời đến nhà gian lâu hai, không cần đưa vé, còn phải dâng trái cây điểm tâm.

Không lâu sau, trước màn che, dưới ánh lửa khói mù lam nổi bật, một diễn viên vẽ mặt hoa sắm vai linh quan lượn ra sân khấu, khán giả dưới đài dĩ nhiên dồn dập vỗ tay trầm trồ.

Bởi vì hôm nay có Thiệu Đình Ngọc theo bên người, vừa thấy là nhị công tử nhà đại soái, họ bèn bùng ra một hộp thuốc lá.

Văn Anh cảm ơn xong, lại như cảnh cáo liếc nhìn Thiệu Đình Ngọc, "Đừng học hư."

Thiệu Đình Ngọc rất là vô tội nhìn lại.

Ánh mắt hắn lúc nào cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn, chỉ ở trước mặt Văn Anh, mới thu lại tính công kích.

Hôm nay hắn ăn mặc đặc biệt giống công tử nhà giàu, đầu đội mũ mỏ vịt, ngồi xôm bên cạnh Văn Anh, từ dưới mũ ngẩng đầu nhìn lên, thuần túy ngây thơ vô tội.

Văn Anh bị hắn nhìn như thế, tức khắc cảm thấy mình chuyện bé xé ra to, thuận tay cầm một miếng điểm tâm dứt cho hắn.

Có thể là do hồi nhỏ đã quen dứt, cô luôn dùng tay khi cho hắn ăn, hắn nhân tiện có thể liếm đến đầu ngón tay của cô.

Nhưng hôm nay cô vừa dứt điểm tâm xong, lập tức thu tay về.

Con mắt Thiệu Đình Ngọc đột nhiên xẹt qua một tia tàn bạo, cảm thấy nóng nảy xao động.

Tuy vậy, lúc tay áo của Văn Anh suýt rơi vào tách trà, hắn vẫn đứng lúc nhìn thấy, tiếp được tay áo, cẩn thận mà nâng nó ra.

Lực chú ý của Văn Anh chuyển lại đây, vừa khen ngợi hắn một câu, đã bị tiếng ồn dưới lầu hấp dẫn.

Thì ra là có quân nhân gây sự, coi trọng một nữ sinh xinh đẹp, còn miệng lưỡi thô tục. Nhưng nữ sinh này cũng không đơn giản, có mang theo hộ vệ, không chịu được quấy rối vô cớ bèn lập tức đáp trả.

Bây giờ là thời đại vũ lực lên ngôi, có lính lưu manh gây sự là chuyện thường gặp, mặc dù dưới lầu tách trà bình trà bay đầy trời, người trong kịch viện đều tập mãi thành quen, chỉ chờ người ta quấy đủ rồi lại đi an ủi, còn là an ủi phe gây chuyện.

Văn Anh nhú mày, "Tiểu Hồ, gọi người đi xử lý đi."

Thiệu Đình Ngọc thờ ơ liếc nhìn tình cảnh dưới lầu, nghe được lời của cô mới vẫy tay tìm người đi xuống.

Ở địa bàn này dù ngang tàng tới đâu cũng không bằng người của Thiệu gia, kẻ kia vừa nghe lập tức kinh sợ, còn định đi tới tạo mối quan hệ, nhưng đã bị đuổi ra ngoài.

Sau lần giúp đỡ này mới phát hiện thật trùng hợp, cô nữ sinh kia chính là Không gia tiểu thư mà gần đây bị bọn họ nhắc tới, là người tuổi nhỏ đứng hàng thứ tư, nếu Thiệu Đình Ngọc kết thông gia, ước chừng sẽ chọn cô bé này.

Nói vậy đối phương hắn cũng biết chuyện hai nhà đang thương nghị, khi tới đây cảm ơn, không chớp mắt nhìn chằm chằm Thiệu Đình Ngọc. Cuối cùng đối phương còn gật gù, "Khá đẹp."

Văn Anh nhìn không được nở nụ cười.

Thiệu Đình Ngọc rất không vui, thừa dịp Văn Anh không chú ý, lạnh lùng nhìn cô bé kia một cái, khiến tứ tiểu thư người ta phải co rụt về sau.

Chờ hí kịch kết thúc, Văn Anh lễ phép đề nghị đưa Không tứ tiểu thư trở lại, lúc này bị quân nhân gây rối, đối phương quả thật có chút không an tâm, lập tức gật đầu đồng ý.

Không tứ tiểu thư rất hoạt bát, dọc đường đi cứ lúi rúi nói không ngừng, làm Văn Anh cười liên tục.

Bất thành lĩnh, lúc xe đi ngang qua một quán cà phê, Văn Anh lơ đãng từ cửa sổ nhìn thấy Mị Hề, ngồi đối diện cô ta là một người đàn ông lạ lẫm, mặc áo dài nam kiểu cũ, mặt mày sắc bén, rất có khí thế.

"Làm sao vậy?" Thiệu Đình Ngọc chú ý tới cô đang nhìn về một chỗ, theo tầm mắt nhìn sang, ánh mắt cũng ngưng tụ.

Thân là Thiệu phủ nhị công tử, hần đương nhiên biết người đàn ông này, đó là nhân vật cầm đầu hắc bang mà gần đây đang có mâu thuẫn với Thiệu Các Thiên.

Văn Anh liếc nhìn Không tứ tiểu thư, dè dặt tay hần, dùng mắt ra hiệu: Trở về nói sau.

Hần rất ăn ý ngậm miệng không nói.

Văn Anh luôn phải người chú ý động thái của Mị Hề, nhưng đối phương không phải dạng vừa, không phải lần nào cũng có thể bắt kịp cô ta. Lần này trong lúc vô tình phát hiện người đàn ông này, liệu có liên quan đến nhiệm vụ không?

Cô đang suy tư, con đường phía trước truyền lại ầm ầm truyền đến tiếng nổ vang, đột nhiên, tiếng súng bốn phía!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Quân phiệt chó săn (11)

Edit: Thiên Tình

Ở thời đại chiến tranh loạn lạc này, thường phát sinh những chuyện như đấu súng, chỉ là rất ít người không có mắt, dám động lên đầu kẻ hùng cứ một phương như Thiệu Các Thiên.

Người đi đường la hét chạy trốn, tiếng súng không dứt bên tai, mọi thứ hỗn loạn.

Văn Anh đương nhiên là ngay lập tức muốn bảo vệ Thiệu Đình Ngọc, nhưng động tác chậm một bước, ngược lại bị Thiệu Đình Ngọc che chở. Chàng trai này đã trưởng thành, lòng ngực rộng rãi, tựa hồ có thể dùng ôm ấp tạo ra một nơi khiến người ta an tâm.

Cô ngần ngại, lần đầu tiên nhận ra hần đã không phải là đứa bé mà mình luôn bảo hộ phía sau.

"A --" Lúc đạn xuyên thủng cửa kính, Không tứ tiểu thư phát ra tiếng rít gào sợ hãi.

"Đừng ồn."

Thiệu Đình Ngọc một tay bảo vệ Văn Anh, một tay lấy súng, cánh tay duỗi ra ngoài cửa xe, thời gian từ lúc phản rõ phương hướng đến bắn ra liên tục ba phát chỉ trong nháy mắt, mục tiêu phút chốc ngã xuống đất.

"Trong xe không an toàn, mau thân..."

Hần dừng lại một giây, dù sao trong quá trình di chuyển, không có đồ vật che chắn, cũng rất nguy hiểm.

Văn Anh gật đầu, sợ hần không bận tâm, không thể không dặn dò: "Bảo người chiêu cố tứ tiểu thư."

Nói đơn giản, từ trong xe nhanh chóng chạy đến dưới toà nhà, tồn không tới ba, bốn giây.

Nhưng Không tứ tiểu thư vẫn là học sinh, đột nhiên gặp phải chuyện như vậy, quá mức khẩn trương, mặc dù có người bảo hộ ở hai bên, nhưng khi nghe tiếng súng lại vô ý thức bắt lấy cánh tay Văn Anh, còn bản thân thì rúc vào phía sau cô!

Vòng bảo hộ bị cô bé này kéo ra một khoảng trống, lại một tiếng súng vang lên, là hướng về phía Văn Anh!

Đồng tử của Thiệu Đình Ngọc chợt co rút, đến khi hoàn hồn, hần đã chắn cho cô, trên vai phải bị găm một viên đạn.

Hần giờ tay định nổ súng, bấp thịch lại bất giác run lên, bắn lệch hướng.

Ngần cân treo sợi tóc, Văn Anh liền mạch bắn ra một phát súng.

Đó là khẩu súng dành cho nữ giới mà trước đó Thiệu Đình Ngọc vừa đưa, thời khắc nguy cơ, cô luôn cầm trong tay.

Có lẽ nguy cơ kích phát tiềm năng con người, cô cơ hồ không chút nghĩ ngợi bắn súng, một lần là trúng.

Trong khoảnh khắc đó, cô nhớ tới hồi nhỏ chơi trò bắn bong bóng. Mỗi lần bắn súng, thời gian dường như trôi qua thật chậm, như pha quay chậm lúc chiếu phim, đạn bay trên không, lún vào bong bóng, "bùm" nổ tung ra.

Thiệu Đình Ngọc bắt lấy bàn tay lạnh như khối băng của cô, liếc nhìn kẻ kia, "Chưa chết." Lập tức sai người cho thêm một phát.

Tựa hồ đang dùng hành động này nói cho cô biết, người không phải do cô giết, không cần sợ hãi.

Văn Anh không biết đến tột cùng đối phương đã chết chưa, nhưng cảm giác tối tăm vì lần đầu tiên giết người mang đến, lập tức tan ra. Nhóc chó săn của cô, đã có thể bảo vệ cô rồi.

Ngoại trừ vừa mới bắt đầu gặp phải đánh lén không kịp phòng bị, người của phe họ có chút rối loạn, nhưng sau đó tổ chức nghiêm chỉnh huấn luyện của quân đội lập tức được bộc lộ, kẻ ám sát hoặc bị bắt hoặc trốn chạy, quân lính tan rã.

Không tứ tiểu thư cũng được đưa về nhà an toàn, lúc cô bé về tới nhà, môi vẫn trắng bệch, như là muốn nói gì đó với Văn Anh, nhưng sợ ánh mắt của Thiệu Đình Ngọc, một chữ cũng không thốt ra được.

Chuyện lần này, thay vì nói là kế hoạch ám sát đường hoàng, chẳng bằng nói là một cuộc dò xét, một lời cảnh cáo.

Sau khi trở lại dinh thự, đại soái biết được tin tức cũng chỉ trấn an Thiệu Đình Ngọc đang bị thương, ngoài ra cũng không nói gì thêm.

Thiệu Nhất Phong biết được Văn Anh không bị thương, cũng lười truy cứu.

Nếu không phải biết Thiệu Đình Ngọc có thể bảo vệ Văn Anh, ngay từ đầu hắn đã không để cô ra ngoài.

Vết thương của Thiệu Đình Ngọc không quá đáng ngại. Hắn bước ra từ mưa bom bão đạn, lúc chấn súng đã tránh đi vị trí trọng yếu, sau khi làm xử lý, chỉ cần không cử động mạnh, dưỡng vài ngày sẽ khỏe lại.

Văn Anh lại là lần đầu gặp đầu súng, đối những người đàn ông kia là chuyện như cơm bữa, đối với cô lại là kinh tâm động phách.

Đến buổi tối, cô lần qua lộn lại ngủ không được, bỗng có người đẩy cửa đi vào, ánh đèn đỏ xuống mặt đất.

"Ai đó?"

"Là con." Âm thanh của Thiệu Đình Ngọc vang lên trong bóng tối, nương nhờ ánh trăng, Văn Anh nhìn thấy trong ngực hắn còn ôm một cái gối.

Cô hỏi: "Sao vậy?"

Hắn dè dặt nhấc lên một góc chăn, "Giết người, ngủ không được. Con có thể ngủ chung với mẫu thân không?"

Đúng là nói ngược.

Văn Anh nhin không được cười, nói câu "Được rồi", mặc hắn chui vào chăn.

Cảm giác có một người khác ở bên cạnh mình hiển nhiên không giống nhau, khí tức trên người hắn cuộn cuộn không ngừng truyền đến, khiến tâm trạng luôn căng thẳng của cô dần thả lỏng, hình ảnh trấn của kẻ ám sát bị bắn trúng, ngã vật xuống đất không còn xuất hiện nữa.

Cô an tâm chuẩn bị ngủ, lại nghe được người bên cạnh nhích tới nhích lui.

Cô cách chắn vỗ hắn một cái, "Ngủ nhanh đi."

"... Hôn ngủ ngon đâu?" Hắn bỗng hỏi.

Trước khi phân phòng, lúc Thiệu Đình Ngọc còn nhỏ, Văn Anh luôn hôn vào trán hắn, đó là vũ khí tuyệt hảo nhằm để động viên hắn. Nụ hôn có thể truyền tải rất nhiều cảm xúc, dù trước đây hắn cái gì cũng không hiểu, nhưng câu kinh bất an tới đâu cũng sẽ vì thế mà bình ổn lại.

Văn Anh còn chưa lấy lại tinh thần, đã phát hiện người bên cạnh ngồi dậy, sau đó cúi người qua, hôn lên trán cô một cái, động tác rất chậm, vô cùng dịu dàng, hơi thở sạch sẽ theo đó mà truyền tới.

"Con lớn rồi, hay để con hôn thân mẫu đi."

Hắn tự nói một mình, lần nữa nằm trở về, nghiêng thân, giống như hồi nhỏ khi cô dỗ hắn ngủ, vỗ nhẹ vào chăn cô, "Ngủ đi."

Văn Anh dờ khóc dờ cười, lại cảm thấy an tâm lạ thường, trong tiếng vỗ nhịp nhàng đó, cô ngủ thiếp đi.

*

Chuyện tranh đấu có thể gác qua một bên, nhưng trước khi phát sinh vụ nổ, cảnh tượng nhìn thấy ở quán cà phê, Văn Anh vẫn ghi nhớ trong đầu.

Cô bảo Thiệu Đình Ngọc tra xét theo hướng này, quả nhiên phát hiện Mị Hề và người lãnh đạo hắc bang Phương Đồng Khai có một mối liên hệ mật thiết.

Kỳ thực trước đây, cô từng đặt câu hỏi, sợ dĩ mình không thể hoàn thành nhiệm vụ, là do Mị Hề đã giấu đi một nhân vật then chốt. Còn tại sao trên bàn vẽ lại không hiển thị... Giả thiết là đối phương cũng như cô, sau khi nhiệm vụ hoàn thành có thể được đủ loại khen thưởng, vậy nếu có một phần thưởng có khả năng ăn giấu, vấn đề liền có thể giải quyết dễ dàng.

Cô hoài nghi Phương Đồng Khai chính là nhân vật then chốt đó.

Nói vậy, ngoại trừ bàn vẽ nguồn sáng, khi cô đến gần nhân vật có độ sáng cao, sẽ có một cảm giác liên kết vi diệu. Nếu có thể chính diện gặp mặt đối phương, có lẽ cô có thể tiến thêm một bước khẳng định.

Cô bảo nhóc chó săn chú ý giúp cô, lại không nói nguyên do, hắn cũng không hỏi, chỉ đưa những tin tức thu thập được đến trước mặt cô.

Mãi đến một ngày nọ, khi đã xác nhận đối phương quang minh chính đại lộ diện ở Bách Nhạc môn, Văn Anh ngẫm nghĩ nhiều lần, mới nhờ Thiệu Nhất Phong dẫn cô đi.

So với Thiệu Đình Ngọc, Thiệu Nhất Phong quanh năm ra vào những nơi như thế này hiển nhiên thích hợp làm người dẫn đường hơn.

Nếu như hắn không dẫn binh đánh trận, ngược lại có thể trở thành một nhà ngoại giao xuất sắc. Khi giao thiệp khắp nơi, tự nhiên sẽ hên gặp ở những nơi náo nhiệt như vũ trường chẳng hạn.

Người của thời đại này cũng không e dè nghị sự ở vũ trường, mà đó còn là một kiểu trào lưu.

Thiệu Nhất Phong làm một nghi thức chào kiểu Tây Dương, vô cùng lịch thiệp nói: "Sẵn lòng cống hiến sức lực vì mẫu thân." Bị Văn Anh trợn mắt một cái.

Hắn cũng không ngạc nhiên khi Văn Anh lại đột nhiên có ý tưởng như thế, hắn vẫn cảm thấy, vị kế mẫu này của mình là một cô gái rất đặc biệt. Cô thuộc nằm lòng chuẩn mực của nữ giới, nhìn như có nề nếp, lại biết đạo lý dạy theo năng khiếu từng người, nuôi nấng Thiệu Đình Ngọc thành tài.

Trong rất nhiều việc nhỏ đều tiết lộ cô có lòng hiếu học, cô không phản đối bọn họ yêu đương tự do, thậm chí đối với nó còn tràn ngập chờ mong, nhận được món quà là một khẩu súng cũng không hoảng sợ, trải qua một lần nguy hiểm, súng liền không rời tay, thậm chí âm thầm mời người đến dạy cách sử dụng nó.

So với một phụ nữ bảo thủ, chân chính mềm yếu mà cần người bảo vệ, nhất cử nhất động của cô càng giống một phụ nữ độc lập hiện đại, biết rõ mọi thứ đều phải dựa vào chính mình.

Cô quy củ và cứng nhắc đều là kết quả mà hoàn cảnh gia đình mang đến, đôi khi hẳn nhìn bộ quần áo cổ điển hoa lệ của cô, lại như đang thấy một bộ gồng xiềng nặng nề, đeo lên người cô, trói buộc cô hướng tới thế giới mới.

Nhưng hẳn cũng cho rằng, gồng xiềng sớm muộn sẽ bị gỡ xuống, không có gì có thể ngăn cản cô muốn được tìm hiểu và mong đợi vào những điều mới mẻ.

Ái ngờ bọn họ vừa đến trước cửa vũ trường đông đúc này, không đợi vào cửa, đã ở bên ngoài gặp được Phương Đồng Khải.

Lần này, đối phương mặc một bộ âu phục đen, bao bọc một thân hình tràn ngập sức bật, cả người có vẻ rất lịch sự, nho nhã lễ độ chào hỏi Thiệu Nhất Phong.

Ở bên ngoài, bọn họ còn chưa trò mặt.

Thiệu Nhất Phong nhướn mày, như cười như không, "Còn chưa cảm ơn Phương lão đại đã chiếu cố mẫu thân của tôi nữa."

Lúc này Phương Đồng Khải mới đưa mắt nhìn Văn Anh, không biết tại sao, chỉ vừa nhìn, hẳn đã thấy được suy nghĩ ẩn giấu dưới bộ trang phục hoa lệ cầu kỳ của cô, có lẽ khí tức này quá tương tự, không khỏi làm hắn nhớ tới bản thân mình, bất giác nở nụ cười.

Nếu cô không phải là thái thái của Thiệu Các Thiên, không chừng có thể làm tri kỷ.

Văn Anh gật đầu với hắn, nhìn như bình tĩnh, trong lòng lại thờ dài một hơi.

Ngay khoảnh khắc hai người đến gần, cô chỉ có một ý nghĩ, quả nhiên là hắn.

Trong lúc song phương đang giao phong, một người có vẻ là trợ thủ kẻ vào tai Phương Đồng Khải nói mấy câu.

Phương Đồng Khải lần nữa đánh giá Văn Anh một phen, mới chấp tay với Thiệu Nhất Phong, cười nói: "Không nghĩ tới thiếu soái lại giận dữ vì hồng nhan, là tôi lỗ mắng."

Thiệu Nhất Phong thăm kinh ngạc, trên mặt lại ung dung thản nhiên, sau khi từ biệt đối phương, mới có người đi tới nói mấy câu.

"Thế nào?" Văn Anh thấy hắn dừng lại, không khỏi hỏi.

Thiệu Nhất Phong nhìn cô đầy ẩn ý, nở nụ cười, "Không hồ là 'con trai' của mẫu thân, tiểu tử kia vừa quấy tung một sào huyết của Phương Đồng Khải, còn chặt hai tay của trợ thủ hắn. Mẫu thân đoán xem, sau đó thế nào?"

Cô mượn tay áo rộng lớn che đậy, nhéo cánh tay hắn, "Đừng giả bộ ngớ ngẩn, nói mau!"

"Hắn lại đưa hai cái tay kia cho Không gia, mở nắp ngay trước mặt Không tử tiểu thư, nghe nói Không tử tiểu thư sợ đến tái mét, hắn chỉ nói, đó là quà bồi thường vì lần trước đã khiến đối phương giật mình."

Văn Anh hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiệu Nhất Phong lại vỗ tay, còn nháy mắt mấy cái với cô, "Một mũi tên trúng hai con nhạn. Tôi từng nói gì nhỉ? Con trai cô không muốn kết hôn, thì không ai dám ép hắn."

Tuy tin tức nghe rợn cả người, nhưng rốt cuộc mọi chuyện đã lắng xuống, nhiệm vụ cũng có tiến triển, Văn Anh lần đầu tiên đến vũ trường, vẫn muốn mở mang tầm mắt một phen.

Lại nói, cô cảm thấy với tính khí của nhóc chó săn, nếu không phải người mà hắn thích, có thể giải quyết dứt khoát cũng là may mắn cho cô bé kia.

Có lẽ là hành động kéo cô ra chấn sủng của Không tử tiểu thư lần trước đã chọc giận hắn, tuy rằng trong nháy mắt đó cô cũng mất sạch hảo cảm với đối phương, nhưng dù sao không coi là lỗi lầm lớn, chỉ là quá tư lợi mà thôi.

Màn đêm buông xuống, trên đỉnh tháp của Bách Nhạc môn rạng ngời ánh sáng, dàn nhạc jazz tấu lên một vũ khúc lãng mạn, người trong sàn nhảy đung đưa thân thể, hiển lộ hết sự xa hoa phong tình.

Đây là một loại lay động mang tính cảm nhiễm làm cho người ta say mê hưởng thụ, lúc Văn Anh ở Bách Nhạc môn tạm thời không dám vượt quá giới hạn, sau khi về phòng, dùng máy quay đĩa bật một bài nhạc, thử nhẹ nhàng mà lắc lư trên sàn gỗ, thỉnh thoảng nhón chân xoay nhảy.

Cô nhớ tới Mị Hề, hôm nay cô ta không ở Bách Nhạc môn, không biết là tới chỗ Phương Đồng Khải, hay đang ở cạnh Thiệu Các Thiên.

Bằng thủ đoạn của đối phương, bây giờ cô mà đi lung lạc Phương Đồng Khải đã không thực tế, trừ việc này, chỉ còn một biện pháp, đó chính là Phương Đồng Khải biến mất khỏi bản vẽ, tức là từ vong..

Nghĩ tới đây, cô rung mình một cái, tay đã bị người kéo qua, lập tức sà vào một cái ôm quen thuộc.

Thiệu Nhất Phong dẫn dắt cô, theo điệu nhạc mà đung đưa, cúi đầu cười khẽ, "Nhảy thật đẹp."

Văn Anh không lên tiếng, hẳn cũng không nói gì nữa, hai người nhảy xong một khúc, hắn mới hỏi: "Có muốn nếm thử những thứ khác không?"

"Humm?" Cô ngửa đầu, phát ra tiếng nghi vấn.

Hắn đưa hộp quà đến trước mặt cô, cô mở ra, chỉ thấy bên trong là một bộ sườn xám bằng gấm có thêu đuôi phượng, hoa lệ mà tao nhã.

Cô do dự nhìn hắn, trong mắt hắn chứa đầy sự cố vũ, cô gật đầu.

Lát sau, cô mới từ phòng tắm đi ra.

Cô luôn ăn mặc bảo thủ, quần áo che kín mỗi một tấc da thịt, yêu thương vô hạn mà cất giấu chúng.

Đây là lần đầu tiên, cô để lộ mu bàn chân trắng như tuyết, hai cánh tay vươn ra óng tay áo ngắn, bóng loáng mà trắng nõn, phần gáy trắng hồng như cánh sen, chỉ nhìn thôi, đã làm cho tinh thần người ta chấn động và hưởng thụ đến vô hạn.

Dù Thiệu Nhất Phong từng vô số lần tưởng tượng về làn da của cô, nhưng chưa bao giờ mang cho hắn cảm giác rung động bằng khoảng khắc tuyệt đẹp này.

Con người của hắn lập tức tối xuống, lấy ra đôi giày cao gót từ một cái hộp khác, cam tâm tình nguyện quỳ một gối, cầm lấy chân cô, giúp cô mang giày.

Sau đó hắn làm động tác mời khiêu vũ.

Cô đặt tay vào lòng bàn tay hắn.

Nhưng đã lâu không mang giày cao gót, khi xoay tròn, chân cô đột nhiên bị xiêu vẹo, sau đó ngã vào ngực hắn.

Thiệu Nhất Phong như là không nhận được nữa, ôm lấy eo cô, đặt lên giường.

"Em nói em không thích tôi xung hô lung tung, vì thế tôi hỏi tỳ nữ của em." Hắn theo đó mà cúi người, âm thanh khàn khàn, mang theo hơi thở nóng rực kề sát cô, "Nhũ danh của em là Tòà Nhi, đúng không?"

Văn Anh nắm áo sơ mi của hắn đến nhăn nhúm, gật gật đầu.

"Tòà Nhi..." Hắn khàn giọng cười khế, kèm theo là một cái hôn rơi vào chóp mũi cô, "Hãy để anh mò em ra."

Tòà nghĩa là ổ khóa, ý là thiếu soái muốn mở khóa (Ổ卅Ổ)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Quân phiệt chó săn (12)

Edit: Thiên Tinh

Trong phòng chỉ có bật một chiếc đèn trên tủ đầu giường, cách chụp đèn, ánh ra quãng sáng lưu ly rực rỡ, đến khi tia sáng chiếu đến mạn giường nơi hai người họ, đã mờ ảo không rõ.

Văn Anh ngã ngửa vào cái chăn lông ngỗng, tay chạm đến một mảnh trơn mềm, khó mà nắm lấy.

"... Tôi là kẻ mẩu của cậu." Âm thanh của cô nhẹ như lông chim, giọng điệu không giống cảm ghét khước từ, mà như một lời nhắc nhở.

Ngón tay khô ráp của hắn vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô, chậm rãi nói: "Đúng rồi, là kẻ mẩu nhỏ hơn tôi một tuổi. Tôi thường hay nghĩ, nếu em không gả cho phụ thân, có lẽ sẽ gả cho tôi."

"Lẽ nào tôi nhất định phải gả tới Thiệu gia các người sao?" Cô né tránh tay hắn, "Phụ thân cậu là ép cưới, cưới xong lại bỏ mặc, còn cậu, ham muốn vợ của phụ thân mình, phẩm tính cũng không tốt hơn bao nhiêu. Tôi không muốn gả cho ai cả."

"Lẽ nào em không thích tôi sao?"

Hắn thấy cô dù đang tức giận vẫn còn thông thả nói chuyện, bèn nở nụ cười, không nhận được cái đầu hôn cô. Môi, gò má, sau tai, hơi thở nóng ướt làm thân thể cô như nhũn ra, hắn nói: "Không thích tôi hôn em như vậy?"

"... Không thích."

"Nhưng tôi rất thích..." Mười ngón tay của hai người chầm chậm ma sát, thấy vẻ phòng thủ trong mắt cô dần tan ra, phảng phất tuyết tan vào ngày xuân, biến thành một đầm xuân thủy, có chút đáng thương nhìn mình. Hắn không khỏi hôn lên mắt cô, tiếng nói hơi khàn tràn ngập từ tính, "Mỗi buổi tối khi đi ngủ tôi luôn nghĩ tới em, suy nghĩ lúc nào tôi mới có thể hôn được em, lúc nào mới có thể giống như bây giờ, để em ở trên giường, áp chế đến khi em không thể phản kháng, chỉ có thể tự đưa mình vào miệng tôi."

Lời này ẩn chứa quá nhiều hàm nghĩa đen tối, cô chỉ vừa nghĩ tới, hai gò má đã đỏ lên vì giận dữ, khẽ quát: "Thiệu Nhất Phong!"

"Lẽ nào Tòà Nhi không biết, tôi thích nhất đáng về tức giận của em..."

Cô bỗng che miệng hắn, xấu hổ bức bối trừng mắt, "Miệng mềm không đáng hoàng, mau thả tôi ra, về phòng mình mà phát điên đi."

Hắn mặc cho bàn tay mềm mại của cô che lại, con mắt đào hoa nháy mắt với cô, rất là khó hiểu hỏi: "Tôi đã có thể ở đây phát điên với em, tại sao còn phải về phòng mình nghĩ tới em đến phát điên?"

"Cậu, cậu, cậu..." Cô bị sự vô lại của hắn đánh cho không kịp trở tay, nhất thời quên mất, nói lặp lại, "Tôi là kẻ mẩu của cậu!"

Thiệu Nhất Phong thấy cô luôn dùng lý do này làm cái cớ, đáy mắt rốt cục có mấy phần nghiêm túc, hôn nhẹ vào lòng bàn tay cô, thấy cô buông ra như bị điện giật, mới nói: "Đã từng là kẻ mẩu." Hắn nói ra năm chữ này xong, như mong muốn nhìn thấy cô xẹt qua một tia kinh ngạc, bèn cười nhẹ, "Đón thỏa thuận lý hôn giữa em và phụ thân, tôi đã nhìn thấy."

Cô ngẩn ra, "Khi nào?"

"Em xác định trong tình cảnh bây giờ, thích hợp đàm luận vấn đề này?" Hắn bất ngờ cắn môi cô một cái, trong lúc cô thờ gáp, tách ra hàm răng của cô, như mong muốn hôn thật sâu.

Cô còn đang vì lời nói của hắn mà ngây người, không biểu hiện ra một chút giả dụ, dung túng động tác càn rỡ của hắn.

Tay hắn nhẹ nhàng xoa xoa bên hông cô, hơi thở trên môi quanh quẩn, một đường trượt đến cái cổ bởi vì sợ ngứa mà hơi rụt lại kia, làn da trắng ngần càng kích thích giác quan của hắn. So với trước kia chỉ có thể thừa dịp cô không chú ý mà lặng lẽ tập kích, lần này hắn mặc sức chiếm giữ, mà nghĩ như vậy khiến hắn cảm thấy hưng phấn khó tả.

Cô bỗng hoàn hồn, ngăn chặn hành vi xâm lấn của hắn, cố chấp hỏi: "Khi nào?"

"..."

Thiệu Nhất Phong thờ dài, thật hết cách với cô rồi, lấy trán mình chạm vào trán cô, xem như kháng nghị, cô ý nói: "Ngay lúc em đồng ý "vụng trộm" với tôi..."

Mặc dù tính cách và tư tưởng của cô luôn hướng về thế giới mới, nhưng dù sao vẫn cùng chung giới hạn đạo đức, hẳn không ngờ cô sẽ thật sự đồng ý.

Cho nên khi con kích động khó có thể kiềm chế qua đi, hẳn bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân làm cô biến hóa. Mà khi biết chân tướng, tự tận đáy lòng hẳn cảm thấy rất nề phục cô.

Mị Hề giao hảo với cô hiển nhiên có mục đích không thuần, mặc dù đối phương tỏ ra vô hại, nhưng thái độ thông dong của cô ta khiến hẳn cảm thấy quái dị vô cùng. Hẳn từng cho rằng Văn Anh bị đối phương dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt, nhưng sau khi khuyên can, hẳn cũng không nhúng tay thêm nữa, dù sao cô có quyền được kết bạn.

Mãi đến khi hẳn nhìn thấy đơn thỏa thuận ly hôn mà phụ thân khẳng khái không ký đang lẳng lẳng nằm trong ngăn kéo của cô, hẳn mới nhận ra kỳ thực cô không chỉ xem rõ ràng, mà suy nghĩ càng rõ ràng.

Cô đã không thích phụ thân, cần gì phải để bụng người phụ nữ bên cạnh hẳn? Vì thế cô chưa từng bận tâm Mị Hề tự ý lấy thân phận là bạn cô, đến khi cô cho rằng thời cơ chín muồi, lợi dụng sức ảnh hưởng của Mị Hề đối với Thiệu Các Thiên, đạt được mục đích của cô.

"Tòa Nhi của chúng ta thật lợi hại." Đầu hẳn thấp xuống, khẽ cọ chóp mũi cô, một lần nữa hôn cô, khó chịu khi tâm trí cô luôn tinh táo mà đối đãi hẳn, bèn khống chế bầu không khí càng thêm ám muội.

Cô giống như một cục bột, bị hẳn ra sức xoa nắn rơi vào ổ chăn, nút buộc trên sườn xám bị còi, mái tóc tán ra, cổ hơi ngửa về phía sau, trên mặt đỏ bừng, trái ngược với bộ dạng cấm dục bảo thủ, đặc biệt mê người.

Văn Anh khẽ "a" một tiếng, khi hẳn xoa bên hông ngày càng dùng sức, hô hấp của cô hơi rối loạn, "Văn không được..."

"Tại sao?" Năm lần bảy lượt bị cắt đứt, người đàn ông này sắp nhẫn nại không được, ánh mắt như lang sói hung tợn nhìn cô.

Nhưng cô nói: "... Tôi không thoải mái." Hẳn không thể không khẩn trương, sợ mình đè nặng cô, còn thoáng lui ra.

"Chỗ nào không thoải mái?"

Cô đưa cánh tay cho hẳn xem, trắng nõn nà, phía trên đó bị kích thích mà đầy ắp điểm nhỏ li ti, "Nổi da gà."

Hẳn sùng sốt, sau đó bật cười.

"Cậu cười cái gì?" Cô nện vào vai hẳn, rất bất mãn nhìn hẳn, "Không cho cười!"

"Tôi không cười, tôi là đang vui vẻ."

"... Tôi không thoải mái, cậu còn vui vẻ?"

"Khò quá, tôi chỉ đột nhiên cảm thấy thật may mắn khi Mị Hề tồn tại trên đời này, nhờ có cô ta, phụ thân mới nhìn không tới em." Hẳn cười nhẹ, hôn cánh tay cô, cảm nhận người dưới thân hơi run run, càng hôn càng thích thú, "Em không phải không thoải mái, em chỉ quá thích tôi làm vậy với em..."

Văn Anh cắn môi, tiếp nhận đợt tấn công như vũ bão của hẳn, nhưng vẫn không quên lăm bảu mắg: "Không biết xấu hổ..."

Thiệu Nhất Phong bị mắg cũng cam tâm tình nguyện, cô cái gì cũng không hiểu, hẳn chỉ có thể dạy cô.

May mà, đêm còn rất dài, bọn họ còn rất nhiều thời gian.

*

Hôm sau, lúc Văn Anh rời giường, phòng đã được thu dọn sạch sẽ. Quần áo ném đầy đất đêm qua cũng biến mất, sườn xám của cô thậm chí bị hẳn lỡ tay xé rách, loáng thoáng chỉ nghe hẳn nói sẽ bồi thường một cái tốt hơn. Cô đưa tay lần mò bên gối, nơi đó xếp sẵn một bộ quần áo, là đồ mà cô hay mặc, chắc hẳn hẳn lấy từ tủ quần áo.

Cô chậm rãi xoay người, không ngờ tác động đến thân thể, ăn đau "a" một tiếng.

Lúc bắt đầu làm nhiệm vụ, cô đã nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện tương tự thế này, đã chuẩn bị tâm lý, bây giờ cũng là thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông.

Ở thời học sinh, cô từng trải qua vài mối tình, một mặt là vì tâm động, một mặt khác là cho rằng nhờ vào đó có thể nắm ra cách diễn tình cảm, có lẽ bạn trai không thể chấp nhận địa vị của mình trong lòng cô lại kém xa tình yêu mà cô dành cho nghiệp diễn, cuối cùng đều lấy chia tay mà chấm dứt.

Ở bên nhau với Thiệu Nhất Phong, cô xem đó như bắt đầu một mối tình sau khoảng thời gian dài mà thôi, ngoại trừ thời đại và đối tượng yêu đương là người mà cô chưa từng nghĩ tới, định vị về nhân vật lại rất khó nghiền ngẫm.

Đang lúc cô nằm trên giường, ngay cả một ngón tay cũng lười nhúc nhích, bỏ chuyện yêu đương qua một bên, nghĩ tới chuyện nên diệt lão đại hắc bang của bên Mị Hề thế nào, bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

"Ai đó?"

"Mẫu thân."

"Tiểu Hổ? Con chờ chút..." Cô cố nén khó chịu ngồi dậy mặc quần áo vào, lúc này mới mở cửa, "Sao con lại tới đây?"

"Mẫu thân không xuống lầu ăn cơm, nên con lên gọi."

Thiệu Đình Ngọc đơn giản giải thích, cảm thấy khá khó hiểu đối với việc cô rất lâu không mở cửa, tầm mắt lướt qua bờ vai cô, nhìn vào căn phòng.

Trong phòng, rèm cửa bằng vải nhung đã bị kéo ra, cửa kính mở rộng, một cơn gió thổi nhẹ tới. Ngoại trừ chăn bị xốc lên một góc, chứng tỏ cô rời giường vội vàng, những thứ còn lại đều xếp đặt rất chỉnh tề, như là sáng sớm đã có người quét dọn qua.

Trên mặt Văn Anh bỗng nổi lên một vệt ửng đỏ, chuyển mắt sang một bên, ho nhẹ nói: "Trong người có chút không thoải mái, Tiểu Hồ ăn trước đi, lát nữa mẹ xuống."

Sắc mặt cô hơi hồng, khiến hắn cảm thấy bất an, lại như cảnh tượng hắn bắt gặp ở phòng ăn lần đó, Thiệu Nhất Phong và cô cứ chỉ mập mờ, mà khi hắn ngồi xuống, nhìn thấy khuôn mặt cô cũng ửng đỏ như lúc này đây. Hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, tại sao cô sẽ lộ ra biểu cảm ôn nhu như vậy với người khác?

Hắn thấp giọng, nhưng lời nói ra luôn mang khí thế bá đạo không cho phép người khác cự tuyệt.

"Con ở đây đợi mẫu thân."

Văn Anh cũng không bị sợ hãi trước khí thế này, chỉ là cô rất ít khi từ chối yêu cầu của hắn, bất đắc dĩ cười. "Được rồi, con tìm chỗ nào ngồi đi, mẹ sẽ xong sớm thôi." Dứt lời, cô tiến vào buồng tắm.

Lúc cô rửa mặt, soi mình trong cái gương lớn một chút, bên ngoài mặc một cái áo khoác cầm lệ cầu kỳ, thẳng xuống đầu gối, bên trong còn mặc váy dài, từ cổ đến chân, hai bên cánh tay cũng bị che kín mít, mặc dù có lưu lại dấu vết, cũng đều bị giấu đi.

Cô yên tâm, vừa đi ra ngoài, vừa nói: "Mẹ xong rồi, Tiểu Hồ, chúng ta..."

Mọi câu nói, ngay lúc nhìn thấy món đồ cầm trong tay Thiệu Đình Ngọc, đều đột ngột dừng lại, cô ngậm miệng không thốt nên lời.

Ánh mặt trời chiếu vào, khuy măng sét màu vàng trong tay hắn được chiếu sáng rạng rỡ, loại màu sắc đường hoàng thế này, Thiệu Đình Ngọc chưa bao giờ dùng, hắn thậm chí rất ít mặc áo sơ mi, không thích quần áo mà hề cử động một chút sẽ tràn ngập bó buộc, cho dù là mùa đông, hắn mặc một cái áo ba lỗ cũng không thấy lạnh.

Thiệu Đình Ngọc xoay người lại, "Con phát hiện trên sàn nhà, mẫu thân..."

"Đại khái là bữa trước Nhất Phong làm rơi." Cô ho nhẹ, thần sắc có mấy phần bối rối, ước chừng là ngày hôm qua cô không cẩn thận kéo xuống, trên đất lại trải thảm nhung, làm nó rơi vào bên trong, khi Thiệu Nhất Phong lấy quần áo cũng không phát hiện.

Trong lúc nói chuyện, Thiệu Đình Ngọc đã từ đầu giường đi tới trước mặt cô.

Đồng tử đen nhánh của hắn to hơn người khác, lúc nhìn chăm chăm cô, khiến cô có cảm giác e ngại sờn cả tóc gáy, cơ hồ lập tức dựng đứng lông tơ, đây là phản ứng bản năng khi con người đang ở hiểm cảnh.

Hắn bỗng cúi đầu, đến gần cổ cô khẽ ngửi, chớp mũi thậm chí sượt đến da thịt, khiến người ta không tự chủ được run rẩy. Sau đó, như là đánh hơi được mùi vị nào đủ để khiến hắn xác nhận, ánh mắt hắn đột nhiên tối sầm, tóc mái mất trật tự buông xuống trước trán, vẻ mặt bất giác lộ ra một luồng hung ác.

"Nói dối!"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Quân phiệt chó săn (13)

Edit: Thiên Tình

Đối với kỷ ức thời thơ ấu, Thiệu Đình Ngọc ấn tượng rất sâu đậm, nếu như nói những ngày tháng sống cùng chó hoang chỉ cần lo chuyện ăn no, như vậy khoảng thời gian hắn theo cái người được xưng là mẹ ruột kia đi vào Nam, đó là những ngày ngoại trừ ăn no ra, hắn chẳng có gì cả. Đây là ý nghĩ ở rất lâu về sau lúc hắn hồi tưởng lại mới xuất hiện, còn khi đó, hắn bắt quả chỉ lơ mơ cảm thấy không thích, nhưng thời điểm đã tính khó thuận phản kháng rồi bị triệt để áp đảo ban đầu qua đi, hắn dần biến thành thứ mà mẹ ruột mong muốn, một con "chó" dễ bảo.

Nếu hắn không biểu hiện tốt, chờ đợi hắn chính là sự trừng phạt nghiêm khắc đến từ mẹ ruột. Ban đêm trời mưa bị đuổi khỏi nhà, ngày nắng to phải phơi nắng dưới thái dương, hơi một tí là không cho ăn, ngay cả nước cũng không uống được một ngụm, thậm chí nếu hắn muốn chạy trốn, cũng sẽ bị xích lại, nhốt vào lồng sắt.

Mẹ ruột thích tiêu xài phung phí, nên lộ phí rất nhanh đã dùng hết. Bà ta từ nhỏ lại lớn lên trong câu lan viện, không có bản lĩnh khác, chỉ có thể hành nghề cũ.

Bà ta lớn tuổi, cũng chỉ có thể nghỉ ra mấy trò mà nơi khác không có, tỷ như khiến con trai ruột của mình biểu diễn tiết mục như một con chó. Người có tiền thích nhất là kích thích, những gã đàn ông tới đây hoặc khiến hắn đấu với chó thật, hoặc nghỉ ra vài thủ đoạn độc địa, như là chui qua vòng lửa, lấy tiền làm đánh cược, chỉ nói nếu hắn có thể làm được thì trả tiền.

Nếu chơi vui vẻ, bọn họ hiển nhiên cũng đồng ý ở lại một đêm với bà ta.

Những buổi tối như vậy, hắn thường bị đuổi ra ngoài, xiềng xích từ trong phòng kéo dài đến ngoài phòng, trói chặt cổ hắn, hắn liền ngồi xổm ở cửa mà ngủ.

Bởi vì có dây xích, cửa lúc nào cũng không thể đóng kín, để lại một cái khe, bên trong truyền đến tiếng rên, lúc đó hắn cảm thấy những âm thanh đó thật kỳ quặc, còn có tiếng cọt két của ván giường. Khi hắn được vào phòng, hắn sẽ thấy mẹ ruột uể oải tựa vào đầu giường, trong phòng bao phủ một loại mùi rất kỳ lạ.

Mà bây giờ, trên người cô Văn Anh cũng có mùi vị tương tự.

Nhưng khác với mùi mà hắn ngửi được trong phòng mẹ ruột lúc đó, trên người cô vốn có một loại thơm ngọt mát lạnh, khi hòa quyện với cái mùi giống mà lại không giống xạ hương kia, lại như khiến cô lây nhiễm một tầng sắc thái mỏng lung mờ lẽ. Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện hôm nay ánh mắt cô đặc biệt long lanh hơn, bờ môi không thoa son cũng đã đỏ thắm khiến người ta phải nín thở, khí chất trầm tĩnh tạo nên phát sinh thay đổi một cách vi diệu, cứ chỉ kỳ quặc khó hiểu. Động tác của cô luôn nước chảy mây trôi, hôm nay lại trở nên ngập ngừng.

Từng chi tiết, đều đang kể ra sự biến hóa của cô.

Điều này làm cho Thiệu Đình Ngọc khắc chế không được, vẻ mặt đại biến, siết chặt cái khuy trong tay, "Là hắn?!""

Trái tim chợt đập mạnh một cái, cô chỉ nói: "Cái gì là hắn hay không, Tiểu Hồ nói gì mẹ nghe không hiểu. Lúc này đã muộn rồi, chúng ta xuống dùng cơm thôi, lát nữa con còn phải..."

Cô còn chưa nói xong, chỉ nghe hần cười một tiếng.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hần cười nhạt, dù khoe miệng có nhếch lên cũng không áp lực được khí tức hung lệ, ánh mắt cũng không phải nhìn cô, mà đang nhìn cái khay, từ trong khe răng bật ra vài chữ, "Con đi giết hần!"

"Tiểu Hồ --"

Cô hơi biến sắc, thấy hần đã dứt khoát xoay người cất bước ra ngoài cửa, vội vàng đi cản.

Nhưng tổ chất thân thể đặt tại nơi đó, lúc hần thật sự muốn đi, bước chân của cô làm sao có thể theo kịp? Chờ cô đuổi theo tới mép cửa, hần đã chạy tới cầu thang, tìm cô như nhắc tới cuồng hống, hoảng hốt không nói nên lời, lại giận hần không nghe lời mình, quát hần: "Thiệu Đình Ngọc con đứng lại!"

Thiệu Đình Ngọc chỉ quay đầu nhìn cô.

Trong cặp mắt kia tựa hồ ẩn chứa rất nhiều thứ, lại đơn giản bất quá, hết như một con thú nhỏ đang nhìn bóng lưng rời đi của một người trọng yếu, đáy mắt như đang ẩn giấu một vòng xoáy khủng hoảng cực lớn, lại giống như một lớp băng mỏng, giấu một cái sẽ tan vỡ.

Ánh mắt của hần làm Văn Anh chấn động, mặc cho hần đi xuống lầu.

*

Trong dinh viện, Thiệu Nhất Phong đang xắn ống quần, xả nước tắm cho chó yêu của mình, nó vẫy người bắn nước tung tóe vào hần, hần lại cười ha ha, xoa xoa đầu nó.

Bởi vì quá thả lỏng, Thiệu Đình Ngọc đến gần cũng không chút hay biết, hần không đề phòng bỗng dưng bị đối phương chìa súng vào đầu.

"Thiệu Đình Ngọc? Cậu làm gì vậy?" Hần không biến sắc, nụ cười lại nhạt xuống, người hầu nam đứng bên đã sợ đến mất hồn mất vía mà dắt chó đi ra chỗ khác.

Thiệu Đình Ngọc ném cái khay măng sét tới trước mặt hần, "Trong lòng anh tự biết!"

"A..." Thiệu Nhất Phong phát ra tiếng cảm thán đầy ẩn ý, có chút bật cười. Nói cũng đúng, chuyện có thể làm cho đối phương mất lý trí, có lẽ cũng chỉ có Văn Anh. Hần phát phát vệt nước trên y phục, nói, "Có một số việc cậu không thể, không có nghĩa là tôi không thể. Cậu không dám, không có nghĩa là tôi không dám."

Lời này kích thích cực lớn đến tâm trí của Thiệu Đình Ngọc, nhưng không đợi hần bóp cò súng, đôi mắt Thiệu Nhất Phong lại sáng ngời, đưa tay vẫy vẫy với Văn Anh đang chạy tới, "Tòa Nhì, mau tới cứu tôi!" Thái độ của hần nhàn nhã, như là không tin Thiệu Đình Ngọc thật sự dám động thủ.

Văn Anh trừng hần một cái, khiến hần dừng chân quấy.

Quả nhiên, trong nháy mắt, cả người hần đã bị Thiệu Đình Ngọc giằng dứ ấn xuống đất, đầu hần dán vào thảm cỏ, súng vẫn chĩa vào huyệt thái dương của hần.

"Súc sinh!" Thiệu Đình Ngọc tức giận mắng.

"Thiệu Đình Ngọc!" Văn Anh nắm chặt khẩu súng, nhìn thẳng hần: "Con đã trưởng thành, vì thế không chịu nghe lời mẹ, có phải không?"

Hần không nói lời nào.

"Trước kia mẹ dạy con như vậy sao, bản thân mình không vui là có thể giết người lung tung? Mẹ dạy con bắt nạt người tay không tác sát à? Cả bản lĩnh con học trong quân đội nữa, lẽ nào là vì để đối phó anh trai mình?" Cô lớn tiếng khiển trách, hết câu này tiếp câu khác.

Mãi đến khi hần không cam lòng buông lỏng đối phương, nhìn cô nói: "Không có..."

Văn Anh đoạt súng trong tay hần vứt đi, nhưng ánh mắt hần quá đáng thương, cô đành thở dài một hơi, cũng như hồi nhỏ, ôm hần vào lòng, "Tiểu Hồ, con nhất định phải biết mình đang làm gì." Cô hơi dừng, "Mặc kệ có mẹ ở đây hay không."

Trên thảm cỏ, chàng trai quý một chân dưới đất, bị cô gái ôm vào lồng ngực, an ủi vỗ lưng, bộ dạng đã tính khó thuận biến mất, trở nên yên tĩnh dịu ngoan lên.

Nhưng sâu trong nội tâm hần đến tận cùng đang nghĩ gì, không ai biết.

Thiệu Nhất Phong thở phào. Hần biết đối phương sẽ không nổ súng, không phải ý vào thân phận của mình, cũng không phải ý vào bản lĩnh của mình, vì hần biết, chỉ cần có cô, súng trong tay bọn họ, có lẽ cả đời này sẽ không thể nào nhắm trúng đối phương.

Bởi vì nếu như thật sự giết chết đối phương, cũng đồng nghĩa với việc mất đi cô.

Nhưng hần nhìn cảnh Văn Anh ôm Thiệu Đình Ngọc, vẻ bận tâm của cô chưa bao giờ xuất hiện khi ở bên hần. Trong lòng hần, cũng trở nên thấp thòm kỳ lạ.

*

Dù ở thời khắc sống còn, Thiệu Đình Ngọc không có nổ súng, nhưng từ đó về sau, hần giống như ở luôn trong quân doanh, rất ít trở về phủ đại soái.

Không lâu sau, thế cuộc bắt đầu căng thẳng, trong tỉnh Sâm có hắc bang phá rối, ở ngoài có quân phiệt tỉnh bên khuếch trương chèn ép, loạn trong gác ngoài đu cả, huống hồ đại soái Thiệu Các Thiên đã trung niên, bị tư sắc ăn mòn ý chí chiến đấu, nhất thời cục diện lâm vào bế tắc. Tỉnh Sâm bị đánh bại mấy trận, quân đội liên tục bại lui, sắp không giữ được một cửa khẩu quan trọng.

Thân là thiếu soái, Thiệu Nhất Phong nhận nhiệm vụ trong tình cảnh này, gánh vác trọng trách, chuẩn bị mang binh đi tới tiền tuyến.

Trong dinh thự, Văn Anh đã giúp hần sửa soạn xong hành lý, hai người nói lời từ biệt lần cuối.

"Em ở trong phủ đại soái sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng không biết thế cuộc bên ngoài cũng không ổn..." Hần trầm ngâm, "Tôi để La Thành lại cho em, có việc gì thì em cứ dặn dò hần làm, muốn tin tức gì cũng báo hần đi tra. Tôi thấy gần đây em luôn chú ý Phương Đồng Khải, là muốn làm gì sao?"

"Cũng không có gì, thấy các cậu đối chọi với hần, và lại Mị Hề và hần có dính líu, hiển nhiên muốn biết."

Thiệu Nhất Phong đắm chiêu, cũng không quá truy cứu, chỉ nói: "Bên chỗ tôi có tư liệu toàn diện, cũng bảo La Thành đưa cho em."

"Ừm..." Văn Anh sửa sang cổ áo cho hần, muốn nói lại thôi.

Cô biết theo quỹ tích ban đầu, hần tiếp nhận sự nghiệp mà phụ thân hần chưa hoàn thành, ít nhất ở chiến dịch lần này sẽ không gặp ngoài ý muốn. Nhưng sự có mặt của cô và Mị Hề đã là hai cái ngoài ý muốn, vốn dĩ quân phiệt và hắc bang có mối quan hệ tốt đẹp, bây giờ lại diễn biến thành quan hệ thù địch, thậm chí cô hoài nghi là bởi vì Mị Hề mới chuyển biến xấu thành như vậy, cũng làm cho tình hình của tỉnh Sâm trở nên nguy cấp.

Bởi vậy lần này hần xuất hành, bên mắt phải của cô hơi giật, giống như báo hiệu điềm chẳng lành.

Thiệu Nhất Phong hiển nhiên nhìn ra cô đang đầy bụng tâm sự, hần cười cười, dặt tay cô hôn một cái, "Đừng lo lắng, tôi sẽ bình an trở về."

*

Khoảng ba tháng sau, tiền phương truyền đến tin đại thắng, Văn Anh và mọi người cũng theo đó mà yên tâm.

Ngày đó mây đen u ám, bầu trời trĩu nặng, có dấu hiệu mưa gió. La Thành cất bước, một lần nữa vội vã chạy tới dinh thự, vội vã hơn bất kỳ lần nào khác, là người từng đi theo Thiệu Nhất Phong trải qua sóng gió, nhưng Văn Anh chưa từng nhìn thấy sắc mặt hần lại khó coi như bây giờ.

"Thái thái!"

"Chuyện gì vậy La phó quan?"

"Không kịp rồi!" Hần như là hoàn toàn quên mất nam nữ khác biệt, tôn ti trật tự, kéo tay của Văn Anh, "Thái thái đi theo tôi trước đi, chậm chút nữa sẽ không kịp!"

Văn Anh nhú mày, đương nhiên sẽ không mặc hần cứ thế mà kéo mình, "Anh nói rõ ràng trước đã!"

La phó quan gấp rút quay người lại giải thích, đúng lúc bầu trời bỗng tới một tia chớp, xuyên thấu qua cửa kính, chiếu ra khuôn mặt sứt ruột của hần, hoàn toàn trắng bệch.

"Nhị công tử muốn giết cha!"

"Cái gì?!"

*

Mãi đến khi xe chạy vào quân doanh, Văn Anh vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

"Anh nói Tiểu Hồ muốn giết đại soái, tại sao?"

La phó có vẻ tâm thần bất định, nhưng không thể không giải thích cho cô, "Thái thái, từ xưa tới nay, binh biến còn có thể vì cái gì chứ? Quyền thế, tiền tài, mỹ nhân..."

Văn Anh lắc đầu, "Nhưng thắng nhóc làm thế nào phục chúng?"

La phó quan nhìn cô một hồi, thờ dãi: "Lại nói, ngay cả thiếu soái cũng không nghĩ tới. Thiếu soái từng nói với tôi, nhị công tử không phải vật trong ao, lòng dạ lại không đặt ở Thiệu gia, qua sáu, bảy năm nữa, e rằng sẽ tự lập môn hộ, thậm chí rất có khả năng sẽ thay đổi thế cuộc của cả thiên hạ."

Văn Anh không khỏi suy nghĩ, Thiệu Đình Ngọc quả thật vào khoảng hai mươi lăm tuổi, dựa vào thế lực của tỉnh hần, thận trọng từng bước, trở thành bá chủ một phương.

"Nhưng chúng tôi không nghĩ tới, chuyện này sẽ đến nhanh như vậy! Không đối gạt thái thái, không chỉ có các vị tay nắm thực quyền trong quân bị cậu ấy đã động, ngay cả Không gia mà cậu ấy từng đắc tội, thậm chí Phụng Đông Khải cũng hợp tác với cậu ấy! Nếu không phải lần binh biến này, sợ là người của chúng tôi đến bây giờ vẫn còn không biết..." Hần dứt lời, có chút sợ hãi mà lạnh run.

Văn Anh nghe xong, không khỏi nhớ tới dáng vẻ nổi giận lùn đỏ của hần.

Chuyện đã đến nước này, cô đã không thể lại tự lừa gạt mình, trong lòng hần nghĩ gì, có lẽ cô có thể rõ ràng một hai... Cô căn bản không nuôi dạy tốt đứa bé này, hoặc là nói cô nuôi đến quá tốt!

Nhắc tới cũng lạ, mặc dù quân doanh bố trí trạm gác tầng tầng lớp lớp, nhưng lúc bọn họ lái xe đi vào, lại một đường thông suốt.

Khi cô xuống xe, đi tới lầu chính, đã nhìn thấy cửa lầu mở rộng, tay của Thiệu Các Thiên bị trói, bên cạnh còn đứng hai người kiểm chế hần, tinh thần của hần có vẻ không tốt lắm, lại vẫn chửi ầm lên!

Trong lầu trại, ngoại trừ Thiệu Đình Ngọc, còn đứng mấy vị sĩ quan, có lớn tuổi, có trẻ tuổi, đều đứng sau lưng hần.

Nghe thấy động tĩnh, hần quay đầu nhìn, ánh mắt rất bình tĩnh, "Con biết ngay hần sẽ đi đưa mẫu thân đến đây."

Văn Anh đến gần, "Tiểu Hồ, tại sao?"

"Mẫu thân không hiểu sao?" Hần nghiêng đầu, cử chỉ hồn nhiên ngây thơ giống như lúc nhỏ, "Nếu chỉ có đứng ở điểm cao nhất, mới có thể được đến mọi thứ mình muốn, vậy con không ngại làm thử."

"Mẹ không dạy con cái này..."

Hần cắt đứt lời của cô, tỉnh táo nói: "Nhưng mẫu thân chưa từng dạy con, làm cách nào mới có thể để người không bị cướp đi."

Văn Anh nhất thời không biết nói gì.

Những người trong lầu đều là tâm phúc của Thiệu Đình Ngọc, nghe được vẫn cảm thấy khiếp sợ vô cùng, nhưng được làm vua thua làm giặc, bọn họ đều là kẻ mẫn phu, không để ý mấy quy củ lễ nghi kia, chỉ cần không phải ruột thịt là không thành vấn đề.

Thiệu Các Thiên lại kinh sợ trước tin tức này, "Mày, mày là thằng khốn kiếp, tiểu súc sinh, mày lại dám ngáp nghé..."

Thiệu Đình Ngọc giờ tay bắn một phát lên đùi Thiệu Các Thiên, lạnh lùng thốt: "Chuyện thất bại nhất trên đời này của ông, chính là ép cưới mẫu thân, lại không đối xử tốt với người."

Thiệu Các Thiên giận dữ, mới vừa mở miệng, cái chân khác của hắn lại bị bắn một súng, đau đến mồ hôi chảy ròng.

"Chuyện sai lầm nhất, chính là có ý đồ quấy rối mẫu thân."

"Còn có... Chuyện đáng giá tôi cảm tạ nhất, chính là sinh tôi ra." Hắn hơi dừng, sau đó hòng súng nhắm ngay đầu Thiệu Các Thiên, "Tôi sẽ cho ông thống khoái ——"

Mắt thấy ngón trỏ của hắn sắp gấp lại, Văn Anh đứng bên cạnh, bỗng dưng xông về phía trước.

Ngay khoảng khắc cô nắm chặt bàn tay cầm súng của hắn, "Dừng --" viên đạn bay ra, ghim vào đầu Thiệu Các Thiên.

Không biết Văn Anh lấy sức lực từ đâu, đoạt súng khỏi tay hắn, nắm thật chặt trong tay mình. Cô bình ổn trái tim đang đập như nổi trống, quét nhìn một vòng, mắt phượng đột nhiên trở nên sắc bén, "Nhớ kỹ, người là tôi giết, không liên quan gì đến trường quan của các người."

Vào lúc này, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, tuyệt đối không thể để Tiểu Hồ vì mình mà gánh tội danh giết cha!

Trong lều hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả Thiệu Đình Ngọc cũng nhìn cô, sững sờ tại chỗ.

—————

Đọc thế nào cũng chỉ cảm ra "tình mẹ bao la như biển Thái Bình" thôi (•ω•`).....

Kết thúc rồi, chương kế sẽ nói về kết cục. (´_`)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (1)

Edit: Thiên Tình

Cái chết của Thiệu Các Thiên khiến tình Sầm rung động, tuy Thiệu Đình Ngọc đã dùng vũ lực trấn áp, kịp thời ổn định cục diện, nhưng hắn thương vị vẫn dưng chạm đến lợi ích của rất nhiều người, một số người đối với hắn có bất mãn, chỉ có điều hiện tại Thiệu Các Thiên qua đời, bọn họ chỉ có thể tạm thời ngủ đông, kiên nhẫn chờ Thiệu Nhất Phong quay về chủ trì đại cục.

Bọn họ không chờ quá lâu, rất nhanh, tiền tuyến đại thắng, Thiệu Nhất Phong dẫn quân đội triệt để bức lui phe đối địch, tám máu trở về.

Nhưng một khi Thiệu Đình Ngọc lựa chọn bệ thành không ra, chờ đợi mọi người chính là cục diện tình Sầm bị chia năm xẻ bảy, kèm theo đó là một cuộc nội chiến ngập tràn đạn dược. Dưới sự cân nhắc của rất nhiều tham mưu cổ vấn, Thiệu Đình Ngọc vẫn bài trừ hết mọi ý kiến, cho Thiệu Nhất Phong vào thành.

Một đầu khác, kỳ thực Thiệu Nhất Phong ở nửa đường cũng đã nghe tin báo tử của phụ thân.

Khi biết phụ thân tử vong không do ai khác, mà là chết dưới súng của Văn Anh, hắn chấn động tinh thần, suýt nữa bị kẻ ám sát phe địch bắn trúng. Sau đó hắn dẫn một đội nhân mã chạy về trước.

Trên đường ra roi thúc ngựa, nhưng khi chân chính về tới phủ đại soái, hắn lại hoảng hốt bước chậm.

Trong phòng khách đang tiếp khách, hắn nghe thấy tiếng nói của Văn Anh, làn điệu nhẹ nhàng, trước sau như một ung dung thông thả, thỉnh thoảng có nhanh đôi chút, có vẻ hoạt bát, làm người ta tự nhiên mỉm cười.

Hắn không đi vào đánh gãy cuộc nói chuyện của bọn họ, mà chỉ gấp chân dựa lưng vào tường, từ trong túi áo lấy ra hộp diêm. Lúc quẹt diêm, hắn mới phát hiện tay mình không tự chủ được mà run rẩy, quẹt đến lần thứ ba mới đẩy lên ánh lửa.

Hắn kẹp lấy đầu thuốc, châm lửa, hút một hơi thật sâu, phun ra làn khói trắng.

Mọi thứ thoáng như ngày hôm qua.

*

Người ở trong phòng nói chuyện với Văn Anh chính là Mị Hề.

Hai người tán gẫu vô cùng ôn hòa, khi tất cả đã lắng xuống. Có rất nhiều người cho dù thua vẫn luôn có phong độ, Mị Hề chính là loại người này. Động tác cảm tách cà phê của cô ta vẫn tràn đầy mỹ lực, khẽ nhấp một cái, mới nói với Văn Anh: "Tôi vẫn là xem nhẹ cô, không nghĩ tới cô sẽ đoán được chân tướng."

"Tôi cũng không nghĩ tới cô sẽ đến nói thật với tôi."

Văn Anh nói.

"Không nói thật cũng vô dụng, không phải sao? Hắn đã chết, chúng ta đều biết ở đây không có ai có thể thay thế hắn." Cô ta cười khẽ, "Kỳ thực những lời trước đây tôi nói với cô, không hoàn toàn là giả, tôi dùng chiêu này đánh bại rất nhiều người, có người tin là tôi nói thật, có người vẫn cảnh giác đề phòng, nhưng thắng lợi cuối cùng vẫn thuộc về tôi. Thắng lâu như vậy, tôi quả thật có hơi mệt mỏi."

Văn Anh khẽ lắc đầu. Tầm mắt của cô thoáng liếc nhìn Mị Hề, biết cô ta cũng không bình tĩnh như biểu hiện. Tất chân của cô ta không biết bị rách lúc nào, vạch ra một cái lỗ dễ thấy,

cô ta lại hồn nhiên không biết.

Cô ta hiển nhiên đang mất mát, thường thắng tướng quân cao ngạo càng khó mà chấp nhận mình đã thất bại.

Cô ta đột nhiên thờ dài, "Kỳ thực rất lâu trước kia, giấc mộng của tôi là làm một thợ chụp ảnh về phong cảnh tự nhiên, du lịch vòng quanh thế giới..."

Văn Anh kinh ngạc liếc nhìn Mị Hề, "Khá tốt." Động cơ ban đầu của cô ta thật ngoài dự liệu.

Không cần cô ta nói tiếp, Văn Anh cũng có thể đại khái đoán được quá trình trong đó, Mị Hề không chỉ có thể du lịch vòng quanh thế giới, còn có cơ hội du lịch nhiều thế giới hơn nữa, nhưng dần dà, trong lúc tranh đoạt với người khác, lại mất đi phương hướng, bắt đầu đắm mình hưởng thụ cảm giác khi săn bắn người khác.

"Đúng vậy, lúc đó cũng khá tốt... Quên đi..."

Cô ta cười cười lắc đầu, theo thói quen muốn hút thuốc, mở hộp thuốc lá, lại ngần ra. Bên trong chiếc hộp sắt nhỏ nhỏ hoa văn tinh xảo không phải là thuốc lá, mà là những viên kẹo màu sắc rực rỡ chỉ có trẻ con mới ăn, viên kẹo lăn lóc trong hộp, phát ra tiếng vang nhẹ.

Văn Anh nở nụ cười, "Cai thuốc?"

"Không phải. Chắc là hấn bỏ vào... Bản thân hấn thích hút thuốc, còn hút rất nhiều, gần đây thân thể không tốt, lúc nào cũng ho sặc sụa, hấn nói mấy lần bảo tôi đừng hút, tôi cũng không thích nghe. Ai từng hút thuốc đều biết, sao dễ cai như vậy được."

Từ lúc vào cửa tới giờ, cô ta chưa từng ngay mặt để gặp tới Thiệu Các Thiên, hiển nhiên càng không lộ vẻ khổ sở trước cái chết của hấn.

Cho đến giờ phút này, ánh mắt của Mị Hề mới toát ra chút hoài niệm, một kẻ không thích đồ ngọt lại bỏ kẹo vào miệng, cười lắc đầu, "Thật đúng là dụ con nít."

Hai người lại ngồi chồm lết, vốn không phải bằng hữu chân chính, bây giờ ngay cả đối thủ cũng không phải, rất nhanh liền không còn gì để nói, Mị Hề đứng dậy cáo từ.

Văn Anh nhìn theo cô ta đi tới cạnh cửa vận lấy tay cầm, sau đó cô ta đứng bất động rất lâu, hình ảnh giống như dừng lại, cô khó hiểu gọi, "Mị Hề?", lại thấy người trước mắt bỗng dung trượt xuống đất. Văn Anh giật mình buột miệng hô khẽ --

Mị Hề ngã xuống thềm. Cô ta lấy tay ôm ngực, biểu cảm cực kỳ thống khổ, máu tươi chảy xuống khoe miệng.

Ngay lúc Văn Anh chạy tới cứu cô ta, Thiệu Nhất Phong vừa vận nghe được tiếng kinh sợ của Văn Anh mà mở cửa đi vào.

Hai người một cao một thấp, cô ngồi xồm trên mặt đất, hấn đứng ở nơi đó, liếc mắt nhìn nhau.

Văn Anh cúi đầu chuyển tầm mắt, nói: "Nhanh đi cứu người!"

Thiệu Nhất Phong gọi La Thành đang đứng ở chỗ ngoặt đi vào, bảo hấn đưa người đi bệnh viện, còn mình thì cản lại Văn Anh.

"Đừng đi." Hấn thấp giọng, "Tôi từng nghe phụ thân nói, người phụ nữ này lén lút qua lại với Phương Đồng Khai. Phụ thân yêu cô ta, lại sợ cô ta sẽ bắt trung với ông, cho nên ông ngầm ngầm bố trí một người... Một khi ông gặp chuyện bất trắc, cô ta chắc chắn phải chết."

Văn Anh bỗng nhiên ngừng đầu, từ từ ngần ngơ.

Mị Hề xưa nay luôn xem tất cả nhân vật là quân cờ, lần này lại bị quân cờ bày ra sát cục, vận mệnh thật khiến người ta cảm thán...

Cô nhớ tới dáng vẻ cầm hộp thuốc lá của Mị Hề, lúc đó khoe miệng cô ta nhếch lên một nụ cười hiểu rõ, nói vậy có lẽ cô ta cũng đã đoán được.

Lúc Thiệu Nhất Phong ngăn trở, bắt lấy tay cô, thuốc lá mà hấn đang kẹp ở đầu ngón tay đã đốt ra một đoạn tàn thuốc, hồi lâu không gạt bỏ, bỗng dung rơi xuống làm phồng cánh tay cô, cô khẽ "hít" một tiếng, phục hồi tinh thần.

Hấn quyết đoán vứt điếu thuốc, gơ cánh tay cô lên, nhẹ nhàng mà chuyên chú thổi cho cô.

Cảnh tượng này phảng phất đã từng xuất hiện.

Tầm mắt của Văn Anh rốt cục rơi vào người hấn, cô quan sát hấn. Cái cảm người đàn ông này mọc chi chít râu, trong đôi mắt che kín tơ máu, đáng đáp tiểu tụy, không biết mấy đêm nay có ngủ ngon giấc không, còn đâu là chàng thiếu soái phong lưu phóng khoáng ngày nào. Cô mím môi, hé miệng vài lần vẫn không thể phát ra tiếng, mãi đến khi hấn sắp ngừng đầu, mới nhẹ giọng nói: "Phụ thân cậu là tôi giết."

Hấn cứng đờ, động tác cũng ngừng lại, ngược mắt nhìn cô, "Tôi không tin."

"Nhất Phong, cậu và Tiểu Hồ không giống nhau." Cô nói đến đây, đôi mắt có chút cay nóng, "Cậu đừng nhìn hiện giờ Tiểu Hồ rất lợi hại, kỳ thực nhóc đó còn không hiểu rất nhiều thứ, tỷ như đại cục, tỷ như trách nhiệm. Tôi không biết mình còn có thể dạy dỗ thằng bé được không, Tiểu Hồ chưa chắc sẽ nghe tôi, nhưng những đạo lý này, cậu đều hiểu."

Hấn nắm quyền, nhìn chằm chằm cô.

"Bản thân cậu cũng hiểu mà, không quân cậu tin hay không, người khác cũng sẽ không cho phép cậu và người phụ nữ sát hại phụ thân ở bên nhau."

"... Vậy còn cậu ta? Cậu ta cũng là con của phụ thân."

"Nhưng Tiểu Hồ không quan tâm."

Lời của cô rất chính xác, khiến hấn im lặng.

Cô nói cũng không sai, chuyện mà Thiệu Đình Ngọc không thêm để ý, hấn lại không thể không để ý. Thiệu Đình Ngọc có thể làm tới mức độ này, là dựa vào quyết đoán của cậu ta, từ lúc cậu ta bắt giam phụ thân, cũng đã rối loạn trật tự. Nhưng hấn thì khác, hấn phải kế thừa sự nghiệp của phụ thân, coi trọng chính là danh chính ngôn thuận, dư luận, thanh danh, hiếu đạo, nhân luân, tất cả đều không cho phép hấn tùy hứng.

Hấn chăm chú nhìn cô: "Vậy em và cậu ta sẽ ở bên nhau à?"

"Sao có thể." Văn Anh hơi dừng, nói, "Tiểu Hồ là người thân nhất trên thế giới này của tôi, thế nhưng..."

"Tôi cũng không cần mẫu thân ở bên tôi."

Lúc Thiệu Đình Ngọc nhận được tin tức, lập tức về tới dinh thự.

Giờ khắc này, hẳn đúng lúc bước vào phòng, nói một cách đương nhiên, "Tôi chỉ cần bên người mẫu thân ngoại trừ tôi ra, không có ai khác là được rồi."

Giọng điệu bá đạo hiển nhiên của hắn, khiến Thiệu Nhất Phong bỗng dưng bật cười.

Đây không phải là ngấp nghé Văn Anh, thì còn là gì? Nhưng có lẽ chỉ có thái độ như vậy, mới có thể không để ý con mắt người đời, chuyển tâm đối đãi Văn Anh.

"Tôi hiểu rồi." Hắn dặt tay Văn Anh, cũng như mọi lần, đưa tới khoe môi của mình mà khề hôn, chỉ lần này đặc biệt dài lâu.

"Hãy... bảo trọng."

Tình trường tình Sầm Thiệu Các Thiên tử vong, thế lực bị hai người con trai chia ra làm hai, nhưng hai người bề ngoài là chia rẽ, trong tối lại liên thủ, khi hai thế lực quân phiệt khác khinh địch, bèn tiêu diệt họ. Trận đánh này kéo dài mười năm, nhưng khi cuộc chiến khốc liệt qua đi, mặt trời sẽ lại xuất hiện, một quốc gia mới tinh tràn ngập hy vọng cuối cùng cũng sẽ ra đời.

*

Văn Anh không thể nhìn thấy kết cục, giống như những lần trước, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô liền trở về không gian. Cô nghĩ nếu không có ngoại ý muốn, đoạn kết của thế giới này chính là cuộc so đấu của hai người kia, nhưng cuối cùng ai thua ai thắng, cô cũng không thể đoán được.

Khi tín ngưỡng lực bị rút ra, cảm xúc đọng lại trong đầu cô theo đó mà nhẹ đi, trở nên thoải mái vui vẻ.

"21, đã lâu không gặp nha!" Cô phát tay với người quen cũ.

"Tín ngưỡng lực đánh giá là đẳng cấp A, cùng với cộng thêm điều kiện thời gian, lần này sử dụng thời gian khá lâu, giảm thành A-." Z942121 lạnh lùng nói.

Văn Anh: "..."

Lật bàn! ('□') 〰 〰 〰

"Tôi còn định hỏi anh đây này, cô Mị Hề kia là sao, cô ta không bị vây khốn ở một thế giới à, tại sao khi đã biến thành thần sử sa đoạ, còn có thể đi tới thế giới khác?"

Vậy chẳng phải không khác gì bọn họ? Chẳng qua bọn họ là thần sử có tổ chức có kỷ luật, còn cô ta biến thành du sử thất nghiệp mà thôi.

"Chỉ cần thành công công lược thần sử khác, thu được tín ngưỡng lực của đối phương, là có thể lấy được "Giấy thông hành", đi tới những thế giới khác."

"... Ôi chào???"

Văn Anh bỗng nhớ tới thái độ ban đầu của đối phương, quả thật tốt với cô đến kỳ lạ.

"Vậy tôi không nhìn thấy Phuong Đồng Khai trên bản vẽ nguồn sáng, là vì cô ta sử dụng đạo cụ?"

Z942121 gật đầu xác nhận: "Quả thật như vậy. Hiện tại, cô có thể đi rút phần thưởng của cô."

Văn Anh đã trải qua hai lần nhận thưởng, không còn cảm thấy ngạc nhiên hiếu kỳ nữa, cũng biết kì kèo lâu chưa chắc đã lấy được thứ tốt, thế là tùy ý tóm ra một cái.

Lần này, cô rút được một cây gậy phép mà các bé gái hay chơi.

"Nó đến từ một thế giới có nền khoa học công nghệ phát triển, người ở nơi đó mô phỏng theo giấy ma thuật của phù thủy cổ đại, thiết kế thành món đồ chơi bổ ích cho trẻ em" Z942121 giải đáp cho cô.

"... Thật thú vị nha." Văn Anh vỗ tay.

Z942121 tự động che chắn lời chế giễu tràn ngập oán niệm của cô, tiếp tục nói: "Nó có thể dẫn người vào thế giới 2D như tiểu thuyết, manga, phim truyền hình, điện ảnh... trở thành một nhân vật ở trong đó, cũng có thể mang kỹ năng của thế giới 2D trở về 3D. Nó có thời gian hiệu lực, nhưng không giới hạn số lần."

Ồ?

Kỹ năng này trái lại rất hợp với những thế giới nguy hiểm, nếu như bên người mang theo một quyển tiểu thuyết hay manga, chỉ ít có thể bảo đảm sinh mệnh an toàn.

"Đúng rồi, phần thưởng lần trước tôi gửi ở chỗ anh đâu?" Cô nhớ tới cái "kén" kia.

Z942121 lấy nó ra, nói: "Chưa thu được toàn bộ sức mạnh, vẫn dừng lại ở ấu niên kỳ, nhưng màng bảo vệ đã lột ra."

Văn Anh định thần nhìn lại, bên chân đột nhiên có thêm một loài động vật mà ở thế giới của cô được gọi là quốc bảo, như cái bánh trôi nhân đậu đen bị người ta cắn một miếng, lười biếng ngồi phịch ở đó.

Pén-dờ?!

Thật, thật đáng yêu!

Nhưng mà... "Nó có thể làm gì?"

Z942121 suy tư chốc lát, thành thật nói: "Tạm thời không có tác dụng khác, chỉ có thể xem như thú cưng, cần đưa vào thế giới kế tiếp không?"

Tầm mắt của Văn Anh quét qua phía dưới, thấy con vật bé nhỏ giống gấu trúc kia, đang ăn ngón tay trông rất vui vẻ.

Xác định chỉ tạm thời không có tác dụng?

Cô kiên quyết lắc đầu, "Mang nhóc vô dụng này làm gì?!" Không chừng cô còn có thể bị bắt vì tội ăn trộm quốc bảo nữa!

"Xác nhận không mang theo?"

"Không mang theo!"

Vừa dứt lời, cảm giác choáng váng quen thuộc ủa tới, cô tiến vào thế giới kế tiếp.

*

Trong một trường đại học ở tỉnh A, cây cối râm mát được trồng hai bên đường lớn, bầy học sinh chạy nhảy vui đùa trên đường, bông bột mà phấn chấn.

Văn Anh cũng dạo bước trên con đường nhỏ đầy cây này, trong ngực ôm vài cuốn sách, cô hít thở không khí trong lành, hưởng thụ sự an bình đã lâu không gặp.

Cô chỉnh lý lại tư liệu. Thân sử sa đọa của thế giới này là Phương Nhiễm, một học sinh giỏi trong lớp, cô ta thích mang mắt kính gọng đen thô kệch, nhìn có vẻ diện mạo không xuất chúng, bộ dạng nhát gan hèn yếu. Nhưng rất nhanh, thân sử sẽ khai triển kế hoạch nghịch tập, trở thành nhân vật làm mưa làm gió toàn trường.

Mà chủ nhân của thân thể này, chính là mục tiêu bị đã kích đầu tiên.

Nguyên chủ thuộc cấp bậc hoa khôi, xinh đẹp tươi mát, xuất thân không tốt, nhưng có một cô bạn thân thiên kim lắm tiền tên là Hạ Nghi. Mà cô bạn thân này tuy rằng đông đánh, nhưng vô cùng đơn thuần. Có một lần bị bạn bè trong lớp cô lập, Hạ Nghi được nguyên chủ an ủi khích lệ, lập tức thành bạn tốt của nguyên chủ. Nhưng cô nàng không biết rằng, sở dĩ mình bị cô lập, là vì nguyên chủ ngầm ngầm giờ trò.

Từ đó về sau, nguyên chủ hăm hở làm kẻ hai mặt, một mặt thì lời ngon tiếng ngọt, một mặt đã kích bôi nhọ hình tượng của Hạ Nghi.

Mãi đến một lần nọ, nguyên chủ bị Phương Nhiễm vạch trần âm mưu.

Kế tiếp, hình tượng của nguyên chủ xuống dốc không phanh, Phương Nhiễm nhân cơ hội trở thành bạn tốt của Hạ Nghi, dựa vào đối phương mà gia nhập tầng lớp trên, quen biết điểm sáng sáng nhất của thế giới này —— Khương Thiên Diệp.

Văn Anh vừa đi vào giảng đường, liền có một cô bé khoác lấy cánh tay cô, lặng lẽ nói: "Này, cậu biết không, Hạ Nghi bị người ta chụp được cảnh đang tình chàng ý thiếp với đàn ông ở quán bar đấy, trang điểm dày cộm, mặc đồ mà như không mặc vậy, chắc chắc..."

"A, tôi cũng thấy nữa nè, có người đăng lên diễn đàn, quao, tin sốc luôn! Không phải nghe nói cậu ta mê tí ban thảo(*) lớp bên sao, ta nói... Hạ, Hạ Nghi?"

(*) Nam sinh được mọi người công nhận đẹp trai nhất lớp.

Cô bé kia nói đến một nửa, bỗng ngậm miệng.

Hạ Nghi đứng ngay cửa, gương mặt dưới lớp trang điểm đã tức đến nổ phổi, trợn trừng nhìn mấy nữ sinh kia.

Văn Anh vừa bước tới bên cạnh Hạ Nghi, đã thấy Phương Nhiễm chột đứng lên, quét một vòng đám nữ sinh, trào phúng nói: "Bây giờ kỹ thuật photoshop phát triển như vậy, tấm ảnh này có thật hay không còn chưa biết, đã vội vàng kết luận, mấy người là cảnh sát hay quan tòa?"

Các nữ sinh mồm năm miệng mười phân bác.

Những nam sinh đứng phía sau chú ý tới động tĩnh bên này, bèn nhanh chóng nhìn qua.

"Tôi thấy, không bằng tra ịp thử đi, xem thử kẻ tung tin có lời gì để nói."

Ngay tại ánh mắt của mọi người, Phương Nhiễm đưa mắt lướt qua, nhìn chằm chằm người đang an ủi Hạ Nghi, cũng chính là Văn Anh.

Quân phiệt đã xong, nhưng có vài điều muốn tám quá.

Tâm tư của Tiểu Hồ thật khác người, ý cậu ta là vẫn giữ nguyên tình mẹ con, chỉ cần không ai giành Văn Anh với mình là ok? Không lẽ cậu ta bị mắc chứng mother complex??? (; ──
|||

Tội thiếu soái, một cái kết SE cho anh. (π—π)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (2)

Edit: Thiên Tinh

Lời của Phương Nhiễm vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt, tiếng nhạc vào học vang lên, giáo sư đứng phía sau bọn họ lấy đồ lau bảng gỗ gõ bảng đen, "Đi học đi học, có ân oán cá nhân thì tự giải quyết."

Các sinh viên tức khắc giải tán.

Văn Anh cũng kéo Hạ Nghi ngồi xuống, bắt chước giọng điệu của nguyên chủ, an ủi Hạ Nghi vài câu.

Ngũ quan của Hạ Nghi cực kỳ xuất sắc, thuộc kiểu mình điểm động lòng người, không tô son điểm phấn cũng đã rất có mị lực, trang điểm đậm trái lại lộ vẻ thành thực phong trần, nhưng bản thân Hạ Nghi lại ngây thơ, không có vẻ ý nhị của phụ nữ trưởng thành, vì thế đặc biệt không kóp. Nếu ngồi chung với một Văn Anh ngũ quan xinh đẹp, khí chất sạch sẽ, mười người thì có chín người đều sẽ ngắm nhìn Văn Anh. Bởi vậy, tướng mạo của Hạ Nghi rõ ràng có thể khiến người ta kinh diễm hơn, lại để cho nguyên chủ đeo lên đầu danh hiệu hoa khôi.

Không cần phải nói, việc này cũng là nguyên chủ giết giã Hạ Nghi.

Hạ Nghi bỗng ghé sát vào cô nhỏ giọng nói, "Làm sao bây giờ, mình quên mang sách giáo khoa rồi!"

"Không sao, xem chung đi." Văn Anh đẩy sách giáo khoa về phía Hạ Nghi, lập tức thu được một đôi mắt cảm động của cô bạn thân ngọc bạch ngọt này.

Văn Anh "không vụ lợi" như vậy cũng làm xúc động phương tâm của thiếu nam, cảm thấy nữ thần quả nhiên tốt bụng như mình nghĩ, sau đó một loạt nam sinh lập tức đưa sách tới phía trước, tỏ vẻ bọn họ chưa bao giờ nghe giáo sư này giảng bài.

Phương Nhiễm thấy cảnh này, đưa cho Văn Anh một ánh mắt đầy thâm ý.

Văn Anh làm bộ không nhìn thấy, mở sách giáo khoa ra.

Kỷ thực cô cũng cảm thấy hơi buồn cười, xét theo khía cạnh khác, nguyên chủ rất hợp với nghề diễn viên, tướng mạo của nguyên chủ mặc dù xuất sắc, thanh thuần xinh xắn, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan không tinh xảo, nhưng mỗi một cái đều thanh tú đẹp đẽ, rung động lòng người. Tuy nhiên, so với tướng mạo, thứ khiến cô ấy gặt hái được nhiều nhân khí chính là hình tượng mà bản thân cô ấy đắp nên. Có thể nói nguyên chủ như một minh tinh, vô cùng biết khắc chế mà thao túng về mặt, tâm tình của mình, thậm chí mỗi tiếng nói cử động.

Ở một mức độ nào đó, tuy rằng cô ấy là người hai mặt, nhưng mức độ hai mặt này không phải ai cũng làm được, mười mấy năm trôi qua chưa từng bị phát hiện, có lẽ ngay cả bản thân nguyên chủ cũng đã quên mình là người như thế nào.

Văn Anh lật lại ký ức của nguyên chủ, đầy lòng hơi cảm thán, nhưng vẫn cảm thấy đối phương quả thật đưa cho mình rắc rối không nhỏ.

Thời cơ mỗi một lần cô bị đưa đến thế giới mới rất vì diệu, lần này, vừa xuyên đến đã gần tới giờ đi học. Cô tri hoãn thời gian tiến vào phòng học, khiến cho hành động của Phương Nhiễm bị tiếng chuông cắt ngang, nhưng việc này cũng chỉ có thể duy trì hòa bình tạm thời, đối phương sẽ không cho cô nhiều thời gian làm chuẩn bị.

Mà sở dĩ cô muốn "giây dụa" phí công, chỉ vì muốn không chế dư luận ở phạm vi nhỏ nhất.

Quả nhiên chuông tan học vừa reo, rất nhiều người đã quên sự việc ban đầu, nhốn nháo đi ra ngoài.

Hạ Nghi chịu đựng hết một tiết, rốt cục không kiềm chế nổi, chủ động đi tìm Phương Nhiễm, "Lúc này không phải cậu nói có thể tra ip sao, tra thế nào? Tôi thật muốn xem thử, là ai ở sau lưng tôi giờ rồi!"

"Nói vậy, mấy tấm ảnh kia thật sự là photoshop?" Phương Nhiễm cố hỏi.

Hạ Nghi liếc mắt nhìn Văn Anh, hơi đáp ứng: "Cái này... Ảnh là thật, chẳng qua không như bọn họ nói, là gã kia cứ quấy rầy tôi, phiền chết đi được!"

Kỷ thực là Văn Anh thấy cô hai ngày nay không vui, cố ý mời cô đi quán bar thả lỏng, nhưng cô chần chừ không nói, luôn cảm thấy nếu nói ra sẽ không tốt cho Văn Anh.

"Ồ --" Phương Nhiễm kéo dài tiếng cảm thán, đẩy kính mắt, một lời hai ý nhắc nhở Hạ Nghi, "Lần sau kết bạn phải cẩn thận một chút, đi thôi, tìm một cái máy tính, tôi tra cho cậu."

*

Văn Anh không đi cùng họ, mà lấy cớ trở về ký túc xá. Đương nhiên cô không phải đang tiêu cực chống cự, mà là có ý định riêng.

Khi Hạ Nghi gọi điện đến, cô đang giặt quần áo ở ban công, vừa mới mở chế độ hands-free, liền nghe thấy Hạ cô nương lắp bắp chất vấn: "Anh Anh, Phương Nhiễm tra được rồi! Cậu ấy nói, nói là địa chỉ của cậu, đây không phải là sự thật đúng không? Sao cậu có thể đối xử với mình như vậy?!"

Văn Anh không nói lời nào, mặc cho không khí ngột ngạt lên men.

Sau đó cô nghe được Phương Nhiễm ở đầu kia khuyên Hạ Nghi: "A Nghi, cậu suy nghĩ kỹ đi, là ai dẫn cậu đi quán bar, là ai có thể vừa khéo chụp được tấm ảnh như thế, bây giờ chính cậu ta cũng không thanh minh, cậu còn chưa tin lời mình nói sao?"

"Thật sự là cậu?!" Trong tiếng nói của Hạ Nghi dẫn theo sự lên án khó có thể hoà giải.

"..."

Văn Anh ngừng một lúc lâu, sau đó cúp máy.

Làm một diễn viên, cô rất am hiểu vào lúc này nói càng ít, tương lai càng có thể tìm được lý do thích hợp để biện bạch.

Bởi vì cô không giải thích kịp thời, lại ngủ chung phòng với Hạ Nghi, cho nên phải chịu cảnh đối đãi lạnh lẽo như mùa đông của người bạn thân ngày xưa. May mà cô bé này cũng không định trả thù, chỉ bắt đầu ra vào có đôi với Phương Nhiễm.

Có điều, mặc dù bản thân cô không nói gì, nhưng khi việc này bị bại lộ, Văn Anh trọn vẹn cảm giác được nhân khí xuống dốc không phanh là thế nào. Tuy cô đã khống chế, làm Phương Nhiễm không "tiết lộ" ngay trước mặt mọi người, cũng không thể khoe khoang kỹ năng máy tính của mình, nhưng một khi truyền ra, phần lớn ánh mắt nhìn về phía Văn Anh đều đối.

Cũng nhờ vào trình độ được hoan nghênh lúc trước của cô, người biết cô còn thật không ít, đi trên đường, không khỏi bị chi trò.

"Nhìn không ra, cậu ta lại là người như thế?"

"Trước đây cảm thấy Hạ Nghi mắc bệnh công chúa ý trong nhà có tiền, bây giờ lại cảm thấy hơi tội cho cô nàng, thật đúng là không thận trọng khi kết bạn. Nghe nói Văn Anh dựa vào quan hệ của hai người, đòi Hạ Nghi không ít giấy dếp túi xách hàng hiệu!"

"Ngẫm lại mục đích cũng là vì tiền, không phải nghe đồn Văn Anh nhà nghèo sao. Mình nói cậu nghe, cậu ta không chỉ xin xỏ đồ của Hạ Nghi, còn nói bóng gió kêu người theo đuổi cậu ta mua quà cho mình, dần ông mất bị mù hết rồi à, vừa ý thể loại lăng lơ này!"

Văn Anh cảm thấy, đừng nói thu thập tín ngưỡng lực, nếu như kiểm tra bản vẽ nguồn sáng, có lẽ cô sẽ phát hiện tín ngưỡng lực đã biến thành số âm

Kỳ thực, kiểu tán dóc thể này còn đỡ, thậm chí có mấy người vốn dĩ hâm mộ nữ thần cuồng nhiệt, không thể chấp nhận nữ thần trong lòng mình trở thành kẻ hư hỏng như vậy, lúc Văn Anh đi học, gọi một lọ thể không rõ lên mặt cô!

"Tôi nhìn lầm cô rồi!"

Văn Anh né được hơn phân nửa, vẫn bị bắn đến một ít, cũng may chỉ là nước tẩy trang thôi.

Cô vừa lấy khăn giấy ra lau, vừa hỏi hần: "Bạn là ai?"

Không thể không nói, trong con mắt của quần chúng vậy xem, cho dù đáng về bây giờ của cô có chút nhếch nhác, nhưng nước tẩy trang từ trên mặt cô nhỏ xuống, làm ướt phần ngực của chiếc áo T-shirt mỏng, cộng với động tác không nhanh không chậm của cô, quả thực khiến người ta nghĩ ngợi miên man, có thể nói là thanh thuần quyến rũ.

Căn cứ vào đặc quyền của mỹ nhân, giọng nói của cậu bạn kia cũng dịu lại, "Cô không quen biết tôi, nhưng tôi --"

"Chúng ta không quen biết nhau, vậy sao tôi phải có nghĩa vụ biến thành người mà bạn tưởng tượng?" Văn Anh ngắt lời hần, khó hiểu mà hỏi. "Tôi là búp bê bom hơi của bạn à?"

Quần chúng vậy xem không nhịn được cười ra tiếng, má ơi, nữ thần ngày xưa bây giờ lại nói chuyện 18+ như thế, tin hot nha! Mau chụp lại đăng lên diễn đàn!

Nam sinh kia tức giận đến sắc mặt đỏ lên!

Văn Anh không để ý đến hần nữa. Cô nhìn thấy một nhóm người đi ngang qua bên cạnh, mấy nam sinh choàng vai câu cổ nhau, thấy bộ dạng chật vật của cô, hưng phấn chỉ vào cô bàn tán. Mà người đang bị bọn họ vây ở chính giữa, hai tay bỏ vào túi quần, con mắt chỉ liếc sơ về phía bên này, liền không hứng thú chuyển mắt. Sườn mặt của hần tỉnh xảo góc cạnh, ăn mặc đơn giản thoải mái, trang phục nhìn có vẻ tùy ý, tạo hình lại khiến người ta không bắt bẻ được. Theo đó, chiếc bông tai màu bạc trên lỗ tai hần lóe lên, theo chủ nhân mà xa dần.

Văn Anh nhìn thật sâu.

Đây chính là Khương Thiên Diệp, điểm sáng nhất thế giới này.

Quả nhiên giống hệt mô tả trong tài liệu, tính cách của hần ngoài nóng trong lạnh, nhìn vào tưởng như hòa đồng cởi mở, nhưng thực chất tính cách kiêu ngạo, không phải ai cũng có thể dễ dàng tiếp cận. Nghe nói bối cảnh gia đình hần rất sâu rộng, cực kỳ có thế lực. Nếu cô muốn tiếp xúc hần một cách "tự nhiên", chỉ có thể dựa vào Hạ Nghi.

Nhưng cô không muốn lợi dụng cô bé ấy cho lắm, dù sao gốc bạch ngọc lúc nào cũng dễ làm người ta có cảm giác tội lỗi.

Vì thế cô quyết định dùng đạo cụ mà cô vừa rút thưởng, sáng tạo lối đi riêng.

Cô nhớ được đạo cụ kia được giới thiệu là, có thể sử dụng thân phận của bất kỳ nhân vật 2D nào, bước vào thế giới 2D, nhập vai nhân vật đó và trải nghiệm cốt truyện; hoặc có thể lấy tướng mạo và năng lực của nhân vật 2D dùng trên người mình ở thế giới 3D.

Chẳng qua mỗi lần sử dụng, chỉ có thể duy trì ba ngày thôi.

*

Phòng ngủ của nam sinh thường đi đôi với cụm từ dơ bẩn lộn xộn, trong ký túc xá 602 cũng chứng khí mùi mịt như vậy, ba nam sinh vừa vào cửa liền mang cả giày mà ngã vào giường.

"A, hết giờ học, linh hồn của tôi được giải phóng rồi. Mọi người khoan hãy ngủ, lát nữa còn phải ra ngoài ăn cơm đấy!" Một nam sinh trong đó nhắc nhở.

Hai chân của Khương Thiên Diệp gác lên thành giường, nằm ngửa, cầm một cuốn truyện tranh, "Mình không đi đâu, các cậu mang cái gì về cho mình cũng được, mình muốn xem 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》."

《Tận Thế Thần Phong Đoàn》là một bộ truyện tranh mới nổi rất được chào đón, được vẽ bởi một họa sĩ bí ẩn không biết tên trong nước, câu chuyện kể về bốn người có siêu năng lực, trong bối cảnh tận thế zombie hoành hành, họ lập ra một đoàn lính đánh thuê. Tuy rằng bản thân tác giả không có danh tiếng, nhưng cách vẽ của hần rất lợi hại, cốt truyện độc đáo, diễn biến mạch lạc, nhanh chóng được mọi người trong trường chú ý, bất luận nam hay nữ đều thích xem.

"Cậu còn chưa đọc à? Chương mới nhất mình đã xem đến ba lần rồi, he he, mới xuất hiện một cô em, danh hiệu Thanh Điều, vừa đẹp vừa hiền, đúng gu mình luôn!"

"Vì mình ghét nhân vật đó mới không chịu xem đấy." Khương Thiên Diệp nhún mày, không nhịn được nói, "Yếu xìu, ngoại trừ tướng mạo còn có thể làm gì?"

"Đừng nói vậy chứ, người ta dầu gì cũng là người có siêu năng lực, chẳng qua thật giống như tác giả vẽ ra để thu hút độc giả nam á."

"Dù sao mình đã bị thu hút, ka ka ka."

Khương Thiên Diệp nghe mà phì cười, dứt khoát bảo bọn họ cút nhanh ra ngoài ăn cơm, để hần một mình ở ký túc xá im lặng đọc truyện.

Ký túc xá yên tĩnh lại, động tác lật trang của hần cũng nhanh hơn, đến khi nhìn thấy cô gái có biệt danh Thanh Điều chuyển khuôn mặt xinh đẹp về phía độc giả, mỗi một sợi lông mày đều được vẽ tỉ mỉ, khi đã hoàn toàn nhìn ra ý đồ của tác giả, hần phì cười mà vút truyện tranh lên giường, đi tắm rửa.

Lúc hần khoác khăn trên cổ, đầu tóc ướt nhẹp bước ra, bỗng dưng phát hiện trên cuốn truyện lại phát sáng?

Hần sai bước tới bên giường, chỉ thấy khung tranh có hình Thanh Điều kia càng ngày càng sáng, kỳ quái chính là, trong lúc hoảng hốt, hần thậm chí nhìn thấy đối phương nháy mắt với hần một cái...

Sau đó, chỉ nghe "ầm" một tiếng, hệt như làm ảo thuật vậy, trong giây lát trên giường hần lại có thêm một người!

Một cô bé dơ đầy đất cát đầy người nằm nhoài ở nơi đó, như thể vừa té từ chỗ cao xuống, "Ai da" một tiếng.

Trong lòng như có một trăm con thảo nê mã lao nhanh mà qua, Khương Thiên Diệp không tự chủ được lui về sau một bước.

Má ơi, hần đang gặp ma sao!!!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (3)

Edit: Thiên Tình

Văn Anh lần đầu tiên sử dụng gấp phép, hơi chút thấp thòm, dù sao kế hoạch của cô là, chọn một nhân vật nữ trong cuốn truyện tranh trên tay cô, tiến vào thế giới 2D, sau đó bỏ ra từ một cái "khung" khác. Nhưng nếu không có hiệu quả, vậy vẫn có cách khác, có thể thông qua vài cảnh tượng đặc biệt để tiến hành thao tác.

Nhưng may mắn là rất thành công, cũng không xuất hiện cảnh tượng hãi hùng như màn ra sân của Sadako(*), tỷ như thò tay ra khỏi sách, lại chậm rãi bỏ ra chẳng hạn.

(*) Nhân vật chính trong truyện/phim kinh dị The Ring, bỏ ra từ màn hình TV.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, ngồi quỳ lên, vừa vận mắt đối mặt với Khương Thiên Diệp.

Cô chớp chớp mắt.

Trong nháy mắt này, cánh tay Khương Thiên Diệp gần như nổi da gà cả lên, hần cố nén cảm xúc muốn bỏ chạy, mở miệng hỏi: "Cậu..."

"Nước!"

Không chờ hần nói xong, chỉ thấy đôi mắt cô sáng ngời, nhìn chăm chăm đầu tóc ướt nhẹp của hần, giọt nước trên đó lấp lánh như ánh sao.

Cô ngồi quỳ trên giường, hần đứng trên mặt đất, vị trí trái lại không cao bằng cô, không kịp để phòng, cô dùng ngón tay sờ lên cổ hần, sau đó nghiêm túc liếm liếm ngón tay, nuốt hết giọt nước vốn đang chảy trên người hần.

Khương Thiên Diệp cảm thấy cả người đều sắp cứng lại.

Cô còn cảm thán: "Nước thật là sạch, còn chưa bị ô nhiễm, cậu lấy ở đâu ra vậy?"

Khương Thiên Diệp: "..."

Tôi mới là người phải hỏi cô ở đâu ra!

Hần bỗng dưng nhớ tới cuốn truyện tranh phát sáng, bộ dạng phong trần mặt mũi của cô, giống hệt những người bốn ba cát bụi trong 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》, chắc cũng chỉ có người ở tận thế, mới sẽ cảm thấy nước mà hần tắm là sạch sẽ.

"Cậu là... Thanh Điều?" Hần chần chờ hỏi ra cái tên khó tin này.

"Đúng nha, cậu cũng nghe về tôi sao?" Cô như là có chút thẹn thùng, nhưng khuôn mặt lem luốc nhìn không ra được nhiều thông tin, "Tôi mới vừa nhập đoàn, không nghĩ tới lại có chút danh tiếng. À, nhắc mới nhớ, lúc này tôi rõ ràng đang băng bó vết thương cho Lục Ngộ mã, tại sao... Ồ, nơi này, là nơi nào?"

Cô ngẩn ra, con mắt dường như mới tỉnh ngủ, nhập nhèm hỏi.

So sánh với câu hỏi đơn thuần của cô, trong lòng Khương Thiên Diệp lại chấn động hơn nhiều.

Nhân vật truyện tranh có thể xuyên đến thế giới thực tế sao? 2D và 3D kết nối với nhau? Thời không bị rạn nứt? Bức tường thứ nguyên tan vỡ!?

Mợ nó, chuyện này ảo diệu quá rồi đây!

Thực ra hần đang mơ đúng không, đọc truyện tranh đến mê mẩn sau đó nằm mơ... Nhưng tại sao không phải là Tắt Phương, nhân vật mà hần thích nhất chứ?!

Hần hít sâu một hơi, ổn định tâm lý xong, tiếp đó, véo thật mạnh vào cánh tay mình. Cái véo này không nhẹ, nhưng khi hần lại mở mắt ra, cô gái trước mắt không chỉ không biến mất, còn "xì" cười.

Âm thanh trong trẻo thuộc về phái nữ, khoan khoái vang vọng ký túc xá.

Sự thực thẳng hùng biện, Khương Thiên Diệp không thể không thừa nhận, ký túc xá của hần thật sự đến một vị khách không mời. Nếu như không phải cách đối phương xuất hiện quá mức mộng ảo, hần nhất định sẽ nhờ quản lý đuổi cô ra ngoài.

Nhưng hiện tại...

Hần thờ dài, làm sao bây giờ?

"Thanh Điều."

"Hửm?"

"Cậu có nhớ bản thân xuất hiện ở đây bằng cách nào không?"

Cô lắc đầu, "Không nhớ rõ, giống như là chớp mắt một cái, liền đổi địa điểm. Cậu biết đây là đâu không?"

Cô không biết gì về thế giới này, cũng không biết cách trở về. Cho nên, hẳn chỉ có thể tạm thời thu lưu cô?

Khương Thiên Diệp còn chưa hết kinh ngạc, đã thấy cô cọ vào ráp trái giường khiến nó trở nên đầy bụi.

Hắn nhủ chặt lông mày, mặc dù không có bệnh thích sạch sẽ, nhưng hẳn cũng không thích đồ của mình bị người khác chà đạp thành lộn xộn như thế.

"Cậu tắm rửa trước đi." Hắn nhìn đồng hồ đeo tay, còn một khoảng thời gian nữa thì bạn cùng phòng mới về, "Tôi từ từ sẽ nói cho cậu biết nơi này là nơi nào."

Tắm rửa, ở tận thế cũng không hẳn là chuyện không thể, nhưng bên người cần có một dị năng giả hệ thủy cực kỳ mạnh mẽ, mà Thần Phong đoàn uy phong lẫm liệt lại vừa khéo không có, cho nên Thanh Điều đã rất lâu chưa được đi tắm.

Truyện tranh được vẽ trắng đen, dùng nét vẽ chuyên biệt để miêu tả cát bụi, sẽ không che đi khuôn mặt của Thanh Điều, trái lại còn rất nổi bật ấn tượng.

Đương nhiên, khi từ 2D chuyển sang 3D, kiểu nổi bật này không còn nữa, vì thế Khương Thiên Diệp chỉ nhìn thấy một cô gái bụi bặm đang chiếm giường hắn, còn quét ráp trái giường đến đầy tro bụi.

Khương Thiên Diệp đi buồng tắm mờ nước, Thanh Điều khi đã hưng phấn kích động xong, cũng dần khôi phục tâm tình.

Hắn đổ đầy nước rồi đẩy người vào buồng tắm, nhắc nhở cô: "Bên trái là nước nóng, bên phải là nước lạnh, trên giá có một tấm khăn, cậu có thể dùng. Tắm xong mặc vào T-shirt của tôi trước đi, tôi chỉ mới mặc qua một lần..."

Lúc đang nói chuyện, hắn chỉ nghe bên trong truyền ra tiếng "ùng ục", có vẻ không giống tiếng nước "rào rào" xối lên người lắm.

Hắn không yên tâm, hỏi một câu, chưa thấy đáp lại, liền vận nắm cửa, "Tiếng..."

Dưới vòi phun, cô gái còn chưa cởi quần áo, chỉ đang ngẩng đầu, vui sướng hé miệng đón lấy dòng nước trào ra mà uống. Nghe được tiếng cửa mở, cô quay đầu lại nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu.

Cả người cô đều bị thấm ướt, mặc quần ngắn và áo lót đơn giản, lộ ra đường cong là lướt hấp dẫn. Dù sao cũng là nhân vật được vẽ ra để thu hút độc giả nam, bất kể là tướng mạo hay vóc người đều khó có thể xoi mói. Bởi vì bụi đất trên người cô đã được cọ rửa, cặp đùi bóng loáng trắng như tuyết lác lác trước mặt Khương Thiên Diệp,

Uớt! Sũng! Mé! Hoặc!

Bốn chữ này phảng phất dán ngay trên trán cô.

Quả thực còn chấn động lòng người hơn cả không mặc quần áo.

Khương Thiên Diệp khẽ hít một hơi, vừa định lùi lại, ngấm lại thấy không đúng, xông tới tắt vòi nước.

Giọt nước nặng trĩu trên hàng mi của Thanh Điều, không thể mở to mắt, cô mơ hồ chớp chớp mắt, mới dùng âm thanh mềm mại hỏi hắn: "Sao vậy?"

Trong thế giới 2D, cô đã là một người rất đẹp, đi tới 3D, nét đẹp này không hề giảm bớt một li, thậm chí còn tăng thêm một phần linh động hơn những bức tranh cứng nhắc kia. Sau khi được rửa sạch, khuôn mặt trắng nõn của cô không che không chắn xuất hiện trước mắt hắn, cái mũi nhỏ xinh mà thẳng tắp, đôi môi hồng hào, cặp mắt mèo linh động đầy thần thái nháy mắt, lông mi dài đến lạ, quả thực là phạm quy.

Vì thế, mặc dù bên cạnh Khương Thiên Diệp chưa bao giờ thiếu mỹ nhân, hắn cũng hơi nín thở, giây lát sau, mới bắt đầu đi nói: "Nước này không sạch, cậu đừng uống..."

"Rất sạch nha." Cô liếm liếm giọt nước sắp nhỏ xuống ở mu bàn tay, tựa như chú mèo con.

Khương Thiên Diệp: "..."

Thật vất vả giữ cho cô tắm rửa sạch sẽ mà không uống nước, Khương Thiên Diệp chỉ cảm thấy mình mệt đến đây người mờ mờ, có lẽ nuôi thú cưng cũng không mệt như vậy.

*

Từ trước tới nay, Khương Thiên Diệp chưa từng cảm thấy giao tiếp với con gái là một chuyện mệt nhọc, dù sao những người có thể lòn vòn quanh hắn đều rất biết quan sát, không ai dám phiền hắn. Nhưng người đến từ một thứ nguyên khác thì không giống, ở tình huống hắn cố gắng không làm lộ cô chỉ là nhân vật trong truyện tranh, phải diễn tả rằng cô từ trong hư không xuyên đến kỷ túc xá của hắn thế nào, mặc dù hắn tự nhận là giải thích rất rõ ràng, nhưng vẫn bị mấy câu hỏi liên tiếp của cô làm hoa mắt chóng mặt, bực bội quá, không khỏi lạnh nhạt liếc cô một cái, "Cậu nói xong chưa?"

Vốn dĩ là nhân vật hắn không thích nhất, cố tình hắn lại gặp phải, nếu đổi thành hai người kia, đoán chừng đã sớm mừng như điên rồi.

Hắn đau đầu ấn huyệt thái dương.

Bằng không dứt khoát nói cho bọn họ biết, để bọn họ tự nghĩ là xong.

Cảm xúc của người này có thể lây sang người khác, hẳn phiền muộn đương nhiên cũng bị cô nhìn ở trong mắt, Văn Anh trong vai Thanh Điều cũng dần dần không nói lời nào, chỉ mặc chiếc áo T-shirt rộng thùng thình của hắn, trong ngực ôm một cái gối che lấp vị trí giữa hai chân, im lặng ngẩn người.

Bầu không khí chợt lạnh tanh, Khương Thiên Diệp lại cảm thấy không quá thoải mái, định nói gì, bỗng nghe được tiếng mở khóa.

Hắn đột nhiên rùng mình, vô ý thức kéo kín màn giường.

"A Diệp, mau xuống đây phụ đi!" Cửa vừa mới mở, đã nghe bạn cùng phòng nồn nóng hô.

"Làm sao vậy?"

"Tên Ưông Thuận Tinh da gòn này, lúc đi về thì bị xe đạp đụng trúng... Không đúng, cậu sợ máu, thôi quên đi, cậu đừng xuống đây."

"Cháy máu?" Khương Thiên Diệp cau mày, hẳn ra hiệu với Văn Anh, bảo cô ở đó đừng nhúc nhích, hắn bò xuống giường, "Nếu nặng thì đi phòng y tế đi, một mình cậu cũng không nổi đâu."

Bởi vì biết mình sợ máu, cho nên hắn đặc biệt không nhìn vết thương, nhưng kỳ quái là, khoảnh khắc lúc hắn bước xuống giường, màu sắc trong tầm mắt đột nhiên giống như bị rút đi vậy, chỉ còn dư lại hai màu trắng đen. Hắn nhìn thấy bạn cùng phòng Uông Thuần Tĩnh xắn ống quần lên, trên bắp chân đang chảy máu, nhưng dưới cái nhìn của hắn lại giống.. mực nước...

Hắn có chút suy tư liếc nhìn cái giường bị khép kín kia.

Thanh Điều của Thần Phong đoàn, giỏi chữa bệnh cứu trị, xem như là bác sĩ tư nhân trong đoàn đội, nhưng kỹ năng của cô rất cùi bắp, đơn giản mà nói chính là khống chế sắc thái, có thể tước đoạt và bổ sung thêm sắc thái cho người khác. Nghe có vẻ rất thú vị, nhưng đối với thời buổi tận thế zombie hoành hành, lại không có bất kỳ tính thực dụng nào.

Vì thế sự xuất hiện của nhân vật này rất không được hắn hoan nghênh.

Nhưng bây giờ...

Lại nói, nhân vật 2D vẫn có thể sử dụng siêu năng lực ở thế giới 3D, vậy thì hơi bị nghịch thiên rồi. Hắn đột nhiên cảm thấy vui mừng, may mà Tất Phuong, nhân vật hắn thích nhất trong đoàn không tới đây, bằng không anh chàng hệ hòa này mà kích động lên sẽ đốt ký túc xá trong nháy mắt mất, như vậy không chừng sẽ triệt để phá hủy trật tự của thế giới này.

Ba người từ phòng y tế băng bó xong trở về, trong phòng vẫn yên lặng như cũ, hai người khác không cảm thấy gì, không có ăn trộm là tốt rồi.

Nhưng đối với một người biết rõ trong phòng có người như Khương Thiên Diệp, cái này giống như một tín hiệu, hắn không khỏi suy nghĩ: Cô ấy đã trở về?

Bằng không, người bình thường sẽ yên tĩnh chờ hắn về như vậy sao?

Mà lúc hắn một lần nữa bò đến màn giường, một bàn tay đột nhiên xuất hiện gạt góc áo hắn.

Hắn lại hít vào một hơi.

Ánh sáng trong phòng ngủ bị màn giường ngăn trở, độ sáng chỉ lơ mờ, cô ở bên dưới tia sáng mờ tối đó, ôm đầu gối, dùng một đôi mắt mèo to tròn vô cùng đáng thương mà nhìn hắn, làm khẩu hình: "Đói."

Tuy rằng ở tận thế thường ăn không đủ no, nhưng lúc hai người bạn cùng phòng kia tiến vào gian phòng, trong tay còn xách bánh mì về cho Khương Thiên Diệp ăn tối.

Mùi bánh mì mới ra lò kích thích sự thèm ăn của người khác.

Hai cậu bạn kia lạnh sèo quên đau, bắt đầu tán dóc về mấy sự kiện mới nhất trong trường. "Không nghĩ tới Phuong Nhiễm của khoa tiếng Trung có ngoại hình cũng không tệ nhỉ? Vị học bá luôn thi được hạng nhất của khoa bọn họ thế mà lại tham gia câu lạc bộ cosplay, rất nhiều người đều phải há hốc mồm."

"A Diệp còn chưa nghe qua chuyện này phải không, càng đáng sợ chính là, bộ ảnh hoàn thiện kia vừa tung ra, liền kinh diễm một đám khán giả."

"Ồ, cos ai thế?" Khương Thiên Diệp thuận miệng phụ họa, duỗi tay ra, "Đói rồi, đưa bánh mì cho mình."

"Còn có thể là ai, chính là nhân vật đang hot hiện nay, Thanh Điều trong 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》đấy."

"Hừm?" Văn Anh vô ý thức khẽ hừ, đó là phản ứng theo bản năng khi nghe được tên mình.

Ký túc xá lặng ngắt.

Một người bạn cùng phòng khác tên là Lý Thủ sắp đưa bánh mì tới tay Khương Thiên Diệp, nghe thấy tiếng hừ nhẹ tựa như của một cô gái này, đột nhiên rút tay về, cùng Uông Thuần Tĩnh liếc mắt nhìn nhau.

"Ta nói A Diệp..."

Hắn cười khà khà, "Lúc này mình đã thấy lạ rồi, cậu vừa giặt ráp trải giường cách đây hai ngày, bây giờ lại phơi trên ban công, trời còn chưa tối liền kéo màn... Trên giường cậu, không phải đang giấu con gái đấy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tỏ Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (4)

Edit: Thiên Tĩnh

Việc Lý Thủ vén rèm quá bất ngờ, Khương Thiên Diệp chỉ kịp ấn đầu Văn Anh vào ngực mình.

Trên giường, trong tia sáng tối tăm, cô gái mặc T-shirt chỉ che đến bắp đùi, bởi vì động tác khá lớn, vì thế trượt xuống phần vai. Cô tựa hồ có hơi hiếu kỳ, đầu tóc mất trật tự muốn quay mặt lại, lộ ra một chút da thịt trắng như tuyết và lông mi khẽ run, ngay sau đó, lại bị bàn tay tràn ngập tính cưỡng chế và ham muốn chiếm hữu của Khương Thiên Diệp ấn về.

"Xem đủ chưa?"

Khương Thiên Diệp tức giận nheo mắt nhìn Lý Thủ, đẩy tay hắn ra, lại kéo màn xuống.

Má ơi!

Máu mũi của Lý Thủ sắp tuôn trào, lăm lăm cảm thán: "Da trắng mặt đẹp chân dài nha."

"Sao sao!?" Uông Thuần Tĩnh kéo theo cái chân đau, cả người như muốn nhảy cẫng lên, "A Diệp thật sự dẫn con gái trở về phòng ngủ?"

"Chứ còn gì nữa? A a a a, A Diệp cậu để mình nhìn lần nữa đi, bạn kia trông như thế nào!" Lý Thủ dừng cảm quên mình quay lại, liều mạng muốn kéo mình, "Đừng nhỏ mọn vậy chứ, cho dù bọn mình không xem, lẽ nào bạn kia không muốn gặp các bạn tốt của cậu sao?"

Đáng tiếc Ưông Thuần Tinh bị thương, chỉ có một mình hấn anh dừng chiến đấu, bằng không lần đầu tiên đã thành công rồi!

"Cô ấy không mang theo quần áo, không tiện."

Khương Thiên Diệp lạnh lùng ném ra câu này, cả người Lý Thủ như bị đông lại.

Ồi trời ơi, hình ảnh đó, lại muốn phun máu mũi... Khoan đã! Vợ bạn không thể khinh, hấn chỉ chưa có bạn gái thôi, không phải kẻ háo sắc, bình tĩnh lại, nam mô a di đà Phật...

Trong rèm lại phát ra âm thanh, lần này là một giọng nữ ngọt ngào, tiếng nói êm tai như nước chảy thuộc về một cô gái.

"Thật ngại quá, làm phiền các cậu."

Má ơi!

Lý Thủ nhớ tới hành động tùy tiện của mình lúc này, lập tức mặt mày đỏ rực, định nói gì đó, Ưông Thuần Tinh đã từ trên giường lấy cánh tay kẹp lấy cổ họng hấn.

"Được rồi, tên này đã bị mình bắt giữ, các cậu cứ tiếp tục, xem như bọn mình không tồn tại là được..."

Trong rèm, mặt Văn Anh hơi hồng, ho nhẹ một cái, từ bên trong lặng lẽ nhìn Khương Thiên Diệp.

Không gian nhỏ hẹp, một nam một nữ, bầu không khí ám muội len lỏi như dòng nước nhẹ nhàng chảy qua khe, ngay cả Khương Thiên Diệp cũng có mấy phần bó tay bó chân. Hấn chỉ nói với cô: "Đừng để ý tới họ."

Văn Anh gật đầu, cái đầu vẫn hướng ra phía ngoài, có vẻ như dù là đối với phòng ngủ, hay bạn cùng phòng của hấn, cô đều có chút hiếu kỳ, chẳng qua vì cảm giác mà cô dành người đầu tiên gặp phải đó là -- tin tưởng, nên hiển nhiên nghe hấn sắp đặt.

Khương Thiên Diệp không định cấm cô tiếp xúc thế giới này, nhưng suy xét đến thân phận của cô, một nhân vật truyện tranh xuất hiện ở thế giới thực tế, dễ gây náo động, hấn tạm thời vẫn chưa yên tâm mà kể cho bạn cùng phòng nghe về sự tồn tại của cô.

Kiểu che giấu và thần bí của hấn càng làm các bạn hấn tò mò, hai người kia ở trong phòng dựng thẳng lỗ tai, luôn nghe ngóng của động tĩnh của bọn họ.

Không phụ sự mong đợi, bên trong truyền ra tiếng nói khê của một nam một nữ.

"Ngày mai tôi mua đồ cho cậu, cậu cần gì?"

"À, nếu có thể, muốn một bộ quần áo."

"Vật dụng hằng ngày chắc cũng cần, khăn mặt, bàn chải đánh răng... Quên đi, tôi sẽ mua giúp cậu."

"Ừm!"

"Thế hôm nay cậu ngủ tạm giường tôi, đồng ý chứ?"

"Đồng ý."

"Được rồi, vậy tôi đi xuống, có chuyện gì cứ gọi tôi."

Theo đó, ngọn lửa hóng hót của hai cậu bạn đã bị dập tắt toàn diện, còn tưởng rằng bọn họ sẽ ở nửa đêm làm chuyện gì đó chứ, không nghĩ tới Khương Thiên Diệp lại lịch thiệp như vậy, để con gái người ta ngủ một mình. Dù không làm gì hết, ôm ấp tỷ không được sao? Đó chính là một cô gái đấy!

Lý Thủ bị buộc phải chen chung một giường với Khương Thiên Diệp, chọc chọc hấn, nhỏ giọng nói: "Trước đây chưa thấy qua, hay mình nhìn nhầm nhỉ, là giáo hoa(*) của trường chúng ta? Hay hệ hoa(*)? Hay cái người thô lỗ trắng trợn với cậu ở trường bên?"

(*) Nữ sinh đẹp nhất lớp gọi là ban hoa, đẹp nhất khoa ngành gọi là hệ hoa, đẹp nhất trường gọi là giáo hoa. Tương tự với nam sinh, theo thứ tự là: ban thảo, hệ thảo, giáo thảo.

Khương Thiên Diệp gói cánh tay ở sau gáy, nghĩ tới chuyện phát sinh hôm nay vẫn cứ cảm thấy khó mà tin nổi, bị đối phương quấy rầy, bèn quay lưng về phía Lý Thủ.

"Đừng hỏi, có cơ hội sẽ nói cho các cậu biết."

Một đêm rất nhanh trôi qua.

Tuy bị hạ lệnh cấm, nhưng lòng hiếu kỳ của con người vô cùng mạnh mẽ, càng không cho biết, thì càng tò mò.

Một ngày sau, Lý Thủ đã trọn vẹn nhận thức được tính đặc thù của cô gái này, Khương đại thiếu gia bận rộn cả ngày, cơ hồ đều đang bận chuyện của cô gái, mua quần áo, giày mũ, đồ dùng hằng ngày, tuy rằng Khương Thiên Diệp đội mũ lưỡi trai, che khuất vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, nhưng loại việc nhỏ thế này, Lý Thủ có thấy hấn làm bao giờ?

Đến cuối cùng, lại còn cẩn thận chu đáo chuẩn bị vật phẩm dành cho nữ giới.

Lý Thủ cận kề tính toán, má ơi, cái này ít nhất phải ở lại đến một tháng!

Khương Thiên Diệp cảm tay vào túi, đang lạnh nhạt mà dõi theo mấy vật phẩm hình chữ nhật được xếp trên kệ, Lý Thủ ở bên cạnh nhin cười mãi, bất thành hình, hấn nhìn thấy một cô gái quen thuộc, bèn vẫy tay gọi, "Hạ Nghi!"

Hạ Nghi từ kệ thực phẩm kẻ bên đi tới, chào hỏi hấn.

"Ồ, cách trang điểm hôm nay của cậu nhìn được đấy... rất thoải mái!"

Lý Thủ vừa nhắc tới việc này, Hạ Nghi liền không vui, ánh mắt lo lắng, ứng phó nói, ""Cũng tạm đi.""

"Giúp một chuyện đi, bạn gái của A Diệp đến gặp cậu ấy, đồ đạc không mang đủ, khụ, các cậu đều là nữ sinh sẽ thuận tiện hơn..."

"Ôi chào, Khương Thiên Diệp có bạn gái?"

Tuy rằng hai nhà từ nhỏ từng có lui tới, nhưng Hạ Nghi và Khương Thiên Diệp nói chuyện còn không nhiều bằng Lý Thủ, bởi vì tính tình của cả hai đều thuộc kiểu đại thiếu gia đại tiểu thư, ở chung không khác gì sao Hỏa đụng sao Hỏa.

"Đừng nghe cậu ấy nói bậy." Khương Thiên Diệp phủ nhận.

Hạ Nghi gật đầu, "Nói cũng phải, với tính cách của cậu mà có thể tìm được bạn gái, tám chín phần mười là bị mã ngoài lừa gạt."

Khương Thiên Diệp xoay người đứng thẳng, từ trên xuống dưới đánh giá Hạ Nghi, "Ánh mắt của cậu trái lại tốt hơn rồi."

"Đương nhiên!"

Hắn cười nhạo, "Từ đầu đã nói người bạn kia của cậu tâm thuật bất chính, cách xa cô ta chút, cậu vẫn không nghe, bây giờ đột nhiên thay đổi, chịu thiệt rồi phải không?"

Câu châm ngôn này, khiến sắc mặt Hạ Nghi bỗng dưng tối sầm lại.

Thật vậy, đây là tạo hình mà Phương Nhiễm đề cử cho cô, so với các loại mỹ phẩm rực rỡ màu mè được Văn Anh giới thiệu, lựa chọn của Phương Nhiễm có vẻ như thích hợp với cô nhất, đã có vài người khen cô, thậm chí đi trên đường, còn có thể có nam sinh xin số điện thoại. Nhưng điều này lại khiến cô buồn bực.

Lúc này, Phương Nhiễm đã chọn đồ xong, đi tới bên người Hạ Nghi.

Hạ Nghi kéo lại tay Phương Nhiễm, "Phương Nhiễm, bạn tôi."

"Quao, học bá mỹ nhân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu..." Lý Thủ khoa trương phát ra tiếng thán phục.

Bây giờ Phương Nhiễm đã tháo xuống mắt kính, không dám nói là đại mỹ nhân, nhưng bộ dạng thanh tú, lại thêm khí chất tao nhã, cũng rất hút mắt.

Nhưng khi hai người hàn huyên vài câu, Lý Thủ liền phát hiện mỹ nhân trước mắt đang mất tập trung, luôn lơ đãng chú ý Khương Thiên Diệp. Hắn rất bi thống mà thờ dài.

Đến cuối cùng, Hạ Nghi không chịu hỗ trợ, rốt cuộc là Phương Nhiễm mua món đồ đó về.

Phương Nhiễm đưa món đồ qua, lúc Khương Thiên Diệp tiếp nhận, tầm mắt tự nhiên đặt trên người Hạ Nghi, nhớ tới nữ sinh này hình như là người cos Thanh Điều mà bọn Lý Thủ đề cập hồi tối hôm qua, hắn nhìn nhiều mấy lần, gật đầu nói cảm ơn.

Phương Nhiễm khẽ mỉm cười.

*

So với việc ngẫu nhiên gặp được đóa đào hoa có tên Phương Nhiễm, Lý Thủ dĩ nhiên càng hứng thú với "người bạn thân bí" mà Khương Thiên Diệp mang về phòng ngủ, thậm chí để người kia ngủ trên giường mình.

Hắn còn nhớ cảm giác khiếp sợ khi nghe Khương Thiên Diệp bảo người ta liên hệ môi giới bất động sản, cậu ấy còn định thuê phòng bên ngoài cho người kia ở, còn nhấn mạnh phải bố trí trang hoàng phù hợp với "phái nữ". Đây là muốn kim ốc tàng kiều nha!

Đến ngày thứ ba, Lý Thủ tò mò đến ngửa ngáy, dứt khoát trốn một tiết học, lén lút chạy về phòng ngủ nhìn xem!

Theo suy đoán của hắn, người có thể làm Khương Thiên Diệp giấu giếm không cho xem, hoặc là đối phương rất xấu, sợ nếu để bọn họ nhìn thấy sẽ mất mặt, hoặc là rất đẹp, sợ bọn họ động phạm tâm. Căn cứ vào sườn mặt nhìn thoáng qua ngày hôm trước, khả năng thứ hai khá lớn, bởi vậy hắn không khỏi cảm phân, làm anh em, sẽ làm chuyện như vậy sao?!

Cho nên để hắn nhìn một cái cũng có sao!

Mang tâm tình thấp thòm không tên, Lý Thủ mở cửa.

Phòng ngủ vào ban ngày, ánh sáng từ cửa kính ở ban công chiếu vào, cả phòng có vẻ sáng sủa cực kỳ.

Cô gái mà hắn nằng nặc muốn xem, nguyên bản đang giặt cái gì đó ở bồn rửa tay bên bệ cửa sổ, thỉnh thoảng nghe được tiếng cửa mở, vừa vặn xoay đầu lại.

Trong nháy mắt, Lý Thủ chết máy.

"Cậu cậu cậu, tôi tôi tôi..."

Cô lui về sau một bước.

Hắn không khỏi khoát tay, bước một bước về phía trước, "Cái đó, tôi không có..."

"Lý Thủ!"

Tiếng rống giận dữ của Khương Thiên Diệp áp sát, tay hắn đang vịn khung cửa, miệng thở hổn hển, hiển nhiên là gấp gấp chạy về. Sau đó, hắn đẩy Lý Thủ ra, bước vội che trước mặt Văn Anh, Văn Anh cũng phối hợp mà trốn sau lưng hắn.

"Cậu nhìn thấy?" Mắt Khương Thiên Diệp lấp lóe.

Lý Thủ còn chưa phản ứng lại, "Ôi chào?"

"Tôi hỏi cậu có nhìn thấy gì không?"

"Có lẽ là... thấy rồi?"

Dáng vẻ như không chắc chắn của đối phương, khiến Khương Thiên Diệp không dám thả lỏng, tiếp tục truy hỏi.

"Nhìn thấy cái gì!"

"Nhất kiến chung tình!" Lý Thủ Buột miệng nói ra.

Ba người lập tức ngây ngẩn.

Lý Thủ lúng túng "ha ha" cười, "Không có không có, ý mình là nhất kiến như cố, là nhất kiến như cố!"

Nói thì nói thế, tâm trí hẳn lại không tự chủ được hồi tưởng hình ảnh lúc này.

Cô gái cảm ráp trái giường mà bản thân cô từng ngủ, trên tay xát ra bọt biển, nghe được tiếng đi vào của hắn, bèn quay đầu, chính là khoảnh khắc đó, hình ảnh ngừng lại. Bím tóc xinh xắn có hơi rối loạn của cô chuyển tới trước ngực, ráp trái giường màu lạnh càng làm tay cô thêm mềm mại, cộng với khuôn mặt đặc biệt mỹ lệ kia, mới tạo ra sự chấn động trong nháy mắt đó.

Khiến hắn không khỏi cảm khái, cái thằng Khương Thiên Diệp này thật tốt số!

Ngay lúc ba người còn đang trong trạng thái giằng co, đúng lúc quản lý ký túc xá ở lầu này tới kiểm tra máy thiết bị điện công suất lớn, hiện tại đã mở cửa tiến vào phòng kế bên.

Khương Thiên Diệp nghe được âm thanh, quyết đoán hạ lệnh: "Lý Thủ đóng cửa!"

Còn hắn thì kéo Văn Anh vào phòng vệ sinh, dặn cô nấp kỹ ở đây, nếu có gì thì thấp giọng giả vờ nam sinh đang tắm rửa. Nhưng không đợi hắn đi ra, bỗng dưng bị cô kéo tay.

"Sao vậy?"

"A Diệp?" Cô thử kêu hắn một tiếng, thấy hắn không phản cảm, mới nói tiếp, "Tôi cảm giác, tôi hình như sắp đi rồi."

Hắn ngẩn ra, "Cái gì?"

"Là chính tôi tự cảm nhận được, trong lòng giống như có một âm thanh đang nói sắp trở về... Nói chung, nếu quả thật sẽ trở về, tôi nghĩ nên nói trước với cậu một tiếng. Cảm ơn cậu đã chiếu cố tôi ba ngày nay." Cô nói cảm ơn, trong mắt toát ra vẻ chờ mong, "Tuy rằng không thể nhìn thấy thế giới trong thời đại hòa bình là như thế nào, khá là đáng tiếc, nhưng nhìn thấy cậu và các bạn cùng phòng của cậu, tôi cũng muốn trở về cùng cố gắng với các bằng hữu của tôi!"

"..."

Khương Thiên Diệp lặng im không nói.

Cô thoáng do dự, bỗng nhiên đưa tay ôm hắn, sau đó lui ra.

Hắn không phản ứng kịp, sau khi thoáng bình tĩnh lại, thờ dãi, "Quên đi, nếu còn có cơ hội, tôi dẫn cậu đi ra bên ngoài xem."

"Ừ."

Cô lộ ra nụ cười xán lạn, "Nhất định sẽ có cơ hội."

*

Sau khi an toàn qua ải quản lý, Khương Thiên Diệp xua Lý Thủ đi mua đồ.

Khi Lý Thủ nhắc theo bao lớn bao nhỏ đồ ăn vặt trở về, phát hiện đối tượng nịnh nọt đã không thấy, trong phòng chỉ có Khương Thiên Diệp, không khỏi hỏi: "Cô ấy đâu?"

Khương Thiên Diệp lật truyện tranh, qua loa trả lời: "Đi rồi."

"Đi?! Lúc nào?"

"Vừa nãy."

"Vậy khi nào trở lại?"

Khương Thiên Diệp không trả lời, bàn tay lật sách bỗng dừng lại.

Đây chính là trang giấy lúc cô xuất hiện, không khác gì trước kia, mắt hắn lại dừng ở đó bất động.

*

Văn Anh thoát khỏi nhân vật truyện tranh, khi thân thể tỉnh lại, phát hiện mình lại ở trong bệnh viện.

"Chuyện gì vậy?"

"Tôi phải hỏi cậu chuyện gì mới đúng! Hai ngày nay tôi không về phòng ngủ, liền nhìn thấy cậu nằm trên giường không nhúc nhích, nếu không phải còn thờ, tôi thật sự cho rằng cậu đã chết." Hạ Nghi đại tiểu thư sai bước tới cạnh giường bệnh, "bộp" một cái ném ra một xấp biên lai, "Đây, tôi ứng trước hết rồi, nhớ trả cho tôi!"

"... Cảm ơn."

"Không cần." Hạ Nghi trợn mắt, "Kiểm tra một đồng lớn, kết quả chẩn đoán lại là ngủ thiếp đi, tôi thật là... coi như tôi xui xẻo mãi kiếp, kết bạn với cậu."

Văn Anh nghĩ đến việc làm của nguyên chủ, còn chân thành gật đầu, làm Hạ Nghi tức giận không chỗ phát tiết.

Đã được vài ngày, chắc hẳn Hạ Nghi đã qua trạng thái tức giận ban đầu, có lẽ bởi vì trong cuộc đời Hạ Nghi, tình bạn này quá trọng yếu, mà thường hay biện bạch giúp cô, cho nên mới lần nữa trở về phòng, cũng nhất thời mềm lòng mà tự mình thay cô thu xếp làm kiểm tra, cả thủ tục nằm viện nữa.

Văn Anh cảm thấy thời gian đã khá đủ, mở miệng nói: "Kỳ thực tôi làm như vậy, là có nguyên nhân..."

Ai ngờ cô còn chưa dứt lời, Hạ Nghi bỗng móc ra điện thoại di động, mở một đoạn clip bắt Văn Anh phải xem, "Cậu tự nhìn đi!"

Nội dung trong clip khiến Văn Anh cảm thấy rất thú vị, là vị ban thảo mà Hạ Nghi thích tỏ tình với Phương Nhiễm, khiến cho người ta cảm động chính là, Phương Nhiễm từ chối thẳng thừng, đồng thời tỏ rõ: Hạ Nghi thích hẳn, cô sẽ không làm người yêu với người mà bằng hữu thích, như vậy sẽ làm tổn thương Hạ Nghi.

Hạ Nghi nói: "Phương Nhiễm mới thật sự tốt với tôi, cho nên rồi sẽ không nghe cậu lừa gạt nữa."

"Cái này là cậu ta chia sẻ cho cậu?"

"Không phải, là người khác vô tình quay được, mới chia sẻ cho tôi."

Văn Anh tạm dừng ba giây, một lần nữa thành khẩn nói: "... Qua một khoảng thời gian như vậy, cậu càng sống càng lú lẫn?"

"Gi?"

"Đã rút kinh nghiệm từ tôi rồi, cậu còn không chịu động não sao." Văn Anh tiện tay cầm lấy trái quýt ở đầu giường, lột ra từng múi, "Phương Nhiễm cậu ta không muốn làm người xấu, cho nên lấy cậu làm cái cớ, cậu không nhìn ra sao?"

Hạ Nghi không vui, "Chính cậu ở sau lưng hãm hại bạn bè, đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều giống cậu!"

"Vậy cậu cứ chờ xem, người mà cậu thích sớm muộn cũng sẽ vì lời từ chối của cậu ta mà trút giận sang cậu, đến lúc đó cậu sẽ biết."

Văn Anh tách ra một múi, thuận tay nhét vào cái miệng định cãi lại của Hạ Nghi.

Hạ Nghi trừng mắt nhìn cô, vốn muốn phun ra, nhưng múi thịt đã xé rách, chất lỏng chảy vào miệng cũng khá là ngọt, Hạ Nghi bèn ăn hết.

Hừ, chờ thì chờ!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (5)

Edit: Thiên Tình

Bối cảnh trong 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》là một vị tiến sĩ chứa đầy những ý tưởng điên rồ về thí nghiệm khoa học, đã tạo ra một loại dịch thể đặc biệt thay đổi kiểu gen, nó có thể khiến người ta có năng lực vượt hẳn tự thân, trở thành dị năng giả. Dịch thể gen vừa ra đời, người hưởng ứng vô số, nhưng khi nó chân chính được dùng trên cơ thể người, lại xuất hiện biến dị. Ngoại trừ trở thành dị năng giả, có rất nhiều người bị biến thành thứ mà người ta gọi là zombie, ăn thịt người mà sống, mất ý thức của con người, không có lý trí. Mà người bị zombie cắn, rất có khả năng sẽ bị lây nhiễm trở thành zombie, cho nên quần thể zombie càng ngày càng lớn, đến mức không thể khống chế, toàn thế giới đều lâm vào khủng hoảng của ngày tận thế.

Đúng lúc này, đoàn thể lính đánh thuê do dị năng giả sáng lập liền xuất hiện.

Theo nội dung mới nhất, Thần Phong đoàn được thuê bởi một vị tiến sĩ đức cao vọng trọng khác, đi tới phòng thí nghiệm bí mật của tiến sĩ điên kia, tìm kiếm dữ liệu ban đầu của dịch thể gen. Nhiệm vụ này có độ khó cao, dọc đường nguy hiểm trùng trùng. Về phương diện chiến đấu, tuy rằng Thanh Điều không giúp được gì, nhưng cô sinh ra ở dòng dõi y học, được cha mẹ, các anh chị em và trường bồi dưỡng, đối với học y rất là nhiệt tình, đồng thời lại trưởng thành trong hoàn cảnh tốt đẹp. Cô có kiến thức y học phong phú, lại không bị gò bó với những thiết bị chuyên biệt thuộc công nghệ hiện đại, cho dù không có những công cụ tinh vi này, cô vẫn có thể tìm ra biện pháp.

Cô nhìn cô về lơ mơ, nhưng sức tập trung ở những lúc ngàn cân treo sợi tóc, không phải người thường có thể so sánh, vì thế được kết nạp vào Thần Phong đoàn.

Nhưng lần này, lúc cô đang gấp rút cứu chữa cho đồng đội Tắt Phươg, động vật biến dị mà đoàn đội đang vây công lại đột phá vòng vây, đánh úp tới sau lưng Tắt Phươg.

Lực công kích của Tắt Phươg rất mạnh, có thể nói hẳn là người không thể thiếu mỗi lần đoàn đội tiến công.

Ngay lúc nguy cấp này, Thanh Điều bỏ nhào đồng đội ngã xuống đất, lại bị móng vuốt của con báo biến dị cào trúng!

Hình ảnh sau cùng, chính là vết máu trên tấm lưng bị cào nát, cùng với biểu cảm nén đau của Thanh Điều, hình ảnh theo đó mà dừng lại trong khung truyện.

Khương Thiên Diệp ""bộp"" một tiếng khép cuốn truyện lại.

Nhắm mắt, trong đầu hiện lên cảnh tượng tương tự, chẳng qua mặt của nhân vật trong truyện tranh, đều biến thành bộ dạng của Thanh Điều lúc xuất hiện ở thế giới thực. Sự liên tưởng này một lần nữa làm hấn cau mày.

Bất thành linh, tiếng chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ, hấn tiếp nhận cuộc gọi.

"A Diệp, chương mới nhất xem xong chưa?"

"Ừ, mới vừa xem xong."

"Quá tốt rồi, mình học bài ở thư viện mà buồn ngủ muốn chết, cậu đưa truyện tranh lại đây nhé? Để mình phấn chấn một chút."

Khương Thiên Diệp đồng ý, cầm bóp tiền và chìa khóa liền ra cửa.

*

Khi Văn Anh lại trở về trong thân thể, cô không tiếp tục sử dụng gấp phép ngay. Từ lần tiếp xúc trước đó có thể nhìn ra, Khương Thiên Diệp rất là không thích nhân vật Thanh Điều, ở chung một thời gian ngắn có thể để lại ấn tượng ở trong lòng hắn, cộng thêm tính đặc thù của thân phận 2D, đã đủ tạo ra sức ảnh hưởng. Nếu cô vẫn ở lại bên người hắn, ngược lại sẽ bị hắn kéo khoảng cách, không khác gì những cô bạn bình thường khác.

Cô đang tìm một cơ hội thích hợp, mà cơ hội này, đương nhiên phải căn cứ tình tiết trong truyện tranh mà quyết định.

Trong thời gian này, cô học tập và thư giãn như "mọi khi". Lần trước ngủ ba ngày, đương nhiên đã bỏ lỡ mấy tiết khóa, cô đang suy nghĩ có nên xin nghỉ trong những lúc phải dùng kỹ năng hay không.

Hôm nay cô ra khỏi thư viện, vừa vận bắt gặp Hạ Nghi và Phương Nhiễm.

Bây giờ Phương Nhiễm đã danh tiếng vang xa. Học bá đột nhiên tham gia câu lạc bộ cosplay đã làm người ta há hốc mồm, huống chi cô ta sắm vai Thanh Điều ra dáng ra hình, từ bộ dạng đến khí chất đều có thể chấm năm sao, lập tức nhắc lên một trận sóng gió trong giới mê truyện 《 Thần Phong đoàn 》ở trường này.

Tầm mắt của Văn Anh và Phương Nhiễm vừa giao nhau, liền tách ra.

Còn Hạ Nghi, cô gái này đang đi ra ngoài, không nhìn thấy Văn Anh. Hạ Nghi chỉ thấy ở ngoài cửa thư viện, một nam sinh đi tới bậc thang, lộ ra khuôn mặt, chính là ban thảo lớp bên mà mình thầm thương trộm nhớ.

Hạ Nghi hưng phấn chạy chậm tới trước bậc thang, "Trương Ninh, cậu cũng tới đọc sách à?"

Lúc này, Phương Nhiễm đã chạy tới bên cạnh Hạ Nghi.

"Ngại quá, tôi tới tìm Phương Nhiễm." Trương Ninh hào hoa phong nhã gật đầu với Hạ Nghi, lại đưa một ly trà sữa cho Phương Nhiễm, "Nhiễm Nhiễm, học hành có mệt không? Tôi đặc biệt đi mua cho cậu này."

Hạ Nghi sững sờ, vô ý thức nhìn Phương Nhiễm.

Chẳng biết vì sao, trong đầu Hạ Nghi không tự chủ toát ra lời nói của Văn Anh lúc ở bệnh viện, điều này làm cho Hạ Nghi có chút để ý lời Phương Nhiễm sẽ nói.

Chỉ thấy Phương Nhiễm rất bất đắc dĩ từ chối, "Trương Ninh, A Nghi cũng ở đây, cậu đừng làm khó tôi được không?"

Đôi mắt Trương Ninh buồn bã, "Lẽ nào cậu luôn phải suy xét tới cảm nhận của cậu ấy sao? Tôi chỉ muốn tốt với cậu, không phải muốn cậu lập tức chấp nhận tôi, ngay cả như vậy cũng không được à?"

"Chuyện đó sẽ làm tôi thấy phiền não..." Phương Nhiễm xin lỗi nhìn Hạ Nghi, giống như đang nói chính mình cũng không hi vọng xảy ra chuyện như vậy, không hi vọng người mà Hạ Nghi thích sẽ thích mình.

Trương Ninh chú ý tới, lập tức truy hỏi: "Cũng bởi vì cậu ấy thích tôi, cho nên tôi không thể thích cậu? Chuyện này thật không công bằng với tôi!"

"Xin lỗi, A Nghi cậu ấy..."

Trương Ninh tự nhận mình đã ép dạn cầu toàn, nhưng vẫn cứ bị từ chối, cái tên "Hạ Nghi" lại xuất hiện, khiến cảm xúc mà hắn áp lực nhiều lần bỗng chốc bùng nổ.

Hắn chợt kéo cánh tay Hạ Nghi, giọng điệu cứng rắn, "Hạ Nghi, nếu cậu thích tôi, vậy giúp tôi một chuyện có được không?"

Các sinh viên đang ra vào thư viện, đều không hẹn mà cùng đi chậm lại, nhìn vào bọn họ mà châu đầu ghé tai.

Hạ Nghi bị đau bèn cau mày, "Mọi người đang nhìn kìa, Trương Ninh cậu bình tĩnh chút đi, cậu buông ra trước..."

"Cậu bảo tôi bình tĩnh thế nào đây? Lần nào cũng vậy, mặc kệ tôi làm gì đều không được đáp lại, chính vì cậu thích tôi đấy! Tôi chịu đủ lắm rồi, Hạ Nghi, tôi thật sự không thích cậu, cậu giúp tôi nói cho Phương Nhiễm được không, nói cho cậu ấy biết cậu đã không thích tôi, được không? Coi như tôi van cậu!"

Lời nói của hắn khiến Hạ Nghi cực kỳ xấu hổ, trong chốc lát đã gần đến run người, cô cố sức tránh thoát hắn, lại dùng móng tay dài của mình bắt lấy hắn, "Sao cậu có thể nói ra những lời này, cậu van tôi? Vậy sao cậu không quỳ xuống van xin đi... A --" Trương Ninh bị móng tay tùm đau, bèn buông lỏng tay ra, Hạ Nghi không phòng bị, mất thăng bằng té xuống bậc thang!

Văn Anh này giờ vẫn đứng sau lưng mà nhìn bọn họ, mãi đến khi phát hiện Trương Ninh kéo Hạ Nghi, chỗ đứng của bọn họ có hơi nguy hiểm, cô mới đến gần hơn.

Trong nháy mắt Hạ Nghi sắp té xuống, cô cả kinh, bất chấp lưỡng lự, từ bên phía hông vươn người nhào tới tiếp được Hạ Nghi!

Hai người cùng nhau té xuống bậc thang!

Các sinh viên xung quanh đều kinh ngạc thốt lên!

*

Khi Khương Thiên Diệp đến ngoài cửa thư viện, gọi điện thoại cho Lý Thủ xong, liền đứng ở ngoài chờ. Hắn nhìn thấy ba người đang tranh cãi, tuy rằng trong đó có một người quen, nhưng từ nhỏ đến lớn Hạ Nghi gây chuyện nhiều vô số kể, hắn chỉ như mọi người, coi tình hình bất chợt này như một vở kịch vui, nhìn để giết thời gian.

Nhưng bất đồng là, hắn chú ý tới Văn Anh ở sau lưng bọn họ.

Bởi vì từng gặp vài lần khi Văn Anh đi chung với Hạ Nghi, cho nên hắn có ấn tượng với cô nữ sinh này, có thể nhìn ra đó là một người tràn ngập tham vọng, Hạ Nghi ngờ nghệch mà ở cạnh Văn Anh, sẽ chỉ bị đùa bỡn xoay quanh. Hắn nhắc nhở Hạ Nghi vài lần, đối phương vẫn mất điếc tai ngoi, hắn cũng không xen vào nữa.

Lần này lại gặp cô, hắn chỉ coi như cô đang nhìn trò hề của Hạ Nghi, trong lòng nhiều thêm mấy phần ác cảm.

Nhưng mà sự việc nằm ngoài dự liệu của hấn, mắt thấy Hạ Nghi sắp té xuống bậc thang, tim hấn "lộp bộp" một cái bèn chạy tới, đã thấy nữ sinh kia bỗng nghiêng người vọt ra, lót dưới người Hạ Nghi!

Trong nháy mắt đó, hấn có ảo giác như mình đang nhìn thấy Thanh Điều.

"A Nghi! A Nghi cậu có sao không?"

Phương Nhiễm vội vàng chạy xuống, Trương Ninh thấy tình thế không ổn, trong lúc luống cuống vậy mà chạy mất biệt.

Hạ Nghi ngã lên người Văn Anh, cho nên không quá nghiêm trọng, nhanh chóng được Phương Nhiễm đỡ lên. Hạ Nghi nhìn đáng vẻ đau đớn của Văn Anh, đầu óc vẫn còn ngơ ngác, vô ý thức đưa tay kéo Văn Anh, "Cậu, cậu sao rồi..."

Hạ Nghi không biết Văn Anh tiếp được mình bằng cách nào, nhưng lúc đó người cách mình gần nhất là Phương Nhiễm, có lẽ nếu cô ấy kéo mình, mình sẽ không té xuống. Nhưng Phương Nhiễm không làm vậy.

Điều này khiến cho Hạ Nghi không tự chủ cách xa Phương Nhiễm một chút.

Mới Văn Anh hơi trắng bệch, lại cười với Hạ Nghi, "Không có gì, chỉ trầy da..."

"Đừng lộn xộn!"

Giọng của Khương Thiên Diệp đột ngột vang lên, hấn ngồi xồm xuống, nhúu mày nói với Hạ Nghi: "Vừa nãy cả người cậu đều dè lên người cậu ấy, nếu không cẩn thận sẽ tổn thương đến xương cốt." Tâm mắt của hấn chuyển tới vết thương của Văn Anh, bởi vì cọ vào bậc thang, phần da trên đùi cô bị trầy xước một mảng lớn, đang chảy máu, Khương Thiên Diệp chỉ cảm thấy đầu óc "coong" một cái, cảm giác choáng váng toát ra đến nỗi trờ tay không kịp.

Nhưng trước mắt bỗng tối sầm, có một đôi tay che mắt hấn lại.

Mà ngay thời khắc da thịt của hai người tiếp xúc, Khương Thiên Diệp chợt sinh ra một cảm giác quen thuộc với chủ nhân của đôi tay này.

Văn Anh nhanh chóng rút tay về.

Không chờ hấn suy nghĩ rõ ràng, bên cạnh đã truyền đến tiếng ồn ào của Hạ Nghi, "A đúng rồi, Khương Thiên Diệp cậu sợ máu mà, cậu tránh xa ra, đừng tới làm phiền!" Hạ Nghi lập tức cầm điện thoại muốn gọi cấp cứu.

"Trong khi cậu chờ cấp cứu tới, còn không bằng lập tức đưa đi phòng y tế, trước hết để giáo viên y tế nhìn xem. Còn máu... tôi không nhìn là được rồi." Nói xong, hấn đưa mắt chuyển sang nơi khác, hấn chỉ đột nhiên có ý muốn trợ giúp Văn Anh thôi.

Mà khi hấn chuyển mắt, ánh mắt lại chạm vào mắt của Văn Anh.

Kỳ lạ là, lần này, hấn không còn cảm giác căm ghét khi nhìn vào mắt cô nữa.

*

Cuối cùng vẫn là Khương Thiên Diệp ôm Văn Anh vào phòng y tế làm kiểm tra trước, may mắn là xương cũng không bị thương, chỉ là mắt cá chân bong gân, căng chân và phần đùi xuất hiện trầy da ở trình độ nhất định, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe lại.

Khương Thiên Diệp cảm thốt trở lại phòng y tế, lại nghe được hai cô gái đang ở bên trong giao lưu tâm sự.

Hạ Nghi cảm thấy rất rối rắm, qua mấy đợt chuyển biến nhấp nhô, cô nàng đã không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ phải lăm bằm thỏa hiệp, "Coi như cậu đoán đúng, không nghĩ tới Trương Ninh thật sự nói điên với tôi..."

"Đừng nghĩ nhiều quá, cậu chỉ là ánh mắt không tốt thôi." Văn Anh an ủi.

Hạ Nghi nổi giận đùng đùng trừng Văn Anh, lại nhớ tới hành động lúc nãy của cô, không khỏi mềm xuống, "VẬY còn cậu, tại sao cậu giúp tôi?"

"Kỳ thực tôi cũng cảm thấy kỳ quái..." Văn Anh thấp giọng, "Cậu nhớ lần trước tôi muốn giải thích với cậu lý do tôi hăm hại cậu không? Kỳ thực lý do chính là, tôi đồ kị cậu."

"Cái gì?!"

Hạ Nghi cho rằng mình nghe lầm.

Văn Anh lại nói tiếp: "Hạ Nghi, cậu biết tại sao từ nhỏ đến lớn, bên người cậu đều không có bạn bè để chơi cùng không? Không phải vì nhà cậu lắm tiền, cũng không phải cậu quá đẹp hay là quá xấu tính, mà là vì, cậu sống quá hạnh phúc. Loại hạnh phúc này thậm chí không đơn giản do bối cảnh gia đình cậu mang đến, mà là cậu được nuôi nấng đến mức ngây thơ đơn thuần, cho dù bị bắt nạt thậm đến đâu, vẫn ngốc nghếch tin tưởng thế giới này là tốt đẹp, nhân tính là lương thiện." Cô nói xong, bất giác cười khẽ, "Mọi người luôn có chuyện không như ý thế này thế kia, chỉ có cậu không như vậy, cậu nói xem kiểu người như cậu có đáng bị bắt nạt không..."

""Cho nên cậu cũng.... đồ kị tôi?""

""Đúng vậy, tôi cũng giống bọn họ, đều muốn bắt nạt cậu, khiến cậu không vui vẻ, khiến cậu không như ý. Chỉ có điều..."

""Chỉ có điều lúc cậu nhìn thấy tôi bị thương, vẫn sẽ không khống chế được tới cứu tôi."" Mũi Hạ Nghi đau xót, suýt nữa rơi nước mắt, ""Cậu thật lạ lùng, hăm hại xong lại cứu người, tôi không biết nên nói gì với cậu luôn. Tôi cũng tò mò, rõ ràng cậu ở sau lưng vu khống tôi, hăm hại tôi, nhưng tôi không giận cậu chút nào..."

Văn Anh nhún vai, "Vậy mới nói cậu ngây thơ dễ lừa."

"Cậu thật phiền!" Hạ Nghi tức giận nhìn cô, bỗng nhớ tới cái gì, ""Chờ đã, nói vậy cậu bảo tôi trang điểm thế kia, cũng là vì đồ kị dung mạo của tôi đẹp hơn cậu, mới cố ý đim tôi?!"

"Ai nói cậu đẹp hơn tôi? Tôi cảm thấy cậu trang điểm như vậy rất ưa nhìn mà, như bây giờ mới xấu, thậm nỡ mỗi người không giống nhau là chuyện rất bình thường."

Hạ Nghi nghi ngờ nhìn cô, "Lời của cậu rốt cuộc là thật hay xạo đấy?"

Văn Anh không trả lời, chỉ chớp chớp mắt nhìn Hạ Nghi.

*

Trong thời đại ai ai cũng sở hữu một chiếc điện thoại, không thiếu kẻ tò mò quay lại chuyện xảy ra trước cửa thư viện, khi clip Văn Anh nhào qua cứu người được đăng lên diễn đàn, lời đồn đãi liên quan tới việc cô hãm hại bạn bè liên tục động sục đổ. Mọi người có thể rõ ràng nhìn ra ban đầu cô chỉ đứng xa xa, mãi đến khi Hạ Nghi bị Trương Ninh quấy rầy, mới có vẻ như không yên tâm mà đi lên phía trước, sau đó ở thời khắc nguy cấp cứu được Hạ Nghi.

Chỗ Văn Anh đứng không xem như gần, nhưng bộc phát trong nháy mắt đó, đủ để nhìn ra ý muốn cứu người vượt trên sự an nguy của bản thân.

Điều này làm cho những người vốn dĩ chỉ trích cô, không khỏi dồn dập cảm miệng ngừng chiến, khiến mọi người đổi mới cái nhìn và ấn tượng về cô. Dù sao tuy rằng trước kia Văn Anh đối xử thân thiện với người khác, nhưng tuyệt đối không "anh dũng" như vậy. Sau chuyện này, hình tượng của cô không còn phiến diện nữa, trái lại ngày càng nhiều người có hảo cảm với cô.

Một tuần lại trôi qua, ngày kỉ niệm thành lập trường sắp đến, bất kể là sinh viên các khoa ngành hay câu lạc bộ, đều tích cực chuẩn bị chương trình biểu diễn.

Câu lạc bộ tennis mà Khương Thiên Diệp gia nhập vốn là một câu lạc bộ ít được chú ý, tiết mục trong ngày kỉ niệm cũng không phải chuyện của bọn họ, nhưng lần này câu lạc bộ cosplay nổi danh trong trường bắt "trắng đỉnh" bên câu lạc bộ tennis. Bọn họ thành ý tràn đầy, sửa tiết mục thành sản phẩm của hai câu lạc bộ, bộ trưởng câu lạc bộ tennis đồng ý giúp đỡ, liền cử Khương Thiên Diệp qua, tham gia dàn dựng và luyện tập tiết mục.

Khương đại thiếu gia cũng không quá hứng thú với kiểu hoạt động từ trên trời rơi xuống này, vừa đi qua liền tự giác ngồi xuống băng ghế, đọc chương mới nhất của 《Thần Phong Đoàn》.

Ở đằng xa, Phương Nhiễm mặc trang phục của Thanh Điều, nhìn thấy hấn.

Phương Nhiễm lượn qua đám người ồn ào, đi tới bên cạnh hấn. Khương Thiên Diệp ngẩng đầu nhìn cô một cái, chỉ nghe cô tò mò hỏi: "Cậu cũng thích xem 《Thần Phong Đoàn》 sao? Ngày kỉ niệm lần này bọn mình chuẩn bị diễn nó đấy, cậu thích nhân vật nào?"

"Tất Phưong đi."

Khương Thiên Diệp trả lời, so với trạng thái không chút do dự ngày trước, lại có thêm một tia chần chừ, sau đó, hấn mới phát giác cách ăn mặc của người trước mắt.

Bởi vì thân ở tận thể, dễ tiện chiến đấu, Thanh Điều thường hay mặc một cái áo T-shirt lộ ra một đoạn eo thon và một cái quần đùi, thân là dị năng giả, thân thể cô đã được cường hóa thích ứng khá tốt với khí hậu, nếu thời tiết không quá khắc nghiệt, cô sẽ không sợ giá lạnh. Phong cách như vậy không thể nghi ngờ cũng làm cho độc giả nam được rửa mắt.

Vũ khí của Thanh Điều là một thanh đường đao. Bởi vì siêu năng lực không can hệ tới chiến đấu, cho nên sau khi cô gia nhập đoàn đội, Tất Phưong đã đưa nó cho cô, hấn cũng là người dạy cô cách sử dụng.

Trước mắt, Phương Nhiễm đồng dạng ăn mặc mát mẻ, đạo cụ đường đao được cầm vắt ngang dán sát cặp đùi tuyết trắng, hai bên kết hợp, đặc biệt quyến rũ. Cô uốn gối cúi người nhìn hấn: "Tôi cũng rất thích Tất Phưong, cậu ta tính cách kiệt ngạo, nhìn như lạnh lùng, nhưng đối xử với mọi người vô cùng chu đáo. Miệng cậu ta lúc nào cũng xoi mói Thanh Điều, nhưng một khi gặp nguy hiểm, người ngay lập tức bảo vệ Thanh Điều cũng là cậu ta." Phương Nhiễm cười nói, "Luôn cảm thấy tính cách của cậu ta khá giống cậu."

Hai người vốn dĩ cách rất gần, câu nói này vừa thốt ra, bầu không khí trở nên có chút ám muội.

Khương Thiên Diệp dựa về phía sau, thẳng thắn nói: "Thật ngại quá, tôi không quen có người kẻ gần."

Phương Nhiễm tựa như hào phóng ưỡn thẳng lưng, lại không tự chủ vén tóc ra sau tai, cô có hơi bối rối. Vào lúc này, phía sân khấu truyền đến tiếng la, "Phương Nhiễm, Thanh Điều lại đây vào vị trí nhanh lên --"

Phương Nhiễm thờ phào, thầm nghĩ mình quá nóng ruột rồi, tươi cười tự nhiên tạm biệt Khương Thiên Diệp, trở về sân khấu.

Đây là lần đầu tiên mọi người diễn tập chung, bao gồm năm thành viên trong đoàn, còn có những vai phụ có cá tính nổi trội, biểu hiện đặc sắc xuất hiện ở trong truyện, thậm chí còn có người đóng vai zombie. Sau đoạn múa tập thể, toàn bộ lùi về hai bên cánh gà, chỉ để lại người cần biểu diễn, bắt đầu diễn phân cảnh nổi bật trong truyện tranh, nhắm tiết lộ thiết lập của nhân vật.

Lúc này, ánh đèn tối đi, chỉ có ánh sáng đuối theo chiếu lên người diễn viên, làm lực chú ý của khán giả tập trung hơn.

Không ai chú ý tới, bên góc sân khấu, có một quyền sách đột nhiên phát ánh sáng trắng.

Khương Thiên Diệp nhìn chằm chằm vào ánh sáng này mà sững sờ. Cả người hấn cứng ngắc, mấp míp trang truyện đều bị nắm đến nhăn nheo, thầm nghĩ không thể nào, từng có một lần kỳ ngộ cũng đã rất hy hữu rồi, không thể còn có lần thứ hai. Nhưng một giây sau, không khí móp méo, theo đó là một tiếng "Àm".

Giống như tiếng pháo hoa bùng vang trong anime về thiếu nữ xinh đẹp mà khi hấn còn nhỏ, từng thấy cô bé lẳng giềng hay xem.

Trên đùi hấn bỗng xuất hiện thêm một người.

Thiếu nữ ngồi nghiêng trên đùi hấn, bởi vì đột nhiên xuất hiện, thân thể mất thăng bằng, bất ngờ ôm lấy cổ hấn. Truyện tranh còn bị cô ngồi lên trên.

Đôi mắt cô nhấp nhem như vừa tỉnh ngủ, có chút mơ màng nhìn bốn phía, đến khi nhìn đến hấn, con mắt mới sáng lên.

"A, là cậu! Đã lâu không gặp!"

"... Đã lâu không gặp?"

Hấn ngẩn ngơ, vô ý thức theo cô phun ra bốn chữ này.

Tự nhiên thấy lượng vote tăng đột biến, cảm ơn mọi người nhiều nhiều, mình lại có thêm động lực rồi (´ω´)9

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (6)

Edit: Thiên Tình

Hai người chào hỏi xong, đối diện nhìn nhau, tạm ngừng trong chốc lát.

Khi ánh sáng từ cuốn truyện đã tàn đi, góc hẻm lạnh này lại tối xuống.

"Thật là tối..." Văn Anh đánh giá bốn phía, sau đó nhìn về phía sân khấu, "Nơi đây lại là nơi nào?"

Lúc này Khương Thiên Diệp sợ cô ngã xuống, vô ý thức vịn lấy eo cô, bây giờ cô chuyển động vòng eo, áo T-shirt hơi vén lên, càng rõ ràng cảm nhận được phần eo mềm dẻo kia. Đường như có rất nhiều cảm xúc khó tả đang âm thầm nảy sinh, ngay cả chính hắn cũng khó hiểu, khoảnh khắc cô xuất hiện, trong đầu hắn lại lóe lên niềm vui sướng?

"Đây là sân tập của một câu lạc bộ, trên kia đang diễn..."

Hắn bình thân nói đến một nửa, bỗng nhiên ngừng người.

"Hửm? Diễn cái gì?" Cô đứng lên, nhón chân nhìn qua bên kia, lại quay sang nhìn hắn, giọng nói có chút hưng phấn, "Tôi chưa xem chương trình giải trí nhiều năm lắm rồi! À, cậu không biết, chỗ bọn tôi vừa trải qua một trận... hạo kiếp lớn nhất của nhân loại, có thể nói là, nó đang diễn ra, tất cả mọi người đang liều mạng để sinh tồn, cho nên ngay cả cười cũng rất ít."

"... Tôi biết."

"Hửm?" Cô thoáng chần chờ, dường như nhớ tới cái gì, "Đúng rồi, lần đầu tiên tôi xuất hiện, cậu đã gọi tôi là "Thanh Điều", nhưng tôi thấy thế giới này rất hòa bình, không giống tận thế, sao cậu biết tôi chứ?"

Trong bóng đêm, biểu cảm của Khương Thiên Diệp phút chốc cứng lại.

Kỳ thực chuyện này vốn không liên quan gì đến hắn, cho dù hai lần cô xuất hiện đều bị hắn phát hiện, nhưng cũng không thể ép hắn phải gánh trách nhiệm bảo vệ cô. Dù cô nhận ra mình chỉ là một nhân vật tồn tại trong truyện tranh thì đã làm sao, việc này sẽ không tạo bất kỳ ảnh hưởng gì tới thế giới này.

Chỉ có một mình cô sẽ sụp đổ mà thôi.

Hắn dừng một lát, đáp: "Tôi đương nhiên biết, kỳ thực thế giới cậu đang sống, là quá khứ của bọn tôi."

Cô kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ thấy cậu nam sinh này từ tốn mà nghiêm túc nói: "Nơi này là tương lai, nhân loại đã thoát khỏi thời kỳ khó khăn nhất. Thời điểm mà cậu đang sống có thể là địa ngục, nhưng không phải là tận thế, các cậu chỉ cần kiên trì, nhất định có thể đi tới tương lai."

Văn Anh im lặng hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: "... Thì ra là vậy."

Cho nên, trên sân khấu không phải đang sắm vai nhân vật trong truyện, mà là đang tưởng niệm đến các anh hùng trong quá khứ sao?

Cô không nghĩ tới, đối phương ở mặt ngoài nhìn có vẻ thiếu kiên nhẫn, bên trong sẽ ẩn nấp sự dịu dàng như vậy.

Mà trước khi Khương Thiên Diệp nói ra câu đó, đã đá cuốn truyện đến dưới ghế dựa.

Lúc này, ánh đèn khắp nơi sáng choang, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, đại biểu cho lần đầu tiên mọi người diễn tập chung vô cùng thuận lợi. Sau đó, bắt đầu chỉnh sửa theo từng phân đoạn, mọi người chiếu theo thứ tự ra sân mà biểu diễn, tập luyện trên sân khấu.

Văn Anh nhìn đại khái, gò má cô vì hưng phấn mà lộ ra một tia ửng đỏ, "Vậy ra tôi không nhìn lầm, mấy người ở trên kia đúng thật đang diễn bọn tôi sao? Không nghĩ tới Thần Phong đoàn cũng có ngày được đưa lên sân khấu."

Khương Thiên Diệp đứng lên, nghe vậy cũng chỉ hai tay cắm vào túi, ""xì"" một tiếng, chuẩn bị xin phép rồi dẫn cô rời đi.

Bỗng, cánh tay hắn bị cô kéo lại, kiên quyết kéo về phía sân khấu.

"Đi, chúng ta cũng đi xem xem!"

"Này, tôi còn chưa đồng ý..."

Miệng hắn tuy kháng nghị, nhưng cũng không xem nhẹ mong muốn của cô mà mang cô đi, thế là một anh chàng cao một mét tám bị một cô gái một mét sáu kéo nhanh tới bên dưới khán đài.

Dù sao cũng là phòng diễn tập, tuy nói là sân khấu, nhưng cũng không cao, còn cái được gọi là màn che, chỉ được vẽ ra phạm vi đại khái ở hai bên, để mọi người tiện nhớ vị trí. Vì vậy có thể thấy rất rõ cảnh tượng trên sân khấu.

Vị trí gần phía trước sân khấu, đúng lúc đang diễn một màn kinh điển trong truyện tranh, là một lần phối hợp giữa Thanh Điều và Tất Phương.

Sau khi kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên, Khương Thiên Diệp thấy Văn Anh xem rất chăm chú, không khỏi hỏi: "Thế nào?"

"Không tốt lắm." Văn Anh lắc đầu.

Tiếng nói của cô không lớn, nhưng vừa vụn thốt ra lúc tiếng vỗ tay chấm dứt, lập tức rõ mồn một.

Bầu không khí bên trong trở nên đè nén và căng thẳng.

Giáo viên phụ trách biên đạo múa và giám sát thả tay xuống, lĩnh đạm chất vấn: "Chỗ nào không tốt?"

"Động tác quá mềm." Văn Anh rất thẳng thắn nói, "Trên sân khấu đúng là không thể thực hiện cảnh đánh nhau kịch liệt, nhưng đoạn cuối nhất định phải biểu hiện ra cảm giác cấp bách khẩn trương, thì đoạn phối hợp sau cùng mới tỏ vẻ ăn ý tự nhiên được."

Quả thật, cảnh này diễn lại tình cảnh Thanh Điều và Tất Phương bị zombie bao quanh, sau đó đột phá vòng vây.

Trong hai người, cánh tay của Tất Phương bị thương, hấn phụ trách dùng siêu năng lực hệ lửa đánh viên trình, một khi có kẻ tới gần, Thanh Điều sẽ dùng thanh đường đao phòng hộ. Dưới sự phối hợp của hai người họ, rốt cục phá ra một lỗ hổng, bọn họ bắt đầu lao nhanh về hướng đó.

Nhưng tổ chất thân thể của dị năng giả ti lệ thuận với cường độ siêu năng lực, mắt thấy Thanh Điều rút lại phía sau, sắp bị zombie lần nữa vây kín, Tất Phương hướng về cô quát lớn một tiếng, lật tay chỉ vào lưng mình.

Chỉ trong nháy mắt, Thanh Điều đã ngẫm hiểu, mượn thế của toà nhà bên cạnh, một chân đạp đi, phóng người nhảy lên lưng hấn.

Tất Phương đưa tay ra sau mà nâng lên, vững vàng cõng cô, chạy gấp mà đi.

Về sau, hai người bắt đầu hình thành một kiểu ăn ý tuyệt vời, lúc rút lui chỉ cần trao đổi ánh mắt, Thanh Điều sẽ lại một lần nữa nằm sấp lên lưng hấn, thường bị trêu chọc là "Sự kết hợp giữa chân tật và chân dài", "Anh chính là chân của em", cũng vì thế đưa tới một lượng lớn fan cp.

Đương nhiên, hiện thực khác với truyện tranh, đầu tiên Phương Nhiễm không thể đập vách tường mượn lực được, coser Tất Phương nhất định phải ngồi xổm, Phương Nhiễm mới có thể nhảy lên lưng hấn, động tác hiển nhiên thiếu đi sức đàn.

"Giữ chứ, nếu làm ra được cảnh tượng trong truyện tranh thì không phải là cos nữa, mà thành kỹ xảo điện ảnh rồi! Sao cô không ra rạp xem phim đi!"

"Cô giỏi thì lên làm, tôi cảm thấy như vậy đã rất tốt, đừng đa kích tính tích cực của coser được không --"

Ở đây không phải coser thì chính là hậu cần, đương nhiên không hi vọng công sức của mình bị dễ dàng phủ định, ngay lúc tất cả ồn ào bất mãn đều nhắm về phía Văn Anh, giây phút tầm mắt của bọn họ đặt lên người cô, bầu không khí chợt yên ắng đến lạ thường.

Vóc người với tỷ lệ hoàn mỹ, cao một mét sáu, cặp đùi thẳng tắp trắng như tuyết, còn có cái áo T-shirt lộ eo kia, bím tóc rủ xuống trước ngực kia, cùng với...

Mặc dù người 2D đi tới thế giới 3D ít nhiều sẽ xuất hiện biến hóa, nhưng thời khắc này, cơ hồ những ai nhìn thấy cô đều có chung một ý nghĩ: Thanh Điều??? Không đúng, mơ nó, đây là coser nhà ai, tới cửa đá quán à?!

Cổ tình Văn Anh còn không nhận ra không khí lạ kỳ này, mở miệng giải thích, sợ người khác không hiểu ý mình, còn tự làm mẫu, "Sân khấu đúng là có rất nhiều hạn chế, cả tổ chất thân thể nữa... Nhưng khi đó, nếu cử động cơ thể và biểu cảm của diễn viên có thể mang cho mọi người một cảm giác khẩn trương, cũng có thể dẫn người nhập diễn, mọi người xem nhé --"

Cô lùi về sau một cự ly, trước khi chạy thì làm tư thế sức lực, đường nét trên cơ thể tạo nên một vẻ đẹp khỏe khoắn, phóng phát tràn đầy lực bộc phát. Chạy nhanh được một đoạn, cô nhảy vọt lên lưng Khương Thiên Diệp, không hề đặt như Phương Nhiễm, hai chân cô ở giây phút nguy hiểm hiển nhiên kẹp chặt phần eo của đối phương, lộ rõ một loại mỹ cảm dã tính mà kích thích.

Đồng thời, nét mặt cô vừa khẩn trương lại hưng phấn, là cảm xúc mà đột phá vòng vây mang đến.

Trong nháy mắt đó, những người có mặt đều ngẩn ngơ mà nhìn cảnh tượng trong truyện được tái hiện.

Nhưng Khương Thiên Diệp không được báo trước, trên lưng bỗng dung ập xuống một người, suýt nữa bị cô đè xuống đất.

Dù không bị ngã, hấn vẫn phải lung lay vài bước mới đứng vững, rất bất mãn mà nhìn cô hô to: "Này, cậu --"

Văn Anh "hi hi" cười, ôm vai hấn, thân thiết cười, "A Diệp khỏe thật! Tôi suýt nữa quên mất cậu không phải Tất Phương, còn sợ cậu đứng không được..." Lúc nói chuyện, đầu cô khẽ nghiêng, cái bím tóc xinh xắn kia cũng trượt tới phía trước, suột đến cổ hấn, mang đến chút tê dại.

Lúc này cô thả lỏng cơ thể, khiến hấn không tự chủ suy nghĩ, thì ra cô và Tất Phương ngẫm ở chung là như vậy.

Trên sân khấu, lúc Phương Nhiễm nhìn thấy cô, trong lòng liền dâng lên cảm giác nguy hiểm, kẻ đó nhìn thấy phần thể hiện của cô, cùng với cách chung đụng với Khương Thiên Diệp, đồng tử không khỏi co rụt.

Phương Nhiễm không nghĩ tới, lúc mình còn chưa hay biết gì, lại có người trước tiên tiếp cận Khương Thiên Diệp...

"Quả thật không tệ..."

Phương Nhiễm nghe thấy người sắm vai Tất Phương nói chuyện, hấn chính là bộ trưởng câu lạc bộ, "Nếu là coser ở ngoài trường, có thể mời tới làm ngoại viện, ngay cả tướng mạo cũng rất giống Thanh Điều, thật không thể xoi mói."

"Bộ trưởng!"

"Yên tâm, đùa cậu thôi, Thanh Điều của Nhiễm Nhiễm cũng không tệ." Bộ trưởng cười động viên, sau đó lại nhìn dưới đài.

Biểu cảm của Phương Nhiễm lại trầm trọng lên, nhìn dáng vẻ của đối phương liền biết, vừa nãy tuyệt đối không chỉ là nói đùa, chẳng qua vẫn chưa thể xác nhận thân phận và ý nguyện của người kia, cho nên bộ trưởng mới tạm thời bình ổn mình thôi.

Thanh Điều sao?

Phương Nhiễm nhìn bóng dáng rời đi của Văn Anh và Khương Thiên Diệp, không biết đang nghĩ gì.

Khi Khương Thiên Diệp mang Văn Anh ra khỏi phòng tập luyện, cũng không đưa cô về phòng ngủ. Vì lúc vừa tiếp xúc với hoàn cảnh bên ngoài, Thanh Điều đã bị rung động bởi trời xanh mây trắng cây cối xanh mát ở khuôn viên trường, tò mò nhìn khắp nơi, cực kỳ có hứng thú với mọi thứ.

Hắn nhớ tới cuộc chia tay lần trước, cô nói đáng tiếc không thể xem đáng về của thế giới hòa bình, vì thế lần này hắn liền tùy ý cô.

Huống hồ gặp nhiều người như vậy, không có ai lại liên hệ cô với Thanh Điều trong truyện tranh, hắn cảm thấy dường như không cần phải bảo vệ cô quá mức nữa. Chẳng qua lúc cô chợt nảy ý tưởng muốn lấy hết nước khoáng trong siêu thị, hắn mới dắt cô, "Vết thương trên lưng đã lành?"

"Sao cậu biết trước khi tôi xuyên qua đây vẫn luôn dưỡng thương?"

"Đoán thôi." Hắn thuận miệng nói bừa, "Nhân vật nổi tiếng lịch sử mà, tôi biết hết chỗ nào trên người cậu từng bị thương."

"Nghe như vậy, có vẻ quái quái..."

Cô nhìn hắn như đang nhìn mấy ông chú biến thái.

Khương Thiên Diệp bình tĩnh chuyển mắt, nói sang chuyện khác, "Đói bụng không, mời cậu ăn buffet."

Sức hút của mỹ thực quá lớn, Văn Anh triệt để mất phương hướng, bị hắn lừa gạt qua chuyện.

Chờ đến buổi tối com nước no nê, tinh thần hưng phấn cả ngày nay của cô mới xem như rút đi, chậm rãi tản bộ tiêu thực ven bờ sông với hắn.

Khương Thiên Diệp nhớ tới biểu hiện ở trong phòng ăn của cô, tuy rằng trong thời gian dài không được ăn quá nhiều mỹ thực nóng hổi tươi ngon, nhưng thái độ của cô rất thông dong, có thể nói những bồi dưỡng tốt đẹp năm xưa không bị cô lãng quên, cô cũng không hi vọng chính mình quên mất những thứ này, thoái hóa hoàn toàn thành người nguyên thủy.

Hắn nhớ tới thiết lập của cô trong truyện tranh, quả thật gia thế hiển hách. Mà mãi đến khi chân thật tiếp xúc cô, hắn mới chợt phát hiện tác giả đã chế tạo ra một nơi mâu thuẫn khó hiểu trên người cô.

Cô có thiết lập hoàn thiện, tính cách nhân vật cũng rất vượt trội, thậm chí sau mỗi cuộc chiến, mặc dù không nói công lao rất lớn, nhưng cũng có những hành động khiến mắt người ta sáng lên. Sau khi bốn người lộ diện, đã có một lượng fan khổng lồ rồi. Mà một nhân vật như vậy, tác giả lại từ đầu đến cuối không nói rõ những việc cô từng trải qua.

Như thành viên khác trong Thần Phong đoàn, đa số đều sẽ thông qua những cảnh đối thoại để khai báo nguyên nhân hình thành nên tính cách, nhằm làm giàu thiết lập của bọn họ, khiến cho hình tượng nhân vật được đắp nặn đầy đủ hơn.

Chỉ có Văn Anh, cô như một bí ẩn, sau khi tận thế, cô đã gặp chuyện gì, mới cuối cùng gia nhập Thần Phong đoàn, tất cả những thứ này đều không được nói rõ.

Lúc trước hắn cho rằng đây là một nhân vật mà tác giả dùng để thu hút và lấy lòng độc giả nam, nhưng khi chung đụng với cô, hắn lại bỏ đi cách nghĩ này, hoặc nên nói.. Hắn không hi vọng sự tồn tại của cô, chỉ là thủ đoạn nhằm thu hút độc giả nam.

"Ô, nhà sách!" Bên cạnh bỗng truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của cô, "A Diệp, chúng ta đi nhà sách xem tí đi!"

Khương Thiên Diệp có dự cảm không ổn, đến nỗi không kịp lưu ý tới cô gọi mình bằng nickname kia ngày càng quen miệng.

"Tại sao phải đi nhà sách?"

"Không phải cậu nói tôi là nhân vật trong lịch sử sao?" Long mi của cô khẽ nhấp nháy, hoạt bát nói, "Tôi muốn tìm một quyển sách lịch sử nhìn xem."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (7)

Edit: Thiên Tình

"Không được."

Khương Thiên Diệp kiên quyết từ chối, "Sách lịch sử vừa khô khan vừa tẻ nhạt, có gì đáng xem?"

"Nhưng có thể nhìn thấy chính mình trong sách lịch sử, nghe thôi đã rất thú vị." Cô nói, "Ghi vào sử sách, lưu danh thiên sử! Ngẫm lại cũng thấy mình rất ghê gớm!"

Mắt thấy cô hào hứng bước về bên kia, hắn đi nhanh vài bước, chợt dắt tay cô. Đốt ngón tay của cô thon dài, nắm vào mới thấy cốt nhục cân xứng, như cầm phải bông vải, mềm mại đến khó mà tin nổi. Khương Thiên Diệp hồi lâu không phản ứng lại.

Chính lúc này, một chiếc ô tô nổ vang tiếng động cơ bỗng nhiên lao qua, hai người đang đi trên vạch qua đường. Chiếc xe suýt soát mà lướt qua Khương Thiên Diệp, Văn Anh phản ứng cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt liền kéo người đến bên cạnh mình, bày tư thế bảo vệ, khiến Khương Thiên Diệp dờ khóc dờ cười.

Cô thấy chiếc xe kia chạy một mạch đến khi gặp đèn đỏ mới dừng lại, tầm mắt liền không hề động đậy mà nhìn chăm chăm chiếc xe.

Khương Thiên Diệp vừa định hỏi "Làm sao vậy", bỗng thấy đèn giao thông rõ ràng vẫn đang biểu thị đèn đỏ, chiếc xe lại "vèo" một tiếng vọt ra ngoài như mũi tên rời cung.

"..."

"Cho gã một bài học nho nhỏ." Cô cười hi hi nói, lắc lắc cái tay đang bị hắn dắt, "Tôi làm gã nhìn màu đỏ chuyển thành màu xanh, suýt nữa đụng vào người khác mà không xin lỗi, chỉ làm hắn vượt đèn đỏ đã lỗi cho hắn rồi."

Khương Thiên Diệp bị cô lắc lư cánh tay, bất đắc dĩ kéo cô trở về bên lề đường, "Vậy cậu có nghĩ tới, nếu có người khác hoặc xe khác đi ngang qua, hắn vượt đèn đỏ sẽ gây nguy hiểm cho người ta không?"

"Ồ... Cậu vừa nói thế, hình như cũng đúng." Văn Anh vừa suy nghĩ vừa gật đầu, thẹn thùng nói, "Xin lỗi, quen sống không có trật tự bên kia rồi, chưa thích ứng với quy tắc ở đây lắm." Ở tận thế, cho dù trò đùa dai khiến người khác tử vong, rất nhiều người đều mắt không nháy một cái, bởi vì ngay cả tương lai của chính họ còn không biết ở nơi nào, tử vong đã trở thành một loại dờ dẩn.

"A Diệp chúng ta, thật tích cực..." Cô dùng ánh mắt lóe sáng nhìn hắn, tựa như sùng bái.

Khương Thiên Diệp ở trên cao nhìn xuống, liếc cô, "Đó là thường thức."

"... Ồ."

Chờ Văn Anh lại cất bước muốn đi, Khương Thiên Diệp nhận thấy phương hướng của cô không giống hướng nhà sách, hơi ngăn ra, "Không xem sách lịch sử?"

"Nếu A Diệp đã mãnh liệt yêu cầu như thế, vậy trước tiên không xem. Ai bảo cậu là "người giám hộ" của tôi ở đây chứ."

Cô quay lại nghịch ngợm cười.

*

Buổi tối cô qua đêm ở căn phòng mà Khương Thiên Diệp đã thuê cho cô lúc cô lần đầu xuất hiện, ký túc xá nam dù sao cũng không tiện. Lúc đó căn phòng cho thuê ba tháng, chưa đến kỳ hạn, chìa khóa còn trong tay hắn.

Hai phòng, một sảnh, một vệ sinh, một bếp, diện tích một trăm mét vuông, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, chủ cũ cũng là phụ nữ, cho nên trang hoàng và bày trí đều có cảm giác ấm áp mà các cô gái ưa thích.

Văn Anh vừa đến, lập tức lảo nhuyển trên sofa.

"Thật thoải mái!"

"Lưng ghế sofa này có thể hạ xuống." Hắn khom lưng điều chỉnh lưng ghế, cái bóng trải rộng trên đầu cô, cô lấy tay che mắt lại. Chỉ nghe cơ quan trong sofa phát ra tiếng vang, hắn đã hạ lưng ghế xuống, vì duy trì cân bằng, một tay chống lên tấm đệm, lại kéo gần lại khoảng cách với cô.

Khương Thiên Diệp bỗng dừng ý thức được cái gì, đứng dậy lui về sau hai bước, "Hồi trước tôi có để một cái ipad ở đây, muốn xem phim không?"

"Ai-pát?" Đầu cô bay lên một dấu chấm hỏi. "Đây là cái gì?"

"Cậu không biết nó?"

Khương Thiên Diệp vừa hỏi xong, mới nhớ ra, hai người bọn họ thuộc bất đồng thời không, bối cảnh trong tận thế là một thời đại công nghệ điện tử cũng chưa phát triển, ước chừng tác giả muốn tránh vẽ những công cụ giao tiếp lưu hành đương thời như Weibo, WeChat..., tránh cho Internet bùng nổ gây hỗn loạn, tập trung vào việc sáng tạo những tình tiết thực tế.

Nghĩ tới đây, hắn ung dung giải thích, "Tôi nhớ ra rồi, thời đại của cậu khá tụt hậu, cho nên còn chưa xuất hiện nó."

Lời nói dối lúc nào cũng càng lan càng lớn, tương tự, cũng càng nói càng thuận miệng.

Văn Anh phát hiện vẻ nghiêm túc nói dối của hắn đặc biệt đáng yêu, trong lòng không nhịn được cười, ở mặt ngoài vẫn ra vẻ tỉnh ngộ. Kỹ năng diễn xuất của cô thuộc top đầu, lại đọc kỹ càng 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》, qua sự hiểu biết của mình, cô còn bổ sung thêm vài chi tiết, cho nên có thể diễn nhân vật Thanh Điều rất sống động, hiện tại Văn Anh biểu hiện ra đáng vẻ hồ đồ vô tri của Thanh Điều, cũng làm cực kỳ xuất sắc.

Hắn mở Weibo, dùng hộp thư của mình đăng ký cho cô một cái tài khoản, "Lại đây."

Văn Anh chuyển qua ngồi song song với hắn, hắn đưa ipad vào tay cô, bảo cô dựa theo sở thích mà chơi.

Bất luận người nào đều khó có thể chống cự vô văn lạc thú ở thời đại bùng phát Internet này, cho dù Văn Anh không thật sự mới tiếp xúc nó, nhưng cũng là lần đầu tiên chú ý tới tín tức trên mạng ngoại trừ diễn đàn trường, lập tức bị những nhân vật nổi tiếng và tiết mục hài thu hút.

Nhưng cô thao tác "không thành thạo", thường xuyên phải hỏi hắn nên thao tác thế nào.

Lúc hắn mới đưa ipad cho cô, cánh tay phải dang ra, tùy ý đặt trên tay vịn, bây giờ muốn dạy cô, ngón tay vừa điểm vào màn hình, liền phát hiện mình gần như là ôm cô vào ngực.

Cố tình cô còn thêm dầu vào lửa, có lẽ cảm thấy cánh tay ở sau lưng cộm quá, dứt khoát tựa vào người hắn, cả người vùi trong lồng ngực hắn, thuận tiện còn tìm tư thế thoải mái, hai chân co lên, đặt màn hình lên cặp đùi bóng loáng đang đong đưa của mình.

"A, thì ra như vậy là có thể chuyển tài khoản."

Khương Thiên Diệp nhớ tới động tác làm mẫu lúc chiều, đột nhiên hỏi: "Bình thường, cậu... và Tất Phương cũng tùy ý như thế?"

Cô không nhắc đầu, "Không chỉ là Tất Phương, tôi cũng thoải mái với những người khác. Chẳng qua Tất Phương quả thật khác biệt, bất kể là chiến đấu hay trong sinh hoạt, đều là người ăn ý với tôi nhất."

Hắn lặng im một lát, không lên tiếng.

"Thành công! Cậu xem --" Cô nâng chiến lợi phẩm trên màn hình lên cho người phía sau nhìn, ngửa đầu lên, càng thêm thân mật ngã vào ngực hắn. Lúc này hắn mới phát hiện, cô đã từ trang chuyển tài khoản lựa chọn một tài khoản khác, cũng chính là tài khoản mà bản thân hắn đang sử dụng, cô dùng tài khoản của mình theo dõi hắn, lại dùng tài khoản của hắn theo dõi cô.

Bốn chữ "quan tâm lẫn nhau" đập vào mi mắt, Khương Thiên Diệp vừa cảm thấy tâm tình có chút khác thường, liền nghe cô nói: "Đáng tiếc người tôi đây không phải Tất Phương, cậu ấy thích ôm cái gì động tã tời của mình chơi game, mỗi lần tìm cục sạo cho cậu ấy đều mệt kinh."

Ngay cả oán trách cũng lộ vẻ thân mật, hắn chỉ cảm thấy trong lòng phiền não, lại không biết mình phiền cái gì, bèn đẩy cô ra, nói một tiếng "Đi ngủ sớm một chút", lại không phát hiện Văn Anh ở phía sau đang chống cằm, lặng lẽ nhìn hắn.

Ở chung với nhau vài lần, cô nhận ra anh chàng Khương Thiên Diệp này rất có tính công kích đối với những người mình không thích hoặc một số cá nhân đặc biệt, nhìn có vẻ hướng ngoại, nhưng trên thực tế rất là trầm tính, giả như cô không lần nữa kích thích hắn, hắn sẽ rất dễ quên đi cảm giác trong lòng, coi nó như một ảo giác, hoặc là chuyện không tồn tại.

Có điều kỳ thực cô không nắm chắc lắm, dù sao cũng là lần đầu sắm vai một nhân vật truyện tranh, đối với một người lúc nào cũng có thể biến mất, muốn làm cho đối phương toàn diện chú ý cũng rất khó khăn rồi.

Cô đau đầu mà xoa xoa thái dương, giai đoạn đầu tăng nhanh, giai đoạn sau tăng chậm, ưu khuyết điểm của kỹ năng này đều hết sức rõ ràng.

*

Vì Văn Anh chưa hiểu rõ thế giới này, cho nên Khương Thiên Diệp không yên tâm để cô ở ngoài một mình, thế là gọi điện thoại báo bình an cho bọn Lý Thủ xong, hắn liền ngủ ở ngoài.

Ngày hôm sau hắn đi học, cũng mang Văn Anh theo.

Lý Thủ vừa nhìn thấy, đầu tiên ngạc nhiên một hồi, như là lại chìm đắm trước sắc đẹp của Văn Anh, một lát sau, hắn khẽ đẩy Khương Thiên Diệp, "Không phải cậu nói cậu ghét nhân vật Thanh Điều à, sao lại tìm một người giống cô ấy um..m.um..."

Còn chưa dứt lời, hắn đã bị Khương Thiên Diệp lấy sách vở vào miệng, lấp kín câu nói.

Khương Thiên Diệp quan sát vẻ mặt của Văn Anh, thấy cô lúc thì ngó phòng học lúc thì ngó các sinh viên, tò mò đánh giá bốn phía, như là không nghe rõ câu nói vừa nãy của Lý Thủ, trong lòng hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn không hi vọng có nghe được những câu này.

Văn Anh nhìn về phía bọn họ, "Lúc này hình như tôi nghe thấy chữ "Thanh Điều"..."

Lý Thủ giờ tay lên, háo hức như phi tần chờ đợi được lật thẻ bài, dưới ánh mắt nghi vấn của Văn Anh, Khương Thiên Diệp đành buông lỏng tay ra.

"Không sai, là tôi nói, Thanh Điều là người mà tôi cực kỳ thích... Dung mạo của cậu rất giống Thanh Điều, đều đẹp như nhau." Hắn ca ngợi từ tận đáy lòng.

"Cảm ơn."

"Chắc cậu cũng có xem bộ..." truyện tranh đó.

Lời của hắn còn chưa ra khỏi miệng, liền thấy Khương Thiên Diệp bỗng che lỗ tai Văn Anh, trong lúc hai người họ chưa kịp hiểu gì, Khương Thiên Diệp bình tĩnh nói, "Tập âm ô nhiễm, bớt nghe."

Mợ nó!

Lý Thủ lập tức giậm chân kháng nghị.

Bầu không khí trong giảng đường đại học rất thoải mái, trước khi vào học, mọi người không khỏi xì xào, trao đổi tám chuyện linh tinh.

Bọn họ cũng bị động tĩnh của ba người hấp dẫn, đầu tiên là tập trung bàn tán rôm rả về người có vẻ như là bạn gái Khương Thiên Diệp, ánh mắt nhiều lần nhìn Văn Anh, sau đó thấy người nọ không phản ứng gì, lại chuyển đề tài, thảo luận tin tức mới nhất. Nói về một cô nữ sinh trong trường truyền ra biệt hiệu "Người đẹp say ngủ".

Lý Thủ nghe vậy, cười khà khà với Khương Thiên Diệp, "Cậu đoán xem người đẹp say ngủ này là ai, nói ra chỉ sợ cậu nhảy dựng! Cậu cũng biết người này đấy." Tuy lời là nói với Khương Thiên Diệp, nhưng tầm mắt lại nhìn về phía Văn Anh, giống như đang cố bôi nhọ mối quan hệ giữa Khương Thiên Diệp và nữ sinh khác vậy.

Khương Thiên Diệp dựa về sau, triệt để chặn lại tầm mắt của hắn, thuận miệng hỏi: "À?"

"Hệ hoa Văn Anh của Hệ tiếng Trung đó! Cô bạn tốt của Hạ Nghi, tin tức tai nghe mắt thấy, mình liên hệ với Hạ Nghi rồi, thật đúng là không phụ sự nổi danh kia. Nghe nói đây đã là lần thứ hai, cô bạn của Hạ Nghi đại khái mắc phải bệnh gì lạ lắm, luôn bất tỉnh linh ngủ thiếp đi, mỗi lần ngủ tầm mấy ngày, nhưng các chức năng trong cơ thể không bị tiêu hao, ngay cả đường glu-cô cũng không cần truyền, thật lợi hại."

Khương Thiên Diệp nghe xong hơi ngần ra, là cậu ấy.

Đến nay, hình ảnh đối phương nhào tới cứu người vẫn dừng lại trong ký ức hắn, thậm chí lúc tiếp xúc với người kia, giữa hai người đột nhiên xuất hiện dòng điện, cảm giác quen thuộc kỳ lạ đó.

"Không biết là ai đồn nữa, rất nhiều người đi tới nghiệm chứng, đều thất bại mà về. Có Hạ đại tiểu thư ở đó, chắc hắn sẽ không để ai tiếp cận bạn của cậu ấy, chỉ có điều vì chuyện này, bên ngoài đồn đại càng sôi nổi hơn, mình đoán trong vòng một ngày thôi, đã đủ để truyền khắp trường rồi." Lý Thủ bỗng hào hứng, "Này, cậu quen biết Hạ Nghi, hay là mang mình đi gặp dung nhan tuyệt thế của người đẹp say ngủ đương đại này một phen đi?"

Edit hơi lâu, sorry mọi người, không biết mình bị sao nữa (π—π)

Quên nữa, thấy có tấm hình khá giống Thanh Điều nên up lên luôn, tuy không thất bím, nhưng được cái sexy (≧艸≦*)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (8)

Edit: Thiên Tinh

Hạ Nghi nghe thấy tiếng gõ cửa, đi xem là ai, đến khi nhìn thấy Khương Thiên Diệp và Lý Thủ qua ô vuông trên cánh cửa, mới mở cửa ra, nhưng một tay vẫn giăng ngang mép cửa,

ngăn không cho bọn họ đi vào. Đại tiểu thư liếc xéo một cái, "Các cậu cũng tới chiêm ngưỡng di thể của "Người đẹp say ngủ"?"

Lý Thủ lớn tiếng ho khan, quả nhiên bị Khương Thiên Diệp vút tới một ánh mắt chế nhạo.

Ban ngày khi đi học, hẳn đã bị đối phương chế giễu qua, nói rằng dù gì người đang nằm kia cũng là bạn của bạn, hẳn lại hòa theo người ngoài trường, thật không đạo đức. Nhưng hẳn không nhận được lòng hiếu kỳ, hơn nữa cô bé có ngoại hình giống nữ thần của hẳn cũng nói muốn xem, Khương đại thiếu gia đành dẫn bọn họ đến.

Hai ngày nay Hạ Nghi đã đuổi đi mấy đợt tò mò, xum xoe các kiểu.

Những người khác thì thôi, chung quy cô chưa đến nổi biến Văn Anh thành vật phẩm quý hiếm triển lãm trong viện bảo tàng, cho nên tất cả đều không cho vào, lúc nào đi học thì giao cho người của phòng y tế coi sóc, phòng ngừa người khác tới "tham quan".

Nhưng còn Khương Thiên Diệp à --

"Vào đi." Hạ Nghi mở cửa.

Khương Thiên Diệp đi vào, Lý Thủ cũng vào, cô định đóng cửa, kết quả một cô gái ở phía sau cũng đi theo.

Hạ Nghi kinh ngạc, "Chờ đã, sao có bạn nữ nào nữa?"

Văn Anh vừa định chào hỏi, tay còn chưa gờ lên, đã bị Khương Thiên Diệp dắt đi tới. Bởi vì dắt tay nên hẳn hơi nghiêng người, hỏi Hạ Nghi, "Không được à?"

"... Cũng chưa nói là không được."

Bởi vì cả hai lần bệnh viện đều chẩn đoán là đang trong trạng thái ngủ say, Hạ Nghi dứt khoát đòi người đến phòng y tế trường cho để bề chiếu cố, hiện tại, thân thể của Văn Anh nằm trên giường bệnh màu trắng, cơ thể hơi nhấp nhô, hô hấp đều đặn, hai má thậm chí còn hồng hào khỏe mạnh.

Lúc Văn Anh nhìn thấy một "chính mình" khác, lập tức cảm thấy thế giới này vô cùng kỳ diệu.

Chuyện này giống như trò chơi thực tế ảo vậy, cô có thể hoàn hảo không chút tổn hại, khiến tinh thần lực tiến vào một thế giới khác. Chỉ có điều thần kỳ hơn cả trò chơi thực tế ảo chính là, cô có thể lấy thân phận của một nhân vật truyện tranh xuất hiện trong thế giới 3D, tuy rằng thời gian duy trì chỉ có ba ngày, nhưng đã rất đáng gờm.

Những người khác mặc dù không biết chân tướng như cô, nhưng cũng đều cảm thấy thần kỳ.

Cho dù không ăn không uống, vẫn có thể bình yên vô sự nằm ở kia, về ngoại lại mỹ lệ tỉnh khôi, chẳng trách người bên ngoài sẽ đồn là "Người đẹp say ngủ".

Hạ Nghi còn đang nhìn chằm chằm cái dắt tay sáng chói kia, suy nghĩ một lát, sau đó mất đi hứng thú nói: "Giờ đây, tôi còn tưởng cậu thích Văn Anh chứ."

Ba người đều chấn động trước lời nói của Hạ Nghi!

Sau đó, "Thanh Điều" làm bộ không hiểu chuyện gì, nhìn chính mình trên giường bệnh, lại nhìn Khương Thiên Diệp, cảm thán: "Thì ra đây chính là cô gái mà A Diệp à."

"Đừng hùa theo cậu ấy." Khương Thiên Diệp mặt không thay đổi hỏi Hạ Nghi, "Ta nói, ảo giác của cậu từ đâu mà ra thế?"

"Tôi cũng không nói mò nha, là tôi nhận thấy được từ cái lần Anh Anh té ngã ấy. Nói là con người cậu lấy giúp người làm niềm vui thì tôi thực sự nhìn không ra, nhưng cậu nhìn cậu đi, vẻ mặt sốt ruột lần đó thật không bình thường. Rõ ràng cậu ấy là bạn tôi, cậu còn cau có với tôi nữa, nhất quyết đòi ôm cậu ấy đi phòng y tế làm kiểm tra trước, nếu không phải thăm mền người ta, tôi thật nghĩ không ra còn có lý do gì để giải thích." Hạ Nghi nhún vai, tựa hồ không cảm thấy ý nghĩ của mình hoang đường chút nào.

Khương Thiên Diệp vô ý thức liếc nhìn Văn Anh, thấy cô có vẻ thích thú nghe ngóng, bỗng dưng khó chịu.

Hắn bình tĩnh phản kích: "Chẳng qua là nể mặt cậu thôi. Nếu đầu óc cậu không nghĩ ngợi mấy chuyện vớ vẩn thế này, cũng sẽ không ngốc như vậy."

Tầm mắt của Hạ Nghi quét qua hai người họ, "xì" một tiếng, "Được rồi, niệm tình bạn gái cậu, tôi không vạch trần vậy."

"Tôi không phải bạn gái cậu ấy." Văn Anh nở nụ cười trong veo, động tác tự nhiên kéo Hạ Nghi, "So với A Diệp, tôi cảm thấy cậu đáng yêu hơn đó."

Diện mạo thanh xuân tịnh lệ của Thanh Điều quả thực nam nữ thông sát, Hạ Nghi lập tức cảm giác mình không thể hít thở.

*

"Tham quan" người đẹp say ngủ xong, Lý Thủ nhanh chóng rời đi, chỉ còn ba người bọn họ.

Hạ Nghi biết Khương Thiên Diệp có cách mời được bác sĩ hàng đầu nổi danh trong nước, ban đầu mở cửa cho hẳn chính vì ôm mục đích này, thế là nhân cơ hội, gọi hẳn ra ngoài nói chuyện. Khương Thiên Diệp quả nhiên nể mặt, đồng thời cũng có vài phần dè ý tới hành động đột nhiên che mắt hẳn của Văn Anh và cảm giác quen thuộc mà cô mang lại cho mình lúc đó. Kế tiếp, hai người đi ra phòng y tế tìm nơi yên tĩnh nói chuyện, tạm thời để "Thanh Điều" ở trong phòng trông coi, tránh cho "người tham quan" xông tới.

Hai người ra ngoài không chú ý tới, Phương Nhiễm từ một hướng khác đi vào phòng y tế.

Phòng y tế của đại học A đi thẳng một đường, hai bên đều là phòng, bên tay phải là đại sảnh, truyền dịch, chích thuốc đều ở nơi này, bên tay trái là phòng khám của bác sĩ, đi vào trong lại có ba, bốn phòng nhỏ, để cho người ta nghỉ tạm.

Phương Nhiễm đi qua đại sảnh tiến vào bên trong, rất nhanh liền xuyên qua ô cửa kính trên cửa mà xác nhận phòng Văn Anh đang ở.

Kỳ lạ là, Phương Nhiễm nhận ra người đang ngồi cạnh giường không phải Hạ Nghi, mà là cô nữ sinh để lại cho mình ấn tượng sâu sắc lúc diễn tập, người có quan hệ mập mờ với Khương Thiên Diệp.

Lúc cô chuẩn bị gõ cửa, cô thấy đối phương bỗng đưa tay chạm vào tay của Văn Anh, khoảnh khắc làn da của hai bên tiếp xúc nhau, phát ra ánh sáng trắng kỳ dị, sau đó tay của nữ sinh kia tan rã trên mu bàn tay của Văn Anh như tuyết tan vậy.

Tiếp theo, cô gái kia như là đã xác nhận cái gì, rút tay về, thời gian của toàn bộ quá trình bất quá chỉ ba giây.

Phương Nhiễm lại hít vào một ngụm khí lạnh.

Cô cũng không phải người bình thường, đương nhiên sẽ không vì cảnh tượng trước mắt quá mức thần kỳ mà kinh ngạc, cảnh này chỉ mang đến cho cô một tin tức -- Thì ra ở thế giới này, mình còn có đối thủ.

Vì sợ rút dây động rừng, cô lặng lẽ lui ra phòng y tế, nhưng trong đầu vẫn không ngừng lặp lại hình ảnh vừa nãy.

Nếu cô không đoán sai, nữ sinh này và Văn Anh là cùng một người, tuy rằng cô không biết đối phương làm được bằng cách nào, nhưng cô biết rõ nếu thể hiện xuất sắc, sẽ đạt được rất nhiều thứ trong không gian. Đáng tiếc từ trước tới nay, điểm của cô rất thấp, cô không thể làm lại từ đầu hết thế giới đến thế giới khác, mà mỗi thế giới đều có được kết cục tốt. Thường thường chưa kịp hoàn thành nhiệm vụ, cô cũng đã bị một nhân vật nào đó nhìn thấu mà sát hại.

Cho nên cô muốn ở lại thế giới hòa bình, thế giới có bối cảnh khá là thuần túy này.

Không nghĩ tới đối thủ xuất hiện nhanh như vậy, hơn nữa có thể nhìn ra, đối phương thuộc nhóm người xuất sắc.

Cô nghiên cứu về Khương Thiên Diệp rất lâu rồi, tính cách ngoài nóng trong lạnh, nhìn như gặp ai cũng có thể nói vài ba câu, nhưng thật sự muốn thâm giao, hẳn nhất định sẽ lui về sau một bước, sau đó rũ bỏ nụ cười bao bọc bên ngoài. Nhưng tương tự, cô biết hẳn có sở thích đọc truyện tranh, mà người thích đọc truyện tranh, thế giới nội tâm thường sẽ khá phong phú, sẽ chờ mong một số chuyện thần kỳ phát sinh, cho nên cô mới muốn đi lên con đường học bá biến thân thiếu nữ xinh đẹp, làm bước khởi đầu, gây sự chú ý.

Chỉ tiếc bây giờ bước đi này của cô tựa hồ lại không thể thành công.

Nhưng muốn cô chịu thua Văn Anh lúc này, cô tuyệt không cam lòng!

Thân phận thần bí của đối phương không dễ tra, nhưng nếu hai người là một, vậy chỉ cần có thể đã kích một trong hai thân phận của Văn Anh, cô sẽ có cơ hội xoay người!

*

Văn Anh không biết rằng mình nhất thời đùa giỡn sẽ làm đối thủ phát giác. Lần xuất hiện này còn dư một ngày, cô chỉ cần nhắc làm sao để không lãng phí thời gian.

Thế là, cô lôi Khương Thiên Diệp đi tới cô nhi viện.

Đại khái ngay từ đầu đã gắn mác "phiên phức" lên người cô, đối với kiểu mè nheo của Văn Anh, năng lực thích ứng của Khương Thiên Diệp đã nhanh hơn bình thường. Từ trước tới nay luôn là kẻ dẫn đầu, lúc ở cùng cô, hẳn lại là người bị động đi theo.

Hắn cầm một tay vào túi quần, hỏi cô tại sao muốn đi cô nhi viện, Văn Anh vừa lấy hai tay kéo một cái tay khác của hắn, vừa bước thụt lùi, cười tủm tỉm trả lời: "Muốn đi xem những chồi non trong lá của tổ quốc nha... Lúc tận thế, mọi người đều biết nhân khẩu giảm mạnh, có lẽ sớm muộn sẽ có một ngày diệt tuyệt, nhưng tự lo bản thân còn chưa xong."

Khương Thiên Diệp chẳng nói đúng sai, "Cho dù là thời bình, những trường hợp như vậy cũng không hiếm thấy, gia cảnh khó khăn, hoặc bởi vì vấn đề bẩm sinh của đứa bé mà lựa chọn vứt bỏ."

"Gia đình có ảnh hưởng sâu sắc nhất đến mỗi một người." Cô dường như nhớ tới dĩ vãng của bản thân, đột nhiên cảm thán, "Nếu như một người không lớn lên trong một gia đình kiện toàn, tính cách của người đó có phải sẽ làm cho người ta chán ghét? Phần lớn trẻ em trong xã hội sinh ra trong gia đình kiện toàn, vậy sẽ kia những đứa trẻ kia trở nên tách biệt."

Khương Thiên Diệp nhớ tới bối cảnh thân thế của Thanh Diệu, hiển nhiên cô xuất thân từ một gia đình kiện toàn vợ chồng thấm thiết, sao đột nhiên lại cảm khái như vậy?

Bọn họ tới không đúng dịp, lúc đến nơi, liền gặp mấy đứa trẻ đang kết bè bắt nạt một bé trai.

Trong tay bé trai nắm chặt tờ giấy vẽ, nâng lên cao cao, ánh mắt bừng bừng cực kỳ, "Là các cậu nhìn nhầm! Mình không sai, mắt mình không có bị hư!"

"Mắt cậu rõ ràng bị hư!"

"Vẽ thật xấu, xé nó nhanh đi!"

Hai người vội vã đi đến can ngăn.

Văn Anh đến gần nhìn, trên mặt đất còn vứt vãi tờ giấy vẽ, bút sáp màu nguyệt ngọc tô vẽ trời xanh mây trắng bãi cỏ xanh rì, còn có ông mặt trời râu dài, rất có phong cách ngây thơ của con nít.

Chỉ có tờ giấy của bé trai bị bắt nạt, Văn Anh ôm đem cậu bé vào lòng che chở, mới nhìn vào giấy vẽ.

Bầu trời màu đen còn có thể hiểu là mây đen khi trời sắp mưa, nhưng mặt trời là màu xanh lá đậm, bãi cỏ là màu xám trắng, mà dòng sông nhỏ uốn lượn là một mảng đỏ tươi. Màu sắc rối loạn, tạo nên một cảm giác đè nén.

Nhưng từ thái độ của cậu bé có thể nhận ra, cậu không phải cố ý muốn vẽ như vậy, mà là không thể khống chế... Có lẽ cậu bé cũng biết là vấn đề của mình, nhưng không muốn trở thành kẻ khác người, chỉ có thể ra sức cãi lại rằng mình đúng, mình giống với họ.

Là bệnh mù màu sao? Văn Anh suy đoán.

Khương Thiên Diệp đang dùng một tay ngăn lại hai đứa trẻ nghịch ngợm, chỉ thấy cô bỗng nhiên cười rộ lên, hỏi các bé: "Các em cảm thấy cậu ấy vẽ không đẹp phải không?"

Mọi người gật đầu.

"Quá đáng sợ!"

"Không thích, xấu quá!"

Bọn trẻ trắng trợn mà nghiêm khắc phê bình, khiến bé trai khổ sở cúi thấp đầu.

Văn Anh sờ đầu cậu bé, thần bí nói: "Kỳ thực đây là một phép thuật nha, các em xem."

Cô chỉ tay vào tờ giấy, hình vẽ vốn đã có màu sắc đột nhiên đập dồn giống như sóng nước, sau đó từ đáy nước bắt đầu gợn sóng lăn tăn, màu sắc mới thay thế cho màu sắc ban đầu.

Cuối cùng, bức tranh của bé trai có màu sắc đáng yêu trong sáng như bao đứa trẻ khác, thậm chí còn đổi màu từ từ, lập tức trở nên nổi bật.

Bọn nhỏ nhìn không chớp mắt, cả tập thể phát ra tiếng "Quao" thần phục, sau đó, lập tức đi tìm bức tranh của mình, đưa giấy tới trước mặt Văn Anh.

"Chị làm phép đi! Làm phép đi!"

Văn Anh giả vờ khó xử, "Nhưng phép thuật này không phải là chị làm, bức tranh là do cậu ấy vẽ đúng không? Xuất hiện phép thuật cũng phép thuật của cậu ấy, chị chỉ nhìn ra được thôi."

"Thật sao?"

"Thì ra Mộc Mộc lợi hại như vậy!"

"Muốn xem phép thuật, Mộc Mộc vẽ một bức nữa đi!"

Văn Anh thấy bé trai tên Mộc Mộc nhìn chăm chăm bức tranh trong tay mà ngây người, không khỏi lay cậu bé một cái, khiến cậu chú ý tới những bạn nhỏ nhiệt tình kia.

Khương Thiên Diệp ngắm nhìn sườn mặt của cô mà thần thờ.

Hắn biết tại sao cô không trực tiếp thay đổi sắc thái thị giác của Mộc Mộc, như lần đó giúp hắn đối phó với chứng sợ máu. Bởi vì khi cô đi rồi, "phép thuật" này sẽ biến mất không còn tăm hơi. Đây chính là chỗ thông minh lại dịu dàng của cô.

Tiếng ồn ào của bọn nhỏ khiến giáo viên chú ý, đối với phép thuật trong miệng mấy đứa bé, giáo viên cũng sẽ không tin là thật, chỉ cho rằng bọn họ có kỹ xảo nào đó dỗ con nít thôi.

Bọn họ chỉ nói là tham gia hoạt động ở xã khu, có nghĩa vụ chơi đùa với bọn trẻ một ngày, các giáo viên đương nhiên cũng vô cùng hoan nghênh.

Ngày đó trôi qua rất nhanh, Văn Anh cảm giác thời gian sắp đến, bèn cùng hắn trở về nhà trọ.

Lúc sắp đi, cô kéo lại tay của Khương Thiên Diệp, "Tôi vẫn không yên lòng Mộc Mộc, không biết có còn cơ hội quay lại hay không, cậu trông nom cậu bé giúp tôi nhé..."

"Ừ."

"Quên nói, lần này nghỉ phép, tôi cũng chơi rất vui về." Cô nháy mắt mấy cái, "Cám ơn Khương tiên sinh đã đi cùng tôi."

Thái độ của cô thoải mái như vậy, cũng làm hắn nở nụ cười, dừng một lát, mới gọi cô một tiếng: "Thanh Điều..."

"Hửm?" Cô vừa phát ra một âm tiết, ánh mắt còn đang khó hiểu, thân thể lại dần dần nhạt đi, biến mất không thấy.

Khi cô đã đi được hồi lâu, hắn mới chợt nhận ra thời gian của cả hai lần, đều là ba ngày.

*

Đồng dạng, "Người đẹp say ngủ" mê man ba ngày từ trên giường tỉnh lại.

Lần này chờ cô không phải Hạ Nghi, đối phương đại khái là bận việc. Cho nên Văn Anh vừa tỉnh, đã có máy quay nhắm ngay cô, đồng thời có người bật thốt: "Tỉnh rồi tỉnh rồi."

Cô không thích ứng mà nháy mắt.

"Xin chào, chúng tôi là ký giả của tòa soạn xx, bởi vì bệnh của ngài rất kỳ lạ, tôi xin hỏi ngài có thời gian tiếp phỏng vấn của chúng tôi không?"

Văn Anh không nghĩ tới nhân viên y tế trong trường lại không cần được người, không khỏi cau mày, "Thật ngại quá, tôi từ chối."

"Không sao không sao, ngài vừa tỉnh lại, việc này có thể lý giải, vậy cha mẹ ngài ở đâu? Xin hỏi họ có thể tiếp phỏng vấn của chúng tôi không?"

"Thật ngại quá, tôi không có cha mẹ."

Cô mặt mày lạnh lùng, định xuống giường gọi người, đại khái là "ngủ" quá lâu, đầu óc bỗng chốc choáng váng, nghiêng người ngã về một bên.

Nhưng một giây sau, đã được một người đỡ lấy.

Ta cố ta cố ta ráng ta ráng... _(:3J∠)_

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (9)

Edit: Thiên Tình

"Cám ơn." Văn Anh trước tiên nói cảm ơn, cô vô cùng quen thuộc khí tức của người này, dù là từ bóng dáng mà cảm giác ra độ cao, hay là lực đỡ, đều giống hệt Khương Thiên Diệp. Nhưng bây giờ ở thân phận này, cô chắc chắn phải khác với Thanh Điều. Mọi quan hệ mới lạ, làm cô không thể không tạo khoảng cách nhất định.

Thế là khi đã đứng vững, cô liền lui khỏi ngực đối phương.

Cô thấy quần áo mặc trên người mình vẫn là của ba ngày trước, định quay về phòng ngủ đổi đồ.

Phòng viên bên kia còn chưa đi, rất là nhiều chuyện hỏi: "Xin hỏi cậu bạn này là?"

Khương Thiên Diệp thấy động tác xa cách của cô, cũng không nói gì, chỉ thuận miệng ứng phó phóng viên: "Bạn cùng lớp với cậu ấy."

Lúc này hần đứng ở cửa, khi nghe thấy cô nói ra bốn chữ "không có cha mẹ", trong phút chốc đó trong lòng thật sự hơi khác thường. Có lẽ bởi vì trước đây không lâu đi theo Thanh Điều đến cô nhi viện, gần gũi tiếp xúc những đứa bé không cha không mẹ, khiến hần có chút xúc động.

Không nghĩ tới cô cũng là cô nhi.

Khương Thiên Diệp thay Hạ Nghi đến trông giữ, vừa nghe Văn Anh muốn đi, bèn bảo cô tạm thời ở trong phòng, hần thì đi mời bác sĩ đến xem.

Lúc hần trở lại, phát hiện trong phòng bỗng dưng xuất hiện thêm ba nam sinh, nhìn có vẻ khí thế hùng hổ, đang quấy rầy Văn Anh.

"Nhìn thấy bọn tôi tôi liền muốn đi, hình như không hay lắm nhỉ?"

Một kẻ khác gật đầu, "Đừng đấy, nếu không phải có người báo, bọn tôi còn không biết nàng hệ hoa thanh thuần lại một chân đạp nhiều thuyền như vậy."

"Bọn tôi rất là đau lòng đó, cậu không nghĩ nên bồi thường thế nào sao?"

Bọn họ kết bết về cùng nhau chặn cô lại, có người túm cổ tay, có người ôm vai, còn có người bắt đầu vuốt ve mái tóc dài của cô, động tác rất sỗ sàng, cô nhũn chặt mày, tránh thoát được trong chốc lát, lại nhanh chóng bị bắt lấy, giằng co không dứt.

Còn gã phóng viên tòa soạn, lại không có ý định ngăn cản, mà như khai quật được tin sốt dẻo nào đó, hưng phấn đến nỗi con ngươi phóng đại, chụp hình liên tục.

Khương Thiên Diệp lập tức nổi giận, đầu tiên là kéo cửa lại, nói tiếng "ngại quá", liền gọn gàng lưu loát mà nhốt bác sĩ vừa gọi tới ở ngoài cửa.

Hần sai bước đi tới cạnh phóng viên, đột nhiên đoạt máy ảnh của đối phương, quăng xuống đất.

Máy ảnh và nền nhà kiên cố va chạm, phát ra tiếng vang lớn, khiến ánh mắt mọi người đặt lên người hần.

"Đây là muốn quay AV trong phòng bệnh sao?" Hần cười gằn, "Nếu không phải, làm phiền các anh có thể buông người ra trước được không?"

Phóng viên vốn muốn tức giận, nghe hần nói xong, bỗng hơi chột dạ, nhất thời không mở miệng.

Phóng viên chỉ là ngắm nghĩ nhiệm vụ hôm nay chưa hoàn thành, không thể báo cáo kết quả, không nghĩ tới trước khi đi còn có thu hoạch như vậy, mới định tranh thủ chụp lại. Cô gái hăm tiên được phong danh hiệu "Người đẹp say ngủ", ngủ mãi không thức là do mắc bệnh hay là quá mệt mỏi? Đầu đề như vậy chắc chắn hút người xem! Chỉ tiếc máy ảnh bị đập vỡ...

Lúc này, Khương Thiên Diệp đã kéo Văn Anh đến bên cạnh mình, hần đánh giá ba người kia từ trên xuống dưới, cười nhạo cô: "Gu của cậu đấy à?"

"Lốp xe dự phòng thôi." Cô thấy có người làm chỗ dựa, điềm tĩnh vạch trần sự thật, "Không biết mặt mũi ở đâu mà dám nói là thuyền của tôi."

Cái gì???

Nhóm lốp xe dự phòng giận điên lên, bắt đầu mồm năm miệng mười tiết lộ "sự tích huy hoàng" của cô cho phóng viên, kể cả mấy món đồ tặng cô có giá trị bao nhiêu.

Văn Anh nghe đến đó, cùng với Khương Thiên Diệp đồng loạt nhúm mày.

Suy nghĩ của hai người đương nhiên không giống nhau. Văn Anh đã nhận ra không bình thường, những người này có lẽ nhớ được từng đưa cho cô cái gì không nói, nhưng có đàn ông nào có thể nhớ được tên túi xách thuộc bản giới hạn nào, có kiểu dáng nào, nhãn hiệu nào, mùa quý nào, còn chính xác báo ra giá tiền của nó? Vừa nhìn liền biết có chuẩn bị.

Xem ra là có người xúi giục bọn họ, mục đích của người kia cũng rất rõ ràng, biết cả hôm nay ký giả sẽ xuất hiện, muốn mượn tin tức và Internet khiến cô thân bại danh liệt.

Trong lúc cô đang suy xét nên vượt ải thế nào, chỉ thấy Khương Thiên Diệp khoanh tay cười gằn với cả bọn: "Không có tiền cũng đừng bắt chước người ta theo đuổi con gái, quà đã tặng đi lại còn so đo, có biết mất mặt không vậy?"

"..."

Vốn là chỉ trích Văn Anh, nhưng bị một nam sinh khác nói như thế, ba người đột nhiên cảm giác mặt mũi có chút không nhịn được.

"Ai nói chúng tôi so đo vài món quà kia! Rõ ràng là cậu ta lẳng nhăng, chúng tôi cảm thấy quà đưa đi không đáng!"

"Đúng vậy!"

Văn Anh thật ra muốn nói trả đồ lại cho bọn họ, nhưng mà nguyên chủ đã sớm bán mấy thứ đáng giá lấy tiền hết rồi, cô muốn trả cũng không trả được.

Đây đều là khoản nợ cũ của nguyên chủ, tuy chưa thể gọi là bạn trai cũ, nhưng cũng xấp xỉ kiểu lốp xe dự phòng, nếu nhớ thì treu đùa tếu, không nhớ thì ném vào góc xó mặc kệ. Đương nhiên, những người này không hề ý thức được chính mình là hàng dự phòng, nhà bọn họ chỉ ít có chút tiền tài, đối với yêu cầu của nguyên chủ đều muốn gì được nấy, mua hoa mua túi xách mua trang sức, chỉ cần nguyên chủ thoáng ám chỉ, bọn họ liền hai tay dâng tặng.

Lại nói, ở phương diện này, nguyên chủ quả thật không dễ thương chút nào, nhưng đằng sau đó xác thực có nguyên nhân riêng.

Khương Thiên Diệp không nhịn được nói, "Các cậu liệt kê danh sách ra, tặng cái gì, tốn bao nhiêu, báo hết cho tôi, tôi sẽ bồi thường gấp đôi giá gốc. Xem như là chi phí bồi thường tuổi thanh xuân cho các cậu."

"..."

Khi họ, chi phí bồi thường tuổi thanh xuân là cái mẹ gì??!

Văn Anh thực sự không nín nổi, "Xì" cười ra tiếng.

Bị hấn làm rối lên như thế, không hiểu sao ngay cả cô cũng cảm thấy không phải nguyên chủ không tốt, mà là mấy anh chàng kia bụng dạ hẹp hòi.

Đến cuối cùng, chuyện này toàn quyền giao cho Khương Thiên Diệp xử lý, đám nam sinh gây chuyện kia coi như xong, máu chốt nhất còn là gã phóng viên, cũng may trong nhà Khương Thiên Diệp có người quen biết tổng biên tập của tòa soạn này, phía trên có người thì dễ làm việc rồi, mở miệng nói một câu liền xong xuôi.

Tuy rằng giải quyết dễ dàng, nhưng Văn Anh biết nếu hôm nay Khương Thiên Diệp không ở đây, mà là mình tự xử lý, khó tránh khỏi sẽ được cái này mất cái kia. Sự việc một khi bị truyền lên mạng, sẽ tạo thành xu thế không thể khống chế dư luận, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ của cô sẽ gặp ảnh hưởng nghiêm trọng.

Cho nên...

"Cám ơn, rảnh rồi mời ngài ăn cơm." Cô lễ phép nói cảm ơn lần nữa.

Hắn nhìn cô hồi lâu, dù không bàn tới tướng mạo, cô có khí chất văn tĩnh, nho nhã lễ độ, chênh lệch rất lớn với một Thanh Điều tính tình nhẹ nhàng hoạt bát.

Nhưng kỳ quái là, mỗi lần hấn chạm đến da thịt cô, phảng phất đụng vào một dòng điện quen thuộc. Đôi khi cử chỉ của cô vụt qua trước mặt hắn, giống như trên người cô toát ra hình bóng của Thanh Điều vậy.

"Ăn cơm thì không cần." Hắn hơi dừng, "Tôi muốn biết, cậu ngủ ba ngày, có nằm mơ gì không?"

Văn Anh mím môi, "Sao lại hỏi cái này?"

Hắn lắc đầu, "Quên đi." Vừa hỏi ra thì hắn đã hối hận, kỳ thực chính hắn cũng không biết tại sao, chẳng qua điều ma xui quỷ khiến mà thôi. "Chỉ bằng cậu nói xem, tại sao lại cùng một lúc 'treo' ba người bọn họ, còn nhận quà cáp?"

Lời nói của hắn vừa thẳng thừng vừa cay độc, cũng không giữ sĩ diện cho cô, nhưng hắn quả thật có một xúc động muốn hiểu rõ hơn về cô.

"Ngại quá." Văn Anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, khẽ rừ mi mắt nói, "Tuy cậu giúp tôi giải vây, tôi rất cảm kích, nhưng không có nghĩa là cậu có tư cách can thiệp chuyện của tôi."

Khương Thiên Diệp nhiu mày.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình nhất định mất mùi, mới cho rằng cô giống Thanh Điều.

*

Mọi khi, chương mới nhất của 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》 đều là Lý Thủ trước hết không nhận được bỏ tiền mua, tạo phúc cho toàn bộ phòng ngủ, lần này cả bọn ngoài ý muốn phát hiện, trong lúc bọn họ không biết, trong tay Khương Thiên Diệp đã cầm một quyển.

Lý Thủ lập tức mặt dạn mày dày sáp đến bày tỏ: "Xem chung nhé."

Khương Thiên Diệp nhìn hắn một cái, không từ chối.

"Đúng rồi, bạn gái cậu đâu? Lại chừng mấy ngày không gặp cậu ấy nữa à." Lý Thủ choàng tay lên vai hắn, chốc lát như là nghĩ tới cái gì, nói: "Mình mới phát hiện, lâu như vậy rồi, mình lại vẫn không biết bạn gái nhà cậu họ gì tên gì, học ở đâu, bao nhiêu tuổi... Cậu bảo họ có phải hơi quá không? Mình thừa nhận mình từng có một chút xú tuởng cậu ấy, nhưng chủ yếu là vì cậu ấy thực sự rất giống Thanh Điều mà mình thích, cho nên mình mới không nhận được... Mợ nó! Sao cậu đánh tôi?"

"Im lặng, đọc sách."

Khương Thiên Diệp dựa vào cái ghế gần với giường nhất, mắt nhìn trên trang giấy trắng đen, Lý Thủ kéo ghế đến gần, để sát vào xem chung.

Trong khi bọn họ đang đọc truyện, Văn Anh đã tắt đèn trong phòng, chui vào trong chăn. Sau đó, lúc Hạ Nghi không chú ý, cô len vào truyện tranh.

Đây là lần đầu tiên cô ở lâu trong cuốn truyện, bình thường cô đều đi thẳng đến mục đích, sẽ không nhìn nhiều, lần này lại khác biệt.

Dưới nền đất tối tăm không ánh mặt trời, có một lối đi gần như thẳng tắp khê chéch trên đỉnh đầu bọn hắn.

Nó là một mặt đạo mà Thần Phong đoàn phát hiện trong lúc truy lùng tung tích vị tiền sĩ điên nọ, chỉ để lại một đoàn viên ở phía trên tiếp ứng, bốn người còn lại đều tiến vào chỗ sâu trong lòng đất. Trước đó, trong phòng thí nghiệm của đối phương, họ chỉ phát hiện một tổ số liệu không hoàn chỉnh, có thể thấy được đối phương đã sớm có phòng bị, cho nên họ chính đốn sắp xếp lại, mới một mạch tìm tới nơi này.

Trong lòng đất ẩm ướt, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Phản ứng đầu tiên khi Văn Anh đi xuống chính là, lạnh.

Bình thường, thân thể của dị năng giả đã được cải thiện, sẽ không chịu ảnh hưởng của nhiệt độ bên ngoài, nhưng nhiệt độ nơi này lại bất đồng, có thể ảnh hưởng đến bọn họ. Nếu đem ra so sánh, tổ chất thân thể của Văn Anh là kém nhất, bị ảnh hưởng lớn nhất.

Tất Phươg xòe tay ra, lập tức có một đám lửa nhảy vọt lên, chiếu sáng hoàn cảnh chung quanh.

Hắn thấy Văn Anh ôm cánh tay run rẩy, bèn ngoác ngoác ngón tay: "Còn không mau lại đây."

Tất Phươg giống hệt như trong truyện tranh mà cô xem, chỉ là mái tóc đỏ kia đặc biệt lóa mắt, dưới ánh lửa, ngũ quan của hắn có vẻ rất anh tuấn góc cạnh. Đại khái là bị siêu năng lực ảnh hưởng, hắn làm việc không kiêng dè, nhiều khi đến cả đoàn trưởng Bạch Trạch cũng bó tay với hắn. Nhưng nếu là Thanh Điều, lấy nhu thắng cương, trái lại có thể trị được hắn.

Văn Anh vui vẻ chạy tới, lấy ngọn lửa trên bàn tay hắn mà sưởi ấm.

Những người khác: "..."

Tất Phươg "phụt" một cái bật cười, "Cậu bị ngốc sao? Tôi kêu cậu lấy tay bỏ vào đây này." Hắn chỉ chỉ túi áo khoác của mình.

Lại nói, có lẽ tận thế đã đánh mất những ràng buộc về quy tắc đạo đức, hai người họ quả thật cử chỉ thân mật, nhưng sau đó lại đều không bận tâm, sẽ không để trong lòng. Mọi người

cũng tập mãi thành quen.

Văn Anh dứt khoát bỏ cái tay lạnh buốt vào y phục, cách một tầng áo mà kề sát phần eo của hắn.

Chỉ tiếc Tất Phương hoàn toàn không nhân ra dụng ý xấu của cô, chút hàn khí nhỏ nhoi của cô còn chưa đủ làm hắn cảm thấy lạnh. Trong khi bọn họ chờ Lục Ngộ đi dò đường, hắn lấy điện thoại bắt đầu chơi trò răn săn mồi.

Văn Anh nhón chân lên, nghiêng người đến gần nhìn màn ảnh, "Trò này chơi không vui, tôi từng chơi trò chơi vui hơn cái này nhiều."

Đờ Văn Anh còn có thể là ai, thế giới này có mỗi một anh nam à, ít dễ sợ! ('□')' ㄣ┐┐

À không, còn Tất Phương nà (≥艹≤*)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (10)

Edit: Thiên Tinh

Tất Phương làm cho răn săn mồi đảo quanh cơ thể chính nó, mới nhắc mắt nhìn cô, "Thật hiếm thấy, cậu thích chơi trò chơi từ bao giờ thế?"

"Ồ thì..." Văn Anh hơi chớp mắt, "Lúc nằm mơ á."

Hắn tiếp tục cúi đầu điều khiển phím bấm, thuận miệng hỏi: "Ác mộng?"

"Không phải mà!" Cô kháng nghị, "Tôi cũng không ghét kiểu trò chơi như vậy, thực ra là..."

Văn Anh chỉ thốt ra chữ "là" được một nửa, trong bóng tối bất thành linh xẹt qua một đường sắc nhọn, đâm thẳng về phía bọn họ.

Trong chớp mắt, cô bị Tất Phương ấn vào lồng ngực, "Câm miệng." Hắn quát khế, sợ âm thanh của cô quấy nhiễu đến thính giác. Vật thể sắc nhọn như kim châm kia lập tức ở quệt ra một vết máu trên mu bàn tay hắn, hắn không hề chớp mắt mà nhìn nơi bắt nguồn, lấy tay giờ lên trước mắt cô.

Văn Anh thu lại vẻ mặt thoải mái hoạt bát, lập tức ấn ý quan sát vết thương, giấy lát đưa kết luận: "Không có độc."

"Ừ."

Vừa nói xong, thân thể hắn nhanh chóng dịch chuyển, ôm người trong ngực tránh thoát một đợt công kích kế tiếp.

"Cẩn thận, là loài dơi cánh kim biến dị." Lục Ngộ đi dò đường từ lối đi đen kịt vội vàng chạy tới, chủ lực của hắn là sức mạnh, cơ thể cứng rắn mạnh mẽ, như tường đồng vách sắt, bây giờ lại chịu những vết thương không lớn không nhỏ. Chẳng qua khi nhìn thấy Tất Phương, mặt hắn rõ ràng thả lỏng xuống.

Dơi cánh kim biến dị tấn công kín kẽ, như hình với bóng, khó lòng phòng bị, nhưng chỉ cần dùng hóa công là có thể giải quyết nhanh chóng.

Tất Phương ngẫm hiểu, giao Văn Anh cho Bạch Trạch, để Bạch Trạch phụ trách bảo vệ cô, còn mình và Lục Ngộ thì liền thủ phong tỏa thể công phía trước.

Chiến cuộc sắp tới kết thúc, bọn họ chưa kịp thở ra một hơi, chỉ nghe phía sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi của Văn Anh.

Trong mắt Tất Phương lóe lên ánh lửa, hòa diễm cao ngất tràn đầy cả lối đi, cơ hồ trong chớp mắt đã đốt trụi bầy dơi biến dị.

Một giây sau, hắn như con gió mạnh vọt đến bên cạnh cô, "Bị thương à?"

"Chết rồi."

"Cái gì?"

"Con răn chết rồi." Cô cầm chiếc điện thoại mà lúc trước hắn ném cho mình, tia sáng của màn hình chiếu lên mặt cô, cũng soi rõ đáng vẻ đáng tiếc của cô, "Chắc do quá tham ăn."

Những người khác: "..."

Tất Phương và đầu cô, oán trách Bạch Trạch: "Đoàn trưởng, có phải anh bảo vệ cậu ấy quá tốt rồi không?" Trong khi bọn họ đang chiến đấu, cô lại còn có tâm tình chơi game.

Đoàn trưởng Bạch Trạch đẩy chiếc mắt kính gọng vàng lên, cười khê: "Là cậu bảo vệ cô ấy quá tốt đó chứ."

"Đúng nha." Văn Anh chớp chớp đôi mắt to, cực kỳ chân thành, "Vì tôi tin tưởng Tất Phương, cho nên mới chơi tập trung đến thế đó."

"Thôi đi."

Hắn khê cười chế nhạo, không chút lưu tình mà vò cho tóc cô rối loạn hơn.

Còn Bạch Trạch và Lục Ngộ thì nhìn nhau nở nụ cười, hình ảnh ảm áp của cả đoàn khi chiến đấu kết thúc bị đóng khung lại, trở thành ô cuối cùng của trang truyện.

Lý Thủ hồi tưởng cảnh tượng chiến đấu một phen, lại nhìn mấy khung tranh cuối cùng, chắc lưỡi cảm thán: "Mấy câu thoại mà tác giả viết càng ngày càng rõ ràng, đây là quyết tâm muốn gộp Tất Phương và Thanh Điều thành một đôi á? Ồi, sao cậu..."

Chỉ thấy ánh mắt Khương Thiên Diệp vẫn luôn dừng ở khung tranh cuối cùng không nhúc nhích.

"Sao cậu không lật tiếp?" Lý Thủ khó hiểu hỏi.

Đây rõ ràng còn không phải trang cuối.

Khương Thiên Diệp nhàu mày, chỉ vào bản tay mà Tất Phương đang đặt trên đầu Thanh Điều, nghiêm túc hỏi: "Cậu không cảm thấy, nhìn rất chương mất sao?"

"Hả?" Lý Thủ ngơ ngác, giọng điệu chần chờ, "Không phải cậu vẫn luôn rất thích Tất Phương...?"

"Bây giờ mình không thích cậu ta nữa." Khương Thiên Diệp ho nhẹ một tiếng, "Chỉ cảm thấy tác giả sắp đặt như vậy không ổn lắm, những người thích đọc truyện này còn có học sinh nhỏ tuổi, nếu lúc nào cũng về một số động tác khá thân mật thế này, sẽ dạy hư bọn nhóc."

"...?" Lý Thủ tròn mắt, "Làm ơn đi, bớt ảo tưởng, thực tế một chút được không? Hay là cậu thích Thanh Điều rồi?"

Lý Thủ chỉ đang giữ vững nguyên tắc lôi kéo thêm tin đồn về "phe Thanh Điều", nên thuận miệng nói thôi, ai ngờ Khương Thiên Diệp phản ứng lại đặc biệt dữ dội. Khương Thiên Diệp hơi ngần ra, sau đó chợt "bùm" một tiếng khép cuốn truyện lại!

Phản ứng của hắn cứ như là trong đó có một con dã thú hung mãnh, hắn phải vội vã đóng lồng sắt, nếu không nó sẽ trốn thoát!

Làm Lý Thủ giật mình.

"Không thể nào, sao mình có thể thích một nhân vật trong truyện tranh được." Hắn thề thốt phủ nhận.

"Có gì không thể, lúc trước không phải cậu thích Tất Phương sao..." Lý Thủ lăm bằm.

Nếu Lý Thủ nhìn kỹ phản ứng của Khương Thiên Diệp, sẽ nhận ra sắc mặt của hắn không giống bình thường.

Khương Thiên Diệp tuy phản bác Lý Thủ, trái tim lại đập rất nhanh, tựa như phát hiện một bí mật kinh thiên động địa, hoàn toàn không thể bình tĩnh.

Thanh Điều chỉ là một nhân vật trong truyện, thời gian chung đụng chân chính giữa bọn họ có thể đếm số là ra. Hướng chỉ, chỉ khi nào cô đi tới thế giới thực tế, mới có trí nhớ liên quan tới bọn họ, hiện tại, sợ là sớm quên hắn rồi.

*

Tối hôm đó, Khương Thiên Diệp nằm mơ.

Trong mộng, hắn và Thanh Điều là một đôi người yêu, quen biết khi đang học đại học. Bọn họ cũng như bao cặp tình nhân khác, hẹn hò, dắt tay, ôm ấp, ở chung vô cùng ngọt ngào. Ngay lúc hắn dễ dãi muốn hôn môi cô, trong phút chốc, người trước mặt biến mất.

Người mà mình hôn môi là một người có thể biến mất bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

Sự ám chỉ này, khiến hắn chợt tỉnh giấc vào lúc sáng sớm.

Bạn cùng phòng còn đang nằm ngang nằm dọc mà ngủ say, bầu trời phía ngoài hừng sáng, hắn thay quần áo thể thao, đến thao trường tập thể dục buổi sáng. Trên đường đi gặp phải Phương Nhiễm, đối phương như muốn nói gì đó, muốn nói lại thôi, hắn gật đầu tỏ ý, liền sát vai chạy đi.

Mặc dù trong mắt của bọn Lý Thủ, học bá sân trường hóa thân thành nữ nhân cosplay làm người ta kinh diễm, nhưng bất kể là tướng mạo, khí chất, hay cử chỉ của cô gái này đều không làm hắn xúc động mấy may.

Lúc ý nghĩ này lóe qua đầu, hắn bỗng phát hiện, tựa hồ trong bất tri bất giác, chính mình đã bắt đầu dùng hình mẫu của Thanh Điều đi đánh giá mỗi một nữ sinh mà mình quen biết, kết quả đều là không đạt tiêu chuẩn.

Hắn hít sâu một hơi, không khí tươi mới sáng sớm khiến đầu óc có thể bình tĩnh trở lại, hắn về phòng tắm rửa lại thay quần áo khác, chuẩn bị đi cô nhi viện một chuyến.

Dù sao đã hứa hẹn, cô biến mất, hắn lại không thể coi như không nhớ.

Giáo viên giới thiệu tình huống cho bọn họ lần trước còn nhận ra hắn, thấy hắn mang theo rất nhiều quà bánh, bèn mỉm cười cảm ơn hắn có lòng, nói: "Thật đúng lúc, hôm nay còn có người khác đến xem bọn nhỏ, các cậu cũng có thể giao lưu với nhau."

"Xin lỗi, tôi đến mà không báo trước, không biết làm vậy có ổn không..."

"Không sao đâu, đứa bé kia trước đây là từ chỗ chúng tôi mà ra, bản thân con bé có chí cầu tiến, thi đậu đại học A, còn không quên quay về giúp đỡ." Vị giáo viên này đã có tuổi, dễ dàng nhìn ra được bà ấy rất cảm thán, "Rất nhiều đứa trẻ khi lớn lên đều không muốn trở về, còn ước gì không có đoạn quá khứ này. Tôi cũng hiểu, dù sao vừa nghe qua "từng sống trong cô nhi viện" thì chính là bị người ta vứt bỏ, bất luận người đó có ưu tú hay không, khẳng định không muốn bị người khác coi thường."

Giáo viên mở cửa, người bạn học đại học A kia đưa lưng về phía bọn họ, đang vẽ vời với bọn nhỏ.

Cô mặc áo trắng quần Jean, đơn giản sạch sẽ, tóc buộc cao cao, so với đáng vẽ ngày thường ở trường, nhìn chín chắn và sức sống hơn rất nhiều.

Mặc dù là quay lưng, nhưng chỉ bằng bóng lưng, hắn vẫn nhìn ra, người có xuất thân từ cô nhi viện, thi đậu đại học A trong miệng vị giáo viên này, chính là Văn Anh!

Hắn hơi kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hình ảnh cô và những người bạn nhỏ chung đụng, vô cùng khác biệt với cô lúc bình thường. Lần đầu tiên gặp mặt, trên mặt cô mang nụ cười dối trá, đôi mắt phủ đầy tham vọng, như một vòng xoáy, có thể hút những thứ mà cô muốn đi vào. Sau đó gặp lại, cô trở nên không đáng ghét như vậy nữa, nhưng đáng vẽ bình thân mỉm cười, vẫn khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

Cho tới hôm nay, mọi cử động của cô đều có vẻ chân thành mà nhẹ nhàng, phảng phất ở trước mặt những người bạn nhỏ, cô mới có thể tháo xuống gông xiềng nặng trĩu mà xã hội đeo lên mình.

Cô khen ngợi đứa bé vẽ đẹp, lại vờ như không biết vẽ tranh, nhờ đứa bé đang ừ rừ dạy mình, đẩy lên sự nhiệt tình trong chúng.

Giáo viên có lẽ rất thích cô, không nhận được nói vài câu với hân, "Bây giờ cô nhi viện cũng ngày càng khó khăn, đứa nhỏ này có lòng, chắc là có lần nghe thấy chúng tôi than thở, mới thường xuyên đưa tiền cho viện. Thành thật mà nói, ở độ tuổi của con bé, còn chưa có việc làm, tôi vẫn không yên tâm..."

Ước chừng ý thức được hân chỉ là người mới gặp một lần, vì thế bà không nói tiếp.

Nhưng Khương Thiên Diệp lại biết rõ lời mà giáo viên chưa nói hết, bà áy sọ cô không đi đường ngay. Hân nhớ lúc ba người kia tổ cáo, báo ra giá cả vật phẩm, sau chuyện đó, bọn họ vì tự ái nên cũng không thật sự tìm hân đòi tiền, nhưng chỉ nhìn thái độ của cô cũng đã quá rõ, bọn họ nói thật, sự việc cũng là thật. Trong nháy mắt hân đã hiểu tiền của cô rút cuộc từ đâu mà có.

Theo mức độ nào đó, giáo viên vườn trẻ lo lắng không sai.

Khí hân đang trầm tư, bên trong bỗng vang lên một tiếng gọi trong trẻo: "Đại ca ca!"

Bé trai tên Mộc Mộc từng gặp lúc trước, đôi mắt sáng lên, vui vẻ vẫy tay với hân.

Lúc này Văn Anh mới ý thức được sau lưng có người, quay đầu lại.

Tầm mắt hai người chạm nhau.

*

Bọn họ đi trên đường, bầu không khí hài hòa yên tĩnh.

Văn Anh phá vỡ sự yên tĩnh này, "Cậu không có lời gì muốn hỏi tôi sao?"

"Cho dù tôi giúp cậu, cũng không có tư cách hỏi chuyện của cậu, tôi hiểu mà." Hân đáp.

Cô không nhận được cười ra tiếng, "Cậu là đàn ông con trai mà hẹp hòi thế, thù dai đến giờ..."

"Cô giáo nói hết với tôi rồi, chắc là cậu bán mấy món xa xỉ kia, xoay sở cho cô nhi viện phải không." Hai tay hân cắm vào túi, chậm rãi bước đi, tự nhiên có một loại lạnh nhạt lãnh khốc, "Tuy tôi không ủng hộ thủ đoạn của cậu, nhưng khởi điểm và mục đích là tốt, tôi quả thật không nghĩ tới..."

Cô cười, "Tuy không nghĩ tới, nhưng vẫn là không thể tán đồng, đúng không?"

Hân ngậm thừa nhận.

"Kỳ thực tôi không cảm thấy mình làm có gì không đúng..." Cô xoay người bước thật lùi, nhìn hân, nhip bước nhẹ nhàng mà kiên định, "Chiêu trò của kẻ có tiền mà thôi, bọn họ cần một món đồ chơi để giết thời gian, bồi ăn bồi tán gẫu rồi cười đều được cả, vì thế tôi liền xuất hiện. Chờ đến khi bọn họ phát hiện trò vui khác thú vị hơn, tôi cũng sẽ bị đuổi đi, chỉ là một khoản tiền thôi, bọn họ có nghèo đến mấy vẫn dư dả..."

Lời của cô, nghe qua giống như đang nói về đề tài này, nhưng Khương Thiên Diệp nhạy bén nhận ra bất đồng.

Chỉ nghe cô nói tiếp: "... Tôi từng có cơ hội không làm cô nhi, đã có người nhận nuôi tôi."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (11)

Edit: Thiên Tình

Tuy rằng Khương Thiên Diệp không biết tại sao Văn Anh trở thành cô nhi, nhưng nhìn bộ dạng bây giờ của cô, có thể tưởng tượng được hồi nhỏ chắc hẳn cô cũng thuộc loại hình đáng yêu được người ta yêu thích, có người nhận nuôi cũng không ngạc nhiên. Nhưng đã nói là "từng", nói vậy cuối cùng không thành công.

"Cậu từ chối?" Hân nghĩ tới khả năng này.

"Tôi đồng ý."

Cô từng bước đi lùi về sau, tầm mắt dừng ở hàng lông mày đang nhướng lên của hân, mi mắt cong cong, "Tôi đương nhiên đồng ý rồi. Cậu bị ngốc à, con người đều như vậy, càng thiếu cái gì càng muốn cái đó, cô nhi sẽ không khát vọng một gia đình hoàn chỉnh sao? Lúc tôi lần đầu tiên gọi "ba" "mẹ", kỳ thực cảm thấy khó mà tin nổi, thì ra tôi cũng có thể có ba mẹ?"

Cô vừa hỏi vừa nói, "Trong căn nhà đó từng có những đoạn hồi ức cũng xem như tốt đẹp, họ đều rất tốt với tôi, không khác gì con gái ruột... Nhưng chỉ là "không khác gì" mà thôi. Là vì họ không thể sinh con mới nhận nuôi tôi, nhưng sau khi tôi đến nhà đó chưa được mấy tháng, mẹ bị khám ra có thai, cái thai này khó lắm mới có được, mẹ đợi rất nhiều năm, họ không muốn có bất kỳ ngoài ý muốn nào, cũng không cần tôi nữa, vì thế tiễn tôi về cô nhi viện. Tôi cũng thông cảm..."

Hân lặng im không mở miệng.

Hân không biết được cảm xúc năm đó của cô, nhưng nếu ở thời thơ ấu, có ai đó cho hân kỳ vọng và ảo tưởng, chốc lát lại đâm thủng, hân nhất định sẽ khóc rống.

"Không có người nào từ lúc bắt đầu liền được người ta thích." Cô chuyển tầm mắt, nhìn xuống đất, nhẹ giọng nói: "Trước đây, tính cách của tôi có chút hướng nội, không thích tiếp xúc với người khác... Nhưng dần dần, tôi phát hiện nếu như mình không tranh thủ, thì không thể lấy được thứ mình muốn..."

Lời này, hân không thể phản bác.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, sắc trời tối dần, mây đen tụ tập, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, "Sắp mưa rồi, có mang dù không?"

Cuộc nói chuyện kết thúc, hần không khỏi liếc mắt nhìn khí trời, nói: "Phía trước không xa có siêu thị, tôi đi mua dù, cậu tìm nơi tránh mưa đi."

Vừa nói xong, hạt mưa nhỏ li ti lộp độp rơi xuống, trong chốc lát, đã thấm ướt mặt đất.

Khương Thiên Diệp mua hai cái dù, trả tiền xong đi ra siêu thị, đôi mắt quét qua bên trái thì thấy Văn Anh đang ở con đường đối diện, ngồi xổm xuống đất, tựa hồ đang chơi với cái gì. Đến gần nhìn lại, hần mới phát hiện đó là một chú mèo con sọc vằn, cực kỳ đáng yêu, chỉ là trên người nó bẩn thỉu, nếu không phải mèo hoang, thì là bị chủ nhân vứt bỏ.

Cô ôm túi xách vào ngực, lấy một cái bánh mì từ bên trong, xé thành miếng nhỏ cỡ hạt gạo, đút cho nó ăn.

Chú mèo này rất gần gũi với người, chốc lát đã ghé sát vào lòng bàn tay cô mà ăn.

Bóng của hần phủ xuống, Văn Anh nhanh chóng nhận ra, quay đầu lại, "Tối rồi à, cậu xem nó thật đáng yêu!"

"Bị người ta vứt?"

Cô gật đầu, chỉ vào thùng giấy bên lề đường, "Ôm ra từ chỗ đó, phía trên viết tờ giấy nói cầu người hảo tâm nhận nuôi. Không biết là ai để đây..." Cô vuốt vuốt chòm lông trên đầu nó, nó lập tức liếm lông bàn tay cô, làm cô cười rộ lên.

Khương Thiên Diệp nhìn cả hai chơi đùa hồi lâu, chẳng biết vì sao, chờ đợi như vậy cũng không khiến hần cảm thấy sốt ruột.

Sau đó Văn Anh lại đi siêu thị mua cho nó một túi thức ăn cho mèo, mới bảo hần rời đi.

Đi chưa được hai bước, mèo con hồn hển chạy theo, quẩn quanh chân cô.

"Cậu không muốn nuôi sao?" Hần cũng dừng lại, "Tôi thấy cậu cũng rất thích mà." Tuy rằng trong phòng ngủ có quy định không thể nuôi thú cưng, nhưng hần quả thật thường hay nhìn thấy mấy nữ sinh tình cảm tràn trề sẽ mua đủ loại động vật lên nuôi.

"Không muốn."

"Tại sao?"

Cô liếc nhìn hần, khẽ cười, "Ba lần, tôi được nhận nuôi lại bị chuyển về cô nhi viện, tổng cộng đã ba lần. Lần trở về cuối cùng, tôi không còn nghĩ tới chuyện rời khỏi cô nhi viện nữa. Tôi nghĩ, ở thế giới bên ngoài, những gia đình được gọi là kiện toàn kia chưa chắc đã âm áp được bao nhiêu."

Cô lễ trong nụ cười của cô chứa quá nhiều hàm nghĩa, khiến cho hần ngơ ngẩn.

Hần nhớ tới lời nói của Thanh Điều, gia đình ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của một người, cô lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, mặc dù hần không ủng hộ hành vi của cô, cũng không thể can thiệp gì.

"Cho nên ——" Văn Anh ôm lấy mèo con, nhẩn tâm bỏ vào trong thùng giấy, lại ấn cái đầu đang cố thò ra của nó xuống. Cô nói: "Tôi không xác định mình có thời gian và tinh lực để chăm sóc nó hay không. Nếu như không thể nuôi nó cả đời, vậy thả lúc đầu đừng nuôi."

Cô lấy dù che thùng giấy, che khuất chú mèo nhỏ, trong ánh mắt mềm mại của cô, có thêm một chút cảm xúc nào đó.

Bất kể là ánh mắt lúc này của cô, hay dáng vẻ chơi đùa với bọn nhỏ ở vườn trẻ, đều giống hệt Thanh Điều, trong nháy mắt đó, hình ảnh của hai người chồng chéo lên nhau, dường như các cô chính là một người, chẳng qua tâm trạng bất đồng, một bên là sáng, một bên là tối.

Khương Thiên Diệp vì ý tưởng hoang đường của mình mà bật cười. Nhưng khi hiểu được tính cách và hành động của cô từ đâu mà ra, trong lòng hần bỗng dưng mềm nhũn.

"Đi thôi." Cô đứng lên nói.

Hần nhìn cô, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ ngồi xổm xuống chụp hình chú mèo và chiếc thùng, soạn chữ đăng lên Weibo, thuận tiện cho những ai muốn nhận nuôi.

Cô đứng ở bên cạnh mà nhìn, kinh ngạc qua đi, mới cười trừ ghẹo, "Nam sinh dịu dàng sẽ rất được hoan nghênh nha."

"Không sao cả." Hần hơi dừng, "Nếu làm như thế, cậu có thể dễ chịu hơn."

*

Sau chuyện này, Văn Anh và Khương Thiên Diệp bắt đầu có liên hệ, ban đầu là vì con mèo kia có người nhận nuôi mà trò chuyện, dần dà, hai người cũng có sự đồng cảm ở những chủ đề khác. Khi Hạ Nghi phát hiện, còn trách móc Khương Thiên Diệp vô liêm sỉ cướp người, làm cho Khương Thiên Diệp đau cả đầu.

Vì thế lúc Văn Anh lại bất tỉnh một lần nữa, hai người đều vô cùng chú ý, đưa cô đến bệnh viện, còn liên lạc với chuyên gia nổi danh trong tới làm kiểm tra.

Lúc Khương Thiên Diệp rửa mặt ở phòng vệ sinh, trên đường đi liền nghe thấy có người nói, trong phòng bệnh mà Văn Anh đang nằm lại có thêm một bệnh nhân, nghe nói là bỗng dưng xuất hiện, lúc bị phát hiện, khắp người máu me té xối dưới đất.

Hần nghĩ tới cuốn truyện đặt trong cặp, trái tim chợt đập mạnh, miễn cưỡng đè nén ý định vội chạy trên hành lang bệnh viện, bước nhanh đi tới phòng bệnh.

Mảnh bị kéo ra, khuôn mặt của Thanh Điều ánh vào mắt, cô ngoan ngoãn nằm ở chỗ ấy, trông không đáng sợ như hần tưởng tượng, y tá đang xử lý một ít vết thương nhỏ trên người cô.

Nhìn thấy hần đến, mắt cô sáng ngời, "A Diệp!"

"Sao cậu... tới đây?"

"Cậu biết đó, tôi không kiểm soát nó được. Tôi vừa đến đã bị bọn họ ấn lên giường." Cô tỏ vẻ bó tay, sau đó dùng khuôn mặt xinh đẹp của mình làm nũng với hần, "Tôi không sao, không cần nằm viện."

Hắn nhìn thật kỹ, rất nhiều máu bị rửa đi, nhưng quả thật không thấy trên người cô có thương tích lớn.

Cô núm lấy quần áo hắn, lặng lẽ nói: "Đều là máu của người khác."

Khương Thiên Diệp phản ứng lại, đại khái là vừa đánh một trận, cho nên mới chật vật như vậy. Hắn thuận thế bắt được tay cô, đẩy lỏng thở phào.

Bệnh viện xác nhận cô đã không đáng ngại, cũng không để cô bỗng dưng chiếm một cái giường được, thế là tùy ý cô.

Sắc trời tối dần, ánh chiều tà le lói, hắn dẫn cô đến quán cơm nhỏ gần đó ăn cơm.

"Lần này tôi cần phải về thật nhanh." Cô phình quai hàm mà nhai đồ ăn, sốt ruột hơn bất kỳ lần nào, vẻ phong dung không còn nữa, trên mặt lo âu, "Bọn tôi đã tìm tới căn cứ của kẻ kia, bây giờ mọi người đang chiến đấu, tôi hy vọng có thể mau chóng trở về hỗ trợ."

Khương Thiên Diệp đã đọc nội dung này, Thần Phong đoàn chỉ là đội ngử dò đường đi trước, sau khi xác định được vị trí, hiển nhiên sẽ có những dị năng giả khác tiến đến giúp đỡ. Căn cứ của tiên sĩ diễn ngay dưới đất, hắn rất đáng gờm, xây dựng một pháo đài không lồ trong lòng đất, thậm chí dùng loại khí đặc thù làm thay đổi khí hậu, tiện cho việc bồi dưỡng quái vật, lại có tác dụng phụ rất lớn đối với nhân loại, có thể nói dễ thủ khó công.

Vì thế các căn cứ lớn đều lần lượt liên hợp lại, cử tất cả dị năng giả có thể cử đến đó. Đây là một trận chiến cực kì trọng yếu, chỉ cần lấy được một phần số liệu khác, thì có thể tìm ra mấu chốt giải mã gien biến dị.

"Ăn chậm một chút." Tâm tình của hắn cũng căng thẳng theo cô, sau đó như là nghĩ đến cái gì, buồn cười nói, "Vậy cậu nói xem, cậu trở về bằng cách nào?"

"... Ôi chào?"

Hắn múc canh vào chén cho cô, "Thời gian cậu xuất hiện không thể xác định, nhưng mỗi lần cậu trở về đều là ba ngày, cho nên, nếu như không tìm được biện pháp, trước tiên ở nơi này chờ ba ngày đi."

"... Nói cũng đúng." Động tác của cô chậm lại, do dự một hồi, hỏi hắn: "Vậy A Diệp có biết, kết quả của cuộc chiến này không?"

Khương Thiên Diệp: "..."

Đây là lần thứ hai hắn rơi vào cái hố do chính mình đào, truyện tranh căn bản còn chưa về tới kết cục.

Hắn không biến sắc mà trả lời: "Tôi chỉ biết kết quả cuối cùng là thành công, nhưng không biết mấy chiến dịch to to nhỏ nhỏ xảy ra bên trong."

"Nhưng đây là cuộc chiến rất quan trọng."

"Đối với lịch sử, mỗi một cuộc chiến đều rất quan trọng."

"..."

Nghe có vẻ rất có lý, cô yên lặng ngậm miệng.

Khương Thiên Diệp không biết kết cục của truyện tranh, nhưng cô biết, cho nên lần này là lần cuối cùng cô lấy thân phận của Thanh Điều xuất hiện trước mặt hắn.

*

Tuy rằng Khương Thiên Diệp không biết đây là lần cuối cô xuất hiện, nhưng việc cứ đến ngày thứ ba là cô sẽ biến mất vẫn khiến hắn bận tâm. Chính hắn cũng biết thích một nhân vật truyện tranh là một chuyện rất khó có thể tưởng tượng, thế nhưng dù rằng đã quyết định dẫn lại cảm xúc và sự quan tâm quá nhiều, khi cô đến, hắn vẫn hy vọng có thể tiếp đón tận tình, khiến cô vui vẻ.

Con gái thích gì chỉ có con gái mới biết, hắn đành phải đi hỏi Hạ Nghi, Hạ Nghi nắm lấy cơ hội mà cười nhạo hắn một phen, mới nói: "Mỹ phẩm, túi xách, dạo phố, chụp tự sướng... đại loại thế." Cuối cùng, Hạ Nghi lại nói: "Bạn gái cậu đến à? Vậy cậu tạm thời đừng để tâm tới chuyện của Anh Anh, bây giờ còn chưa thấy có vấn đề gì, về sau có cần gì thì tôi sẽ liên lạc cậu."

Khương Thiên Diệp đồng ý.

Sau đó, Văn Anh bị hắn kéo đi dạo phố.

Văn Anh nghe được lý do hắn muốn dạo phố, không nhịn được cười rộ lên, "Bất kể là mỹ phẩm hay là túi xách, tôi đều không mang đi được, ừm, tuy rằng là xài tiền của A Diệp..."

"Thế đi dạo hay không?"

"Đương nhiên là đi rồi!" Cô cười xán lạn, kéo lấy cánh tay hắn, "Dù gì cũng là thông tin mà A Diệp vất vả lắm mới hỏi ra, không thể phụ lòng."

Thế lực của phụ nữ khi đi dạo phố vẫn luôn thâm sâu khó lường, Văn Anh chỉ đi dạo chứ không mua, Khương Thiên Diệp vẫn bị cô kéo đi rất nhiều vòng ở trung tâm mua sắm, cuối cùng mệt mỏi ngồi ghế tạm thời nghỉ ngơi.

"Tôi qua bên kia nhìn một lát, đúng lúc hình như nhìn thấy thứ muốn xem."

Hắn lấy bóp da ra, "Tiền cho cậu..."

Cô quay đầu cười, "Không cần tiền." Chớp mắt đã chạy mất.

Trong trung tâm mua sắm dòng người nhốn nháo, rất nhanh đã không thấy hình bóng cô đâu.

Khương Thiên Diệp đột nhiên nhận ra có gì đó không đúng, hắn hồi tưởng lại những nơi vừa đi qua, phần lớn là cửa hàng mỹ phẩm và túi xách hàng hiệu, mà phương hướng cô chạy tới, còn có một nhà sách.

Nhà sách!

Mí mắt hần bỗng dưng giật một cái.

Lúc Khương Thiên Diệp chạy tới, Văn Anh đã đứng trước kệ sách được một lúc, trong tay cô cầm cuốn truyện tranh 《 Tận Thế Thần Phong Đoàn 》, không nhúc nhích.

Hần xoay bờ vai cô lại, trông thấy đáng về có chút mờ mịt của cô.

"Thanh Điều?" Hần khẽ gọi.

Qua rất lâu, cô mới từ từ thờ ra một hơi, "Thì ra đây chính là lý do A Diệp luôn gạt tôi sao?"

"Xin lỗi..."

Hần không phải xin lỗi vì mình đã gạt cô, hần chỉ khó chịu vì cuối cùng mình vẫn không thể bảo vệ cô thật tốt.

"Nếu như đây không phải lịch sử, vậy cuối cùng bọn tôi sẽ thắng sao?" Cô hỏi.

Hần hơi ngần ra, không nghĩ tới cô sẽ hỏi vấn đề như vậy, bởi vì đối với hần, truyện tranh là một thế giới không chân thực, cho nên nhân loại ở đó có kết quả ra sao, hần cũng không quá để ý. Chiều theo hướng đi nhất quán của tác giả, câu chuyện hần sẽ HE, nhưng chẳng biết vì sao, hần cảm thấy nếu nói ra ý nghĩ này, sẽ tàn nhẫn với cô hơn.

Thế là hần nói: "Tôi không biết."

"Không sao." Cô ngừng một giây, bỗng nhiên cẩn thận giấu tay ra, sờ soạng đầu hần, khi phát hiện có thể chạm đến mái tóc mềm mại của hần, cô tò mò nhìn vào tay mình. "Kỳ thực không hề gì... Tôi có thể cảm giác được sự tồn tại của nhóm Tắt Phương, cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của A Diệp, đối với tôi, tất cả đều chân thực."

"Hửm?" Hần kinh ngạc trước cách nghĩ của cô.

"Hơn nữa..." Cô nháy mắt, như mọi khi, đáng về có chút tình nghịch, "Ai biết được thế giới mà A Diệp đang sống, biết đâu cũng là thế giới trong một cuốn sách thi sao, nói không chừng ngày nào đó A Diệp sẽ xuyên thủng cuốn sách đi ra ngoài, cũng thú vị đó chứ?"

Ý tưởng của cô làm hần dở khóc dở cười, nhưng đồng thời, trong lòng hần phảng phất sụp xuống một khối.

Có lẽ đây chính là lý do tại sao hần thích cô.

*

Lần này, Thanh Điều biến mất không rõ nguyên nhân, cô không nói lời từ biệt với hần, chỉ để lại một tờ giấy, Khương Thiên Diệp bỏ tờ giấy vào trong bóp da.

Vì quá muốn biết tình hình của cô, lần này hần vẫn giành trước mua quyển tạp chí mới nhất.

"Nghe nói là chương cuối cùng." Lý Thủ vừa ăn khoai tây chiên vừa ném ra một quả bom

"Cậu đọc rồi?" Hần hỏi.

"Chưa, nhưng nghe người khác nói... Quên đi, mình không tiết lộ nội dung nữa, cậu tự đọc đi."

Khương Thiên Diệp nhìn hần một lát, tim hơi loạn nhịp, khẽ hít một hơi, mới lật trang giấy.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (12)

Edit: Thiên Tinh

Trang truyện trắng đen được chàng trai từng tờ từng tờ lật qua, mỗi một nhân vật dường như muốn bật lên trang giấy, sống động mà lập thể.

Tựa đề của chương này là "Cuộc chiến cuối cùng", tựa hồ có một sắc thái bi tráng khó tả từ trong xuyên thấu ra, hoặc như một kết thúc, một bậc thang bước tới khởi đầu hoàn toàn mới.

Cốt truyện đã diễn biến đến đoạn gay cấn, các đoàn lính đánh thuê to to nhỏ nhỏ, các dị năng giả ở những căn cứ hàng đầu đều tụ tập ở bên ngoài căn cứ thí nghiệm của vị tiến sĩ điên kia, trong số bọn họ, rất nhiều người từng tiếp xúc với Thần Phong đoàn, có người từng trò chuyện vui vẻ, kể vai chiến đấu, có kẻ từng vì tài nguyên mà dẫn đến tranh đoạt sống chết, bị xem là vai ác, nhưng vào thời khắc này, bọn họ đều có chung một ý chí —— Vì tương lai của nhân loại mà chiến.

Nhưng mà những dị năng giả có thể nhắc lên sóng to gió lớn ở thế giới hòa bình trong quá khứ này, khi đứng ở căn cứ thí nghiệm của tiến sĩ điên, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống chọi!

Tiến sĩ điên không phải người mạnh nhất thế giới, bản về thể lực, bất cứ dị năng giả nào cũng có thể dễ dàng đánh bại hần. Nhưng hần có bộ óc mạnh nhất, có thể chế tạo ra dịch thể biến đổi gen người, cũng có thể chế tạo ra loại thuốc càng mạnh hơn, bởi vậy quái vật bên trong căn cứ thí nghiệm, còn khó đối phó hơn cả loại zombie cao cấp bên ngoài.

Bị vũ lực uy hiếp, tiến sĩ điên có ý định dụ dỗ dị năng giả, rằng hần làm mọi thứ cũng chỉ vì tuân theo nguyên tắc "cạnh tranh sinh tồn", là suy nghĩ cho hoàn cảnh sinh tồn của dị năng giả, thay bọn họ giết chết bọn người bình thường vô dụng, bảo tồn đa số tài nguyên trên thế giới thôi.

Thể lực của dị năng giả lần đó bị tán loạn, nhưng nhờ sự cứu vãn của dị năng giả hệ tinh thần, mới miễn cưỡng nhìn thấu lời bịa đặt của đối phương.

Sau đó, dị năng giả thuộc hệ công kích như hệ hỏa, hệ băng, hệ lôi... dùng năng lực mạnh nhất tấn công vào căn cứ. Dị năng giả của các hệ như hệ phi hành, hệ không gian, hệ thời gian... thì từ bên cạnh phụ trợ, bọn họ chưa bao giờ phối hợp với nhau, nhưng dưới sự kiểm soát của vương giả hệ tinh thần Bạch Trạch, trở nên ăn ý cô cùng. Hàng ngàn hàng vạn dị

năng già tiến công, sóng xung kích như đạn hạt nhân, bên ngoài căn cứ như bề cảnh khô, vô số ánh lửa ngút trời nổ tung!

Tiến sĩ diên ở bên trong phòng điều khiển, vẻ mặt như điên như dại, gọi ra con át chủ bài hùng mạnh của hắn.

Đó là một sinh vật còn dữ tợn khủng bố hơn tất cả vật thí nghiệm lúc trước, con mắt giống như rắn hổ mang tỏa ra tia sáng khiếp người, cả người chỉ chít vẩy cá, cái đuôi giống như thần lân từ phía sau mọc ra... Nhưng chỉ khi nhìn vào đường nét, mới lộ mớ nhận ra nguyên hình là nhân loại. Hắn cao đến mười tầng lầu, cánh tay hùng vĩ vung ra, lập tức đập xuống dị năng già đang bay trên không trung, sóng khí dâng lên đủ để làm dưới nền đất rung động.

Ngay lúc mọi người như gặp đại địch, có một nhân viên nghiên cứu đã từng là cộng sự của tiến sĩ diên kinh ngạc thốt ra một cái tên.

Con mắt của quái vật có thân hình khổng lồ này lóe ra ánh sáng lạnh trắng rỗng, nhìn về phía hắn.

Nhân viên nghiên cứu hít vào một ngụm khí lạnh, run rẩy nói cho mọi người: "Đây là con trai của tiến sĩ!"

Tất cả dị năng già đều không thể tin nổi, tiến sĩ diên lại thông qua bàn điều khiển lan truyền tiếng cười điên dại vào tai mỗi người.

Thì ra hắn đã từng chỉ là một nhân viên nghiên cứu bình thường, bởi vì cùng nhau nghiên cứu thực nghiệm, có phần từ bất hợp pháp bắt giữ hành tung của vợ con hắn, bắt cóc bọn họ để uy hiếp hắn, nhưng khi hắn nói ra mấu chốt của thực nghiệm, lại tàn nhẫn sát hại họ.

Tinh thần của hắn tan vỡ, sau đó thông qua nghiên cứu sinh vật, mưu toan phục sinh người vợ và đứa con trai nhỏ tuổi, cuối cùng vợ chết, con trai lại thành công sống lại, trở thành quái vật đang đứng trước mắt.

Tâm nguyện của hắn, chính là hủy diệt thế giới.

Chiến đấu, hết sức căng thẳng.

*

Khương Thiên Diệp khiếp sợ nhìn quái vật trong hình, chiến đấu kịch liệt càng làm cho mắt không kịp xem.

Trong khi các dị năng già liên tục bại lui, không có sức chống cự, Thanh Điều dựa vào sức quan sát, không chút do dự vạch trần sự thật mà tiến sĩ diên biết rõ từ lâu —— Con trai hắn đã chết, cũng không muốn trở thành một con quái vật không thể tự điều khiển mình!

Cuối cùng trong tiếng than khóc của tiến sĩ diên, hắn lựa chọn tự bạo!

Nhưng hàng trăm hàng ngàn dị năng già ở căn cứ, kể cả tiến sĩ diên đều từ vong trong sự kiện tự bạo của hắn, căn cứ biến thành một vùng phế tích, thi thể rách nát, máu uồn lượn như suối, cảnh tượng vô cùng thảm thiết.

Trong Thần Phong đoàn, Lục Ngô và Phi Liêm chết trận, Bạch Trạch mất siêu năng lực, chỉ có Thanh Điều và Tất Phương là may mắn tránh được một kiếp.

Nhìn như chiến đấu đã chấm dứt, nhưng xa xa còn chưa kết thúc.

Trên đường về, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng phảng phất nhân gian luyện ngục. Các dị năng già đứng đầu đều đã bị tiêu diệt, hàng vạn hàng ngàn zombie tập kích căn cứ, lòng tin của những dị năng già trấn giữ sụp đổ, ban đầu chống cự qua đi, họ cơ hồ mặc cho zombie tàn sát.

Thanh Điều muốn cứu chữa người bị tập kích, đáy mắt của đối phương lại là mờ mịt một mảnh, phảng phất sinh tử đã không còn can hệ đến mình.

Tình hình như vậy, khiến cô ngại ngần cả người.

"Cẩn thận!" Tất Phương từ bên cạnh nhào qua, mang cô đến nơi an toàn. Vị trí của cô lúc này, có một con zombie đưa tay ra.

Mà người vừa từ bỏ hy vọng kia, cứ thế bị zombie gặm nhấm.

Cô níu chặt vạt áo của hắn, lắp bắp: "Tất Phương, chúng ta không thể cứ tiếp tục như vậy..."

Đối mặt với nơi nơi đều phảng phất nhân gian luyện ngục ở trước mắt, Tất Phương cũng toát lên cảm giác tê lương khó có thể hình dung. Thế giới đã thành ra thế này, còn có thể cứu sao?

"Không được!" Cô tựa hồ nhận ra suy nghĩ của Tất Phương, bỗng lay tỉnh hắn, con mắt ngăn lệ không hề chớp mắt nhìn hắn, "Có người từng nói với tôi, thời không mà chúng ta đang sống có thể là địa ngục, nhưng không phải tận thế, chỉ cần kiên trì, nhất định có thể đi tới tương lai."

Khung thoai nền trắng, câu văn quen thuộc như thể từng chữ từng chữ hiện ra trước mắt Khương Thiên Diệp.

Trái tim hắn như bị một đôi tay đột nhiên bóp chặt, hô hấp trở nên nặng trĩu, chợt, lại đập thật nhanh.

Đây là lời hắn từng nói, cô lại nhớ được lời hắn từng nói...

Thanh Điều, là chân thật tồn tại sao?

Không có giờ phút nào lại muốn biết kết cục của cô như lúc này, hắn bức thiết mà khát vọng lật xem.

Trang giấy mỏng manh báo hiệu câu chuyện sắp đi vào kết thúc, hình ảnh thay đổi, biến thành một căn phòng chứa máy móc công nghệ cao.

Thì ra bọn họ về đến một căn cứ lớn, nơi đó còn chưa bị zombie công phá, nhưng đã tràn ngập nguy cơ. Trong căn cứ có một vị tiến sĩ từng có danh vọng ngang hàng với tiến sĩ diên cuồng, tức là người trước kia nhờ bọn họ đi tìm dữ liệu ban đầu, dữ liệu ban đầu đã được bọn họ thành công mang về, còn dư lại là thời gian nghiên cứu, đáng tiếc không ai có thể nói rõ cần nghiên cứu bao lâu. Nếu như không có người ngăn chặn zombie, căn cứ một khi bị công phá, thành quả nghiên cứu tất nhiên sẽ bị hủy trong phút chốc.

Nhưng mọi người như đã đánh mất mọi hi vọng với thế giới này, không ai cảm thấy mình còn có tương lai, mặc dù sống qua một ngày, hai ngày, ba ngày... Rất nhanh, ngày bọn họ từ vọng sẽ đến, đó là ngày thế giới chân chính diệt vong.

Trong căn phòng công nghệ cao đặt một cái máy trông giống vỏ trứng, bề ngoài hình bầu dục, từ trong vết nứt mở ra một cái nắp.

Thanh Điều nằm vào.

Tay phải của cô vẫn bị Tất Phương nắm chặt, thật lâu không chịu buông ra.

"Kỳ thực tôi rất vui." Cô nhìn hắn nói, "Tôi không phải người cản trở trong đoàn."

Hắn một lần nữa xoa xoa tóc cô, "Cậu đương nhiên không phải." Hắn và cô nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng hắn vẫn cúi đầu, khẽ hôn lên trán cô, "Ngủ ngon, người đẹp say ngủ của tôi."

Nàng nhẹ nhàng cười rộ lên.

Trách nhiệm nặng nề như vậy đặt trên người cô, ngay cả cô cũng cảm thấy nặng trĩu, nhưng lời nói của hắn đã hòa tan sự sợ hãi trong cô.

Tất Phương lùi lại, tiến sĩ thao tác bàn điều khiển máy móc, cái máy chậm rãi khép lại.

"Siêu năng lực của cô ấy không phải chỉ phối màu sắc, hoặc nên nói không chỉ chi phối màu sắc." Tiến sĩ nói, "Ban đầu Bạch Trạch lấy cho cô ấy danh hiệu Thanh Điều, chắc hẳn đã phát hiện chuyện này. Cái máy này có thể giúp siêu năng lực của cô ấy phát huy trọn vẹn."

Tất Phương nhìn máy móc dần dần toả sáng, không nhúc nhích, giây lát sau, mới cười cười, "Siêu năng lực của cậu ấy hẳn là cười ngây ngô rồi."

Tiến sĩ lại gật đầu: "Không sai, siêu năng lực của cô ấy nói chuẩn xác nhất hẳn là nương nhờ sức mạnh của sắc thái, "đánh thức" sự tốt đẹp trong đáy lòng mỗi người."

Thanh Điều ở bên trong cái máy nên không nghe thấy lời của bọn họ, trước mắt cô là một màu trắng trống rỗng, sau khi máy móc khởi động, siêu năng lực của cô như bị kích phát ra, màu trắng đơn điệu đột nhiên quay vòng, vô số sắc thái chen lẫn xuất hiện, lại liều mạng tràn vào lỗ xoáy trên đỉnh.

Hình ảnh đã biến mất rất lâu trong ký ức cô đột nhiên hiện ra ở trước mắt.

Zombie xuất hiện, tứ tán thoát đi gia tộc, ba mẹ liều mình bảo vệ, mẹ bị zombie găm nhắm, đôi mắt tuyệt vọng của ba... Khoảnh khắc ý chí của ba chống cự cứu chữa, cô cố nén bi thương, kích phát ra siêu năng lực.

Mà thời khắc này, hồi ức lần nữa trở về, cô sẽ không quên khoảnh khắc mà cô gieo xuống niềm tin đó.

Tất cả chấp nhút và niềm tin bị kích phát, máy móc hình bầu dục phát sáng rực rỡ!

Cô dùng phương thức thiêu đốt sinh mệnh để tiêu hao siêu năng lực, mà thời điểm sức mạnh tiêu hao hết, cô lâm vào ngủ say.

Nét vẽ bình thân mà ngay ngắn đóng khung khuôn mặt ngủ say của cô, nhắm mắt lại, yên tĩnh mà điềm mỹ.

Khương Thiên Diệp bỗng dưng nhéo nhăn trang giấy, như là không thể tin được mọi thứ mà nội dung đang diễn tả...

Thanh Điều chết?

Không! Hắn không tin cô sẽ chết!

Hắn vội vàng lật tới trang cuối. Giấy phút hình ảnh đập vào mi mắt, đột nhiên khiến hắn nín thở.

"Sao vậy sao vậy?" Lý Thủ phát hiện hắn cả buổi vẫn không cử động, không khỏi ghé đầu qua, ngay lúc ánh mắt chạm đến hình ảnh, hắn cũng phát ra tiếng thán phục.

Quyển sách này luôn vẽ cảnh tận thế tàn khốc, sắc điệu trắng đen càng nổi bật sự lãnh khốc và nặng nề của nó.

Nhưng ở trang cuối cùng, sắc thái xán lạn miêu tả trên trang giấy cứng, cứ như một tờ áp phích tuyên truyền: Một bầu trời như được gột rửa, bãi cỏ xanh nhỏ xuống giọt sương, dòng sông trong vắt uốn lượn chảy xuôi, gió nhẹ khẽ phất, đám người dờ dẩn đang thán phục mà nhìn cảnh tượng trước mắt, đây là cảnh tượng đã không còn nhìn thấy từ lúc gặp tận thế, trong lòng bọn họ phảng phất có một mầm xanh lặng lẽ đâm chồi.

Một trang màu quá sức bình thường, lại khiến người ta cảm nhận được sức sống sục sôi, và niềm sung sướng khó diễn tả thành lời.

Lý Thủ vui vẻ vỗ vai hắn, "Xem ra là một kết thúc rất tốt ha."

Khương Thiên Diệp thả nhẹ hô hấp, khẽ gật đầu một cái.

*

Trong phòng học trống trải.

Các sinh viên đã tan học đi nhà ăn ăn cơm, chỉ có Khương Thiên Diệp còn ở lại, chống cằm không biết đang suy nghĩ gì, tiện tay viết vài nét lên cuốn vở.

Ở cửa đột nhiên xuất hiện một người, do dự một lát, kêu tên hắn: "Khương Thiên Diệp."

Hắn không khỏi ngẩng đầu, nhìn thấy người kia, ngẫm nghĩ chốc lát mới không xác định hỏi: "Phương Nhiễm?"

Phương Nhiễm gật đầu, đi tới bên cạnh hắn, lấy hết dũng khí nói, "Tôi có việc muốn nói với cậu, chúng ta có thể đổi địa điểm không?"

"Chuyện gì?" Hắn vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, thấy Phương Nhiễm có vẻ xấu hổ, không khỏi đứng lên, "Nếu như không nói, vậy tôi đi trước."

"Chờ đã ——"

Phương Nhiễm lên tiếng ngăn cản, sau đó như là hạ quyết định gì, nói cực nhanh: "Tôi không biết cậu có phát hiện không, nữ sinh ở bên cạnh cậu lúc trước có vấn đề đấy! Lần trước tôi ở phòng y tế nhìn thấy tay của cô ấy chạm vào Văn Anh, lại hóa thành một thể với Văn Anh." Nói xong, Phương Nhiễm run rẩy một cái, "Thật đáng sợ, giống như cô gái đó là linh hồn rời khỏi thể xác của Văn Anh vậy... Cậu không cảm thấy cậu ấy rất lạ thường sao, trong trường làm sao có thể giữ người như vậy? Bằng không, chúng ta báo cảnh sát đi?"

Khương Thiên Diệp nghe lời nói hoang đường của Phương Nhiễm, lại như đang nghe kể chuyện.

Hắn cười nhạt, "Cậu đang đùa à?"

"Lẽ nào cậu không cảm thấy kỳ quái sao, tại sao Văn Anh sẽ mê man không rõ lý do? Lúc cậu ấy mê man, nữ sinh kia xuất hiện, đến khi cô gái đó biến mất, Văn Anh liền tỉnh lại!"

Khương Thiên Diệp hơi ngây người.

Chính lúc này, điện thoại của hắn reo vang, hắn tiếp nhận cuộc gọi, "A lô?"

"Khương Thiên Diệp, Anh Anh tỉnh lại rồi!" Âm thanh của Hạ Nghi trở nên thoải mái mà vui mừng được truyền ra từ một đầu khác, "Vị thầy thuốc mà cậu mời tới cũng nói không có chuyện gì, về sau hẳn là sẽ không như vậy nữa. Bây giờ cậu ấy sức sống lắm, nhất định đòi xuất viện, nói muốn ăn cơm ở căn tin trường, cậu nói cậu ấy có phải bị thần kinh không! A lô, cậu có nghe không đây --"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (13)

Edit: Thiên Tình

Âm thanh của Hạ Nghi không nhỏ, truyền đến tai Phương Nhiễm, cũng có thể bắt được vài chữ: Văn Anh, tỉnh rồi, xuất viện...

Phương Nhiễm giật mình, lập tức nói: "Cậu xem tôi nói có đúng không, lúc trước tôi còn tỉnh cò gặp cậu và nữ sinh kia ở trung tâm mua sắm, bây giờ có phải cô ấy lại biến mất nữa rồi không? Cô ấy vừa biến mất, Văn Anh liền tỉnh! Tôi biết nói như thế nghe có vẻ rất mơ hồ, cứ như tình tiết trong tiểu thuyết hay truyện tranh vậy, nhưng, nhưng mà -- Cậu thật sự không cảm thấy kỳ quái chút nào sao?" Đến phút cuối, Phương Nhiễm cắn răng nói.

Khi xưa cô đã từng như vậy, bỗng dưng bị chọn thành thần sử gì đó, nói trắng ra là, phải đi công lược nhân vật mục tiêu khác nhau ở mỗi thế giới, ban đầu cô cảm thấy chơi khá vui, bởi vì cô cũng thích xem tiểu thuyết, cũng từng ảo tưởng mấy kiểu xuyên qua thế này, đưa mình nhập vai vào những nữ chính kia cực kỳ đã nghiền, cho nên cô đồng ý rất nhanh.

Nhưng ban đầu cô lấy thái độ "thật mới mẻ" "thật thú vị" đi làm nhiệm vụ, nhưng hiện thực đã giáng một đòn cảnh cáo vào cô.

Thế giới thứ nhất của cô là ở cổ đại, tiểu thư danh giá, thân phận vượt trội, cuộc sống rất thoải mái, nhưng bởi vì cô xem thường, lấy thái độ của người tương lai đối đãi bọn họ, như một người ngoài cuộc, đến nỗi hành vi của cô hoàn toàn xuất phát từ tính cách của mình, khác xa nguyên chủ, bị nha hoàn của cô báo đến trước mặt cha mẹ, cha mẹ run sợ, lập tức mời đạo trưởng đến trừ tà. Khi không "khu trục" được cô ra ngoài, họ bèn giam cô trong nhà cả đời.

Do thời gian dài không đạt được gì, không gian phán định cô thất bại, mới ""cứu"" cô đi ra.

Nhưng cho dù cô điều chỉnh thái độ, cô cũng phát hiện mình căn bản không thể làm mỗi một nhiệm vụ một cách thành thạo được, vĩnh viễn đều sức cùng lực kiệt mới có thể qua ải, thậm chí chỉ có thể chấp nhận thất bại.

Cho nên sau thất bại trong việc mượn phóng viên và Internet chèn ép Văn Anh, cô chợt nghĩ, có lẽ có thể dùng những chuyện mình từng trải qua, đã kích Văn Anh.

Cô chưa bao giờ nôn nóng muốn cho một người tin tưởng trên thế giới này tồn tại dị đoan đến như vậy, cô từng liều mạng che giấu, vẫn cứ bị phát hiện, mà giờ đây...

"Đừng nói giờ". Khương Thiên Diệp không để ý đến tiếng gào to của Hạ Nghi, cúp điện thoại. Hắn nhìn Phương Nhiễm, mặt mày toát ra mấy phần sương lạnh, lạnh lùng vô cùng, "Đừng truyền bá tin vụn ra ngoài như vậy, cô ấy là cô ấy, Văn Anh là Văn Anh, cậu thích thêu dệt mấy câu chuyện thần quái cũng được thôi, nhưng đừng kéo bạn học của mình vào.""

Phương Nhiễm thấy hắn thu dọn tập vở trên bàn, sai bước muốn đi, lập tức sốt ruột, "Tôi không tin cậu thật sự không hoài nghi xú xiu nào, dù hai người họ không phải là một người, nhưng hành vi của cô ấy khác hẳn người thường, giữ kè như vậy ở bên cạnh, cậu không sợ sao --"

"Sợ gì?"

"Sợ họ hại cậu."

Khương Thiên Diệp dừng lại, quay đầu nhìn Phương Nhiễm một lần cuối cùng. Có lẽ hắn đang nghĩ tới ai, ánh mắt lạnh nhạt hơi dịu lại, lúc nhìn Phương Nhiễm, khóe môi vẫn còn một tia cười nhạt, ""Cho dù suy ngược lại, nếu thật sự như cậu nói, trên người họ có chỗ quái lạ, là cô hồn đã quý ở đâu đó. Nhưng tôi không hại họ, sao họ sẽ hại tôi? Họ vốn dĩ không phải như cậu nói... Quên đi, có nói nữa cậu cũng không hiểu.""

Vừa dứt lời, hắn lại lười tốn nước miếng, mặc kệ Phương Nhiễm rốt cuộc phản ứng thế nào, nhấc chân bước đi.

Phương Nhiễm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng rời đi của hắn mà ngẩn ra.

Tại sao?

Năm đó, cô cũng không hề có ý định làm hại cha mẹ, nhưng vẫn bị đối xử như vậy. Người trong không gian từng nói cho cô biết, những nhân vật mà các cô xuyên vào đều có ý nghĩ muốn bỏ mặc mạng sống của mình, hi vọng có ai đó có thể thay thế họ đi hết cuộc đời, vì thế dù cô hại ai, cũng sẽ không hại cha mẹ nguyên chủ.

Những người hoài nghi cô, nếu có thể kiên định giống như hắn, thì tốt biết bao.

Cô bỗng ngồi xổm xuống, trong căn phòng trống trải không người, gào khóc lên.

*

Rời khỏi phòng học, Khương Thiên Diệp đi thẳng tới thư viện.

Đúng lúc Lý Thủ cũng ở đây, hần lập tức làm ra một biểu cảm khoa trương, thốt ra "Nhìn không ra đại thiếu gia lại chăm chỉ đọc sách nha".

"Sao cậu lại tới đây?"

"Đến giục đại thiếu gia cậu đi ăn cơm đấy, gọi n cuộc đều không nghe máy, hôn cậu bay đi đâu rồi?"

"Gặp chút chuyện."

Hần không muốn nhiều lời, Lý Thủ cũng không hỏi nhiều.

Trên thực tế sau khi 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》 kết thúc, rốt cuộc không biết Thanh Điều là tử vong hay rơi vào trạng thái ngủ say, khiến sinh viên (đặc biệt là nam) trong trường kêu khóc thảm thiết, ai ai cũng trở nên kỳ lạ. Lúc trước Lý Thủ còn nói ""kết thúc tốt"", khi chính thức xem xong, suýt nữa khóc ngất. Hiếm thấy là, Lý Thủ lại mạnh dạn đưa ra ước muốn thâm kín của mình, muốn Khương Thiên Diệp mang bạn gái của hắn đến, để mình giải tương tư -- cũng tự lừa mình rằng Thanh Điều còn sống.

Mà phản ứng của Khương Thiên Diệp hoàn toàn bất đồng, cả người hắn giống như yên tĩnh lại, trước đây hắn cũng thường lười chuyển động, thuộc loại có thể dành cả buổi trưa ở trong phòng ngủ, nhưng khi đó hắn còn biết đọc truyện tranh, chơi trò chơi, chung quy không đến nỗi nhàn hạ, hiện tại ở đâu cũng ngăn người được, biểu cảm có chút mờ mịt, có vẻ như đang sa vào thế giới của chính mình.

Trong thư viện, có một bộ bút màu bày ở trên bàn, không biết ai bỏ quên, Khương Thiên Diệp thần thờ nhớ tới trang màu kia, ngồi xuống cạnh Lý Thủ.

Lời nói của Phương Nhiễm không phải không đi vào lòng hắn.

Phương Nhiễm cho rằng hắn không tin chuyện thần quái, nhưng trên thực tế, Thanh Điều là một nhân vật truyện tranh, bản thân việc nhân vật truyện tranh xuất hiện ở hiện thực vốn đã là một hiện tượng thần quái rồi, hắn là người tận mắt nhìn thấy nhiều lần, đã sớm chấp nhận mấy chuyện kỳ bí này. Phương Nhiễm nói tới ""dung hòa"", có thể là vì sự khác thường trên người Thanh Điều. Cái hắn phải lo lắng, là cần tìm người trông chừng Phương Nhiễm, đừng để cô nàng đồn đại khắp nơi.

Dù rằng Thanh Điều có lẽ sẽ không về được...

Mà trong lời nói của Phương Nhiễm, nội dung thật sự khiến máu hắn chảy ngược, tim đập nhanh hơn, chính là suy đoán dường như vô căn cứ của Phương Nhiễm: Thanh Điều và Văn Anh là cùng một người!

Đây là suy đoán đã lướt qua đầu hắn vô số lần, nhưng lần đầu tiên có người ở trước mặt hắn nhắc đến.

Thì ra ngoại trừ hắn, cũng có người nhận ra. Điều này như đang nói cho hắn, ý tưởng của hắn cũng không hẳn là bất hợp lý, nó có thể là thật!

Nhưng mà --

Khương Thiên Diệp vẫn mắt mát lác đầu, nhưng mà, làm sao có thể chứ?

Cũng như mọi lần, khi hắn dâng lên suy đoán thế này, hắn lại tự nói với mình, Thanh Điều chỉ là một nhân vật truyện tranh, còn Văn Anh là người bằng xương bằng thịt, đây chính là sự khác biệt về bản chất.

Lúc hắn đang suy tư, cuốn sổ bất tri bất giác đã bị hắn phác hoạ ra đường nét đơn giản.

Hình dáng của Thanh Điều hiện lên trang giấy, nhưng lại có chút khác biệt.

Lúc cô hào hứng phấn khởi, thích buộc tóc đuôi ngựa cao cao, khi muốn trầm tĩnh lại, thì tết thành bím tóc thả xuống trước ngực. Nhưng người trong bức vẽ, tóc dài tăn mạn tùy ý, rũ thẳng xuống eo nhỏ, ôn nhu lại mỹ lệ.

Cô từng nói, muốn thử cảm giác xõa tóc xuống.

Còn quần áo được vẽ, rất xứng với mái tóc dài kia, là món đồ mà cô vừa ý lúc đi dạo phố, nhưng không mua. Cô luôn mặc áo T-shirt quần ngắn, không phải vì cô thích, là do hoàn cảnh, mặc như vậy thích hợp chiến đấu nhất, nhưng con gái ai cũng thích chưng diện, cô cũng thích váy dài.

Khương Thiên Diệp không phải là tay vẽ chuyên nghiệp, biết vẽ cũng chỉ vì đọc nhiều truyện tranh, cố ý bắt chước vẽ vài lần. Nhưng lần này hắn vẽ đặc biệt trôi chảy, phóng phất trong đầu nghĩ gì, cây bút sẽ tự nhiên đi chuyên.

Vẽ xong, hắn liếc mắt nhìn bút vẽ, chưa nói gì, bên cạnh đã truyền đến tiếng thán phục.

Cái gã Lý Thủ này không biết đến gần từ lúc nào, tẩm tặc khen ngợi: "Loại này nha, không nghĩ tới cậu còn có bản lĩnh này, đây là Thanh Điều phải không, vẽ thật đẹp!" Không đợi Khương Thiên Diệp phản ứng lại, Lý Thủ lại cười thọc hắn, "Hãy, cậu có còn nhớ trước đây cậu từng nói gì không? "Ngoại trừ tướng mạo còn có thể làm gì"? Bây giờ nhìn lại, người ta chỉ bằng tướng mạo đã làm cậu chết mê chết mệt rồi..."

Khương Thiên Diệp không lên tiếng.

Lý Thủ không được đáp lại, nghiêm túc nhìn hắn cả buổi, đột nhiên thờ dài, "Nói thật, hai ngày nay mình thấy cậu cứ mất tập trung sao ấy, không ở thư viện thì ở phòng học, cơm cũng không ăn, rốt cuộc bị sao vậy, thất tình?"

Khương Thiên Diệp lác đầu.

"Không lẽ cũng giống như mình, vì Thanh Điều à?" Lý Thủ kinh ngạc.

"Không có gì đáng nói." Khương Thiên Diệp né tránh, nói: "Mình đi ăn cơm, cậu ngồi ở đây đi, giữ đồ giùm mình."

"..."

Được, thế này mà còn không phải thất tình, hần cất cổ cho Khương Thiên Diệp xem. Trời đất bao la thất tình lớn nhất, Lý Thủ thấy Khương Thiên Diệp như vậy cũng không nói nữa, đành phải phát phát tay tò về xua đuổi, "Đi đi."

Cơm trong căn tin không hẳn là ngon, vào giờ này đã rất ít người đến, Khương Thiên Diệp đi vào, vừa vận Văn Anh đi ra, hai bên gặp thoáng qua, hần dường như nhận ra cái gì, quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của ai nữa.

Bởi vì chuyện của Thanh Điều, hấn hoảng hốt như vậy đã không phải lần đầu.

Hấn xoa trán, cũng chẳng có khẩu vị, đi đến cửa sổ qua loa kêu một tô mì, cũng chỉ ăn được hai, ba ngụm. Chẳng qua ăn trưa xong, máu cung cấp đến dạ dày, vẫn khiến người ta sinh ra mấy phần mệt mỏi.

Nhưng khi trở về thư viện, nhìn thấy màu sắc được tô trên cuốn sổ, những mệt mỏi kia liền bị quét sạch.

Cả người hấn phảng phất đông cứng lại, mãi đến khi Lý Thù thấy lạ, hỏi "làm sao vậy?", hấn mới hơi phản ứng lại.

"Ai tô màu!" Hấn cầm cuốn sổ, âm thanh bất giác khẽ run, có chút không dám tin tưởng. "Ai?"

Làm sao có người có thể tô màu cho bức tranh này được như thế, ngoại trừ Thanh Điều, không ai biết được cô ấy muốn dây cột tóc có màu gì, thích chiếc váy có kiểu dáng gì, giày có hoa văn gì...

Ngoại trừ Thanh Điều!

Lý Thù giật thót, tưởng Khương Thiên Diệp đang nói đến việc mình không giữ đồ, làm cho người khác đụng vào: "A Diệp xin lỗi nha, tại mình thấy..."

"Đừng nói nhảm! Nói, là ai!"

Không biết vì tức giận hay do cảm xúc bùng nổ, mà vành mắt hấn đỏ cả lên, khí thế lập tức áp đảo Lý Thù, Lý Thù vô ý thức trả lời: "Là Văn Anh..."

Văn Anh.

Không phải Thanh Điều, hi vọng của hấn như là đột nhiên tan biến.

Nhưng giây tiếp theo, mỗi một hình ảnh lướt qua đầu, lại như toát ra một ngụ ý.

Văn Anh, Văn Anh, Văn Anh...

Hấn lui một bước, sau đó như là bị ấn công tắc, phút chốc xoay người, trong tiếng sột ruột hô của Lý Thù ở phía sau, hấn chạy ra ngoài như một cơn gió.

Bóng dáng của cô nữ sinh chỉ vừa đi xuống bậc thang, khoảng cách không xa.

Hình như nhận ra sau lưng có người đuổi theo, hoặc phảng phất tâm ý tương thông, lúc hấn cách còn mấy bước, cô xoay người.

Trên người cô mặc áo sơ mi trắng, phía dưới là chiếc váy dài màu lam sẫm, tóc dài buông xõa, trong ngực ôm vài cuốn sách. Gió nhẹ phất qua, thổi bay mái tóc của cô, cũng như phất vào lòng hấn.

Trang phục cơ hồ giống hệt trong bức vẽ, khiến tim Khương Thiên Diệp đập như nổi trống, bất giác lại đến gần một bước.

Hai người dường như đối diện nhìn nhau thật lâu.

Sau đó, cô lên tiếng chào hỏi: "A Diệp?"

"Thật sự... là cậu?" Hô hấp của hấn nhẹ như không, đáy lòng vẫn có ngàn vạn âm thanh đang kêu gào, hấn khẳng định đã nhìn nhầm! Hấn nhất định sẽ thất vọng!

Nhưng cô như là phản ứng lại, cơ hồ trong nháy mắt, cô đã hiểu lời mà hấn thật sự muốn biểu đạt.

Thế là, vẻ mặt của cô cũng bắt đầu biến hóa, ý cười nhẹ nhàng lộ ra, có một chút thông minh và nghịch ngợm độc nhất của Thanh Điều.

"Là tôi nha." Ánh mắt cô và hấn đan vào nhau, "Tôi luôn chờ cậu... Nhưng phản ứng của cậu thật chậm chạp."

"Tôi..."

Hấn rung động không ngớt, vẫn cảm thấy khó mà tin nổi, nói không nên lời.

Cô bèn hỏi: "Cậu đã quên tờ giấy mà tôi đưa cho cậu sao?"

Hấn đương nhiên nhớ tờ giấy đó, nó luôn được đặt trong bóp da của hấn, cất giữ như báu vật.

Trên đó viết lời từ biệt cuối cùng của Thanh Điều ——

"Chờ mong gặp cậu lần nữa."

Cần như cùng lúc, miệng cô thốt ra câu nói y hệt, sau đó, cô nhẹ nhàng nháy mắt với hấn.

Phương Nhiễm yếu quá, không hợp làm thần sử, chả bù với Mị Hề (͡° ͜ʖ ͡°)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Big bang! Scandal bùng nổ (1)

Edit: Yến Tử, Thiên Tinh

Beta: Thiên Tinh

Khương Thiên Diệp và Văn Anh ở bên nhau.

Tin tức vừa truyền ra, như cục đá ném vào mặt hồ, nhấc lên sóng lớn, thành đề tài cho các sinh viên bàn tán. Nói là khó mà tin nổi cũng không hẳn, Văn Anh ít ra cũng xinh đẹp, hai người đứng chung khá xứng đôi, nhưng nếu theo lý thì dĩ nhiên còn kém một chút, bởi vì giai cấp bất đồng, thường ngày không thấy bọn họ có giao thiệp, cũng không nghe được đồn đại liên quan tới bọn họ. Đột nhiên tin tức nổ ra, quả thật làm người ta giật nảy mình.

Nhưng ngẫm lại, Văn Anh có mối quan hệ thân thiết với Hạ Nghi, mà Hạ Nghi không phải thuộc nhóm Khương Thiên Diệp sao, xem ra bọn họ đã sớm bí mật qua lại.

Nào ngờ, trong rất nhiều người, Hạ Nghi mới là người giật mình nhất!

Cô nàng đột nhiên vỗ bàn, đứng lên quát to: "Tôi không đồng ý!"

Âm thanh cao vút lập tức khiến phân nửa người trong thư viện quay đầu nhìn lại.

Khương Thiên Diệp khoác tay lên trên ghế dựa của Văn Anh, lười biếng ngẩng đầu, chỉ tặng cho Hạ Nghi một chữ: "Hừm?" Sau đó hần đã bị bạn gái vút qua một ánh mắt "câm miệng".

Quả nhiên một giây sau, Hạ Nghi liền xù lông lên.

"Loại đàn ông này có gì tốt?" Hạ Nghi chất vấn, thấy Văn Anh dùng tay ra hiệu mới miễn cưỡng hạ giọng, nhưng vẫn căm giận nói, "Chỉ biết ra vẻ ta đây, yêu bản thân mình, thích mịa mai người khác, không nể mặt ai, tính tình đại thiếu gia... Cậu phải tin mình, mình với cậu ta lớn lên cùng nhau, mình còn không biết cậu ta có khuyết điểm gì sao?!"

Mất thấy bạn trai sắp chịu hết nổi muốn chế giễu lại, Văn Anh nghiêng người hôn lên mặt hần một cái, thành công ngăn cản cử động của hần.

Hạ Nghi tròn mắt ngoác mồm, ngay cả Khương Thiên Diệp cũng ngây ngẩn.

"Mình chỉ thích sắc đẹp của cậu ấy thôi." Cô ngồi ngay lại, cắn ống hút, nở nụ cười với Hạ Nghi, "Cho nên cậu đừng lo lắng, trừ phi cậu ấy tuổi già sắc phai, hoặc là ngày nào đó bị huy dung, mình sẽ cân nhắc chuyện "đá" cậu ấy."

Khương Thiên Diệp vô ý thức giơ tay sờ mặt, không biết là đang cảm nhận nụ hôn vừa rồi, hay đang tưởng tượng dáng vẻ tuổi già huy dung của mình.

Hạ Nghi không lên tiếng hồi lâu, sau đó vẻ mặt tức giận, căm thù nhìn Khương Thiên Diệp.

Văn Anh ở trước mặt Khương Thiên Diệp, tươi cười động viên Hạ Nghi: "Dù sao, bằng hữu là suốt đời, đàn ông thì khó nói, cậu sợ cái gì?"

"Có đạo lý!" Mất Hạ Nghi sáng ngời, lập tức lấy điện thoại ra, "Bên mình còn nhiều trai chất lượng cao lắm, đều là người quen biết, mình không tiện xuống tay, bây giờ giới thiệu cho cậu ngay."

"Này --"

Khương Thiên Diệp ôm Văn Anh lại đây, động tác bá đạo lộ ra ham muốn chiếm hữu, ghé vào tai cô mà nói, "Cái cô nàng dở hơi đó vừa nghe thế đã hòa theo, cậu nói mấy cái này cho cậu ấy làm gì?"

Cô quay đầu, lặng lẽ cười: "Ngốc, cậu không cho cậu ấy chút việc để làm, định chờ cậu ấy nghĩ cách đền phá chúng ta sao?"

Chúng ta.

Hai chữ này đánh thẳng vào tim hần, và cả động tác thân mật, mùi hương trên người cô nữa, khiến hần trong phút chốc quên sạch oán giận.

Kỷ thực Khương Thiên Diệp cũng không biết tại sao, mình lại chấp nhận mấy chuyện thần quái thế này nhanh như vậy.

Có lẽ bởi vì, bất kể Thanh Điều hay Văn Anh, trong khoảnh khắc họ trở thành một người, khiến hần chợt nhận ra, cảm giác rung động mà họ mang lại là giống nhau.

Hần còn nhớ lúc giải thích những thắc mắc cho hần, cô từng nói.

Ban đầu hần còn chưa quá thói quen, mãi đến khi nhìn thấy cô quen cửa quen nẻo loanh quanh trong căn phòng thuê mà hần đưa cho Thanh Điều, từ trong ngăn kéo lấy ra ipad, ngã vào ghế sofa chơi trò ""Temple Run", hình ảnh trong đầu hần mới dần trùng khớp lại.

Sau đó cô nói với hần về ""kỳ ngộ"" của cô.

""Tôi vẫn tưởng bản thân xuyên vào truyện tranh..."" Cô ăn một múi quýt, vừa hồi ức vừa nói, ""Ở nơi đó được một thời gian, đột nhiên có một ngày lại trở về hiện đại, thoát đầu tôi tưởng là trở về, nhưng hoàn cảnh chung quanh rất kỳ lạ, ngay cả bản thân tôi cũng rất kỳ lạ...""

Điểm này rất giống với Thanh Điều, miệng không thích ngồi không, có cơ hội liền muốn ăn ăn.

Khương Thiên Diệp thật tự nhiên đưa tay đón lấy mấy hạt mà cô nhổ ra, sau đó cả hai đều sừng sốt, xoay mặt sang chỗ khác.

"Kỳ lạ thế nào?" Hần hỏi.

Cô ngẫm nghĩ, nói: ""Cảm giác không thể điều khiển chính mình, giống như trong mộng bị bóng đè vậy, tỉnh mà không tỉnh, chỉ có thể dùng ký ức và thân phận của Thanh Điều đi nói chuyện, làm việc. Nhưng mà ký ức là của Thanh Điều trong truyện, tính cách và tác phong lại giống tôi, rất kỳ lạ...""

Khương Thiên Diệp đắm chiêu.

Đây cũng là nghi vấn từ trước tới nay của hần, nếu cô chính là Thanh Điều, vậy tại sao không thể nói thật với hần? Lúc hần chung đụng với Thanh Điều, biểu hiện của cô đúng là Thanh Điều thực sự trong truyện, cũng không phải giả.

""... Rất phức tạp."" Hần nghe xong lời giải thích của cô, đưa ra nhận xét.

Cô cắn môi quýt, lặng lẽ nhìn hần một cái, "Vậy cậu tin không?"

"Ừm..." Hần trầm tư, từ trên xuống dưới từ trái sang phải đánh giá cô một lượt, lúc cô không nhìn được muốn đi, mới cười ngăn lại, chặn cô ở trên sofa, thấp giọng nói, "Nếu không thì, tôi tạm thời tin tưởng cậu đi, chờ ngày nào đó tôi bắt được sơ hở, lại tính sổ với cậu?"

Cô bị hần dồn lui đến trong góc, vẫn muốn cưỡng ép, "Tôi chính là tôi, cậu đừng hòng bắt thóp được tôi!"

Khác với một Thanh Điều thẳng thắn hoạt bát hay một Văn Anh dịu dàng bình tĩnh, đáng vẻ lết lút của cô đặc biệt đáng yêu, lòng hần hơi động, mà xui quỷ khiến thay cô lau đi nước quýt trên khóe môi.

Thực ra hần đã nghĩ kỹ rồi, đối với Thanh Điều, bản thân hần vốn có một sự rung động đơn thuần nhất. Dù cô có phải Thanh Điều hay không, hần vẫn cảm nhận được sự rung động giống như vậy từ trên người cô, mà cô sẽ không biến mất bất chợt như Thanh Điều.

Vậy là đủ rồi.

*

Phuong Nhiễm nhìn tin tức trên diễn đàn trường, sụp sụp mà cào loạn đầu tóc.

Lúc cô đang không khống chế được cảm xúc, màn hình máy tính bỗng dưng tối sầm. Cô gõ mạnh mấy lần, vẫn tối đen như cũ, ba giây sau, màn hình phát sinh biến hóa, cứ như game chơi bài tây vậy, từ phía trên ào ạt rót xuống rất nhiều tấm hình, rồi từ dưới này bật lên, này lên xong lại rơi xuống.

Những tấm hình này đều được chụp lúc cô làm công ở quán Karaoke. Sở dĩ chủ nhân của thân thể này liều mạng học tập lấy học bổng, là vì gia cảnh quá kém, đi học xong còn phải khắp nơi làm công để nuôi sống chính mình.

Bởi vì góc độ chụp, photoshop, cắt nối vân vân, tấm hình trước mắt nhìn rất không ổn, rất giống ảnh nong.

Cô dù sao cũng còn nhớ mình am hiểu kỹ thuật vi tính, lập tức triển khai một trận chém giết với đối phương, nhưng làm cô càng thêm thất bại chính là, cho dù là việc mà cô giỏi nhất, vẫn bại bởi người khác.

Phuong Nhiễm bị dồn ép đến mức muốn khóc, tro mắt nhìn những tấm hình khó coi đó đầy khắp màn hình, đầu óc rối bời, đoán không ra đối phương muốn đối phó cô thế nào. Nhưng đúng vào lúc này, phía dưới màn hình bỗng bốc lên một đám lửa, thiêu đốt tấm hình không còn một mống, dường như biểu đạt lập trường của người kia.

Sau đó mặt trên chiếu ra bốn chữ ngắn gọn: Người thua rời sân.

Cô ngây ngốc tại chỗ, phụt chốc, trong đầu lóe qua khuôn mặt của một người. Cô đột nhiên hiểu người kia là ai, cũng hiểu đối phương nói tới "người thua" là đang ám chỉ điều gì.

Nếu ngay cả sở trường của mình cũng thua, vậy cô còn gì đáng để so đấu?

Cô nhận thua.

Cùng lúc đó, Văn Anh nằm nhoài trên lưng Khương Thiên Diệp, nhìn hần nhàn nhã thoát khỏi máy tính của Phuong Nhiễm.

"A Diệp thật lợi hại." Cô không chút keo kiệt mà tán thưởng.

"Không có gì, nhìn không ra, trình độ của cậu ấy không tệ."

Cô chọc vào quai hàm của hần, "Sau đó thì sao? Cậu liền có hứng thú với cậu ấy à?"

"Đừng ghen." Hần nhướn mày, "Chẳng lẽ tôi không phải đang bảo thủ cho cậu?" Hần luôn lo lắng chuyện của Phuong Nhiễm, sợ Phuong Nhiễm sẽ tàn tin đồn ra khắp nơi, làm Văn Anh bị ảnh hưởng, vì thế thảo luận với cô có cần cảnh cáo đối phương trước hay không. Không nghĩ tới cô lại nghĩ ra chiêu này.

Tuy rằng lấy mấy chuyện vô căn cứ này uy hiếp người khác, hần cảm thấy không ổn lắm, nhưng Văn Anh lại nói: "Cậu yên tâm, nhìn đến sau cùng, cậu ấy sẽ hiểu."

Mục đích của cô căn bản không phải uy hiếp, mà là trực tiếp đã kích.

Cô không có ý tưởng đặc biệt nào với Phuong Nhiễm, ở tình huống bình thường, vì phòng ngừa sinh thêm rắc rối, khi nào cô đảm bảo được thân sự sa đoạ sẽ không thể tạo bất kỳ uy hiếp gì thì mới rời khỏi. Nhưng đối với Phuong Nhiễm, đối phương rất không có sức chiến đấu, làm cô cũng không hăng hái nổi.

Cô đã quan sát Phuong Nhiễm, cô gái này có vẻ là người chịu đựng thất bại quanh năm suốt tháng, mà đối phó kiểu người như vậy, đánh tâm lý là đủ rồi.

Không nghĩ tới chuyện của Phuong Nhiễm vừa giải quyết thuận lợi, Khương Thiên Diệp lại đột nhiên chuyển mặt qua.

"Tôi phát hiện cậu rất thích nằm trên lưng tôi."

Cô chớp mắt, "Cho nên? Cậu không muốn?"

"Không lẽ bởi vì cộng tác với cái người tên Tắt Phuong gì đó, cho nên thói quen..." Mắt hần híp lại.

Cô cắn môi, vẫn không nhìn được cười, "Cái gì mà Tắt Phuong gì đó, nếu tôi nhớ không lầm, cậu ấy là nhân vật truyện tranh mà cậu thích nhất đấy?!"

Bị Khương Thiên Diệp cù lét, Văn Anh cười ra tiếng. Cô không khỏi suy nghĩ, dùng nhân vật truyện tranh đi công lược hần tuy rằng đơn giản, nhưng trong truyện có vai nam chính quá được hoan nghênh, di chứng cũng thật nghiêm trọng.

*

Văn Anh vừa trở lại không gian, một bóng đen chợt chạy tới, làm cô sợ đến mức lùi lại.

Khi bóng đen đứng ở trước mặt, cô mới phát hiện đó là một bé trai xinh đẹp, chưa kịp tìm hiểu vì sao trong không gian lại tồn tại người thứ hai, cô liền nghe cậu bé này tỏ vẻ mất hứng thú mà thờ dãi: "Quá yếu."

Rõ ràng hắn chỉ cao đến vai cô.

"?" Văn Anh nhìn Z942121, "Tình huống này là sao?"

Bé trai kia cũng lười biếng mà ngẩng đầu nhìn qua, "Tôi đói bụng, có gì ăn không?"

Ánh sáng lạnh trong đôi mắt Z942121 chột lóe, thể mà lại trả lời vấn đề của hắn trước, "Không có."

Bé trai giờ ngón tay điểm lên người Văn Anh, lại có thể đẩy cô liên tiếp lùi về sau, "Vậy có thể ăn cô này không?"

Văn Anh: "..."

Lúc Z942121 chưa nói hết câu "Không thể", Văn Anh đã bùng nổ: "21 anh giải thích rõ ràng cho tôi! Thằng nhóc con này là ai?! Tại sao cậu ta có thể tiến vào không gian, không phải anh nói không gian chỉ cho phép tồn tại một người sao?"

Z942121 lúc này mới đặt tầm mắt lên người cô, "Nó chính là phần thưởng mà cô rút trúng khi hoàn thành nhiệm vụ thứ hai."

"... Con gấu trúc kia?"

Cô nhìn kỹ, mới phát hiện bộ dạng nhu nhược của bé trai này rất giống con gấu trúc béo kia, chân hắn hình như vẫn chưa biến hóa hoàn toàn, bộ vuốt màu đen lộ ra khỏi ống quần, thú vị nhất chính là dưới mắt hắn có một quảng thâm, như bị thiếu ngủ vậy.

"Nó đến từ một thế giới thú nhân, nguyên hình là gấu trúc, nhưng có thể biến hóa thành hình dạng con người. Mặc dù dựa theo hình dáng trưởng thành để phân chia, nhưng ở thế giới của bọn họ, nó cũng là một nhân vật cường hãn."

"... Cho dù cậu ta là Transformers cũng chẳng giúp gì được cho nhiệm vụ của tôi."

Mạnh thì đã sao? Chẳng lẽ bảo thằng nhóc đánh ngất hết mọi đối tượng, rồi cô đi "hấp diêm" từng người á?

Hay là hóa thành thú cưng dễ thương vô đối, trước cô một bước, khiến đối tượng mê đắm đuối?!

"Trước hết nghe tôi nói, đối với thần sử, thường một thể sống chính là có thêm một trợ thủ, hắn có thể cùng thần sử tiến vào tiểu thế giới, bám vào một nhân vật trong đó. Khác với thần sử chính là, họ không thể tự khôi phục ý thức, thần sử phải tìm ra họ, mới có thể làm họ thức tỉnh."

Văn Anh suy tư.

"Nếu người mà hắn bám vào là mục tiêu nhiệm vụ thì sao?"

"Thời điểm hắn thức tỉnh, đồng nghĩa với nhiệm vụ hoàn thành."

Như vậy ngược lại cũng có lợi, cô giờ tay chọc mặt bé trai, thấy rất mềm, rất thoải mái liền chọc thêm vài cái, "Nhưng nếu tôi ngại tên này phiền phức, không muốn làm cậu ta thức tỉnh cũng được phải không?"

"Tùy cô quyết định."

"Được được được, vậy... lúc muốn tìm cậu ta, làm sao để tìm được?"

"Giữa hai người sẽ có cảm ứng, cảm ứng của hắn có thể sẽ mãnh liệt hơn, nếu ở trạng thái chưa thức tỉnh, có khả năng hắn sẽ gây ảnh hưởng cho cô, cô phải chuẩn bị tâm lý."

Văn Anh còn chưa kịp ngẫm nghĩ, bởi vì bị cô chọc quá mức, nhóc gấu trúc bèn tỏ vẻ kháng nghị, "ừ" một tiếng ngâm lấy ngón tay cô.

*

Phòng khách sạn, ánh mặt trời xuyên qua khe hở của bức màn, chiếu rọi những hạt bụi chìm nổi trong không khí.

Văn Anh vừa mở mắt, chỉ cảm thấy cả người chói chang nặng nề, thân thể theo phản xạ mà duỗi eo, còn chưa tỉnh táo đã nghe thấy bên gối vang lên tiếng chuông. Cô bắt đầu tiêu hóa tin tức về thế giới này, đồng thời tiếp điện thoại: "A lô?"

"Chị, chị đang ở đâu? Hôm qua em tìm chị cả đêm, gọi điện thoại chị cũng không nghe, gấp chết em rồi!" Giọng nữ thanh thúy từ đầu bên kia truyền ra.

Văn Anh vừa mở miệng, đột nhiên, một cánh tay cường tráng từ trong chăn đưa ra, vắt ngang chặn ôm lấy cô, đồng thời đoạt đi điện thoại bên tai cô.

Âm thanh của người đàn ông này khàn khàn, có vẻ mơ hồ, "Mới sáng sớm, ồn cái gì..."

"Chị --" Đầu bên kia điện thoại lập tức hét lên, "Sao bên chị lại có giọng đàn ông! Bây giờ là lúc nào rồi!"

Tiếng hét chói tai đánh thức thần trí, hiệu quả nhanh chóng, người đàn ông đó đột nhiên mở mắt, cùng Văn Anh nhìn nhau.

"Mợ nó!" Hắn tuyệt vọng mà cúi mặt xuống.

Văn Anh không quản hành vi trở mặt không nhận người của hắn, mặc cho hắn bò dậy, thay quần áo của mình, cô nhân cơ hội sắp xếp lại tin tức nhiệm vụ.

Trước khi tới đây, 21 đã nói với cô, nhiệm vụ ở thế giới này là nhiệm vụ đặc biệt, nơi này không có thần sử sa đọa, nhưng so ra lại càng phiền phức hơn.

Bởi vì đây là nhiệm vụ thất bại của một thần sử khác, nói ngắn gọn, cô tới đây chính là giúp đối phương thu dọn cục diện.

Bối cảnh của thế giới này cũng là giới giải trí, khác với thế giới đầu tiên, ở đây thân phận của cô là một người đại diện. Lúc trước, thần sử tiền nhiệm bị cấp trên bắt phải nhường một nam minh tinh nổi tiếng do một tay cô ấy nâng đỡ cho người khác, hơn nữa bị "lưu đây" đến công ty quản lý nghệ sĩ dưới trưởng tổng công ty, trong cơn tức giận, cô ấy lập tức nộp đơn từ chức.

Tỉnh ra, năng lực của đối phương xác thật không kém, dùng tám năm nâng đỡ nam mình tỉnh Dương Sâm đến vị trí ảnh đế, bắt được giải Kim Giác danh giá.

Chỉ tiếc cô gái này quá chú trọng sự nghiệp mà chênh lệch nhiệm vụ, lại còn yêu Dương Sâm. Tình yêu của cô ấy không giống với tình yêu mà Văn Anh biểu hiện ra lúc cô nhập tâm sấm vai, Văn Anh là lấy nhân vật mình đang hóa thân đi yêu đối phương, còn cô ấy là tự mình thích mục tiêu nhiệm vụ của thế giới này, khiến toàn bộ nhiệm vụ tuyến khác đều đình trệ.

Nếu cô ấy chuyên tâm công lược một người thì cũng được thôi, cùng lắm thu được tín ngưỡng lực ít một chút, sẽ không chịu trừng phạt.

Nhưng vì cô ấy xem nhẹ sự tồn tại của các nhân vật khác, khiến Dương Sâm cũng bị người đại diện bên đối địch cướp mất. Mà bản thân Dương Sâm đối với chuyện này cũng không quá phản kháng, thậm chí còn cho rằng cô ấy quản lý quá mức nghiêm khắc, làm hắn cảm thấy mỗi một người không chịu nổi, đưa quan điểm "Trước tiên tách ra một thời gian, thử xem những người khác cũng tốt". Cô ấy tuyệt vọng, mới bị không gian triệu hồi.

Sau đó Văn Anh đã bị đá lại đây.

Còn người đàn ông ở trên giường...

Văn Anh quay đầu qua, đây là một người đàn ông khá là hấp dẫn, ngũ quan anh tuấn, cơ bắp rõ ràng, tỉ lệ đáng người hoàn mỹ. Bây giờ hắn đang để trần nửa người trên, cúi đầu mà đeo dây thắt lưng, nhận thấy được tầm mắt của Văn Anh, hắn thoáng nghiêng đầu, môi mòng nhếch lên, tà khí vô hạn, "Không sờ đủ?" Cả người phát ra hormone khiến người ta mặt đỏ tím đập.

Thật đúng là lỗ vốn mà!

Cô ngay cả sờ cũng chưa sờ qua, như thế nào lại tính là sờ đủ chứ?

Cô gấp một cái, thật sự vươn tay mà sờ soạng hắn một phen, dưới ánh mắt kinh ngạc của đối phương, cô nói, "Đúng vậy, không sờ đủ." Cũng không thêm quần hắn, cô bắt đầu đi nhặt quần áo của mình.

Ký ức về nhân vật này xuất hiện, là một trong số đối tượng nhiệm vụ, Giang Khác, bạn tốt của Dương Sâm, nhưng hai người lại ở hai công ty cạnh tranh nhau. Dương Sâm ở Ngôi Sao Giải Trí, hắn ở Hoàn Đệ Ảnh Nghiệp, khác với Dương Sâm là hắn khởi nghiệp còn sớm hơn cả Dương Sâm, nhưng vẫn chỉ phát triển ở màn ảnh nhỏ, khiêu chiến ở mảng điện ảnh đều thất bại.

Văn Anh trầm nghĩ, với khuôn mặt và khí chất thế này, chẳng trách phần lớn fan đều là mấy cô nữ sinh thích ha hét.

Văn Anh xử sự hào phóng như vậy, về mặt hắn lại trở nên rối rắm, "Chuyện tối hôm qua..."

"One night stand, tôi hiểu mà."

Lại nói, đây quả thật là một vụ tình một đêm "thuần túy", cả hai đều ở quán bar uống say, ngày thường từng gặp mặt, nhưng hai bên chường mắt nhau, hề thấy mặt là phải cãi cọ vài câu, thế mà mơ mơ màng màng lại lẫn chung một giường.

Không biết tại sao, nhà gái sông phẳng như thế, làm Giang Khác bỗng dưng cảm thấy... bức bối.

Nhưng nếu đã nói rõ, với trình độ quen biết của bọn họ cũng không có gì để nói, hai người mặc quần áo xong, liền tách ra mà đi.

Ngay khi Văn Anh bước ra khỏi khách sạn, đèn flash "răng rắc răng rắc" vang lên không dứt, cô bị chắn ở cửa.

*

"Tai tiếng của người đại diện vàng Văn Anh bị lộ ra ánh sáng, Văn Anh một đêm ngủ tám nam, tin tức sốt dẻo!"

"Danh sách "săn" người đẹp của nữ vương suu tập tem giới giải trí: Dương Sâm, Giang Khác, Hứa Hòa Quân..... Nhìn thử xem, hôm nay lão công của các bạn bị đã ngủ chưa?"

"Văn Anh hot trong một đêm, nhân khí sánh ngang một tiểu hoa đán nổi tiếng!"

Trong khi các nhà truyền thông tranh nhau đưa tin, trên mạng lại kêu khóc không ngừng, fan của các tiểu thịt tươi vốn đang cầu véo nhau, giờ khác này đột nhiên đoàn kết, cùng nhau ngăn chặn việc Văn Anh những chăm idol của họ!

Mọi người mắng cô "đạo đức suy đồi", đồng thời, cũng có rất nhiều người lên tiếng trừ chọc hâm mộ.

"Bây giờ đây là con đường tốt nhất để tiếp cận nam thần sao?"

"Mọi nó, tui cũng muốn làm người đại diện, tui cũng muốn ngủ nam thần!"

Trong văn phòng, tiểu trợ lý Vân Âu ném báo chí đến trước mặt Văn Anh, thật muốn dùng sức lay tỉnh cô gái trước mắt này, "Chị, chuyện lớn rồi, chị mau nghĩ cách đi!"

"Nói không sai mà, đều là nói thật." Văn Anh nhìn tiêu đề to tướng trên báo, đồng thời cũng chú ý tới ảnh chụp khi cô lộ diện ở khách sạn đi kèm.

Dáng người của thân thể này xấp xỉ với người mẫu, nói đơn giản chính là gầy, ngực phẳng, là một giá treo quần áo điển hình, mặc quần áo nhún nhún lên người, cũng có thể bày ra bảy phần khí chất. Cúc áo sơ mi gái không chút cầu thả, lộ ra hơi thở cấm dục, hơn nữa đôi mắt kia bình tĩnh mà lạnh nhạt, có vẻ lãnh đạm vô cùng.

Ai có thể nghĩ đến dạng người như vậy, ở trong tối lại sa đọa thành như thế.

Nói đến Văn Anh lại thấy đau đầu, thân sự tiền nhiệm thích Dương Sâm, lại ép buộc mình phải làm tròn bốn phận mà hoàn thành nhiệm vụ, thế là cô ấy dùng thân phận người đại diện đi "quy tắc ngầm" -- Đây cũng là nguyên nhân làm cô ấy không dám thổ lộ với Dương Sâm.

Làm tròn bốn phận cái con khi!

Cô vốn đang nghĩ nên xử lý quả mìn này thế nào, không nghĩ tới cô chưa kịp xuống tay, nó đã nổ trong hôm đó.

Cũng may ngày đó cô không bị chụp chung một khung hình với Giang Khác, những thứ trên mạng phanh phui đều là những cử chỉ ám muội giữa cô và một ít người mới không mấy tiếng tăm. Chẳng qua phàm là sao nam từng có tiếp xúc với cô đều bị đưa lên "bảng săn", Giang Khác cũng không thể chạy thoát.

Vân Âu đương nhiên biết tính tình của cô, hòa khí chột hạ xuống phân nửa, vẫn nhin không được mà bĩu môi, "Dù đây là nói thật, cũng không thể nói như vậy. Việc này chắc chắn là Liễu Y làm! Cô ta đã chường mắt chị từ lâu, lần trước đoạt Dương Sâm, lần này bóc mẽ chị, lần sau không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa."

Ban đầu Ngôi Sao Giải Trí có ý giữ lại Văn Anh, nhưng việc này vừa lộ ra, đường lui lập tức bị chặn đứt.

Văn Anh đắn đo suy nghĩ một hồi, nói với Vân Âu: "Em đi giúp chị liên hệ với người bên Hoàn Đế, xem thử thái độ của họ."

"Ôi chào, Hoàn Đế?"

Lúc chị của cô làm ở Ngôi Sao, vì đoạt tài nguyên cho Dương Sâm, đã đắc tội hết những người ở Hoàn Đế, đột nhiên muốn đổi chủ, đối phương có thể rộng lượng mà kết nạp sao?

Văn Anh lại có suy tính của mình, "Có thể đối kháng với Ngôi Sao cũng chỉ có nó, hơn nữa..."

Nơi đó có ít nhất hai đối tượng nhiệm vụ.

*

Một bên khác, Liễu Y trong miệng Vân Âu, người từng là đối thủ của Văn Anh trong công ty, cũng truyền tin tức cho Dương Sâm.

"Không nghĩ tới Văn Anh lại âm thầm làm chuyện như vậy... Từng là đồng nghiệp, cô ấy có khó khăn gì tôi còn có thể hy vọng giúp được, hiện tại cao tăng trong công ty đối với cô ấy không mấy hài lòng, nhưng tôi có biện pháp thuyết phục họ, hay cậu nói với cô ấy một tiếng xem sao?"

Liễu Y gửi tin, một lát sau, mới thu được hồi âm của Dương Sâm.

Chỉ có hai chữ ngắn gọn, "Không cần."

Cô cong môi cười, lại tiếp tục đánh chữ: "Việc cô ấy từ chức là do quá xúc động, có thể vì cậu bị phân đến chỗ tôi nên mới giận dỗi. Nếu tôi đi nói, có lẽ cô ấy sẽ tức giận hơn, tình nghĩa của hai người dù sao cũng không cạn, không bằng cậu khuyên nhủ cô ấy, có thể sẽ cô ấy sẽ nghe."

Lần này chờ thật lâu cũng không nhận được hồi âm, thẳng đến khi điện thoại vang lên, tiếng nói trầm thấp không cho phải bác truyền ra: "Đừng nhiều chuyện, cô quản lý tốt công việc của tôi là được."

"Được, tôi nghe cậu." Âm thanh của Liễu Y rất nhẹ, ôn nhu cực kỳ, "Tôi chọn cho cậu một bộ phim thương mại, kịch bản đã gửi đến hộp thư, cậu xem có thích hay không?"

Thái độ của cô hoà nhã, không vội vàng không bức bách, không giống Văn Anh như cái đồng hồ được lên dây cót, mỗi thời mỗi khác đều nhìn chăm chăm, một chút cũng không thể thư giãn.

Thần kinh của Dương Sâm bối vì công tác mà căng chặt hồi lâu, dần thả lỏng lại, giọng điệu cũng hòa hoãn không ít, "Được, lát nữa tôi sẽ xem."

Hoang nghênh đồng bọn mới của tui, Yến Tử! (づ￣ ³￣)づ

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Big bang! Scandal bùng nổ (2)

Edit: Yến Tử

Beta: Thiên Tình

Hoàn Đế Ảnh Nghiệp cũng rất do dự khi tung ra cảnh ôliu cho Văn Anh, tuy rằng trên mạng không thiếu người cắn hạt dưa hóng chuyện, nhưng tiềm quy tắc bị bộc lộ, vẫn ảnh hưởng tới danh tiếng trong ngành của cô.

Không còn kiên nhẫn kín nép khi muốn lôi kéo, lúc này thái độ của bọn họ đặc biệt cao ngạo, Vân Âu thay mặt Văn Anh đi vào đàm phán mà cảm tức không thôi, trở về liền dán hình nộm của đối phương lên tường ném phi tiêu.

Văn Anh truy hỏi, Vân Âu mới không tình nguyện mà thuật lại đối thoại: "Vừa mò miệng chính là xoi mói, nói là ngoại trừ Dương Sâm, chị cũng không thể lấy ranghệ sĩ nào nhìn được, còn không phải hào quang của Dương Sâm quá rực rỡ, con đường ngôi sao quá sáng chói mới áp hết người khác sao? Chẳng lẽ còn trông cậy có người thứ hai? Bọn họ rút cuộc có hiểu thành công của một người không thể tùy tiện bắt chước hay không đây!"

Văn Anh cười, cô nâng ly nước lên uống một ngụm, nói: "Chê bai đúng mức là dễ để bàn chuyện giá cả, em không cần nghe những lời phù phiếm từ họ."

Huống chi thực ra lời của đối phương cũng có lý, người tiền nhiệm luôn cho Dương Sâm tài nguyên tốt nhất, đãi ngộ của những người khác hoặc nhiều hoặc ít sẽ kém chút. Có thể nói cô ấy và Dương Sâm là thành tựu cho nhau, không có Dương Sâm sẽ không có người đại diện vàng này, không có cô ấy cũng không có ảnh đế Dương Sâm.

"Tại em giận quá, trước kia bọn họ cúi đầu khom lưng với chị, chẳng tên nào dám bước ra đòi co! Hiện tại thừa dịp chị sa cơ liền bỏ đá xuống giếng, thấy mà phát bực." Vân Âu lại oán giận vài câu, rút cuộc nhớ tới chính sự, từ trong túi lấy ra tư liệu, chuẩn bị nói kết quả cho Văn Anh.

Vân Âu tuy rằng tính tình trẻ con nhưng năng lực làm việc rất mạnh, vẫn luôn được Văn Anh tin cậy.

Hoàn Đế Ảnh Nghiệp ngay từ đầu đưa ra đãi ngộ của người đại diện cấp B, tức là có mức lương cơ bản của công ty, còn tiền hoa hồng của mình tính trước tiên phải nộp lên công ty sau đó mới căn cứ theo tỉ lệ nhất định mà phân chia. Đề nghị nhìn qua có vẻ hợp lý, trên thực tế cái gọi là "tỉ lệ nhất định" là mức rất thấp, không khác gì mức lương cố định của một nhân viên văn phòng bình thường. Với lý lịch của Văn Anh mà chỉ được hưởng đãi ngộ cấp B thì quả là bất nạt trắng trợn.

"Đãi ngộ cấp A là chắc chắn rồi, tiền hoa hồng của diễn viên thì trực tiếp chiết khấu, cụ thể sẽ căn cứ vào hợp đồng của diễn viên mà định đoạt, mấy chuyện này em đã bàn xong. Chẳng qua về chuyện diễn viên, bọn họ đưa ra một nan đề, nói là muốn xem thử bản lĩnh của chị..."

"Hừm?"

Vân Âu mở tờ liệu ra cho cô xem, "Ninh Kiều, khởi nghiệp là một ngôi sao nhí, từng hợp tác với rất nhiều diễn viên nổi tiếng, bởi vì cảm xúc phong phú, giỏi diễn khóc, rất cảm nhiễm người xem, là diễn viên trong hồi ức của rất nhiều người. Khó được chính là, hồi nhỏ hần lạnh lợi đáng yêu, khi trưởng thành vẫn sở hữu nhan sắc đỉnh cao, là ngôi sao nhí hiếm hoi đạt thì thành công, được truyền thông coi trọng."

Nếu mọi thứ tốt hết, cũng không tới phiên cô tiếp nhận, Văn Anh hiểu rõ điều đó.

Hoàn Đế đã nhượng bộ về mặt đãi ngộ, vậy ở phương diện diễn viên, đương nhiên sẽ không thoái mái như thế.

"Tuy nhiên?" Cô hỏi.

"Dù những thứ như diện mạo, tài nguyên, nhân duyên với khán giả đều được đảm bảo, nhưng cậu ta vẫn không nổi tiếng, một trong những nguyên nhân, đó là tính tình của cậu ta rất dễ đắc tội người khác..."

*

Trong một phòng tiếp khách tầng hai của Hoàn Đế ảnh nghiệp, sau khi được người đại diện cũ giới thiệu, Văn Anh và Ninh Kiều chào hỏi nhau.

Người đại diện này dùng khuôn mặt tươi cười mà nghênh đón, không biết có phải vì ném được củ khoai lang bóng tay này ra ngoài, cho nên tâm tình rất tốt hay không. Đầu tiên hần giới thiệu cho Ninh Kiều lý lịch sáng chói của Văn Anh, sau đó lại nói với Văn Anh: "Kiều Kiều của chúng ta chỗ nào cũng tốt, nhường cậu ấy ra tôi cũng tiếc lắm, nhưng mà nghệ sĩ quá nhiều, chiếu cổ không tới. Chúng tôi vẫn thường nghe danh của ngài, giao cậu ấy cho ngài, tôi cũng yên tâm."

Vân Âu suýt nữa trợn trắng mắt, đã thấy Văn Anh thăm hỏi Ninh Kiều.

Ngũ quan của Ninh Kiều cực kỳ xinh đẹp, giống như mỹ thiếu niên bước ra từ truyện tranh, khi cười lên còn lộ răng nanh nhòn nhọn, không cần nhiều lời, chỉ nhìn một lần là có thể mê đảo người khác.

Hần thoát nhìn không giống kẻ xấu tính, đôi mắt lấp lóe ánh sáng, như là có chút tò mò mà nói với Văn Anh: "Về sau còn thỉnh thoảng cố nhiều hơn."

Cũng khá đáng yêu, Vân Âu hoài nghi, chẳng lẽ tin tức sai rồi? Nhưng không lý nào nha, Hoàn Đế làm sao tốt bụng như vậy được.

"Cũng vậy."

Văn Anh nói khách sáo xong, hần lại hớn hờ nói: "Tôi ấy à, hiện tại cũng không có mấy ai nhận ra, không giống như chị, một đêm thành danh, khán giả cả nước đều là fan của chị, top đầu bảng hot search trên Weibo... Hay đứng top 1 nhì?" Hần quay đầu lại hỏi người đại diện cũ, nụ cười trên mặt đối phương lập tức cứng đờ.

Cái gì gọi là một đêm thành danh, cái gì gọi là top 1 hot search, Văn Anh tại sao bị như thế, mọi người đều biết, ở đây có ai không biết sao?

Sắc mặt của Vân Âu chợt thay đổi.

Ninh Kiều thấy thế, tươi cười bên khóe miệng càng mở rộng, giờ lên một độ cong xinh đẹp mà khiêu khích, "Là tôi nói sai rồi sao? Tôi không giỏi ăn nói, có chỗ nào đắc tội chị, chị cũng đừng chấp nhặt nhé."

"Không đâu." Ở đây chỉ có biểu tình của Văn Anh là mây may không đổi.

"Vậy là tốt rồi." Hần lại được nước làm tới, ác liệt cười, "Nghe nói nghệ sĩ dưới tay chị đều phải bồi chị ngủ, không biết nếu tôi ngủ với chị, có được chỗ tốt nào không?"

Câu nói trắng ra như thế làm không khí trong nháy mắt ngưng trệ, người đại diện cũ vừa bắt an lại lúng túng nhìn Văn Anh, nhưng Vân Âu có thể nhìn ra đối phương căn bản không định ngăn trở.

Vân Âu âm thầm cảm tức, trên mặt lại khí thế vô cùng, liếc Ninh Kiều một cái, "Bây giờ tôi đã biết vì sao cậu không nổi tiếng rồi."

Ninh Kiều "bùm" một cái liền biến sắc.

"Tiểu Âu." Văn Anh chặn lại lời nói tiếp theo của Vân Âu, lại không như mong muốn của Ninh Kiều mà trách cứ Văn Âu.

Cô hướng về phía Ninh Kiều, giờ tay lên, khiến đồng tử hần theo bản năng co rụt lại, sau đó bàn tay cô rơi xuống chiếc điện thoại mà hần vừa lấy ra. Cô nhìn thoáng qua người đại diện cũ kia, tươi cười: "Anh ta không quản được cậu, là anh ta không có bản lĩnh, tôi sẽ không để nói chuyện giống anh ta đâu."

Thấy trong mắt hần lộ vẻ khinh thường, cô vẫn thông thả nói hết lời, "Còn cậu ấy à, tốt nhất vẫn nên ngoan ngoãn một chút, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người, có đúng không?"

"Đúng con khi!" Một câu vừa mới thốt ra, di động của hần đột nhiên bị cướp đi, "Này, cô --"

"Mật khẩu tài khoản Weibo của cậu là gì?"

"Hừ, ai sẽ nói cho cô chứ?"

"Tự động đăng nhập, thói quen tốt." Cô khen ngợi hần, ngay trong biểu cảm "gặp quý" của hần, cô nâng tay lên, chụp một bức ảnh chung cho hai người.

Khi thấy cô muốn đăng bức ảnh này lên Weibo, Ninh Kiều bỗng dùng tay che khuất màn hình, "Cô điên rồi à?!" Cô gái này không phải là người đại diện của hần sao? Dưới tình huống cô bị dư luận quần thần như vậy, lại đăng ảnh chụp chung của hai người họ, là ngại hần quá nổi tiếng sao?!

"Không phải cậu muốn biết bởi tôi ngủ sẽ được gì sao?" Văn Anh thản nhiên nói, "Chỗ tốt chính là, khán giả khắp Trung Quốc sẽ trở thành fan của cậu."

Ninh Kiều: "..."

*

Tuy rằng lần đầu gặp mặt đã làm đối phương kinh sợ, nhưng Ninh Kiều là điển hình của kiểu người ngang bướng lì đòn, hơi lơ là tý, hấn đã ở phim trường náo loạn.

Đây là bộ phim đầu tiên mà Văn Anh nhận giúp hấn sau khi nhậm chức, là một bộ phim tình cảm cổ trang liên quan đến quyền mưu, hấn đóng vai nam phụ số ba, tuy rằng là nam ba, nhưng Văn Anh đã xem qua kịch bản, cảm thấy nhân vật này rất thích hợp hấn, mới đồng ý nhận.

Theo lý, thân là ngôi sao nhí, Ninh Kiều lẽ ra phải có nhiều nhân khí và tài nguyên hơn. Lúc đầu hấn xác thực cũng có loại ưu thế này. Sau khi tốt nghiệp học viện điện ảnh, Ninh Kiều từng nhận được sự chú ý từ khắp nơi, dựa vào nhan sắc và tướng mạo vượt trội, hấn nhận được vai nam một của một bộ phim thần tượng. Nhưng ngoài dự kiến của mọi người, rating của bộ phim đó rất ảm đạm, suýt nữa phải ngừng chiếu giữa chừng. Xuất sư bất lợi, quả nhiên làm giảm sự chờ mong của khán giả đến mức thấp nhất.

Sau đó, những nhân vật hấn nhận diễn cũng không tạo được chút bọt sóng nào, tuy không đến nỗi bị chê thậm tệ, nhưng cũng không nhận được khen ngợi như lúc nhỏ.

Dần dần, từ nam một đến nam hai, lại đến nam ba, tình cảnh của hấn có thể nói là ngày càng sa sút.

Lúc Văn Anh quyết định đáp ứng yêu cầu của Hoàn Đế mà tiếp nhận hấn, kỳ thật trong lòng cũng từng giãy dụa, bởi vì theo quỹ tích vốn có của thế giới này, Ninh Kiều cuối cùng sẽ rơi vào cảnh không người hỏi thăm, bị dán nhãn "Ngôi sao nhí chuyển mình thất bại", dần phai nhạt khỏi tầm mắt mọi người.

Cho nên nếu tiếp nhận, chẳng khác nào cô không có đường tắt để đi, mà còn phải dùng hết sức để xoay chuyển cục diện của hấn. Một khi thất bại, cô cũng sẽ bị gán mác "thất bại", cũng đồng nghĩa với việc nói với người khác rằng, Dương Sâm có thể phát triển như hôm nay cũng không phải nhờ sự trợ giúp của cô, mà bởi vì bản thân hấn đủ xuất sắc.

Nhiệm vụ gian khổ, nhưng Văn Anh lại cảm thấy rất thú vị.

Ít nhất ánh sáng của Ninh Kiều trên bản vẽ cũng không thua người khác, chứng tỏ tiềm lực của hấn là vô hạn, đáng để cô liều một lần.

Lúc Văn Anh chạy tới xử lý chuyện của hấn, nghe thấy không ít đồng nghiệp trong công ty đang nói mát, ngang nhiên tỏ vẻ xem kịch vui.

Lần này Ninh Kiều quay ở studio trong nhà, vừa tới nơi cô đã thấy, bởi vì quay chụp liên tục gặp trở ngại, lãng phí không ít thời gian cùng cảnh quay, bầu không khí trong đoàn phim đang trở nên khẩn trương. Ninh Kiều đứng ở giữa, trên người mặc trang phục cổ trang, quả thật là thiếu niên anh tuấn tư thế oai hùng, chẳng qua trên mặt hấn lộ vẻ không kiên nhẫn, như thể người gây sự không phải là mình vậy.

Nhìn thấy Văn Anh, nhân viên công tác đều châu đầu ghé tai -- Hiện nhiên họ đều nghe qua tin đồn về cô -- Sau đó mới gọi Ninh Kiều, làm hấn quay đầu lại đây.

"Cô tới làm gì?" Hấn bức bối mà nói với cô, "Bây giờ vấn đề cũng không phải ở tôi, cô đừng tính lên người tôi." Vì có một khuôn mặt xinh đẹp, cho dù hấn phát giận, cũng làm người ta thấy vui mắt.

Đầu tiên, Văn Anh chào hỏi đạo diễn đang ngồi trước máy theo dõi, đạo diễn thấy dù sao cũng không quay tiếp được nữa, nói với nữ diễn viên kia: "Cô điều chỉnh lại cảm xúc một chút, lát nữa tiếp tục." Rồi hấn cũng mặc kệ.

Một tiếng này vừa ra, người trong đoàn phim lập tức ai muốn nghi ngại thì nghi ngại, muốn bận rộn thì bận rộn, trường quay ồn ào huyền ảo, chỉ là tầm mắt như có như không hướng tới bên này.

Văn Anh lúc này mới dầm gầy cao gót đi đến bên người hấn, "Cậu tốt nhất đừng nói với tôi, cậu cảm thấy vai nam ba này không xứng với mình, cho nên mới ở chỗ này náo loạn. Nếu đầu óc cậu còn tỉnh táo, thì phải hiểu được, bây giờ đã không còn là thời đại mà cậu thống trị phim trường, trừ phi cậu có thể lão hóa ngược, hoặc là trọng sinh về thời thơ ấu, nếu không liền ngoan ngoãn diễn kịch bản mà tôi chọn đi."

Cô đã xem qua những bộ phim trước kia của hấn, không biết là công ty hay người đại diện dung túng hấn làm vậy, nhận kịch bản nếu không phải sắm vai tổng tài bá đạo thì chính là phúc hắc, không có lấy một nhân vật phù hợp với hấn, cho nên mới làm hấn trượt dốc đến nhường này.

Giọng nói của cô lãnh đạm, trong lời nói có vô số gai nhọn, làm Ninh Kiều lập tức nghẹn lại.

Văn Anh liếc mắt một cái liếc nhìn ra, "Xem ra tôi đoán không sai, thì ra cậu muốn mượn thời cơ thoát khỏi nhân vật này, nói xem, nội tình là thế nào?"

"Cái gì?" Nhịp điệu của cô thay đổi liên tục, hấn theo không kịp, nhất thời không hiểu được ý của cô.

"Tình tình của cậu đúng kém thật, nhưng ít ra sẽ không vô duyên vô cớ phát giận, nguyên nhân là gì?"

"Hừ." Vẻ mặt của hấn lập tức trở nên khó chịu, tuy rằng hoài nghi là bản lĩnh của đối phương, nhưng không nghĩ tới cô có thể nói ra được lời này, "Là do cô gái diễn chung với tôi, kể tiếp chúng tôi có một cảnh hôn, cô ta lại nói đây là nụ hôn đầu của mình, không muốn cứ như vậy mà giao ra, thật là... Ngay từ đầu kịch bản đã viết có cảnh hôn, có gọi thì đừng nhận vai, đến khi muốn quay lại ra về gì chứ?"

"OK, tôi hiểu rồi."

Văn Anh nghe rõ đầu đuôi sự việc liền đi tìm nữ diễn viên kia. Cô ấy thoát nhìn rất giống một cô bé mới tốt nghiệp đại học, mặt đầy collagen, thanh xuân lại xinh đẹp. Chẳng qua bây giờ cô nàng đang khóc đến nổi mắt ửng đỏ, tiêu cự lý ở bên hình như đang an ủi cô gái.

"Cô chính là Kiều Khả?"

"Đúng vậy." Cô gái gạt đầu, chần chờ mà nhìn Văn Anh, "Chị là?"

"Xin chào, tôi là Văn Anh, người đại diện của Ninh Kiều."

"Xin chào." Cô gái hơi ngượng ngùng mà rũ đầu xuống, "Thật xin lỗi, đều tại tôi, làm chậm trễ thời gian của cậu ấy, nhưng mà tôi..."

"Cô không muốn trao nụ hôn đầu của mình cho cậu ta, đúng không?"

Sắc mặt cô gái thoáng đỏ lên, "Dù sao cũng là, là lần đầu tiên của tôi..."

"Được rồi, tôi hiểu."

Kiều Khả vừa định hỏi đối phương hiểu cái gì, cảm đột nhiên bị nâng lên, sau đó, mùi nước hoa thanh nhã của người trước mặt tới gần, có thứ gì đó mềm mại rơi xuống môi mình.

"Oanh" một cái, mặt Kiều Khả đã đỏ rần, nói lắp đến kỳ cục. "Chị chị chị chị..."

Mãi đến khi Văn Anh rời đi, Kiều Khả vẫn chưa từ chuyện "bị con gái hôn" tỉnh táo lại.

Không chỉ Ninh Kiều, người trong phim trường đều ngây ra như phỗng.

"Như vậy sẽ không tính đem nụ hôn đầu cho cậu ta." Văn Anh nói xong thì ngồi dậy, thấy biểu tình của cô bé này cứ như trời long đất lở, suy tư một lát lại nói, "Hoặc là cô coi như tôi đáp cho cô một mảng bảo vệ, lúc cậu ta hôn cô liền không tính, vẫn có thể để lại nụ hôn đầu cho người mình thích."

"Cám, cảm ơn?"

Kiều Khả theo bản năng mà nói, sau đó "ồ" một tiếng bụng kín mít.

Má ơi, mình vừa nói gì đó!!

Đạo diễn trở về, phát hiện tuy không khí có chút kỳ lạ, nhưng nam nữ diễn viên tựa hồ đã điều chỉnh tốt trạng thái. Vì thế hần vung tay lên, bắt đầu quay chụp.

Ninh Kiều cũng không hiểu tại sao, đến đoạn hôn Kiều Khả, lại nhịn không được nghĩ đến cảnh tượng kia.

Ngón tay thon dài của cô gái nâng cằm thiếu nữ lên, đôi môi căng mọng, cùng với làn da trắng đến quá phận của cô tạo nên sự đối lập, sau đó một nụ hôn tùy ý rơi xuống, phảng phất chỉ vì hoàn thành biện pháp vừa này lên bất chợt thôi.

Có người nào lại dùng cách này để giải quyết vấn đề?!

Vậy nếu hần hôn xuống, chẳng khác nào hôn gián tiếp với người phụ nữ kia, Ninh Kiều tức giận đến gò má đỏ bừng.

Cô đó tuyệt đối bị biến thái cmn rồi!!

Trong máy theo dõi, chàng trai hai má ửng đỏ, hoàn toàn suy diễn ra thần thái ngây ngô của một thiếu niên khi sắp hôn người yêu.

"Good!"

Đạo diễn dẫn đầu vỗ tay.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thề Giời Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Big bang! Scandal bùng nổ (3)

Edit: Yến Tử, Thiên Tinh

Beta: Thiên Tinh

Sau khi Ninh Kiều quay xong, khó được mà đi đến máy theo dõi xem phần diễn của mình. Đạo diễn khen hần rất nhiều, nhưng chính hần lại hồn dỗi, vừa đi ra liền phàn nàn với Văn Anh: "Màu của trang phục này có quá trầm không, nhìn trong màn ảnh có vẻ già dặn quá."

Tuy rằng tính tình vẫn không tốt lắm, nhưng hần chịu tìm Văn Anh oán giận, hiển nhiên là bị kinh sợ trước thủ đoạn của Văn Anh, bất giác đã tiếp nhận thân phận của cô.

Trước mắt, Văn Anh chỉ quản lý một mình hần, đương nhiên thời gian rất dư dả, giải quyết cảnh hôn kia xong liền đứng ở ngoài khu quay chụp chờ hần. Thấy hần vừa mở miệng đã tỏ vẻ khó chịu, cô biết là do hần bị truyền thông chiều hư từ nhỏ. Cô từ trên xuống dưới đánh giá hần một lượt, khẽ cười nói: "Ài bảo khuôn mặt của Kiều Kiều chúng ta quá non chữ, nếu không ăn mặc chừng chạc một chút, ngộ nhờ có người tưởng là trẻ vị thành niên yêu đương thì sao?"

Ninh Kiều sững sốt ba giây mới phản ứng lại, trợn trừng mắt, biết ngay từ miệng cô sẽ không nghe được lời hay mà. Hần không tình nguyện mà nói tiếp: "... Còn có, người quay phim kia quay cũng không tốt, ống kính chỉ toàn quay từ phía tôi đến Kiều Khả, đều ngay mặt cô ta hết. Không được, tôi muốn tìm người của tổ quay phim nói chuyện..."

"Cậu đừng xem thường Kiều Khả, tuy khán giả của cô ấy không nhiều bằng cậu, nhưng người ta lúc trước từng diễn ra một vai phụ xuất sắc được nhiều người khen ngợi." Văn Anh cũng không nhúc nhích, đứng thẳng người lên, khoanh tay nhìn hần, "Đừng vì vài phần cảnh nhỏ nhoi mà đi quấy rầy người quay phim, đàn ông phải rộng lượng."

Hần chỉ phải không cam lòng dừng lại bước chân.

Văn Anh đã sớm bắt được điểm yếu của hần. Ninh Kiều là một người kiêu ngạo, hần muốn thoát khỏi cái mũ ngôi sao nhí mà truyền thông đội cho mình, vì thế mới nhận những vai diễn tương phản với hình tượng của bản thân, nhằm thể hiện mình là một người đàn ông chín chắn. Cho nên một khi cô nhắc đến vấn đề này, hần không muốn cũng chỉ có thể cúi đầu.

Đánh một gậy, đương nhiên phải cho một quả táo, giọng nói của cô dịu lại: "Cậu yên tâm, những chuyện này đều là việc của người đại diện, cậu cứ an tâm diễn, còn lại cứ để tôi lo..." Cô nói được một nửa, chợt thấy người trước mắt đang phân tâm nhìn về phía trước, bèn khó hiểu quay đầu lại.

Người tới không ngờ lại là Dương Sâm.

Hần có vóc dáng tiêu chuẩn, thân hình tam giác ngược, chân dài nên bước trần ngập sức dân, cánh tay rắn rỏi mạnh mẽ. Lúc này hần mặc quần áo bình thường, đeo khẩu trang và mắt kính, che đầy kín mít, nhưng Văn Anh liếc mắt một cái đã nhận ra.

"Dương anh đến?"

Ninh Kiều tựa hồ rất tò mò về đối phương, có chút hào hứng.

Văn Anh thấy thế, không khỏi hỏi: "Cậu thích anh ta?"

"Coi như vậy đi, tôi đã xem phim của anh ta, hấp dẫn nhân vật cực kỳ tuyệt vời, nói như thế nào đây, mỗi một nhân vật đều được thể hiện vô cùng chân thực, giống như đó chính là tính cách của anh ta vậy, hoàn toàn hòa nhập vào vai diễn. Trạng thái làm việc của anh ta thật đáng khâm phục."

Vừa thấy dáng vẻ này của hần, chính là rất yêu thích người ta, Văn Anh không khỏi cười rộ lên. "Vậy cậu có muốn chữ ký của anh ta không?"

"Nếu có được đương nhiên rất tốt --" Hần phản ứng lại, nháy mắt một cái, sau đó lộ ra mấy phần tinh nghịch, "Đem bán cho người mê phim cũng có thể kiếm lời không ít."

Văn Anh lắc đầu cười.

Phía sau Dương Sâm còn có Liễu Y, đối phương thấy cô cũng tò về hết sức kinh ngạc.

"Không nghĩ tới sẽ gặp được Anh tỳ ở đây. Thật trùng hợp. A Sâm đóng phim ở kế bên, cho nên tôi mới tới đây, còn Anh tỳ chắc cũng đi theo nghệ sĩ rồi." Liễu Y cười chào hỏi, "Nghe nói chị chuyển sang Hoàn Đế, đây là người mà chị dẫn dắt à?"

"Không sai." Giọng điệu Văn Anh ngắn gọn trước sau như một.

Ninh Kiều lúc này mới vỗ đầu nhớ ra, người đại diện đương nhiệm của hần là tiền nhiệm của ảnh đế! Mà khoan đã, cách gọi tiền nhiệm này sao nghe quái quái...

Ánh mắt của Liễu Y dạo một vòng trên người Ninh Kiều, thờ dãi nói: "Thật là đáng tiếc, không lẽ là vì cấp trên chuyển A Sâm tới chỗ tôi? Kỳ thật đây là một tính toán chiến lược, nếu chị vẫn ở Ngôi Sao, có lẽ còn có cơ hội làm cộng sự lần nữa." Giọng điệu của cô ta giống như bố thí.

Ninh Kiều chỉ cảm thấy cả người không thoải mái.

Thấy Văn Anh cười không nói lời nào, cô ta lại nói: "Anh tỳ dù sao cũng từ Ngôi Sao đi ra, nếu Hoàn Đế bắt nạt chị, cứ nói cho tôi biết."

"Vậy tôi cảm ơn trước."

"Khách sáo như vậy làm gì." Ý cười của Liễu Y càng sâu, "Tôi còn phải cảm ơn chị đây, A Sâm có thể đoạt được cúp ảnh đế ít nhiều cũng nhờ chị, mà cũng ngại thật đó, tôi chẳng làm gì cả mà giờ lại làm người đại diện của ảnh đế, đi ra ngoài người khác cũng nể nang vài phần, đây đều là công lao của Anh tỳ."

Văn Anh không đôi co với cô ta, là vì biết rõ đối phương đang chiếm thế thượng phong, dù cô có nói gì cũng chỉ như tên hề nhảy nhót mà thôi.

Nhưng thấy cô ta được tiện nghi còn khoe mẽ, trong người vẫn không dễ chịu cho lắm.

Cô dứt khoát chuyển mắt, nhìn Dương Sâm, "Sắp vào thu rồi, mỗi lần chuyển mùa anh rất dễ ho, nếu đọc lời thoại lâu, phải nhớ uống nước."

Dương Sâm ngắt ra, từ xoang mũi phát ra một tiếng đáp lại trầm thấp.

"Ừ."

Cô quay đầu đi, "Liễu Y nếu có năng lực, vậy kêu người hâm canh tuyết lê bồi nẫu cho anh ta đi, nửa khối đường phèn là đủ, anh ta không thích quá ngọt."

Lời dặn dò này quá tự nhiên, như thể Liễu Y là trợ lý của cô vậy, nụ cười trên mặt Liễu Y cứng lại, muốn trả đũa lại không thể ở trước mặt Dương Sâm biểu hiện quá đáng, đành phải gượng gạo đồng ý, trong lòng vì thế mà sinh ra cảnh giác.

Liễu Y suýt nữa đã quên mất, trước mình, đối phương từng ở chung với A Sâm đến tám năm, một khi bị Văn Anh bắt được cơ hội sẽ dễ dàng xoay chuyển tình thế, chính mình nhất định phải cẩn thận!

Xuyên qua cặp kính râm, ánh mắt của Dương Sâm có vẻ mờ tối không rõ, đợi đến khi Liễu Y hàn huyên xong, lúc họ sắp rời đi, hần bỗng nói khẽ với Văn Anh: "Nếu gặp khó khăn, có thể tới tìm tôi hỗ trợ."

Mặc dù ngữ khí của hần thành khẩn, khác hẳn Liễu Y, nhưng ở trong tình huống như vậy, vẫn khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Nhưng một câu nói của cô làm hần dừng bước, "Bây giờ có chuyện muốn tìm anh hỗ trợ đây."

"?"

"Cho xin chữ ký đi." Cô xoa nhẹ đầu Ninh Kiều, "Cậu nhóc này thích phim anh đóng."

"..."

Chờ họ đi rồi, Ninh Kiều nhìn chữ ký trong tay, lại liếc nhìn cô, một người luôn kiêu ngạo như hần, lại sinh ra cảm giác thất bại.

Tuy hần không muốn thừa nhận, nhưng một bên là ảnh đế, một bên là ngôi sao nhĩ hết thời, xem bộ dạng ngạo mạn của người phụ nữ bên cạnh Dương Sâm liền biết, sự tồn tại của hần căn bản không lọt nổi vào mắt họ.

"Có phải, tôi làm cô mất mặt không?"

"Không ngờ cậu còn biết tự giác như vậy."

"Này!" Chưa từng thấy người đại diện nào như vậy!

"Cậu còn trẻ." Văn Anh nhìn dáng vẻ xù lông của hần, cười cười, "Cố lên đi."

*

Weibo của ngôi sao luôn có chuyên gia xử lý, đương nhiên, cũng có rất nhiều ngôi sao thích tự mình đăng Weibo, tăng tương tác với fan, Ninh Kiều chính là một trong số đó.

Nhưng khi Văn Anh trở thành người đại diện của hần, đã thu mất khẩu về tay. Cô thay mặt khẩu, cảm hần đăng tin bừa bãi, hần kháng nghị thế nào cũng vô dụng. Người đại diện cũ có lẽ đã từ bỏ chuyện bồi dưỡng hần, vì vậy Weibo của hần đều là tự hần đăng, tràn ngập các tin tức về siêu xe và đồng hồ hàng hiệu, người ngoài chỉ nghĩ hần đang khoe giàu, Văn Anh

lại biết hẳn đang cố xây dựng hình tượng nam tính.

Chuyện này làm cô dờ khóc dờ cười.

Ninh Kiều vốn thuộc hình mẫu cậu em đáng yêu, đi theo hướng này không thể thích hợp hơn. Vì thế sau khi cô tiếp nhận, phong cách trên Weibo bắt đầu biến đổi, đăng ảnh đời thường, kết hợp với từ ngữ cu-te. Đường nhiên, vì không để người khác cảm thấy quá khác biệt, cô vẫn sẽ đăng một vài dòng trạng thái và ảnh chụp tỏ vẻ già dặn, thế nhưng, cô sẽ chia sẻ những bình luận thú vị của fan, cùng với dòng chữ như là "Không cho cười! Về nam tính của tui không dung người khác xen vào", cứ thế fan lại bị hấn ngạo kiểu đến cười nghiêng ngả.

Trên thực tế, đây chính là hình tượng mà Văn Anh tham khảo khí chất của Ninh Kiều mà đắp nặn nên.

Fan khá là thích thú với phong cách này, đến khi các bài đăng được hoan nghênh, lượng fan cũng tăng lên không ít.

Cùng lúc đó, không biết từ nơi nào tuồn ra ảnh chụp Văn Anh ở đoàn phim hôn môi Kiều Khả, không biết là ai nhanh tay, loan truyền hình ảnh trong khoảnh khắc ấy. Quả chúng cắn hạt dưa hóng chuyện thì nhiều, hơn nữa chuyện này cũng coi như là phần tiếp theo của vụ tai tiếng lần trước, Văn Anh lại vọt lên hot search.

Từ khóa # dừng quan tâm của lão công của các bạn nữa, lão bà của các bạn cũng không giữ được rồi! # lên top, danh sách bảng "săn" của Văn Anh lại tăng thêm hai con số, hể là sao nữ cỡ diện mạo đáng yêu khí chất dịu dàng đều được gọi tên, so với màn huyết tanh mưa máu lần trước, bầu không khí lần này có thể nói khá là tưng bừng.

"Bách hợp tối thượng! Về ngưng ngừng của Kiều Khả đáng yêu chết quá đi, chẳng trách Văn Anh không kiềm lòng nổi!"

"Anh đại tổng công, trên trời dưới đất, uy vũ khí phách!"

"Vậy ra không có ai chú ý tới sao?? Nghe nói Văn Anh đang làm ở Hoàn Đế, là người đại diện của Ninh Kiều. Chắc mọi người biết Ninh Kiều chứ nhỉ? Chính là cậu bé đáng yêu mà khi còn nhỏ tham gia rất nhiều tác phẩm nổi tiếng đấy, dù diễn khóc cũng có thể đánh gục vô số người đấy! Hiện tại bé đáng yêu đó đang quay một bộ phim tên là《 Mưu Kế Giang Sơn 》, nữ diễn viên diễn chung với cậu ấy là Kiều Khả đó!"

"Trời, gom luôn cả CP tình nhân vào túi, cổ cổ cổ, cổ không phải là người (ta giận)"

"Thật xin lỗi, cảnh tượng quá đẹp tui không dám nhìn..."

"Cô ta mà dám động đến một sợi lông tơ của Kiều Kiều, xem fan chị gái chúng ta có xé cô ta ra không!!!"

Nhờ Văn Anh ban tặng, khi biết được động thái của cô, Ninh Kiều nhận được sự quan tâm xưa nay chưa từng có, các loại fan của hần đều nổi giận bước ra che chở hần, ngay cả lượt tìm kiếm《 Mưu Kế Giang Sơn 》cũng tăng vọt!

"Chị, trang đầu đã bị chị chiếm lĩnh hết rồi, chị nói xem chị đã tốn bao nhiêu tiền mua thủy quân(*) để đẩy lên vậy?" Vân Âu lướt Weibo mà cảm khái, quay đầu thấy trên bàn của Văn Anh có một thỏi son, Vân Âu chưa thấy mẫu son này bao giờ, không khỏi hỏi, "Chị mua khi nào vậy?"

(*) Nhóm người được thuê viết lách trên Internet, thường bình luận trên trang web thương mại, diễn đàn, Weibo..., họ nguy trang thành dân mạng bình thường hoặc người tiêu thụ để đăng tin tức với nội dung được chỉ định, nhằm dẫn dắt dư luận.

"Hừm?" Văn Anh theo tầm mắt của Vân Âu nhìn sang, khẽ cười, "Mới mua không lâu."

Đó là phần thưởng của nhiệm vụ lần trước, nghe nói sau khi thoa nó lên rồi hôn môi người khác, nhẹ thì có thể làm đối phương sinh ra phản ứng tim đập nhanh, nặng thì thương nhớ đêm ngày, có thể duy trì trong vài ngày. Thừa dịp cô đang cần giải quyết vấn đề, thế là lấy Kiều Khả làm thí nghiệm, chỉ cần nhìn ánh mắt của đối phương luôn lơ đãng hướng về phía cô mấy ngày nay, liền biết cái này dùng rất tốt.

Bất quá chị là một món đạo cụ hỗ trợ nho nhỏ thôi.

"Tạm thời dừng để ý cái đó." Văn Anh ngồi trước bàn làm việc, nghiêng người, tầm mắt nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, "Em tới xem này, nghĩ cách đào người này lại đây."

Vân Âu tò mò người nào có thể khiến Văn Anh hứng thú, vừa thấy liền hoảng sợ, người trên ảnh chụp không phải soái ca hay mỹ nam cũng thôi đi, tự nhiên lại là một gã mập!

"Khoan đã..... Hình như em có ấn tượng với người này." Vân Âu nhớ lại rồi nói, "Tên là Chu Châu phải không? Đóng vai trò là khách mời gây hài trong một gameshow, rất chơi đùa, ăn cả ớt cay, hành tây, có mấy lần em còn không nở xem, hần vì hiệu ứng tiết mục quả thực liều mạng vô cùng. Nhưng dù nói thế nào..."

Có phải chênh lệch với Dương Sâm quá lớn rồi không?!

Một Ninh Kiều đã đủ rồi, danh tiếng không lớn, mà tính tình không nhỏ, người trong nghề đều đang nhìn chằm chằm vào năng lực của chị, kỳ thực chính cô cũng toát mồ hôi một phen. Trong giờ phút quan trọng này, còn ký hợp đồng với một diễn viên hài, không phải để người ta cười chê sao?

Vân Âu đương nhiên không biết, nhưng Văn Anh lại biết rõ tương lai.

Chu Châu, một diễn viên thiên tài đích thực, lúc trước bị một công ty nhỏ mai một, vẫn luôn đi theo hướng diễn hài, về sau được Ngôi Sao chiêu mộ, nhưng cũng chìm ngấm rất nhiều năm, rồi mới từ trong tay một người đại diện không có tiếng tăm mà tỏa sáng, nhưng cũng không phải do người kia có mắt nhìn, mà do Chu Châu gặp may, ngoài ý muốn được một vị đạo diễn nổi tiếng nhìn trúng. Người đại diện kia làm việc dưới trướng Liễu Y, cuối cùng Chu Châu bị chuyển tới tay Liễu Y.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, thể chất của hần rất dễ béo, hơn nữa hình như không có ý định gầy xuống, lúc nổi tiếng cũng đã gần ba mươi, thế nên chỉ có thể đắp nặn ra một vài nhân vật phụ khiến người ta bàn tán say sưa mà thôi.

Lúc này không đoạt người, còn chờ đến khi nào?

"Tóm lại, em giúp chị tìm anh ta để bàn bạc trước, chờ đến khi ký hợp đồng được rồi, em sẽ biết tại sao."

Văn Anh giải quyết dứt khoát.

*

Diễn viên thiên tài trọng tương lai không thể bỏ qua, ngôi sao nhí có quá khứ huy hoàng cũng phải nắm trong tay. Không biết là do Văn Anh lựa chọn kịch bản quá chính xác, hay vận khí của Ninh Kiều tốt, sau khi bộ phim《 Mưu Kế Giang Sơn 》phát sóng, lượng ratings khả quan đến bất ngờ, trong đó người được chú ý nhất chính là người đóng vai nam số ba, Ninh Kiều.

Nhân vật này cực kỳ phù hợp với khí chất và hình tượng của hần, cộng với kiểu "áp bức bóc lột" của Văn Anh, khiến hần không dám có tý lười biếng, cuối cùng nhận được khen ngợi.

Phân cảnh của nhân vật này không nhiều nhưng hợp lý, thúc đẩy cốt truyện chính phát triển, là một nhân vật không thể thiếu, hơn nữa nhân vật này có tính cách đơn thuần, dễ làm người khác yêu mến, rất có duyên với khán giả, cơ hồ chỉ trong một đêm, Ninh Kiều lại trở thành cái tên được treo bên miệng mọi người.

Trong buổi họp báo, trừ nam nữ diễn viên chính, hần được người dẫn chương trình đặt câu hỏi rất nhiều, tỷ lệ còn vượt qua cả nam hai.

Cũng may có Văn Anh dẫn dò, hần đã biết tiết chế lại, đem đề tài dẫn về phía nam hai. Đối phương sinh ra hảo cảm, ngược lại trên ghẹo gọi hần là "Ninh lão sư", nói rằng "Tôi chính là xem phim của Ninh lão sư mà lớn lên đây", khiến không khí hòa hợp không ít.

Bởi vì độ hoan nghênh tăng lên, khi buổi họp báo kết thúc, hần còn được phóng vấn riêng.

Micro của phóng viên gần như muốn đưa vào miệng Ninh Kiều, đây là trường hợp mà hần chưa từng gặp phải kể từ sau thời kỳ huy hoàng của dĩ vãng.

Cảnh tượng quen thuộc trở về, cảm xúc xao động lại nhiều thêm, đáng vẽ đường hoàng kiều ngạo của hần càng làm người ta không thể rời mắt. Thẳng đến giờ khác này, Văn Anh không thể không thừa nhận, Ninh Kiều là một người không hợp với sự thất bại, một khi rơi xuống vực sâu, hần sẽ rất khó bò lên, bởi vì hần sẽ nhớ mãi đỉnh cao trong quá khứ. Nhưng không thể nghi ngờ chính là, hần có thể khổng chế đỉnh cao ấy, tình hình như vậy, đừng nói người thường, có rất nhiều minh tinh đối với chuyện này cũng sẽ cảm thấy chán ngán khó chịu, hần lại có thể hưởng thụ hết thảy, biểu hiện ra trạng thái tốt nhất.

Có thể nói hần trời sinh nên đứng trên đài cao, nhận được sự chú ý của mọi người.

Nhưng phóng viên cũng không phải dạng vừa, vì trang báo, vì lượt xem, bọn họ phải hỏi một số vấn đề sắc bén.

"Có thể diễn tốt nhân vật này, khoảng thời gian đóng phim khi nhỏ có phải đã trợ giúp cậu rất nhiều không?"

"Lúc trước cậu vẫn không có thành tựu, lần này XX trong《 Mưu kế giang sơn 》tuy tạo tiếng vang, nhưng lại giống hình tượng của XX mà cậu đóng khi còn nhỏ. Có phải cậu chỉ có thể diễn xuất kiểu nhân vật đầu óc đơn thuần như vậy không?"

"Cậu cảm thấy có thể thoát khỏi cái bóng ngôi sao nhí của mình không?"

Vấn đề cuối cùng được hỏi ra, Ninh Kiều không khỏi nhũn mảy, không khí tại hiện trường chợt lạnh tanh.

Điều mà hần không thể chịu đựng được nhất, chính là khi hần không thể đưa ra kết quả tốt, mọi người sẽ thờ dài nhắc tới tuổi thơ của hần, nhắc tới những vai diễn được tán dương trong quá khứ. Dần dà, trong lòng hần bịt kín một cái bóng, hần cơ hồ hình thành nên một sự căm ghét từ bản năng.

Hần cho rằng khi xuất hiện với một vai diễn được tung hô khác, mọi người sẽ quên việc so sánh hần với quá khứ, không ngờ hần vẫn không thể thoát khỏi cái bóng này!

Thấy hần mở miệng muốn nói, Văn Anh luôn ở bên nhìn chăm chăm, bỗng tiến về phía trước một bước, ngăn hần lại.

"Tại sao lại nói đây là cái bóng?" Thần thái của cô bình tĩnh, tốc độ nói chuyện đều đều, khí thế khó mà xem nhẹ khiến cho phóng viên không thể xen ngang. Cô lấy thân phận là người đại diện, thông dong trả lời các vấn đề của phóng viên, "Các tác phẩm trong quá khứ đều là những ưu thế trong lý lịch của cậu ấy, đặt trong giới diễn viên hiện nay, với thành tích này cũng sẽ được mọi người ưu ái hơn. Tôi tin rằng những gì cậu ấy đạt được trong quá khứ là một thành tựu, nhưng đó chắc chắn không phải là một thành tựu duy nhất. Ninh Kiều có thể sắm vai những loại hình nhân vật khác hay không, tương lai sẽ cho mọi người một đáp án tốt nhất."

Khi cô trả lời, ánh đèn flash vẫn lóe lên liên tiếp.

Dưới ánh sáng lóa mắt, Ninh Kiều nhìn về phía cô, biểu tình rõ ràng là bị chấn động.

Thật sự là bạn quá mọi người à... có lẽ, sắp tới sẽ như vậy dài dài _(3J∠)_

Không liên quan nhưng bài "Tay trái chỉ trăng" của Tát Đình Đình hay quá xá, sao tới giờ tui mới biết bài này vậy nè! (Ồ卍Ồ)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Big bang! Scandal bùng nổ (4)

Edit: Yến Từ

Beta: Thiên Tinh

Khi Ninh Kiều ba tuổi, bởi vì diện mạo đáng yêu, mắt to linh động, được mời quảng cáo cho một hãng sữa bột trẻ em, đoạn quảng cáo đó nhận được vô vàn lời khen, thuận lợi mở ra một con đường cho hần. Về sau, rất nhiều nhà tài trợ dồn dập tìm tới. Khi hần sáu tuổi, đóng bộ phim truyền hình đầu tiên, vào vai đứa bé trong một gia đình sắp tan vỡ, có một lần hần nghịch ngợm phá phách làm gia trưởng giận dữ, cuối cùng từ lời bộc bạch non nớt, hần đã nhuần nhuyễn thể hiện được vẻ đau buồn và vô tội của trẻ nhỏ, xúc động đến trái tim của vô số người xem. Từ đây hần bắt đầu nổi tiếng, một đường thẳng tiến, hợp tác với rất nhiều ngôi sao lớn, mọi người đều khen hần tuy tuổi còn nhỏ nhưng diễn xuất tinh tế.

Sùng ái từ khắp thiên hạ dồn hết vào người, không ai có thể dám chắc mình sẽ không bị mê muội, huống chi là một đứa bé.

Lớn lên, hần đi học, thi vào học viện điện ảnh, lúc một lần nữa xuất hiện trước mặt công chúng, có thể nói chịu độ chú ý rất cao. Nhưng kỳ vọng càng cao, áp lực càng lớn, hần gấp rút muốn đem kỹ năng mà mình học được áp dụng trong tác phẩm, giống như một đứa trẻ hiến vật quý, vội vội vàng vàng dâng lên báu vật của mình, lòng tràn đầy kiêu ngạo cho rằng mọi người sẽ thích lệ hần như trước kia. Nhưng chờ đợi hần lại là tiếng thờ dài thất vọng.

"Hồi nhỏ rõ ràng rất đáng yêu, kịch bản của bộ phim này cũng không tệ lắm, nhưng thật không thích nổi nhân vật mà cậu ấy diễn."

"Lại một thiên tài ngã xuống, ngôi sao nhí chắc đều như vậy rồi, được nâng lên quá cao nên dễ tự mãn, đóng phim cũng như chơi cờ phiêu vậy."

"Thật thất vọng..."

Đầy áp lời bình luận tiêu cực truyền vào tai, giống như một gáo nước lạnh giội xuống.

Tại sao? Hắn thật sự diễn kém như vậy sao, hắn áp dụng sai kỹ năng sao, hắn thật sự không nỗ lực bằng những người khác sao? Ninh Kiều hoang mang, khó hiểu, nóng nảy, hắn gấp gáp muốn chứng minh bản thân một lần nữa, nhưng mỗi một lần thử nghiệm, dường như chỉ để chứng minh lời của bọn họ là đúng, thời thơ ấu chính là thời kỳ đỉnh cao của hắn, tất cả lời tán thưởng và tràng vỗ tay đi theo hắn lớn lên giờ đây bỗng im bật.

Ai cũng không thích cảm giác bị rơi từ đỉnh núi xuống, hắn xấu tính, tác phong ác liệt, đặc tội khắp nơi, trong ánh mắt thất vọng của mọi người, mọi ác ý của hắn âm thầm sinh sôi nảy nở. Lúc bất chợt bị rơi xuống, hắn mất thăng bằng, bên cạnh không có ai kéo hắn lại được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn té đến tan xương nát thịt.

Chính vào thời khắc như vậy, Văn Anh xuất hiện.

Cô và người đại diện cũ của hắn không giống nhau, thậm chí có thể nói là hoàn toàn tương phản, người kia o bế hắn, dung túng hắn, không lộ ra chút bất mãn nào, nhưng khi hắn hết giá trị liền coi hắn như củ khoai lang phòng tay. Còn cô, vừa mới đến đã muốn nắm quyền không chế, càng không cho phép bất cứ phản đối, đâu đâu cũng phải vì hắn mà an bài, hắn nhìn như không phối hợp, nhưng chỉ có chính hắn biết, dưới quy hoạch gọn gàng của cô, tất cả bất an nôn nóng trước đây đã bình ổn lại, cô cho hắn thứ hắn cần nhất -- phương hướng.

Hắn như người bị che mắt bước đi, trải qua vô số lần vấp ngã, cần có người cầm lấy tay hắn, nói cho hắn biết con đường sau này nên đi như thế nào.

Khi phỏng vấn kết thúc, hắn nhìn không được hỏi cô: "Chỉ thật sự cảm thấy, thời thơ ấu của tôi, sẽ không trở thành chương ngại về sau à? Tôi có thể một lần nữa được mọi người tán thành sao?"

Cô bận đàm phán với người khác, chỉ ước gì có thuật phân thân, thấy hàng lông mày của hắn có chút thấp thòm yếu ớt, lúc này mới dừng lại, cười dỏ: "Vậy phải xem cậu có nghe lời không, con nít nghe lời mới được ăn kẹo."

"Này!"

"Ai tên này?"

"... Chị." Hắn rối rắm một lát, "Tôi hỏi nghiêm túc đấy."

"Chuyện này chỉ có thể hỏi chính cậu." Cô nhướn mày hỏi lại, "Cậu cảm thấy, cậu không thể sao?"

Khí thế hùng hổ của cô như một mũi tên xuyên thủng màn sương, khiến hắn không khỏi giật mình, bỗng tỉnh táo lại.

Đúng vậy, hắn là Ninh Kiều, Ninh Kiều tự tin kiêu ngạo nhất, hắn không nên ngờ vực như vậy!

*

Các fan hâm mộ sẽ không bao giờ bỏ qua các loại tin tức của thần tượng, thậm chí trong Tieba còn có hạng mục phân loại riêng, trên tiêu đề ghi chú rõ thời gian và địa điểm, dù rằng bên trong chỉ đăng video dài có một phút, fan vẫn sẽ đồng tâm hiệp lực mà xây nên "lầu cao vạn trượng". Nếu video có nội dung thú vị, sẽ được chuyển sang Weibo kèm với hàng chữ nổi bật, thậm chí có thể lên tới cả ngàn cả vạn lượt chia sẻ, hấp dẫn vô số fan người qua đường.

Điểm này, lúc Ninh Kiều lần nữa nổi tiếng, được thể hiện vô cùng rõ ràng.

Lúc đầu là do fan hắn đăng lại, sau đó có người gắn thêm tiêu đề "Chúc mừng Anh đại tổng công lại bắt sống được một tiểu thụ", lập tức nó được bàn tán sôi nổi, chia sẻ rộng rãi. Mặc dù ban đầu những người bị tiêu đề hấp dẫn đều là người phẫn nộ muốn thảo phạt Văn Anh, nhưng khi xem biểu hiện trong video của cô, cũng không khỏi bị đánh trúng tâm lý.

"Nhìn hành động che chở của Văn Anh, tui thật không tiện mắng cô."

"Xử sự khí phách, câu từ cẩn thận, người đại diện này thật không tệ, tốt hơn người lúc trước quá nhiều!"

"Bớ cmt trên, Văn Anh người ta tuy nhiều tai tiếng, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn chút, nhưng người ta đâu gì cũng là người đại diện vàng, Dương Sâm chính là được cô nâng tầm đó!"

"Lục lại tin tức của Dương Sâm, đúng là vậy thật, người này đúng là có điểm lợi hại."

"Không có bản lĩnh, thì lấy gì tiềm quy tắc! Cô tưởng người ta không có điều kiện mà quy tắc ngầm được sao?!"

Tuy rằng cuối cùng lạc đề, nhưng ngoài ý muốn chính là, nguyên bản chủ yếu là mắng chửi, sau khi có pho bày năng lực nghiệp vụ, đã giảm nhỏ hóa lực. Thậm chí cô còn thu hút được một ít fan cuồng, nhân số không nhiều lắm, giờ cao là có "Anh đại tổng công, nhất thống thị tươi tiểu hoa"! Có thể nói là tà giáo.

Phòng nghỉ trong công ty, Giang Khắc lười biếng dựa vào sofa, buồn chán cầm di động lướt Weibo, mắt thấy có người ủng hộ Văn Anh mở "hậu cung", không khỏi cười nhạo một tiếng.

Người đại diện của hắn đang xem hợp đồng thay hắn, nghe thấy âm thanh không khỏi ngẩng đầu nhìn, "Gi thế?"

"Thấy một chuyện buồn cười thôi."

Hắn thuận miệng đáp.

Hắn biết Văn Anh từ rất sớm, còn là vì Dương Sâm. Hắn và Dương Sâm quen biết khi đóng phim chung, những lúc rảnh rỗi ở phim trường, cả hai hẹn nhau chơi bóng rổ, uống rượu, buổi tối còn kẻ vai sát cánh ra ngoài ăn khuya.

Người mà Dương Sâm nói đến nhiều nhất chính là Văn Anh.

Khi đó bọn họ còn chưa có tiếng tăm gì, nhưng ít ra cũng đã bước chân vào giới, hắn cũng có người đại diện. Nhưng quan hệ giữa hắn và người đại diện, rõ ràng không bằng Dương Sâm và Văn Anh, hắn theo trực giác cho rằng bọn họ là một cặp. Dương Sâm biểu hiện cũng không rõ ràng, nhưng biểu tình và ánh mắt của Văn Anh, hắn liếc mắt một cái đã nhìn ra. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một người toàn tâm toàn ý lo cho sự nghiệp của người khác, có lẽ nên gọi đây là tình yêu. Hắn từng rất hâm mộ Dương Sâm.

Đến khi hắn phát hiện người đại diện vàng Văn Anh này, hèn hò với một tiểu sinh có chút danh tiếng.

Hai người nắm tay, cử chỉ ám muội, thậm chí ăn chung một phần ăn. Lúc hắn thấy những vết chất lỏng dính trên khoe miệng của bọn họ, dạ dày có một loại xúc động muốn nôn mửa. Mặt nạ của một người có thể mang bao lâu? Về sau, có thể là ông trời quấy phá, hắn không chỉ một lần tình cờ gặp phải cô hèn hò với người đàn ông khác, mỗi lần đều là một gương mặt mới. Nhưng ở trước mặt Dương Sâm, ánh mắt cô vẫn nóng cháy mà chuyên chú như ngày nào, dường như người mà hắn thấy không phải cô, mà là chị em ruột của cô, hoặc đó chỉ là ảo giác của hắn.

Hắn biết hai người không có ở bên nhau, đến bây giờ Dương Sâm cũng chưa từng nói cô là bạn gái của mình, nhưng hắn vẫn không thể ngừng căm ghét cô.

Cũng may Dương Sâm đã cùng cô đường ai nấy đi, tuy rằng cô tới Hoàn Đế Ảnh Nghiệp, bản thân hắn đến nay vẫn chưa chạm mặt cô, tin rằng cơ hội như vậy về sau cũng sẽ không nhiều, người nào làm chuyện của người nấy, cô muốn thể hiện, cô muốn tạo nhân khí, hắn cũng không phải cô, xem trò vui là được rồi, không cần phải can thiệp.

Vừa nghĩ vậy, khi trao đổi với người đại diện xong, Giang Khác đứng chờ thang máy, đột nhiên phát hiện người đang đến gần chính là Văn Anh.

Ninh Kiều đi bên cạnh cô, thiếu niên tuấn tú bỏ hai tay vào túi quần, lúc nghe cô nói chuyện, thân thể hơi nghiêng, vô cùng nghe lời mà gật gật đầu.

Lại thêm một tên. Hắn nghĩ thầm.

Khoảnh khắc họ ngẩng đầu, ánh mắt ba người chạm vào nhau.

"Giang tiên bối." Ninh Kiều vui mừng gọi hắn.

Giang Khác kinh ngạc trước phản ứng của Ninh Kiều, nhưng vẫn gật đầu chào. "Ninh Kiều."

"Tiền bối biết tôi?" Ninh Kiều có vẻ hưng phấn.

"Đương nhiên." Tiếng nói của Giang Khác trầm thấp êm tai, chỉ cần một chút ý cười cũng đã khiến người ta đỏ cả mang tai, "Gần đây cậu rất hot nha, tôi cũng xem qua《Muru Kế Giang Sơn》, cậu biểu hiện không tệ."

Không chờ Ninh Kiều phản ứng, Văn Anh đã khẽ "hừ" một tiếng, như cười như không mà đưa mắt đặt trên người hắn.

Xem? Chỉ sợ không phải xem phim, mà là xem bình luận trên Weibo chứ gì.

Tầm mắt hai người giao nhau, ngay sau đó, cô liếc nhìn thiếu niên kia rồi hô, "Không phải thích Dương Sâm à, sao vậy, di tình biệt duyên?"

"Sao có thể giống nhau." Ninh Kiều phản ứng cực nhanh, không để bụng mà nói, "Dương anh để chỉ là diễn hay, so ra thì tôi cũng không kém. Hơn nữa tôi ít tuổi hơn anh ấy, sớm hay muộn cũng có thể đạt tới độ cao như vậy. Nhưng Giang tiên bối thì khác, tôi thích anh ấy, là vì bị thuyết phục bởi nhân cách của anh ấy!"

Hắn biểu hiện đến hiên ngang凛凛, nhưng Văn Anh liếc mắt một cái đã nhìn thấu.

Cô dùng ngón tay khẽ chọc chọc hắn, đã thấy hắn lộ ra răng nanh, cười đến sáng lạn lại vô tội.

Cái tên này căn bản là thích khí chất "'hormone di động'" của Giang Khác, thích hình tượng mê đảo muôn vàn thiếu nữ của đối phương mà thôi.

Nhìn dáng vẻ thân mật khăng khít của hai người, Giang Khác cảm thấy chói mắt lạ thường.

Đúng lúc này, thang máy "đình" một tiếng mở ra.

Ninh Kiều nóng vội bước vào trước.

Văn Anh và Giang Khác gần như bước vào cùng lúc, trong phút chốc, cánh cửa nhỏ hẹp khiến bọn họ phải nghiêng người, tay của hai người khẽ chạm vào nhau.

Mu bàn tay lạnh lẽo của cô gái mang theo một xúc cảm quen thuộc, ký ức như thủy triều tràn về, làm cho hô hấp của hắn hơi dừng lại.

Đêm tối mê loạn, tiếng ồn bất chợt, áp chế nhau không chịu thua, đột nhiên quán quýt, rên rỉ triền miên, còn có cô gái dùng tay cào lưng hắn...

Không biết xúc động từ đâu, khiến hắn lên tiếng cười hỏi, "Ninh Kiều, người đại diện mới này của cậu quán thật nghiêm, cậu thích hay không thích ai, cô ấy cũng can thiệp sao?"

"Hửm? Cái này, kỳ thật cô ấy..."

"Giang tiên sinh không cảm thấy mình quan tâm hơi nhiều sao?" Văn Anh mỉm cười, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua người hắn, "Tôi quán thúc nghệ sĩ của mình như thế nào, hình như không tới lượt anh quyết định thì phải?"

Ninh Kiều bị đoạt quyền trả lời, cười gượng sờ sờ mũi, coi như không nghe thấy.

"Tôi chỉ không nhìn được có người quá trời buộc nghệ sĩ thôi." Giang Khác khoanh tay cười khê, "Coi chừng gà bay trứng vỡ, đưa người ta tới chỗ cao, cuối cùng còn bị chệch vương vãi mà bị đá văng."

Ninh Kiều? Hắn ở trong mắt đối phương là loại người này?

Văn Anh quay đầu nói với Ninh Kiều: "Đừng để ý đến anh ta, tôi từng gặp nhiều người nói khó nghe hơn thế nữa. Có người đóng phim không thuận, diễn xuất không hay, liền phát giận với người không liên quan..."

Lời cô nói lập tức chọc tới chỗ đau của hắn, Giang Khác tức giận nộ nữ cười, "Là ai phát giận với người không liên quan, rõ ràng là có người quen biết mà lại vô như không quen, rõ ràng mấy tháng trước còn nằm trên cùng..." một cái giương.

"Hửm?" Cô phát ra tiếng hừ nhẹ tối nghĩa.

Giang Khác đột nhiên phản ứng lại, thấy đôi mắt tò mò lại khó hiểu của Ninh Kiều đang sáng ngời mà nhìn mình, hắn phảng phất như bị tạt một chậu nước lạnh, đầu óc tỉnh táo lại.

"Quên đi." Hắn hơi bực bội nhìn thang máy đang hiển thị số tầng. "Không có gì."

Như hắn mong muốn, rất nhanh đã tới tầng một, cửa thang máy mở ra, vì lý do thời gian, đại sảnh thoáng đãng bên ngoài chỉ có ít ỏi mấy người đi qua.

Lần này, hắn đứng cạnh bảng điều khiển trong thang máy không nhúc nhích, để Văn Anh đi ra trước.

Một bước, hai bước...

Giày cao gót khẽ chạm nền nhà, phát ra tiếng vang, tới bên người hắn lại ngừng lại.

"Đứng rồi." Cô giống như vừa nhớ ra, lấy một vật ra khỏi túi xách, khi hắn khó hiểu ngẩng đầu lên, cô đưa vật đó tới trước mặt hắn, "Móc chìa khóa của anh, chắc là hôm đó anh quên nhặt, tôi liền giữ tạm. Bây giờ vật về nguyên chủ." Cô thản nhiên nói, sau đó bước ra thang máy.

Không hề biết rằng bởi câu nói của mình, làm hai người có mặt đều lộ vẻ khiếp sợ.

Giang Khác cúi đầu nhìn móc chìa khóa trong tay, đầu óc điên cuồng xoay vòng một nghi vấn, món đồ của hắn, sao cô lại... mang theo bên người?

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Big bang! scandal bùng nổ (5)

Edit: Yên Tử

Beta: Thiên Tình

So với Giang Khác, Ninh Kiều càng ngạc nhiên hơn.

Bởi vì hắn bước vào trước nên đứng trong cùng, đương nhiên thu hết tình cảnh vừa rồi vào mắt.

Kỳ thật từ lúc Giang Khác và người đại diện của hắn chạm mặt, hắn đã nhạy bén nhận ra có chỗ nào đó không bình thường, tuy rằng nhìn qua giống như người thì mắc bệnh ngôi sao khó hầu hạ, kẻ thì hàm ý châm biếm từ chối nhận xét ác ý, đều chứng mất nhau, nhưng bầu không khí giữa hai người lại làm hắn không thể xen vào.

Tại sao móc chìa khóa của Giang Khác lại ở chỗ cô?

Chắc không phải như hắn nghĩ đâu nhỉ..

Ninh Kiều nhìn thoáng qua Giang Khác, không biết có phải hắn nhìn nhầm hay không, bóng lưng của đối phương giống như cứng đờ, tựa hồ cũng bị hành động của cô làm hoảng sợ.

Hai người đều đang trầm tư, đến khi Văn Anh nghe được tiếng thang máy đóng lại, mới quay đầu nhìn, sau lưng không một bóng người, chỉ có thang máy lần nữa từ từ đi lên.

Cô nhin không được mà cười ra tiếng.

Chờ đến khi Ninh Kiều bối rối chạy ra khỏi thang máy, cô đã dựa vào vách tường chờ hồi lâu. Trong thang máy chỉ có một mình Ninh Kiều, Giang Khác vốn định đi xuống lầu, không biết vì sao lại không xuất hiện.

"Đi thôi."

Cô nhìn bộ dạng lúng túng của đối phương, hảo tâm mà tha cho hắn, bước về phía trước.

Ninh Kiều đuổi theo, nhin không được từ sau bà vai cô nhò đầu ra, không kiềm nổi nội tâm nghi vấn xao động, cắn răng một cái hỏi: "... Chị và Giang tiền bối có quan hệ như thế nào?" Hắn cũng không hiểu sao, trong lòng tựa như có móng vuốt đang cào, vốn đã nhin được rồi, nhưng lúc đi thang máy, lại nhớ tới hình ảnh ban nãy, cảm xúc lên men liền nhin không được.

"Vấn đề cá nhân, không thể trả lời."

Cô quả nhiên cự tuyệt, ngay khi Ninh Kiều một lần nữa mở miệng, túi xách của cô vang lên tiếng chuông điện thoại, thành công làm hắn ngậm miệng.

"Nói." Vừa thấy người gọi đến là Văn Âu, cô ngăn gọn dứt khoát nói.

"Chị, bên phía gã mập gặp phải vấn đề."

Lời của đối phương làm Văn Anh dừng bước. Trước mắt, sự nghiệp của Ninh Kiều đã đi vào quỹ đạo, cô hiển nhiên sẽ đặt chú ý lên một "cổ phiếu tăng trưởng" khác.

Vì thế, dưới ánh mắt bất mãn của Ninh Kiều, cô từ bỏ ý định đi theo lịch trình của hắn, xua hắn và trợ lý lên xe, tập trung tìm hiểu tiến độ bên Văn Âu.

Điện thoại vẫn chưa cúp, Văn Âu đầu bên kia dường như đang đi qua đi lại, có vẻ sốt ruột không thể giả quyết, "Công ty của cậu ta vốn dĩ chỉ là một công ty nhỏ, không có triển vọng, em tưởng chỉ cần nói ra cái tên Hoàn Đế là có thể nắm chắc 70 đến 80% rồi. Em đã xem xét, hợp đồng của cậu ta vẫn còn thời hạn, nhưng nếu chị đã coi trọng, tiền bồi thường cũng không thành vấn đề."

"Nói ý chính."

"À, ý chính..." Văn Âu liếc nhìn một đầu khác ở hành lang, cũng có một người trợ lý đang gọi điện thoại, Văn Âu hơi che kín micro, "Ý chính là, bây giờ Ngôi Sao cũng coi trọng cậu ta!"

"Ồ?"

"Hôm nay em đến đúng lúc gặp người bên đó, em nhận ra, là người đi theo Liễu Y, trước khi chúng ta rời Ngôi Sao, em nghe loáng thoáng là người này muốn tách ra một mình làm việc,

lần này hẳn là tới đào người về cho bản thân. Cậu này cũng không chỉ coi trọng gã mập, phỏng chừng là đang giăng lưới diện rộng, chọn vài người, nhưng lúc trước cậu ta đã bàn bạc với người phụ trách của công ty này, nhanh hơn chúng ta một bước. Bất quá, nếu em cho người phụ trách chút lợi lộc, loại gã mập ra khỏi danh sách cũng không phải chuyện khó..."

Văn Anh nghe ra Văn Âu do dự, nói thẳng: "Không thể nào có chuyện bỗng dưng thiếu mất một người mà cậu kia không phát hiện, muốn ký hợp đồng cũng không phải chuyện một hai ngày, trong quá trình đó bị người ta phá hỏng sẽ càng phiền phức. Em gửi cho chị địa điểm, chị qua đó ngay."

Người mà Văn Âu nói tới hẳn là người đại diện đời trước của Chu Châu, chỉ tiếc đối phương cầm át chủ bài lại không biết, vì thế đã lỡ mất thời gian của Chu Châu rất nhiều năm.

*

Lúc Văn Anh đến, lại phát hiện Liễu Y đang ngồi đối diện Văn Âu.

Cô ta bùng cả phê, hai chân bắt chéo nghiêng về một bên, khí thế cổ tình thu lại trước mặt Dương Sâm đều phóng ra. Khi cô ta nói chuyện và làm việc với Dương Sâm thì dịu dàng, giống như dòng nước, khiến người ta cảm thấy không có chút tính công kích nào, nhưng trạng thái đàm phán trước mắt của cô ta, mới phù hợp với thân phận người đại diện.

Liễu Y không thèm nhìn Văn Âu, mà là nói với người phụ trách của công ty kia: "Tôi sẵn lòng đưa gấp đôi tiền bồi thường."

Người phụ trách lập tức vui mừng khôn xiết.

"Liễu Y tỷ không hổ là con gái của cổ đông Ngôi Sao, nói tăng liền tăng." Văn Âu bất mãn vì bị xem nhẹ, giọng điệu khiêu khích, "Nếu thật sự muốn giành, Hoàn Đế và Ngôi Sao ngang sức ngang tài, cũng chưa chắc dễ chút tiền ấy ở trong mắt."

Liễu Y khẽ liếc Văn Âu một cái, khước môi giương lên, "Nói rất đúng, nhưng tôi là con gái của cổ đông Ngôi Sao, tôi có thể làm chủ được chuyện này, còn cô thì sao?"

Cô có thể đại diện cho Hoàn Đế không?

Câu nói hàm ý này khiến Văn Âu trong phút chốc không thể đáp trả, thế nên khi thấy Văn Anh, mắt Văn Âu sáng long lanh, như đứa bé bị ăn hiếp nhìn thấy người thân vậy!

Khoảnh khắc Văn Anh sai bước xuất hiện ở phòng tiếp khách, hấp dẫn mọi sự chú ý của những người đang có mặt, Liễu Y trong nháy mắt căng chặt dây thần kinh, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Văn Anh không tiếp lời của cô ta, cô vừa ngồi xuống liền luột nói: "Nếu hai bên đều có hứng thú, vậy gọi Chu Châu ra ngay mặt nói chuyện đi."

"Chị!" Văn Âu khẽ hô một tiếng, nháy mắt ra hiệu với cô.

Văn Âu vẫn luôn giấu họ tên người kia, Liễu Y chỉ biết bọn họ đang vừa ý một người, lại không biết đến cùng là ai.

"Không sao đâu." Cô vỗ nhẹ bả vai Văn Âu mà trấn an, sau đó nói thẳng với người phụ trách, "Quan trọng nhất vẫn là ý của người ký hợp đồng, mấy vấn đề khác thì chờ cậu ta ra quyết định rồi nói tiếp."

Văn Âu lúc này mới phản ứng lại, cả bọn ở đây bỗng dưng nâng giá vùn vụt, chỉ sẽ làm lớn túi tiền của công ty kia thôi!

Nếu là ngày thường, Văn Âu cũng sẽ không làm chuyện đầu đá vì thế diện này, nhưng Văn Âu có thành kiến với Liễu Y quá sâu, làm ảnh hưởng phán đoán. Văn Âu thấy Liễu Y nghe xong lời của Văn Anh liền thẳng sống lưng, không khỏi cười thầm. Bối cảnh nhà cô dù tốt thì đã sao? Bàn về nghiệp vụ vẫn thua xa chị của tôi!

Kỳ thực, Liễu Y cũng không quá để tâm đến việc hơn thua với Văn Anh, điều cô quan tâm chính là tư chất của người mà Văn Anh coi trọng. Tuy rằng cô luôn cho rằng Văn Anh không thích hợp làm người đại diện, nhược điểm lớn nhất của đối phương chính là không biết cách chiều cổ đến cảm xúc của nghệ sĩ, nhưng không thể phản bác chính là, mắt nhìn người của Văn Anh rất chính xác. Dương Sâm thì không nói, dù là những nghệ sĩ dưới trướng mà Văn Anh lại không quá bận tâm kia, khi Văn Anh đi rồi, họ được phân đến trong tay người khác, đều được xem là nhân vật chủ chốt.

Cho nên vừa nghe nói Văn Anh tựa hồ có ý định với nghệ sĩ ở công ty này, ngay cả Văn Âu cũng bị cử đến đây, cô liền chạy đến. Dù Văn Âu che lấp đến kín không kê hở, khiến cô vẫn không dò ra được người kia rốt cuộc là ai, nhưng cô cũng không để bụng, cùng lắm thì ký hợp đồng thêm vài người, tìm ra hạt giống tốt nhất là được.

Không nghĩ tới Văn Anh lại hào phóng, vừa đến đã nói ra tên họ người nọ.

Chu Châu?

Cô ở trong đầu tìm kiếm một lượt, không tìm ra minh tinh nào tương ứng. Cũng phải thôi, nếu là người tương đối nổi tiếng, trợ lý của cô ngay từ đầu đã có thể phân rõ.

Nhưng mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, giây phút nhìn thấy Chu Châu, Liễu Y vẫn suýt nữa làm đổ ly cà phê.

Một tên béo?!

Đặt ở tình huống bình thường, người béo thường không được xem là đẹp, bởi vì ngũ quan bị phình to đến không còn hình dạng, Chu Châu cũng giống vậy. Ninh Kiều mặc áo thun quần jean thì là thanh xuân vô định, mặc lên người hẳn thì giống như một túi nilon nhật bữa từ ngoài chợ, rồi cổ sức nhét một con cá chết to béo vào trong.

Cũng may diễn viên hài cũng là minh tinh, tạo hình của hẳn đã qua xử lý, ít ra cũng sạch sẽ khoan khoái.

Hắn khác với lúc ở trên chương trình TV, trước khi bước vào đã đeo tai nghe, nhìn thấy những người đang ngồi cũng để ý thân phận của họ, chỉ nhẹ nhàng liếc mắt một cái, cơ hồ không có chút phản ứng. Mặc dù người phụ trách đã nói tình huống cho hẳn, hẳn cũng không bởi vì nghe được tên hai công ty lớn mà thay đổi sắc mặt. Hình tượng ngoài đời của hẳn, không hề giống một diễn viên hài khiến người ta ôm bụng cười to chút nào.

"Vậy, nếu chuyển tới các công ty của các người, tôi sẽ được đãi ngộ ra sao?" Hẳn ấn lên màn hình di động vài cái, hình như là tạm dừng nhạc, nhưng không bỏ tai nghe xuống, thờ ơ hỏi.

Khi Liễu Y thấy hình tượng của hẳn cũng đã do dự, không sai, người mập có thể giảm béo, sau khi giảm béo cũng có thể trở nên đẹp trai, nhưng là... muốn có tiểu sinh đẹp trai, trong công ty còn thiếu sao? Nếu không giảm béo, vậy sẽ bị định hướng là diễn viên hài, cũng không phải diễn viên hài không tốt, diễn viên hài có ưu thế của diễn viên hài. Nhưng thứ cô muốn chính là ảnh đế thứ hai, là người có thể chứng minh năng lực của cô hơn Văn Anh, chứ không phải diễn viên hài!

Theo cái nhìn của cô, người này thậm chí còn không có dã tâm, mới có thể bày ra bộ dạng thờ ơ trước cuộc gặp gỡ có thể quyết định tiền đồ của mình như thế.

Người như vậy, rốt cuộc Văn Anh coi trọng ở điểm nào? Từ trước tới nay cô chưa bao giờ nghi ngờ ánh mắt của Văn Anh.

Sau khi liếc qua tư liệu được trợ lý mang đến, đã xác nhận đối phương đi theo hướng diễn hài, Liễu Y dùng trạng thái làm việc tốt nhất, đưa tài nguyên tốt nhất mà công ty có thể mang đến cho diễn viên hài, thậm chí còn đưa lời tán thưởng. "Trong Ngôi Sao có giáo viên Tống Y, thầy ấy là một người xuất sắc, tôi nghĩ mọi người đều biết điều này. Tôi rất coi trọng cậu, tôi cho rằng cậu có thể trở thành người nối nghiệp của thầy ấy."

"Ồ." Chu Châu liếc nhìn Liễu Y, giọng điệu không chút phập phồng, quay sang xem Văn Anh, "Vậy còn cô?"

"Ảnh đế."

So với Liễu Y, Văn Anh chỉ dùng hai chữ ngắn gọn.

"Cái gì?!"

Liễu Y lỡ tay làm đổ cái ly, bị cả phê bắn vào người cũng không lo xử lý, nhìn Văn Anh như đang nhìn kẻ điên.

Là cô điên hay là đối phương điên rồi?

Không chỉ Liễu Y, ngay cả về mặt Văn Âu cũng cứng lại, Văn Âu chỉ biết chị của cô nhất quyết muốn có được người này, nhưng không biết chị ấy lại đặt mục tiêu... mạnh bạo như thế.

Ngay cả Chu Châu cũng ngơ ngẩn, hần cau mày, tháo tai nghe, "Cô nói lại lần nữa."

"Một chiếc cúp ảnh đế, cậu thích không?" Ánh mắt của Văn Anh bình tĩnh mà chắc chắn nhìn thẳng vào hần, khi đối phương vẫn đang sững sờ, cô cười bổ sung, "Đúng rồi, Dương Sâm chính là được tôi tìm ra, anh ta vừa lấy được ảnh đế Kim Giác đấy."

"Bây giờ là Dương Sâm là nghệ sĩ của tôi!"

Liễu Y nhin không được xen mồm, nhưng chẳng ai quan tâm

Chu Châu im lặng hồi lâu, mới trả lời cô: "Văn là thôi đi, đừng nói đùa."

Văn Anh nhìn đáng vẻ của Chu Châu, không khỏi nghĩ đến tương lai của hần.

Cô có thể thu được thông tin về tương lai, nhưng vì lượng thông tin quá khổng lồ, chỉ có thể biết nội dung đại khái, nếu muốn hiểu sâu hơn, cần phải bỏ thời gian đi chú ý. Cô xem qua một buổi phỏng vấn của Chu Châu khi đã thành danh, đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất mà hần bọc bạch về quá trình chuyển biến tâm lý của mình trước mặt người xem.

"Thế chất của tôi trời sinh đã dễ béo, thật ra thơ ấu của tôi có chút gập ghềnh, vốn dĩ phải gầy mới đúng, nhưng tôi lại cực kỳ béo." Hần cười tự giễu, "Nhà tôi không có tiền, nhưng cha mẹ đều thích đánh bài, hồi nhỏ, âm thanh mà tôi nghe được nhiều nhất chính là tiếng người ta đến đập cửa, nhìn nhiều nhất chính là cánh cửa nhà bị hất son đỏ au. Cho nên sau khi tan học tôi thường không về nhà, lêu lổng ở ngoài cả ngày, xem người ta đi qua đi lại, xem TV qua cửa kính ở trung tâm thương mại. Tôi thích quan sát bọn họ, rồi lại hòa nhập mình vào bọn họ, suy nghĩ rất nhiều thứ, có lẽ đây chính là lý do tôi có thể nhanh chóng nghiền ngẫm ra nội tâm nhân vật."

"Có một lần, tôi tham gia hội văn nghệ trong trường, là một vai phụ độc ác mà trong lớp không có người chịu đóng, khi tôi diễn xong, thầy giáo vô cùng giật mình, các bạn học cũng bị tôi dọa tới mức sụt khóc. Khi đó tôi chợt nhận ra, tôi có lẽ có thiên phú, tôi không phải một người bình thường... Nhưng tôi quá béo. Lúc chân chính bước lên con đường này, tôi nhận ra sẽ không có người nào trao cơ hội cho một gã mập, tôi nỗ lực giảm béo, nhưng không ai thấy được, dần dà tôi cũng từ bỏ. Về sau tôi được Vương đạo diễn nhìn trúng, đóng phim của ông ấy, có chút danh tiếng, Vương đạo diễn từng rất tiếc hận mà nói với tôi, tôi đã phí phạm thiên phú của mình."

"Lúc ông ấy nói ra những lời này, tôi mới phát hiện mình đã ngu xuẩn biết bao, tại sao tôi lại phải để ý những gì người ta nói? Tôi sống vì họ sao? Còn chuyện nào khó khăn đến nỗi cả đời tôi cũng không làm được sao? Nếu không phải, vậy tại sao tôi lại không thử?"

"Nếu có thể sống lại lần nữa, tôi nhất định sẽ nỗ lực thử xem."

Người MC phỏng vấn hần cười hỏi: "Nếu có thể làm lại, ngài cảm thấy, mình có thể đạt đến mức độ nào?"

"Ảnh đế." Ngừ khi của hần chắc chắn, thấy biểu tình kinh ngạc của đối phương, ánh mắt hần nhìn xa xăm, "Đây là thành tựu mà mỗi nam diễn viên đều mong muốn có được, tôi cũng không ngoại lệ, bất quá bây giờ cũng chỉ là tưởng tượng thôi."

Mà hiện tại, Văn Anh dùng lời hần từng nói để kích thích hần: "Tại sao lại thôi đi chứ, cậu cho rằng tôi đặc biệt đi tới chỗ này là vì muốn nói đùa à? Xin lỗi, thời gian của tôi rất quý giá. Chu Châu, cậu có thiên phú, cậu từ chối tôi, chỉ bởi vì tất cả mọi người nói với cậu rằng cậu không làm được. Thế nhưng, tại sao cậu phải để ý người khác nói gì? Cậu sống vì họ sao? Cậu cảm thấy có chuyện nào khó khăn đến nỗi cả đời cũng không làm được sao? Nếu không phải, vậy tại sao cậu lại không thử?"

Khuôn mặt tuổi trẻ của hần không khỏi xúc động, "Tôi..."

Đây là người đầu tiên ngoại trừ chính hần, khẳng định rằng hần có thiên phú.

"Cậu trách mình không có cơ hội, bây giờ tôi trao cho cậu cơ hội, cậu có thiên phú, nhưng nếu như cậu không cần --" Cô lãnh đạm nói, "Thì nó chính thứ rác rưởi quý giá nhất trên đời."

*

Ninh Kiều ở phim trường quay một bộ phim mới, phải quay n lần phân cảnh dầm mưa, sau khi chấm dứt, cả người hần đều trở nên mơ màng. Sau đó hần nghe được một tin tức từ trợ lý, "Nghe nói Anh tỹ vừa ký hợp đồng với một người mới đến từ công ty nhỏ."

"Ồ." Hần nằm nhoài trên sofa, thần thờ mà trả lời.

"Tuổi tác cũng xấp xỉ cậu, tốt nhất là hướng phát triển đừng giống nhau, tài nguyên cũng không bao nhiêu, nếu tranh giành cũng mệt."

"Ai có thể tranh với tôi?" Mặc dù cả người ịu xù, Ninh Kiều vẫn tự tin nói ra những lời này.

Trợ lý lặng lẽ liếc hần một cái, ho nhẹ, "À thì... Anh tỹ rất coi trọng người này, nghe nói là đoạt người với bên Ngôi Sao, cạnh tranh dữ dội lắm!"

Ninh Kiều nghe vậy, bỗng nhiên ngồi thẳng người lên, "Hừm? Cậu lặp lại lần nữa."

"Tóm lại chính là như vậy..... Kiều ca, cậu để thuốc ở đâu thế, tôi lấy cho cậu, hôm nay trong nhà tôi có việc, có lẽ phải về sớm, cậu ngủ một giấc trước đi, nếu còn cảm thấy không

thoải mái thì gọi cho tôi."

"Chờ đã!" Hấn gọi trợ lý lại, chân chờ một lát, mới nghiêm túc gật đầu, "Cậu gọi điện cho cô ấy, nói là ảnh để tương lai nổi tiếng nhất quan trọng nhất có tiềm năng nhất dưới trướng cô ấy bị bệnh rồi, bảo cô ấy tới đây nhanh!"

Ráng đến đây thôi, mấy ngày kể tiếp thật sự bất lực rồi _(3JZ)_

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thề Giời Tô Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Big bang! Scandal bùng nổ (6)

Edit: Yến Từ

Beta: Thiên Tình

Đối với lời nói của Ninh Kiều, trợ lý lựa chọn nhắm mắt làm ngơ, hấn đã theo Ninh Kiều một thời gian, biết rõ tính tình của Ninh Kiều. Ngày thường thì giương nanh múa vuốt, nếu như đầu bị đập ra chút xúu trầy xước, chính là đáng về này. Hấn đương nhiên sẽ không chuyển ý nguyên lời nói ấy cho Văn Anh. Theo hấn, Ninh tiểu gia sinh bệnh cho nên mới đầu óc phát sốt muốn tìm người làm nũng, nếu hấn thật sự nói nguyên văn, ngày hôm sau tiểu gia thức dậy thể nào cũng hối hận, không chừng còn bóp chết hấn!

Có điều nếu bụng bít không nói cũng không ổn, lỡ như Ninh Kiều câu lên thì sao.

Vì thế người trợ lý bèn gọi cho Văn Anh, khi xác nhận đối phương sẽ đến, mới an tâm chạy về.

Lúc Văn Anh đến, sắc trời đã rất tối. Bởi vì lần đầu tiên tới nơi này, cô không khỏi nhìn ngắm nhà Ninh Kiều một hồi. Gia cảnh của hấn cũng không tệ, làm nghề này đã sớm kiếm đủ tiền, lẽ ra theo cá tính thích thể hiện của hấn, trong nhà nếu không phải trắng lẹ huy hoàng, thì cũng nên phong cách xa xỉ, nhưng ngoài dự đoán chính là hấn lại chọn phong cách mộc mạc thuần trắng, rất có cảm giác tĩnh lặng.

Điều này làm cô hơi bất ngờ.

Kỳ thực trong thế giới này không chỉ có bốn điểm sáng, nhưng nếu không phải có được thân phận là người đại diện, có lẽ cô chỉ có thể lựa chọn từ một đến hai người trong đó, thân phận này không thể nghi ngờ đã mang cho cô rất nhiều thuận lợi. Đương nhiên, cho dù chọn như thế nào, Ninh Kiều vẫn sẽ là một trong những lựa chọn của cô, bởi vì thứ hấn nhất là một ai đó kéo hấn lên.

Một người tự bó buộc mình đến nỗi sắp chết chìm mà được cô kéo lên bờ, điều này cũng khiến cô muốn chiều cổ hấn hơn những người khác.

Cho nên mặc dù chuyện sắp xếp cho Chu Châu quan trọng hơn, nhưng khi biết hấn vì đóng phim mà sinh bệnh, cô vẫn quyết định buông công việc trong tay xuống.

Vừa đi vào phòng ngủ, đã thấy Ninh Kiều tiểu gia nằm sấp ở trên giường kêu hừ hừ, trạng thái tốt hơn cô tưởng.

"Uống thuốc chưa?"

Ninh Kiều hơi nâng đầu, nhìn sang bên cạnh, chỉ lộ ra một con mắt long lanh -- vì phát sốt, hốc mắt của hấn nhìn không được ngập nước, "Hừ." Hấn phát ra âm thanh hàm ý sâu xa, lại vùi đầu vào gối.

Hấn không đáp lại, Văn Anh liền kéo ngăn kéo ra tìm thuốc, sau đó cô phát hiện... một hộp Durex bất mất.

"Siêu mỏng gấp bội..."

Cô nhẹ giọng đọc được một nửa, đã bị một người nhào tới bụng kín miệng, đôi mắt xinh đẹp của hấn nheo lại, giọng điệu hung tợn, "Câm miệng!" Lỗ tai không biết là bởi vì cơn sốt hay là buồn bực, bỗng nhiên đỏ lên.

Ánh mắt cô từ trên mặt hấn đi xuống, hấn giống như bị phỏng, cả người sắp nóng đến bốc hơi.

Hấn nhanh chóng ném thứ kia vào ngăn kéo, "đừng" một tiếng dùng sức đóng lại.

"Cậu có bạn gái?"

"Không có!"

Hấn cho rằng cô muốn nói gì, ai ngờ cô đánh giá về mặt của hấn chốc lát, nói: "Cố cũng không sao, nhưng nhất định phải nói cho tôi biết, được không? Nếu cậu giấu giếm, nếu gặp chuyện thì tôi khó xử lý lắm."

Cô dùng thái độ xử lý công việc mà nói, làm hấn có chút khó chịu. "... Đã nói không có mà! Thứ này chắc chắn là anh trai tôi để lại, khoảng thời gian trước có cho anh ấy mượn chỗ này mấy ngày..."

Hấn giải thích đến một nửa, đột nhiên hơi nhụt chí, còn chưa nói xong đã nằm xuống giả chết, dù cô hỏi thăm mấy vấn đề như bữa tối cũng không chịu lên tiếng.

Cho đến khi cô tự quyết định, hấn mới có phản ứng, nhưng không liên quan đến bữa tối, mà là hỏi: "Người cô mới ký hợp đồng là ai? Từ Ngôi Sao tới?"

"Không phải Ngôi Sao, chỉ là một công ty nhỏ thôi." Cô nhìn hấn rồi cuộc chịu bỏ ra khỏi "vỏ ốc", tiện tay sờ trán hấn, có hơi nóng, nhưng không đến mức phát sốt, hơn nữa cô thấy trên đầu giường có đặt một cốc nước, có lẽ đã uống thuốc.

Bàn tay lạnh lẽo của cô gái đặt lên cái trán nóng bỏng, thoải mái khiến người ta thờ ra một hơi.

Ninh Kiều khó chịu mà thoáng quay mặt đi, "À."

Kỳ thực hẳn biết, Văn Anh không giống những người đại diện khác. Không phải người nào cũng chiều cổ nghệ sĩ từ việc lớn đến việc bé như cô. Giống như lần này hẳn sinh bệnh, thuốc cũng đã uống, nghỉ ngơi cũng đã nghỉ ngơi, hết thấy mạnh khỏe, cho dù cô không tới, hẳn cũng có thể tự bỏ đây gọi com, nhưng cô vẫn tới. Thời điểm ký hợp đồng với người mới là lúc rất bận rộn, suy xét định hướng, quy hoạch mục tiêu, tìm kiếm tài nguyên.

Nhưng cô vẫn tới.

Hẳn một lần nữa âm thầm cường điệu, quả nhiên hẳn vẫn là nghệ sĩ quan trọng nhất của cô.

Có lẽ là do sinh bệnh, thần kinh trở nên yếu ớt lạ thường, hẳn nhìn dáng vẻ bận rộn của cô, trong lòng mềm mại vô cùng, cảm giác ý lại vốn dĩ đã nảy sinh từ lúc được cô kéo lên khỏi đáy vực, giờ đây lại càng lớn hơn.

Ăn cháo xong, hẳn bắt gác lôi kéo cô, nói: "Ồ lại một lúc đi."

Cô vội nhẩy vào cái tay đang bắt lấy quần áo mình, "Thật ngại quá, trên hợp đồng quản lý của chúng ta, không có điều khoản bồi ngủ."

Hẳn vội thu tay về, sắc mặt chợt đỏ rực, rất là thẹn quá hoá giận.

Hẳn vốn không nghĩ đến hướng này, cô vừa nhắc tới, đột nhiên nhớ đến danh tiếng của cô trong giới. Thành tích lóa mắt nhất khi xưa của cô chính là Dương Sâm, rất nhiều người đồn đại cô và Dương Sâm có quan hệ mờ ám. Từ sau khi lộ tin cô vào khách sạn với tiểu thị tươi, tin tức về chuyện cô dùng quy tắc ngầm ừn ừn không dứt, hẳn nghe đến mức lỗ tai sắp đóng vậy.

Trước kia hẳn còn cười trào phúng, kẻ dựa vào quy tắc ngầm thượng vị sao có thể phát triển? Thế nên đối với Dương Sâm không khỏi cũng có vài phần hoài nghi. May mà cô còn có danh hiệu người đại diện vàng.

Nhưng đến khi cô thật sự đến bên cạnh, hẳn rất khó liên hệ cô với những lời đồn kia, mặc dù trên mạng có không ít bức ảnh thân mật của cô với các nam minh tinh, đều là người thật việc thật.

Hiện tại nhớ đến, hẳn bỗng dưng cảm thấy không quá thoải mái.

"Tôi cũng không phải mấy gã đàn ông cầu cô quy tắc ngầm!" Hẳn đột nhiên nói.

Nhưng mà lời vừa thốt ra, hẳn đã hối hận, bất kể là ai, hẳn không nên chỉ trích sinh hoạt cá nhân của người đó... Hẳn có tư cách gì?

Bầu không khí đọng lại, Văn Anh nhìn thẳng vào hẳn trong chốc lát, bỗng nhiên cười xoa nhẹ đầu hẳn, "Đương nhiên, cậu là người đàn ông dựa vào bản lĩnh của mình mà giành được tiếng vỗ tay."

Hẳn ngẩn ra, hai lỗ tai chợt nóng.

Lúc cô đối xử với hẳn, thường thấy nhất chính là bộ dáng xử lý theo việc công, rất ít khi tươi cười như vậy, hơn nữa nụ cười kia còn mang theo niềm tự hào vì hẳn, khiến đáng về xù lông của hẳn đột nhiên cụp xuống, dưới cái xoa của cô, triệt để bị vuốt thuận.

"Vô nghĩa."

Đối với khách lệ của cô, hẳn đưa ra nhận xét như thế.

*

Bởi vì được vuốt lông, cho nên hôm sau Văn Anh đưa yêu cầu muốn dẫn Chu Châu đến đoàn phim, hẳn đáp ứng không chút nghĩ ngợi. Đùa à, không lý nào bỗng dưng toát một người, hẳn liền sợ thân phận nghệ sĩ cốt cán của mình bị cướp mất, sao hẳn có thể là loại người lo được lo mất như thế được?

Hẳn nghĩ, sắp dịp này nhìn xem đối phương là hạng người gì, biết người biết ta, hiểu rõ sức chiến đấu.

Văn Anh mang Chu Châu tới đoàn phim tham quan là có hai nguyên nhân. Một là trước kia hẳn đi theo hướng diễn hài, những gameshow tham gia đều có độ nổi tiếng không cao, với một người không có xuất thân chính quy thì không gì ích lợi hơn việc tự mình cảm nhận. Hai là nhân cơ hội giới thiệu hai át chủ bài với nhau. Trong giới này cần phải tạo mối quan hệ, nếu không phải Ninh Kiều tính tình không tốt, rất dở việc giao tiếp, thì dù người đại diện có là cô hay không, hẳn vẫn có thể dựa vào vẻ ngoài của mình mà kiếm được tài nguyên tốt. Tuy rằng tính tình của hẳn kém, nhưng từ nhỏ cũng đã lăn lộn trong giới này, nắm giữ những tài nguyên vô hình không thể tưởng tượng được. Thứ Ninh Kiều có, là thứ mà Chu Châu thiếu, cả hai có thể bổ sung cho nhau.

Nhưng ngoài dự kiến của cô chính là, hai người vừa thấy mặt đã tỏ vẻ không hợp.

Chu Châu thì không nói, hẳn thuộc kiểu người thích một mình, theo lý, Ninh Kiều thường khách sáo với người lạ hơn người quen, lần này lại vừa gặp đã đá kích: "Béo thành như vậy sao có thể đóng phim?!" Hẳn kinh ngạc phảng phất cảm muốn rớt xuống.

Ninh Kiều đã đẹp từ nhỏ tới lớn, quả thực không biết khái niệm xấu là gì! Béo? Béo thì càng đáng sợ, hẳn luôn coi trọng việc kiểm soát cân nặng. Với hẳn, béo là một trạng thái không thể tưởng tượng nổi, ngoại trừ có một vài cá nhân đi theo phương hướng khác, làm gì có diễn viên nào làm mình béo đến mức này cơ chứ?!

Đối với âm thanh giống như nổ tung bên tai, Chu Châu không hề dao động, hẳn thông thả ngẩng đầu liếc nhìn Ninh Kiều, suy nghĩ một hồi, nói: "Cậu là người diễn vai Cừu hoàng tử trong《Muru Kề Giang Sơn》, Ninh Kiều?"

Ninh Kiều giương cằm, "Là tôi."

Bộ dáng kiêu ngạo như đang nói với người khác: Thấy không, trên cõi đời này làm gì có ai không biết tôi?

"Ừm, ngoại hình không tệ." Chu Châu vút ra câu này, sau đó cúi đầu lướt đi động.

Hôm nay, có Văn Anh nhắc nhở nên Chu Châu không đeo tai nghe, nhưng hẳn mặc áo có mũ, đội mũ lên, ngăn cách với người khác. Lúc vừa bước vào đoàn phim, nhân viên còn tưởng hẳn là nhân vật tâm cơ nào đó đang tránh paparazzi.

Ninh Kiều hồ nghi mà nhìn chăm chú người có vẻ "tự kỷ" này, "... Sau đó thì sao?"

Là hẳn quá nhạy cảm à, tại sao hẳn luôn cảm thấy đối phương còn có câu kể tiếp.

"Sau đó?" Chu Châu ra vẻ nghiêm túc suy tư, nói tiếp, "Chỉ có ngoại hình không tệ thôi."

"..."

Ninh Kiều giận tím mặt, suýt nữa bạo phát, bị Văn Anh ngăn lại.

Cô không ngăn còn đỡ, Ninh Kiều cũng chỉ ra vẻ thế thôi, đằng này cô can lại, thật sự kích ra cơn giận trong hân. Ninh Kiều tức giận mà cười, nhếch môi, ngữ khí ác liệt, "Đúng rồi, so với tên mập chết tiệt nào đó, ít nhất ngoại hình của tôi vẫn không tệ."

"Kiêu Kiêu!"

Văn Anh thấp giọng tựa như trách cứ, làm hân lập tức nổi nóng đá đổ chiếc ghế xếp bên chân.

"Chị bệnh cậu ta?"

"Tôi không bệnh cậu ta. Cậu đừng tức giận, nhớ lúc trước tôi từng nói với cậu không? Tiết chế lại." Vừa nãy cô bởi vì ngăn cản nên đứng trước mặt hân, khi nói xong liền quay mặt về phía Chu Châu, chỉ thay đổi vị trí đứng, lại làm hân có cảm giác như cô đang bảo vệ mình, cảm xúc thoáng dịu lại, nhưng vẫn cảm thấy bức bối.

"Còn cậu, Ninh Kiều đâu gì cũng là tiền bối của cậu, tôi thiếu cũng phải có lễ phép cơ bản, tôi nghĩ cậu đã được học lúc ở trường, không cần tôi phải lặp lại."

Văn Anh cảnh cáo cả hai, thấy Chu Châu khẽ gật đầu, cô mới nhìn sang Ninh Kiều, lúc này hân đang cố nén cảm xúc, cô bèn trực tiếp hỏi Chu Châu: "Cậu thấy cậu ta diễn không tốt à?"

Chu Châu ngẫm nghĩ, nói: "Cũng tạm đi." Không đợi những người khác nói chuyện, hân nói tiếp, "Chẳng qua có vài cảnh diễn không hợp lắm."

"Chỗ nào?"

"Nhân vật mà cậu ta đóng là một người có tính cách đơn thuần, một người không có sức cạnh tranh kém nhất trong số các hoàng tử, nhưng mọi người đều kiêng dè hân, bởi vì hân được nuôi nấng dưới danh nghĩa của hoàng hậu. Chờ đến khi hân nhận ra cô gái mình yêu chỉ là quân cờ trong tay huynh trưởng, tất cả mọi chuyện đều kéo hân tới vực sâu của âm mưu. Ban đầu cậu ta diễn không tệ, nhưng ở phần cảnh cuối cùng, lại không đúng."

Văn Anh túm chặt tay Ninh Kiều, ý bảo hân nhìn Chu Châu.

Chỉ thấy người vẫn ăn núp trong bóng tối kia, bỗng nhiên bỏ mũ xuống.

Lúc trước, ánh mắt hân còn sở hữu nét trầm ngâm, đến khi lộ diện trước mặt mọi người, khí chất cả người lại chợt thay đổi.

Cửu hoàng tử, chàng thiếu niên khí phách hăng hái, vui cười hay tức giận đều tùy ý, tính cách đường hoàng, tươi cười xán lạn, đây là mẫu người vô cùng thích hợp với Ninh Kiều, tất cả khí chất đặc biệt của hân sẽ được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trong vai diễn này.

Nhưng khi Chu Châu diễn, hân khẽ giương cằm, hân cong đôi mắt, hân cười tươi sáng --

Trợ lý của Ninh Kiều há to miệng, trong nháy mắt vừa rồi, trợ lý tựa hồ nhìn thấy một Ninh Kiều khác...

Nhưng Cửu hoàng tử của Chu Châu lại bất động.

Ninh Kiều là ngây thơ thuần túy, Cửu hoàng tử của hân như một trang giấy trắng, hân ngây thơ nhưng lương thiện, hân tha thứ cho âm mưu của huynh trưởng, cuối cùng nói: "Đệ trả nài lại cho huynh." Thể hiện sự thiện ý, sự tác thành, càng là một loại tiêu tan.

Cửu hoàng tử của Chu Châu cũng nói ra câu tương tự, nhưng trải qua chuyện như thế, hân có thêm một sự tò mò mà trước kia không có.

"Đệ trả nài lại cho huynh."

Hân nói như vậy, ánh mắt lại lóe lên một tia hiểu rõ.

Khi bọn huynh đệ lộ ra nanh vuốt, hân biết hết thảy, như là thấy được cảnh nhân gian luyện ngục trong tương lai.

Trong phim, huynh trưởng vì câu nói này mà chấn động, qua cách suy diễn của Chu Châu, loại khiếp sợ này, làm người ta chợt hiểu nguyên do. Huynh trưởng không phải bởi vì đệ đệ nhường ra một nữ nhân mà khiếp sợ, hân xúc động là vì, Cửu hoàng tử không chỉ nhường một nữ nhân.

Sau này, Cửu hoàng tử thoái lui khỏi cuộc tranh đấu, đây cũng không phải do bị tình yêu làm nản lòng thoái chí.

"Cửu hoàng tử đúng là đơn thuần thật, nhưng hân không phải người sống tách biệt với bên ngoài, hân ở hoàng cung, nơi hội tụ nhiều tin tức tranh quyền đoạt lợi nhất, mỗi ngày mỗi đêm tiến vào tai hân. Cho nên không phải bởi vì hân lương thiện, mới biết tha thứ. Hân nhận rõ hoàn cảnh của mình, vì tương lai mà đưa ra phán đoán, chỗ này không phải bày cho khán giả thấy kiểu đạo đức gương mẫu trong sách giáo khoa, mà là sự trưởng thành của nhân vật."

Bầu không khí trong phòng thay đổi thật yên tĩnh, tiếng nói của Chu Châu truyền tới tai mỗi người.

Diễn xong, hân lại đội mũ lên.

Chớp mắt nhìn lại, hân vẫn là gã mập kia, nhưng sâu trong nội tâm Ninh Kiều đột nhiên sinh ra cảm giác nguy hiểm nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Big bang! Scandal bùng nổ (7)

Edit: Yến Từ, Thiên Tinh

Beta: Thiên Tinh

Văn Anh xem Chu Châu diễn xong, cũng không khỏi rung động. Đương nhiên, với cái nhìn của cô, kỹ năng diễn xuất của Chu Châu còn cần mài dũa thêm, nhưng nếu liên tưởng đến quá khứ của hắn thì như vậy thật làm người ta tán thưởng. Hắn đi đến bước này, lại chỉ học ở trường lớp bình thường, tuy làm trong giới giải trí, nhưng ngôi sao show truyền hình và diễn viên có mức chênh lệch không nhỏ, có lẽ bọn họ diễn rất tốt, nhưng sân khấu gameshow vốn chú trọng hiệu ứng khoa trương, chưa chắc đã thích hợp với màn ảnh.

Nhưng lối diễn của Chu Châu đã chứng minh một cách đầy đủ rằng hắn khác với mọi người. Trên sân khấu gameshow, hắn diễn phóng đại hết mức có thể, làm người ta cảm thấy hài hước gây cười, nhưng đến hình thức diễn phim, động tác, biểu tình của hắn đều được thu lại. Đây không phải việc khó khăn thông thường, bởi vì khi diễn cũng có quán tính, hắn đã quen với kiểu phóng đại chính mình, hiện giờ muốn thu lại thì cần có thời gian thích ứng. Nhưng thời gian cô bản với hắn chuyện ký hợp đồng chỉ vùn vụt mấy ngày ngắn ngủi, hắn đã có thể làm đến trình độ này, khiến cô khá hài lòng.

"Không tồi." Cô đánh giá, "Ồ nhà có luyện tập đúng không? Rất nỗ lực."

Chu Châu ngẩn ra, mím môi khẽ "ừ", lại cúi đầu xuống.

Chỉ có màn hình di động vẫn lập lòe, chiếu ra khuôn mặt có chút thần thờ của hắn.

Hắn cho rằng sẽ không ai biết chuyện mình lên chính sửa lối diễn xuất, cũng giống như mọi lần, cho dù hắn âm thầm bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, cũng chẳng ai quan tâm, hắn đã quen với kiểu ngó lơ như thế, không ngờ cô liếc mắt đã nhìn ra.

Huống chi người đứng bên cô là Ninh Kiều -- Hắn biết Ninh Kiều từ rất lâu, vẫn luôn chú ý tới Ninh Kiều. Hắn không hiểu tại sao khoảng cách giữa người này với người kia lại lớn như vậy, tuổi tác của họ tương đương nhau, Ninh Kiều đã có thể đạt được thành tựu mà hắn ao ước, hắn ghen tị đối phương có thể được đóng phim từ nhỏ, ghen tị đối phương được mọi người tán thành, ghen tị đối phương mặc dù xấu tính, vẫn sẽ được nhiều người bao dung, kiên nhẫn mà chỉ dẫn, cũng chỉ vì đối phương có khuôn mặt đẹp.

Mà hiện tại..

Hắn thấy người đại diện của Ninh Kiều đứng trước mặt mình, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn hắn, hắn đột nhiên này sinh một niềm sung sướng trước nay chưa từng có.

Khi Ninh Kiều bắt đầu quay phim, Văn Anh kéo Chu Châu đi phim trường quan sát.

"Cậu diễn rất có hồn, đối hình tượng nhân vật cũng có cách lý giải riêng, ngộ tính không tồi." Cô vừa đi vừa nói với hắn, "Nhưng đóng phim và diễn xuất đơn thuần không hoàn toàn giống nhau, máy quay sẽ không chỉ quay mặt cậu, chúng sẽ chuyển động, sẽ biến hóa, có thể nội dung được ghi hình sẽ không mang lại hiệu quả như cậu mong muốn. Cậu phải nhớ kỹ, đạo diễn mới là người không chế toàn bộ trường quay, cậu không phải trung tâm, thậm chí không phải nhân vật chủ chốt. Trong một bộ phim, kịch bản rất quan trọng, ngoài ra, người quay phim, phối cảnh, thợ trang điểm, thư ký trường quay, cắt nối biên tập... đều là những bộ phận không thể thiếu. Mà thân là một diễn viên, tuy rằng mọi người kẻ cả ống kính đều quay xung quanh cậu, nhưng cậu phải hiểu được mình chỉ là một bánh răng trong đó."

Khi nói chuyện, Văn Anh cũng không quên quan sát vẻ mặt của hắn, Chu Châu là một người vừa tự ti lại có cái tôi cao.

Người có thiên phú lúc nào cũng dễ dàng đạt được năng lực mà người khác suốt đời theo đuổi, hắn chỉ thiếu ngoại hình, nhưng sớm hay muộn sẽ có ngày một bước lên mây, nhưng trước đó, cô phải rèn luyện cho con chim ưng còn chưa giương cánh này, làm hắn có thể bay cao bay xa hơn.

"Đương nhiên, nếu cậu có cách nghĩ riêng thì có thể trao đổi với đạo diễn, nhưng trên thực tế -- trao đổi chưa chắc sẽ đạt được một kết quả tốt. Khi ấy, điều cậu cần làm chính là điều chỉnh lại cách diễn của mình. Một diễn viên giỏi, phải nắm rõ quy luật qua vô số lần NG(*), mà không phải lập đi lập lại hình ảnh mà diễn viên đó cho rằng đó là tốt nhất."

(*) Cảnh quay hỏng

Lời cô nói khiến Chu Châu lộ ánh mắt suy ngẫm, sự lý giải của cô đối với diễn viên làm hắn mở mang tư tưởng, mà cách dẫn dắt kỹ càng chu đáo của cô, truyền thụ toàn bộ kinh nghiệm không chút bùn xùn, tất cả làm trái tim hắn thoát lên một loại cảm xúc căng phồng.

Cảm xúc này cứ như đang thúc giục, làm hắn mãnh liệt khát vọng được diễn.

Ngay lúc tiếng nói của cô gái vừa dứt, Chu Châu nhìn thấy Ninh Kiều. Ninh Kiều khi đứng trước ống kính, hoàn toàn khác biệt với Ninh Kiều lúc ở phòng thay quần áo. Hắn sửa lại cái tính coi mình là trung tâm vũ trụ, cẩn thận lắng nghe yêu cầu của đạo diễn đối với phân cảnh, thỉnh thoảng đưa nghị vấn, rồi thuộc nằm lòng. Khi bắt đầu quay, bằng phân cảnh được đập xuống, hắn quen thuộc mà đi lại giữa các ống kính, nhớ rõ từng vị trí. Trước mấy theo dõi, đạo diễn liên tục gật đầu, nhưng vẫn hô "Cut", ngay sau đó gọi người chỉnh lại vật trường bào phía sau của Ninh Kiều, nó bị gió thổi cuốn, ghi vào màn ảnh sẽ không quá đẹp.

Cảm xúc của Ninh Kiều bị gián đoạn.

Chu Châu đang không tự giác mà nhập vai, cũng bị dừng theo. Linh cảm không ngừng hiện lên trong đầu hắn theo đó mà dứt đoạn, lập tức biến thành trống rỗng, nhưng rất nhanh, hắn nghe thấy bằng phân cảnh lại phát ra âm thanh trong trẻo, hắn còn chưa kịp điều chỉnh trạng thái, lập tức phục hồi tinh thần lại.

Đã thấy Ninh Kiều một lần nữa tiến vào trạng thái, mà phát huy càng hơn lần đầu, tựa như chưa bao giờ bị cắt đứt.

"Thế nào?"

Hắn nghe thấy Văn Anh hỏi.

Hắn nhìn chăm chú người phía trước, lặng im vài giây, mới gật đầu: "Rất lợi hại."

"Đây là ưu thế của cậu ta." Tầm mắt của Văn Anh cũng tập trung vào Ninh Kiều. Ninh Kiều từ nhỏ đã chơi đùa vầy quanh ống kính, phim trường và máy quay như những người bạn thân quen nhất, hắn có thể dễ dàng bắt lấy đặc điểm của chúng. Đây không phải năng lực vừa sinh ra đã có sẵn, mà là sự ỷ lại được bồi dưỡng ngày qua ngày.

Đoàn phim này đang quay một bộ phim diễn từ thiếu niên đến thanh niên, Ninh Kiều sắm vai một vị đế vương lưu danh sử sách. Hiển nhiên rằng hắn có thể suy diễn thời niên thiếu xuất sắc, nhưng từ ban đầu nhà sản xuất lẫn đạo diễn đều hoài nghi hắn có thể diễn tốt vai đế vương ở giai đoạn thanh niên hay không.

Mãi đến khi hân suốt đêm đọc hết kịch bản, nghiên cứu thảo luận đánh dấu với cô, lần lượt lật đồ định nghĩa, cho đến hoàn thiện. Ngày thử vai, biểu hiện của hân đã chinh phục tất cả bình phẩm viên.

Hiện giờ nhìn hân diễn xuất ung dung, cứ như đang nhìn thấy một tác phẩm do chính tay cô mài giũa, khiến ánh mắt cô trở nên sâu xa, thời gian nhìn hân càng lâu hơn.

Chu Châu cơ hồ lập tức nhận ra vẻ mặt của cô, hân hơi dừng, sau đó kiên định nhìn thẳng phía trước nói: "Cậu ta rất lợi hại, nhưng... cho tôi thêm chút thời gian, tôi cũng sẽ làm được."

*

Văn Anh thành công khơi dậy tinh thần so đấu của hai người. Bởi vì có Chu Châu, Ninh Kiều chưa kịp thỏa thuê đắc ý đã phải bắt đầu cảnh giác khả năng bị đuổi kịp bị vượt qua, không cần Văn Anh nhắc nhở, chính hân đã bỏ ra nhiều thời gian tập trung vào việc phân tích nhân vật hơn.

Còn Chu Châu...

Văn Anh ném bảng kế hoạch huấn luyện và giảm béo tới trước mặt hân.

"Muốn vào đoàn phim, cậu còn kém xa, từ hôm nay trở đi bắt đầu học căn bản, rèn luyện hình thể." Cô tháo xuống mắt kính gọng vàng thường đeo mỗi khi tăng ca, chỉ vào bảng kế hoạch, "Nếu không được tôi công nhận, tôi sẽ không nhận kịch bản cho cậu."

"... Là "đóng băng" à?"

Danh từ này làm cô gật đầu mỉm cười, "Không sai, so với thả cậu ra ngoài phá hư danh hiệu của tôi, thả rằng đóng băng cậu còn hơn."

Nhìn vẻ tươi cười của cô, Chu Châu chợt run lên, khi xem xong bảng kế hoạch, hân triệt để im lặng.

Nếu nói trước kia hân tự lập kế hoạch giảm béo là một loại thống khổ (cũng không thể kiên trì), như vậy, người đại diện này vì hân lập ra kế hoạch đích thị là một kiểu gầy vò khôn cùng. Nhưng dù thế nào, khát vọng được diễn đã vượt qua hết thảy, hân bắt đầu tuân theo kế hoạch, thực hiện khóa huấn luyện địa ngục.

Thức ăn lấy rau quả là chủ đạo, còn có bánh mì đen làm chắc bụng, mỗi buổi sáng uống nước muối để sạch ruột. Vận động rèn luyện ắt không thể thiếu, sáng sớm sáu giờ mỗi ngày rời giường chạy bộ, sau đó đạp xe đạp đến nơi huấn luyện, cuối tuần leo núi, chơi bóng vãn vãn. Nếu chỉ dừng ở đây thì còn nằm trong phạm vi chấp nhận được, nhưng bản thân chương trình huấn luyện chính là một quá trình cực kỳ tiêu hao trí nhớ và thể lực, hân chưa từng học những kiến thức về diễn xuất, Văn Anh tìm cho hân giáo viên giảng dạy rất có năng lực chuyên môn từ hình thể cho đến đọc lời thoại. Tốc độ huấn luyện gấp đôi đồng nghĩa với việc hân không có thời gian nghỉ ngơi, khi không có được sự thỏa mãn từ thực phẩm, lượng mỡ của hân lấy tốc độ mất thường cũng có thể nhìn thấy dần dần biến mất.

Văn Anh thường xuyên giữ vai trò giám sát, cùng vận động chung với hân. Mà trong quá trình rèn luyện Chu Châu, cô cũng phát hiện một đặc điểm khác của hân -- thích ăn, theo cách gọi đang lưu hành thì là "ăn cả thể giới".

Hân vốn có thể chất dễ béo, lại không quản được miệng mình, chẳng trách nhiều lần hạ quyết tâm giảm béo, nhưng chưa lần nào thành công. Mặc dù hiện tại hân bị Văn Anh khơi dậy khát khao và ước muốn được diễn, miếng mồi ảnh đế thơm ngon này treo trước mặt hân, nhưng đôi khi hân vẫn không khắc chế được tình yêu đối với mỹ thực.

Tuy rằng hân sẽ không ăn vụng, nhưng khi hân dùng ánh mắt nồng cháy xuyên qua cánh cửa bếp khép hờ, nhìn chăm chú vào những món ăn đang được chế biến, dù là Văn Anh cũng không khó mà làm như không thấy.

Cô dứt khoát đẩy cửa ra, kéo hân đi vào cửa hàng, chỉ vào thực đơn dán trên vách tường mà hỏi: "Muốn ăn cái gì?"

Chu Châu luôn rừ đầu bỗng nhiên nâng lên, dường như không dám tin, "... Được, được ăn?" Đã quá lâu chưa được một bữa no nê, cho nên hân kích động đến mức âm thanh có chút run run.

"Đương nhiên."

Sau nhiều lần xác nhận, Chu Châu tuy còn do dự, nhưng không thể chống cự lại mùi hương từ thức ăn, hân liền tiếp gọi ba món, đây đã là kết quả mà hân khắc chế lắm mới được như vậy. Văn Anh cũng không có bất kỳ ý định phản đối nào.

Ăn uống thỏa thích xong, ngày đó, Văn Anh cùng hân chạy mười km. Đến cuối cùng, hân vừa mở cửa nhà đã mệt đến nỗi nằm lăn ra đất, gắng gượng lắm mới bò dậy đi tắm rửa. Bước ra với đầu tóc ướt nhẹp, Chu Châu ngồi trước mặt cô gái đang uống nước ở xô pha đối diện, thấp giọng hỏi: "Cô đang giận à?"

Mười km rất dài, hân đã kiên trì chạy hết. Nhưng hân vẫn hối hận, hân nghĩ đây là một thử thách của cô, mà hân không chống cự lại được sự mê hoặc đó.

Có lẽ cô đã không cần hân...

Chu Châu bỗng cảm thấy mờ mịt, nếu là thời điểm trước khi được cô khẳng định, hân có thể tiếp tục sống một cuộc đời tầm thường, nhưng hiện tại, hân không thể nào tưởng tượng được kết quả nếu cô không cần hân.

Văn Anh buông ly nước nhìn hân.

Trải qua một thời gian dài rèn luyện và ăn uống điều độ, người trước mắt đã có biến hóa rất lớn. Khi gầy xuống, hân lộ ra khuôn mặt thanh tú vốn có, mặt mày hẹp dài, mang nét man mác của núi sông, bờ môi mỏng mà nhạt, lúc khàn trương hay trầm tư, sẽ khẽ mím lại giống như bây giờ. Tất cả những thứ này, nếu xuất hiện ở một người mập, ngoại trừ thật mờ ra, có lẽ không ai sẽ chú ý tới những chi tiết nhỏ này, nhưng khi không còn to béo, nó được hiển lộ một cách tự nhiên.

Cô nói: "Không, tôi không hề tức giận. Con người ai cũng có dục vọng, đây không phải chuyện gì ghê gớm. Tôi chỉ muốn nói với cậu, cậu có năng lực khổng lồ chế cuộc sống của cậu, đừng sợ nỗ lực để lấp kín dục vọng của mình." Cô thấy hân toát ra vẻ giật mình, cũng không nói thêm gì nữa, mà đứng lên đuổi eo, nói, "Mượn phòng tắm của cậu dùng một lát."

Dù sao đã chạy mười km, cô cũng mệt mỏi.

Hôm nay bởi vì bồi hân chạy, cô riêng mặc đồ thể thao, khác biệt rõ ràng với cách ăn mặc có thể nói là nhạt nhẽo ngày thường của mình. Cô đuổi eo, bộ đồ thể thao lạng lẽ vén lên trên, có vài sợi tóc tránh thoát khỏi dây buộc, khẽ xoắn dính lên phần cổ, lại lộ ra một loại quyến rũ mê người đặc biệt.

Chu Châu hơi chuyển mắt, gật đầu.

Hân ngồi xem tư liệu, vừa sững sờ nhớ tới lời cô nói, vận động gia tăng cơn khát, hân theo bản năng cầm ly nước lên uống.

Nhưng qua mười giây, hắn chợt bừng tỉnh, lập tức nhìn vào ly nước.

Trên ly thủy tinh trong suốt, ấn lên dấu son đỏ thắm của cô gái, mà vừa nãy hắn... dùng bên này mà uống nước.

Đột nhiên, hắn phát giác tầm mắt của mình không thể dời khỏi phần mép ly dính dấu son này, trong đầu phảng phất còn sót lại hương vị ấy, hắn bắt giác liếm môi, không có gì bất đồng, hắn lại lặng lẽ kề sát cái ly.

"Chu Châu? Cậu đặt máy sấy ở..."

Văn Anh bước ra phòng tắm, nói đến một nửa, đúng lúc thấy được động tác của hắn. Cô chỉ thoáng tạm dừng, hắn lại đột nhiên sùng sốt, theo bản năng ném ly nước xuống.

Hắn ngơ ngẩn mà nhìn Văn Anh đến gần, có cảm giác chột dạ như bị bắt quả tang làm chuyện xấu, tim đập thình thịch, như vang ở bên tai.

Chỉ thấy Văn Anh chăm chú nhìn hắn giây lát, ngay sau đó đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng phủ lên tay vịn, đột nhiên nghiêng người hôn lên môi hắn, lại nhanh chóng rời đi.

Trong giây phút đó hắn dường như bị tước đoạt khả năng ngôn ngữ.

"Thích?" Cô hỏi.

Hắn mím môi.

Ly nước bị ném tới chỗ sofa không xa, nước bị đổ ra như một bầu không khí ám muội, theo tiếng "tí tách" triền miên mà uồn lượn chảy xuống đất.

*

Gần đây Chu Châu luôn trần trọc trở mình vào ban đêm, hành trình ban ngày lại sít sao, hai bên thôi thúc, trong thời gian ngắn hắn nhanh chóng gầy xuống. Nhưng cho dù hắn trốn tránh như thế nào đi nữa, vẫn trốn không thoát sự giám sát của Văn Anh.

Đạo này Văn Anh đúng là có hơi thích trêu ghẹo hắn, như là khi hắn chạy bộ buổi sáng, chạy được hơn mười vòng, hắn tạm dừng nghỉ ngơi, cô lại chợt nói: "Nếu không thì quy ước thế này nhé, chạy mười km hôn một lần, sao hả?"

Hắn lập tức kéo mũ trùm đầu xuống, che kín chính mình vào bóng tối, chạy đi xa.

Chỉ còn lại Văn Anh đứng đấy, tươi cười đầy thâm ý.

Trêu cợt hơi quá, nhận thấy hắn trốn quá kỹ, cô mới thu bớt, tìm được một cơ hội bắt được hắn, khá là đau đầu nói: "Sau này cậu còn có thể nhận được kịch bản có cảnh hôn, không lẽ vẫn cứ trốn như vậy sao?"

"... Cái này không giống." Hắn dè dặt cảm xúc mà phản bác.

"Ồ, có gì không giống?" Cô hỏi.

"... Tóm lại không giống."

Hắn cố chấp với câu trả lời này, nhưng sau chuyện đó, không còn lảng tránh cô nữa.

*

Dù là huấn luyện hay kế hoạch giảm béo đều sắp kết thúc, Văn Anh thay hắn tiếp nhận một kịch bản phim, là một nhân vật phản diện, đồng thời cũng là nam số hai. Chu Châu chờ thời khắc này đã lâu, cho nên lúc nhận được kịch bản, hắn còn không thể tin được, cầm lấy kịch bản, từng trang lật tới lật lui, vuốt ve tên hắn trên đó.

Trong văn phòng riêng của Văn Anh ở công ty, Văn Anh trước hết để cho hắn nhìn kịch bản một lần, đưa ra quan điểm và lý giải của mình, sau đó cô sẽ giải thích một lần nữa, cũng cần thận nói cho hắn biết những chỗ cần lưu ý nhất, hắn tỏ ra vô cùng chuyên chú, hai người thảo luận sôi nổi một phen, mới chưa đã thêm mà dừng lại.

Chu Châu còn đang hồi tưởng về nội dung thảo luận, Văn Anh lại đập bỏ giày cao gót, lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, xem như kết thúc thời gian làm việc và bắt đầu thả lỏng.

"Cho nên, cậu có thấy cảnh hôn kia không, phân cảnh mà nhân vật phản diện muốn cưỡng hôn nữ chính ấy." Cô hỏi.

"..."

"Thật sự không muốn thử à?" Cô khẽ điểm môi, nụ cười có vài phần nghiền ngẫm, "Tôi là tôi hy vọng có thể trở thành người diễn phối hợp với cậu lắm đấy."

Ninh Kiều rõ ràng nhận ra gần đây số lần mà người đại diện nhà hắn cùng hắn đi tham dự hoạt động giảm bớt, điều này khiến hắn hơi buồn bực, vì thế khi từ miệng Văn Ân biết được Văn Anh đang ở văn phòng, hắn liền đi thẳng đến đó.

Cửa không khóa, hắn dễ dàng vịn tay cầm mà đẩy vào.

Sau đó hắn nhìn thấy cảnh người đại diện của hắn hôn môi người khác.

Mình đã trở lại (͡° ͜ʖ ͡°)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Big bang! Scandal bùng nổ (8)

Edit: Thiên Tình

Chàng trai kéo lấy một tay cô, làm Văn Anh hơi nghiêng về phía trước, thân mật gần gũi hẳn, mặc dù cô nhiều lần "khiêu khích", chọc cho hắn phát bực, nhưng nụ hôn của Chu Châu vẫn nhẹ lướt tựa như lông vũ, hôn dịu dàng từng chút một.

Bởi vì cô không phải ai khác, là chính tay cô làm hắn tỏa sáng, địa vị của cô ở trong lòng hắn không người nào có thể so sánh.

Nhưng hình ảnh này hiển nhiên có sức công phá cực mạnh, khiến đồng tử của Ninh Kiều chợt co rút, cảm giác bị phản bội đột nhiên ập đến.

Hắn nắm tay lại đánh mạnh vào vách tường cạnh cánh cửa, phát ra tiếng vang dữ dội.

"Các người đang làm gì?" Hắn vừa vội vừa giận, lồng ngực nhấp nhô không ngừng.

"Kiều Kiều?"

Cô vừa ra tiếng kinh ngạc, phút chốc, đã thấy hắn nhanh chân vọt tới bên cạnh mình, không biết hắn lấy sức lực từ đâu, bỗng gạt ra chàng trai kia. Nhưng Ninh Kiều đã không kịp ngẫm con thịnh nộ trong lòng mình từ đâu đến, chỉ cảm thấy cả người sắp bộc phát, "Gã là ai? Tại sao xuất hiện trong văn phòng của chị? Các người có quan hệ gì?!"

"Cậu ta..."

Văn Anh mới nói được một chữ, Chu Châu đã nói trước: "Bọn tôi có quan hệ thế nào, liên quan gì cậu?"

Ninh Kiều đột nhiên xoay người, liền thấy chàng trai này lấy một tư thái vô cùng khiêu khích, thông thả sửa sang quần áo bị kéo nhăn.

"..." Câu nói này như giọt nước lạnh vào đầu, khiến Ninh Kiều bực tức không chỗ phát tiết, nhưng cũng tỉnh táo lại. Hắn ổn định tâm thần, ngẩng đầu liếc nhanh nhìn Chu Châu, dùng giọng điệu bói móc nói với Văn Anh, "Vậy ra đây chính là đối tượng quy tắc ngầm hiện tại mà chị chọn? Tướng mạo cũng chẳng có gì đặc sắc..."

Tuy nói vậy, nhưng khi câu nói này thốt ra khỏi miệng, hắn vẫn tiếp tục dùng ánh mắt tràn ngập địch ý đánh giá chàng trai.

Vóc dáng của người kia gầy nhưng săn chắc, ngũ quan lịch sự tuấn lãng, mũi thẳng môi mòng, khiến người ta chú ý nhất chính là đôi mắt kia, đen thui óng ánh, sâu thẳm hết như hố đen, làm người ta bất tri bất giác sa vào trong đó. Cả người hắn tản ra một loại khí chất lạnh lẽo mà xa cách, khi tầm mắt lướt qua, Ninh Kiều không khỏi rung mình, như gặp đại địch.

"Cậu nghĩ đi đâu vậy?" Âm thanh của Văn Anh cắt đứt địch ý giữa hai người, cô dùng khăn giấy lau môi. Hôm nay cô tô son đỏ, bị chàng trai tùy ý hôn môi, cho nên khóe môi cũng bị lan đến, cô luôn không chế từng chi tiết nhỏ hết sức hoàn mỹ, lúc này lại tạo cảm giác bất quy tắc, ngôn ngữ mà lời cuốn. Hai người bên cạnh thấy thế, toát ra một cảm xúc vi diệu nào đó, vô ý thức liếc nhìn đối phương.

Ninh Kiều đứng gần, lập tức chắn trước mặt Chu Châu, không cho hắn xem.

Chỉ nghe cô nói tiếp: "Chu Châu nhận một kịch bản, cậu ta chưa từng diễn cảnh hôn, cho nên tìm tôi diễn phụ họa."

Diễn phụ họa?

Ninh Kiều "hừ" một tiếng, kiểu lấy cớ này chắc chỉ lừa được đứa trẻ ba tuổi. Chẳng qua... khoan đã --

"Chu Châu?!" Hắn kinh ngạc thốt lên, "Tên béo chết tiệt kia?!"

Chu Châu liếc xéo hắn một cái, không thèm tranh cãi vụ xưng hô.

Trước sau biến hóa cực lớn làm Ninh Kiều khiếp sợ, hắn lầm bầm: "Chắc tôi đang nằm mơ..."

Văn Anh buồn cười nói: "Cho nên cậu hiểu rồi chứ?"

"... Không! Tôi không hiểu, tôi không hiểu gì cả!" Hắn cắn răng, nhìn chằm chằm Chu Châu, "Đổi đáp lời thoại với cậu ta? Sao chị không đổi đáp với tôi đi, bộ phim kế tiếp của tôi cũng có cảnh hôn, tôi cũng chưa từng diễn cảnh hôn này..."

Cô cầm lấy kịch bản trên bàn rồi cuộn lại, đột nhiên đập vào lưng hắn, "Cậu chưa diễn cảnh hôn?" Lại gõ một cái, "Thế ai diễn cảnh hôn với Kiều Khả?", lại gõ, "Chẳng lẽ là tôi, hửm?"

Ninh Kiều tròn đồng míp tây, khí thế liên tục bại lui, nhưng ở lúc cô lần nữa vung tới, hắn chợt bắt lấy cánh tay cô.

Động tác của hắn quá đột ngột, ngay cả Văn Anh cũng giật mình.

"Tại sao tôi không được?" Hắn bỗng nhẹ giọng hỏi. Con mắt hắn luôn sáng ngời như tinh tú đầy trời, bây giờ hàng mi cong vút khê rù, như bầu trời bị che khuất, toát ra sự lạc lõng khó diễn tả nên lời, "Nếu chị thích đàn ông trẻ tuổi, tại sao tôi không được..."

Văn Anh dừng ba giây, hơi nghiêng đầu hỏi: "Cậu hiểu ý nghĩa của những lời này không?" Cô nhìn hắn không né không tránh, truyền ra một loại thâm ý.

Ninh Kiều không ngốc, chẳng những không ngốc, mà còn rất thông minh, bởi vậy hắn hiểu ngay ý cô.

Tại sao hắn phải nói ra những lời này?

Kỳ thực, cô chỉ là người đại diện của hắn mà thôi, cho dù Chu Châu giảm bớt thành công, sức cạnh tranh mạnh hơn trước, hắn vẫn không cần lo lắng cô sẽ đặt hết tài nguyên lên người Chu Châu, dù sao khí chất của hai người họ thuộc loại hình khác nhau, cho dù loại hình giống nhau đi nữa, hắn cũng có tự tin, cô không thể bị cướp đi được. Cho nên tại sao chứ?

Cô và người đàn ông khác có thể nào thì liên quan gì hắn? Tại sao hắn sẽ nôn nóng, sẽ phẫn nộ, sẽ có cảm giác bị phản bội? Mặc cho bọn họ muốn yêu đương trong văn phòng cũng được, hôn môi cũng được, làm tình cũng thế, liên quan gì hắn?

"Tôi --" Một chữ mới vọt tới cổ họng, hắn bỗng nhiên bị lời mạnh ra.

Giống như tình cảnh ban đầu tái diễn, chỉ là lần này hai bên đổi vị trí. Tầm mắt lạnh lẽo của Chu Châu quét qua người hắn, trào phúng nói: "Muốn biết tại sao mình không được, cậu nên đi bệnh viện, mà không phải hỏi cô ấy."

"..."

Ninh Kiều còn chưa kịp phản ứng, Văn Anh đã cười khê ra tiếng.

Bầu không khí mà hấn vất và lấm mới tạo ra được, trong khoảnh khắc hóa thành hư không.

"Cậu cậu cậu!"

"Thật ngại quá, nếu cậu có nhu cầu, tôi có thể giúp cậu liên hệ bác sĩ về lĩnh vực này, nhưng bây giờ cô ấy đang diễn tập với tôi, phiền cậu ra ngoài một lát.""

Văn Anh chống cằm, nhìn điệu bộ đột nhiên cứng rắn của Chu Châu, như động vật bảo hộ thức ăn, ngày thường nhìn có vẻ an toàn vô hại, nhưng khi người ta không đề phòng liền xông lên cắn đứt yết hầu!

Quả nhiên, cho dù Ninh Kiều làm việc vô ky, vào lúc này, cũng bị thái độ vô si và bình tĩnh của Chu Châu mà tức giận đến nói không ra lời. Chốc lát sau, hấn thở hỏn hỏn kêu gào: "'Tôi muốn nhận kịch bản có cảnh giường chiếu! Chị diễn tập với tôi!'"

"Đừng câu kinh!" Cô xoa nhẹ tóc hấn, "Cảnh giường chiếu không phù hợp hình tượng của cậu."

"Tôi mặc kệ, chị chỉ cần nói nếu như tôi tiếp nhận, chị có chịu diễn với tôi không?"

Cô bắt đầu đi liếc nhìn hấn, "Được rồi." Như là hết cách với hấn vậy.

Ninh Kiều lập tức khiêu khích nhìn về phía Chu Châu, ánh mắt hai người va chạm, như có tia lửa văng tung toé.

*

Hai át chủ bài dưới trướng đối chọi nhau cũng không làm Văn Anh sản sinh quá nhiều phiền não, dù sao giới giải trí không giống những ngành nghề khác, cho dù ở trong cùng một giới, ngày thường ai cũng bận rộn, rất khó chạm mặt.

Cho nên cô chỉ cần quy hoạch thời gian của mình thành hai phần, cố gắng tránh cho bọn họ xung đột là được.

Sự nghiệp của Ninh Kiều nâng cao từng ngày, khiến thái độ của ban lãnh đạo Hoàn Đế đối với cô mềm mại không ít, các cấp bậc tài nguyên dần dần mở ra cho cô. Lần này cô giúp Chu Châu nhận được kịch bản, chính là nhờ vào phương diện này. Mà sở dĩ trăm phương ngàn kế tranh thủ nhân vật trong kịch bản này, là do cô còn ẩn giấu tâm tư khác.

《 Xung Đế 》kể về chuyện giang hồ hiệp sĩ, bởi vì đế vương ngu dốt, gia tộc của nam chính bị xét nhà diệt tộc, sau đó hấn mai danh ẩn tích, giấu giếm thân phận, trà trộn vào giang hồ, chờ đến khi hôn quân ngoài ý muốn qua đời, hấn vô tình được người ta ủy thác, trở thành thị vệ bảo vệ ấu đế, dùng quyền mưu được học từ gia tộc vì ấu đế bày mưu tính kế, đấu trí đấu dũng với gian thần trong triều, từng bước đi lên địa vị cao. Kết chuyện, ấu chúa đăng cơ, hấn ở bên phụ chính, "xung đế" tựa hồ đang chỉ về việc ấu chúa xưng đế. Nhưng thú vị là, cũng giống như các đại thần phụ chính trong lịch sử, nam chính đã có năng lực hô mưa gọi gió ở triều đình, mà lúc sắp kết thúc, hình ảnh không ngừng lóe lên trong những đêm ác mộng của hấn, là cảnh tượng tộc nhân bị diệt khẩu, mưa như trút nước rửa trôi vết máu. Cảnh cuối, mặt trời lên cao, hấn mặc quan phục, từng bước đi đến ngự toà, đập đầu xưng thần. Bộ phim như đang biểu đạt hấn cuối cùng đã buông bỏ cừu hận, xem quốc gia hưng vong làm nhiệm vụ của mình.

Nhưng cừu hận thật sự theo gió mà tiêu tán sao?

Cốt truyện tuy đã chấm dứt, nhưng tên phim lại như có ẩn ý.

Chu Châu hiển nhiên không thể nào giành được vai chính. Trong bộ phim này có vai gian thần quyền khuynh thiên hạ, hấn kết bè kết cánh, lũng đoạn triều cương, lừa gạt ấu chúa, cưỡng bức thái hậu, có thể nói là một nhân vật tội ác tày trời.

Văn Anh tiếp nhận nhân vật này cho hấn.

Bởi vì đây là một bộ phim truyền hình, một bộ phim truyền hình do ảnh đế Dương Sâm diễn vai chính, đây là lần quay trở lại màn ảnh nhỏ đầu tiên của hấn sau thời gian gặt gãi thành công ở mảng điện ảnh.

Ở quỹ đạo vốn có, bộ phim này kỳ thực cũng không hot, sau quá trình cất nôi biên tập hậu kỳ, nó được biểu đạt có chút hỗn loạn, miêu tả nam chính không chính không tà, không thể hiện được hình tượng một người đàn ông đội trời đạp đất, trải qua tang thương, vẫn cương trực công chính như trong kịch bản. Bộ phim này là tác phẩm mà Dương Sâm tự hạ thân phận, chỉ vì kiếm tiền và fan mới quay lại, nhưng hơi làm lung lay địa vị sau khi trở thành ảnh đế của hấn.

Văn Anh dự định giúp hấn một tay, nói chính xác hơn, cô muốn đập vai lên Dương Sâm, để lẳng xê Chu Châu.

Nhân vật gian thần tuy xấu xa không còn gì để nói, nhưng ở đời trước, nhân vật này được sắm vai bởi một diễn viên kỳ cựu, Chu Châu có lẽ còn thua kém người kia, nhưng nói thật, phần thắng duy nhất của hấn chính là tuổi trẻ.

Khi Chu Châu tạo hình xong bước ra, nhân viên trường quay không khỏi tán thán mà nhìn kỹ.

Tướng mạo của hấn kỳ thực nhạt nhòa hơn những diễn viên bình thường, tức là không có "mùi" ngôi sao, đẹp trai có thừa, nhưng thiếu hụt khả năng có thể cướp đoạt hô hấp trong nháy mắt, giống như cảnh sắc núi non. Nhưng tướng mạo như vậy lại có chỗ tốt khác, ví dụ như tạo hình lần này, sau khi hoá trang, lông mày được kéo dài nhập tẩn, đuôi mắt khê vạch lộ ra một tia tà khí, bóng râm vừa đúng khiến cho đường nét ngũ quan càng thêm góc cạnh rõ ràng, kết hợp với khả năng lý giải và phân tích nhân vật trời phú, gây phứt hấn đi ra, cơ hồ chính phục tất cả mọi người ở đây.

Đây chính là gian thần.

Cho dù là Dương Sâm cũng thua hấn một bậc, bởi vì tạo hình của nam chính ở giai đoạn đầu khá suy sút, bàn về độ hút mắt trái lại không bằng gian thần. Lẽ ra, nếu người đại diện không chế đúng chỗ, sẽ không cho phép có nhân vật nào uy hiếp đến diễn viên nhà mình, nhưng trận chiến giữa Văn Anh và Liễu Y lần này, không thể nghi ngờ là Văn Anh giành được thắng lợi. Cô thành công nhét Chu Châu vào đoàn phim, bất kể là dùng mối quan hệ, hay năng lực của bản thân diễn viên, đây đều là một thắng lợi trong "trận chiến giữa những người đại diện".

Đương nhiên, qua một quãng thời gian dài như vậy, Liễu Y đã sớm quên mất Chu Châu là ai, một lần nữa nghe được cái tên này cũng không dao động -- trước sau chênh lệch quá lớn, làm Liễu Y không nhớ ra -- cô ta chỉ tưởng Văn Anh lại ký kết thêm một người mới. Tuy rằng người mới này không chút tên tuổi, không uy hiếp được địa vị của Dương Sâm, nhưng

theo một góc độ khác, có thể nhét một kẻ như vậy làm nam số hai, có thể nói thủ đoạn của Văn Anh rất sắc bén.

Sao với Liễu Y tức đến nỗi phôi, Dương Sâm có vẻ bình tĩnh rất nhiều.

Hắn nhắc nhở Văn Anh: "Chỉ vì lợi ích trước mắt không phải chuyện tốt, nếu cậu ta chưa từng lộ diện, bỗng chốc được đẩy lên quá cao, mặc dù kỹ năng diễn xuất có thể gánh nổi, e rằng khán giả cũng sẽ có ý kiến."

"Vậy nên, anh lấy thân phận gì để nhắc nhở tôi?" Văn Anh mở miệng, dù bận vẫn ung dung chờ đợi đáp án.

"... Tính công kích của cô có cần mạnh vậy không?" Hắn xoa xoa thái dương, dường như có chút bất đắc dĩ và mệt mỏi.

Cho tới nay, có lúc nào cũng nhô ra gai nhọn đâm người, hắn căn cứ vào mối giao hảo ngày xưa mà nhắc nhở, nếu cô không nghe, hắn cũng không khuyên thêm nữa.

Đúng như Dương Sâm nói, sau khi đội hình diễn viên và tạo hình xuất hiện trên mạng, đi đôi với độ hoan nghênh của Dương Sâm, một loạt tiếng mắng gần như dồn hết về phía Chu Châu. Ban đầu, ảnh chụp phản tạo hình tuy khiến một số người cho rằng hắn hoá trang không tệ, thậm chí vượt qua Dương Sâm, nhưng luận điệu như vậy vừa xuất hiện, lập tức khiến fan Dương Sâm giận dữ!

"Gã Chu Châu này căn bản không có kinh nghiệm diễn xuất! Vậy mà được làm nam hai, diễn song song với Dương Sâm?!"

"Mợ, từ đâu nhô ra, ngoại hình như thế cũng có mặt mũi nói đẹp trai hơn Sâm ca?!"

Mà khi biết người đại diện của hắn là Văn Anh, rất nhiều người đều thốt ra tiếng cảm thán đầy hàm ý: "Thì ra là vậy..."

"Quy tắc ngầm thượng vị, thảo nào."

Đồng thời, có đại v(*) đăng một bài có vẻ như như phát biểu cảm tưởng: "Từ trước tới nay đều giữ thái độ yên lặng đối với những sự kiện liên quan đến người đại diện vàng Văn Anh, bởi vì người bị tin "săn mồi nhân" mang đến, chỉ có quần chúng cần hạt dưa hóng chuyện, và cả những fan tung hô bách hợp đại pháp hảo, nữ vương thị tui gì gì đó. Nhưng về chuyện quy tắc ngầm, âm thầm thừa nhận như vậy thật sự có ổn không? Dù thế nào, cậu ta thượng vị cũng biểu thị người khác bị dồn xuống, cậu ta chiếm đi vị trí vốn thuộc về người khác, không thể vì xã hội không công bằng, mà dung túng hiện tượng không công bằng này được."

(*) Tài khoản có dấu tick, biểu thị là người sử dụng có danh tiếng hoặc đã xác nhận chính chủ.

Bài viết đó kích động cảm xúc của quần chúng, trong thời gian ngắn, tiếng hô # chống lại Chu Châu ## Chu Châu cút khỏi giới giải trí # vang vọng trên Internet.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Big bang! Scandal bùng nổ (9)

Edit: Thiên Tinh

"Tại sao cô phải làm thế?" Trong công ty, Dương Sâm tìm gặp Liễu Y, hỏi thẳng, "Fan gây sự là do cô kích động phải không? Xúi giục họ, khiến họ nhắm vào Chu Châu, còn những bài viết kia nữa, dấu vết do con người thao tác quá rõ ràng, trong lúc fan không ra làm sao thì đó thêm dầu vào lửa. Tại sao phải làm thế?" Hắn nhíu chặt mày, vừa nhìn đã biết tâm trạng rất tệ, thậm chí lập lại câu hỏi đến hai lần.

Liễu Y không nghĩ tới hắn sẽ chú ý chuyện trên mạng. Đương nhiên, bây giờ là thời đại toàn dân Internet, nhưng về ở phương diện này, Dương Sâm lại kế thừa tác phong của những diễn viên có tuổi, hắn không thích chú ý chuyện trên mạng, điều này có lẽ liên quan tới việc hắn từng gặp rất nhiều bình luận ác ý lúc khởi nghiệp.

Nếu xét nghiêm túc, bây giờ Chu Châu khá giống hắn năm đó, khi đó hắn cũng vì vẻ ngoài quá xuất chúng, kỹ thuật diễn lại khá là xuất sắc, cho nên chèn ép danh tiếng của nam chính, mới bị dân mạng lăng mạ một phen. Lúc đó Văn Anh cũng mới vào nghề như hắn, còn chưa phải người đại diện vàng, không có chỗ dựa, lại nhờ vào năng lực ngoại giao xuất sắc mà chuyển bại thành thắng, vạch mặt kẻ ném đá giấu tay trong lúc dư luận đang bàn tán xôn xao, lấy gậy ông đập lưng ông.

Vì chuyện này, cho nên Dương Sâm không thích cô nhắm vào Chu Châu, cô có thể hiểu được. Hắn không phải thế hệ trước không biết dùng công nghệ, chỉ là không thích xem thôi, nhưng cô thật sự không ngờ, khi đã vào đoàn phim, hắn vẫn chú ý tới những lời chê bai không can hệ gì đến hắn.

Là vì người đứng sau lưng Chu Châu là Văn Anh sao? Cô không thể không nghĩ như thế.

Năm đó Văn Anh đúng thật lợi hại, có thể mang Dương Sâm đi ra nghịch cảnh, nhưng lần này bất đồng, bởi vì lần này kẻ thù của Văn Anh là Dương Sâm, là người do chính Văn Anh bồi đắp, đồng thời cô biết, Văn Anh thích Dương Sâm, cho nên cô định liệu là đối phương sẽ không cứ thế mà bỏ mặc tiền đồ của Dương Sâm.

"Không phải như cậu nghĩ đâu." Liễu Y dịu dàng an ủi hắn, "Những việc này đúng là tôi tìm người làm, nhưng làm vậy cũng không phải có ý hãm hại cậu diễn viên kia. Cậu nên biết là, cậu ấy quả thật có lai lịch bất chính, trẻ tuổi nhưng chưa từng có kinh nghiệm diễn xuất nào, lại trở thành nam hai trong một bộ phim truyền hình có cậu đóng vai chính, mặc dù tôi không nói gì, cũng sẽ có người khác công kích cậu ấy. Thà rằng chúng ta nắm giữ tình thế, còn hơn để chuyện này tự động lên men. Chỉ ít Anh tỷ từng là tiền bối của tôi, tôi kính trọng chị ấy, sẽ không chế có chừng mực. Cậu yên tâm, tôi cũng đã trao đổi những việc này với họ rồi, làm vậy ở giai đoạn đầu vẫn có thể gia tăng độ chú ý. Cậu hẳn phải biết là, dù là tin tức tích cực hay tiêu cực, đối với mình mình mà nói đều có lợi ích nhất định, mình tính không được chú ý mới là đáng sợ nhất."

Cuối cùng, cô nói: "Nếu cậu tin tưởng vào mắt nhìn người của Anh tỷ, vậy chờ bộ phim phát sóng hãy nói tiếp, tin rằng nếu như fan nhìn thấy khả năng diễn xuất của cậu ấy đủ để đảm nhiệm vai diễn, sẽ không nói thêm gì nữa."

Đối với cách chọn từ của Liễu Y ở phần đầu, Dương Sâm không tỏ ý kiến, mãi đến câu cuối cùng, mới làm hắn ấm ức.

"Lần này coi như cho qua." Ánh mắt sâu thẳm mà sắc bén của hắn, khiến lòng bàn tay của Liễu Y thoáng đỏ mồ hôi, chốc lát, hắn mới gật đầu nói, "Tôi không phải mấy kẻ chỉ biết đổ lỗi thiên phú của hậu bối mà trước đây cô gặp được, những người chèn ép người khác để nâng mình lên, đều bởi vì bản thân không có năng lực mà thôi."

Liễu Y vội vàng nói, "Tôi đương nhiên tin tưởng năng lực của cậu."

Hắn gạt đầu, không bàn đề tài này nữa, mà cảnh cáo: "Vô luận thế nào, về sau đừng kích động fan đi chèn ép người khác nữa, fan của tôi không phải công cụ để cô lợi dụng."

"Được, tôi hiểu rồi." Cô thuận theo đáp lại, phảng phất sẽ không chất vấn bất kỳ quyết định nào của hắn.

Tuy rằng tiếng phản đối trên mạng nổi lên bốn phía, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến tiến độ của đoàn phim. Đương nhiên, có không ít nhân viên làm chuyện tò mò đưa tầm mắt tập trung lên người Chu Châu, nhưng người trong ngành và người ngoài ngành luôn bất đồng, chỉ cần không ảnh hưởng đến miếng cơm của mình, nam hai về tay ai thì liên quan gì?

Ở thời đại toàn dân giải trí này, đề tài "cút khỏi giới giải trí" lúc nào cũng bị người ta ra soát đến mấy đợt, tuy rằng Chu Châu lên hot search, nhưng không "hot" đến nỗi đứng đầu, chung quy vẫn là fan của Dương Sâm kiểm chuyện dữ dội nhất, đến mức vài người khôn khéo, cũng hoài nghi đội ngũ của Dương Sâm đứng sau điều khiển. Nhưng quang sáng ảnh đế quá sáng, không cho phép bọn họ xen vào.

Sau lễ khai máy, bắt đầu đến thời gian quay chụp đã được định trước.

Không biết có phải do tranh chấp trên mạng hay sao, mà đoạn đầu đa số đều quay phân cảnh của nam chính, chưa xuất hiện nam chủ và nam xứng đứng chung một khung hình. Sau vài ngày, trong sự đợi chờ âm thầm của nhân viên đoàn phim, mới chờ đến khoảnh khắc nam chính và gian thần diễn chung.

Vừa bắt đầu đã chọn quay một phân cảnh bùng nổ cực kỳ kịch liệt rồi.

Bộ《 Xung Đột 》này mô phỏng một số nhân vật trong lịch sử, thiết lập hơn hẳn những màn diễn tình cảm thường thấy, hai nhân vật nam một chính một phụ đều thích nhân vật nữ có cảnh diễn nhiều nhất phim-- Thái hậu. Trong quá trình phụ tá ấu đế, nam chính dần có mối liên kết chặt chẽ với Thái hậu, hai người âm thầm nảy sinh tình cảm, lại không dám vượt Lôi Trì.

Còn thiết lập của gian thần, trong kịch bản gốc, hắn và Thái hậu là thanh mai trúc mã, khi Thái hậu vào cung, hắn vẫn nhớ mãi không quên. Sau này do Chu Châu sắm vai, cho nên không thể không sửa lại tuổi tác, biến Thái hậu thành kiểu nhân vật chị gái nhà bên, khiến thời ấu thơ u ám của gian thần từng được Thái hậu chiếu cố nhiều lần, nhưng cũng vì thế, khiến phần thâm hận này tỏ ra càng thêm xót xa và hợp lý. Thiết lập này có thể nói là phần có tình người duy nhất của vai diễn gian thần, làm phong phú thiết lập nhân vật của hắn.

Làm cách nào trong lúc đang thể hiện cái đại ác, lại toát ra một tia tình người ấy, có vẻ cực kỳ quan trọng.

Phân đoạn sắp quay là cảnh nam chính đối đầu với gian thần. Lúc này thanh thế của gian thần đang ở thời khắc cao nhất, mà nam chính mới trở thành thị vệ của ấu đế chưa được bao lâu. Có một lần đi theo ấu đế tới cung điện của Thái hậu, nam chính bất gặp gian thần có "muru đồ gây rối" Thái hậu, hai người lập tức bạo phát xung đột.

Đã quen với những yêu cầu khắc khe của đạo diễn màn ảnh rộng, cho nên ở màn ảnh nhỏ, Dương Sâm có thể khống chế vô cùng thoải mái, thậm chí còn sợ áp diễn, không dùng hết tinh thần để ứng phó.

Lần này cũng vậy, bên cạnh là các quần chúng không dám tiến lên trước uy thế của gian thần, còn nam chính, tiếng kêu sợ hãi của Thái hậu vừa phát ra, hắn đã chắn trước mặt gian thần.

Nam chính ở thời điểm này, đã sự khôn khéo khó lường do sống ở giang hồ nhiều năm, cũng có cái lễ nghĩa của con em thế gia. Sống lưng của hắn thẳng tắp như thể không khuất phục, tầm mắt lại nhìn từ mũi gian thần trở xuống, đã chưa mạo phạm, cũng không tỏ vẻ yếu thế. Quả thật thể hiện rất tốt tính cách của nam chính.

Nhưng --

Gian thần Chu Châu lại khiến người ta giật nảy người.

Chiếu theo kịch bản, lúc này hắn sẽ nở nụ cười, sau đó sai thủ hạ bắt nam chính lại. Chu Châu lại không, hắn đến gần Dương Sâm, đáy mắt u ám, phủ đầy vẻ không vui, bầu không khí theo bước chân chậm rãi nhịp nhàng của hắn mà sa vào một sự đè nén thăm m lạnh, ánh mắt cả trường quay hoàn toàn hướng về phía hắn.

Dương Sâm cảm giác như trái tim bị ai đó néo mạnh, đập thông thả mà nặng trĩu, theo bước đi của đối phương, hắn bắt đầu bày tư thế đón địch.

Một giây sau, gian thần cười, ngay cả nụ cười cũng chứa mấy phần tối tăm, bất chợt khiến người ta không thoải mái, sau đó mắt hắn quét qua bên cạnh, không cần hắn đọc ra lời thoại, người hầu của hắn bèn giật mình một cái, lập tức sai người tóm lấy Dương Sâm!

-- Cứ như đã được tập luyện từ trước vậy.

Nhưng Dương Sâm sao có thể nghiêng cổ chờ chết? Bộ phim liên quan tới giang hồ, vì thế cảnh đánh võ cũng chiếm một phần tỷ lệ, tiện cho khán giả có thể đổi gió sau khi nhìn chán những tranh đấu quyền mưu.

Chỉ vài chiêu, hắn đã vung ra người đến bắt trời mình, mắt thấy sắp nhào tới chỗ gian thần.

"Rất tốt."

Gian thần từ tốn thốt ra tiếng nói trầm thấp. Hắn dường như không chút ý thức sắp gặp phải nguy hiểm. Hắn híp mắt lại, ngay lúc đối phương đến gần, tầm mắt hơi chếch qua chỗ ấu đế.

Cái chuyển mắt của hắn, thân là một thị vệ, Dương Sâm lập tức rung mình, tóc gáy dựng thẳng. Đây là phản ứng của nhân vật trong cốt truyện, còn ở ngoài, lưng Dương Sâm cũng ứa mồ hôi lạnh, lúc đọc hết kịch bản, hắn đã không hiểu, câu "rất tốt" của gian thần làm thế nào khiến vai diễn của mình cảm thấy bất an dữ dội?

Mãi đến khi Chu Châu lướt qua hắn mà nhìn ấu đế, cứ như hành động kế tiếp của hắn sẽ gây rung chuyển cả một quốc gia, vào thời khắc ấy, nhân vật chính mới chợt tỉnh táo lại, hành động liêu lĩnh của mình không chỉ ảnh hưởng đến sự an nguy của một mình hắn, kết cục triều đại lật đổ, mới làm hắn sồn tóc gáy, dù chỉ trong nháy mắt.

Chỉ diễn chung mấy hiệp, nhưng bất kể là sự lý giải, phân tích nhân vật, hay tiết tấu trong lúc diễn, thậm chí năng lực ảnh hưởng đến đối thủ, biểu hiện của Chu Châu đều làm cho Dương Sâm giật mình. Trong nháy mắt ấy, hắn phảng phất hiểu được cảm xúc của vị tiền bối năm đó, khi đối mặt hắn, vị tiền bối kia đã cảm nhận được sự chênh lệch. Đó chính là -- cảm giác diễn trời sinh.

Hiện tại hắn đã biết tại sao Văn Anh muốn ký hợp đồng với người này, mà ý thức được điều này, khiến hắn lần đầu tiên có cảm xúc chênh lệch kỳ lạ sau một thời gian dài cô rời khỏi.

Hắn tựa hồ không mấy vui mừng khi cô có thể ký được một diễn viên giỏi như vậy.

Lúc đầu Văn Anh cũng không theo Chu Châu đến đoàn phim, đủ cho thấy cô tin tưởng hắn, về sau trên mạng càng lúc càng ồn ào, cô mới cùng lên xe bảo mẫu đi tới đoàn phim. Hôm nay, cảnh diễn của Dương Sâm và Chu Châu cơ hồ là kết thúc cùng một lúc, hai đội ngũ lần lượt đi đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Ngay lúc đến trước xe bảo mẫu, Văn Anh phát hiện bên cạnh xe có bóng người lén lút, vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức vứt bỏ một cái giống như bình sắt, nhanh chân bỏ chạy. Dù Văn Anh nhanh chóng kêu người đuổi theo, chỉ sợ cũng không kịp.

Định thần nhìn lại, chỉ thấy trên thân xe bị xịt son đầy những từ ngữ độc địa, từ kính xe đến mũ xe, chữ viết to đùng: Chu Châu vô liêm sỉ chết cả nhà!

Về mặt Chu Châu khế biển, nhìn chăm chăm mấy chữ này.

Văn Anh nhớ tới chuyện hồi nhỏ của hân, cha mẹ nợ tiền bài bạc, cửa nhà luôn bị gọi son, về chữ. Hình ảnh trước mắt chắc chắn sẽ làm hân nhớ tới quá khứ đó. Cổ tình vào lúc này, trong tâm nhìn mờ tối, một nơi nào đó lóe lên ánh đèn flash.

Văn Anh rùng mình, lập tức kéo Chu Châu về phía sau.

Lúc Dương Sâm sắp lên xe, đột nhiên nghe thấy phía bên kia truyền đến tiếng ầm ĩ, hân vòng tới trước xe để nhìn, chỉ thấy một nam bảo tiêu đứng cạnh Văn Anh, đang đứng đối diện với paparazi tự bao giờ, Chu Châu được cô kêu lên xe, bản thân cô thì ở lại đối phó paparazi.

Paparazi làm phiền không ngớt, miệng nói "chỉ chụp một tấm, rất mờ không thấy rõ", từ chối giao ra camera, cô lại cương quyết muốn xóa tấm hình này.

"Mợ nó có cô phiền không vậy, tôi đã nói..." Paparazi chỉ mới nói được một nửa, bỗng thấy cô thuần thục lấy thẻ nhớ camera ra trong khi bảo tiêu đang kiểm chế hân. Hân tro mắt nhìn cái thẻ của mình bị bẻ gãy lìa, "D*t..."

Văn Anh rút vạt tờ tiền lớn ra khỏi ví, nhét vào túi đối phương, "Khỏi thôi."

Sau khi cô lên xe, paparazi vẫn cứ mắng những lời thô tục về phía cô, lại không thấy sắc mặt cô có chút biến hóa nào, giống như đã vô cùng thích ứng với tình hình như vậy.

Dương Sâm nhìn xe của cô tuyệt trần mà đi, sững sờ nhớ tới chuyện cũ.

Không phải lúc bước vào xã hội cô đã có tính công kích khinh người như thế, đương nhiên, tính khí của cô vẫn luôn rất cứng rắn, chỉ có điều lúc đầu, cô không biết ứng phó với paparazi như thế nào, cũng không mời nổi bảo tiêu, chỉ có thể nuốt giận vào bụng mà trao đổi với paparazi, nhưng sự thật chứng minh rằng cô không đưa ra được lợi ích, người ta cũng không nể mặt. Trong cơn tức giận, cô đập bẻ camera của đối phương, lại từ chối nhận lỗi, tạo thành ảnh hưởng tệ hại, có một lần bị paparazi vây công.

Khi đó, sự nghiệp của hân chỉ vừa lăn bánh, bị cô ảnh hưởng, có lẽ trong lòng cô cảm thấy có lỗi, lại mạnh miệng không nói nhiều lời, sau đó tăng ca một ngày một đêm, giúp hân xây dựng quan hệ đi cửa sau, mong lấy được tài nguyên tốt hơn.

Người đại diện đóng vai trò như vậy đấy, không chỉ phải hạ mình, vứt bỏ sĩ diện, những lúc diễn viên diễn mặt đỏ, người đại diện còn phải sấm vai mặt trắng đi chặn công kích đến từ bên ngoài.

"Làm sao vậy?"

Liễu Y thấy hân chậm chạp không lên xe, không khỏi hỏi, thấy hân nhìn phương hướng kia không nói, Liễu Y nói, "Thái độ của Anh tỷ luôn cứng rắn như thế, kỳ thực làm vậy cũng không tốt cho diễn viên lắm, nói đến cùng, paparazi cũng là người mà, khách sáo một chút, người ta cũng sẽ nể mặt mình."

Dương Sâm nhìn một lát, mới xoay người lên xe, âm thanh trầm thấp xen lẫn cảm xúc không rõ, "Đôi khi mềm yếu chỉ sẽ bị bắt nạt, cứng rắn mới có thể bảo vệ diễn viên."

Văn Anh cứng rắn là vì có thực lực, nên dùng nơi cần dùng, nhưng tuyệt đối dùng dùng cứng rắn ở sai chỗ.

Sau khi trailer của 《Xung Đắc》được trình chiếu, suất diễn của Chu Châu bị giảm thiểu chỉ còn hai, ba phân cảnh, đều chọt lóe mà qua, không để lại ấn tượng gì. Vì thế, người chỉ trích hân cũng không dùng công kích, chỉ có số ít người cảm thấy nguyện vọng được thỏa mãn, còn tuyệt đại đa số người lại nghĩ vừa nhìn trailer đã biết Chu Châu thể hiện không như ý, nếu không tại sao phân cảnh ít vậy được? Mà dưới tình hình như vậy, đoàn phim vẫn không chịu đổi diễn viên, có thể thấy bối cảnh của hân thâm sâu. Điều này càng khơi dậy tâm lý phản nghịch của bọn họ.

Bên trong một gian phòng làm việc, nhà sản xuất nhìn thấy Văn Anh xách quà biếu tới cửa, bèn cười nói: "Tôi cũng thấy đồn đại trên mạng về Chu Châu rồi, nhưng cô yên tâm, diễn viên giỏi như thế, chúng tôi chắc chắn sẽ không vì một vài cá nhân làm ầm ĩ mà từ bỏ đâu."

"Tôi biết." Văn Anh mặc một chiếc áo silhouettes trắng kết hợp quần tây ống rộng cùng màu, lộ rõ nét khôn khéo giỏi giang, lúc này, cô nâng tách trà lại không uống, nói: "Phía bên nam diễn viên chính tạo không ít áp lực cho các ông, các ông cũng không dễ."

Nhà sản xuất không nghĩ tới tin tức của cô lại nhạy như vậy, trái tim không khỏi khẽ lộp bộp một cái, nhưng không sợ cô quấy phá, dù sao Chu Châu có thể vào đoàn đã là cho cô ưu đãi rồi.

Lại nghe cô nói, "Tôi hoàn toàn có thể phối hợp với cách sắp xếp của họ, điểm ấy ông yên tâm, tất cả vì độ hot của bộ phim này thôi."

Nhà sản xuất dồn dập gật đầu: "Cô có thể hiểu là tốt rồi."

"Chẳng qua tôi tin rằng, dù ông hào phóng đến đâu cũng sẽ không muốn dùng một tác phẩm thất bại để khẳng định bản thân đúng không?" Cô chuyển đề tài, mỉm cười: "Đoàn phim dung túng cho kẻ gọi nước bán, tôi không so đo, chuyện trailer tôi cũng có thể không so đo, nhưng nếu ông hi vọng có được một tác phẩm hoàn mỹ, vậy thì cam đoan tính nguyên vẹn của nó, không bị người khác chi tay năm ngón, cắt xén lung tung, tôi nghĩ đây cũng là một tiền đề thiết yếu, cũng là nhận thức chung giữa chúng ta."

Nhà sản xuất trầm ngâm không nói, trong lòng quả thật hơi động.

Ở phương diện này, cách làm của Liễu Y đã khiến người ta bất mãn từ lâu, nhưng cân nhắc đến bối cảnh, hân quả thật khoan nhượng cách làm của Liễu Y.

Ngay lúc hân đang suy nghĩ, Văn Anh đưa mấy tấm hình tới trước mặt đối phương, trên tấm hình bất ngờ lại chính là chiếc xe bảo mẫu bị xịt son về chữ, từ ngữ nhìn vào mà phát hoảng khiến hân sững sờ.

Là Văn Anh kêu người ta chụp lại, chuyển lựa góc độ đáng sợ mà chụp.

"Có người thù đoạn quá bỉ ổi, hợp tác với người như vậy, tương lai chưa chắc sẽ có kết quả tốt." Kỳ thực chuyện này chưa chắc là Liễu Y sai người làm, nhưng trong quá trình đàm phán, có thể lấy nó làm một lợi thế.

Cô tạm dừng một lát mới nói tiếp, "Nhưng Chu Châu của chúng tôi thì khác, dù là biên kịch hay đạo diễn, hay hoặc là chính ông, từ đầu các ông đã chọn cậu ấy, lẽ nào sự rung động trước màn trình diễn của cậu ấy không phải một trong những yếu tố sao?" Cô cười khẽ, "Thành thật mà nói, cả hai người đều là tôi dẫn dắt, tôi có quyền lên tiếng nhất, giải thưởng cao nhất mà Dương Sâm có thể lấy được chính là giải Kim Giác, nhưng Chu Châu --"

Nhà sản xuất nhìn cô, tim đập nhanh hơn mấy nhịp.

"Tôi định hướng cho cậu ấy, là ở quốc tế."

Trong lúc trên mạng đang sôi nổi bàn tán,《 Xung Đế 》phát sóng. Ngày phát sóng, fan Dương Sâm đều tụ tập trước TV, máy tính, hi vọng được chứng kiến phong thái của ảnh đế.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Big bang! Scandal bùng nổ (10)

Edit: Thiên Tình

Rating của 《 Xung Đế 》ngã rớt mất kinh mọi người, vừa phát sóng rating đã top 1, xem như một khởi đầu tốt, nhưng sau khởi đầu làm người ta mừng rỡ, khi cốt truyện đi sâu hơn, rating dần dần thấp xuống, vượt qua suy nghĩ của mọi người. Ngoài trừ rating, lượt truy cập và mức độ bàn tán cũng là một trong những tiêu chuẩn đánh giá ở thời điểm hiện nay. Nhưng đồng thời, so với truyền truyền hay những tranh cãi không ngớt ở giai đoạn đầu, đến thời khắc phát sóng chính thức, chủ đề trên Weibo lại bị bộ phim khác đề xuồng, không dậy nổi chút bọt sóng

"Phim mới của Sâm ca, tạo hình tang thương quá... Chỉ có mình tui cảm thấy như vậy sao?"

"Tui tui tui! Tui cũng thấy vậy, lúc nhìn ảnh chụp thấy cũng được mà, chắc đã qua chỉnh sửa? Trong phim thật sự có chút tàn tạ [nhân cầu mắt mất.jpg]."

"Cốt truyện nhạt, mỗi thủ diệt môn là phần trải đệm rất có sức dân, nhưng cốt truyện ở giang hồ đi xa quá, tui không thể kiên trì xem tiếp nữa!"

"Nếu tổng điểm là 5, vậy miễn cưỡng cho 3 điểm, 1 điểm cho Dương Sâm, kỹ năng diễn xuất của ảnh đế cũng không tệ, 0.5 điểm cho trang phục đạo cụ, 0.5 điểm còn lại để an ủi. "

Bình luận tương tự như thế nhiều vô kể, nhưng tình trạng này vẫn kéo dài đến tập 6, mới đột ngột phát sinh chuyển biến bất ngờ.

Nhân vật mới -- gian thần xuất hiện.

Nam chính vẫn đang ở giang hồ tránh né truy sát, nhưng vì chuẩn bị cho cảnh tượng hân sắp gặp phải trong tương lai, hình ảnh cuối cùng từ thị giác của hân chuyển sang cuộc chiến chính trị trong triều. Đầu tiên là một phân cảnh trên đại điện, hai phe phái công kích lẫn nhau, tranh cãi không ngớt mà xem nhẹ ấu đế. Cảnh kế tiếp, đêm đen gió lớn, một kẻ áo đen tiến vào phủ đại thần, sau tấm bình phong, hân dùng một đao cắt đứt yết hầu gia chủ, máu văng lên bình phong.

Cuối cùng, màn ảnh dừng lại trước cửa sổ phòng ngủ gian thần rồi bất động.

Lá trúc phát ra tiếng xào xạc, thấp thoáng ra cảnh tượng bên trong. Kẻ áo đen quỳ ngoài cửa sổ phục mệnh, gian thần quay lưng về phía cửa sổ nghe từ sĩ báo cáo, đến khi nghe thấy tin tức mình muốn nghe, hân mới nở nụ cười. Trong khung cửa sổ, hân hơi nghiêng đầu, lộ ra chiếc cằm và chóp mũi, dưới ánh đèn mờ nhạt, gò má hân có vẻ âm u sắc bén vô cùng, khỏe mỗi nhếch lên lại tăng thêm một tia kiêu diễm

"Làm tốt lắm."

Tiếng nói khàn khàn mà từ tính, thốt ra từ miệng hân.

Cảnh tượng này là hình ảnh cuối cùng của tập 6, đến khi tiếng nhạc ending vang lên, khán giả mới hoàn hồn. Ngay sau đó, có người chụp lại đăng lên Weibo chính thức của《 Xung Đế 》, kích động dò hỏi đây là người nào. Trong một đêm ngắn ngủi, vị gian thần chỉ lộ nửa khuôn mặt này đã trở thành bộ mặt của phim, leo lên hot search, rất nhiều fan người qua đường tranh nhau hỏi thăm

Đến ngày thứ hai, rating âm thầm của 《 Xung Đế 》 lại tăng lên đôi chút, việc này lập tức được nhà làm phim chú ý, họ bèn đẩy mạnh công tác tuyên truyền nội dung tương quan lên mạng

Cho đến lúc này, mọi người mới kinh ngạc phát hiện, thì ra vị gian thần này chính là anh chàng nam hai bị phê bình từ đầu đến chân, nghiêm nhiên quy tắc ngầm thượng vị trong quãng thời gian trước!

Ban đầu, khi khán giả biết được sự thật, có một làn sóng bán ngược, bày tỏ "Có một khuôn mặt đẹp như vậy, chẳng trách sao bị 'ngầm'!"

"Hãy, vốn dĩ còn định chờ mong một nhân vật vừa có sắc vừa biết diễn, không nghĩ tới là cậu ta..."

Nhưng ngôn luận như vậy chỉ là tạm thời, chờ đến ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm... Theo cốt truyện về nhân vật này mở rộng, Chu Châu diễn xuất có thể nói là kinh diễm. Cho dù gian thần tàn sát lương thần, ngấp nghé đương kim Thái hậu, mưu đồ soán vị cướp ngôi, các fan cuồng vẫn cứ nhao nhao quỳ rạp dưới áo bào gấm của hân, thề muốn về phe phản tặc!

Phân cảnh Dương Sâm và hân đối đầu trong cung Thái hậu càng làm cho rating xuất hiện một lần sóng tăng cao rõ rệt, một tà một chính, hai người phối hợp khiến khán giả hồ to đã nghiêng. Mà khi tuổi thơ thê thảm của gian thần cùng với sự quan trọng của "tiểu ty tỷ" đối với hân được phát sóng, lập tức dẫn tới thảo luận sôi nổi trên Weibo.

"Nhân vật gian thần này hay thật đấy, hân quyết tuyệt hân tàn nhẫn cũng không phải không có nguyên do, chỉ vì tiểu ty tỷ lúc nhỏ giúp hân, hân vẫn nhớ đến giờ..."

"Tui cảm thấy hân không ép buộc bức bách tiểu ty tỷ, bằng không tại sao nam chính chỉ mới ngăn cản một lần, hân liền không gây rối nữa? Hân ngao ngễ là do thân phận của họ khác biệt, giữa hai người cách một rãnh trời, nếu hân không quyết đoán, thì sao có thể có được người mình thích?"

"A a a Dương Châu đáng sôi trào! Tương ái tương sát bớt nồng cháy lại đi nha!"

Cp gian thần và Thái hậu, thậm chí cp gian thần và nam chính đều cần quét khí thế hùng hực, bất kể là phe BG hay BL đều tìm được thế giới cho riêng mình. Lúc này nhiều người mới nhận ra tướng mạo của vai chính vai phụ đều khá đẹp, sau khi các bức hình cắt ra từ phim được lưu truyền rộng rãi, tất cả mọi người nhìn xong liền dón dập nhảy hổ, muốn tự đào ra điểm thu hút mình muốn từ cốt truyện gốc.

Cơ hội chỉ trong một đêm, cái tên Chu Châu đã được mọi người biết rõ, trong giới giải trí càng được quan tâm rộng khắp. Tuy rằng có sóng gió ở giai đoạn trước, khiến cho nhận xét

của khán giả đối với vai gian thần do Chu Châu thể hiện bị phân hoá thành hai thái cực, nhưng khi đạo diễn, biên kịch đứng ra làm sáng tỏ, tin tức xấu liền bị ép xuống.

Dương Sâm cũng đăng Weibo bày tỏ: "'Chu Châu là một diễn viên giỏi hiếm thấy, không cần tôi nhiều lời, diễn xuất của cậu ấy sẽ làm các bạn hiểu được.'"

Mặc dù trong bộ phim này, độ chú ý của hắn bị suy giảm, nhưng danh tiếng và phẩm tính vẫn ở trong thâm tâm khán giả, kể cả những fan hung dữ nhất, khi hắn lên tiếng thì đều ngậm miệng lại.

Các khán giả đều thấy rõ cách diễn xuất của Chu Châu, nếu một người sắm vai tuyệt vời như thế mà không được đạo diễn chọn lựa, đó mới thật sự là có quy tắc ngầm. Chưa từng đóng phim không phải khuyết điểm của hắn, ngược lại chứng minh rằng hắn thiên phú tuyệt, càng làm người ta yêu thích.

《 Xung Đế 》có thể nói là điển hình của kiểu vai diễn tỏa sáng diễn viên chứ không tỏa sáng bộ phim, chung quy bản thân tác phẩm vẫn không đạt được thứ hạng cao, nhưng những phân đoạn hay cốt truyện liên quan đến gian thần đều được đánh giá không tệ. Mà khi liên tục lãng xê thành công Ninh Kiều và Chu Châu, Văn Anh rốt cục được Hoàn Đế hết sức coi trọng.

Sau khi được biểu dương ở hội nghị thường kỳ, cô vui vẻ đón nhận ánh mắt phức tạp của mọi người, hoặc thất vọng hoặc giả vờ chúc mừng. Có người muốn lấy lòng biết chuyện tranh đua giữa cô và Liễu Y, bèn tiết lộ tin tức: "Nghe nói bên phía Ngôi Sao biết họ từng có cơ hội ký kết với Chu Châu, là do Liễu Y cạnh tranh thua cô, mới để cho cậu ấy đến Hoàn Đế chúng ta. Và lại cô ta chọn cho Dương Sâm một bộ phim vừa không đắt khách lại không hấp dẫn, chỉ quay về đóng phim truyền hình thôi mà cũng bị vai nam hai đoạt mất danh tiếng, bây giờ cô ta bị mắng thảm lắm, mấy đồng sự bên kia đều đang chất vấn cô ta rốt cục có năng lực nâng đỡ diễn viên gạo cội hay không. Theo tôi, Ngôi Sao chắc chắn đang hối hận khi đó không giữ cô lại, vì một cái gỏi thêu hoa, uống mất một viên đại tướng!"

Người này nói không sai, Liễu Y đúng thật đang sút đầu mê trán. Lúc đầu Liễu Y căn bản không nghĩ tới Chu Châu này chính là Chu Châu khi đó, lúc biết được, cảm xúc vô cùng phức tạp, giống như ăn một con ruồi, không thì nuốt trôi mà phun thì không ra.

Nhiều năm tới nay, khả năng bàn giao tiểu sinh của cô chưa bao giờ thất thủ, lại té ngã trong tay tên béo mà Văn Anh ký hợp đồng. Nhưng nghĩ lại, nếu không phải Văn Anh phá đám, Chu Châu suýt nữa đã có thể về dưới trướng mình rồi!

Cô không cam lòng, thử một lần nữa tiếp xúc Chu Châu, đối phương lại không thèm ngó ngang cúp điện thoại, cô tức giận gọi người tung những hình chụp lúc Chu Châu còn to béo, định làm cho đám nhan cậu kia phân tâm. Không nghĩ tới hình vừa tung ra, lại thu hoạch một đồng tiếng kinh ngạc. # Năm đó tôi cũng là người mập # vọt lên top 1 hot search, rất lâu không rơi xuống.

Fan hô to: "Mỗi một người mập đều là cỗ phiếu tiềm năng!"

"Gian thần đại nhân của tui diễn giải quá tình cảm, rõ ràng có thể sống bằng tài hoa, cố tình lại muốn gây xuống soái mù mắt mấy người!"

"Năm đó tôi cũng là người mập hiện tại tôi gầy thành mỹ nhân, trời ạ một tấm gương đầy nghị lực! Châu nhà tui quá tuyệt, tui tự hào khi có idol như vậy!"

*

Lúc Giang Khác gọi điện thoại cho Dương Sâm, quả thực muốn cười điên.

"Không phải chứ, cô nàng thật sự gọi người tung mấy tấm hình đó?"

Dương Sâm đầu bên kia phát ra một chữ "Ừ", Giang Khác cảm giác mình có thể tưởng tượng ra dáng vẻ bất đắc dĩ nâng trán của hắn. Giang Khác than thở: "Bây giờ fan không giống ngày xưa, mức độ tiếp thu lớn hơn trước, giảm béo thì có là gì, cũng không phải sửa mặt. Mà dù là sửa mặt, nước H bên kia không phải vẫn nổi tiếng đó sao. Trước kia Liễu Y còn đỡ, nhưng đối đầu với cô ấy thì có chút mất kiểm soát..."

Chỉ gián tiếp nhắc tới người kia thôi, Giang Khác lại cảm thấy tim đập nhanh, sau đó bị hắn đè ép lại.

Chỉ nghe người ở đầu dây bên kia thấp giọng đáp: "Dù sao không phải ai ai cũng giống cô ấy."

Hai người đều biết "cô ấy" là đang nói đến ai.

"... Cậu đánh giá cao cô ấy như thế, lúc đầu tại sao không phân bác quyết định của phía trên?"

Dương Sâm im lặng.

"Được rồi, tôi cũng lười quan tâm chuyện của hai người --"

Giang Khác còn chưa dứt lời, chỉ nghe hắn nói, "Có một ngày, tôi nhìn thấy cô ấy đi ra khách sạn với một người đàn ông khác..."

Tim Giang Khác lập tức đập mạnh, cho đến khi nghe thấy câu tiếp theo.

"Là một nghệ sĩ dưới trướng, lúc cô ấy còn ở Ngôi Sao."

Tâm trạng của Giang Khác liền trở nên phức tạp, lâu bầu: "Sao lại có thêm một tên nữa?"

Dương Sâm không chú ý tới sự kỳ lạ lúc hắn nói câu này, dù sao hiện tại chuyện phong lưu của Văn Anh đã lưu truyền đến mức mọi người đều biết, Giang Khác nói như vậy cũng không sai.

"Kỳ thực về sau mới biết, cô ấy chỉ mang nghệ sĩ kia tham gia một bữa tiệc. Nhưng tôi nhận ra quan hệ giữa tôi với cô ấy có hơi mất khống chế." Dương Sâm nói, "Cô ấy là người đại diện của tôi, tôi là diễn viên của cô ấy, đây là mối quan hệ mà chúng tôi đã thừa nhận, cô ấy hẹn người khác ăn cơm, dù thật sự đi thuê phòng đi chăng nữa, tôi cũng không nên có bất kỳ cảm xúc gì. Nhưng lần đó... tôi cảm thấy không vui."

Hai người đàn ông chung quy không thảo luận quá nhiều về đề tài tình cảm, Dương Sâm chỉ lo đăng bộc lộ cảm xúc, Giang Khác lại cảm thấy mình có chút chột dạ, không dám hỏi cái gì, thế là vội vàng lướt qua đề tài này.

Nhưng về Văn Anh, Giang Khác đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Nếu như nói Ninh Kiều lần nữa lấy được danh tiếng, là do bản thân hắn có nền tảng vững chắc, có độ hoan nghênh tiềm ẩn, chỉ cần một bộ phim có khả năng sẽ hot là có thể lần nữa kéo lên độ hoan nghênh tiềm ẩn ấy. Như vậy sự hiện diện của Chu Châu, không thể nghi ngờ đã chứng minh năng lực của Văn Anh. Cô có thể một mạch nâng đỡ Dương Sâm lên ngai vàng ánh đế, có thể lờ Ninh Kiều thoát khỏi vũng bùn, có thể dùng một vai diễn cơ hội làm Chu Châu tỏa sáng, đủ cho thấy thủ đoạn của cô gái này đúng là ngày càng lợi hại...

Mà hắn đã giam chân tại chỗ nhiều năm, cần một người đại diện có thủ đoạn sắc bén.

Lúc Văn Anh hay tin công ty chuyển Giang Khác về tay mình, Ninh Kiều đang ở ngay bên cạnh, cô cúp điện thoại, thấy Ninh Kiều vờ như không nghe lén, bèn nhướn mày, hắn liền phần nộ ngồi về vị trí, chờ chuyên gia đến trang điểm cho hắn.

"Tôi về công ty một chuyến, không có chuyện gì thì đừng gọi điện thoại lung tung." Cô dặn.

Ninh Kiều: "Tôi gọi lung tung cho chị lúc nào?"

"Cậu không gọi lung tung cho tôi, nhưng mỗi ngày đều quấy rầy trợ lý của tôi." Cô bỏ đi động vào túi xách, "Văn Âu phản nản với tôi rất nhiều lần, cuối cùng mất thời gian vẫn là tôi."

"Ai bảo chị gần đây luôn bỏ mặc tôi, biết bây giờ gã mập kia nổi tiếng hơn tôi rồi, hừ!"

Cô liếc nhìn hắn, biết hắn lại cáu kỉnh. Cô sẽ không chiều hắn mãi được, chỉ nói: "Nếu nguyên nhân là bởi vì danh tiếng, vậy đến lúc Giang Khác tới, các cậu đều phải nhường bộ lui binh."

"Giang Khác?" Ninh Kiều không hiểu, "Anh ta tới làm gì? Anh ta cũng muốn mời chị làm người đại diện?"

"Không sai."

Chuông báo động trong lòng Ninh Kiều reo vang, hắn còn chưa quên chuyện móc chìa khóa lần trước, gã Giang Khác này, không thể bớt việc hơn tên Chu mập kia bao nhiêu!

Lúc đầu Văn Anh hẹn Giang Khác gặp mặt nói chuyện ở công ty, dù sao cuối cùng có muốn dẫn hắn hay không, còn phải xem ý nguyện của cô, ba bên cần một cơ hội trao đổi. Không nghĩ tới xe còn chưa tới công ty, cô đã nhận được cuộc điện thoại từ trợ lý của Giang Khác, nói là Giang Khác bị một người phụ nữ quán lấy ở phòng tập thể hình, mà đúng lúc vợ của người đại diện cũ sinh con, chỉ có thể nhờ vả cô.

Lẽ ra, nơi ở của Giang Khác thuộc một khu biệt thự xa hoa, dù là phòng tập thể hình cũng mở cửa cho đại chúng, nhưng thân phận của cô gái kia bất đồng, cô ta là bạn gái trước kia của Giang Khác, cho nên lúc tiến vào không có ai ngăn lại.

Văn Anh bảo trợ lý mau chóng truyền tư liệu của cô gái này cho cô, cô xem lướt qua trên đường ngồi xe, rồi vội vã chạy tới hiện trường.

Đến nơi nhìn lại, người vẫn còn, cô gái đang lờ lợ kéo Giang Khác lái nhai không ngừng, còn Giang Khác thì nhú mày có vẻ rất thiếu kiên nhẫn.

Trong tư liệu mô tả, nửa năm trước hai người đã chia tay, nhưng cô ta vẫn thông qua các cách thức như điện thoại để quấy rầy Giang Khác, muốn tái hợp lại, Giang Khác tự cảm thấy đã nói rất rõ ràng, cho nên không để ý đến cô ta nữa, giao cho người đại diện xử lý. Nhưng rất hiển nhiên, kết quả xử lý không như mong muốn, lần này cô ta đi thẳng tới nơi ở của hắn, biết được hắn đang tập luyện liền đến phòng tập chặn người.

"Cô đã đến rồi." Giang Khác trông thấy Văn Anh, trong lòng thoáng thờ phào.

Cô gái kia bỗng đổi sắc mặt, chỉ vào Văn Anh hỏi, "Là cô ta đúng không? Anh vì cô ta mới chia tay tôi!"

Giang Khác nâng hai tay đầu hàng, "Hay cô hỏi cô ấy đi."

Văn Anh đập gậy cao gót, bước nọ nhanh hơn bước kia, khí thế tự nhiên tăng lên, trước khi cô gái kịp mở miệng, cô đánh đòn phủ đầu: "Hướng Thần tiểu thư đúng không?"

Cô gái gạt đầu.

"Xin chào, tôi là người đại diện mới của Giang Khác." Văn Anh gật đầu một cái, "Nghe nói cô nắm chứng cứ Giang Khác có khuynh hướng bạo lực, nếu như Giang Khác không chịu tái hợp với cô, cô sẽ công khai những tin tức tiêu cực này lên mạng."

Cô gái liếc nhìn Giang Khác, ngượng ngùng nói, "Cũng không phải... Nếu A Khác cùng tôi ở bên nhau, tôi sẽ không nói gì cả."

"Chứng cứ bạo lực của tôi?" Giang Khác không hiểu ra sao.

Văn Anh đưa tư liệu trong tay cho hắn xem, đó là tin tức mà cô gái gửi cho người đại diện cũ, bao gồm một số chứng minh nghiệm thương giả mạo, còn có chứng cứ hắn dùng ngôn ngữ thương tổn cô ta, nói chung, chính là nương nhờ lòng hiếu kỳ quần chúng với ý muốn khám phá đời tư của ngôi sao, lấy những tin tức nửa thật nửa giả kia, những tin tức mà với người bình thường chỉ là chuyện nhỏ, nhưng với mình thì sẽ tạo độ ảnh hưởng nhất định ra làm lợi thế.

"Tôi sẽ không tung ra thật mà!" Cô gái có chút uất ức, "Tôi chỉ muốn tái hợp thôi."

Nói đơn giản, không chịu tái hợp sẽ "tung tin".

"Nói thật với cô, cô làm những việc này chỉ phí thời gian." Văn Anh liếc Giang Khác, như đang cực kỳ hoài nghi mất thẩm mỹ của đối phương. Ngay sau đó, cô hăm dọa, "Bây giờ cô 26 tuổi, tương lai còn có tiền đồ tốt đẹp, nhưng nếu cô nòng nòi vào lúc này, vậy mọi chuyện sẽ khác. Tôi không phải người đại diện cũ của anh ta, không dễ nói chuyện như vậy đâu. Khi biết được sự tồn tại của cô, tôi cũng đã bắt đầu chuẩn bị những tai tiếng liên quan tới cô. Chính cô ngấm lại đi, một khi tai tiếng của cô bị tuôn ra tới chỗ fan, tôi sẽ mời thủy quân đăng bài thay Giang Khác kêu oan, tiêm một liều thuốc phòng ngừa vào nội dung "tung tin" của cô. Fan Giang Khác có bao nhiêu? Fan cuồng có bao nhiêu? Fan cứng lại có bao nhiêu? Mấy chuyện về Weibo ở giới giải trí chắc cô cũng xem không thiếu, fan rất khó có lý trí khi bảo vệ thần tượng của mình, họ sẽ ủa vào Weibo của cô, tìm ra thân phận thật của cô, đào móc đời tư của cô, mắng nhiếc mọi khuyết điểm của cô, thậm chí làm phiền gia đình cô, đến nhà cô chặn đường..."

Cô gái bởi vì lời của Văn Anh mà run lên trong vô thức, "Cô làm vậy là đe dọa tôi, tôi có thể tố cô! Lời cô vừa nói, tôi ghi âm hết rồi, tôi..."

Cô ta còn chưa dứt lời, Văn Anh đã bắt đầu mò mẫm từ cái túi xách bên hông cho tới túi quần Jean, sờ một đường đến chân, thủ pháp thành thạo cực kỳ, sắc mặt cô gái đỏ lên.

Dưới con mắt gắt mìn của Giang Khác, cô nói: "Cô quên mang theo? Đừng lo, tôi chuẩn bị một cái rồi, đã ghi âm hết những lời vừa nãy, kể cả lúc cô thừa nhận những tư liệu cô chuẩn bị đều là hăm dọa Giang Khác, chỉ vì cầu mong anh ta tái hợp."

Mình có thừa nhận sao?

Cô gái cố gắng hồi ức, lại phát hiện hoàn toàn không nhớ nổi.

Qua mấy hiệp, cô gái đã mệt mỏi ứng phó. Cuối cùng, dưới tốc độ nói chuyện như đạn bắn phá của Văn Anh, cô ta kêu lên một tiếng, triệt để từ bỏ ý định tái hợp, nổi giận dưng dưng rời đi. Chẳng qua trước khi đi, cô nàng như muốn phát tiết, lấy vai đụng vào Văn Anh, mới tức tối bỏ đi.

Hôm nay Văn Anh mang giày cao gót, bị cô ta đụng trúng, cơ thể nghiêng ngã, trọ chân, giày cao gót cũng rớt ra.

Giang Khác vội vàng tiến lên đỡ, đưa cô ngồi lên ghế.

Một chuyện phiền nhiễu nhiều ngày được giải quyết, tảng đá lớn trong lòng hần rơi xuống, tâm trạng nhẹ nhàng không ít, không khỏi có chút cảm kích Văn Anh.

Văn Anh xoa nhẹ mắt cá chân, không quên nói với hần: "Sau này nhìn người cho kỹ, loại tính cách như cô kia khá là ngốc nghếch, khuyên bảo đảng hoàng là không có hiệu quả đâu. Cô ta chỉ sẽ do dự mà cho rằng còn có thể thử lại lần nữa, thậm chí qua một thời gian sẽ nghĩ ra cách thức cực đoan nào đó, đối phó loại tính cách này phải giải quyết dứt khoát..."

Giang Khác lượn lại giày cho Văn Anh, ngồi xổm trước người cô. Con mắt hẹp dài rất có sức hút của hần khẽ nâng, cười nhìn cô, "Vâng vâng vâng, tôi hiểu rồi, phiền nữ vương đại nhân giờ chân lên."

Cô hơi dừng, mũi chân mới vừa nhếch lên, đã bị hần bắt lấy, trong nháy mắt, phảng phất có dòng điện xẹt qua.

Hai người vô ý thức nhìn nhau.

Ngay lúc này, chỉ nghe một vị huấn luyện viên chào hỏi khách hàng vừa bước vào cửa, "Sâm ca, hôm nay tới sớm nhỉ..."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Big bang! Scandal bùng nổ (11)

Edit: Thiên Tinh

Giang Khác khởi nghiệp phải sớm hơn Dương Sâm, nhưng trong giới giải trí ngoại trừ thực lực và chỗ dựa, còn chú trọng vận may. Tuy không như Dương Sâm có thể nhanh chóng đứng vững gót chân trong giới điện ảnh, nhưng sau khi hần tỏa sáng ở mảng phim truyền hình, cũng từng nhận đóng nhiều bộ phim. Nhưng bất kể là kỹ thuật diễn hay doanh thu phòng vé, đều không có một thành tựu vượt trội, hần đứng ở một vị trí không nóng không lạnh. Mặc dù như thế, trong số các nam diễn viên cùng thời, hần dĩ nhiên vẫn được coi là một nhân vật nổi bật, với tài nguyên tích lũy nhiều năm, mua một căn biệt thự chi là chuyện nhỏ.

Khu biệt thự nơi hai người đang sống có các biện pháp an ninh rất tốt, là lựa chọn hàng đầu của các sao nổi tiếng thuộc thành phố A. Nếu như paparazi có thể nằm vùng ở đây, mỗi ngày đều có thể bắt được hai đến ba tin tức lớn, cũng như chuyện xảy ra lúc này, sự kiện bạn gái trước của Giang Khác.

Cho nên ở trong phòng tập gym gặp phải một minh tinh khác cũng là chuyện bình thường, nam minh tinh đều có huấn luyện viên riêng, từ góc độ này mà nói, bọn họ vì duy trì hình thể pahi trả giá nỗ lực không thua kém diễn viên nữ.

Phòng tập chiếm diện tích lớn, chủng loại dụng cụ đa dạng, Giang Khác và Văn Anh ở chỗ dụng cụ luyện lực cánh tay, Dương Sâm thì đi đến khu vực máy chạy bộ, chuẩn bị làm nóng người.

Ba người tạm thời không chạm mặt.

Bên này, Giang Khác còn đang xô giày cho Văn Anh, ngón tay có chứa kén mỏng của hần khẽ sát gan bàn chân ấm mềm của cô, cảm giác quen thuộc chột toát ra, cứ như ký ức về đêm đó thức tỉnh, không khỏi khiến lòng người nao nao, tâm thần lay động.

Văn Anh lấy mũi chân đá hần một cái, bấp tay rắn chắc của hần trái lại làm đau ngón chân cô, cô liếc xéo, "Giày đâu?"

Giang Khác bị cô đá tỉnh, vội vàng mang giày cho cô, nếu như vào lúc này có ống kính quay lại về mặt hần từ dưới lên trên, sẽ phát hiện hần hơi có chút bối rối. Hần nói sang chuyện khác: "Cô chờ tôi tắm một cái, rồi chúng ta cùng về công ty ký hợp đồng."

"Ký hợp đồng?" Văn Anh ngồi ở trên ghế, cũng không sốt ruột, chậm rãi lắc lư cái chân, "Tôi còn chưa quyết định muốn ký anh."

Giang Khác sững sờ, "Cô không muốn ký tôi?"

Cô chống cằm, đánh giá hần nói: "Tôi xem qua tin tức của anh, ừm, nói thế nào đây... Giang tiên sinh rất có sức hấp dẫn, số lượng fan khổng lồ, lực ngưng tụ mạnh, không dễ lung lay, ở trong giới có địa vị nhất định và có danh tiếng tốt đẹp. Tuy rằng tai tiếng tình ái không ngừng, nhưng những đạo diễn hay nhà sản xuất phim từng hợp tác đều đánh giá anh rất cao, thật bất ngờ lại là một diễn viên chuyên nghiệp."

"Đánh giá rất khách quan." Giang Khác xem nhẹ ba chữ "thật bất ngờ" trên tức của cô. Hần giang tay ra, phơi bày sự quyền rũ nam tính của mình, "Vậy cô còn không hài lòng cái gì?"

"Anh vẫn dậm chân tại chỗ."

Văn Anh không tiếp tục uyển chuyển, lựa chọn đánh thẳng vào hồng tâm.

Sự dứt khoát của cô làm cho Giang Khác thu hồi biểu cảm cột nhà. Bị phê bình thẳng mặt, cho nên về mặt hần hơi mất tự nhiên, nhưng rất nhanh, hần đã tự điều chỉnh cảm xúc, "Nói thử xem nào?"

Đưa ra yêu cầu này xong, hần liền biết ngay vị trí của hai người đã bị trao đổi, nếu như việc hần đề cô đến xử lý bạn gái cũ mang tính chất khảo nghiệm thăm dò, trước khi chính thức ký hợp đồng, hần muốn nhìn xem năng lực của cô đến tốt cùng ra sao. Vậy thì hiện tại, đến phiên cô đánh giá hần.

"Năm ngoái lúc anh đóng một bộ phim gián điệp thời dân quốc, lực chú ý cũng đã đạt đến đỉnh cao, sau đó anh bắt đầu tiếp nhận phim điện ảnh. Nhưng kỳ lạ là, anh đã không phát huy được thế mạnh này, trái lại nhận đóng một vài vai phụ của những tác phẩm lớn, đóng vai xấu, đóng vai già, có hết sức phô bày kỹ năng diễn xuất của mình." Tiếng nói của cô hơi dừng, rồi giễu cợt, "Cũng như Dương Sâm bây giờ vậy. Nhân vật dễ triển khai nhất rõ ràng là nam số hai. So sánh với Dương Sâm, tuổi tác của Chu Châu kỳ thực không thích hợp, cậu ta quá trẻ, cho nên ở phần đáp nạn nhân vật không có tính tự sự cũng không có không gian phát huy lớn hơn. Nếu để tôi an bài, tôi sẽ cho hai người đổi vai, một vị hiệp khách tuổi trẻ mà phần

chấn, trong đấu tranh chính trị không ngừng va vấp, lẫn lộn lẫn mò, trưởng thành lên từ hài cốt hi sinh vì cuộc chiến này. Dù là tình tiết hay thiết lập nhân vật đều sẽ thú vị rất nhiều, chi tiết..."

Chi tiết kịch bản đã trù hoạch như vậy, vị trí nam một dù thế nào cũng sẽ không rơi xuống đầu Chu Châu.

Giang Khác chiều theo cô nói mà giả tưởng một phen, lại giật mình nhận ra lối suy nghĩ của cô quá thật càng khơi gợi trí tò mò của hắn, "Cô đã sớm đoán được kết quả người nổi phim không nổi? Cô... còn biết viết kịch bản?"

"Tôi biết xem." Cô chỉ vào hai mắt mình, "Một trong những nhiệm vụ của người đại diện chính là giúp diễn viên chọn kịch bản, thân ái --" "Bởi vì hắn còn đang duy trì tư thế xỏ giày cho cô, cô rất dễ dàng nâng cảm hắn lên, tiếc nuôi nói, "Không thể không nói, mấy bộ phim lúc trước anh chọn đều rất tệ. Hoặc nên nói, không có vai diễn nào trong đó là hợp với anh cả."

Đến lúc này, Giang Khác đã quên mất ý định muốn đối chọi với cô, hắn không còn bắt mắt với thái độ của cô, trái lại vì lời nói của cô mà tìm đập thỉnh thịch.

Giống như bộ trang phục đẹp nhất không quyết định ở giá tiền của nó, mà ở chỗ nó có vừa người hay không, có thể thể hiện ra mặt đẹp dễ nhất của người mặc hay không. Kỹ thuật diễn của Giang Khác có lẽ thua kém Chu Châu, thậm chí cũng không thể nhìn hơn Dương Sâm, nhưng hiện tại, địa vị mà hắn thu hoạch được, quả thật không tương xứng với năng lực và sự trả giá của hắn.

Đây là chuyện hắn vẫn luôn phiền não.

Cô nhất định là muốn ký hợp đồng với hắn rồi, nếu không sẽ không phí công để nghe ngóng tin tức về hắn. Kỳ thực ngắm lại cũng có thể nhận ra, cô lẽ trong tương lai, Chu Châu và Ninh Kiều sẽ vượt qua Dương Sâm, trở thành "tác phẩm" tuyệt vời của cô. Nhưng bây giờ cuộc mua bán chỉ mới bắt đầu, là giai đoạn lỗ vốn lấy tiếng, cô muốn nâng họ cao lên, nhất định phải thu xếp dọn đường, chọn kịch bản tốt, không thể tùy ý nhận vai diễn hết giá cao, gặp gỡ các đạo diễn sản xuất danh tiếng, danh ngạch đi cửa sau đều cần phải tranh thủ, điều này mang ý nghĩa tiền cô chi ra chưa chắc được lợi nhuận nhiều.

Trên tay cô quả thật thiếu hụt nghệ sĩ đã chín muối, có thể giúp cô mang đến rất nhiều tiền hoa hồng. Không khéo, hắn chính là một nghệ sĩ như vậy.

Người ghét hàng mới là người mua hàng, cô làm như vậy chỉ để chiếm thế chủ đạo, cũng giống như bất kỳ thương nhân nào muốn ép giá.

Ý thức được điểm này, Giang Khác cũng vững bụng. Hắn tóm lấy tay Văn Anh, dùng con mắt rất có mị lực nhìn cô, phảng phất thâm tình ngóng nhìn: "Vậy phải làm sao, mới có thể ký kết với cô?"

"Đơn giản." Văn Anh lắc lắc ngón tay, như cười như không nói, "Cầu tôi đi."

Giang Khác: "..."

"Làm được thì ký ngay."

Cô lưu loát bỏ xuống câu này.

Kỳ thực chỉ cần một câu nói, thay vì những yêu cầu phải huy động tí lệ tiền hoa hồng thì không đáng kể chút nào, đối với hắn không có bất kỳ tổn thất về thực chất, nhưng chịu thua trước mặt cô vẫn khiến người ta... cảm thấy uất ức --

Mất thấy cô sắp đứng dậy rời đi, Giang Khác mới can rằng, kéo tay cô lại không cho đi chuyển, chậm rãi nói "Cầu cô."

Lúc Dương Sâm làm nóng người xong chuyển sang dùng dụng cụ, đột nhiên phát hiện Giang Khác đang lấy tay vịn vai một cô gái, đưa người đó ra cửa. Bởi vì thân hình của Giang Khác che chắn, cho nên không thấy rõ, nhưng bóng lưng của cô gái lại giống Văn Anh đến mấy phần, hắn hơi sững sốt, sau đó lắc đầu.

Bây giờ Văn Anh đã không còn làm việc ở Ngôi Sao, mà là đi Hoàn Đế, Giang Khác thì ở Hoàn Đế, hai người họ ở cùng một công ty.

Nhưng hắn biết, Giang Khác luôn rất ghét Văn Anh, hai người không thấy mặt thì thôi, vừa thấy mặt sẽ cãi nhau, nhìn chường mắt nhau. Nếu hắn không ở giữa điều hoà, chưa chắc có thể nói được vài câu, huống chi lên lút liên hệ?

Đại khái là hắn nhìn lầm.

Ở thời đại WeChat lưu hành, vì thuận tiện cho công việc, Văn Anh cũng tạo một nhóm công tác, tạm thời bên trong chỉ có bốn người gồm cô, Ninh Kiều, Chu Châu và trợ lý Văn Âu. Sau khi Ninh Kiều biết Văn Anh ký hợp đồng với Giang Khác, liền rùm beng muốn gặp mặt một lần, bất ngờ là, Chu Châu luôn bắt hòa với hắn lại đi theo phụ họa.

Văn Anh chọn một phòng ăn xa hoa, cô có quan hệ không tệ với ông chủ, đã sớm đặt hai phòng nhập lại nhằm loại trừ khả năng bị paparazi quấy rầy, Văn Âu đi trước chọn món ăn và bố trí từ đầu đến cuối.

Người vừa đến đủ, Ninh Kiều bèn nhiệt tình nói với Giang Khác: "Giang ca tới rồi ——"

Giang Khác nhướng mày, luôn cảm thấy nụ cười bây giờ của Ninh Kiều có biến hóa rất lớn so với lúc thấy hắn ở trong thang máy lần trước, khiến người ta có cảm giác khó tả.

Nhìn thấy Văn Anh ngồi ở chủ vị, hắn có chút lúng túng quay mặt đi.

Một người đàn ông dùng chữ "cầu" với người khác sẽ không tránh khỏi cảm thấy kỳ cục, hơn nữa người kia còn là cô... Đến bây giờ hắn vẫn cảm thấy không có mặt mũi gặp cô, đáp ứng đến bữa tiệc, cũng vì nghĩ rằng có thể thông qua lần này, tự nhiên hóa giải khốn cục giữa hai người.

"Giang ca, đến đây ngồi đi, Giang ca chính là thần tượng của tôi đấy, không nghĩ tôi có thể có cơ hội được phân đến trong tay cùng một người đại diện với thần tượng." Ninh Kiều bắt chuyện xong, cả phòng liền nhìn hắn bận tẩu tít, người đại diện vốn nên làm cầu nối như Văn Anh trái lại rồi rảnh ngồi uống trà.

Chờ đến khi Giang Khác hưởng thụ phục vụ của "fan" xong, mới nghe Ninh Kiều chột hỏi: "Giang ca thật sự rất lợi hại, hể có quay phim truyền hình, chỉ cần Giang ca bằng lòng, bọn họ sẽ không cần nhắc người khác. Nhưng khó hiểu nha, tại sao Giang ca không tới giới điện ảnh phát triển nhì?" Ánh mắt hắn tươi sáng, răng nanh nhòn nhòn, đẹp trai lại có chút đáng yêu, làm cho người ta có thiện cảm rất lớn, nhưng mà lời nói ra lại vô cùng ác liệt, "Thật hy vọng có thể nhìn thấy nhiều tác phẩm của Giang ca ở lĩnh vực điện ảnh hơn nữa."

Dáng vẻ này của hắn, khiến Văn Anh lập tức nhớ tới lần đầu tiên gặp hắn.

Cô vừa định nói chuyện, Chu Châu bỗng gấp một miếng ngó sen nhồi gạo nếp cho cô. Có trong nháy mắt, cô bị dời đi lực chú ý, không thể kịp thời hoà giải.

Giang Khác trầm nghĩ quả nhiên, hắn thoáng liếc nhìn Chu Châu, cũng không xem chút công kích nhỏ nhoi này là chuyện to tát, khá là thông dong nói: "So với tôi, biểu hiện của các cậu

vẫn làm người ta chờ mong hơn."

"Không vội, bọn tôi còn trẻ mà."

Ninh Kiều không bởi vì người ta nhượng bộ mà lùi về sau, trái lại cười càng thêm xán lạn.

Giang Khác: "..."

Ninh Kiều và Chu Châu đều ở độ tuổi hai mươi, còn Giang Khác đã sắp chạy đến hàng ba. Cách năm tuổi nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng ở một nơi dùng thanh xuân để ăn cơm như giới giải trí, lấy tuổi tác ra nói chuyện đặc biệt có tính công kích.

Trong phòng nhất thời có chút gượng gạo, mãi đến khi tiếng kinh hô của Vân Âu truyền ra. Cô nàng này ở trước mặt quần tinh hội tụ vẫn ngồi yên dùng bữa chơi điện thoại, lúc này trông mất như dính vào màn ảnh không chút động đậy, vẫn còn kêu to: "Chị! Mau, chị mau nhìn Weibo, hot search đầu tiên!"

Giang Khác bị thái độ của Vân Âu khơi gợi lòng hiếu kỳ, mọi người cùng mở điện thoại di động. Vốn dĩ hần còn không biết đi xem nơi nào, nhưng vừa đăng nhập, đã nhìn thấy mấy trăm thông báo tag.

Từ khi bị phơi bày mấy tấm ảnh thân mật với rất nhiều tiểu thịt tươi, trên người Văn Anh luôn không thiếu tin sốt dẻo. Tỳ như cô lần nữa đưa ngôi sao nhí Ninh Kiều vào quỹ đạo, lại một tay khai quật thiên tài Chu Châu. Rất nhiều người đều nói cô thích quy tắc ngầm nghệ sĩ dưới trướng, nhưng những việc như đi dạo phố, dắt tay, kê tai nói chuyện... sẽ không đánh thẳng vào tâm lý người xem, gây thán gào dài lâu, quần chúng cần hạt dưa liên tục đi cảm quan mà những tin tức trắng hoa thế này mang đến.

Lại thêm, sau khi tấm ảnh Chu Châu từng là người mập mập bị tiết lộ, ngoại trừ quan tâm đến vẻ ngoài của hần, ánh mắt của mọi người đối với chuyện Văn Anh quy tắc ngầm đã sinh ra hoài nghi. Chỉ ít cô đúng là một người đại diện tinh mắt, coi trọng tài hoa của Chu Châu, mà không vì hần mập liên từ bỏ bồi dưỡng hần.

Cho nên tuy rằng thường bàn tán chuyện băng sân mỹ của Văn Anh, nhưng người thật sự vì thế mà ghét cay ghét đắng Văn Anh cũng rất ít, không liên quan đến vấn đề đạo đức, thì rất khó gây ác cảm cho người khác.

Mãi đến lần này, trên mạng lại phơi bày một tin lớn — —

trong vòng một ngày hôn đến hai đại nam thần

Nội dung vô cùng đơn giản, chỉ có hai tấm ảnh, một tấm là Văn Anh và Dương Sâm hôn nhau trên ban công lộ thiên. Lúc đó cô rõ ràng uống say, hai gò má ửng đỏ, khóe mắt còn chứa nước mắt, dán vào sợi tóc bị gió thổi loạn. Có thể nhìn ra cô chủ động hôn Dương Sâm, nhón chân ôm cổ hần, hoàn toàn bất đồng với tác phong cứng rắn lạnh nhạt thường ngày của cô.

Mà một tấm ảnh khác, là cô hôn Giang Khác.

Bối cảnh là ở trước hoa viên của căn biệt thự nào đó, có cây đàn xen, cô bị hần vây ở trước bàn đá, hần dùng một tay vịn lấy gáy cô, cúi người xuống hôn kịch liệt, cô bị hôn đứng không vững, tay hướng ra sau chống đỡ thân thể, vừa đứng bất được một cái tay khác của hần trên bàn đá. Hai người dán chặt vào nhau, cơ hồ không có khe hở, bầu không khí ám muội cực kỳ.

Hình ảnh vừa công bố đã truyền khắp Internet, có thể nói, nếu như trước đó vẫn chỉ là một vài tiểu thịt tươi ngay cả tiếng tăm cũng không có, nội dung lộ ra trong hình cũng chỉ là cử chỉ thân mật. Lần này vừa ra đã là ảnh hôn, còn là hai người có độ hoan nghênh cực cao, Giang Khác và Dương Sâm, cứ như thêm dầu vào lửa, toàn bộ cộng đồng mạng đều nổ tung.

Sau khi đăng ảnh chụp, người tung tin còn đưa ra tin tức càng cơ mật hơn: Hai tấm hình trên, Văn Anh đều mặc cùng một bộ quần áo. Tấm thứ nhất chỉ chụp ở phần trên, có thể nhìn thấy hoa văn ô vuông trên chiếc áo cánh. Tấm thứ hai là chụp toàn thân, hoa văn quần áo lại không thay đổi. Bối cảnh nhìn có vẻ bất đồng, nhưng cảnh chụp ở ban công có dính một phần nhỏ cảnh vật ở hoa viên, ăn khớp với bối cảnh của tấm thứ hai, thêm vào rất nhiều chi tiết nhỏ như hoa văn trên gạch,..., đồng nghĩa với việc đang nói cho mọi người một sự thật — — Trong cùng một ngày, cô hôn mỗi với cả hai người!

Ở phần bình luận có người trong giới chứng thực, ngay hôm đó là một bữa tiệc chúc mừng tư nhân sau khi Dương Sâm đạt được giải thưởng Kim Giác, Văn Anh và Giang Khác đều có mặt, Văn Anh mặc chính là bộ quần áo này.. Còn bối cảnh, bất kể là hoa viên hay là ban công, không thể nghi ngờ đều là cảnh vật biệt thự của Dương Sâm.

Bình luận trên Weibo của người tung tin trong nháy mắt đã đạt đến 3 vạn, còn đang tăng lên với tốc độ hơn chục trăm bình luận trên một giây.

Trong phòng ăn, phản ứng của Ninh Kiều nhanh nhất, mở Weibo đầu tiên, chờ đến khi rà soát đến nội dung khiến Vân Âu khiếp sợ, hần lập tức không nhịn được nói thô tục!

"Mợ nó!"

Chu Châu hơi chậm một nhịp, nhưng trong nháy mắt cũng thay đổi biểu cảm, tầm mắt ném đến trên người Giang Khác.

Trong phút chốc, cả phòng bị bao phủ trong một bầu không khí kỳ dị.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Big bang! Scandal bùng nổ (12)

Edit: Thiên Tinh

Giang Khác là người cái cuối cùng đọc xong tin tức, lúc đặt điện thoại xuống, hần phát hiện toàn bộ người trong phòng ăn đều đang nhìn mình. Hần ho nhẹ một tiếng, hơi giờ tay lên ra vẻ vô tội, "Nhìn tôi làm gì, lẽ nào không phải nên nhìn người đại diện của các người? Hiện tại cái người chân đạp hai thuyền là cô ấy mà nhỉ?"

"Chân đạp hai thuyền?" Ninh Kiều lặp lại, nhưng mảy may khiêu khích, "Đừng quá đề cao bản thân, anh cùng lắm chỉ là vật hy sinh trong trò quy tắc ngầm của cô này mà thôi."

Miệng hần vừa xấu lại vừa độc, Giang Khác không nhịn được phải vì chính mình kêu oan: "Này, không phải nói tôi là thần tượng của cậu sao..."

"Xin lỗi, trước đó một giây đã không phải." Ninh Kiều lạnh lùng nói, quay đầu chăm chú nhìn Văn Anh, "Xảy ra chuyện gì? Lúc chị đang quen Dương Sâm, thì ngoại tình với anh ta?" Ninh Kiều chỉ vào Giang Khác.

Lời của hắn cũng là suy nghĩ chung của đại đa số.

Sau khi hiểu được tình huống đại khái, Văn Anh cũng đã dặn dò Văn Âu đi làm ứng đối đơn giản. Nghe vậy, cô quay đầu nhìn hắn, "Chính cậu là người trong giới, chẳng lẽ không biết rằng mấy tin tức liên quan tới showbiz đồn đại trên mạng, không nên tương thật à?"

Ninh Kiều chuyển qua màn hình điện thoại, trên màn hình Apple 6 plus, tấm ảnh hai người hôn môi vô cùng bắt mắt. Hắn hừ một tiếng, "Tin tức là giả không thể tin, hình cũng là giả sao?"

Tấm ảnh thì đúng là thật, điểm này ngay cả Văn Anh cũng không thể phản bác.

Trên thực tế, cô cũng kinh ngạc trước thông tin tuôn ra bất ngờ này, dựa theo kiểm tra ký ức, chuyện trên tấm ảnh phát sinh trước khi cô đến, trước một ngày vụ tình một đêm. Nhưng Ninh Kiều công khai đưa ảnh đến trước mặt, hiển nhiên đang tỏ ý tức giận.

Ninh Kiều chỉ tưởng cô sẽ phản bác, không nghĩ tới lại thấy cô mím môi không nói gì, trái tim lập tức trầm xuống.

Cổ tình Giang Khác còn đột nhiên cười khế, thêm dầu vào lửa: "Tấm ảnh đương nhiên là thật, cậu không tin, làm trước mặt cho cậu xem cũng không phải không thể."

Ninh Kiều ""bùm"" đẩy bàn ra muốn đứng lên, nhưng bị Văn Anh dè lại.

"Giang Khác!" Cô khế trừng hắn, "Bây giờ anh muốn làm gì, giận đối với con nít? Hay là tự hủy tương lai?"

Giang Khác nhấc tay tỏ vẻ đầu hàng.

"Cái gì mà con nít?" Ninh Kiều không cảm kích, siết chặt nắm đấm, trong đôi mắt dường như có ngọn lửa đang nhảy múa, "Chị nói ai là con nít?!"

Văn Anh không hề bị lay động, đảo mắt nhìn hắn, "Cậu không phải con nít, vậy bây giờ cậu đang làm gì? Đang thay tôi giải quyết vấn đề, hay kiềm chế cảm xúc của mình? Ở trong mắt cậu, tôi chính là loại người từ sáng đến tối không làm chính sự, chuyên đi quy tắc ngầm phải không?"

Ninh Kiều im lặng cả buổi, mới biu môi nói: "... Ai biết được." Hàng mi cong vút của hắn chớp một cái, lộ ra chút hờ hững nhưng vẫn tinh xảo vô cùng, "Dù sao gần đây tôi càng ngày càng ít nhìn thấy chị, lần trước tôi nhận kịch bản phim, chị cũng không đi thử vai với tôi, ai biết chị đang làm gì."

"Ồ, vậy lần sau tôi đi thử vai với cậu, cậu liền không gây khó dễ nữa đúng không?"

"..." Ninh Kiều không nói ra lời.

Đương nhiên không phải, tâm trạng của hắn kém, làm sao chỉ vì một buổi thử vai! Nhưng trong lòng rối ren, dù nhiều lời hơn nữa cũng nói không ra được.

Chính lúc này, Chu Châu bỗng mở miệng: "Không thể để chuyện này làm lớn ra, nếu như cô sốt ruột thì về công ty xử lý trước, bên này không cần cô quan tâm, tôi sẽ thay cô giải quyết." Kiến nghị của hắn vô cùng tâm lý, cư xử có vẻ rất chín chắn.

Ninh Kiều vừa đảo mắt đã thấy biểu cảm vui mừng của Văn Anh. "..."

Tên phản bội!

Lại lấy hắn ra làm tham chiếu, còn bản thân thì thể hiện để giành hão cảm!

Tên phản bội!

Tuy hắn không kết minh với Chu Châu, nhưng lúc chen ép Giang Khác ban nãy, Chu Châu rõ ràng phối hợp ăn ý với mình, đến mức hiện tại hắn bỗng dưng có một loại cảm giác bị phản bội!

Cảm xúc của Ninh Kiều tuy trọng yếu, nhưng bây giờ chuyện đột phát này đúng là quan trọng hơn, cho nên Văn Anh và một trong những nhân vật chính liên quan - Giang Khác đi về trước, hy vọng có thể kịp thời áp chế tin tức.

"Âu tỷ." Thấy Văn Âu chuẩn bị rời đi, Ninh Kiều cản lại, "Chị khoan đi đã, tôi có việc hỏi chị. Cô ấy và Giang Khác... đến cùng có quan hệ gì?"

Ngay trước mặt Văn Anh, hắn không dám hỏi thẳng, chỉ sợ nhận được một đáp án mình không muốn nghe, vì thế mới có thể do dự đi hỏi Văn Âu, thậm chí khó được kêu một tiếng Âu tỷ.

Hắn nói xong câu đó, tầm mắt của Chu Châu phút chốc quét tới. Ánh nhìn chăm chăm của cả hai chứa đầy áp lực, Văn Âu chợt thấy đau đầu cực kỳ. Chị tôi ơi, chị ở đằng trước trên hoa gheo nguyệt vui về rồi, tại sao phải để em đoạn hậu chứ!

"Dù sao không phải quy tắc ngầm là được..." Văn Âu đành kiên trì nói, "Quan hệ của hai người họ vẫn không quá tốt, có lẽ ký hợp đồng rồi mới thân thiết hơn?"

"Nhưng lần trước cô ấy cầm móc chìa khóa của Giang Khác!" Ninh Kiều cường điệu, "Tại sao cô ấy có móc chìa khóa của Giang Khác!?"

Chu Châu hơi kinh ngạc, không nghĩ tới còn có chuyện như vậy.

Qua lời nhắc nhở của hắn, Văn Âu thành công nhớ tới vụ tình một đêm của hai người kia, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, lẩm bẩm phỏng đoán: "Ồ, vậy chắc là... quan hệ bạn giường?"

Ninh Kiều, Chu Châu: "..."

Bạn giường????!!

Sự việc hiển nhiên chưa được khống chế rất tốt, trái lại tiến thêm một bước chuyển biến xấu.

Bởi vì hai thần tượng thân nhau, nên fan hai nhà Dương Sâm và Giang Khác cực kỳ đoàn kết, thậm chí có fan CP qua lại, khoảnh khắc nhìn thấy tấm ảnh, bọn họ quả thực như muốn điên lên. Không nói tới việc Weibo của Giang Khác và Dương Sâm thất thủ, trong một cái Weibo mới nhất của Văn Anh càng là gió tanh mưa máu, chỉ chớp mắt, lượng fan trong

Weibo tăng vọt, tình thế còn đáng sợ hơn lần trước.

Lần này có đủ bằng chứng, hậu quả rõ ràng khác với lần trước, trên mạng cơ hồ đầy ắp tiếng mắng.

Nói đến quy tắc ngầm, đó chính là khu vực màu xám của giới giải trí, fan cố tránh nhắc tới, quần chúng cũng chỉ hóng chuyện là nhiều. Nhưng lần này hiển nhiên liên quan đến vấn đề đạo đức xã hội, dựa theo tấm ảnh, bọn họ và Văn Anh không chỉ là quan hệ quy tắc ngầm đơn thuần -- tên tuổi của cả hai đã không cần quy tắc ngầm, nói cách khác, một mình Văn Anh cùng lúc quen với hai người, còn trong cùng một ngày cùng một địa điểm, có tiếp xúc thân mật với cả hai người này.

Cái gọi là tiếp xúc thân mật đã không đơn thuần chỉ nói về hôn môi. Một lần nữa khiến dư luận xôn xao chính là, sau sự kiện tẩm ảnh hôn môi, trên mạng lại lan truyền tẩm ảnh đi ra khách sạn.

Trước kia, khởi đầu đợt scandal đầu tiên, chính là Văn Anh bị người ta chụp được xuất hiện ở khách sạn, nghi ngờ có một đêm trăn miên với tiểu thỹ tươi. Lúc đó ở trên mạng, các tiểu sinh lần lượt bị đoán một lần, lại không có ứng cử viên xác nhận cuối cùng. Cho tới bây giờ, một tấm ảnh Giang Khác cũng xuất hiện ở khách sạn đó bị truyền ra. Quần áo mà cả hai ăn mặc, lại y hệt trong tấm ảnh hôn môi.

Quần chúng không ngốc, lập tức suy tính ra đầu đuôi sự việc: Bọn họ ""lau súng cướp cò"" ở biệt thự của Dương Sâm, lại không tiện giải quyết, cho nên đi khách sạn ôn tồn một đêm.

Thay vì nói là scandal, trình độ bây giờ cũng có thể được xem là một vụ bê bối, mang đến ảnh hưởng cực kỳ không tốt.

Quả nhiên, bọn họ vừa chạy tới công ty, đã nhận được chỉ thị từ cấp trên: Thừa dịp sự tình chưa mở rộng, trước tiên giao Giang Khác cho người đại diện khác.

"Tôi không đồng ý." Giang Khác lập tức từ chối.

Người truyền đạt chỉ thị kinh ngạc, "Tại sao? Lễ nào anh không hiểu, hiện tại hai người không thích hợp đứng chung một chỗ? Nó sẽ dễ dàng nhắc nhở fan về chuyện lần này, kích động mâu thuẫn."

"Tôi cũng không đồng ý."" Văn Anh từ trên ghế đứng lên, ""Cổ lẽ scandal sẽ làm tổn thất độ nổi tiếng của anh ta, nhưng công ty phải tin tưởng năng lực của anh ta, đứng vững trong giới giải trí, không phải chỉ đơn thuần dựa vào độ nổi tiếng. Nếu như Hoàn Đế vì một chuyện ngoài ý muốn mà đã rối loạn như thế, e rằng làm không nổi công ty đầu sỏ ở giới này."

""Cô --""

Biết rõ đối phương dùng phép khích tướng, cảm xúc của người nọ vẫn bị ảnh hưởng. Văn Anh đứng lúc nói, ""Giao cho tôi đi, tôi có thể phán đoán mức độ ảnh hưởng của việc này đối với anh ta, mà hiện tại, còn xa lắm mới dao động được địa vị của Giang Khác. Làm sao anh biết, thay người đại diện sẽ không tạo ra làn sóng dư luận kể tiếp?""

Người nọ quả nhiên do dự.

Văn Anh nói tiếp, "Dù thế nào, tôi mới là người đại diện của Giang Khác, quyết định này để tôi làm, tương ứng, trách nhiệm cũng từ tôi gánh chịu."

Nghe tới đây, Giang Khác không khỏi liếc mắt nhìn cô.

Chẳng biết vì sao, vào lúc này, hai người đứng chung một chỗ đưa ra quyết định giống nhau, cứ như là sóng vai dắt tay, cùng nhau vượt khó. Tâm tình kỳ diệu này khiến lòng hần hơi gọn sóng, vốn chỉ cho rằng trong công ty không có người nào tốt hơn, sau khi đối chiếu xong mới làm ra lựa chọn, bây giờ cũng đã hoàn toàn kiên định niềm tin.

Bóng đêm u tối, Văn Anh nhìn thấy trên màn ảnh lóe lên biểu thị có cuộc gọi, cái tên "Dương Sâm" theo màn hình mà sáng lên, đập vào mi mắt, cô khẽ đánh ngáp, tiếp nhận cuộc gọi.

"A lô?"

""Có nhìn thấy tin tức mới nhất trên mạng không?"" Đầu dây bên kia truyền đến tiếng huyền não, nhưng chất giọng hơi khàn của Dương Sâm vẫn rành mạch truyền vào tai, cô biết tình trạng bên hần, vừa nghe âm thanh cũng biết hần đã ngủ không ngon giấc mấy đêm. Không chờ cô trả lời, Hần nói tiếp: ""Em đừng để ý đến nó, chuyện này để tôi xử lý, sẽ không gây ảnh hưởng cho em."

Văn Anh phản ứng cực nhanh, cô nghĩ đến chuyện bản thân muốn làm, "Không phải anh muốn chuyển lực chú ý sang người anh đấy chứ?"

Bên kia im lặng.

""Làm ơn đi --"" Bởi vì buồn ngủ, âm thanh của cô có chút lười biếng, ""Anh và Giang Khác đều là diễn viên, chuyện này ảnh hưởng khá lớn tới các anh, nhưng tôi chỉ là người công tác ở hậu trường, bị mắng vài câu cũng không sao cả."" Nói xong, cô hơi dừng, ""Anh không cần để trong lòng, tôi chủ yếu là suy xét cho Giang Khác, chuyện thanh minh vấn đề bên tôi phát đi.""

Nghe được câu nói kia dễ dàng từ miệng cô thốt ra, trái tim Dương Sâm hết như bị niết mạnh một cái, bỗng cảm thấy có chút dè dặt.

Cô từng đứng bên cạnh, vì hần bận bịu, tất cả trọng tâm đều đặt trên người hần, vây quanh một mình hần. Bây giờ, cô lại thành người đại diện của Giang Khác.

"Em với Giang Khác..." Hần không nhịn được hỏi.

Văn Anh cười nói: ""Chẳng lẽ anh cũng tin mấy chuyện xằng bậy trên mạng? Ngày đó là tiệc chúc mừng của anh, cho nên tôi uống nhiều vài ly, thế là xảy ra ngoài ý muốn.""

Ngày đó cô uống nhiều rượu, Dương Sâm biết, nhưng lý do cũng phải bởi vì tiệc chúc mừng, mà là cấp trên chỉ thị muốn điều hần qua cho Liễu Y, hần đồng ý. Hần chỉ muốn hai người tạm thời tách ra một thời gian, dưới tay cô không phải không có những nghệ sĩ khác, thiếu hần, cô cũng tiện phân chia tài nguyên, chuyên tâm lăng xê cho họ.

Sau đó hần mới biết, khi cô nghe được tin đó, trong cơn tức giận đã đưa đơn từ chức.

Ngày đó cô thổ lộ với hần, hần không chấp nhận, cô bèn hôn hần. Nhưng hần không biết là, sau đó cô và Giang Khác lại hôn nhau trong vườn hoa, ngay sau khi hôn hần trước đó không lâu.

Hần gọi điện thoại, chưa từng có ý định dò hỏi, nghe cô giải thích chỉ là ngoài ý muốn, hần dễ chịu một chút, nói: ""Xem ra tẩm ảnh ở khách sạn cũng là giả, không biết là ai tung tin.""

""Tẩm ảnh đó lại là thật..."

Chỉ nghe cô vừa nói được nửa câu, bên cạnh truyền đến giọng nói ngáy ngủ quen thuộc của một người đàn ông, ""Ai gọi điện thoại?""

Thân là bạn bè, đối với chủ nhân của âm thanh này, Dương Sâm không thể hiểu rõ hơn được nữa, chính là Giang Khác.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Big bang! Scandal bùng nổ (13)

Edit: Thiên Tinh

Hai đầu điện thoại đều yên lặng vài giây, Văn Anh cầm điện thoại, nói với Giang Khác: "Anh đi ngủ trước, tôi gọi điện xong lại nói."

"Là Giang Khác?" Đầu dây bên kia, giống như bị kích thích, âm thanh của Dương Sâm trở nên trầm thấp hơn, "Vào lúc này, sao hai người lại ở chung một chỗ... Bị người ta chụp được, e rằng sự việc sẽ càng khó giải quyết hơn."

"Do công việc thôi, tôi sẽ chú ý." Văn Anh băng quơ đáp, cô đỡ trán, "Ban này nói đến đâu rồi..."

Cô còn chưa dứt lời, đã bị Giang Khác cắt ngang: "Kêu tôi đi ngủ, ít ra cô cũng phải nói cái giường nào là của tôi chứ."

"Phòng khách phía trước bên trái căn thứ ba."

"Tôi không ngủ phòng khách, ráp trái giường khẳng định rất lâu không thay mới." Hần từ chối.

"Ok, anh ngủ sô pha."

Hần mơ màng sát lại gần, ôm người từ phía sau, cầm chống trên vai cô, "Ghế sô pha nhà cô có dài bao nhiêu đâu, tôi nằm không lọt. Chẳng lẽ tôi không thể ngủ trong phòng ngủ?"

"Giang Khác?" Văn Anh bình tĩnh cảnh cáo hần, "Coi chừng tôi tố anh quấy rối tình dục nơi công sở đấy."

"Thật sự không suy xét đề nghị của tôi?" Tay hần đặt bên hông cô, được voi đòi tiên, thấp giọng mê hoặc, "Cũng không phải chưa từng ngủ qua..."

Lời nói của hần rất khê, Dương Sâm ở đầu dây bên kia cơ hồ cho rằng mình nghe lầm, nhưng càng không thể tin, câu nói này lại càng xuất hiện rõ ràng trong đầu. Hần nhớ tới cô nói "tắm ảnh là thật", đã tắm ảnh là thật, nói cách khác ngày đó bọn họ thật sự đi tới khách sạn, thậm chí bước kế tiếp cũng đã phát sinh...

Đều là người trưởng thành, ở tình hình như vậy mà cùng đi khách sạn sẽ phát sinh cái gì, ai cũng đoán được.

Dương Sâm nắm chặt điện thoại, không muốn tiếp tục nghe nữa, bàn tay đã trước lý trí ấn xuống cái phím đỏ "cúp máy" chói mắt.

Giang Khác...

Kỷ thực, lúc đầu hần không cho rằng mình thích cô được bao nhiêu. Hai người có mối quan hệ hợp tác, thuở đầu khởi nghiệp va vấp đến mặt xám mày tro, cùng dắt tay nhau tìm ra một lối đi, lâu dần, tự nhiên sẽ sản sinh tình cảm. Hần tự cho là hiểu cô, nhưng thường vẫn nhìn không thấu cô. Cô chắc hẳn rất thích mình, trọng tâm cuộc sống đều đặt trên người hần, nhưng trừ hần ra, cô cũng sẽ duy trì quan hệ âm muội với người đàn ông khác. Giang Khác cho rằng hần không biết, nhưng hần ở gần cô như vậy, sao có thể không biết?

Đã hiểu rõ điểm này, hần đương nhiên sẽ không đặt trái tim lên người cô.

Chỉ có điều, có lẽ thói quen cũng là một loại tình cảm, lúc cô ở bên thì không cảm nhận được, chờ đến khi đi xa, nhìn cô dần dần từng người một bước lên cao, phảng phất bất cứ ai cũng có thể thay thế địa vị của hần, hần mới giật mình nhận ra mình đang đổ kị bọn họ, đổ kị bọn họ có thể danh chính ngôn thuận đứng bên người cô, đổ kị bọn họ như chính mình ngày xưa, được cô dốc lòng chiều chuộng.

Do công việc. Hần ngồi trên ghế cười nhẹ, lần nào cũng lấy cớ này, không biết là cô không thêm che giấu, hay thật sự xem hần là thằng ngốc.

Văn Anh ngăn lại trò quấy rối của Giang Khác, định tiếp tục nghe điện thoại, đã nghe bên kia truyền đến tiếng "tút tut", cô ngẩng đầu nhìn Giang Khác.

Giang Khác bị nhìn không hiểu ra sao, "Sao vậy? Tôi đã không phá cô nữa, cô gọi điện tiếp đi, nhìn tôi làm gì?"

"Cúp rồi." Cô lạnh lùng nói.

"Ai?"

"Dương Sâm."

Giang Khác kinh hãi biến sắc: "Chờ đã... A Sâm?!"

"Bằng không anh nghĩ là ai?" Cô hỏi.

Hần đương nhiên tưởng là hai tên hậu bối không biết tôn kính tiền bối kia!

"Tôi nghe được cô thừa nhận với người đó rằng tắm ảnh là thật, nên tưởng là người biết chuyện." Vì thế mới dám đùa giỡn thoải mái, đương nhiên, trong đó cũng không thiếu có hàm ý khác. Giang Khác thấy cô nhìn mình đầy thâm ý, bèn ngưng ngừng sờ mũi.

"Nếu anh không buồn ngủ, vậy tiếp tục chọn lựa kịch bản đi." Cô liếc nhìn đáng kịch bản trải đầy bàn trà, nhàn nhạt nói.

Giang Khác khóc không ra nước mắt.

*

Bởi vì nhịp trình của mình tình eo hẹp, rất nhiều phỏng vấn đều tiến hành trực tiếp trong khách sạn.

Mà căn cứ vào vụ náo động gây xôn xao dư luận gần đây, lúc Dương Sâm làm phỏng vấn, đội ngũ của Dương Sâm như gặp đại địch, chỉ sợ đối phương không đặt câu hỏi tốt, sẽ làm tình hình căng lên. Kết quả không ngoài dự liệu của bọn họ, đối phương duyệt qua bản thảo phỏng vấn xong, liền tiếp hỏi về các vấn đề như "Anh và Văn Anh có mối quan hệ như thế nào?", "Nghe nói anh và Giang Khác quan hệ tốt lắm phải không?", "Tại sao người đại diện cũ của anh lại có cừu chi thân mật với hai người các anh trong cùng một ngày?", Dương Sâm không nói một lời, ngay ở giây tiếp theo, đứng lên khỏi vị trí đi ra ngoài.

Người phỏng vấn sững sờ, muốn cản, lại bị ngăn chặn.

Trước đó bọn họ cũng đã trao đổi với nhau, không thể hỏi ngoài nội dung bản thảo đã xét duyệt, bọn họ phá luật trước, hiển nhiên không dám âm ỉ. Nhưng thái độ của Dương Sâm khó tránh khỏi sẽ bị xuyên tạc thành "'phách lối", trong đội ngũ vẫn để lại người đi đâm phẫn, tránh cho xung đột càng lớn hơn.

Dương Sâm bước nhanh, người đi theo suýt nữa không đuổi kịp. Ngay lúc hần sắp đến cửa thang máy, cửa thang máy mở ra, Giang Khác từ trong bước ra.

Đội công tác đi theo Dương Sâm đầu tiên là sững sờ, sau đó mới phản ứng lại đây là người nào, trong khi đó, Dương Sâm cũng không thèm nhìn, xoay người đi về.

"Này cậu chờ chút..." Giang Khác bước nhanh đuổi theo, kéo lại khuỷu tay Dương Sâm, "Cò còn là bạn bè không vậy? Chỉ ít nghe tôi giải thích một câu chứ. Chuyện khách sạn, tạm thời không nói, còn chuyện hôm trước là do tôi giận với cô ấy thôi, tôi không biết người ở đầu dây bên kia là cậu, tôi --"

Hắn còn chưa dứt lời, Dương Sâm chợt xoay người, nắm đầm vẫn luôn siết chặt bỗng vung ra, "'bộp'" đánh vào phần bụng của hắn, phát ra tiếng trầm đục.

Giang Khác đột nhiên cúi người, rên lên một tiếng, nổi nóng, "Cậu lên con điên gì thế?"

"Tôi lên con điên gì?" Dương Sâm mặt mày lạnh lùng, "Tôi hỏi cậu lên con điên gì mới đúng, Giang Khác, rốt cuộc cậu có biết cô ấy là ai không?"

"Cô ấy là ai? Cô ấy không phải là Văn Anh, người đại diện vàng ở giới giải trí, người giúp cậu đạt được danh hiệu ảnh đế sao!" Giang Khác đau đến hai mắt nhắm nghiền, cú đầm lúc nãy của đối phương căn bản không nương tay, hắn buồn bực nhếch môi nói, "Cmn dù gì thì cậu cũng không thích cô ấy, sao nào, nhìn thấy tấm ảnh đó liền cảm thấy món đồ của mình bị đoạt mất, không vui?"

"Vậy cậu thích cô ấy à?" Dương Sâm phút chốc tới gần, kéo lấy cổ áo hắn, thấp giọng chất vấn: "Trước đây cái người luôn mồm nói với tôi rằng cô ấy phóng đảng, khuyên tôi cách xa cô ấy là ai? Bây giờ ngu với cô ấy, bị mê hoặc luôn rồi?"

"Tôi..." Hắn nói đến một nửa bỗng dừng lại, nhếch môi nói, "Không sai, cảm giác lên giường với cô ấy quả thật rất thích, khiến người ta không nhịn được muốn thử thêm vài lần."

Dương Sâm chợt nắm chặt cổ áo hắn, mắt thấy một quyền khác sắp vung ra.

"Thôi đi Dương Sâm, cậu thích cô ấy." Giang Khác nhẹ nhàng nói ra câu này, hắn đối diện với đôi mắt giận dữ của Dương Sâm, "Đã thích, tại sao không nói?"

Biểu cảm thịnh nộ của Dương Sâm đột nhiên sững lại, theo đó, hắn buông lỏng tay ra, làm hại Giang Khác lao đảo lui về sau hai bước.

"... Không có gì đáng nói." Hắn nói.

Giang Khác nhìn hắn hồi lâu, hai tay đút vào túi, dáng vẻ nhếch nhác lại bình tĩnh thản nhiên. Hắn nói: "Nói thật, ngày đó cô ấy tỏ tình với cậu bị từ chối, tôi nhìn thấy. Lúc đó chắc tôi cũng uống hơi nhiều, không tỉnh táo lắm, liền đi qua cười nhạo cô ấy -- Cậu cũng biết bọn tôi luôn không thuận mà, gặp cơ hội này đương nhiên không thể bỏ qua. Sau đó thì nói không rõ lắm, cả hai đều không tỉnh táo, nhưng có lẽ cô ấy tưởng tôi là cậu... Lấy lương tâm mà nói, cô ấy đối đãi cậu không tệ, tuy rằng tác phong sinh hoạt có chút vấn đề, nhưng cậu đã từ chối cô ấy, vì thế cũng không có tư cách quản cô ấy ở bên ai, vì chuyện này mà trút giận sang tôi, có phải có chút không nói lý lẽ không?"

Dương Sâm im lặng.

"Tôi vẫn luôn đổ lỗi cậu." Giang Khác thấp giọng than thở, "Tôi tưởng rằng vì cậu có thể phát triển thuận lợi ở màn ảnh rộng, thậm chí lấy được danh hiệu ảnh đế, hoàn toàn chèn ép tôi xuống. Cậu đúng rất lợi hại, nhưng cậu có nhận ra không, cậu có mặt hạn chế. Nếu như nhìn những tác phẩm ban đầu của cậu sẽ phát hiện, dấu ấn cá nhân của cậu quá nặng, mỗi một nhân vật đều giống cậu, rất khó phân biệt ra. Nhưng sau đó cậu từ từ trở nên giỏi hơn, mỗi nhân vật đều có thể hiểu rõ, cho dù là ở chi tiết nhỏ cũng có thể phát huy xuất sắc. Lúc đó tôi rất giật mình, hỏi cậu tại sao có thể sửa chữa khuyết điểm của mình trong thời gian ngắn như vậy, cậu làm cách nào. Cậu còn nhớ câu trả lời của mình không?"

"Là do cô ấy..."

"Không sai." Giang Khác gật đầu, "Cô ấy giúp cậu làm huấn luyện chuyên nhằm vào phương diện này, thay cậu nghiền ngẫm phân tích kịch bản, giúp cậu cấu tứ từ chỉ nhân vật đi sâu vào từng chi tiết nhỏ. Đương nhiên, cô ấy đúng là rất nghiêm khắc, một khi không đạt yêu cầu, nhất định phải làm lại từ đầu, cậu cũng từng than phiền với tôi, cách sắp đặt của cô ấy lúc nào cũng làm cậu thờ không nổi. Nhưng nếu như có thể tiến lên trên, vậy thì có hề gì? Cậu không hiểu nỗi khổ khi vẫn dậm chân tại chỗ, cho nên thứ cậu hát hùi, tôi vui vẻ chịu đựng."

Dương Sâm như nhận ra điều gì, "Giang Khác, cậu cũng thích cô ấy phải không?"

Giang Khác không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói: "Trước đây tất cả tâm thần của cô ấy đều ở trên người cậu, không ai cướp đi được, nhưng bây giờ cô ấy ở bên cạnh tôi, tôi cảm thấy rất an tâm. Cảm ơn cậu lúc đó từ chối cô ấy."

*

Trong lúc trên mạng đang tranh cãi gay gắt, không biết là nơi nào tung tin, nói Dương Sâm và Giang Khác đánh nhau một trận. Việc này không khỏi khiến người ta liên tưởng đến sự kiện ảnh chụp hôn mê đang huyền ảo đến khi thể hùng hực gần đây. Tiết mục hai nam tranh một nữ, lập tức làm cháy lên nhiệt tình của quần chúng thích hóng chuyện, nhanh chóng lan tỏa.

Bất mãn của fan dành cho Văn Anh cũng lên đến đỉnh điểm, nhưng do không có hình ảnh hay video làm chứng cứ, không thể xem đó là một trong những "tội trạng" của cô được.

Thực ra tuy phản ứng trên mạng lần này tệ hơn, nhưng lại không tạo ảnh hưởng lớn cho Văn Anh như lần trước. Lần đó vào ngay thời điểm cô đang tìm ông chủ mới, dễ bị người khác lấy đó làm nhược điểm để ép giá. Còn bây giờ giá trị của cô đã được Hoàn Đế nhìn nhận, dựa lưng đại thụ để hồng phát, mặc dù trên mạng ồn ào thế nào đi nữa, vẫn được khống chế ở phạm vi nhất định.

Còn riêng cô thì nhận được "quả" từ các fan của Dương Sâm và Giang Khác, những lá thư hăm dọa khiến Văn Âu hãi hùng, những loài côn trùng bị cắt xẻo, cô đều mặt không biến sắc ném vào thùng rác.

Cô không có cách ứng đối khác, chỉ đăng một bài thanh minh lên mạng, nội dung thanh minh khá là quang minh chính đại.

Đại khái nói: Tôi và Dương Sâm tiên sinh từng có một thời gian hợp tác vui vẻ, nhưng bây giờ thời gian hợp tác đã kết thúc, tinh thần chủ yếu đặt ở trên người các nghệ sĩ ký hợp đồng hiện giờ, bao gồm Giang Khác. Còn chuyện đời tư, cảm ơn mọi người quan tâm thể giới tình cảm của tôi, nhưng chuyện này không can hệ đến các bạn, xin hãy dùng lý trí mà đối đãi với cuộc sống riêng của một cô gái độc thân.

Bất kỳ một bài thanh minh được đăng lên đều sẽ xuất hiện ít nhất hai phe, lần này cũng tương tự. Người không tốt cảm thấy cô quá hơi hợt, dẫn dắt tầm mắt lệch hướng. Người tốt lại cho rằng cô có thể đứng ra đây là một biểu hiện không tệ, dù sao cô là đảng gái, trong khi đảng trai chưa có động tĩnh gì, đảng gái lại đi đầu gánh vác trách nhiệm, điều này thật sự khá hiếm thấy.

Nhưng bất kể nói thế nào, tầm mắt vốn dĩ phân tán trên người Dương Sâm và Giang Khác, theo động thái lần này, phần lớn đều chuyển sang cô.

Có lẽ Ninh Kiều, Chu Châu và Giang Khác có hơi lo lắng, cho nên gọi điện thoại cho cô, bày tỏ cái nhìn của mình, còn đưa ra không ít đề xuất, cô đều nhất loạt trả lời: "Nếu các anh lo lắng, vậy chăm chỉ làm việc cho tôi. Thứ quan trọng nhất của một người đại diện là nghệ sĩ, chứ không phải danh tiếng."

Ở sự kiện ảnh chụp, kỳ thực cô có thể tra được một chút, hoặc nhiều hoặc ít có liên quan đến Liễu Y. Vốn dĩ tầm ảnh hấn nên bị tung ra sớm hơn, bắt đầu từ ồn ào về scandal đầu tiên, nhưng có lẽ cần nhắc hình ảnh của Dương Sâm, Liễu Y mới ép nó xuống.

Đáng tiếc Dương Sâm không duy trì được thành tích khi ở trong tay Liễu Y, trái lại sự nghiệp và độ hoan nghênh bị trượt dốc, cộng với không thích thủ đoạn của Liễu Y, vì thế Dương Sâm xin đổi người đại diện.

Liễu Y vì yêu sinh hận, mới bất thành linh tuôn ra tầm ảnh có trong tay.

Thay vì lập tức thanh minh cho mình, Văn Anh lại cảm thấy áp lực dư luận bây giờ cũng không tệ, áp lực ở mặt ngoài, theo một mức độ nào đó chính là một loại động lực. Cho dù là vì muốn cô mờ mờ nhạt nhạt, ba anh chàng nghệ sĩ không bớt lo kia cũng sẽ cố gắng làm việc.

Văn Anh ngẫm nghĩ, lại đăng thêm một dòng chữ đơn giản lên Weibo.

"Ảnh đế mà tôi có thể lãng xê, không chỉ có một."

Đáng xong, bình luận trên Weibo của cô lại gặp oanh tạc, đa số cười nhạo cô thích nói mạnh miệng, một Dương Sâm đã tiêu tốn bảy năm thời gian của cô, người kế tiếp sẽ là bao lâu nữa đây?

Mà khi ba người kia đọc được, chẳng những không thấy trọng trách nặng nề, mà còn mừng rỡ vì được cô coi trọng, cho rằng người mà cô đang nói tới chắc chắn là mình rồi!

Thừa dịp này, Văn Anh cho ba người họ ký vai diễn mới.

Trong đó, cô chọn cho Chu Châu một bộ điện ảnh mang sắc thái giả tưởng, thời hạn chuẩn bị diễn viên là nửa năm, trong thời gian đó, hần cần để trống lịch trình, phối hợp huấn luyện với đạo diễn Doãn Thừa.

Đạo diễn Doãn Thừa là đạo diễn quốc tế trứ danh, một trong số ít đạo diễn được người phương Tây tán đồng, tác phẩm của hần thậm chí nhận được giải Kim Tượng dành cho đạo diễn xuất sắc nhất của nước A, chỉ cần là bộ phim do hần đạo diễn, đều sẽ dẫn đến cuộc tranh đoạt giữa các diễn viên. Nhưng đạo diễn Doãn Thừa có một đặc điểm lớn nhất, chính là thích dùng những diễn viên không chính quy có lối diễn xuất mạnh dạn, không bị quy tắc ràng buộc, hần cũng dành nhiều sự kiên nhẫn và cơ hội hơn đối với diễn viên mới.

Lần này Chu Châu có thể nhận được sự ưu ái của hần, có thể nói là dựa vào năng lực chính mình làm xúc động hần, đồng thời, cũng do bản thân hần muốn cung cấp một cơ hội cho diễn viên trẻ tuổi nước nhà.

Văn Anh biết ở quỹ tích cũ, bộ phim này cũng do một người mới đóng, cũng nhận được giải Kim Giác dành cho người mới xuất sắc nhất, có thể nói là nổi tiếng từ bộ phim. Mà so với vị diễn viên trẻ tuổi được đào tạo chính quy kia, lối diễn xuất theo trường phái trải nghiệm của Chu Châu càng được đạo diễn Doãn Thừa ưa thích, cho nên dưới ảnh hưởng của cô, quỹ tích lịch sử thoáng phát sinh biến hóa.

Lại nói, Văn Anh sớm đề xuất cái gọi là "Quốc tế" chỉ là một phương châm chiến lược tạm thời, hoặc nên nói là vẽ cho người khác một bản kế hoạch mỹ hảo, thật sự thực hiện lại vô cùng khó khăn. Nhưng nếu quá giang con thuyền lớn của đạo diễn Doãn Thừa, chuyện này cũng không phải không thể tưởng tượng.

Còn Ninh Kiều, song song với việc thay đổi hình ảnh, nhằm đánh vỡ định vị ngôi sao nhí mà mọi người gán lên cho hần, cô đặc biệt chọn một kịch bản tình yêu, quy mô không lớn, điểm thu hút nằm ở chỗ trai tài gái sắc, tình tiết âm áp cực kỳ, còn có cả "cảnh giường chiếu" mà hần muốn, những vẫn rất âm áp, không thuộc thể loại kịch liệt kia. Đây cũng là một sự tính toán của cô, không thể gấp gáp chuyển đổi hình tượng, sẽ tạo tâm lý phản nghịch cho đại chúng.

Cuối cùng là Giang Khác, đây là lần hợp tác đầu tiên giữa cô và hần, nên cô suy tính rất nhiều.

Sau cùng, cô nhận một lời mời của một đạo diễn Hongkong, để Giang Khác thủ vai trong phim mới của hần, một bộ phim hài hành động, đề cập tới rất nhiều đề tài như gián điệp, đánh bạc... Vai diễn của Giang Khác là một vị lão đại phong lưu tà tử của băng đảng xã hội đen nhỏ, mà xui quỷ khiến trở thành một nhân viên lâm thời thuộc bộ ngành bí mật quốc gia, sau một loạt pha đấu trí đấu dũng với nhân vật phản diện, cuối cùng trở thành một thành viên chính thức.

Đây là một bộ phim thương mại trăm phần trăm, Giang Khác nhận được lúc nhân khí bị dao động bởi ảnh hưởng từ scandal, chính là vì lần nữa được fan yêu mến, thuận tiện đẩy nhân khí của hần lên. Dù sao thì sau nhiều năm lãng phí thời gian, kịch bản hần có thể tiếp nhận đã rất khó đạt chất lượng cao, mà quy tắc thỏa thuận ngầm ở giới giải trí chính là như vậy, chỉ cần sở hữu bộ phim sinh lời và nhân khí, muốn chọn kịch bản tốt sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Giang Khác không hề coi thường độ khó của bộ phim thương mại này, bất kể là cảnh đánh nhau hay tình tiết gây cười đều là điểm hần cần học tập và nắm bắt, may mà hần học rất khắc khổ, tất cả những phần đánh đấm và đấu súng đều tự mình ra trận, đạo diễn khen hần không dứt miệng.

Mãi đến một ngày, Văn Anh nhận được cuộc gọi đến từ trợ lý Giang Khác, ho nhẹ nói: "Anh tỷ, chị có rảnh đến đây một chuyến không, bên này có một cảnh diễn dưới nước, nhưng bị NG rất nhiều lần, em thấy đạo diễn có chút không vui rồi. Giang ca, anh ấy... sợ nước."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Big bang! Scandal bùng nổ (14)

Edit: Thiên Tình

Trong nội dung bộ phim mới mang tên《 Phi Thường Đạo 》của Giang Khác, phân đoạn đánh đấm chiếm tỉ lệ rất cao. Ngoài ra, hần ẩn náu trong thế lực của vai ác, nhờ vào những tình huống, đạo cụ và thân thủ mà tránh thoát đủ kiểu dò xét cũng là một trong những điểm nhấn, từ đó dẫn phát rất nhiều pha hài hước làm người ta ôm bụng cười. Cảnh diễn trong nước hiện tại chính là một trong số đó, hần đang ở trong một tòa nhà, vì chạy trốn phản trình sát, đành phải nhanh chóng trốn trong bể bơi.

Mất thấy hần sắp thoát được một kiếp, đột nhiên bị người từ sau lưng vỗ vai, trong cơn hoảng loạn, nam chính phụt ra bọt khí, bong bóng nổi lên mặt nước, kinh động đến tuần tra viên.

Đến khi nam chính quay đầu lại, phát hiện người vỗ vai hần lại chính là nàng đại tiểu thư mà hần đang ""theo đuổi"" -- tức nhân vật nữ số hai, con gái vai ác thuộc thế lực cao tầng. Nam chính giả vờ theo đuổi cô hồng tiếp cận thế lực của vai ác, yểm hộ cho thân phận của mình. Hình tượng của nàng đại tiểu thư này khá là ngọc bạch ngọt, ước mơ làm họa sĩ, mong ngóng một tình yêu lãng mạn, cho nên cô dễ dàng sa vào bẫy tình của nam chính.

Vốn dĩ cô đang bơi lội trong bể bơi, thấy gạch lót dưới đáy bể vẽ cảnh đẹp quá, bèn lặn xuống, nên không bị người khác phát hiện. Đồng thời, cô thấy nam chính cũng nhảy xuống, liền tiến đến trêu chọc, dọa hần giật mình.

Vai nam chính liều mạng ra đấu với cô nàng, nhưng cô chỉ cho rằng hần đang chơi trò gì, lập tức nảy ý đùa vui, theo động tác tay của hần mà bơi qua bơi lại, giống như nàng mỹ nhân ngư hồn nhiên vui vẻ. Động tĩnh trong nước càng lúc càng lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể kinh động đến người trên bờ, hơn nữa kỹ năng bơi lội của nam chính không tốt lắm, chỉ chốc lát đã nhện không nổi.

Người trên bờ dần dần đến gần... Đại tiểu thư lại giành trước một bước bơi lên mặt nước!

Tuần tra viên nhìn lại, thì ra là động tĩnh gây ra do đại tiểu thư đang chơi đùa trong nước với người khác, tự cảm thấy là đã được đến giải thích hợp lý, bèn rời khỏi.

Nguy cơ giải trừ, nam chính chuẩn bị nổi lên hít thở không khí tươi mới, đã thấy đại tiểu thư lại lặn xuống đáy nước, khẽ hôn hần, chuyển không khí trong miệng sang cho hần.

Phân đoạn này từ ban đầu là cảnh hành động, đến lúc sau là cảnh hôn, thuộc kiểu cảm giác lãng mạn theo mô típ cũ, tiết tấu dễ hiểu, hiển lộ hết sức dần.

Đoàn phim đang quay ngoại cảnh, thuê một tòa nhà để đóng phim.

Trước mắt, Giang Khác đang đứng bên bể bơi, dáng vẻ cúi đầu nhìn mặt nước trông rất khó đoán, từ chân cho đến đầu gối hần đều ướt sũng, có thể thấy được vừa thử qua, nhưng quần áo còn khô ráo.

Văn Anh vừa đến nơi liền hỏi trợ lý: "Tình hình thế nào rồi?"

"Đang quay tới cảnh nhảy xuống nước, trên kịch bản viết là nhảy vọt vào, hình như Giang ca không làm được, đầu tiên anh ấy ngồi trên vách bể, rồi mới chậm rãi nhích xuống nước, cứ như con rùa ấy..." Trợ lý thấy Văn Anh liếc mắt khi thể đáng sợ quá, không khỏi xoa tay liên tục, "Không phải em nói, là đạo diễn nói đấy, quay nhiều lần rồi vẫn như vậy, đạo diễn cảm thấy thái độ của Giang ca có vấn đề, nên nói chuyện không được dễ nghe lắm."

"Những người khác thì sao?"

"Những nhân viên khác vẫn ổn, bình thường Giang ca cư xử không kém, mọi người đều nói giúp anh ấy."

"Ừ, vậy vì sao anh ta sợ nước, cậu biết không?"

"Hình như là do hồi nhỏ nghịch ngợm rơi vào bể bơi, suýt nữa chết đuối thì phải..." Trợ lý nói, "Nhưng Giang ca biết bơi, có lẽ chỉ có chứng ngại tâm lý với động tác nhảy xuống nước thôi."

Văn Anh gật đầu, cơ bản đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc, bèn đi tới bên người Giang Khác. Hần vẫn đang rất chuyên chú nhìn mặt nước, như là đang xây dựng tâm lý, không phát hiện cạnh mình có người.

"Không dám nhảy?" Cô đứng một lúc, đột nhiên lên tiếng.

Giang Khác hơi giật mình, nghiêng đầu thấy là cô, ánh mắt lơ đãng, hỏi: "Sao cô lại tới đây?"

"Nếu tôi còn không đến, chờ anh bị đá ra đoàn phim sao?"

"Đầu nghiêm trọng như vậy chứ." Hần ngừng trầm tư, như thường lệ hai tay cắm vào túi, tò mò mấy phần thành thói thoải mái, cười nói: "Để tôi nghỉ ngơi kỹ, sẽ xong sớm thôi, cô đứng bên nhìn đi."

"Nghĩ kỹ kiểu gì? Để cho anh tiếp tục tưởng tượng mình nhảy xuống, sau đó bị chết đuối như thế nào?" Cô dùng câu từ bén nhọn.

"... Sao cô biết tôi đang nghĩ gì."

"Ai cũng có thứ mình sợ hãi, khi một người sợ một chuyện nào đó, lại không thể không đối mặt với nó sẽ có hành vi gì, tôi hiểu rất rõ."

Giang Khác bảo đảm, "Tôi sẽ khắc phục nó, sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ quay phim, tôi --"

"Không ảnh hưởng đến tiến độ quay phim? Bây giờ anh cũng đã nghiêm trọng làm trễ nải tiến độ quay rồi, có giỏi thì anh nghỉ thêm một tiếng nữa đi, xem xem có bao nhiêu người ở sau lưng mừng anh."

Vừa nghe lời này, hần không khỏi bức bối, nhích môi cười lạnh nói: "Mắng thì mắng, làm gì được nhau? Tôi có lý do đặc thù, không phải có ý làm lỡ thời gian."

"Anh là diễn viên, lúc đóng phim, anh phải làm tốt nhất." Văn Anh nhìn chằm chằm vào hần một lúc lâu, đột nhiên ra lệnh, "Nín thở."

Vì bình thường hay nghe lời cô, Giang Khác nín thở trong vô thức, chờ khi hần nhận ra được gì đó, ngay trong tình huống không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý nào, bất thành linh hần đã bị cô đẩy xuống nước!

"Rào" một tiếng, bể bơi bắn lên lượng lớn bọt nước!

Vốn đang trong trạng thái chờ đợi, các nhân viên nhao nhao nhìn qua, ngay cả đạo diễn cũng dò đầu ra khỏi máy theo dõi, thấy người đại diện đứng mảnh như vậy, không khỏi chặc lưỡi, hồi hận phải chỉ gọi cô sớm hơn.

Nhân viên cũng không nhịn được run lên, thầm chửi "Mợ nó", Giang ca rơi vào tay người đại diện như vậy, có chút đáng thương... Thật không nên trách anh ta lập đi, áp lực của anh ta cũng lớn lắm rồi.

Văn Anh đứng bên bờ, bình thản nhìn bề bơi, sau đó nói với cậu trợ lý đang trở mặt ngoác mồm bên đầu kia: "Biết bơi phải không? Giúp tôi trông chừng anh ta, thấy không ổn thì nhảy xuống cứu người."

"... Biết, nhưng mà..." Trợ lý ngó qua ngó lại, "Giang ca không có chút phản ứng nào cả, vậy có xem như là không ổn không?"

Ngay khi hắn nói xong câu đó, mắt cá chân của Văn Anh chợt bị một đôi tay cường tráng nắm lấy, cô ngã ra, vừa cúi đầu, đã bị người trong nước kéo xuống, vọt vào bề bơi.

Nước trong bề bơi không tới đỉnh đầu hai người, cách làn nước trong xanh, Văn Anh nhìn thấy Giang Khác cười tà, cùng với phần đuôi mắt lộ ra vẻ giằn dứ, tất cả đã thể hiện rõ nét sự bất mãn của hắn.

Hắn ở dưới này đã được một lúc, vậy mà vẫn cố nén giận, cứ như phải so đo với cô cho bằng được. Trong ánh mắt khó hiểu của hắn, Văn Anh cười khề nhắm mắt lại. Lúc mở mắt ra, khuôn mặt cô đã có chút biến hóa, nụ cười chỉ người phụ nữ trưởng thành mới có đã biến đổi, phảng phất lộ ra một sắc thái đơn thuần.

Khí chất này chưa từng nhìn thấy trên người cô, khiến Giang Khác ngáy ngẩn.

Đại tiểu thư...

Lúc hắn thực sự không nhịn được muốn bơi lên, cô bắt được tay áo hắn, khẽ sát hắn, hai bờ môi nhẹ nhàng dán vào nhau, đưa không khí trong miệng từng chút từng chút chuyển qua cho hắn. Nụ hôn này ngược ngùng mà mỹ hảo, giống như một cô gái ao ước sự lãng mạn rốt cuộc đã tìm thấy một cái cớ, lén lút hôn người trong lòng.

Giang Khác vốn đang kiềm nén cơn thịnh nộ, trong phút chốc dường như hòa mình vào vai diễn, quên đi chuyện giằn cô, mà có chút cẩn thận, hồ thận lại say mê hôn lên môi cô.

Trước máy theo dõi, đạo diễn và phó đạo diễn nhìn chằm chằm màn hình, vẻ kinh ngạc lộ ra từ hàng lông mày của họ.

Trong bề bơi đương nhiên lắp không ít máy quay, để có thể 360 độ không góc chết quay chụp hình ảnh, mà bây giờ, khung hình đang đóng khuôn ra một cảnh tượng tuyệt đẹp. Đáy hồ trong xanh, sau lưng là bức vẽ mỹ lệ trên nền gạch sứ, họ hôn nhau ở đây, mái tóc dài của cô gái lay động trong nước, tứ chi giằn ra duyên dáng, quả là một màn thể hiện tuyệt đẹp trong nước.

Mỗi biểu cảm của cô đều chính xác đến từng chi tiết càng làm người ta kinh diễm, nhắm mắt lại, lông mi khẽ run, truyền tải trọn vẹn tín hiệu thẹn thùng, nhưng độ cong của khoe môi giương lên đến một vị trí đủ để gọi là rực rỡ, tỏ vẻ tính cách tình nghịch trời sinh, đi kèm là niềm thoả mãn với cảnh tượng mà mình hằng mơ ước.

Nụ hôn kết thúc, Văn Anh bơi lên trước, Giang Khác thì mất hồn mất vía theo sát.

Trên bờ, bốn phương tám hướng truyền đến những ánh mắt hóng chuyện và mập mờ, không phải ai cũng giống đạo diễn, biết hai người đã làm gì ở đáy nước, nhưng không trở ngại bọn họ ảo tưởng những hình ảnh không thích hợp trẻ nhỏ.

Nếu Giang Khác chỉ vì trả thù mà kéo Văn Anh xuống nước, thì đâu cần thời gian dài như vậy? Đã nghe đồn đại giữa bọn họ từ lâu, bây giờ nhìn lại, chuyện Giang Khác đoạt Văn Anh từ tay Dương Sâm là thật không chừng.

Lúc trước không ít người cảm thấy Văn Anh không có sức hấp dẫn gì ngoại trừ tướng mạo, nhưng nhìn kỹ, từ trong nước đứng dậy, vẫn là dung nhan tinh xảo hờ hững ấy, nhưng giọt nước một đường trượt từ tóc tới cằm, không ngờ lại khiến cô có một vẻ gì đó khó nói nên lời.

Giang Khác đột nhiên cảm thấy không quá vui vẻ, lấy khăn mặt mà trợ lý đưa cho hắn, quần lên người cô trước.

"Cô biết diễn xuất?" Hắn thấp giọng hỏi.

"Biết chút ít." Cô nói, "Phối hợp với các anh nhiều, liền nhìn ra điểm mấu chốt, nhưng chỉ giới hạn trong những vai diễn đơn giản. Đóng phim không phải sở thích của tôi."

Hắn nở nụ cười, nghe ý trong lời nói của cô, là vì không phải sở thích của mình, cho nên cô lười nghiên cứu sâu hơn. Người có tài bao giờ cũng có thể tác động đến người khác, nghĩ tới phần thể hiện lúc này của cô, lòng Giang Khác có chút lung lay, lại thêm nụ hôn kia, luôn tạo cho hắn một cảm giác đặc biệt, khiến hắn phải nhiều lần hồi tưởng... Nếu như không phải tình cảnh không thích hợp, hắn có thể đã làm ra chuyện gì ngoài dự liệu rồi.

Văn Anh vẫn chờ đến khi Giang Khác quay xong suất diễn hôm nay, mới chuẩn bị rời khỏi cùng hắn.

Ngoại trừ bị mắc kẹt ở đoạn nhảy xuống nước, những phản cảnh kế tiếp liên quan tới Giang Khác đều cực kỳ thuận lợi, ở phương diện diễn cảnh hành động, hắn kiên trì không tìm thể thần, đều tự mình hoàn thành động tác. Có nhưng chỗ khó khăn quá lớn, cần kiến thức cơ bản nhất định, hắn bên âm thầm thỉnh giáo người chỉ đạo võ thuật, bắt đầu luyện tập từ căn bản.

Đạo diễn quả thật rất hài lòng về hắn, nhưng hôm sau khi hàn huyên với Văn Anh được vài câu, đã hỏi cô có hứng thú phát triển trong ngành này hay không, Giang Khác đứng ở một bên nghe mà dờ khóc dờ cười.

Nhìn vẻ mặt ôn hòa của đạo diễn mà xem, diễn viên tiêu chuẩn như bọn họ lại còn chưa được hắn yêu thích bằng một người đại diện??

Giang Khác biểu hiện nghiêm túc khi đóng phim, len lỏi truyền đến chỗ fan, dần dần, những người lúc trước bị dao động vì sự kiện hôn môi, lại bị đáng về chuyên nghiệp nghiêm túc của hắn đánh động, nhìn hắn lén lút khổ luyện kéo gân giãn cốt, không khỏi đau lòng. Hơn nữa, tạo hình lão đại xã hội đen của hắn có thể nói là phong lưu phóng đảng tới cực điểm, vừa tuấn mỹ lại lực mạnh, hiển lộ hết ưu điểm của hắn, khiến fan mê chết đi sống lại, ngay cả fan thị phi đều sắp biến thành fan.

Ngay lúc thời gian quay bộ phim《Phi Thường Đạo》sắp đi vào kết thúc, lại bởi vì một phản cảnh đánh nhau, Giang Khác bỗng bị gãy xương đùi phải nhập viện. Văn Anh chuẩn bị chạy tới bệnh viện, điện thoại di động lại vang lên, thì ra bên phía Chu Châu cũng vướng rắc rối, nói là hắn gặp ngoài ý muốn ở trường quay.

Cô đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời có chút khó xử.

Chương 66: Big bang! Scandal bùng nổ (15)

Edit: Thiên Tinh

Giang Khác là vì treo dây cáp không cẩn thận té thương, tình huống khá nghiêm trọng, lẽ ra phải nằm trên giường điều dưỡng mấy tháng, huống hồ là diễn cảnh hành động. Cứ như vậy, phía bên đoàn phim liền vào thế khó, nếu bộ phim chỉ mới bắt đầu quay, đôi diễn viên vẫn kịp, cố tình lại gặp chuyện lúc gần tới đoạn cuối. Suất diễn kế tiếp của Giang Khác không hẳn là nhiều, nhưng cũng không ít, nếu để người đóng thế làm thay cũng không hợp lý.

Văn Anh đi thăm Giang Khác, hẳn vừa được đẩy từ phòng mổ qua phòng bệnh, trán đỏ mồ hôi lạnh, môi hơi trắng, lúc thấy cô vẫn còn nở nụ cười.

Không ít người trong đoàn phim đến đây, vốn đang vây quanh hẳn cười cười nói nói, nhìn thấy cô bèn lần lượt im hơi lặng tiếng. Chỉ vì lần trước cô để lại ấn tượng quá sâu sắc, mọi người nhìn cô bằng ánh mắt dè chừng hơn, cô chỉ đập giầy cao gót bước đi, họ đã cảm thấy khí thế kinh người.

Văn Anh không rảnh để ý bọn họ, cô gật đầu chào hỏi phó đạo diễn, rồi quay lại đứng bên giường nhìn Giang Khác: "Sao rồi?" Cô đứng gần, sự quan tâm trong mắt hiển lộ không bỏ sót.

Giang Khác lập tức nói: "Còn tạm." Nhưng hẳn vừa đáp xong, cánh tay đã bị đầu ngón tay của Văn Anh vỗ một đường, hẳn hơi sợ run, chợt phản ứng lại, bèn suy yếu nói, "Có lẽ thuốc tê còn chưa hết hiệu lực, tạm thời còn chịu đựng được..."

"Dù sao cũng là gãy xương, không phải việc nhỏ." Cô lấy khăn nóng đặt bên cạnh lau mồ hôi cho hẳn, đáng vẻ rất xót xa. Cả hai người qua kẻ lại ын ỷ diễn kịch, cô mới thẳng lưng lên nói, "Anh cứ nằm nghỉ đi, tôi nói chuyện với phó đạo diễn một tý."

Giang Khác ra vẻ suy yếu đáng thương nằm nghiêng trên giường, rước lấy mọi người ын ỷ một phen.

Văn Anh dẫn đầu ra ngoài, phó đạo diễn cũng không rõ vì sao, còn thật sự nghe lời cô, đi ra theo.

"Giang Khác bị thương, những suất diễn tiếp theo các ỷ định quay thế nào?" Đến khúc ngoặt ở hành lang, cô quay người lại hỏi.

Nếu không phải đạo diễn còn đang ở trường quay tiếp tục quay phim, cô cũng không cần tìm phó đạo diễn thảo luận.

Phó đạo diễn không đoán ra ý của cô, chỉ phải dè dặt trả lời: "Chuyện này... Mấy cảnh quay đơn giản kế tiếp cũng không nhiều, nhưng chúng tôi không dám để cậu ta quá mệt mỏi, nên chỉ lộ mặt thôi, phần hành động còn lại thì để người đóng thế hoàn thành, hậu kỳ sửa mặt là được."

"Ngài đùa à?" Cô nói, còn cười khẽ một tiếng, khiến lòng người bồn chồn, cô mới thông thả nói, "A Khác chúng tôi vẫn luôn tuyên truyền xoay quanh cụm từ 'tự mình ra trận', fan cũng rất nể mặt, đến đoạn cuối đột nhiên đổi thành người đóng thế, nếu fan không hài lòng làm ын lên, đoàn phim có thể gánh trách nhiệm này không?"

"Chuyện này..."

"Nói thật, lúc trước A Khác ở trên mạng liên tục gặp rắc rối, đội ngũ chúng tôi cũng phí rất lớn công sức mới ổn định được phương diện này, nếu bởi vì cách xử lý của quý đoàn không đến nơi đến chốn, khiến hẳn mất đi thị trường fan." Cô dừng lại, ý tứ sâu xa nói, "Tôi nghĩ chuyện này đối với bộ phim, cũng sẽ là một tổn thất không nhỏ."

Về sự việc này, song phương đều cực kỳ rõ ràng. Dù sao từ lúc bắt đầu, bọn họ coi trọng độ hoan nghênh của Giang Khác ở Đại Lục, lại thêm hình tượng rất phù hợp với vai diễn, mới quyết định chọn hẳn. Mọi người ta lại để cho người ta bị thương, lại còn gây tổn hại về mặt nhân khí, dù là tình huống nào, lập trường của đoàn phim đều không vững, bởi vậy, cô mới có thể lấy thái độ hùng hổ dọa người mà cư xử với họ.

Phó đạo diễn bị lời của cô làm cho mồ hôi chảy ròng, chỉ phải gắng gượng nói: "Vây cũng không thể khiến bộ phim hoãn lại vì cậu ấy được... Đây không phải việc nhỏ!"

Cô đi về phía trước nửa bước, giầy cao gót đập lên sàn cứng phát ra tiếng "đốc", làm trái tim của đối phương cũng theo đó mà nhấc lên, lúc này mới cười: "Cần gì hoãn lại? Quay chụp như thường lệ là được rồi."

"... Ý của ngài là?" Hẳn như chim sợ cành cong.

"Sửa kịch bản." Cô vô cùng quyết đoán, dứt khoát nói, "Nhờ biên kịch căn cứ tình huống của A Khác mà sửa chữa kịch bản, trên người nam chính có thể phát sinh chuyện tương tự, làm chân hẳn bị thương, diễn cảnh đánh đấm có thể triển khai theo hướng này, nếu như đối tốt, tôi tin không những sẽ không ảnh hưởng cốt truyện chính, mà còn tăng thêm điểm gây cười ở tuyến phụ."

Sao với việc dời ngày chiếu, yêu cầu này thật sự quá nhỏ, phó đạo diễn suýt nữa mở miệng đồng ý.

"Hoãn thời gian quay phim không dễ, độ khó không nhỏ..."

Văn Anh không tiếp tục tranh luận, đây chỉ là phút giây dựa cuối cùng của đối phương, cô nhẹ giọng cười: "Đó là vấn đề của đoàn phim, tôi tin rằng có mặt ngài, đây chỉ là vấn đề nhỏ."

Cô dùng câu này kết thúc đề tài, lần nữa trở về phòng bệnh nhìn thương thế của Giang Khác.

Sau khi xử xong việc công, lần này là thật lòng quan tâm. Đối với những diễn viên nghiêm túc diễn xuất, cô đều có hảo cảm và dành sự tôn trọng.

Trước khi cô đến bệnh viện, kỹ thuật trợ lý của Giang Khác đã liên hệ cô, đối phương nói rằng trước lúc làm phẫu thuật, Giang Khác đã dặn dò hẳn, muốn nghỉ ngơi mấy ngày rồi sẽ túc túc đóng phim. Chuyện này không phải chưa từng có tiền lệ, các diễn viên chịu cực chịu khổ thường sẽ vì duy trì tính liên mạch mà mạng thương ra trận, sau khi kết thúc vai diễn, lại làm phẫu thuật lần hai. Nhưng gãy xương thuộc mức độ nghiêm trọng hơn, hẳn có ý chí như vậy, cô đương nhiên phải thay hẳn giảm thiểu lực cản để hẳn tiến lên phía trước.

"Chu Châu? Tôi đang trên đường tới, cậu đợi một tý." Văn Âu dùng vai và mặt kẹp lấy di động, giục tài xế nhanh hơn chút nữa.

"Cô ấy đâu?" Chu Châu hỏi.

"Cậu nói Anh tý? Chị ấy bận quá, có việc không đi được, cậu yên tâm, ai dám ở đoàn phim quấy nhiễu cậu, tôi nhất định sẽ bắt ra!"

"Ồ." Chu Châu ấn xuống nút Home, chuyển cuộc gọi sang phía sau, sau đó thành thạo mở ra Weibo, reload lại, kéo xuống mấy cái, liền nhìn thấy trên trang đầu xuất hiện tin tức hần cần.

Từ lần trước tuần ra ảnh hôn môi, cái tên Văn Anh đã trở thành khách quen trên mấy trang đầu, nếu như xuất hiện cùng với Dương Sâm hay Giang Khác, lên hot search cũng không phải việc khó. Lần này cũng thế, tin tức "Giang Khác ở trường quay bị thương gãy xương, Văn Anh vội vã thăm bệnh" vừa ra lò, những ai vẫn đang hóng hót drama nhiều tập này, liền nhanh tay chia sẻ.

Ngoại trừ chữ viết, còn có ảnh chụp đi kèm tỏ rõ Văn Anh vừa đạp giày cao gót bước đi như bay, vừa nghe điện thoại, biểu cảm đã không còn vẻ hồ hững khi trước, lộ ra mấy phần lo lắng.

Vậy cho nên lúc hần gọi điện thoại cho cô, luôn là đường dây bận.

Kỳ thực Chu Châu không bị thương tích quá lớn, bộ phim của bọn họ còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, vì là phim giả tưởng, đa số cảnh quay đều phải diễn với không khí, hậu kỳ lại thêm thất kỹ xảo vào, cho nên bây giờ còn đang mờ lờ huấn luyện chuyên nhằm vào lối diễn này. Mà Chu Châu khó được gặp phải bình cảnh, không thể phát huy ra thực lực của mình, trong đoàn phim lại có một diễn viên cạnh tranh vai nam một với hần thất bại, chỉ có thể đóng nhân vật khác. Ở tình huống như vậy, hiển nhiên người kia rêu rao khắp nơi rằng hần dựa vào quan hệ thượng vị, chứ không phải nhờ vào kỹ thuật diễn như trên mạng tung hô. Bầu không khí trong đoàn phim cũng vì thế trở nên căng thẳng, trong một lần cố ý nhắm vào, hần bị đạo cụ cắt thương bàn tay.

Văn Âu không phụ sự mong đợi của mọi người, vừa đến đoàn phim đã bắt ra kẻ giờ trò, chỉ là một nhân vật tép riu, không cần suy xét quá nhiều, lập tức bị đạo diễn tuyển vai đá đi.

Sự việc nhìn như bình tĩnh hạ màn, nhưng sau khi Văn Anh nghe được Văn Âu báo cáo, bèn tự mình đi một chuyến.

Nơi huấn luyện của bọn họ là một phòng học tương tự phòng vũ đạo, xung quanh đều là gương, thuận tiện cho bọn họ nhìn tường tận động tác của mình. Chu Châu đứng trong đàn diễn viên, có vẻ không dung nạp. Những người khác đa số thăm thỉ với cộng sự, thỉnh thoảng liếc hần một cái, chỉ có hần chuyên chú nghe lão sư giảng giải.

Nhưng đến lúc diễn tập, phần diễn của hần lại luôn thiếu một cái gì đó. So với Chu Châu, chàng trai diễn chung với hần có thể nói là phát huy xuất sắc, có vẻ rất thật.

Văn Anh có ấn tượng với người này, đối phương chính là người thủ vai chính ở quỹ tích cũ, mặc dù là người mới, nhưng xuất thân chính quy, vị lão sư mà hần đi theo là bạn tốt của đạo diễn Đoàn Thừa, cho nên có biện pháp tham gia buổi thử vai.

Dưới tình huống như vậy, có thể hiểu được Chu Châu áp lực đến cỡ nào, hần lấy được vai diễn, lại diễn không bằng kẻ thất bại, không khỏi làm người khác hoài nghi nguyên nhân hần lấy được vai diễn.

"Diễn không tốt cũng đừng đến đây xấu mặt." Đối phương vừa thiếu kiên nhẫn lại mang chút khinh bỉ nói với Chu Châu, "Cũng đã qua nửa tháng, vẫn bộ dạng sống dở chết dở đó, thật không biết cậu cho đạo diễn rót thuốc mê gì!"

Chu Châu rù mi mắt.

Chính lúc này, Văn Anh gõ cửa, dẫn đến người trong phòng chú ý.

Đột nhiên nhìn thấy cô, phòng học sôi sục lên.

"Má ơi đây không phải cái cô... Văn Anh kia sao!"

"A a a hồi nãy tui vừa chém gió về cô ta trên diễn đàn! Đây là người thật!"

"Người đại diện vàng! Nếu như bị quy tắc ngầm có thể nổi danh, tôi thật muốn bị cô ấy 'ngầm'..."

Các diễn viên châu đầu ghé tai một hồi, thấy bộ dạng của cô cũng không thua kém minh tinh, dù sao bản thân bọn họ là diễn viên, ngoại trừ một vài cá nhân có minh tinh minh sủng bái, đối với bọn họ thì sức mê hoặc của người đại diện trải lại to lớn hơn.

Bây giờ tuy rằng thanh danh bên ngoài của Văn Anh không quá hay ho, nhưng bỏ qua vấn đề tác phong, người trong giới đối với năng lực làm việc của cô đều đạt thành ý kiến nhất trí. Đơn giản quy nạp thành vài chữ, chính là "lãng xê ai người đó nổi". Cô từng dám phát ngôn rằng còn có thể lãng xê ra ảnh để thử hai, làm được hay không chưa biết, nhưng đã cho thấy đã tâm không nhỏ. Diễn viên mà không muốn hợp tác với một người đại diện có năng lực có dã tâm, thì không phải minh tinh tốt!

So với vẻ kinh ngạc của bọn họ, Chu Châu lại kiềm nén cảm xúc, xin lỗi lão sư rồi đi ra ngoài.

Lúc này mọi người mới nhớ, người đại diện của Chu Châu chính là cô!

Dưới sự điều hành của Văn Anh, diễn viên như vậy cũng có thể nổi tiếng, trở thành nam một trong bộ phim mới của Đoàn đạo, điều này khiến người ta rục rịch, càng muốn "quá giang" cô.

Mà khi tâm mất ăn chứa hàm ý của bọn họ rơi xuống người Chu Châu, hần nhảy bén nhận ra, trong lúc nhất thời, bước chân của hần nhanh hơn.

"Sao cô... đến đây?" Hần hỏi.

"Nhớ cậu nên tới thôi." Cô vừa nói ra khỏi miệng, đã thấy hần bỗng ngẩng đầu, cô mới cười một tiếng: "Ồi, Chu Châu tài hoa của chúng ta rốt cục chịu ngẩng đầu nhìn tôi rồi à?"

Hần dòi mắt sang chỗ khác.

"Tôi phát hiện cậu chung đụng với diễn viên khác không ổn."

"Ừm." Hần không phủ nhận. Tuy ngay từ đầu khi dẫn dắt hần, cô đã dạy hần phải biết cách giao lưu với người khác, nhưng hần thực hiện vẫn vô cùng gian nan.

Quả nhiên, cô nói: "Giữ mối quan hệ tốt với người khác chắc chắn sẽ có lợi cho công việc của cậu, điểm này Giang Khác làm rất tốt, cho nên khi anh ta bị NG hay bị thương đều dễ khiến người ta tha thứ, bảo đảm cho phần quay kế tiếp vận hành bình thường."

Hắn biết cô nói không sai, Giang Khác quả thật rất lợi hại, nhưng hắn nghe xong vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng cô chuyển đề tài, đột nhiên nói: "Nhưng làm người luôn có ngoại lệ. Chu Châu, cậu chính là ngoại lệ đó."

Hắn ngoài ý muốn giương mắt nhìn cô.

"Mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng babe à, đây chính là đặc quyền của thiên tài." Cô khẽ cười, "Chuyện mà họ cần phải nỗ lực làm, cậu hoàn toàn không cần để ý tới. Cậu chỉ cần thể hiện đủ tốt, đủ khiến người ta khiếp sợ, như vậy không ai sẽ chống lại cậu."

Ánh mắt hắn buồn bã, "Nhưng tôi..."

"Nhưng cậu gặp bình cảnh? Việc này rất bình thường, kỳ thực tôi vừa vận thấy cậu luyện tập --" Thấy hắn chợt nín lặng, cô cười cười nói, "Đúng là hơi gay go, cậu cảm thấy diễn với không khí, quan trọng nhất là gì?"

Hắn không cảm thấy thất lạc, ngược lại, chính hắn cũng cảm nhận được hắn đã chạm tới ranh giới. Nghe được câu hỏi của cô, hắn ngẫm nghĩ rồi đáp: "Trí tưởng tượng?"

"Đúng vậy, trí tưởng tượng." Văn Anh nói, "Nhưng không phải là trí tưởng tượng không có nền móng."

Hắn gật đầu, vừa vênh tai muốn tiếp tục lắng nghe, lại nghe cô nói: "Cậu lại đây ngồi, tôi kể cho cậu một câu chuyện."

Mất hắn lộ vẻ khó hiểu.

Bọn họ tìm một góc có băng ghế tựa, sau khi ngồi xuống, cô chỉ vào chỗ bên cạnh, hắn bên ngồi theo.

Cô nói là kể chuyện, liền thật sự bắt đầu kể chuyện. Cô kể một câu chuyện liên quan tới biển cả, tên câu chuyện là nàng tiên cá, cũng chính là câu chuyện về mỹ nhân ngư.

Chu Châu không có bất kỳ sự thiếu kiên nhẫn nào, âm thanh của cô, cho dù là kể một truyện cổ tích ai cũng biết, vẫn làm hắn dần dần say mê trong đó. Kể đến cuối chuyện, mỹ nhân ngư hóa thành bọt biển biến mất trên mặt biển, cô hỏi hắn: "Lúc này nếu để cậu diễn vai hoàng tử, cậu có thể tưởng tượng ra chính mình đứng trên boong thuyền, nhìn nàng hóa thành bọt biển không?"

Hắn hơi suy tư, phát hiện mình vừa mở mắt, trước mắt chính là biển cả xanh thẳm, cùng với thân tàu đang đưa, ngay cả cảm xúc cũng có thể từ đáy lòng tràn ra. Theo lời kể của cô, hắn nhập vai.

Chu Châu chợt phản ứng lại, ngăn người nhìn cô.

"Nghĩ ra rồi?"

"Ừm..." Hắn trầm ngâm, nhanh chóng lấy di động, kiểm tra tư liệu muốn biết.

Diễn với không khí, tuy rằng gần như không có sự trợ giúp từ đạo cụ và phong nền, nhưng không có nghĩa là trước đó hắn không thể nhờ vào biện pháp khác để nhập vai. Hắn quá cố chấp đây là một môn kỹ năng mới, chỉ muốn ảo tưởng một cách vô căn cứ, chuyển những con chữ thành hình ảnh đưa vào đầu. Nhưng cốt truyện này liên quan đến vũ trụ thiên hà, hắn không phải nhà thiên văn học cũng chẳng phải phi hành gia, không có thứ tham chiếu, làm sao có thể bỗng dưng tưởng tượng ra loại bối cảnh thế này được?

Sau khi lật xem rất nhiều hình ảnh về các vì sao và tư liệu cần thiết, hắn từ từ phun ra một hơi. Hắn đã tìm được cảm giác mình muốn.

Mà một khi tìm được, hắn đột nhiên rất muốn trở lại phòng học, tiếp tục buổi luyện tập chưa hoàn thành. Hắn không để tâm tới những kẻ ở sau lưng bàn tán hắn, từ trước tới giờ, điều khiến hắn khôn nhiều vẫn luôn đến từ tự thân hắn, nhưng cô đến, mà lúc trước hắn thể hiện tệ như vậy, hắn nóng lòng muốn trình diễn cho cô xem.

Nhưng khi Chu Châu nghiêng đầu, mới phát hiện không biết từ lúc nào, Văn Anh đã tựa vào bả vai hắn ngủ thiếp đi, ánh mắt hắn bỗng dưng mềm lại.

Trong lúc không làm cô tỉnh giấc, hắn lặng lẽ chụp cô một tấm hình, vuốt ve màn hình di động.

Sau đó, hắn rũ mắt suy tư, rồi gửi một tin nhắn trong nhóm WeChat công việc của năm người họ.

"Âu tỳ, cô ấy mệt đến nỗi ngủ thiếp đi rồi, cần tôi đưa cô ấy về không?"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 67: Big bang! Scandal bùng nổ (16)

Edit: Thiên Tinh

Văn Anh không đi theo Chu Châu trở lại phòng học, cô thấy Chu Châu vào cửa, mấy diễn viên trẻ liền vây quanh hắn, vừa nhao nhao hỏi thăm tin tức của cô, vừa lặng lẽ liếc trộm cô.

Cô đứng ngoài cửa. Gần đây bận bịu bốn ba, cô ngủ mười phút cũng chẳng thấm vào đâu, vẫn cảm thấy mệt mỏi. Thế là cô từ trong túi lấy ra một điều thuốc lá dành cho nữ giới, kẹp ở đầu ngón tay đưa tới bờ môi đỏ.

Giáo viên huấn luyện có lẽ thấy tư thái của cô quá tự nhiên, lại được đoàn phim cho phép quan sát, vì thế ngộ nhận rằng cô thật sự tới chọn diễn viên, bởi vậy không có đuổi người, mặc cho cô đứng đàng kia nuốt khói thả sương, đặc biệt lười nhác mê hoặc. Không ít nam diễn viên trong lòng khẽ động, tìm đập thành thích, thầm nghĩ cô có ngoại hình lại có khí chất, bị cô quy tắc ngầm hoàn toàn không chịu thiệt!

Chẳng trách ngoại giới loan truyền khó nghe như vậy, vẫn có không ít người trẻ già măng mọc, nam nữ đều có, cạnh tranh kịch liệt.

Cho nên, bọn họ nhìn Chu Châu càng không có hảo ý, hy vọng có thể mượn hấn làm bàn đạp, khiến người đại diện của hấn chú ý đến mình.

Thế nhưng --

Đã thú sống chuồng khẳng định là cực kỳ đáng sợ.

Trong quãng thời gian này, Chu Châu cả ngày chìm đắm trong việc nghiên cứu lối diễn với không khí. Nhưng cho dù lên lút học tập, thỉnh giáo giáo viên, hay tham khảo cách làm việc của các bộ phim và cảnh hậu trường, luôn có một tầng chướng ngại mỏng như giấy chắn ở giữa, khiến hấn có thể loáng thoáng nhìn thấy quang cảnh bên kia, nhưng lại không đâm thủng được.

Mà bây giờ, Văn Anh thay hấn xé toang tầng giấy này.

Diễn viên tập chung với hấn vẫn là anh chàng từng là nam một kìa, Tường Minh. Chu Châu vừa đi tới, Tường Minh đã nhảy bển nhận ra đối phương trở nên có chút khác biệt, nhưng nhìn kỹ, đối phương vẫn quá gờ âm u như thường ngày, mí mắt khẽ rũ, dáng vẻ cao ngạo như thể không có cái gì có thể lọt vào mắt. Hai bàn tay của Tường Minh không khỏi siết chặt lại, cho dù có người ở sau lưng chỉ điểm thì sao chứ, lúc đầu vì luyện diễn với không khí, hấn học rằng nửa năm mới làm người khác hiểu chính xác ý đồ của hấn, mà không có vẻ quá lố.

Nghe qua thì hấn có nhiều thời gian hơn đối phương, như vậy dù có thắng cũng chẳng về vang. Nhưng diễn viên chính là một cái nghề thế đấy, âm thầm luyện tập bao lâu, trả giá bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là xem ở thời khắc này, ai thắng ai bại!

Đối với việc này, hấn tự tin mình có thể thắng!

Khác với khóa học thường quy đơn giản ở trường, lớp huấn luyện chọn đề bài thông thường đều gắn gũi với kịch bản chính thức. Ví dụ như lần này, bối cảnh đề bài là cuộc sống trên phi thuyền vũ trụ, chỉ định hai người thể hiện nét mặt, động tác phản ứng khi phi thuyền bị vật thể lạ ngoài không gian va đập.

Ngay khi giáo viên vỗ tay tượng trưng cho cảnh va đập, biểu cảm của hai người bắt đầu có biến hoá.

Tường Minh biểu hiện sợ hãi vừa đúng, giống như xuyên thấu qua cửa sổ phi thuyền nhìn thấy vật thể lạ, hấn vô thức muốn rời xa thứ làm hấn hoảng sợ, cho nên lui về sau một bước. Nhưng hấn phát hiện, lúc hấn làm ra động tác này trong chớp mắt, ánh mắt mọi người đều chuyển qua bên cạnh.

Thì ra là Chu Châu lấy Tường Minh làm lá chắn, trốn phía sau hấn.

Đoạt màn ảnh.

Căn đúng thời cơ đoạt màn ảnh. Chu Châu không chỉ làm động tác liên kết với diễn viên khác, còn vừa vặn căn ngay thời điểm Tường Minh lùi về sau, khiến người ta vô thức quên mất Tường Minh, tầm mắt rơi vào trên người hấn. Vào lúc này, hấn ngẩng đầu lên.

Ngay sau đó, phản thể hiện của hấn làm mọi người tròn to hai mắt.

Nếu như kiểu sợ hãi của Tường Minh giống như nhìn thấy quỷ quái, sột sỏ sáng muốn trốn đi, như vậy kiểu hoảng sợ của Chu Châu lại bao hàm một loại chấn động. Hấn hoảng sợ, hoảng sợ đến toàn thân run rẩy, nhưng đồng thời, hấn rung động trước cảnh tượng đồ sộ chưa bao giờ gặp qua này. Cũng như khi con người nhìn thấy biển từ trên trời đổ xuống, ngọn núi nứt toác sạt lở, hiện tượng tự nhiên ngoại trừ khiến người ta sợ hãi, còn làm họ nảy sinh ra một loại kính sợ khó diễn tả thành lời. Chính loại kính sợ này, khiến hấn vừa e sợ, đồng thời như bị đóng đinh tại chỗ, không rời được nửa bước, không chớp mắt mà nhìn thiên thạch đang bay đến, trong ánh mắt chất đầy vẻ chấn động của hấn, người khác dường như thấy được ánh ngực của một thiên hà rực rỡ, khiến khán giả cũng phải rung động trước màn trình diễn của hấn.

Tường Minh không biết phía sau hấn đến tột cùng xảy ra chuyện gì, hấn chỉ nghe được rất nhiều người hít vào một hơi, lại không phải vì hấn.

Kết thúc buổi tập, một tiếng vỗ tay từ nhỏ đến to vang lên ở phía ngoài cửa, làm bừng tỉnh mọi người, sau đó bọn họ cũng chân thành vỗ tay, âm thanh hòa chung thành một làn sóng.

Là gã Chu Châu kia? Hấn đã làm gì? Hấn biết cách diễn với không khí à, tại sao được nhiều người khen ngợi như vậy?

Không, không thể nào!

Tường Minh cảm thấy không chân thật, chỉ nói một ngày, không, một giờ --

Hấn không thể tin nổi có người làm được việc mà hấn phải mất mấy tháng mới làm được.

Hấn không biết rằng, điểm khác biệt lớn nhất giữa thiên tài và người bình thường, nằm ở chỗ việc mà người bình thường cần ngày qua tháng lại nỗ lực luyện tập, đối với họ, lại là thứ thuận tay lấy đi. Người bình thường phải nhiều lần cân nhắc và nghiền ngẫm, từ sai lầm lớn đối thành sai lầm nhỏ, giỏi phải giỏi hơn, khéo tay hay làm. Mà đối với họ, linh cảm hay kỹ năng, đều là thứ sẵn có, đơn giản chỉ cần lấy nó ra khỏi túi thôi.

Hiện thực rất tàn khốc, nhưng tàn khốc cũng chính là hiện thực.

Ở cửa, Văn Anh cong ngón tay khẽ chạm thân điều thuốc, phui rơi tàn thuốc, lập tức khẽ cười nói với Chu Châu: "Tôi rất thích."

Nghe được lời của cô, Chu Châu luôn âm trầm không thể tiếp cận trong mắt mọi người, giờ đây khoe miệng hấn không thể ức chế khẽ nhếch lên một độ cong nho nhỏ, sau đó hấn kéo mũ trùm đầu xuống, che khuất biểu cảm.

Sau chuyến quan sát, Văn Anh liên hệ với đoàn phim, được họ đồng ý, cô dùng Weibo của bản thân đăng đoạn video đi quan sát này lên.

Nên biết rằng, từ lúc cô đăng bài viết thẳng thừng nói muốn lãng xê một ảnh để kể tiếp, đã mấy tháng không đổi mới, anti fan cũng không có nơi để chạt chém, vừa thấy cô đăng bài mới, không nói hai lời lập tức chạy tới mắng! Trong thời gian ngắn gió nổi mây vần, chém giết dữ dội, chỉ một loáng đã cho ra 10.000 bình luận.

Nhưng rất nhanh, chiều gió đột nhiên có thay đổi.

Anti fan còn cổ chấp hơn cả fan, người theo dõi cô hiển nhiên sẽ bấm vào video cô đăng, rồi chạy đi bắt lỗi, sau đó triển khai mắng đột hai. Nhưng không nghĩ tới, đa số người bắt tri bắt gác nhìn từ đầu đến đuôi, sau đó mang theo tâm tình kích động đánh một chuỗi bình luận, trước khi đăng lên mới chợt sựng lại: Ờ, mình không phải tới mắng sao, tại sao mình phải khen cậu ta??!

"Quao, là tui! Lần đó tui đi xem triều dâng ở sông Tiền Đường, vừa sợ bị nhấn chìm, lại không nhịn được mà nhìn tiếp, đúng cái kiểu chân không thể xê dịch đó!"

"Rất sống động, tui thật sự nhìn thấy những vì sao trong mắt cậu ấy?"

"Kính bị cmt trên, chắc thứ bạn nhìn thấy là tia sáng do ánh đèn chiếu vào mắt rồi... Không biết là đánh bậy đánh bạ, hay là cố ý chọn góc độ."

"Nhất định là cố ý, Chúc Chúc(*) nhà tui diễn hay vậy đấy, hoàn mỹ đến từng chi tiết nhỏ!! Liếm màn hình!"

(*) Phiên âm "'zhōu zhōu'", giống với Chu Châu, nhưng có nghĩa là rụt rè, chắc do Chu Châu ít nói:))

"Chu Châu gào gào gào, tui sắp quên luôn cậu ấy, sau 《 Xung Đố 》 lại không ra tác phẩm nào kế tiếp thật khoa học mà, đây là đoạn ngắn trong phim mới à? Tuyệt vời ông mặt trời! Ủng hộ!!"

Cuối cùng, dưới Weibo biến thành chuyên mục của fan Chu Châu, mọi người cơ hồ quên mất chính chủ.

Không lâu sau, Chu Châu chia sẻ Weibo này, cũng bình luận: Thích là được.

Hắn tình lược chủ ngữ, fan tự mặc định là đang nói với bọn họ, dồn dập nhấn lại bày tỏ thích cực kỳ, thích vô độ, thích không lối thoát!

Nhưng fan không biết nội tình, hai vị phụ nam khác lại phát giác ra chỗ kỳ lạ.

Ninh Kiều lướt web, mặt không thay đổi rà soát bình luận.

Trợ lý thấy vẻ mặt của hắn có chút đáng sợ, không khỏi nhỏ giọng hỏi: "Kiều ca? Làm sao vậy?"

Hắn không trả lời.

Phim của hắn sắp chiếu đến nơi mà cô nào có đăng Weibo, Giang Khác đóng phim gấp sự cố nằm viện, cô cũng không đăng. Chỉ là một cái video huấn luyện của Chu Châu thôi, cô lại cung như trứng đang lên, cho dù vì tạo nhiệt làm tuyên truyền, có cần phải sớm vậy không?!

Chu Châu Chu Châu Chu Châu, từ khi Chu Châu đến, hơn phân nửa tâm thần của cô đều đặt trên người đối phương.

Chu Châu là thiên tài, Chu Châu thiên phú dị bẩm, Chu Châu chính là ứng cử viên cô kỳ vọng cho vị trí ảnh đế cái kế tiếp.

Vậy còn hắn?

Ngẫm lại, hắn có chừng hai tháng không gặp cô, đầu tiên là Giang Khác, sau đó là Chu Châu, đều là nghệ sĩ của cô, cô lại không chút quan tâm tiến độ bên hắn. Chẳng lẽ là do bộ phim hắn nhận không phải của đạo diễn danh tiếng, hoặc không phải là phim kiếm nhiều lợi nhuận?

Cô từng cho rằng việc hắn liên tiếp gọi điện thoại quá trẻ con, cho nên hắn thậm chí không thể gọi cho cô, hắn chỉ có thể ngồi ngấm trang truyền thông xã hội của cô, theo dõi động thái của cô.

Nhưng động thái mới nhất liên quan tới cô mà hắn vừa nhận được, lại là tin nhắn mà Chu Châu đăng trên WeChat!

Lúc mới nhìn thấy nội dung, hắn bực bội muốn gọi điện thoại chất vấn ngay tại chỗ, nhưng tỉnh táo nghĩ lại, phát hiện đối phương cố nhiên dụng tâm hiểm ác, nhưng nếu xem kỹ, đây chỉ là một lời hỏi thăm đơn giản bất quá, cô chưa hắn thật sự có gì với hắn.

"Kiều ca, kịch bản!"

- --continue---

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Big bang! Scandal bùng nổ (17)

Edit: Thiên Tình

Nếu là hai người thì còn tán gẫu được, vậy ba người, nhất là hai nam một nữ, bầu không khí rất dễ lâm vào cảnh lúng túng lặng ngắt.

Văn Anh lên tiếng trước, nói với Giang Khác: "Được rồi, tôi rút thời gian tới đây thăm anh, anh làm về mặt đó cho ai xem?" Cô nhận lấy giỏ trái cây thăm bệnh từ tay Dương Sâm, đặt ở đầu giường, rồi liếc nhìn gã đang cúi kính kìa.

Giang Khác nhắc cái chân bó thạch cao lên, tư thế y như đại gia, "Em rút thời gian tới thăm tôi, hay đến hẹn hò?" Lời nói không hề kiêng dè Dương Sâm đứng cạnh. Phải biết rằng vừa nhìn thấy hai người ôm nhau, hắn không cảm thấy ghen vào đâu Dương Sâm đã xem như có hàm đường lẩm rồi.

Chuyện này là sao?

Tình cũ không chính thức đứng trước phòng bệnh chỗ hắn trình diễn cảnh đoàn viên?!

"Đến hẹn hò." Cô không chút do dự đáp.

"..."

Giang Khác phát bực đến đau dạ dày.

Cô liếc hắn một cái, đáy mắt có ý cười, "Hẹn hò với anh."

Hắn sững sờ, ngay cả Dương Sâm cũng không nghĩ tới cô sẽ trả lời như thế, sắc mặt khê biến.

"Không phải có hẹn với anh sao --" Cô đưa cho hắn một trái táo, "Bằng không anh nghĩ là gì?"

Giang Khác chạm phải đầu ngón tay của cô, mát lạnh, nhưng khi cắn xuống một miếng táo, lòng hắn lại lan tràn một cảm giác khó có thể nói rõ. Hắn mở miệng hỏi, "Rửa táo chưa?"

"Quên rồi."

"... Không sao." Hắn chăm chú nhìn cô, ánh mắt phóng điện, khê nháy một cái, "Chỉ cần là táo em đưa, đều ngon hết."

Cô không nhịn được cười.

Dương Sâm từ đầu đến giờ vẫn không nói gì, chẳng biết vì sao, lúc bọn họ đối thoại, hắn cảm thấy mình như bị cách ly với căn phòng này. Trước kia khi ba người ở chung, đa phần là hắn và Giang Khác nói chuyện, Văn Anh đứng bên, thỉnh thoảng cãi cọ với Giang Khác vài câu, hắn đứng ra hòa hoãn, nhưng hiện tại kẻ dư thừa lại biến thành hắn. Điều này làm hắn cảm thấy mất mát khó tả.

Hắn thấy Văn Anh bị Giang Khác chọc cười, không khỏi hồi tưởng, lúc bọn họ làm việc với nhau, cô có cười không? Cô thường lãnh đạm phát ra từng chỉ thị, mặc dù quay lại cuộc sống cá nhân, dần dà cũng trở nên không thích tươi cười.

Nhìn thấy Giang Khác lộ quyết định cho cô ăn, hắn không nhịn được ngăn cản: "Cô ấy không thích ăn quýt." Dừng một chút, hắn nói tiếp, "Thề chết cô ấy thiên về khô táo, quýt xanh tính nhiệt, vừa thượng hỏa cô ấy sẽ đau đầu."

"... À."

Giang Khác nhìn chằm chằm hắn, ngưng cười, từ từ thu tay về, nhưng đến giữa chừng, lại bị cô lấy đi.

"Đó là trước đây, sau đó tôi tìm Trung y điều trị rồi, không có gì không thể ăn." Nói xong, cô bỏ một mũi quýt vào miệng.

"Vậy à..." Căn phòng im ắng trong chốc lát, Giang Khác cảm thấy không nên quá khoái chí, bèn cố kiềm chế khóe miệng đang nhếch lên xuống. Trước khi bầu không khí lại trở nên mất tự nhiên, Dương Sâm bỗng hỏi cô: "Em cảm thấy đề nghị trước đó của anh thế nào? Chuyện đi Hoàn Đế làm chung với em ấy."

Giang Khác lập tức kinh ngạc nhìn hắn.

Không ngờ Dương Sâm lại đề cập tới yêu cầu như thế.

Tìm hắn hơi nhấc lên, đối mặt với yêu cầu của người mình từng thích, cô ấy có vui vẻ đồng ý không? Gác những nhân tố tình cảm sang một bên, đây chính là một ngôi sao đã thành danh, từ đại sứ thương hiệu cho đến quảng cáo, Dương Sâm từng đoạt giải, chứng tỏ hắn mang đến nhiều lợi ích hơn mình. Hơn nữa hắn không biết, cô rốt cuộc có còn tình cảm với Dương Sâm hay không?

"Coi chừng áp phải chân." Văn Anh thấy Giang Khác không tự chủ nghiêng người, bèn vừa nhắc nhở vừa đặt hắn về chỗ cũ. Sau đó, cô mới trả lời câu hỏi của Dương Sâm, "Lấy tư cách một người đại diện, em cảm thấy anh ở Ngôi Sao phát triển rất tốt, ở nơi đó anh sẽ nhận được tài nguyên chất lượng nhất, nếu đến Hoàn Đế, cấp trên chưa chắc sẽ coi trọng anh như vậy." Cô lấy thái độ xử lý việc công, đưa ra kiến nghị, nhưng cũng là khéo léo từ chối.

"Không thể cho anh một cơ hội, tiếp tục cùng em sao?"

Hắn yên lặng nhìn cô, ánh mắt không chút tránh né đối diện cô.

Thái độ kiên định như vậy, có thể nói là chưa bao giờ xuất hiện trên người hắn. Ngoại trừ theo đuổi phát triển sự nghiệp, về mặt tình cảm, hắn luôn bị chế nhạo là cái tôi quá cao, EQ quá thấp, không có thứ gì hay người nào để hắn chấp nhất.

Mà khi đã bị từ chối, hắn vẫn nhắc lại yêu cầu, tình huống này quả thật chưa từng có.

"Thôi." Cô đổi sang cách khác, khê cười nói, "Đào góc tường của chủ cũ, không thích hợp."

Một câu "Không thích hợp", nghe như một lời hai nghĩa, có người như mở cờ trong bụng, có người tâm tình sa sút.

Kế tiếp Văn Anh vội đi xử lý lịch trình khác, Giang Khác dùng vẻ mặt "Cậu phiền quá" nhìn Dương Sâm, "Sao cậu còn ở đây?"

Mãi đến khi bóng lưng của cô biến mất, Dương Sâm mới nói: "Tôi sẽ không bỏ cuộc."

"?"

"Đã biết người mình thích là ai, dễ dàng buông tay chẳng phải không thú vị lắm sao." Hắn nhìn Giang Khác, mày rậm nhíu lại, lộ thần thái ngang tàng khác hẳn ngày thường.

Giang Khác trợn mắt, "Liên quan gì đến tôi." Trong lòng cũng không phải không cảnh giác.

"Đương nhiên liên quan đến cậu." Dương Sâm mở miệng, "Nhờ câu nói lần trước của cậu, mới làm tôi nghĩ thông, cảm ơn nhé."

Giang Khác: "..."

"Cậu sẽ không vì chuyện này, mà không xem tôi làm bằng hữu đấy chứ?"

Giang Khác: "... Cút cút cút."

Dương Sâm phát phát tay, rời khỏi.

Sau khi nói ra hết, hắn như buông xuống tâm sự nặng nề, ngay cả bước đi cũng trở nên nhẹ nhàng.

Giang Khác quả thật phóng khoáng hơn hắn. Lúc ghét Văn Anh, Giang Khác ghét không thềm che giấu, lúc thích cô cũng dứt khoát ngay thẳng. Nếu Văn Anh thích Giang Khác, hắn sẽ không cảm thấy bất ngờ, cũng sẵn lòng chúc phúc họ.

Nhưng nếu cô còn có chút thích mình, vậy hẳn phải thử một lần.

*

《Phi Thường Đạo》quay xong, Giang Khác làm giải phẫu lần hai, bỏ lỡ buổi họp báo ra mắt, sau công chiếu hẳn lập tức theo đạo diễn chạy tới nam thành phố trọng điểm, Văn Anh lo vết thương ở chân hẳn nên đi chung.

Doanh thu bán vé khiến người ta hai mắt sáng ngời, tuần đầu tiên đã đột phá năm trăm triệu, cuối tuần còn gặp một đợt cao trào nhỏ, cứ thế một đường tăng trưởng.

Dư luận cũng không tệ, là bộ phim thương mại điển hình, chủ đề không quá thâm sâu bảo mồn sự kiên trì của khán giả, sáng khoái là chính. Mọi người đánh giá phim đa số đều là "Đánh đấm cực hay", "Hình tượng không tệ", "Phản ứng hóa học của nam nữ chính rất phần khích",...

Mở đầu phim, chính là cảnh Giang Khác đang vụng trộm với một phụ nữ có chồng trong phòng ngủ, nghe được tiếng bước chân lên lầu của anh chồng, hẳn vội vàng mặc quần, chân dài nhảy lên cửa sổ lầu hai. Ngay lúc này, thiếu phụ hô to tên hắn, hắn quay đầu lại, nở một nụ cười chết người. Áo sơ mi khoác lên người hắn, cúc áo tán loạn, lộ ra làn da nâu nơi lồng ngực và cơ bụng, thuyết minh đầy đủ cụm từ "nam sắc liêu nhân".

Sau khi làm thiếu phụ say mê ngây ngất, trong tiếng thốt lên kinh ngạc của cô, hắn tiêu sái từ cửa sổ phóng xuống.

Phân cảnh chỉ ngắn ngủi vài giây, hình tượng nhân vật đã hiện ra trước mắt khán giả.

Dĩ nhiên, fan nữ vì thế mà điên cuồng. Còn có rất nhiều người, từng cho rằng hẳn suy đồi đạo đức, trắng trợn cướp đoạt vợ bạn, là kẻ thứ ba trong mối quan hệ của Dương Sâm và Văn Anh, nhưng khi xem hết phim, họ đột nhiên tán thành hắn.

"Tui thừa nhận cậu ấy có tư bản khiến con người ta mê mẩn!"

"Ôi chao vốn không ưa anh ta cho lắm, khi đó Văn Anh vẫn là người đại diện của Dương Sâm mà, mặc kệ Văn Anh có phải người khởi đầu hay không, anh ta xuống tay với vợ bạn chính là có vấn đề! Nhưng xem phim xong chợt cảm thấy, má ơi tui không đoán sai, anh ta chính là kiểu người này, nhưng mà soái quá làm sao đây!"

Đồng thời, hẳn diễn cảnh hành động cũng được mọi người công nhận.

"Tuyệt vời, xem qua video tự luyện võ của anh, quả thật rất khác khổ, nghị lực thể này nên để mấy tiểu sinh chỉ được mỗi cái mặt xem mà học tập!"

"Phim có phần hai không? Cảnh đánh nhau hay cực. Đoạn dùng ba-toong ấy, tui cười không ngấm được mồm, lấy gây làm điểm tựa, bị người ta đánh ngựa qua ngựa lại, mà chết sống không ngã! Xem mà vừa lau mồ hôi vừa cười đau bụng."

Sau một quãng thời gian nhân khí hạ thấp,《Phi Thường Đạo》vì hẳn điên cuồng hút nhân khí, lượng fan trên Weibo nghiễm nhiên đã vượt qua Dương Sâm, đạo diễn bộ phim cũng đã bước đầu bàn bạc với Văn Anh về việc quay phần tiếp theo.

- --continue---

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Big bang! Scandal bùng nổ (18)

Dịch giả: Thiên Tình

Bị lừa rồi!

Ninh Kiều nghiêm túc đọc hết kịch bản, mới phát hiện bị lừa.

Đây là một bộ phim thể loại hình sự trinh thám, tình tiết được nêu trong kịch bản cô động sức tích, logic chặt chẽ, hẳn đọc một mạch, sắc trời cũng đã sập tối. Nhưng hẳn nhanh chóng nhận bậy, đọc lâu như vậy, ai mới là nam một? Vai chính trong kịch bản gồm một cảnh sát và một tội phạm, suất diễn có thể nói không phân cao thấp, có vẻ là một bộ phim có hai nam chính.

Chuyện này vốn cũng bình thường, nhưng cô nói, vai diễn của phim này có thể mang hẳn đến ngôi vị ảnh đế.

Muốn trở thành ảnh đế từ bộ phim có hai vai chính, có thể nói là khó càng thêm khó. Nếu bạn diễn biểu hiện kém, vậy hết thấy sẽ tan nát, còn nói gì đến ảnh đế, nhưng nếu thực lực cả hai ngang nhau, mỗi bên tự có sở trường... vậy rốt cuộc ai sẽ đoạt giải? Trao cho ai cũng không hợp lý.

Từng có một lần, phía bình phẩm đã trao giải thưởng cho một bộ phim có vai chính tuyệt đối, cho dù diễn xuất của đôi phương không bằng hai người còn lại. Sau lần đó, tuy dư luận đều lên án bên bầu chọn không chịu trách nhiệm, gây áp lực rất lớn cho bọn họ, nhưng từ đó nam minh tinh nào muốn đoạt giải đều nhao nhao tránh né phim có hai nam chính.

Hắn đặt kịch bản trên đùi, tò mò không hiểu, hỏi Văn Anh: "Chỉ định cho tôi diễn nhân vật nào?"

"Cảnh sát." Cô dùng móng tay điểm vào họ tên của vai cảnh sát, "Đẩy áp lòng chính nghĩa, nhiệt huyết vuron lên, nhìn thì có vẻ vô ý vô tứ, nhưng trong quá trình điều tra tìm kiếm manh mối lại rất cẩn thận."

"Vậy ai diễn hung thủ?" Hắn có dự cảm không tốt.

"Giang Khác." Đôi mắt cô hàm chứa ý cười, giống như vì hắn bất thành linh nhảy bén mà vui vẻ, "Vai diễn trước của anh ta đúng lúc là một lão đại hắc bang không chính không tà, bây giờ nhận sắm vai một nhân vật có chiều sâu hơn nhằm tôi luyện bản thân là lẽ hiển nhiên. Còn cậu, dùng bộ phim trước thăm dò thị trường cho kết quả rất tốt, khán giả đã chấp nhận hình ảnh bấy giờ của cậu, sẽ không vì cậu từng là ngôi sao nhí mà hạn chế những phim cậu lựa chọn. Cho nên cậu có thể thử thể loại này, nhưng vẫn cần một nhân vật có hình tượng chính diện."

Cô đưa ra giải thích vô cùng hợp lý, một bộ phim hay, một nhân vật hợp với hân.

Nhưng...

"Đương nhiên, phản ứng của thị trường chính xác là thế nào thì tôi không đoán trước được, nhưng tôi tin vào kỹ thuật diễn cũng như năng lực của hai người, các cậu có thể suy diễn tốt nhân vật."

Nghe được sự chắc chắn qua giọng điệu của cô, Ninh Kiều hơi hoảng, nói: "Chờ đã -- tôi chưa nói muốn nhận..."

"Cậu không muốn nhận?" "Vân Anh kinh ngạc nhìn hân, "Chẳng lẽ sợ bị Giang Khác chen ép danh tiếng?"

"Làm gì có chuyện đó!"

Hân bỗng dưng không muốn tiếp nhận cùng một bộ phim với Giang Khác, nếu nhận thì chẳng khác nào gặp mặt mỗi ngày sao! Đến lúc đó cô cũng có mặt...

"Vậy thì là sợ mình diễn không bằng Giang Khác?"

"Ha, đùa á, số phim anh ta đóng, còn không nhiều bằng số phần cảnh tôi bị cắt đấy!" Ninh Kiều vô thức phản bác, chợt nhận thấy câu nói này nghe không đúng lắm, liền thấy Vân Anh nở nụ cười.

"Vậy cậu còn có vấn đề gì?"

Hân ngẫm nghĩ, chậm rãi nói: "Cũng không có vấn đề gì..." Ngược lại, hân bỗng chồn muốn hỏi lúc này cô nhắc tới "ảnh đế" là thế nào, nhưng vừa chạm đến nụ cười của cô, đã không nhận được đồ tại quay mặt đi.

Thôi kệ. Hân nghĩ.

Danh hiệu ảnh đế phải dựa vào chính mình cố gắng, không thể bắt cô bảo đảm cái gì được. Dù không lấy được giải thưởng, ngẫm lại nếu có thể ở trường quay quang minh chính đại áp chế Giang Khác, cũng đủ khiến hân trông đợi rồi.

Vân Anh thấy hân sục sùi ý chí, không khỏi khẽ gật đầu. Mặc dù cô không thể xác nhận cuối cùng họ có lấy được giải thưởng hay không, nhưng với trạng thái bây giờ của họ, tạo ra một tác phẩm hay là không thành vấn đề. Huống chi --

Cô biết uy lực của bộ phim này ở quỹ tích cũ. Bộ phim sẽ khiến mọi người chấn động, xã hội bàn tán sôi nổi. Bởi vì đây là bộ phim duy nhất mà ở đoạn kết hung thủ chưa được trừng trị. Nói cách khác, đến kết cục cuối cùng, không ai tìm ra manh mối đủ để chứng minh nhân vật do Giang Khác thủ vai là hung thủ thật sự, kể cả khán giả ở thị giác Thượng đế. Mà ý nghĩa chính của phần kết thúc không còn là kiểu chính nghĩa truyền thống, mà là pháp luật.

Bộ phim nói cho mọi người, nội tâm con người có vô số dòng chảy, chảy về những nơi khác nhau: thiện, ác, tốt, xấu, tàn nhẫn, ngây thơ,... không ai có thể phủ nhận phần khác biệt đó của mình. Vậy nên tiêu chuẩn phán định chỉ có pháp luật. Cho dù pháp luật cũng do con người định ra, nó không hoàn thiện, nó rất có thể sẽ khiến phạm nhân trốn thoát, nhưng so với tất cả những lỗi suy nghĩ chủ quan kia, nó lại lạnh lẽo, lý trí, đáng tin nhiệm.

Bộ phim dẫn tới nhiều cuộc thảo luận và tranh cãi ở mọi mặt, dư luận khen chê không đồng nhất, nhưng lại làm vô số người đi vào rạp chiếu phim, thu được rất nhiều giải thưởng.

Đương nhiên, theo quỹ tích cũ, đạo diễn phim không nổi danh, kịch bản không được coi trọng, vì thế diễn viên đóng phim không có tiếng tăm lớn, diễn xuất bình thường, các giải thưởng thu được đa số thuộc phurong diện điện ảnh, đạo diễn, biên tập.

Lần này Vân Anh tự tìm tới cửa, đối với đoàn phim thì không khác gì trên trời rớt xuống miếng bánh, chào đón nồng nhiệt.

Trong khi Ninh Kiều và Giang Khác vào đoàn phim《 Hắc Bạch 》, phim giả tưởng 《 Vũ Trụ Khởi Hành 》 của Chu Châu cũng đến phần kết thúc. Bởi vì công tác chuẩn bị cho giai đoạn đầu khá dài, lúc hai người kia quay xong một bộ phim, bên hân mới bắt đầu quay. Mà trong quá trình này, chính Chu Châu đã chủ động từ chối lời mời từ đoàn phim khác, chuyển tâm cho phim này, cũng làm cho đạo diễn Doãn Thừa khen hân không ngớt.

Sau khi kết thúc lịch quay, Vân Anh cho hân một quãng thời gian nghỉ phép, khiến hân tự điều chỉnh, đồng thời bảo Vân Âu duy trì sự hiện diện của hân ở mức nhất định. Sau đó cô không thể không dành nhiều tình lực hơn cho đoàn phim khác.

Đoàn phim khác hiển nhiên náo nhiệt hơn nhiều, Giang Khác và Ninh Kiều ở một ngoài tươi cười khách sáo, khen ngợi nhau. Thế nhưng, bao gồm cả trước mặt Vân Anh, họ âm thầm tranh đấu hừng hực khí thế, rất giống hai con công đực không chỗ phát tiết tình lực, xòe đuôi khoe khoang lông chim trên người cho đối phương xem.

Nhưng kiểu đối địch như vậy lại rất có lợi, vì trong phim, hai người thủ vai ở phe đối lập nhau. Còn hai vai chính ở quỹ đạo cũ lại có mối quan hệ hoà thuận, không tốt cũng không xấu, cho nên trong lúc diễn chung liền thiếu hụt sức dân, loại sức dân này đương nhiên có thể bù đắp bằng kỹ thuật diễn, nhưng đối với bọn họ, điều đó không dễ. Mà bây giờ, cho dù ở những thời điểm thư giãn nhất, giữa Ninh Kiều và Giang Khác cũng thoang thoang mùi thuốc súng. Nếu Vân Anh có mặt, thuốc súng như bị nhen lửa, "bùm" nổ tung ra.

Vì thế không ít nhân viên trong đoàn đều nhìn Vân Anh với ánh mắt ám muội. Đương nhiên, đạo diễn tuyệt đối hoan nghênh Vân Anh xuất hiện, theo lời hân nói, lúc họ nhập vai chưa đủ sâu, sự hiện diện của cô như một liều thuốc kích thích, bất kể diễn cảnh nào, đều sẽ kích phát ý chí chiến đấu, biểu diễn hăng say, khiến cho diễn xuất của họ nâng cao một bậc.

Trong lúc này,《 Vũ Trụ Khởi Hành 》công chiếu, đây là bộ phim rất đáng xem, từ phần kỹ xảo, cốt nối biên tập, cho đến nhân vật. Tận thế bắt đầu, thuyền cứu nạn Noah được thành lập, những kẻ khát khao thăm dò vũ trụ bên khởi hành đi đến các vì sao, trên đường gặp đủ loại hiểm cảnh, nội bộ nhân loại xảy ra mâu thuẫn và chia rẽ, cuối cùng mọi người tìm ra một hành tinh gần giống với Trái Đất.

Với khúc đạo đầu nặng nề của ngày tận thế, bộ phim tốn không ít thời lượng mô tả khía cạnh nhân tính. Nhưng về tổng thể là một con đường tươi sáng, khi sự u ám vô tận qua đi, làm người ta cảm thấy vô vàn hi vọng.

"Xem thấy đoạn đầu quá đề nén, đoạn cuối sáng sủa, một bộ phim rất hay."

"Đề tui lấy hơi đã, hồi trước xem 《 Xung Đé 》đã rất thích Chu Châu, nhưng cậu ấy không ra tác phẩm nào khác, cho nên dần dần quên bém mắt, không ngờ lại thấy cậu ấy trong phim của Doãn đạo, còn là nam một nữa chứ, kinh hi!!!"

"Nghe nói đa số là diễn trên phòng nền xanh phải không? Hậu kỳ cắt nối biên tập lợi hại thật, phần cảnh chuyển đổi liên tục, thấy ai cũng nhập vai. Chỉ khi quay tới lượt Chu Châu mới lâu, mỗi một ánh mắt đều rất có thần, cậu ấy diễn lúc nào cũng ngoài dự liệu, lại hợp tình hợp lý."

"Cậu diễn viên này là kinh hi lớn nhất của bộ phim rồi!"

Ở giới showbiz, luôn có một vài người có vị thế khác với mọi người, họ sở hữu một phẩm chất đặc biệt, tuy mỗi vai họ đóng có thể tách ra thành từng cá thể độc lập, nhưng phẩm chất đặc biệt của chính họ giống như một dấu ấn, khắc vào trên người nhân vật không thể phai mờ. Bộ phim vừa ra mắt, Chu Châu liền được gọi là "Nam châm", nhằm chỉ sự hấp dẫn trong lối diễn của hân.

Đạo diễn Đoàn Thừa cũng nhắc tới trong một buổi phỏng vấn, Chu Châu có cách nhìn độc đáo đối với nhân vật, cho dù hân nói nguyên vẹn ý tưởng cho một người khác, đối phương chưa chắc đã diễn được như hân.

Nói cách khác, hân là một diễn viên không thể mô phỏng, không thể thay thế.

Nhân vật mà hân thủ vai, đã khắc lên của dấu ấn của hân, sẽ không khiến khán giả nảy lên ý nghĩ "đề XX đóng thử chắc cũng được".

Doanh thu phòng vé của 《 Vũ Trụ Khởi Hành 》 không bằng 《 Phi Thường Đạo 》 của Giang Khác, nhưng ở trước khi giải Kim Giác tuyên bố ra, 《 Vũ Trụ Khởi Hành 》 đã ôm trọn rất nhiều giải thưởng điện ảnh. Cùng năm, 《 Hắc Bạch 》 công chiếu, bất kịp hạn cuối gửi phim tham dự giải Kim Giác.

《 Hắc Bạch 》 vừa chiếu, như ném một khối đá khổng lồ vào mặt hồ tĩnh lặng, tạo nên tiếng vang lớn.

"@XX bình an, mau tới bắt người xấu @Giang Khác!"

"Hung thủ là anh đúng không! Nhìn kiểu nào cũng giống anh, a a a tui lại xem một bộ phim không có hồi kết, Xuyên Sơn Giáp đến cùng nói cái gì (*)!!"

(*) Câu trend bắt nguồn từ 1 chương trình, đại khái là: có 2 tội phạm sắp bị tử hình, 1 tên tội phạm nói với tên kia: "Xuyên Sơn Giáp nói", chưa kịp nói xong đã bị súng bắn chết, cho nên Xuyên Sơn Giáp nói gì là một dấu chấm hỏi.

"Tui cảm thấy đoạn kết thú vị đấy chứ. Đúng thật, chứng cứ không đủ, chỉ dựa vào suy luận chủ quan nói anh ta là hung thủ thì quá ầu. Chẳng lẽ còn mong ngóng cái xã hội mà thành phần "trí thức"(*) dè bẹp luật pháp này sẽ có công bằng tuyệt đối sao? Ngược lại, xã hội hỗn loạn thì có."

(*) Từ lỏng trên mạng có hàm ý mỉa mai, ám chỉ những người có văn hóa đánh bóng tên tuổi bằng cách chỉ trích những vấn đề mang tính thời sự, nhưng chỉ nói suông, hoặc những người tự nhận mình công bằng bác học, thích phán xét thiên hạ, thích dạy đời.

"Không đồng ý với cmt trên, khu vực màu xám đã tồn tại thì có lý do của nó, rất nhiều chuyện pháp luật không giải quyết được, vậy nên mới cần có người nói tới chính nghĩa! Xem phim xong có ai cảm thấy hung thủ không phải anh ấy chứ?! Rất nhiều manh mối đều chỉ về anh ấy, nhưng chỉ vì chứng cứ không đủ nên không bắt được. Ahhh, án lệ như vậy ở xã hội nhiều lắm, thả hổ về rừng, chỉ có thể chờ đến khi sự kiện tương tự diễn ra, tạo thêm một tấn bi kịch nữa mới bắt về quy án được."

"Chốt lại, còn quá nhiều người ngồi không ăn bám, năng lực làm việc của cảnh sát không đủ cao."

"Cmt trên đúng đấy, nhìn nhân vật do @Ninh Kiều đóng thôi cũng biết nghề này cực thế nào rồi, thường xuyên liều mạng đi phá án. Cảnh sát cũng là người, phải dồn họ đến mức đời nghề thì thế giới liền hòa bình?" "Tháo gỡ phần mềm diệt virus, sẽ không kiểm tra ra virus", logic ăn cướp chắc!?"

Không chỉ trên mạng bàn tán xôn xao, cả những tầng lớp đặc biệt như sinh viên học ngành tương quan, chuyên gia phê bình tác phẩm, còn có đại V, đều phân tích hung thủ rốt cuộc là ai, bác bỏ logic của nhau, giao chiến cách không.

Tên nhân vật do Giang Khác và Ninh Kiều đóng được nhắc đi nhắc lại, diễn xuất của họ cũng nhận được tán thưởng. Những phản cảnh họ chạm trán, fan đều sẽ kích động chụp lại cất ra, bày tỏ: "Bỗng dưng rất hưng phấn, ánh mắt chém giết quá dữ dội! Không cần nói lời thoại, tui cũng đã phấn kích lên rồi!", "Cám ơn, đôi CP này tui chịu!", "A a, cao thủ ở đâu, quy cầu CP văn!"

Rất nhiều tay vẽ, tay bút trên mạng đều cho ra tác phẩm đồng nhân, tà mị cuồng quyền nguy phạm nhân x ánh mặt trời nhiệt huyết tiểu cảnh sát, càn quét khí thế hùng hực.

Trong lúc hai bộ phim này đang cực hot, đầu tháng mười, giải Kim Giác công bố danh sách đề cử, 《 Vũ Trụ Khởi Hành 》 và 《 Hắc Bạch 》 đều được đề cử vào rất nhiều giải thưởng. Đồng thời, ba người Ninh Kiều, Giang Khác, Chu Châu bất ngờ xuất hiện trong loạt danh sách nam diễn viên xuất sắc nhất.

Giải Kim Giác năm nay cử hành tại nhà thi đấu, bên ngoài trải thảm đỏ, vô số ánh đèn flash nhấp nháy, chiếu vào các ngôi sao đi qua thảm đỏ. Ánh sáng chói lóa, nực rỡ long lanh, dẫn tới người hâm mộ ở ngoài lẫn ranh gào thét!

Nhằm thỏa mãn nguyện vọng của fan, ở thảm đỏ lần này, Ninh Kiều và Giang Khác bị Văn Anh sắp xếp đi chung với nhau. Quả nhiên, lúc hai người ăn mặc trang trọng, dắt tay bước ra, liền dẫn phát một làn sóng la hét, các fan nữ kích động khóc ngay tại chỗ. Giang Khác luôn xuất hiện với hình tượng phóng khoáng ngông nghênh, lần này mặc Âu phục phẳng phiu, vẫn không thể ngăn trở hormone nam tính mãnh liệt của hân, làm người ta tha hồ tưởng tượng đường cong cơ bắp giấu sau bộ Âu phục. Ninh Kiều không cam yếu thế, trong phim, chiếc răng nanh chính là nét đặc trưng của hân, mỗi khi hân nhe răng cười, cũng là lúc phát hiện manh mối, là thời khắc nhẹ nhõm nhất phim, trong nháy mắt có thể khiến người xem bất giác mỉm cười. Phía ngoài thảm đỏ, vô số fan hô lớn tên hân, thấy hân chú ý, liền kích động vô cùng.

Ngay lúc này, phía sau bọn họ truyền đến một làn sóng âm thanh khác, cả hai quay đầu lại, thì ra là Chu Châu và người đại diện Văn Anh vào sân.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy ý nghĩ tương tự trong mắt đối phương.

- - Tiền bối cái con khi!

Dựa theo cách nói của Văn Anh, hai người họ đều là tiền bối của Chu Châu, đã "lão làng" trong việc đi thảm đỏ rồi. Còn Chu Châu lần đầu đi, phim《 Vũ Trụ Khởi Hành 》do hân đóng lại không có nữ một, cho nên cô sẽ đi cùng hân, có thể chỉ điểm hân phần nào. Giang Khác còn đỡ, Ninh Kiều bằng tuổi Chu Châu, vì chuyện này suốt nửa lật bàn, nhưng vẫn khó chống lại hiện thực tàn khốc. Nếu bàn về kinh nghiệm hành nghề, kỳ thực tuổi nghề của hân còn lâu hơn cả Giang Khác, muốn âm ỉ cũng bất lực.

Chu Châu gật đầu cười với hai tiền bối, tỏ vẻ tôn kính, khiến họ suýt quay sang đánh người.

Chu Châu đi cùng Văn Anh, lời khen ngợi hiển nhiên không bằng nhóm họ. Nhưng MC thảm đỏ là fan của Chu Châu, nể phục kỹ thuật diễn của hân, vì thế vô hình trung đưa ra nhiều vấn đề, khiến hân nhận được không ít ống kính.

MC được mời dẫn là MC gameshow nổi danh trong nước. Trong chương trình gameshow, hân dẫn rất đi dóm, chủ trì lễ trao giải Kim Giác long trọng thế này lại mang một loại phong thái khác. Hân vừa mở miệng đã lời hay không ngót, bầu không khí cạnh tranh căng thẳng cũng dần trở nên hoà thuận náo nhiệt.

Phần đầu thường tuyên bố những giải thưởng nhỏ thuộc lĩnh vực kỹ thuật như thiết kế sản xuất xuất sắc nhất, thiết kế mỹ thuật xuất sắc nhất, quay phim xuất sắc nhất. Chờ đến khi tuyên bố giải nam diễn viên xuất sắc nhất, ống kính bèn phân thành năm phía cho diễn viên được đề cử.

MC nói: "Danh sách đề cử dành cho giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất gồm có, Ngũ Nhân của 《 Tuổi Thơ Khó Quên Của Tôi 》, Chu Châu của 《 Vũ Trụ Khởi Hành 》, Tư Mã Thụy của 《 Mộ Vân Xuân Thu 》, Giang Khắc của 《 Hắc Bạch 》, Ninh Kiều của 《 Hắc Bạch 》... Không nói nhiều nữa, chúng tôi xin mời anh hậu Vệ Âm, người từng giành được ba lần giải Kim Giác đến công bố nam diễn viên xuất sắc nhất!"

Vệ Âm gật đầu với MC, mở phong thư trong tay. Nội dung trong thư tựa hồ khiến tim cô ấy chột đập loạn nhịp, nhưng rất nhanh, trên mặt Vệ Âm hiện lên ý cười, thái độ thong dong, lộ rõ phong thái anh hậu, "Nam diễn viên xuất sắc nhất lấy được giải thưởng Kim Giác lần thứ 57 chính là..."

Tất cả mọi người hồi hộp nín thở. Năm người mỉm cười chờ đợi, phô bày dáng vẻ tốt nhất của mình trước máy quay.

"-- Giang Khắc của《 Hắc Bạch 》, xin chúc mừng."

Hiện trường vang lên một tràng vỗ tay. Trước ống kính, Giang Khắc tung ra một nụ cười mê người, đứng dậy ôm từng người gần đó.

Ninh Kiều ngồi kế hắn, sự mất mát trong mắt không cách nào che giấu, nhưng trên mặt vẫn tươi cười. Lúc ôm Giang Khắc, hắn bị đối phương dùng sức vỗ vai, xem như là an ủi của những người đàn ông với nhau. Hắn ngẩn ra, bỗng dưng có chút cảm động, chúc phúc cũng chân thành hơn.

Nhưng đúng vào lúc này, chỉ nghe Vệ Âm nói tiếp: "-- Ninh Kiều của 《 Hắc Bạch 》, xin chúc mừng!"

Hiện trường phút chốc yên tĩnh, lập tức tiếng vỗ tay như sấm.

Tất cả mọi người nhìn về phía Ninh Kiều, chỉ thấy hắn ngậm ngẩn, sau đó dưới ánh nhìn của mọi người, ngón tay chỉ vào chính mình, "Tôi?"

Giang Khắc còn đang ôm lấy vai hắn chưa kịp buông, thấy thế lập tức cho hắn một cái ôm thật mạnh, nụ cười chân thành, nói một tiếng: "Chúc mừng."

Ông kính trung thực quay chụp lại, trước màn ảnh, fan rít gào liên tục!

Ninh Kiều rốt cục phản ứng lại, không kịp bận tâm Giang Khắc ý vào chiều cao mà chiếm ưu thế hơn mình, phản chấn nói: "Cùng vui cùng vui!"

Hiện trường cười vang, mọi người đều bị phản ứng liên tiếp của hắn chọc cười.

Trong khi bọn họ chuẩn bị lên sân khấu lãnh thưởng, trước màn ảnh, các fan của Chu Châu đều buồn bã. Trước lễ trao giải, vì là quan hệ cạnh tranh, fan của ba nhà Giang Khắc, Ninh Kiều, Chu Châu ra sức chửi nhau đến tối mịt mịt. Tuổi nghề của Chu Châu ngắn nhất, yếu thế nhất, không có quá nhiều thành tựu, cho nên bị hai nhà kia chèn ép vô cùng. Bọn họ chỉ chờ hắn có thể giành được giải nam diễn viên xuất sắc nhất, rửa sạch nhục nhã!

Bọn họ muốn chứng minh, tác phẩm của Chu Châu không nhiều, nhưng khả năng diễn xuất của hắn là không thể chối bỏ!

Hiện tại kết quả đã có, những fan nhảy cảm đã bắt đầu đăng dòng cảm tưởng, khóc thầm.

Nhưng lúc bọn họ đang chuyên tâm gõ chữ trên di động, liền nghe thấy video phát sóng trực tiếp trong máy tính bỗng truyền ra lời bỏ sung tràn ngập ý cười của Vệ Âm.

"Lấy được giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất của Kim Giác còn có Chu Châu của 《 Vũ Trụ Khởi Hành 》 --"

Fan đỡ đầu, đồng thời, mọi người tại hiện trường cũng khiếp sợ, tầm mắt đồng loạt chuyển sang Vệ Âm.

Vệ Âm cười nói, "Thứ lỗi cho tôi vì đã ngắt quãng những lúc gay cấn. Giây phút nhìn thấy danh sách, tôi cũng khiếp sợ như vậy, không ngờ năm nay có thể chứng kiến ba vị anh đế ra đời, tôi rất vinh hạnh."

Lời của Vệ Âm dường như giải huyết đạo cho mọi người, đi kèm với tiếng vỗ tay đến từ Giang Khắc, mọi người cũng lần lượt bùng tình, gia nhập vào làn sóng.

Thời khắc này, tất cả các cổng thông tin trên mạng đều bị tắt nghẽn trước tin tức đó. Trên Weibo, đằng sau chủ đề # giải Kim Giác ba lòng đỏ # xuất hiện chữ "Nổ tung", trong lịch sử không phải là không có tình huống "hai lòng đỏ" hy hữu, từng có hai bộ phim khó chọn một đã xuất hiện tình huống tương tự, nhưng với "ba lòng đỏ" -- tuy cũng đến từ hai bộ phim, nhưng trong đó có một bộ xuất ra hai ảnh đẹp!

"Sắp nghẹt thở rồi!"

"Unbelievable! Khó mà tin nổi!"

"Tui muốn khóc quá!"

Những dòng cảm nghĩ ngắn gọn càn quét khắp nơi. "Thiên ngôn vạn ngữ" chỉ trong bốn chữ, mọi người chợt nhận ra sự thâm thúy của câu thành ngữ này.

Ba người lãnh thưởng đứng ở trên đài, tiếng vỗ tay nhỏ dần, hội trường khôi phục thành yên tĩnh, tất cả mọi người đang chờ đợi các vị anh đế mới lên chức phát biểu.

Cả ba im lặng trong chốc lát, tuy trong lòng xao động, nhưng không ai lên tiếng trước. Hai chiếc micro đứng ở trước mặt, Giang Khắc làm tư thế "mời" Ninh Kiều đang đứng giữa, Ninh Kiều thì nhìn Chu Châu. Chu Châu thẳng thắn nhất, lúc hắn điều chỉnh micro, mọi người còn tưởng hắn sẽ mở miệng trước, không ngờ hắn điều chỉnh xong liền chuyển micro sang Ninh Kiều, dụng ý rõ ràng.

Ba người không nói gì mà cứ chỉ lại ăn ý, khiến mọi người cười vang.

Cuối cùng vẫn là Giang Khắc mở miệng, dù sao hắn lớn tuổi nhất, không thể không làm người dẫn đầu.

"Có rất nhiều người muốn cảm tạ, cha mẹ tôi, ekip của tôi, còn có đạo diễn phim 《 Hắc Bạch 》, và tất cả nhân viên trong đoàn phim. Tôi có được thành tựu như ngày hôm nay, đều là nhờ mỗi người họ. Có thể nhận được giải thưởng này, là sự khẳng định đối với tôi, tôi rất vui vẻ." Hắn hơi dừng, khoe mắt hơi cong cong. "Nói thật, tôi chưa bao giờ nghĩ nó không đến, nhưng tôi cho phép nó đến trễ."

Mọi người đáp lại bằng một tràng cười thân thiện.

"Tôi nghĩ, tôi cần cảm tạ nhất chính là người đại diện của tôi, hôm nay cô ấy cũng có mặt tại hiện trường..."

Ông kính chuyển sang Văn Anh, ghi lại hình ảnh cô đang ngồi ngay ngắn trên ghế, mỉm cười bình thản.

Hắn cảm thán, "Tôi từng dự có nên hợp tác với cô ấy hay không. lúc đó, tôi đang ở đỉnh cao sự nghiệp, mà cô ấy lại nói với tôi "Anh đang dậm chân tại chỗ". Chỉ vì câu nói này, tôi đã chọn cô ấy, đương nhiên, cô ấy cũng chọn tôi. Sự thật chứng minh, lựa chọn của bọn tôi không sai."

Fan của Giang Khác ở trước màn hình khóc không thành tiếng, vị vua không ngai của bọn họ đã chờ đợi một giải thưởng thế này lâu lắm rồi. Hắn không phải không có tác phẩm được đề cử, nhưng lần nào cũng bị vụt mất. Lúc này, các fan đã quên ngày xưa mình từng đã kích Văn Anh, chỉ có tự đáy lòng cảm tạ sự xuất hiện của cô.

Nhưng bọn họ chưa khóc được bao lâu, rất nhanh, đến lượt Ninh Kiều phát biểu cảm tưởng, "... Tôi muốn cảm tạ người đại diện của tôi."

Ông kính một lần nữa chuyển qua Văn Anh, cô tao nhả phát tay ra hiệu với ông kính.

"Những việc trải qua thời thơ ấu giúp tôi rất nhiều, nhưng chính thời vàng son đó lại ràng buộc tôi. Tôi từng căm ghét thân phận ngôi sao nhí, không hi vọng mọi người nói: Hồi nhỏ cậu diễn xuất sắc đến cỡ nào. Điều đó như thể đang nói: Bây giờ cậu thật quá làm người ta thất vọng. Ngay lúc đó cô ấy xuất hiện kéo tôi ra khỏi vũng lầy, cô ấy tán đồng quá khứ của tôi, đồng thời, kỳ vọng tương lai của tôi." Hắn lặng lẽ liếc Giang Khác một cái, sau đó nhìn thẳng vào máy quay, cười thật tươi lộ chiếc răng nanh, "Tôi hi vọng biểu hiện của tôi được như cô ấy mong đợi. Tôi nghĩ lấy được giải thưởng cao như vậy ở tuổi này rất không dễ."

Giang Khác chỉ cảm thấy đầu gối trùng một mũi tên. Kế tiếp, người cũng có độ tuổi xấp xỉ, Chu Châu đứng trước micro. Khác với danh sách cảm tạ dài dòng của bọn Giang Khác, hắn nói câu đầu tiên chính là: "Tôi rất cảm tạ người đại diện của tôi..."

Ông kính chuyển qua, Văn Anh hơi hạ cằm, vô cùng tự tại nhìn ông kính khẽ mỉm cười, dường như đã thành một thói quen.

Mình tính dưới sân khấu: "..."

Người hâm mộ ngồi trước màn ảnh: "..."

Còn có chưa xong sao?!!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (1)

Edit: Thiên Tình, Yến Tử

Beta: Thiên Tình

Mãi đến khi Chu Châu nhắc đến, tập thể ngồi dưới đài mới bùng tỉnh. Ba vị ảnh đế mới toanh này, lại có cùng một người đại diện!

Giới giải trí chưa gặp chuyện như thế bao giờ. Ở quốc tế, tiền lệ ba người đoạt giải cũng không hiếm thấy, nhưng ở trong nước lại cực ít, cứ như giải thưởng nhiều sẽ không đáng giá vậy. Nhưng trên thực tế như Giang Khác đã nói, giải thưởng là sự khẳng định đối với họ, nếu lối diễn và cách diễn giải nhân vật của ba người sản sinh như nhau, nếu vẫn cố muốn phân cao thấp, lại có vẻ hẹp hòi.

Chẳng qua -- mặc dù mọi người có thể chấp nhận xuất hiện ba ảnh đế, nhưng chuyện họ dưới trường cùng một người đại diện, vẫn làm tất cả kinh ngạc!

Không ít người đang có mặt quả thực không kịp tiêu hóa. Lăn lộn trong showbiz, ai mà không đầu rơi máu chảy mới đạt được thành tựu? Cho dù may mắn có chỗ dựa... cũng không phải chơi như vậy nha! Cái này là hack game rồi!

Phản ứng đầu tiên của bọn họ nghĩ ngay tới thế lực ngầm. Nhưng ngẫm lại, 《Vũ Trụ Khởi Hành》không cần phải nói, tác phẩm của bậc thầy Doãn Thừa, giữ nguyên tiêu chuẩn trước giờ của hắn, năng lực của Chu Châu cũng đáng để ca ngợi. Hắn đoạt giải, tuy rằng thiếu kinh nghiệm, nhưng bằng bản lĩnh chân chính. Còn Giang Khác và Ninh Kiều, 《Hắc Bạch》dẫn phát loạt phản ứng trong xã hội không ai không biết. Có thể nói hai người đã suy diễn gần như trọn vẹn thông điệp mà tác phẩm muốn truyền tải, mỗi người họ tượng trưng cho một quan niệm, bản thân tác phẩm đã tự tạo tranh luận, vì vậy trắng và đen, thiếu ai cũng không được.

Vừa nghĩ như thế, giả dụ chính bọn họ là nhà phê bình, cũng sẽ cảm thấy rất khó giải quyết, đầu đầu vô cùng, nghĩ tới nghĩ lui, biến thành cục diện như hiện tại cũng xem như là điều tất yếu...

Thật đúng là: WTF!

Ba ảnh đế chung một nhà. Những người đang ngồi đây đều là người trong giới, ít nhiều vẫn có sức quan sát. Mắt thấy khuôn mặt của Văn Anh liên tục xuất hiện trên màn ảnh lớn, bọn họ khó mà tin nổi lại không thể không thừa nhận, người thắng lớn nhất đêm nay, chính là người đại diện nấp ở hậu trường này!

Dương Sâm cũng ngồi ở dưới, nhìn thấy Văn Anh tinh thần phấn chấn, niềm vui sướng phát từ nội tâm, hắn không khỏi sững sờ.

Năm đó lúc hắn đoạt giải, có từng cảm tạ cô như họ không? Hắn là có, hắn đoạt giải là do có năm lần bảy lượt đần độn suy tính, hễ có người có thể trợ giúp hắn, cô chưa từng bỏ sót. Nhưng hắn cũng chỉ nói một câu "Cảm tạ", không còn gì khác.

Cô vì hắn trả giá tám năm, tám năm tâm huyết mà cô bỏ ra quá mức nặng nề, hắn lại bằng quơ sơ lược.

Nếu như bên dưới sân khấu, hắn đối tốt với cô, báo đáp một hai, thì đứng trên kia có nói hay không cũng chẳng sao. Nhưng hắn có từng tốt với cô?

Hắn chưa bao giờ cảm thấy hối hận như giờ phút này, hắn quả thật là ý vào cô thích mình mà muốn gì làm đấy. Nếu cô không thích hắn, cho dù đời tư của cô thế nào, hắn cũng sẽ kính cô như quý nhân của mình. Nhưng hắn lại vì cô thích mình, mà xem mọi thứ như chuyện hiển nhiên.

Cho dù về sau hai người xung đột không ngừng, hắn vẫn cho rằng là do thái độ của cô quá cứng rắn, cô khó chịu khi hắn đã đứng trên đỉnh cao.

Sự thật chứng minh, bất quá là hắn tự cho là đúng mà thôi. Hắn nhớ cô từng nói: Ở giới giải trí, trèo lên trên giống như đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi. Hắn lấy được giải thưởng rồi, bước chân bắt giặc chậm lại, sa vào sự an nhàn, nên mới thiếu kiên nhẫn với sự cứng rắn và thúc giục của cô. Bị người khác bắt kịp, bất quá là chuyện sớm muộn.

Năm nay tác phẩm hần tham gia được đề cử ở vài hạng mục không quá quan trọng, bản thân hần lại không lọt vào hàng ngũ đề cử nam diễn viên xuất sắc nhất. Năm trước hần đoạt giải, kịch bản lẫn lời mời đưa tới ùn ùn không dứt, giờ đang dần giảm bớt. Bởi vì những người từng đứng đằng sau, đã chạy tới vị trí của hần, thậm chí lấy một tư thái mạnh mẽ hơn vượt qua chính mình.

Hần ngừng đầu nhìn ba người kia, sùng sờ trong chốc lát.

Hần nghe thấy Chu Châu nói: "Tôi rất cảm tạ người đại diện của tôi.. Ngày trước tôi rất béo, thích ăn uống lại không muốn rèn luyện. Lúc cô ấy tìm tới tôi, tôi tưởng cô ấy đang nói đùa, trên đời này ngoại trừ cô ấy, còn có ai sẽ nói với một gã béo rằng "Thiên phú của cậu đủ để cậu thắng được ngôi vị ảnh đế" không?" Hần cười khẽ, tựa hồ đang hồi ức cảnh tượng năm đó, ngay cả bản thân cũng cảm thấy khó tin.

Ông kính lập tức chuyển hình ảnh, Văn Anh cho hần một nụ cười tán thưởng khích lệ.

Màn ảnh lớn phát ra hình ảnh của hai người, khán giả như đang chứng kiến khoảng thời gian bọn họ dắt nhau bước tới.

"Khi đó tôi cũng không tin lời cô ấy, nhưng vẫn cứ bị xúc động. Tôi nghĩ, nếu đã có người vươn tay ra rồi, tại sao tôi không bắt lấy? Có lẽ đây là cơ hội duy nhất trong đời..." Mặt hần bỗng dịu dàng đến cực điểm, "Cho dù chỉ vì người duy nhất có thể thấy được tôi, tôi cũng bằng lòng thử một lần."

Cô là người duy nhất có thể thấy được hần, có thể nhìn thấy linh hồn dưới lớp vỏ ngoài của hần, tìm ra hần từ trong biển người, chưa từng bởi vì bề ngoài mà xem nhẹ hần.

Lời của hần khiến người ta xúc động, nếu như nói Văn Anh chiếu mộ Ninh Kiều và Giang Khắc về dưới cò, là vì bản tính không dối, thích quy tắc ngầm những nam diễn viên anh tuấn. Như vậy tuyển chọn Chu Châu, hiển nhiên đã thể hiện rõ phẩm chất nghề nghiệp của cô.

"Hiện tại tôi đứng ở đây, tôi chỉ muốn nói cho cô ấy biết -- Cúp của tôi, thuộc về em"

Khoảnh khắc Chu Châu nói ra câu này, Văn Anh dường như có chút xúc động, hai người trên đài cũng nhìn sang, thầm nghĩ rằng, cậu ta có ý gì đây?

Đối với chuyện này, Chu Châu chỉ dùng mỉm cười đáp lại.

Ba người phát biểu xong, dưới đài tiếng vỗ tay vang lên hết đợt này đến đợt khác, hồi lâu vẫn chưa lắng xuống.

Đây là vinh dự của họ, đồng thời, cũng là vinh dự của cô.

Lễ trao giải Kim Giác bế mạc, mọi thứ lộn lây và long trọng đều đã hạ màn. Nhưng ngọn sóng lớn mà nó tạo nên đã lan tỏa ra khỏi nhà thi đấu.

Người trong giới khen ngợi thì khỏi phải nói, sau ngày đó, vị trí người đại diện vàng của Văn Anh nghiêm nhiên ngồi vững. Không chỉ vì giải thưởng, mà thông qua giải Kim Giác lần này, mọi người đột nhiên phát hiện, tố chất tìm kiếm bồi dưỡng diễn viên, mối quan hệ, ảnh hưởng chuẩn của cô đều thuộc top đầu.

Công ty Ngôi Sao gián tiếp bức cô rời đi hiển nhiên hối hận không thôi, Hoàn Đế nhớ tới lúc ban đầu đối đãi cô lạnh nhạt cũng âm thầm run sợ, vừa nghe Văn Âu nói cô có ý định mở một phòng làm việc độc lập, đài ngũ của cô lập tức nâng cao mấy bậc.

Vì cô, trên mạng trình diễn "phim nhiều tập " xuyên suốt nửa tháng, mỗi ngày đều có chủ đề liên quan tới cô treo trên đầu, có thể nói là lưu lượng chi vương.

"Tôi muốn cảm tạ người đại diện của tôi" trở thành câu hot trend nhất bấy giờ. Kết hợp với sự tích truyền kỳ và cái cảm giác kỳ lạ của ba lần cảm ơn đó, mỗi khi nó được dùng tới, sẽ khiến người ta ngẫm hiểu mà nở nụ cười. Có người làm rớt điện thoại vào trong bồn cầu cũng phải khóc lóc đăng Weibo: Tui muốn cảm tạ mẹ tui, nếu không phải bà ấy rống cổ lên gào thét, tui sẽ không trượt tay bấm nút xả nước...

Quần chúng cắn hạt dưa viết bình luận cười to không ngừng, có thể thấy được câu nói này có phạm vi áp dụng rộng thế nào.

Khi một người đi tới độ cao mà người bình thường khó có thể sánh nổi, hoặc là đạt được thành tựu mà tiền nhân chưa bao giờ có, rất nhiều chuyện sẽ biến thành cái đặc trưng độc nhất của người đó.

Nguyên bản chuyện vướng mắc giữa Văn Anh, Dương Sâm, Giang Khắc mang đến tin tức trái chiều, cũng theo đó mà tan thành mây khói. Không phải chuyện này không bị nhắc đến, mà mọi người xem đây là một phần trong những sự tích "lực rở" của cô.

Còn Weibo trước kia bị khịt mũi con thường của Văn Anh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, lượt chia sẻ đã hơn mấy trăm ngàn, náo nhiệt lạ thường.

Ấn ba lần ha ha ha ha ha, một ngày ba bữa bao no nhé! // Sao đây, cô ấy lảng xê ra ba người! Chủ thớt phát sóng trực tiếp ấn ba lần sao?! // Tui muốn xem phát sóng trực tiếp!! // Ha ha ha ha ha mặt chủ thớt bị đánh đau quá, bốp bốp bốp! // Rốt cuộc lục ra được cmt này ha ha ha ha ha // Tốt lắm, cô lảng xê ra được người thứ hai, tui phát sóng trực tiếp ấn sh*t. // Văn Anh: Ảnh đế, tôi có thể lảng xê không chỉ một.

Đồng thời, câu này còn bị xem là vận may thần kỳ, có thể so với cá chép (*).

(*) Giới trẻ bên Trung thường chia sẻ hình cá chép cầu may.

Anh nữ thần phù hộ tui tỏ tình thành công! // Chia sẻ cầu tài! // Chia sẻ cầu tìm việc thành công! // Chia sẻ cầu thi qua môn! // Chia sẻ bảo bình an. // Đầu gối cho cô, không cần trả // Nói thật, tui phục sát đất. // Văn Anh: Ảnh đế, tôi có thể lảng xê không chỉ một.

Thậm chí còn có ngôi sao nam không nổi danh thành khẩn chia sẻ, hỏi: Bốn người đủ chưa, có thấy tôi thế nào, thêm một nữa nhé?

Phản bình luận bên dưới Weibo của hần lập tức bị chiếm đóng. Tin đồn của Anh nữ vương tái xuất giang hồ, như hạt dẻ lạc vào miệng heo, quan thái giám vì quân vương lựa chọn mỹ nhân vậy, từ đầu đến chân kẻ cả lịch sử hoạt động showbiz của người ta đều rà soát một lần. Nếu bọn họ thấy kỷ lịch tạm ổn, sau đó tag @Văn Anh, tỏ vẻ nữ vương có thể thưởng cho hần một ánh mắt.

Vì thế, ba người Ninh Kiều, Giang Khắc, Chu Châu không thể không tạm vứt bỏ thành kiến, liên thủ đối ngoại. Kiều chia sẻ thể này thường chỉ là đùa cợt chiếm đa số, mượn Văn Anh mà tranh thủ lộ mặt thôi, âm thầm tiếp xúc mới làm người ta kinh hồn bạt vía.

Lúc trước Văn Anh và họ đi tham dự sự kiện, trong lúc không chú ý liền có tiểu thị tươi nhào lên tự tiện cù, nói chuyện trắng trợn. Cứ như chỉ cần Văn Anh gật đầu một cái, mấy người này lập tức có thể làm ấm giường cho cô vậy.

Cũng may Văn Anh thấy họ như gặp đại địch như thế, bèn cười nói: "Dẫn ba người bọn anh, tôi còn sợ không đủ thời gian nữa, cần gì tìm thêm phiền phức?"

Cả ba mới hơi chút yên tâm.

Về thái độ của họ đối với Văn Anh, trên mạng cũng bàn luận xôn xao, nhất là Chu Châu. Câu tuyên ngôn cuối cùng "Cúp của tôi, thuộc về em!" lúc hắn lấy được giải thưởng, bị đông đảo khán giả chú ý. Vốn là một lời cảm kích, nhưng hắn từ trước đến giờ đối đãi người khác lãnh đạm, lúc đó lại mặt mày lưu luyến, làm người ta tim đập thình thịch.

Nhưng mà bất luận fan suy đoán thế nào đi nữa, chuyện này trước sau vẫn chỉ là đồn đại, chưa được chứng thực.

Ba người không phải không muốn thổ lộ nỗi lòng, nhưng họ loáng thoáng cảm nhận được tâm tư của cô. Cô đang ở đỉnh cao sự nghiệp, bất kể quen ai trong số họ, sự nghiệp chông lên tình yêu, sẽ mang đến hậu quả khôn lường. Cho nên bao gồm cả Ninh Kiều luôn thích câu kinh, ba người đạt thành chung nhận thức, tạm thời sẽ không mang cho cô phiền não ở phương diện này.

Mà Liễu Y, người từng nhiều lần chống đối Văn Anh, sự nghiệp không thuận, thường bị cấp trên tìm lý do điểm danh phê bình. Kê địch nở mày nở mặt, bản thân Liễu Y lại bị Dương Sâm đá ra khỏi cuộc chơi, còn chưa dẫn dắt được một người mới nào ra hồn. Cô ta e sợ từ đây về sau sẽ không áp chế được đối phương, không khỏi nản lòng, từ chức không người đại diện nữa.

Bất đồng với Liễu Y, tổng thể nhân số của ngành nghề làm người đại diện đột nhiên tăng vọt, lúc cô nâng từ chức, vô số người đi xin việc làm, trong đó đa số là nữ. Trong số họ, không ít người có thủ đoạn cao siêu, ánh mắt độc đáo, chỉ có điều, bất luận nam nữ, không ai có thể đạt đến thành tựu của Văn Anh.

*

Thấy không gian quen thuộc, Văn Anh nhẹ nhàng thở ra. Khi cô liên tục nâng đỡ ba vị anh đế, trở thành "vua hậu đài", danh vọng đã đạt đỉnh điểm, tương ứng, tín ngưỡng lực cũng thu thập xong.

Cô thực sự không định yêu đương ở thế giới kia, vất vả lắm mới có mẫu nhân vật người đại diện để cô nghiền ngẫm, có thể hiểu rõ giới giải trí qua một góc độ khác, không khỏi khiến cô đặt ít tình lực ở chuyện tình yêu, càng thêm đề tâm vào sự nghiệp. Huống chi, nếu cô thật sự chọn một người trong đó để yêu đương, chỉ sợ cán cân nghiêng lệch, muốn hoàn thành nhiệm vụ sẽ không dễ dàng như vậy. Còn chuyện sau khi cô đi, số hiệu phục chế tính cách và tư duy của cô cuối cùng sẽ chọn ai, hay sẽ độc thân một mình, thì cô không rõ.

Cô trở lại không gian trong nháy mắt, một bóng người cũng theo đó xuất hiện.

Bộ vượt gấu của hắn vẫn chưa thể tiến hóa hoàn toàn, giống như đang mang một đôi dép gấu trúc có lông nhung. Hắn nhìn chằm chằm Văn Anh, đáy mắt như có ánh lửa nhảy lên, nói gần đúng đúng.

Trên đỉnh đầu Văn Anh hiện lên một dấu chấm hỏi.

Z942121 hiện thân, đọc sơ qua thế giới kia xong, ngữ khí lãnh đạm lộ ra một tia ngạc nhiên hiếm thấy: "Cô không thức tỉnh cậu ta? Vì không phát hiện thân phận của cậu ta sao?"

"À, cái này..." Cô ngẫm nghĩ rồi nói, "Đại khái là phát hiện, cậu ta ngủ trong cơ thể Chu Châu đúng không?" Trong lúc làm nhiệm vụ, cô quả thật có cảm ứng. Dựa theo cách nói của Z942121, nếu làm hắn tỉnh lại, nhiệm vụ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

--continue--

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (2)

Edit: Yến Từ

Beta: Thiên Tình

Thái tử vừa đi, không khí nhanh chóng lắng xuống. Trừ hắn ra, dù là Lục hoàng tử, người thắng lớn nhất ở đời trước, hay Nhị hoàng tử, người đối chọi gay gắt với Thái tử từ lúc bắt đầu, đều không đến lần tụ hội này. Ngồi ở đây đều là các hoàng tử không nằm trong phạm vi quen biết của Văn Anh, cô cũng lướt nhận diện từng người, bèn cáo biệt trở về nơi ở trước.

Trên đường đi, tỷ nữ Bích Nguyệt nhện không được tiến lên nói thầm vào tai Văn Anh: "Tiểu thư, lúc ngài ngã vào trong lòng Thái tử, Nguyễn tú nữ ở ngay bên cạnh, nó tỷ cứ cảm thấy là nàng ta giờ trò."

"Nói bậy gì đó, Linh Nhi thân với ta nhất, sao nàng ta sẽ làm vậy? Hơn nữa --" Văn Anh liếc mắt nhìn qua, mang theo vài phần kiêu căng, "Bằng thân phận của nàng mà cũng dám? Không sợ ta nói cho phụ thân cách chức cha nàng sao?"

Lời vừa nói ra, Văn Anh cũng đã cười thầm. Dựa theo tính cách của nguyên chủ, đây chính là lời mà nàng ấy sẽ nói. Khó khăn lắm cô mới có được một thân phận không phải kiêu ngạo gì, cũng muốn thoải mái chơi đùa một phen. Đương nhiên, tuy nói như thế nhưng cô cũng biết người đứng sau lưng gây chuyện chính là Nguyễn Linh Nhi.

Phía sau mỗi vị công chúa hồng hạc tất nhiên sẽ có một đám tùy tùng đáng thương, Nguyễn Linh Nhi này chính là tùy tùng của nguyên chủ. Chức quan của phụ thân nàng ta ở chốn đô thành cũng chỉ là hạng tếp riu, bối cảnh thấp, khó mà có tiền đồ. Nàng ta đánh cả ngày theo sau tăng bốc nịnh nọt nguyên chủ, cũng làm cho người khác nhìn nhiều hơn đôi chút. Lần tụ hội này vốn dĩ không có nàng ta, tất cả chỉ vì nguyên chủ nổi hứng lên mới mang nàng ta tới. Ai ngờ Nguyễn Linh Nhi vì suốt ngày bị nguyên chủ hờ to gọi nhỏ, trong lòng khó chịu, nên khi bị mua chuộc, liền cam tâm tình nguyện làm cây đao trong tay người khác.

Đời trước nguyên chủ được Thái Tử coi trọng, nàng ta liền nghiêng về phe nguyên chủ, nói với nguyên chủ Đồng cung hiểm ác như thế nào. Nguyên chủ lỡ tai mềm nghe lời nàng ta, tìm cách thúc đẩy Thái tử nạp nàng ta làm Lương đệ. Đồng cung thực sự hiểm ác, có một phần là đến từ chính nàng ta.

Bích Nguyệt nghe xong, chợt mở to hai mắt: "Chẳng lẽ ngài cố ý ngã vào lòng..."

Chủ tử của mình hẳn sẽ không chủ động như vậy đúng không? Bích Nguyệt không quá xác định.

"Ta có ý thì sao, không cố ý thì sao?" Văn Anh nhẹ giọng nói, "Chưa từng thấy người nào không có phong độ như vậy, ý mình ở trên chiến trường giết được vài người mà không biết xấu hổ so đo với một nữ tử yếu đuối."

Bích Nguyệt vội dè thấp giọng, "Tiểu thư ngài vẫn nên chú ý chút, dù sao chúng ta cũng đang ở trong cung, nếu bị nghe thấy, sợ là muốn trị tội..."

"Ui -- Ngươi đỡ cẩn thận tý chút, tay ta đau!"

Bích Nguyệt lập tức chậm lại bước chân, tay kéo chủ tử cũng nói lỏng. Cuối cùng, Bích Nguyệt vẫn nghe thấy chủ tử không nặng không nhẹ mà lầu bầu, "Gã Thái tử này thật quá đáng ghét..."

Chờ bóng dáng các nàng khuất hẳn trong hoa viên, Vũ Văn Hoàng mới từ sau lùm cây đi ra. Hắn tập võ, thánh lực tốt hơn người bình thường rất nhiều, lời Văn Anh nói rành mạch truyền tới tai hắn.

Xem ra lúc trước chính là nàng ở sau lưng mắng hắn, hắn cứ nghĩ rằng tiếng nói từ xa truyền đến kia có lẽ chỉ là một ảo giác.

Ở đời trước, hắn không phát hiện, thì ra nàng ở sau lưng đối với người khác là đáng vẻ này. Đến cả hắn mà nàng cũng xử sự tùy ý như thế, dù thấy gan to bằng trời, dám làm chuyện kia cũng không kỳ lạ.

Đây có lẽ là khi thích một người thì nhìn người đó cái gì cũng tốt, khi ghét một người, người đó làm cái gì cũng là sai.

Tú nữ ở tại Trữ Tú cung, Văn Anh bồi cảnh tốt, vung tiền không nương tay, không kể việc được một mình ở một gian, cung nữ hầu hạ cũng ân cần hơn. Cô bảo Bích Nguyệt gọi người đi thỉnh ngự y, thừa dịp không có ai liền kêu gọi Z942121.

"Thế nào?" Cô vừa đóng cửa liền xoay người dựa lưng, nhìn bóng mờ trước mắt.

"Kiểm tra cho thấy việc sử dụng không có trở ngại, có điều hắn vẫn chưa nhìn thẳng vào năng lực này." Z942121 bình tĩnh trả lời, vẫn không khỏi toát ra một tia kỳ dị. Không hiểu vì sao, cô không cần vật phẩm khen thưởng thì thôi, nhưng mỗi khi muốn dùng, cách sử dụng lần hiệu quả luôn nằm ngoài dự đoán của hắn. Ví dụ như bây giờ, thuật đọc tâm này là vật phẩm khen thưởng cấp A+, cô không lấy nó gia tăng phân thắng cho bản thân, lại đưa cho nhân vật mục tiêu, thật kì lạ.

Bởi vì vẫn chưa có ai làm như vậy, cho nên sau khi đưa vào sử dụng, còn cần hắn kiểm tra lại lần nữa.

Có lẽ hắn tạm dừng hơi lâu, Văn Anh đã nhìn ra. Cô thả lỏng vai, nhún nhả hỏi hắn: "Không hiểu vì sao tôi lại làm vậy?"

Z942121 không nói chuyện.

Hắn chỉ là người dẫn dắt, theo lý không thể có quá nhiều nghi vấn.

Cô cười, "Tôi kờ á? Tôi đọc tâm hắn làm chi, không cần đọc cũng đoán được. Vũ Văn Hoàng người này, đời trước quá tự cao, cho rằng hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay, xem hành vi đoạt địch của bọn đệ đệ là việc con con không đáng để tâm. Đùng vậy, hắn ngồi vững trên đài cao, không cần quá để mắt bọn họ. Nhưng người quá tự cao sẽ dễ đánh mất sức phán đoán cơ bản, cho nên hắn thua. Hắn thua không phải vì người nào khác, hắn thua vì xem thường kẻ địch. Mà khi trọng sinh... hắn là kẻ đã chịu cảnh phản bội. Sự đề phòng, cảnh giác, cảm giác không an toàn, nhất định đã đến mức báo động. Chẳng cần tôi có thuật đọc tâm cũng biết hắn đang nghĩ gì. Cho nên thuật đọc tâm có ích lợi gì với tôi đâu? Có thể biết hắn ghét tôi đến cỡ nào, hay là biết hắn muốn dùng thủ đoạn nào xử lý tôi? Mấy thứ này, chỉ cần xem quỹ tích gốc là tôi biết rồi. Vì thế đối với tôi, thuật đọc tâm có tác dụng cực kỳ bé nhỏ."

"Ngược lại, với một người có lòng phòng bị nặng như hắn, có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác sẽ khiến hắn cho rằng mình một lần nữa nắm quyền chủ động. Nếu như hắn chịu dùng nhiều -- có lẽ không ai mà không muốn dùng cả, lâu dần hắn sẽ dưỡng thành thói quen ý lại nó, sau đó tin rằng khả năng này sẽ giúp hắn phán đoán chính xác, vì thế thả lỏng cảnh giác. Lúc này, tôi tỏ ra vô hại, đối với hắn đây mới là vô hại thật sự." Cô nhún vai, "Bằng không cho dù tôi giải thích một ngàn lần, hoặc là cầu huyết hơn, dứt khoát giúp hắn chẩn đoán kiếm chết đi sống lại, hắn cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng người từng phản bội hắn như tôi. Khả năng này giống như tia X quang vậy, có thể xuyên thấu tầng ngoài để tìm tới nguyên nhân sinh bệnh, bao giờ cũng làm người ta yên tâm hơn."

Z942121 bị cô thuyết phục, nhưng vẫn cứ đưa ra cái nhìn của bản thân: "Nhưng cô có thể bảo đảm không chế được nội tâm của chính mình không? Nếu hắn đọc được ý nghĩ không tốt, ngược lại sẽ tăng thêm độ khó."

Cô nói: "Khi tôi nhập vai, diễn xuất nội tâm luôn rất phong phú. Bình thường tôi lấy quá trình đó để tự thôi miên mình, như vậy lại vừa khớp. Huống hồ anh cũng nói, hắn chỉ nghe được những ý tưởng rõ ràng, tôi chỉ việc đọc thăm kịch bản, hiệu quả hắn sẽ không tồi."

Z942121 gật đầu, "Nếu đã như thế, cô cứ tự định đoạt đi."

Văn Anh cười nói: "Lợi ích thường ti lệ thuận với nguy hiểm, chút mạo hiểm này, tôi vẫn sẵn lòng thử." Bằng không, qua hết giai đoạn này, tú nữ đều thành hoa đã có chủ, trừ phi Thái tử muốn tự gây vô minh cũng như gây vô cô, bằng không chưa chắc chịu nạp cô, nhiệm vụ lúc này sẽ khó khăn hơn.

Mất thấy Z942121 sắp đi, cô đột nhiên nhớ tới cái gì, hướng trong không khí lôi kéo, đương nhiên kéo không được gì. Nhưng này động tác này dù sao cũng khiến hắn dừng lại, khó hiểu mà nhìn cô.

Khuôn mặt rạng rỡ, mi mắt cong cong, Văn Anh nói, "Ai nha, còn có một chuyện muốn nhờ anh. Tin tức nào không liên quan thế giới này, anh giúp tôi che chắn nhé, bằng không để hắn nghe thấy cái gì mà "Chủ thần" hay "không gian", Z942121", nhờ đâu hù chết hắn thì sao."

Z942121: "..."

Mỗi lần đều bị sai khiến mấy lần, hắn đã thành thói quen.

"Không cần cô nói, tôi che chắn rồi."

Mọi vật phẩm có khả năng liên quan đến không gian Chủ thần đều sẽ có biện pháp phòng hộ, nhằm tránh tiết lộ thông tin vượt quá giới hạn của tiểu thiên thể giới, dẫn tới khủng hoảng cho thế giới đó. Đây vừa là bảo vệ thần sử, vừa là bảo hộ dân bản địa.

"Vẫn là 21 đáng tin cậy nhất, cảm ơn nha."

Cô phát tay, nói tạm biệt.

- -continue--

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (3)

Dịch: Hóa Tinh Nhân, Thiên Tinh

Biên: Thiên Tinh

Thái Âm hồ lúc này rất đẹp, mặt hồ đóng băng hết như mặt gương, từng chiếc đèn lồng tựa như mặt trăng nhỏ điểm xuyết ở bốn phía, một vầng trăng khuyết đổ bóng giữa hồ. Đó là do khi xưa lúc cung điện được xây xong, có một vị nương nương đã nảy ra một ý tưởng. Nàng sai người đốt đèn lồng ở dãy hành lang, rồi đập thuyền đến giữa hồ mà múa, đẹp tựa hằng nga tiên từ chốn cung trắng. Thế là hồ này được hoàng đế đương thời đặt tên là "Thái Âm hồ", tức hồ mặt trăng.

Ngoại trừ cảnh đẹp, nơi này còn được người trong hậu cung ca tụng hết lời mà trở nên nổi tiếng. Mỗi khi trăng bỏ đến giữa hồ, sẽ có cung nhân thấp đèn, tạo thành mỹ cảnh. Hàng năm tuyển tú, rất nhiều tú nữ đứt lót các cô cô trông coi, lặng lẽ tới đây ngắm cảnh.

Chuyện Văn Anh làm đúng là không hiếm, nhưng lại ngoài dự đoán của Vũ Văn Hoàng.

"Nàng tới đây vì muốn ngắm cảnh?" Hấn hỏi.

"Đương nhiên..." Nàng nói một nửa, bỗng ngạc nhiên, "Sao người lại biết? Ta đâu có nói với người."

Vũ Văn Hoàng không nói lời nào.

Hắn đột nhiên nhận ra một vấn đề. Ấn tượng của hắn với mọi người đều đến từ đời trước, nhưng kỳ thực hiện tại có rất nhiều chuyện chưa xảy ra. Những người hắn từng gặp có thể còn chưa trở thành bộ dạng mà hắn từng biết. Tỷ như Văn Anh, hắn không thể quên được cảnh nàng vui mừng khôn xiết khi Vũ Văn Lạc thành công. Nhưng nàng của hiện tại...

Hắn nhìn thiếu nữ bên cạnh. Không được hắn đáp lại, nàng cũng không truy vấn, vừa quay đầu đã quên bẵng, thậm chí còn có tâm tình ngắm cảnh.

Trong mắt nàng phản chiếu ánh trăng lung linh trên mặt hồ, còn hấp dẫn hơn cả cảnh sắc nơi đây. Thật khó có thể tưởng tượng nàng đã từng lờ đời mưu mẹo thế nào, bây giờ nàng có vẻ đặc biệt thuần túy mà mỹ lệ.

Chi thoáng nhìn, sát ý trong lòng hắn không khỏi hoãn lại.

Đời này, kẻ hắn hận nhất là Vũ Văn Lạc. Nhưng Văn Anh, người phản bội hắn, lên lút đưa tin tức cơ mật cho Vũ Văn Lạc, cùng kẻ thù của hắn đi đến cuối cùng, hắn cũng căm thù đến tận xương tủy. Từ khi tuyển tú bắt đầu, hắn đã nghĩ tới việc tìm người giết nàng, nếu bất kể thế nào nàng cũng phải chết, không bằng cho nàng được chết một cách thống khoái, cũng có thể khiến hắn thoải mái.

Khi đó trong lòng hắn đầy áp những suy nghĩ giết người, thậm chí không muốn mượn tay người khác, mà muốn tự tay đâm chết từng kẻ phản bội hắn. Hắn từng nghĩ, thay vì trọng sinh, chẳng bằng cho hắn mượn xác hoàn hồn, trở về đời trước giết hết bọn họ, làm hai kẻ đó trên đường hoàng tuyền có bạn.

Nhưng sau cùng hắn bình tĩnh lại. Nơi này dù sao vẫn là hoàng cung, tùy tiện giết hại tú nữ sẽ để lại hậu quả không cần thiết. Mục đích cuối cùng của hắn là đoạt lại thứ thuộc về mình, những chuyện khác không thể trở thành vật cản đường nó được.

Đương nhiên, chuyện này không bao gồm việc nàng liên tục đến triều chọc hắn.

Trong Giáng Tuyết hiên, lúc mọi thứ diễn ra gần như tương đồng với cảnh tượng đời trước, không ai biết trong lòng hắn dậy sóng. Khoảnh khắc nàng tới gần hắn, hắn không tự chủ được mà nhớ tới cảnh nàng thân mật với Vũ Văn Lạc, đến khi hoàn hồn, hắn đã đập nàng ra ngoài.

Nghĩ tới đây, hắn chợt nở nụ cười. Tại sao hắn lại nghĩ nàng gây thơ vô tội? Cứ cho là lần này thật sự là ngẫu nhiên gặp gỡ đi, nhưng lần đó nàng chủ động ngã vào người hắn, nhìn thế nào cũng không phải giả.

Nhưng khi hắn buông tay chuẩn bị rời đi, cách đó không xa đột nhiên truyền đến giọng nữ. Hoặc trong treo hoặc ngọt ngào, rất nhiều âm thanh hòa vào nhau, có chút ồn ào. Tiếng nói dần rõ ràng, cho thấy các nàng ở không xa, đang đi hướng đến chỗ cả hai đang đứng.

Nếu các nàng tiếp tục đi về phía này, chắc chắn sẽ gặp hai người họ.

Vào canh giờ này, nếu Văn Anh bị phát hiện cùng một nam nhân trai đơn gái chiếc ở cùng nhau, hậu quả thật không dám tưởng tượng. Dù cho người nọ là Thái tử, cũng sẽ bị truyền ra những tin đồn khó nghe. Với Thái tử thì chỉ là nhất thời phong lưu, nhưng với nàng chính là bêu danh vĩnh viễn. Không nói đến ấn tượng của Hoàng hậu với nàng sẽ ra sao, bị bỏ thế bài tuyển tú cũng rất có khả năng. Nghiêm trọng hơn chính là, giáo đường của Văn gia sẽ bị thế nhân nghi ngờ, mấy vị tỷ muội khác chắc chắn sẽ lộ da nàng.

Dưới tình cảnh này, Vũ Văn Hoàng lười nghĩ cho nàng, tất nhiên muốn rời khỏi. Nhưng mấy nàng kia đã cách không xa, nếu hắn đi thì nhất định sẽ bị nhìn thấy, chỉ còn mỗi mình nàng ở đây, chẳng lẽ bọn họ không biết phỏng đoán sao?

Vì thế hắn chưa đi được hai bước, chợt bị thiếu nữ bên cạnh nắm chặt tay, nhanh chóng kéo vào lùm cây, nương nhờ bóng đêm mà tránh né.

"Xuyết..." Nàng dựng thẳng đầu ngón tay đề ở giữa môi, âm thanh ép tới cực thấp, "Không thể làm các nàng ấy thấy, nếu không, các nàng sẽ cho rằng chúng ta ở chỗ này hẹn hò. Chờ các nàng đi trước rồi tính tiếp."

Không nghĩ tới nàng loại lo âu này, Vũ Văn Hoàng không tỏ ý kiến, lại cảm thấy cực kỳ châm chọc.

Người tới cũng là tú nữ, chứng thực câu "Tới ven hồ hay mấy ngôi đình dạo vài vòng, không chừng có thể bắt gặp những người khác" của Văn Anh, cùng một nơi đã gặp phải không ít người. Chẳng qua hiển nhiên các nàng tới không phải để ngắm cảnh.

Tổng cộng có bốn người, nhưng trong đó ba người hình như là một hội, cùng nhau chỉ trích người còn lại. Nội dung câu chuyện thậm chí còn liên quan đến Văn Anh.

"Có Văn gia chống lưng rồi, người liền không kiêng nể gì hay sao? Dám can đảm xuống tay với chúng ta?"

"Lần trước trên người ta nổi sởi, không gặp được Hoàng hậu, là người làm phải không."

Âm thanh không nhẹ không nặng của ba người bay theo gió đêm, vừa lúc rơi vào tai hai người đang ăn náu. Ba người thay phiên lắng mạ một lượt, mới nghe người bị chỉ trích phát ra tiếng sợ hãi: "Ta không có, không phải ta làm."

Người này vừa mở miệng, hai người ăn thần đều kinh ngạc.

Người nọ đứng là tùy tùng của Văn Anh, Lương đệ đòi trước của Vũ Văn Hoàng -- Nguyễn Linh Nhi.

"Còn nói không phải người? Văn Anh chẳng thèm tránh né ai, phản phò người ngay tại trong viện, ta đứng lúc đi ngang qua nghe thấy."

[Nghe thấy thì sao, có ý làm người nghe thấy đấy.]

Trong lòng Văn Anh thoáng qua chút đắc ý, Vũ Văn Hoàng liếc nàng một cái.

Hắn có chút ấn tượng với vị Nguyễn lương đệ này, người cũng như tên, ngày thường tư thái mềm mại giống như một đóa hoa nhỏ, trước kia hay đi theo sau Văn Anh, về mặt ngoan ngoãn. Văn Anh tùy hứng gây chuyện, đối với đối phương lại thành tai họa ngập đầu, nhưng Văn Anh thấy vậy chẳng những không xấu hổ mà còn huênh hoang đắc ý, tự nhiên làm hắn sinh lòng phiền chán.

Hắn vừa cử động, lùm cây khê phát ra tiếng xào xạt, Văn Anh bỗng dừng vịn lấy cánh tay hắn, "Đừng nhúc nhích, khó được có trò hay, người không muốn xem?"

Vũ Văn Hoàng cau mày, sau khi trọng sinh, hắn khó có thể chịu đựng người khác tới gần. Vì thế hắn gạt tay nàng ra, tỏ ý nhắc nhở hành vi của nàng vượt phép đến cỡ nào.

Nàng phàng phắt không biết hắn ghét bỏ mình. Xuyên qua lùm cây che lấp, giống như ngắm phong cảnh, nàng thưởng thức "trò hay" trong miệng nàng.

Hắn sợ nàng lại có hành vi ngoài dự liệu, đành theo ý nàng không cử động nữa.

Đúng lúc này, Nguyễn Linh Nhi như là bị ai đẩy một cái, nhỏ giọng kinh hô, sau đó thấp giọng khóc nức nở, cuối cùng nhịn không được nói: "... Ta cũng không còn cách nào khác. Nàng ấy, nàng ấy lấy chức quan của phụ thân ta ra uy hiếp. Nàng ấy là tiểu thư nhà họ Văn, sao ta dám chọc. Ta nghĩ, chẳng qua chỉ nổi chút sởi thôi, mà lần đó lại không phải tuyên chọn chính thức, thiếu một lần cũng không sao. Bằng tài mạo của các tỷ tỷ, được tuyển làm hoàng tử phi là chuyện sớm muộn, cho nên đầu óc mới mụ mị..."

"Cũng biết khen người đấy, nhưng nếu không khóc sẽ tốt hơn."

Có người che miệng cười: "Nàng tướng nàng ta khóc cho chúng ta xem? Tội nghiệp quá, đáng tiếc điệu bộ này của người chỉ có chúng ta nhìn thấy, nếu có hoàng tử đi ngang, không chừng đã bị người đá động rồi."

"Các tỷ tỷ đừng nói bậy, ta chưa từng nghĩ như vậy. Nếu các tỷ tỷ không trách tội ta thì thả ta trở về đi thôi, trễ thêm chút nữa, cô cô sẽ không vui." Nguyễn Linh Nhi nhỏ nhẹ nói.

Cùng lúc đó, một âm thanh vừa tương đồng lại vừa bất đồng truyền ra từ trong lòng nàng.

[Một đám ngu xuẩn, bây giờ ta mặc cho các người nói cũng sẽ không rút một miếng thịt. Sớm nghe nói đạo này Thái tử thích dùng chân ở hồ Thái Âm, nếu chờ được đến lúc Thái tử đi qua, bị các người khi dễ thì đã sao? Các người khi dễ càng ác, mới càng tỏ vẻ ta đáng thương được chứ.]

Bất đồng với vẻ ngoài điềm đạm đáng yêu của mình, đáy lòng nàng tràn ngập khinh thường. Sự tương phản rõ ràng như thế làm Vũ Văn Hoàng ngây ngẩn.

Có lẽ chỉ nữ nhân mới hiểu nữ nhân, ba người kia lại đẩy nàng một phen, không kiên nhẫn nói: "Im miệng, bây giờ mới già vờ đáng thương, thế lúc người đáp ứng chúng ta vương chân Văn Anh, sao không thấy người nhất gan như vậy đi. Hay cho một ngọn cỏ đầu tường, ai cho người chỗ tốt liền ngã về bên đó, còn muốn ở đó ra vẻ tội nghiệp bắt đắc dĩ?"

"Tỷ tỷ nói gì? Ta không hiểu."

"Muốn chúng ta nhắc nhở người? Người quên chuyện ở Giảng Tuyết hiền ư. Tuy chúng ta muốn nàng ta mất mặt trước mọi người, chẳng qua ít nhiều nhờ có người, mới hoàn thành được tâm nguyện này đây. Nàng ta ý vào Văn gia mà hồng hách, thật khiến người ta chướng mắt."

Nguyễn Linh Nhi không dám phủ nhận chuyện này ngay trước mặt các nàng, chỉ thấp giọng nói: "... Ta không nghĩ tới Thái tử ghét người khác đến gần như thế, nếu không ta đã không làm."

[Không nghĩ tới Thái Tử khó tiếp cận như vậy, cũng may có nàng ta thử trước, bằng không nếu mạo muội tiến đến thì kết cục chẳng phải giống nàng ta sao?]

Nguyễn Linh Nhi vừa nói xong, tiếng hừ nhẹ của Văn Anh liền truyền tới tai Vũ Văn Hoàng. "Đã sớm biết nàng ta là loại người này." Không cần nhìn, hắn cũng biết nàng nhất định giương cằm nói chuyện, nhưng làm vậy chỉ càng tỏ rõ nàng đang quật cường mà thôi.

Bởi vì đồng thời, trong lòng nàng còn truyền đến một âm thanh kinh ngạc mà mát mẻ, chứa một chút mờ mịt không hiểu.

[Thì ra Bích Nguyệt nói không sai, thật là nàng vương chân ta, tại sao nàng làm thế? Nếu không thích ta, cứ việc nói thẳng không được sao... Ta ghét mấy nữ nhân kia mới kêu nàng làm khó dễ bọn họ, chẳng lẽ cả nàng cũng... không thích ta sao?]

Lòng nàng đang rối bời, liền quên mất thói quen của Vũ Văn Hoàng. Nàng lại túm lấy tay áo của hắn mà nắm chặt trong tay, tựa như cảm xúc của nàng lúc này.

Mà lần này không biết vì sao, Vũ Văn Hoàng không có gạt tay nàng ngay.

2613 chữ

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (4)

Dịch giả: Thiên Tinh

Từ Thái Âm hồ trở lại Đông cung, cảm xúc của Vũ Văn Hoàng trở nên vô cùng phức tạp. Đây là lần đầu tiên hắn phát hiện ảnh hưởng do thuật đọc tâm mang lại không hẳn đều là tốt. Nếu hắn đã nhận định Văn Anh sớm muộn cũng sẽ trở thành nữ nhân hồng hạnh xuất tường như đời trước, vậy thì dù có xử lý nàng ra sao cũng chỉ cảm thấy thống khoái mà thôi. Cố tình vì sở hữu thuật đọc tâm, hắn đọc được nội tâm nàng. Hắn chợt nhận ra, nàng vẫn đang trong tuổi cập kê, còn chưa có quá nhiều suy tính, càng không quen biết Vũ Văn Lạc, mặc dù đã kích nàng cũng không có lạc thú đáng nói.

Chẳng bằng...

Đến khi Vũ Văn Hoàng thay áo ngủ, một mình ngồi ở tấm điện đọc sách, một bóng đen chợt lóe qua trên bức màn, làm hắn ngừng đầu cảnh giác.

Rất nhanh, bóng đen lách mình đi vào, quỷ xuống cách hắn mười bước. Người này mặc áo đen bó sát người, không có bất kỳ phục sức, trên mặt cũng mang khăn che màu đen, có thể dễ dàng ẩn giấu trong đêm tối.

Đây chính là ám vệ tử sĩ của Vũ Văn Hoàng. Đời trước hắn cảm thấy nhóm người này có cũng được mà không có cũng không sao, nên nhân số không nhiều. Đời này hắn tốn công sức mà bồi dưỡng, dùng để điều tra tình báo, bất cứ mệnh lệnh nào hắn không thể truyền đạt ở ngoài sáng, đều cho bọn họ làm.

"Chuyện gì?"

"Thuộc hạ điều tra được, về chức Hộ bộ Thượng thư, Nhị hoàng tử đã bí mật liên hệ với Lý các lão, sẽ tiến cử Hộ bộ Tà thị lang."

Wu Văn Hoàng gật đầu, "Rất tốt."

Tình hình này giống hệt đời trước. Có thể nói dù ở đời nào, nhị đệ của hắn - Vũ Văn Phong đều được xem là người tranh đấu công khai với hắn. Tuy Vũ Văn Phong ngập ngừng vị trí Thái tử khiến hắn rất phiền chán, nhưng so sánh với Vũ Văn Lạc đắm sau lưng, hắn đối với Vũ Văn Phong cũng ngoài phạm vi nào.

Có điều hắn sẽ không vì thế mà mềm lòng. Tỷ như lần này, nguyên Hộ bộ Thượng thư tham ô vì thế bị cách chức điều tra, đời trước hắn và Vũ Văn Phong vì tranh đoạt chức vị này mà đấu đá không ngừng, cuối cùng hắn thắng thảm. Nhưng vì kiềm chế hắn, phụ hoàng bèn đưa một chức vị quan trọng khác cho người của Vũ Văn Phong. Lúc đó hắn tự cảm thấy bản thân là đích trưởng tử, khi phát hiện phụ hoàng lấy Vũ Văn Phong để quản thúc hắn, chỉ cho rằng phụ hoàng sủng ái Quý phi quá mức mới có hành vi hồ đồ như vậy.

Nhưng rất lâu về sau hắn mới biết, phụ hoàng giận hắn không có khí độ rộng rãi, tự hạ thấp bản thân mà tranh giành với đệ nên mới làm như thế.

Vì thế đời này, hắn chẳng những không phản đối người do Vũ Văn Phong đề cử, mà còn phải hơi chút tán thành, sau đó mới nhắc đến ứng viên khác, giữ thể diện cho Vũ Văn Phong. Theo hắn được biết, ứng viên của phụ hoàng cũng giống hắn, hắn chỉ cần tỏ thái độ rộng lượng bao dung đúng mực là được.

"Còn một chuyện..."

"Nói."

"Quý phi nương nương có ý định để Nhị hoàng tử lập Văn gia tiểu thư làm Chính phi, điện hạ?"

Wu Văn Hoàng từng nhắc đến những chuyện liên quan đến Văn gia và vị Văn tiểu thư này, cho nên bọn họ vừa có tin tức liền báo ngay.

Ái ngờ, Vũ Văn Hoàng lại hỏi: "Còn Vũ Văn Lạc?"

"Lục hoàng tử?" Ám vệ như là hơi kinh ngạc, sau đó thu lại tâm tình, nói, "Chưa nghe thấy phía Lục hoàng tử có động tĩnh."

Wu Văn Hoàng bỗng nhiên bật cười.

Cũng phải. Nếu lúc này bọn họ đã gặp mặt thì sao Vũ Văn Lạc không cưới nàng làm Chính phi? Vũ Văn Lạc khác với mình, hiện tại hắn còn chưa bộc lộ bản lĩnh, lại không có chỗ dựa. Nếu có thể cưới Văn Anh làm vợ, Văn gia chắc chắn sẽ thành chỗ dựa cho hắn, há chẳng phải có lợi hơn vị trí Trắc phi ở Đông cung sao.

Kỳ thực... Vũ Văn Hoàng không phải không nghĩ tới việc nạp Văn Anh một lần nữa. Lúc vừa trọng sinh, hắn bị nhiều nhân tố gây trở ngại mới không thể xuống tay với nàng, từng nghĩ chỉ cần nạp nàng vào Đông cung, muốn gây vỏ nàng thì thật quá dễ dàng. Nhưng nghĩ đến cảnh tượng ấy, hắn liền cảm thấy buồn nôn, như có thứ gì mắc nghẹn nơi cổ họng, không nỡ ra không thoải mái.

Tại sao hắn phải đưa nàng đến bên người để tự dần vật mình?

Cho dù hiện tại sự căm ghét đó có giảm bớt đôi chút, hắn cũng không định thay đổi dự tính ban đầu.

"Đã nhị đệ thích, vậy cứ mặc đệ ấy đi." Vũ Văn Hoàng thờ ơ nói, "Nếu có cơ hội, thúc đẩy một vài cũng chưa chắc không thể."

Nói không chừng lần này nàng vẫn coi trọng Vũ Văn Lạc, tiếp tục bò tường thì sao. Hắn ác ý thầm nghĩ.

Nhưng chuyện này đã không liên quan tới hắn.

Lần này, hắn chỉ dự định cưới Ngô Ngọc Trinh làm Chính phi. Đời trước, nàng ấy theo hắn mà đi, là người thực sự một lòng hướng về hắn, hắn không thể phụ bạc.

*

Văn Anh trở về Trữ Tú cung, Bích Nguyệt ở cửa sốt ruột đi tới đi lui, thấy cô đến bèn thò ra một hơi, nắm chặt tay cô mới cả kinh: "Sao tay tiểu thư lạnh như vậy? Túi giữ ấm tay đầu rồi?"

"Ô? Chắc do ta tham ngắm cảnh, vút đầu mất rồi." Văn Anh nhớ lại, "Không sao, trên đó không có chữ, bị người khác lượm cũng không biết là ai."

"Không nên nói như vậy, nữ nhi gia để tay chân lạnh thì không tốt, nô tỳ rót cho ngài bình nước nóng sưởi ấm..."

Bích Nguyệt vừa cầu nhàu vừa mở cửa, bất thành lĩnh, "kêu kẹt" một tiếng, cửa sát vách cũng đẩy ra. Văn Anh nghe tiếng nhìn sang, vừa vận chạm mặt Nguyễn Linh Nhi.

Nguyễn Linh Nhi bỗng co rụt về phía sau, sau đó cảm thấy động tác này không ổn bèn nở nụ cười gượng gạo. Văn Anh chào hỏi nàng ta, nàng ta chỉ thần thờ ứng phó vài tiếng liền chui về phòng.

Lẽ ra, nàng ta hẳn phải trở về sớm hơn Văn Anh. Văn Anh thấy các nàng giải tán mới dám đi, lúc này thấy Nguyễn Linh Nhi lại trở về trễ, về mặt không đúng lắm, không khỏi cảm thấy.

Gian bên kia, Nguyễn Linh Nhi đóng cửa lại, bộ dạng vẫn có chút hoảng hốt, vô ý đá vào ghế phát ra tiếng ồn, người cùng phòng bực bội trách cứ một phen. Nàng liên tục nhận lỗi, nhưng về mặt càng thêm u ám.

Nàng nhớ tới chuyện xảy ra ở ven hồ Thái Âm.

Ban đầu nàng có phần hối hận khi đó đã đáp ứng yêu cầu của mấy tú nữ kia, trái lại rước thêm nhiều phiền phức. Nàng vốn chỉ không ưa Văn Anh sai sử mình như nha hoàn, muốn gây khó dễ một chút. Không ngờ nàng lại xem nhẹ Văn Anh, bản thân nàng chẳng những không thể giao du qua lại giữa hai phe, ngược lại đắc tội hết. Khi đó nàng mới đau đầu phát hiện, dù nàng lấy lòng mấy nàng kia cũng không được ích lợi gì, nhưng nếu muốn phân rõ ranh giới, bọn họ chưa chắc sẽ bằng lòng.

Ngay thời khắc nàng ở thế lưỡng nan, chợt phát hiện trong lùm cây có điều khác lạ.

Từ nhỏ nàng đã có thị lực hơn người, ban đêm thấy vật, quan sát tỉ mỉ, cho nên tự nhiên mà nhìn thấy phần mép váy lộ ra khỏi lùm cây tươi tốt kia, loáng thoáng có thể thấy được hoa văn, chính là cái váy hôm nay Văn Anh mặc. Thế gia tiểu thư như các nàng, cho dù là nơi mép váy, hoa văn vẫn tinh tế đến cực điểm.

Lúc đó nàng đã nói hết mọi thứ, lộ rõ chân tướng người hãm hại nàng ta là mình, giờ nhìn thấy Văn Anh trốn ở phụ cận, làm sao không sợ hãi cho được? Nàng suy đoán trước đó Văn Anh giằng vớ mình chỉ là vì nghi ngờ mình có dính líu tới nhóm người này, chứ chưa chắc biết được chuyện đó là nàng làm. Tệ tại tất cả đều bị nàng ta nghe thấy, nàng không khỏi cảm thấy lạnh toát.

Nàng biết tính tình của Văn Anh, nếu như nàng không giờ trò ở sau lưng, nàng ta tất nhiên sẽ chiếu cố nàng, chỉ khó hầu hạ hơn chút thôi. Nhưng bây giờ nàng âm thầm ngáng chân, với tính khí của đối phương e rằng lúc này muốn cần xé mình cũng rất có khả năng.

Đang lúc nàng hốt hoảng đi về, chưa được bao xa, chợt nghe thấy âm thanh của một vị hoàng tử truyền đến từ cách đó không xa.

"Đại ca, huynh cũng tới xem cảnh sắc của Thái Âm?"

Người lên tiếng dường như đang rất hào hứng, người trả lời lại giọng điệu nhàn nhạt, "Đúng vậy, lục đệ cũng ở đây à."

Là âm thanh của Thái tử điện hạ!

Nàng lập tức nhận ra. Đợi lâu như vậy, cứ tưởng rằng điện hạ sẽ không tới, không ngờ chỉ là do nàng không may mắn nên không gặp được thôi.

Nếu như, nếu như có thể có cơ hội bắt chuyện với Thái tử điện hạ, có thể làm hắn nhìn với con mắt khác... Vậy đắc tội có ai còn trọng yếu không?

Nghĩ tới đây, đáy lòng nàng nóng lên.

"Ồ, đại ca dính cái này ở đâu?" Lục hoàng tử lấy xuống một cánh hoa từ trên vai Thái tử, "Là bạch mai."

Nguyễn Linh Nhi giống như bị người ta lấy cây búa đập mạnh, khiếp sợ tại chỗ.

Nàng không nghe thấy Thái tử trả lời, hoặc có lẽ nàng nghe thấy nhưng đã quên, suy nghĩ nàng còn ngừng ở câu "bạch mai" kia. Ven hồ Thái Âm không trồng nhiều mai, bạch mai chỉ có một gốc, chính là chỗ các nàng vừa đứng -- ngay tại nơi Văn Anh ẩn náu.

Cho nên lúc này, không chỉ một mình Văn Anh trốn ở nơi đó, bên cạnh nàng ta còn có Thái tử?

Nhưng không phải Thái tử... ghét Văn Anh sao?

Hóa ra không phải nàng không may, mà là quá may rồi! Thái tử đã đến từ sớm, chẳng những thế mà còn nhìn thấy hết đáng về đó của nàng... Cả hắn lẫn Văn Anh đều biết hết những việc làm lút lút xấu xa kia. Lúc trước Thái tử biểu hiện căm ghét Văn Anh bao nhiêu, bây giờ sẽ căm ghét mình bấy nhiêu.

Tại sao lại như vậy?!

Dựa vào cái gì nàng hai bàn tay trắng, làm cái gì cũng thành sai, còn Văn Anh cho dù làm sai, nam nhân vẫn sẽ tha thứ. Vì gia thế, hay vì tướng mạo của nàng ta?!

Văn Anh...

Nghĩ tới nữ nhân kia hoàn toàn trái ngược với mình, nàng thống khổ siết chặt đầu ngón tay.

*

Văn Anh một đêm ngủ ngon, sáng sớm không đợi Bích Nguyệt hối thúc rời giường, đã nghe tú nữ bên ngoài líu ra líu ríu than thở Ngô Ngọc Trinh thật tốt số.

"Đang nói về việc Ngô gia tiểu thư được Hoàng hậu nương nương mời làm khách ở Chung Túy cung, hôm nay tất nhiên được miễn luyện tập." Bích Nguyệt nói cho cô biết.

Bên ngoài phòng có một lương đình, lúc Văn Anh rửa mặt trang điểm, khó tránh khỏi nghe được những nàng tự tập ở đó nói vài câu, càng nói càng lạc đề, còn lạc sang tới cô.

"Cũng khó trách. Tuy rằng Ngô gia tiểu thư có gia thế tốt, nhưng không giống một vài người thích ý thể hiếp người, hành vi quả đúng là tự nhiên hào phóng, thật làm người ta kính phục."

"Đúng nha, có người vọng tưởng giành trước nàng ấy tiếp cận Thái tử, nào ngờ thủ đoạn hạ lưu, Thái tử mới nhìn không vừa mắt đấy."

Bích Nguyệt chỉ sợ tiểu thư nhà mình bị kích thích, khiến cho danh tiếng "ý thể hiếp người" càng thêm vang dội, nhưng thấy lần này tiểu thư đặc biệt bình tĩnh, như thể không nghe thấy. Thấy Văn Anh đánh phấn xong, muốn bôi son, Bích Nguyệt bèn vội vã đưa cho cô một cái hộp.

"Cái này là Nguyễn tiểu thư đưa tới lúc sáng sớm, nói là tự tay làm, nếu lúc trước có đắc tội tiểu thư chỗ nào cũng mong tiểu thư bỏ qua." Bích Nguyệt thuật lại, chợt lấy làm lạ, nói thêm, "Ta thấy nàng ấy kỳ lạ lắm, nếu không hay là dùng hộp trong nhà chúng ta..."

Văn Anh chống cằm suy nghĩ một lát, nói: "Dùng nó đi."

Hộp son này cũng làm cô nhớ đến một chuyện.

--

Bạn đang đọc truyện *Mối Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (5)

Dịch giả: Thiên Tình

Móng vuốt chọt lóe dưới ánh nắng trông càng đáng sợ, mấy tú nữ gần đó đều kinh hô ra tiếng!

Văn Anh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng nàng còn chưa kịp làm gì, bắt chọt, một cục đá với lực ném cực lớn được ném ra từ góc xéo, đánh trúng con mèo, khiến cho nó gào một tiếng, rơi trở về lòng ngực Nguyễn Linh Nhi.

Nhân cơ hội này, Văn Anh im hơi lặng tiếng đứng xa một ít. Không bị kích thích bởi mùi son trên mặt nàng, nó nhanh chóng được trấn an.

Bởi vì cục đá thì nhỏ mà tốc độ lại nhanh, lúc rơi xuống đất không ai biết, cho nên những người khác không hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ nghĩ là con mèo vô cớ phát điên. Nhưng bất kể thế nào, mèo hung lên hại người thật quá đáng sợ. Các nàng đồn dập khiến trách Nguyễn Linh Nhi không dạy dỗ mèo đáng hoàng, bảo nàng ta ôm con mèo đi.

Nguyễn Linh Nhi không ngờ chiêu này lại không thương tổn Văn Anh mấy may. Nếu tú nữ bị huỷ dung mạo, cho dù chỉ là vết thương tí tẹo cũng không được tuyên tú nữa. Cố tình móng vuốt rõ ràng sắp vô tới mặt Văn Anh rồi, con mèo vô dụng này lại rút xuống!

Nàng ta kiềm nén cảm xúc, không ngừng xin lỗi Văn Anh.

Gặp phải chuyện này, không ai còn có tâm tình chơi tiếp, lục tục tản đi. Nguyễn Linh Nhi cũng lấy lý do trà mèo mà rời khỏi.

Chỉ có Văn Anh còn đứng lại tại chỗ.

Trước đây mỗi lần nàng xuất hành đều tiền hô hậu ủng. Nhưng sau chuyện với Thái tử, những người khác sợ dính dáng đến nàng, lợi không bằng hại, bèn không vây quanh nàng nữa, bỏ mặc một mình nàng ở lại nơi này. Nàng đợi một hồi, mãi đến khi người cuối cùng đi mất, mới nhìn về một hướng nói, "Còn không ra sao?"

Lúc này cách gần con mèo, nàng rõ ràng cảm giác được một con gió mạnh vụt qua, sau đó nghe thấy tiếng cục đá đập xuống đất, cho nên biết có người ở đây.

Ban đầu bốn bề vắng lặng, không ai ra tiếng, nàng kiên nhẫn đợi thêm một lúc, sau đó cất bước đi về hướng kia, rồi cục có người từ phía sau cây đi ra. Người nọ cực kỳ tuấn lãng, mày rậm mắt to, môi hồng răng trắng, mặc cẩm bào màu xanh ngọc thêu kim long nằm trên vai, phía ngoài là áo khoác dài, trong tay đang nghịch một cục đá, tung tung hứng hứng. Có lẽ lúc đó hần dùng cục đá này ném vào con mèo, còn ném rất chuẩn. Tuổi tác của hần hần là không lớn, nhìn qua chỉ hơn nàng một hai tuổi, trông có vẻ thông minh anh tú.

Người này chính là kẻ sau này lật đổ hoàng quyền, cuối cùng đăng cơ thành đế, Lục hoàng tử.

"Sao nàng biết ta nấp ở đây?" Hần ngưng tung đá, suy nghĩ chốc lát rồi nói, "Nàng muốn cảm ơn ta? Kỳ thực..."

"Ai cần người quản việc không đâu."

"-- Không cần cảm ơn ta, thuận tay mà làm thôi... Há?"

Văn Anh chu môi thò ra một làn sương trắng, làm nụ cười của nàng càng thêm rạng rỡ, "Ai cần người quản việc không đâu?"

Vũ Văn Lạc chớp mắt một cái, như là cảm thấy khó tin, "... Nữ nhân ôm mèo kia muốn hại nàng, nàng không nhìn ra được sao? Người khác tới gần con mèo thì không có gì, nàng tới gần thì nó cầu kinh lên. Ta đoán trên người nàng có thứ đồ gì kích thích nó." Hần suy tư, trong mắt như đang lập loè ánh sáng, "Vậy thứ đồ đó nhất định là nữ nhân kia đưa cho nàng, hòng huỷ dung mạo nàng."

"Ta biết."

"Nàng biết?"

"Người thật đông dài, ta đương nhiên biết." Lúc nàng không cười, khóe môi vẫn cong cong, khiến đáng vẻ nổi nóng của nàng nhìn có chút hồn nhiên, "Vậy người có biết người làm chim sè của ta hoảng sợ không?"

Nàng vừa nói ra, hần liền hiểu, "Nàng đã sớm có sắp xếp?"

"Người cho rằng chỉ một thân một mình mà nàng ta dám giờ trò sao? Sau lưng nàng ta còn có người khác kia."

Đời trước Ngô Ngọc Trinh cũng đã dùng mảnh khoé như thế, thú vị chính là, lúc đó người mà nàng ta đối phó là Nguyễn Linh Nhi đang mang thai. Mà lần này, chẳng biết vì sao Nguyễn Linh Nhi lại cấu kết với nàng ta, liên thủ đối phó Văn Anh.

Vũ Văn Lạc nói: "Không ngờ nàng còn rất thông minh."

"Ta thấy người đọc thoại bản nhiều quá rồi, định anh hùng cứu mỹ nhân, tranh thủ được mỹ nhân ưu ái." Văn Anh nhìn hần, hàng mi cong vút khiến nàng giống như nai con vô hại, lại một lời nói toạc thân phận của hần, "Lục hoàng tử điện hạ."

Vũ Văn Lạc không có giật mình, có lẽ trong lúc nói chuyện, hần nhận ra mình đã đánh giá thấp nàng. Câu nói sau cùng của nàng nhìn như đang nói giỡn, lại khiến hần hơi kinh.

"Có phải người đang nghĩ, tại sao ta phát hiện động cơ của người?"

Hắn không nói gì, chỉ chăm chú nhìn nàng.

"Bây giờ người nghĩ là "Nếu như ta không nói lời nào, để xem nàng ấy có đoán được ta đang nghĩ gì"?"

Hắn vẫn không nói chuyện, chỉ chớp mắt một cái.

"A, người đang cảm thấy "Nàng ấy thật thú vị, còn thú vị hơn ta tưởng"." Nàng nói xong, thổi hơi nóng vào lòng bàn tay rồi chà xát, sau đó đưa đến trước mặt hắn, "Xem xong biểu diễn rồi, trả thù lao đi."

Hắn cười lộ ra hàm răng trắng, sang sảng hào phóng tháo xuống một quả ngọc bội bên hông, đặt vào tay nàng, hứng thú tràn trề hỏi: "Nàng biết thuật đọc tâm? Đại ca ta cũng vì cái này mới nhìn trúng nàng ư?"

Văn Anh nghe ra câu hỏi của hắn chỉ là một câu vui đùa tỏ ý khen ngợi, chẳng qua cô e rằng lần này Vũ Văn Lạc chỉ nổi lên ham muốn cướp đoạt, muốn cướp món đồ của Vũ Văn Hoàng mà thôi. Thuận tay mà làm, thật đúng là thuận tay mà làm, hắn ném ra cục đá chính là muốn khiến lòng cô xao động. Giống như đời trước, hắn từng bước làm nguyên chủ kháng kháng một mực.

"Người quả nhiên không có ý tốt." Văn Anh yêu kiều trừng mắt, "Có phải đêm đó người cũng ở Thái Âm hồ? Lúc ta với vị kia ẩn nấp, người đã thấy hết đúng không?"

Hắn cười cười không nói.

Văn Anh cũng biết hắn sẽ không thừa nhận. Tuy rằng ví bản thân thành món đồ không được hay cho lắm, nhưng cô e rằng lần này Vũ Văn Lạc chỉ nổi lên ham muốn cướp đoạt, muốn cướp món đồ của Vũ Văn Hoàng mà thôi. Thuận tay mà làm, thật đúng là thuận tay mà làm, hắn ném ra cục đá chính là muốn khiến lòng cô xao động. Giống như đời trước, hắn từng bước làm nguyên chủ kháng kháng một mực.

Văn Anh vứt ngọc bội vào ngực hắn, nở nụ cười, ngữ điệu lại hùng hổ, "Đừng hòng ta cho qua đơn giản như vậy."

Cô không phải nguyên chủ, sẽ đưa trọn trái tim cho người khác để rồi bị giẫm đạp xuống đất.

Hắn cứ việc tới thử xem!

*

Lúc Nguyễn Linh Nhi trở lại Trữ Tú cung, trái tim vẫn còn đập thình thịch. Nàng liên tục hỏi tường lại phản ứng ngay lúc đó của Văn Anh, không xác định nàng ta rốt cuộc có đoán được là mình ra tay không, hay cho rằng đây chỉ là ngoài ý muốn như những người khác.

Nửa đêm, nàng nương ánh trăng, lặng lẽ đi tới gian phòng của Ngô Ngọc Trinh. Cũng như Văn Anh, Ngô Ngọc Trinh được hưởng một gian phòng đơn.

Ngô Ngọc Trinh ngồi yên trong phòng chờ nàng, thấy nàng đến bèn nói: "Trà con mèo rồi?"

"Trà, trà rồi, nhưng sự việc... không thành..."

"Ừm, chuyện kể tiếp thì người không cần lo lắng, ta sẽ tìm người xử lý." Ngô Ngọc Trinh nói xong, hỏi, "Nàng ta có biết không?"

Nguyễn Linh Nhi cúi đầu, "Ta không rõ..."

"Nếu ta là nàng ta, bất luận có xác định hay không đều sẽ trước tiên loại trừ người hoặc vật làm ta cảm thấy nguy hiểm."

Giọng nói của Ngô Ngọc Trinh bình thản mà cao cao tại thượng, khiến Nguyễn Linh Nhi run bần bật, tay chân luống cuống.

Ban đầu nàng chỉ muốn nói cho đối phương biết chuyện của Văn Anh và Thái tử, để các nàng đấu nhau, không ngờ ngược lại bị đối phương dụ dỗ vào cạm bẫy, trở thành cây dao trong tay nàng ta. Nàng ta ưng thuận rằng sau khi phá hủy dung mạo Văn Anh, vẫn sẽ bảo toàn nàng, cho nàng trở thành Lương đệ của Thái tử. Điều kiện này làm nàng mừng rỡ như điên, cho dù có nguy hiểm cũng đáng giá liều một phen!

Nhưng không ngờ mình lại thất bại.

Trong lúc Nguyễn Linh Nhi vừa vội vừa hận, không biết thế nào cho phải, chỉ nghe thấy người đối diện uống một hớp trà, nhẹ giọng hỏi: "Có dám làm tiếp một lần nữa không?"

Dưới ánh trăng, nửa bên mặt của Ngô Ngọc Trinh ẩn trong bóng tối, uy nghiêm mà khủng bố.

*

Người được ở lại Trữ Tú cung đồng nghĩa với việc đã thông qua vòng sơ tuyển kiểm tra thân thể. Kế tiếp là vòng phục tuyển về phương diện lễ nghi, đào thải thêm một nhóm người nữa. Những tú nữ còn lại đã đủ để sánh đôi với dòng dõi hoàng tộc, sẽ được quyết định thuộc về ai ở lần tuyển chọn cuối cùng.

Vòng phục tuyển hôm đó, các tú nữ xếp thành mấy hàng, nối đuôi nhau mà ra, đi dọc theo hành lang ở hậu cung.

Chỉ có Văn Anh là kỳ quái, trên mặt mang một chiếc mặt nạ hình vẽ xấu xí, đường nét thô ráp, đứng trong nhóm tú nữ có vẻ đặc biệt bất mắt. Nữ quan chương sự thấy thế bèn khuyên nàng bỏ mặt nạ xuống, nhưng kiêng dè thân phận của Văn Anh nên thái độ không dám quá cứng rắn.

Nói một hồi, nữ quan mới nghe nàng đáp lại: "Cô có an tâm, trước khi tiến vào điện, ta sẽ bỏ mặt nạ xuống, tuyệt không dám làm ngại mắt các vị nương nương. Ta chỉ sợ mình trang điểm tốt quá, bị người khác học theo, chẳng phải ruột đau như cắt hay sao?"

Nữ quan chương sự vừa tức giận vừa buồn cười.

Tú nữ đấu đá với nhau luôn đa dạng, trang điểm đẹp bị bắt chước cũng có. Nhưng nàng nói ra trước mặt mọi người, không khỏi có vẻ tự đại. Câu nói này quả nhiên làm người trong hàng ngũ liên tiếp cười khê.

Cũng trong lúc đó, Nhị hoàng tử Vũ Văn Phong đứng ở một nơi kín đáo nhìn các nàng. Hắn nhũu mày nhìn nội thị bên cạnh, "Đây là Chính phi mà mẫu phi chọn cho ta?"

Nội thị ngượng ngùng cười.

Quý phi nương nương nhìn trúng Văn gia, nhưng Nhị điện hạ nói thẳng trừ phi tiểu thư nhà họ Văn là mỹ nhân, bằng không hẳn thật không dám cười về đề ngày ngày nhìn khuôn mặt kia mà mất cả hứng làm việc. Quý phi nương nương nghe vậy không đáp, muốn cho hắn tự đi nhìn xem, không nghĩ tới cố tình nhìn thấy cảnh này...

"Thế mà mẫu thân còn nói đẹp như thiên tiên, thiên tiên đâu không thấy, ác quỷ lại có một con. Lúc này còn muốn mang mặt nạ, chắc là dung mạo không thể gặp người. Chà chà, người nói cho mẫu phi bớt lừa ta đi, ta muốn tự mình... Ồ!"

Đột nhiên, nội thị thấy sắc mặt của điện hạ nhà mình biến đổi, đôi mắt hoa đào nhìn "ác quỷ" không chớp một cái.

Chỉ thấy bởi vì nữ quan chương sự duy trì trật tự vất vả quá, Văn Anh bèn bỏ mặt nạ xuống, nàng vốn định vui đùa chút thôi. Mặt nạ không còn, lộ ra trang dung của nàng. Mắt hạnh má đào, mày như thanh đại(*), tổng thể trang dung cực kì nhạt, không có quá nhiều khác biệt với ngày thường. Chỉ có đôi môi cong cong trời sinh của nàng là thoa một lớp phấn vàng, bừng sáng dưới ánh mặt trời.

(*) Tên một kiểu lông mày của phụ nữ cổ đại, dáng mày dài nhỏ, màu nhạt.

Khi đã gặp qua mặt nạ xấu xí kia, giờ nhìn lại người thật, cảm giác kinh diễm trong nháy mắt như đập mạnh vào tâm trí.

Với bản năng của nữ nhân đối với mỹ phẩm, những tú nữ lúc trước còn đang cười nhạo bỗng ghé sát lại, hỏi nàng phấn vàng này ở đâu có.

Một nơi khác, giữa ngày đông gió rét, Vũ Văn Phong lắc lư cây quạt, nghĩ thâm quả nhiên là tú sắc khả xan. Dung mạo như vậy, ngắm nhìn không những có thể làm việc, còn có thể ăn cơm.

"Được, mẫu phi quả có ánh mắt, quyết định là nàng."

Hắn gấp quạt lại, vỗ một cái.

- -

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (6)

Dịch giả: Thiên Tình

Vũ Văn Hoàng thấy các nàng, tâm mắt vô thức nhìn về phía Văn Anh đầu tiên.

Quãng thời gian này, hắn đã thăm dò ra công dụng của thuật đọc tâm. Không phải lần nào hắn cũng đọc được, nếu đối phương suy nghĩ nhiều hay hỗn loạn, vào đến lỗ tai hắn sẽ mơ hồ không rõ, thật thật giả giả, hoặc lúc đối phương không nghĩ gì, hắn tự nhiên không nghe được.

Lúc đầu, hắn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ Văn Anh. Trái lại, nữ nhân bên cạnh nàng, người thừa nhận từng hãm hại Văn Anh ở Thái Âm hồ, đang nồn nóng phát tiếng thét chói tai liên tục, làm hại hắn muốn che lỗ tai... cũng vô dụng.

Khoảnh khắc Văn Anh bước vào điện, hắn mới nghe nàng đột nhiên cảm khái.

[Không hồ là cung điện của Hoàng hậu, xanh vàng rực rỡ, chói hết cả mắt.]

Nàng lại tiếp một câu.

[A, gã Thái tử đáng ghét kia cũng ở đây?]

Vũ Văn Hoàng: "..."

Kỷ thực đối với nàng, đây vốn là một ý nghĩ rất bình thường. Hắn cố ý xa lánh nên giữa bọn họ không có quá nhiều giao thiệp, ngoại trừ ấn tượng xấu bị hắn đập một chân lúc trước. Nếu đời trước nàng cũng bị hãm hại, như vậy ít nhất cuộc sống của họ không hề có toan tính, hẳn quả thật đập sai người.

Nhưng vừa gặp nàng, hắn liền nhớ tới nàng của đời trước.

Không muốn nghĩ nữa, hắn chuyển mắt nhìn Ngô Ngọc Trinh. Nàng ấy tựa hồ có rất nhiều tâm sự, tiếng lòng khá là lộn xộn, hắn không nghe rõ.

Trong đội ngũ, nữ quan chương sự đi vào thấy Thái tử điện hạ, do dự giây lát liền nghe Hoàng hậu nói: "Không cần quản hắn, người cứ nói đi." Trước đó Hoàng hậu đã được cung nữ kể bên nói sơ qua. Trong Trữ Tú cung suýt xảy ra nhân mạng, không còn là trò đùa trẻ con nữa, nói không chừng còn liên quan đến triều đình, để Thái tử nghe cũng không sao.

Nữ quan chương sự được lệnh bèn thuật lại từng sự việc phát sinh ở tiệc rượu.

Bên dưới quý một hàng bốn người, chỉ có Nguyễn Linh Nhi là run rẩy. Đến khi cung nhân bưng ly rượu vào, bầm "Đã mời thái y kiểm nghiệm, không phải thuốc độc trí mạng, người uống vào khuôn mặt sẽ xuất hiện triệu chứng dị ứng", Nguyễn Linh Nhi đầu tiên là ngơ ngác, sau đó bỗng nhìn về phía Ngô Ngọc Trinh.

Không phải thuốc độc chết người?

Biểu hiện của Nguyễn Linh Nhi rất dễ thấy, nhưng những người khác chỉ cho rằng nàng ta đang nhìn cung nhân bưng khay đứng cạnh Ngô Ngọc Trinh. Vũ Văn Hoàng vốn đang chú ý Ngô Ngọc Trinh, lập tức nghe thấy nội tâm của nàng.

[Thuốc độc chết người? Xi, giết gà cần gì dùng dao mổ trâu, chỉ có kẻ ngu xuẩn như nàng ta mới có thể ngộ nhận.]

Nghĩa là sao?

Vũ Văn Hoàng nhú mảy, tiếp tục nhìn chăm chăm Ngô Ngọc Trinh, lại không nghe thấy gì nữa. Nàng không "nói chuyện", nhưng có người nói thay nàng --

Hoàng hậu hỏi Nguyễn Linh Nhi: "Tuy chỉ là thuốc dị ứng, nhưng vô cớ bỏ vào ly của tú nữ khác vẫn là bụng dạ khó lường. Nguyễn thị, ngươi có lời gì để nói?"

Mắt Nguyễn Linh Nhi sáng lên.

[Ngô Ngọc Trinh chưa từng nói cho ta biết đó là thuốc gì, ta mới lầm tưởng là thuốc độc. Nếu không phải Văn Anh đáng ghét kia dùng lời nói gạt hỏi ta, ta sẽ không đến nỗi thất thố như thế! Nhưng việc đến nước này đã không còn cách nào khác... Thuốc dị ứng thôi, lấy thể lực của Ngô gia, bảo toàn ta cũng không khó.]

Ban đầu Vũ Văn Hoàng được cho hay Ngô Ngọc Trinh tới chỗ này chỉ để làm chứng. Nhưng nghe đến đây, hần loáng thoáng nhận ra điều gì, vẫn khó mà tin nổi.

Vừa mới thở phào, Nguyễn Linh Nhi liền nhận được tầm mắt cảnh cáo của Ngô Ngọc Trinh, nàng ta giật nảy người.

[Không, lúc ta trả lời nhất định không thể làm liên lụy nàng ta, nếu không e rằng chết như thế nào cũng không biết.]

Nghe thấy câu này, Vũ Văn Hoàng tiếp tục chờ đợi, quả nhiên Nguyễn Linh Nhi chỉ nói mình đồ kị Văn Anh, mới định chọc ghẹo xả giận một phen.

Lòng hần trầm xuống.

Có thể khiến một nữ nhân nhiều lần hãm hại người khác nói ra câu "e rằng chết như thế nào cũng không biết", vậy người kia đáng sợ đến cỡ nào?

Hần nhìn Ngô Ngọc Trinh, nàng vẫn không hề nao núng mà quỳ gối, cúi đầu cung kính mà bình tĩnh.

Hần bỗng dừng nhớ tới đời trước. Trước khi treo cổ trên xà ngang, nàng cũng bình tĩnh như thế, khiến người ta đoán không ra nội tâm nàng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Hoàng hậu có được kết luận sơ bộ, hơn nữa đây chỉ là trò vật, vốn chỉ cần báo lại là được chứ nàng không cần phải thẩm vấn. Nàng nâng trán, hơi có ý trách cứ mà hỏi Văn Anh: "Ngươi nói là thuốc độc, nhưng tra ra lại là thuốc dị ứng, giải thích thế nào?"

Văn Anh bình thản đáp: "Hồi bẩm nương nương, ta không uống ly rượu này, nào biết là thuốc độc hay thuốc dị ứng?" Nếu không biết là thuốc gì, đương nhiên phải nói theo chiều hướng xấu nhất, bằng không làm sao bắt được cơ hội đứng đây đối đáp như thế này. May mà cô vận khí tốt, ước lượng chính xác thời gian Vũ Văn Hoàng thỉnh an Hoàng hậu, nhưng không phải lần nào cũng chuẩn, vừa khéo hôm nay hần có mặt.

Thuật độc tâm có thể nhìn thấu nội tâm con người, chẳng qua khuyết điểm của nó là có thời hạn. Cô không thể ngồi chờ một ngày nào đó Ngô Ngọc Trinh bỗng dưng sẽ bộc lộ những ý tưởng xấu xa trước mặt Vũ Văn Hoàng, vì thế nhất định phải tạo tình huống mới được.

Đời trước sau khi chết, hần phiêu đảng ở trong hoàng cung một thời gian, biết được Ngô Ngọc Trinh chết theo hần, sợ rằng đã sớm tôn nàng ta lên làm bạch liên hoa rồi. Chuyện này không thể nghĩ ngờ sẽ gia tăng độ khó cho nhiệm vụ.

Ngô Ngọc Trinh này không hề đơn giản. Vũ Văn Hoàng luôn canh cánh trong lòng việc nguyên chủ cho hần đội nón xanh, lại không hề hay biết Ngô Ngọc Trinh đóng vai trò gì trong đó.

Nghĩ tới đây, Văn Anh có chút đồng tình Thái tử.

Hoàng hậu lại nói: "Nói như vậy, nếu ngươi đã không uống thì làm sao biết nàng ta bỏ thuốc?"

"Nương nương minh giám, ta với nàng ta đã sớm có hiềm khích, nàng ta đột nhiên tới kính rượu, ta đương nhiên sẽ hơi chút để tâm..."

Nguyễn Linh Nhi nghe vậy, hồi tưởng lại quá trình kính rượu.

[Ngô Ngọc Trinh đã sớm đoán được với tính cách của Văn Anh, nàng ta nhất định sẽ đổ ly rượu ta mời, nên mới báo ta giả vờ làm tư thế uống rượu hòng hạ thấp độ cảnh giác của nàng ta, khiến nàng ta lầm tưởng ly rượu này vô hại. Ai ngờ thủ đoạn kém một bậc, đến nước này, dù Văn Anh có tin ta hay không, chỉ cần nàng ta công khai tỏ ra hoài nghi, sau đó đưa yêu cầu trao đổi rượu...]

Văn Anh nói tiếp, "Nói đó là thuốc độc chỉ vì lừa nàng ta thôi. Nhưng nghĩ cũng lạ, ta không biết nàng ta bỏ gì trong rượu còn có thể hiểu, nhưng nàng ta hình như cũng không biết. Ta vừa nói nàng ta muốn độc chết ta, nàng ta liền quỳ xuống đất khóc nức nở. Nếu biết là thuốc dị ứng thì nói ra là được rồi, phản bác một câu cũng đâu có sao..."

Nguyễn Linh Nhi đỏ mặt hơi lạnh, ngay lập tức, tầm mắt có ý thăm dò của Hoàng hậu rơi xuống.

Vào lúc này, Ngô Ngọc Trinh nói chuyện: "Nương nương, có lẽ nàng ấy thấy chuyện tình bại lộ, sợ uy thế của Văn gia nên mới thất thố như thế."

Lời này nói hợp lý, sắc mặt của Hoàng hậu dịu lại, gạt đầu.

Dù sao có cái để bàn giao là đủ, thuốc độc cũng được, dị ứng cũng thế, Văn gia tiểu thư không có việc gì, không cần quá mức truy cứu.

Tới đây, buổi thẩm vấn xem như kết thúc.

Nguyễn Linh Nhi tất nhiên bị loại khỏi danh ngạch tú nữ, hành vi của nàng ta cũng không bị che giấu mà sẽ truyền ra ngoài cung. Với thanh danh ghen ghét tú nữ cùng đợt tuyển tú, âm thầm dùng thủ đoạn, sợ là chuyện cưới xin của nàng ta sẽ vô cùng khó khăn, tỷ muội trong nhà đều bị liên lụy, cuộc sống sau này chỉ sợ sẽ không thoải mái.

Bởi vì tín nhiệm Ngô Ngọc Trinh, hoặc nên nói ngoại trừ tín nhiệm Ngô gia, Nguyễn Linh Nhi không có cách khác, nàng ta không thể không thừa nhận mọi chuyện.

Còn Ngô Ngọc Trinh mà nàng ta "tin tưởng", lúc này một lần nữa đứng trước mặt Văn Anh.

Việc Ngô Ngọc Trinh xúi giục Nguyễn Linh Nhi, tất cả đều xuất phát từ tin tức "Văn Anh từng cùng Thái tử đi dạo ban đêm". Dù sao thì, chỉ cần ở sau lưng điều khiển, có thể không tốn chút công sức là diệt trừ được một kẻ địch tiềm tàng, có sao không làm? Mục đích không thành cũng không sao.

[Dù cho nàng ta đoán được là ta thì đã sao, không bắt được nhược điểm của ta thì ta vẫn là Thái tử phi.]

Khóe miệng nàng hơi cong, sau đó nàng được Hoàng hậu giữ lại tán gẫu.

Tự tin như nàng, không nhận ra rằng lúc trong lòng nàng xuất hiện ý nghĩ này, sắc mặt Vũ Văn Hoảng chợt biến hóa. Ánh mắt hắn đen kịt, phút chốc như một con lốc đánh úp lại, rồi chìm không thấy đáy.

- -

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (7)

Edit: Thiên Tình

Buổi chiều trời vừa đổ tuyết, trải dài trên nền đất. Nàng quỳ gối trong tuyết, bởi vì nội tâm kinh sợ nên tư thế rất đoan chính.

Vũ Văn Hoảng đi về trước một bước, nghe tiếng lòng nàng nói vậy, đột nhiên dừng lại.

Hắn đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời có chút tiến thoái lưỡng nan. Đến khi bàn tay dán sát mặt đất của nàng dần lạnh run, hắn mới lấy lại tinh thần, giọng tay làm động tác đỡ: "Đứng lên đi."

"... Thái tử không ngại sao?" Văn Anh hỏi, nhẹ nhàng ngược mắt lên, "Không phạt ta sao?"

Trước nay nàng luôn là người nóng nảy, ở trước mặt tú nữ lúc nào cũng đường hoàng, bây giờ dè dặt hỏi như vậy, lại có chút đáng yêu. Nhưng trong lời nói vẫn có gai, khiến hắn bỗng dưng không đành lòng. Hắn nói: "Lần trước làm nàng đau cũng không phải là ta cố ý..."

Nói được nửa câu, hắn chợt im lặng.

Phải giải thích thế nào đây, chẳng lẽ nói: Đồi trước nàng làm chuyện vô liêm sỉ, ta ghét nàng tới gần nên không hề nghĩ ngợi đáp một cái?

Huống hồ, hắn hà tất phải giải thích?

"... Nàng muốn quỳ thì quỳ, ta đi."

Hắn nói xong, thật sự bước đi, cách khoảng mấy trượng mới dừng lại nhìn về phía sau.

Nàng vẫn quỳ ở đó, thấy hắn quay đầu bèn lộ biểu cảm "quả nhiên là thế", loáng thoáng còn nghe thấy nội tâm nàng nói

[Biết ngay không đơn giản như vậy mà, người này thay đổi thật thường, nếu ta đứng lên thật, chỉ sợ hắn lại có chuyện để nói. Hừ, đừng hòng gạt ta!]

[Quỳ thêm một lát cũng không hề gì, dù sao cũng tốt hơn bị hắn quát mắng, chỉ trích ta muốn dụ dỗ hắn...]

[Nếu như tuyết không lạnh như vậy thì càng tốt...]

Nàng chuyển động hai đầu gối, hiển nhiên là bị công quỳ sắp không nổi.

Vũ Văn Hoảng chỉ cảm thấy tức cười, trước đây sao không thấy nàng cứng đầu như thế? Nếu thà quỳ một lát còn hơn bị hắn chỉ trích, vậy để hắn xem nàng có thể quỳ đến bao giờ.

Tuy nghĩ vậy, nhưng thời gian trôi qua chưa lâu, Văn Anh đã thấy một đôi ủng xuất hiện trước mặt.

"Lên đi." Hắn trầm giọng, "Bây giờ không lên thì đứng lên nữa, phạt nàng quỳ đến khi chân tàn phế mới thôi."

Văn Anh cố nén lửa giận không làm cho nội tâm bật cười, lập tức tự nhắc nhở bản thân bây giờ mình là nhân vật nào, sau đó làm bộ vội vàng hoảng hốt muốn đứng lên. Nhưng do quỳ lâu, chân đã sớm cứng đờ. Nàng còn chưa đứng thẳng, chân đã tê rần, cả người ngã qua bên cạnh.

Thân thể hắn phản ứng còn nhanh hơn ý thức, chưa kịp định thần lại, hắn đã ôm người vào lòng.

Không chờ nàng mở miệng, hắn đã cười chế nhạo: "Thế nào, lại đụng phải một lần, muốn quỳ tiếp một đêm?"

Văn Anh âm thầm trừng hắn một cái, lại bị bắt gặp. Nàng liếc sang chỗ khác, không tiếp lời.

Nàng không để ý hắn, Vũ Văn Hoảng cũng không tức giận, dịu dàng đứng một lúc, chờ nàng bình thường trở lại mới buông tay. Mãi cho đến khi tới ngã rẽ, hai người không nói gì thêm nữa, nhưng khi mỗi người đi một nơi, hắn không nhịn được quay đầu nhìn.

[Người này có vẻ cũng không xấu như ta tưởng.]

Ngay lúc ấy, hắn tựa hồ nghe thấy nàng nói như vậy.

*

Từ lúc trọng sinh, Vũ Văn Hoảng có rất nhiều công việc bề bộn. Chuyện liên quan đến đời trước, hắn chưa hẳn nhớ rõ từng chi tiết nhỏ, nhưng có thể nhớ đại khái, vì thế hắn chuẩn bị kỹ càng hơn, nhanh hơn người khác một bước, đồng thời cũng làm tốt hơn. Lâu dần, không chỉ đương kim thánh thượng khen hắn không dứt miệng, trọng thần trong triều cũng nghĩ hắn chính là người thừa kế có thể gánh vác trọng trách, người đi theo hắn thì cảm thấy như theo một vị minh chủ, làm việc càng thêm tận tâm tận lực.

Tất cả dường như đang phát triển theo hướng tốt.

Nhưng thời gian càng lâu, hắn thường xuyên cảm thấy thế xác và tinh thần có chút mệt mỏi. Mỗi lần như vậy, ánh mắt hắn không tự chủ được đặt lên người Văn Anh.

Trong Trữ Tú cung có quá nhiều đôi mắt, cộng thêm hân cũng không làm người khác chú ý.

Ban đầu hân thậm chí từng hạ lệnh tra xét Ngô Ngọc Trinh, có lẽ bị nhiều lần phản bội lưu lại di chứng, cho dù là Ngô Ngọc Trinh, hân vẫn không thật sự yên tâm được. Mà kết quả tuy không đủ làm hân thoải mái, nhưng cũng không thể xoi mói. Ngô Ngọc Trinh đoan trang tự tin, làm việc hào phóng, đối nhân xử thế lại tự có uy nghi, gia thế xuất chúng, dung mạo dù không sánh bằng Văn Anh nhưng cũng không kém. Mặc dù chuyện bỏ thuốc xác thực là nàng đứng sau giật dây, nhưng không thể phủ nhận rằng nàng là người thích hợp cho vị trí Chính phi nhất.

Kết cục của nàng ở đời trước làm hân cảm thấy hổ thẹn với nàng, có lòng muốn bù đắp. Đúng như nàng từng nói, cuối cùng hân vẫn sẽ chọn nàng làm Thái tử phi.

Nhưng...

Hân lại không không chế được bản thân, không ngừng nghe ngóng tin tức về Văn Anh.

Lời nói ngày đó, tựa hồ để lại một dấu vết trong lòng hân, thỉnh thoảng hân lại hồi tưởng.

Sau vòng phục tuyền, các tú nữ lại bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho vòng tuyền cuối. Phần thi của cuộc đại tuyền quan trọng nhất lại là tài nghệ: cầm, kỳ, thi, họa, nữ hồng... Đến ngày đại tuyền, Hoàng hậu nương nương sẽ chọn ra từ trong số đó.

Mỗi lần hân hỏi tới, người được an bài ở Trữ Tú cung liền nói: Văn gia tiểu thư cầm nghệ bất phạm, gòi đánh đàn tỳ bà nhất, có điều cứ muốn bắt chước mỹ nữ cầm tỳ bà ngược trong bích họa, rớt hũ vãi cây đàn, mấy tú nữ khác không dám cười nàng, còn phải tăng bốc tán tụng. Nghe nói Văn gia tiểu thư vẽ tranh tài tình, có thể vẽ ra sinh vật sống động như thật, có điều động vật do nàng vẽ luôn có nét giống người, con hồ giống Văn lão gia, con nhện giống Ngô tiểu thư, còn con dê, lại hơi giống điện hạ ngài...

Thấy vẻ mặt hân không ổn, tiểu nội thị rừng mình, nói tiếp: Văn gia tiểu thư nữ hồng bình thường, chỉ một lát, ngón tay đã bị đâm thủng mấy lần! Cô cô nhìn mà sốt ruột, chỉ hận không thể thay nàng đi thi.

Hân hoặc giận hoặc cười, sau khi nghe xong, tối tâm trong lòng sẽ tan bớt. Lâu dần, hân nuôi thành thói quen, ngày nào không nghe được tin tức về nàng vẫn sẽ gác bút hồi tưởng.

Ngày nọ bầu trời trong xanh, người bị hân phái đi hồi lâu sau mới trở về, mặt mũi khốc tang nói: "Văn gia tiểu thư chơi đùa trong hoa viên, đột nhiên không thấy tăm hơi."

*

Văn Anh không phải đột nhiên biến mất, nàng vẫn ở trong hoa viên, chỉ là bị Lục hoàng tử Vũ Văn Lạc kéo vào giả sơn, tránh được kẻ theo đuôi.

Nàng lặng lẽ lo đầu ra ngoài nhìn, thấy tiểu nội thị lén lút đi theo nàng đã vội vàng rời đi, mọi thứ dài một hơi, lù vào trong giả sơn. Không gian trong cái động đen này khá chật chội, nhưng ấm áp hơn bên ngoài, chưa được bao lâu nàng đã lấy túi giữ ấm ra nhét vào ngực hân, "Sao hôm nay chàng đến đây, không bận sao?"

Vũ Văn Lạc cầm túi giữ ấm bắt đầu tung hứng, động tác rất tự nhiên.

Bọn họ đã qua lại được một thời gian, đa phần không thể hiện trước mặt người khác, nhưng vẫn có vài tú nữ biết được, yểm trợ cho bọn họ. Nếu là hoàng tử khác, nói không chừng các nàng còn muốn giở trò, nhưng mẫu tộc của Lục hoàng tử yếu kém, bản thân hân không bộc lộ tài năng gì, vừa không có tài danh hiển danh, vừa không được bệ hạ ân sủng. Trái lại Thái tử thường xuyên chiếu cố hân một vài, nhưng thời gian gần đây cũng đã chậm rãi xa cách. Đây tởn nhảy bén, chỉ nghĩ hân đắc tội Thái tử, những ai có dã tâm tham vọng hiển nhiên sẽ loại hân khỏi danh sách. Trong hoàng tộc, hân giống như một miếng gân gà, ăn thì vô vị mà vứt thì tiếc. Tuy các nàng vẫn đổ kị Văn Anh, nhưng không có quá nhiều ý định tranh đoạt.

"Ngừng khóa, năm sau sẽ phải vào triều nhậm chức rồi, rất rảnh rồi." Hân dựa vách đá, mặt hơi rù xuống, cảm xúc nặng nề hơn thường ngày.

Hân nói làm Văn Anh nhớ ra, Hoàng đế giao do Thái tử quyết định chuyện nhậm chức. Trải qua đời trước, Thái tử không thể không phòng Vũ Văn Lạc, nhưng Vũ Văn Lạc dù sao cũng là hoàng tử, trước kia lại được hân chiếu cố nhiều nhất, hân không thể trở mặt ngay, nhất định phải ra về huynh hữu đệ cung, cho nên chức quan không thể quá kém. Hân còn đang đau đầu, lúc này hiển nhiên sẽ không nói gì cho Vũ Văn Lạc.

Nhưng chuyện này nói ra cũng không thích hợp, nàng nín môi, thái độ khác thường không nói lời nào.

Kể từ lần đầu gặp gỡ, hai người thường xuyên chơi trò đoán suy nghĩ. Thấy nàng như vậy, hân nở nụ cười, "Không đoán?"

"Đoán được, không dám nói."

Hân lộ ra hàm răng trắng, cười không nói, chỉ cho là nàng không muốn chịu thua.

Nàng không để ý tới phép khích tướng của hân, chỉ nói: "Có người đề phòng chàng, không bằng chàng yếu thế cho hân xem. Không lừa được hân cũng không sao, thiên trường địa cửu, sớm muộn sẽ làm tai mắt của hân mất cảm giác."

Vũ Văn Lạc vẽ mặt kỳ quái mà nhìn nàng, "Nàng biết có người xếp tai mắt ở bên cạnh ta? Nàng biết là tai mắt của ai?"

"Chàng phiền muộn vì chuyện này sao?" Nàng hỏi ngược lại.

Hân không tỏ ý kiến, hàng lông mày lại có tối tăm chột lóe mà qua.

Nàng còn chưa mở miệng, đã nghe đằng xa có một nội thị công công đang gọi Vũ Văn Lạc.

"Tai mắt đến."

Nàng nói, không chờ hân phản ứng lại, liền lôi kéo hân chạy nhanh lên trên tòa giả sơn.

Vũ Văn Lạc không hiểu ra sao, thấy nàng hào hứng như vậy cũng bị cảm nhiễm, ý cười tăng lên. Đạo gần đây mỗi ngày đều có tuyết, giả sơn không được dọn dẹp sạch sẽ, nàng suýt nữa trượt té, may nhờ có hân đỡ lấy. Sau khi chạy lên trên, nàng đưa cho hân một quả cầu tuyết vừa vẽ xong.

Chờ nội thị kia từ từ đến gần, Vũ Văn Lạc như là biết nàng muốn làm gì, nội thị vừa đến dưới giả sơn, hân và nàng đồng loạt ném cầu tuyết đập xuống.

Nội thị công công "Ai da" thét lên, định nổi giận, giương mắt nhìn thấy người đang cười vui vẻ nhất chính là điện hạ nhà mình, đành ngậm miệng lại.

Vũ Văn Lạc chơi đủ rồi, thấy nội thị kia muốn lên trên này, lập tức mệnh lệnh không cho hân tới, còn phải đứng xa một chút. Nội thị không dám không nghe, tìm một nơi dễ thấy, nghe

răng trợn mắt lấy tuyết ra khỏi y phục.

Văn Anh rút ra khăn tay, lau cho mình xong, sau đó kéo qua tay hấn lau một lượt.

Vũ Văn Lạc hơi kinh ngạc, chột nghe nàng nói: "Sau này chàng còn phải dùng hấn, trọng dụng hấn."

Hấn cười, "Giữ lại để người kia yên tâm, đúng không?"

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, "Chàng còn có thể thông qua hấn, truyền tin tức sai lệch cho người kia."

"Ừm, vẫn là nàng thông minh."

Trong mắt hấn toát ra ý cười, âm áp mà vô hại, nàng lại trợn trừng mắt.

Vừa nghe liền biết, kỳ thực hấn đã sớm nghĩ tới.

"Đúng lúc ta có một tin tức muốn truyền cho hấn." Hấn nhìn nàng, cười nói, "Có điều là tin tức chính xác."

"Cái gì... A."

Cách đó không xa, nội thị phụ trách theo dõi Vũ Văn Lạc bỗng đứng trợn to hai mắt.

Chỉ thấy trên tòa giả sơn tuyết bay là tả, Lục hoàng tử nghiêng người hôn lên môi Văn gia tiểu thư.

*

Vũ Văn Hoàng tử đồng công văn ngẩng đầu, xoa xoa huyết thái dương, liền nghe thấy bên ngoài có người nói Lâm Đức đến bẩm báo. Hấn nhớ đó là người mà mình đặt bên cạnh Vũ Văn Lạc, bình thường nếu không có gì nguy cấp sẽ không cho phép tới gặp hấn.

Lần này tới, chắc hấn có chuyện khẩn yếu.

Hấn nói: "Đề hấn tiến vào."

Trong khi Thái tử còn đang ôn bài, a Lục người ta tâm đầu ý hợp với nàng mắt rồi _(3J∠)_

Thôi tui chèo thuyền Anh Lục đây:)))

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (8)

Dịch giả: Thiên Tình

Văn Anh trở lại Trữ Tú cung, mơ hồ nhận ra cái đuôi phía sau lại xuất hiện.

Theo lượng tin tức có được, cô không phải không biết đó là người được Thái tử xếp vào Trữ Tú cung. Nhưng ở quỹ tích cũ, người này vốn đi theo Ngô Ngọc Trinh, ngoài việc nghe lén, còn có thể giúp nàng ta phòng bị người khác, tạm thời có tác dụng bảo vệ. Người này thường ở trong các viện nghe sai phái, thân phận khá tự do, đi qua đi lại cũng không khả nghi.

Nhưng gần đây cô phát hiện, người này đột nhiên thích loanh quanh phía sau mình. Việc này cho thấy, ít nhất thái độ của Vũ Văn Hoàng đã dịu đi, cách mà cô làm lúc trước đã mò đúng tình tình của hấn. Có điều sau hành động vừa rồi của Vũ Văn Lạc, không biết chuyện sẽ trở thành thế nào.

Cô bất giác nhíu mày.

Bích Nguyệt thấy cô trở về, lặng lẽ hỏi: "Tiểu thư, ngài lại đi chơi với Lục hoàng tử sao?" Thấy Văn Anh gật đầu, nàng lo lắng nói, "Vậy phải làm sao bây giờ, ý của lão gia và phu nhân là muốn ngài gả cho Thái tử điện hạ..."

"Chính phi của Thái tử tám chín phần mười là thuộc về Ngô Ngọc Trinh, chẳng lẽ ta vẫn phải làm hấn cưới ta?" Văn Anh hỏi ngược lại.

Bích Nguyệt dè dặt nhìn cô, "Ngài biết đó, Thái tử không chỉ có thể cưới Chính phi, dựa vào thân phận của chúng ta, nếu ngài có ý, vị trí Trắc phi sẽ không thiếu... Sau này bệ hạ trăm tuổi, Thái tử đăng cơ, ngài ắt sẽ là Quý phi. Vị trí này chẳng phải tôn quý hơn Chính phi của hoàng tử?"

Văn Anh quan sát vẻ mặt của nàng, "Rốt cuộc người muốn nói gì?"

"Không phải nô tỳ muốn nói gì..." Bích Nguyệt úp mở lắm bầm, không chịu nổi ánh mắt của chủ tử đành phải nói hết, "Là phu nhân sai người nhắn lại, nói là nếu ngài làm không được thì bên phía phu nhân đã tìm Ngô gia rồi, ngài chỉ việc an tâm chờ đợi."

Văn Anh nghe xong hơi ngẩn ra, chuyện này quả thật ngoài dự kiến.

Lại nói, trong nhà Văn Anh tỷ muội đông đảo, chỉ mỗi mẫu thân nàng thôi đã sinh liền năm đứa con gái, cuối cùng mới có một nam đinh, vì thế địa vị của nữ hài tử ở Văn gia cũng không cao. Nguyên chủ không được coi trọng và bồi dưỡng như Ngô Ngọc Trinh, nhìn tâm tư khí độ ở mọi phương diện là có thể thấy được. Phía trên nguyên chủ còn có hai tỷ tỷ đã gả cho tôn thất, nàng thân là tam nữ, hai bên đều không có chỗ dựa, công dụng lớn nhất chính là đúng lúc gặp Thái tử đến tuổi lấy vợ, không cần người khác nói, bản thân nàng cũng muốn tranh một phen.

Cho nên Vũ Văn Hoảng cũng không tính là oan uổng nguyên chủ. Đồi trước tuy đúng là Nguyễn Linh Nhi vấp chân nàng, nhưng lúc nàng ngã vào lòng Vũ Văn Hoảng lại cam tâm tình nguyện, thấy Vũ Văn Hoảng không bài xích, liền thừa thắng xông lên, sau đó được hắn yêu thích một thời gian khá lâu.

"Vậy thì phiền toái."

Văn Anh lấy trán tựa vào cột giường, vò vò tua rua trang trí trên màn, bộ dạng đau đầu.

Cô còn ở trong cung không thể đi ra, nước xa không cứu được lửa gần, đôi phu thê kia muốn làm cái gì, cô thật sự không cách nào ngăn cản. Ngô gia có đồng ý hay không? Nhìn đời trước là biết, thế gia kiềm chế nhau cũng mượn sức nhau, Ngô gia đã chiếm phần to, hiển nhiên sẽ không tiếc phần một chút canh thịt cho người khác uống.

Nhận ra mình đang ví Thái tử thành thịt Đường Tăng, cô nhin không được cười một tiếng, sau đó mím môi.

Theo suy tính của cô, nếu mình có thể làm Thái tử rung động, vậy gả cho hắn cũng là một lựa chọn không tệ. Nhưng trong lúc tiếp xúc cô phát hiện, vì bị hạn chế bởi thân phận và nơi ở, cô đã rất khó chế tạo ra cơ hội gặp mặt, để có thể thay đổi cái nhìn của hắn giống như bây giờ cũng đã là hao hết tâm tư. Vì thế cô có dự định khác -- gả cho Lục hoàng tử Vũ Văn Lạc.

Tục ngữ nói, khoảng cách sinh ra cái đẹp. Dù sao cũng từng là nữ nhân của Thái tử, có nhiều khi hắn ngoài mặt thì rộng lượng nhường cho người khác, trong lòng vẫn sẽ tính toán so đo. Nếu cô vẫn ở bên cạnh hắn, vậy chính là mấu chốt trên màn trướng, ngày ngày nhắc nhở hắn từng bị phản bội. Mà cách ra xa, hắn thấy được khía cạnh khác của cô, ngược lại có thể trở thành nốt ruồi son.

Đương nhiên, làm như thế cũng có chỗ hỏng, đó chính là cơ hội gặp mặt còn khó hơn bây giờ.

Nhưng nếu bị ép trở thành Trắc phi của hắn lần nữa, có lẽ đó mới là tình huống xấu nhất.

Nghĩ tới đây, ngoài cửa đột nhiên có người gõ cửa.

Bích Nguyệt mở cửa, người tiến vào chính là Ngô Ngọc Trinh, tỷ nữ phía sau nàng ta đang ôm một hộp lễ vật. Nàng ta mở nó ra, đưa đến trước mặt Văn Anh, tươi cười đi thẳng vào vấn đề: "Trước kia có chút hiềm khích với Văn tiểu thư, lần này ta đến cầu hòa giải, lễ vật này xem như bồi tội."

Nói xong, Ngô Ngọc Trinh từ trong hộp lấy ra một cái lược ngọc, phần cán lược khắc ba con chim yến, cực kỳ tinh mỹ, khiến người ta không dời nổi mắt.

Văn Anh ngồi trên giường không đứng dậy, lười biếng ngược mắt, "Nàng tiếp nhận cũng nhanh thật."

Không cần nói cũng biết, Ngô Ngọc Trinh cũng nhận được tin trong nhà nên mới đi đến, lấy thân phận chính thất tương lai mà sang đây chào hỏi.

"Nói chi vậy, trước đây ta đã muốn kết bạn với Văn tiểu thư, chẳng qua mãi không có thời gian rảnh, bây giờ lại vừa lúc."

"Trước kia là sợ ta vụng trộm tiếp xúc Thái tử, đoạt vị trí Chính phi của nàng. Lúc này nghe nhà ta chỉ cầu vị trí Trắc phi, nàng an tâm phải không?" Văn Anh nói toạc, lúc đối phương cho rằng cô muốn cầu kinh, lại nói: "Bích Nguyệt, thu lễ vật cho cẩn thận."

"Có thể nhận lễ vật là được." Ngô Ngọc Trinh cũng không trách, trái lại cười tủm tỉm. Mục đích đã đạt tới, thấy chuyện này giải quyết xong, nàng ta liền trở về nơi ở.

Người vừa đi, Bích Nguyệt thấy tiểu thư vẫn có vẻ buồn rầu, không khỏi khuyên nhủ: "Tiểu thư, nếu phía bên kia đã xác nhận, dù ngài không muốn, chỉ sợ cũng không làm chủ được. Ngài nên nghĩ thông một chút, đừng qua lại với Lục hoàng tử nữa. Về phần phía Ngô tiểu thư, chỉ sợ cũng phải bắt đầu tạo quan hệ sớm thôi."

"Người đến cùng hướng về ai?" Văn Anh chọc chọc trán Bích Nguyệt.

Nếu nói một cách nghiêm túc, vòng tuyến cuối cùng vẫn phải xem ý của Vũ Văn Hoảng. Ngô Ngọc Trinh còn chưa làm Chính phi đây, mà cho dù được làm Chính phi, ứng viên cho vị trí Trắc phi cũng không tới phiên nàng ta làm chủ, càng không tới phiên Ngô gia làm chủ. Hiện tại cô lại muốn cho Vũ Văn Hoảng căm ghét mình nhiều chút, không nên đứng núi này trông núi nọ, để cô ổn định cục diện trước rồi tính tiếp.

*

Nói là vậy, nhưng khi Vũ Văn Lạc đến tìm cô, cô cũng không cho hắn sắc mặt tốt.

Lúc trước mỗi lần hai người họ gặp mặt, thường là hắn tìm người truyền lời nhắn, nói thời gian địa điểm, cô muốn đi thì đi. Nhưng từ sau lần hắn hôn cô, cô liền làm lơ hắn. Vừa thấy người hắn an bài tới gần, cô liền quay đầu rồi đi, làm hại người kia dờ khóc dờ cười, đành phải thuật lại cho chủ tử nhà mình.

Vì thế một ngày nọ, Vũ Văn Lạc thừa dịp sáng sớm mọi người đều đi tới phòng học, chui vào gian phòng của Văn Anh.

Buổi trưa Văn Anh quay về phòng nghỉ ngơi, mới phát hiện trong phòng có thêm một người.

Nàng lập tức trở mặt, "Lục hoàng tử không hổ là Lục hoàng tử. Hảo tâm kế, hảo mưu tính, không bằng hô to lên, gọi tất cả mọi người tới đây xem hai chúng ta có quan hệ gì?"

"Nếu như nàng thích, ta hô lên cũng không sao."

Hắn nói xong, còn thật sự háng giọng một cái.

Văn Anh nhào qua bưng kín miệng hắn, hung tợn nói: "Nghe không hiểu tiếng người sao?"

Hắn thừa cơ bắt lấy tay nàng, đẩy mắt có ý cười lại giả vờ không hiểu, "Lẽ nào nàng nói không phải ý này?" Thấy nàng càng thêm buồn bực, hắn nhận ra một tia khác thường, "Ngoại trừ ta, còn có người chọc nàng tức giận?"

"Ồ?" Văn Anh ngây người, thu tay về, "A.. Cũng không có gì."

Nàng không ngờ hắn nhảy bén đến thế, nhưng có mấy lời lại không thể nói ra.

Hắn không ép sát, ánh mắt vẫn theo nàng mà động, nghe vậy khẽ "ồ" một tiếng, không hỏi nữa.

Văn Anh liếc mắt nhìn hắn.

Lại nói, giai đoạn giữa Văn Anh và Vũ Văn Lạc hiện tại cũng thật thú vị.

Ban đầu cô nhân cơ hội hấn có hứng thú với mình mà tiếp cận hấn. Đến lúc sau, ngay cả cô cũng không thể không thừa nhận, giữa họ tồn tại một sự ăn ý, có lẽ chỉ có thể dùng từ khí trảng hợp nhau là giải thích được, ở chung thoải mái vui vẻ. Nhưng người này quả nhiên rất khó đá động, rõ ràng ở mặt ngoài tỏ ra rất thích cô, nhưng chưa lần nào nói muốn lấy cô, chưa bao giờ tỏ thái độ công khai, giống như vẫn đang trong giai đoạn mập mờ. Chính vì thế hai người đều ẩn giấu rất nhiều điều không nói cho đối phương.

Vũ Văn Lạc không miễn cưỡng Văn Anh, mà để tỏ ý xin lỗi về sự việc lần trước, hấn mang Văn Anh đi du hồ.

Lúc trước Văn Anh từng xem hồ Thái Âm một lần, trên mặt hồ còn kết băng. Lần này có nhiều chỗ băng mỏng đã tách thành từng tảng lớn, thuận lợi cho mọi người du hồ ngắm cảnh. Hồ Thái Âm vào ban ngày có nét thoáng đãng đặc biệt. Chiếc thuyền được phủ ngói đen, hai bên là cửa sổ làm bằng gỗ lim, khám thủy tinh rất hiếm thấy, nàg ôm bình nước nóng ngồi ở bên trong, vô cùng bình yên tự tại.

Nhưng không lâu sau, nàg phát hiện chiếc thuyền không di chuyển.

Thì ra Vũ Văn Lạc khẳng khẳng muốn tự phá băng, tăng thêm lạc thú. Kết quả có một khối băng lớn trôi đến chặn đường, hấn đập hồi lâu mà vẫn không phá được.

Văn Anh vén màn, thấy hấn sốt ruột đến đầu đầy mồ hôi, bèn cười không ngừng.

"Bây giờ nàg cứ cười đi, nếu buổi chiều còn chưa về, tất cả mọi người sẽ biết nàg ở cùng với ta." Hấn nhướn mày, tâm trạng của nàg đang tốt, liền cười cợt cùng hấn tranh luận.

Đang nói chuyện, đột nhiên Vũ Văn Lạc như nhìn thấy cái gì, dừng động tác lại, hướng cách đó không xa hô to, "Đại ca!"

Văn Anh vừa nghe thấy liền buông tay thả mình xuống.

Bên ngoài nhanh chóng vang lên tiếng đối thoại của hai người.

Sao với âm thanh trong sáng trẻ trung của Vũ Văn Lạc, giọng của Vũ Văn Hoàng trầm hơn một ít. Hơn nữa hấn tựa hồ bị bệnh, thỉnh thoảng còn kèm theo vài tiếng ho.

"Sao đại ca bị bệnh còn đi du hồ? Gió nổi lên, bệnh sẽ càng lâu lành." Vũ Văn Lạc lo lắng nói.

"Không sao, không phải bệnh nghiêm trọng, ta chỉ là bận rộn một hồi đi ra ngắm cảnh, một lát sẽ về." Vũ Văn Hoàng ứng phó vài câu. Trên thuyền của hấn tự nhiên có người hầu hạ, còn có người chuyên đi thuyền, nhưng trong chốc lát cũng không làm gì được khối băng này. Thế là hấn nói, "Đã vậy, đệ ngồi tạm thuyền ta cùng nhau trở về đi."

Vũ Văn Lạc hơi khó xử, "Chuyện này..."

"Thế nào?" Hấn ít thấy đối phương lộ vẻ mặt như thế. Vũ Văn Hoàng vừa tỏ vẻ khó hiểu, bỗng nghe được giọng nói của một cô gái hồi lâu không nghe thấy.

[Tên ngọc A Lạc này, nếu chàng ấy không từ chối, ta không thể không lộ diện rồi!]

Hấn ngẩn ra, chợt ho mạnh vài tiếng, trên mặt đỏ ửng lên.

Nàng cũng có mặt?

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (9)

Dịch giả: Thiên Tình

Vũ Văn Lạc vô thức quay đầu nhìn thoáng qua khoang thuyền, chiếc màn dày nặng làm từ vải bông kia che đến kín mít, không biết đối phương phát hiện bằng cách nào.

Phía đối diện, đôi mắt tối đen của Vũ Văn Hoàng nhìn thẳng vào hấn. Trong chớp mắt đó, hấn bỗng nở nụ cười, trong nụ cười mang chút thanh xuân ngại ngùng, "Đại ca lại đoán đúng nữa rồi..." Hấn dường như không phát hiện vẻ mặt của đối phương hơi sững lại, nghiêng người mời Văn Anh đi ra.

Đến giờ phút này, Văn Anh không cần thiết phải trốn tránh nữa. Nàng vén rèm đi ra, hướng Vũ Văn Hoàng hành lễ, "Vấn an Thái tử điện hạ.""

Tầm mắt của Vũ Văn Hoàng chuyển sang người nàng, nhìn chăm chú chốc lát, không mở miệng nói chuyện.

Bầu không khí chợt lắng xuống. Người hầu không biết xảy ra chuyện gì, khoanh tay cúi đầu không dám phát ra chút tiếng động. Dù là ai cũng có thể nhìn ra, tâm trạng của Thái tử không tốt.

Bấy giờ, chỉ có cơn gió rét lạnh mang theo tiếng rít từ mặt hồ thổi qua.

Văn Anh duy trì tư thế hành lễ không nhúc nhích. Vũ Văn Lạc siết chặt tay, vừa định mỉm cười nói gì đó, đã nghe Vũ Văn Hoàng ho nhẹ hai tiếng, ngắt lời hấn: "Thì ra là vậy." Vũ Văn Hoàng liếc nhìn Vũ Văn Lạc, "Chưa tới đại tuyền, đệ tốt nhất nên hành sự cẩn thận, đừng làm hỏng thanh danh của người ta."

"Đó là hiển nhiên." Vũ Văn Lạc vờ như không hiểu hàm ý trong lời nói đó, thân mặt mà chớp chớp mắt, "Chuyện này, đại ca phải bảo mật giúp đệ."

Vũ Văn Hoàng lại ho khan một lát mới "ừ" một tiếng, xem như đồng ý.

Lúc hai người đang nói chuyện, Văn Anh đứng ở một bên nhắm chán chơi ngón tay.

Đến khi sắp đổi thuyền, Vũ Văn Lạc mới gọi nàng. Tàng băng đập mãi không xong, dù sao cũng không thể đợi đến trời tối được, Vũ Văn Hoàng bèn đề nghị lên thuyền hấn, Vũ Văn Lạc cũng nghe theo, nói cảm ơn. Hấn bảo Văn Anh đi trước, còn mình ở phía sau che chở nàng.

Chiếc thuyền lác lư không ngừng, Văn Anh chỉ mới đứng ở nơi mũi thuyền, thân hình đã lung lay liên tục.

Vũ Văn Lạc đỡ khuỷu tay nàng, giúp nàng đứng vững. Nàng chỉ cần đi về phía trước một bước là được.

Nhưng khi nàng thấy con sóng đang cuộn trào không dứt, lại nhìn chiếc thuyền đối diện đang lác qua lác lại, hai chân như bị đóng băng, về mặt chân chờ.

[Lắc mạnh quá, nếu không đứng vững, không biết có rớt xuống không...]

Vũ Văn Hoàng vốn định đi vào trong khoang, đột nhiên ngừng đầu nhìn nàng. Sau đó hắn quay về vị trí vừa đứng, đưa tay ra, "Cẩn thận."

Nàng thờ phào nhẹ nhõm, đặt tay mình vào tay hắn mà mượn lực bước qua, thân thể thoáng lay động một cái rồi nhanh chóng đứng vững. "Đa tạ Thái tử điện hạ!" Nàng nở nụ cười ngọt ngào, lại chợt nhận ra nhiệt độ trong tay không bình thường, bên hồ nhỏ một tiếng.

Hắn thu tay về, nhưng vẫn nghe thấy tiếng lòng của nàng.

[Thật nóng, không phải nói là bệnh nhẹ sao?]

Vũ Văn Hoàng nhìn sang, ánh mắt vừa chạm nhau, cả hai đều sững sờ. Sau đó hắn liền thấy nàng nghiêng người chắn gió, mở miệng thúc giục: "Thái tử điện hạ đi vào trước đi."

Ngón tay của hắn không tự chủ giật giật, như có cái gì từ trong lòng trào ra.

Văn Anh vừa giục xong, quay đầu thấy Vũ Văn Lạc lừ lóat nhảy từ phía đối diện lại đây. Đúng lúc này hai chiếc thuyền đập mạnh vào nhau, cú va chạm làm hắn như sắp rơi xuống hồ băng vậy.

Nàng kéo lấy tay áo hắn, "Này, chàng từ từ thôi --"

"Sốt ruột cái gì." Hắn nhanh chóng đứng vững, búng nhẹ vào trán nàng, bị nàng trừng mắt còn muốn cười tiếp. Lại thấy Vũ Văn Hoàng vẫn đứng đây, hắn mới nghiêm chỉnh lại, khước miệng vẫn vênh lên, liếc nàng một cái, "Quấy rầy đại ca, tính khí của nàng ấy không tốt, có thể sẽ ồn ào một chút, đại ca lượng thứ nhiều hơn... Ui --"

Âm cuối là hắn bị véo cánh tay mà kêu ra tiếng. Hắn cúi đầu, chỉ thấy Văn Anh cười xán lạn, khẽ "ừ" một tiếng, không quay đầu lại tiến vào cửa khoang, hắn đành đuổi theo.

Vũ Văn Hoàng chỉ nhìn, về mặt hồ hững, như thể không chút cảm xúc.

*

"Ý Thái tử thế nào? Thái tử?"

Vũ Văn Hoàng chợt lấy lại tinh thần, bình ổn nỗi lòng, mới nhìn về phía Hoàng hậu.

"Chuyện gì vậy mẫu hậu?"

Hoàng hậu dùng ánh mắt mà quở trách hắn, bắt đầu dĩ đành phải mỉm cười nói với Ngô Ngọc Trinh: "Mấy ngày trước hắn lại bị bệnh, thân thể vốn đã yếu còn ra ngoài hóng gió, không biết nên nói thế nào mới tốt. Đến giờ tinh thần vẫn chưa thấy khá hơn, con chớ trách."

"Không sao." Ngô Ngọc Trinh dịu dàng cười, "Thái tử bận rộn công vụ, chúng ta nên thông cảm nhiều hơn."

"Ta biết hài tử như con rất là hiểu chuyện, sau này... còn phải nhờ con chiếu cố một hai."

Nữ nhi gia dù sao cũng đa mặt mông, lời này vừa thốt ra, mặt Ngô Ngọc Trinh đã hơi ửng đỏ.

Hoàng hậu thấy thế cũng hài lòng, nhưng liếc sang kế bên, thấy con trai mình vẫn là bộ dạng mặt ủ mày chau đó, chỉ phải than nhẹ. Chờ Ngô Ngọc Trinh rời đi, nàng mới giữ hắn ở lại tâm sự, "Nếu con không vừa ý Ngọc Trinh, thừa dịp này nói ra để mẫu hậu còn đổi người khác, bằng không con đưa cái mặt dờ dẩn này cho ai xem? Thật làm ta bức mình mà."

Trước mặt con trai, Hoàng hậu nói chuyện cũng tùy ý hơn, tới câu cuối còn bắt đầu giận dỗi.

"... Nhi tử không có chỗ nào là không vừa ý." Vũ Văn Hoàng đã nhìn quen cảnh này, xoa xoa ấn đường một lát, bỗng nhiên hỏi, "Nếu là có, mẫu hậu thật sự sẽ đổi cho ta?"

"Đó là đương nhiên..." [Đương nhiên sẽ không.]

"Ta hiểu rồi."

Hoàng hậu kỳ quái nhìn hắn, trầm ngâm giây lát rồi nói, "Lại nói, phía Văn gia có ý đề cho con gái họ làm Trắc phi của con."

Vũ Văn Hoàng khẽ biến sắc.

"Chắc con gặp qua nàng rồi, hài tử kia dung sắc thù lệ. Nếu con thích, ta sẽ sai người đi nói một tiếng, giữ lại cho con." Cười vờ cười hiền, nạt thiếp nạt sắc. Danh Trắc phi tuy dễ nghe, nhưng trước mặt Chính phi cũng chỉ là thiếp, bởi vậy Hoàng hậu chăm tướng mạo của Văn Anh trước tiên.

Hắn không biết nên tiếp lời như thế nào.

Nếu hắn gật đầu đồng ý, nàng sẽ lại lặn nữa trở thành Trắc phi của mình. Nếu là lúc mới trọng sinh, hắn nghe đề nghị như vậy sẽ kiên quyết từ chối, hoặc sẽ cười nhạt trào phúng một phen. Nhưng bây giờ --

Hắn nhắm mắt lại, hồi lâu vẫn không thể nói ra một chữ "không".

"Hay là thôi đi, đã con không quá thích, ta liền hỏi đáp bên kia." Hoàng hậu nói, "Cũng tốt, nếu Chính phi vừa vào cửa, Trắc phi cũng nạp vào, trong lòng Ngọc Trinh sợ sẽ không dễ chịu. Trước đó Ngô gia cũng từng đề cập tới, nói là Ngọc Trinh sẽ không để ý. Nhưng ta ngắm lại vẫn thấy không thoả đáng."

Ngược lại cũng lạ, nghe được câu này, Vũ Văn Hoàng nghĩ ngay tới đáng về tự tại của Văn Anh khi ở bên Vũ Văn Lạc. Bọn họ hỏi qua nhiều người, lại chưa từng hỏi Văn Anh đến cùng có đồng ý hay không.

Nhưng suy nghĩ này chỉ chợt lóe rồi biến mất, cuối cùng hắn không nói gì thêm.

*

Một ngày trước chung tuyền, Vũ Văn Hoảng dựa theo yêu cầu của Hoàng hậu, đưa Ngô Ngọc Trinh ra Chung Túy cung.

Hành lang rất dài, bầu không khí yên tĩnh mà áp lực, khiến Vũ Văn Hoảng bất giác nhớ tới lần mình đi cùng Văn Anh. Nàng nhìn như cung kính, trong lòng lại suy nghĩ hết cái này đến cái khác, liên miên không dứt, không chút kiêng dè. Cho dù là người có thành kiến với nàng, nhìn nàng trẻ con như vậy, e rằng trái tim cũng không sắt đá lên được.

Ngô Ngọc Trinh lại bất động.

Nàng không chế nội tâm của mình quá tốt, hắn rất ít khi nghe được lòng nàng nghĩ gì. Chuyện này vốn không có gì sai, nhưng trên mặt nàng cũng mang một tấm mặt nạ, được kiểm soát cực kỳ chặt chẽ. Mỗi một biểu cảm, mỗi một câu nói giống như đã được tập luyện sẵn, gần như hoàn mỹ không tí vết.

Lúc sắp đi tới cuối, nàng dừng bước, nghiêng người chủ động nói: "Đến ngày đó, ta chờ ngọc như ý của Thái tử." Nàng hơi quay mặt đi, gò má ửng đỏ, như đang vì lời mình nói mà xấu hổ.

Nhưng lòng nàng không chút gợn sóng, bình tĩnh không có bất kỳ tiếng vọng.

Hắn đột nhiên hỏi: "Vì sao nàng muốn gả cho ta?"

Ngô Ngọc Trinh hơi ngần ra, sau đó nhanh chóng đáp: "Thái tử khí vũ hiên ngang, tướng mạo đường đường, có tú nữ nào không muốn gả cho người?"

"Nếu có một ngày, ta không còn là Thái tử, nàng vẫn muốn gả cho ta?"

"Thái tử là người thừa kế do bệ hạ khâm định, sao sẽ có ngày đó?"

"Giả dụ mà thôi." Hắn nheo mắt nhìn nàng. "Giả dụ có chuyện xảy ra, ta bị người khác hãm hại mà không còn nữa, nàng sẽ làm thế nào?"

Tự nhận bản thân rốt cuộc đã hiểu hắn muốn hỏi cái gì, Ngô Ngọc Trinh kiên định nói: "Ta tất nhiên là nguyện theo Thái tử mà đi, tuyệt không sống tạm."

Vũ Văn Hoảng yên lặng nhìn nàng, hồi lâu sau mới nói: "Nàng rất tốt."

Ngô Ngọc Trinh âm thầm thở phào, khẽ mỉm cười.

--

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (10)

Dịch giả: Thiên Tình

Đại điện lạnh ngắt như tờ. Dù là đế hậu ngồi trên đài cao, hay mấy vị hoàng tử còn đang cảm ngọc như ý, hoặc là các tú nữ đứng chính tề bên dưới, tất cả đều mờ to mắt, tất cả đều nhìn Văn Anh.

Song song đó, Vũ Văn Hoảng tiếp thu được rất nhiều tin tức. Ở trong tai hắn, nói là cung điện âm ỉ không chịu nổi cũng không quá.

[Đùa à, Thái tử không phải nên chọn Ngô Ngọc Trinh sao, thế nào lại thành Văn Anh!]

[Sắc mặt của Ngô Ngọc Trinh thật đúng là khó coi. Mặc cười chết, còn tự xem mình là Thái tử phi cơ đấy, gặp ai cũng ra vẻ ban ơn, cao cao tại thượng. Thái tử đích thân chọn Văn Anh, cái tát này cũng nặng thật.]

[Văn gia tam tiểu thư, nàng có tốt như vậy sao? Lão đại lão nhị lão lục đều chọn nàng. Thú vị, lát nữa phải nhìn thật kỹ mới được.]

[Hong nhan họa thủy, không biết phụ hoàng sẽ nghĩ như thế nào. Lần này có trò hay để xem rồi.]

Người xem trò hay có, người sầu lo có. Ngay cả bản thân Ngô Ngọc Trinh cũng không kiềm được cảm xúc, sâu tận đáy lòng toát ra những tiếng lẩm bầm hoảng hốt. Đây là lần đầu tiên Vũ Văn Hoảng nghe tiếng lòng nàng thất thổ và dao động như thế.

Hắn nhớ tới lần nói chuyện ở hành lang. Hắn hỏi nàng "Giả dụ hắn không phải Thái tử, nàng sẽ thế nào", "Giả dụ hắn chết, nàng sẽ thế nào". Lúc nàng trả lời, khác với vẻ tha thiết bên ngoài, nội tâm nàng lạnh nhạt mà lý trí.

[Nếu ngài chết, làm sao gia tộc ta sẽ cho phép ta sống tiếp, ta đương nhiên phải chết theo ngài.]

Thần tộc cao hơn hết thấy, đó là nhân chi thường tình, không gì đáng trách. Hắn chỉ cảm thấy hơi chút thất vọng thôi.

Cho đến khi sắp tiến vào đại điện, hắn vẫn chưa từng nghĩ sẽ thay đổi quyết định của mình. Ngô Ngọc Trinh làm nữ hồng rất tốt, đúng như hắn tưởng, nàng sẽ trở thành một Thái tử phi chu đáo như đời trước vậy. Nhưng đúng vào lúc này, ngó cách Ngô Ngọc Trinh một khoảng cách, Văn Anh đột nhiên bị kim đâm trúng ngón tay --

Đầu ngón tay trắng nõn bỗng có thêm một màu đỏ thắm, hắn không thể tự chủ nhìn qua.

Nàng như đang bực bội vì sự vụng về của mình, có chút tức giận mà trừng giọt máu, sau đó đành phải ngậm ngón tay mím máu vào miệng. Trong quá trình này, nàng đột nhiên khẽ ngước mắt nhìn bên đây.

Tìm hấn chợt đập nhanh, đang định cố dò tìm mắt, đã thấy nàng hướng về vị trí bên cạnh nở nụ cười.

Nụ cười này rất rõ ràng. Nàng chớp mắt một cái, hơi chu môi, lộ ra mấy phần ngây thơ, lại thêm gò má bởi vì tức giận mà nhuộm lên một tầng đỏ ửng. Giống như một thiếu nữ làm tốt không việc được giao, đang nũng nịu với người thân cận.

Vũ Văn Lạc.

Không cần xem, hấn cũng biết nàng đang cười với ai.

Nhận thức này khiến hấn tự giễu, hồi lâu mới ổn định lại nỗi lòng.

Khi hấn cảm ngọc như ý, từng bước đi đến chỗ Ngô Ngọc Trinh, chợt phát hiện Vũ Văn Phong đi nhanh vài bước vượt qua hấn, đặt ngọc như ý ở... trước mặt Văn Anh.

Lúc này hấn mới nhớ tới, cách đây khá lâu, ám vệ từng báo tin, Quý phi có ý muốn để Vũ Văn Phong cưới Văn gia tam nữ. Chính phi đòi trước của Vũ Văn Phong là ai, hấn nhất thời không nhớ được, chỉ nhớ rõ xinh đẹp vô cùng. Tướng mạo của Văn Anh xác thực cũng cực đẹp.

Vũ Văn Phong muốn cưới nàng, làm sao Vũ Văn Lạc tranh được?

Nhìn thấy Vũ Văn Lạc cũng đặt ngọc như ý xuống, giây phút đó, hấn bị nhấn chìm bởi những ý nghĩ điên cuồng trong đầu. Hấn cũng được, Vũ Văn Lạc cũng được, đều có liên quan đến Văn Anh. Còn Vũ Văn Phong thì sao, hấn có hiểu biết nàng không, có nói chuyện với nàng bao giờ chưa, dựa vào đâu mà muốn có được nàng? Nhưng mà, có Vũ Văn Phong ở đằng trước, chỉ bằng vào địa vị trong cung của Vũ Văn Lạc, chắc chắn tranh không lại Vũ Văn Phong.

- - Vũ Văn Lạc không thể, nhưng hấn có thể.

Đến khi hấn hoàn hồn, cũng đã đưa ngọc như ý đến trước mặt Văn Anh.

Hấn nhìn bàn tay mình đang chậm rãi rút về, nghe "tiếng bàn tán" xung quanh bỗng sục sôi như cháo dầu, mới kinh ngạc nhận ra mình vừa làm gì.

*

Ba thanh ngọc như ý bày biện ngay trước mặt, Văn Anh trong nháy mắt im lặng, một chữ cũng không nói ra được.

Từ lúc Vũ Văn Phong đưa ngọc như ý cho cô, cô cũng đã có dự cảm chẳng lành rồi. Đến khi Thái tử chen ngang, còn thật sự lấy ra ngọc như ý của hấn, cô lâm bầm trong lòng: Lần này chết chắc rồi.

Bình tĩnh mà xem xét, nếu cô có ba đứa con trai cùng nhìn trúng một cô gái, với suy nghĩ chủ quan của mình, cô nhất định cảm thấy cô nàng này là kẻ gây họa!

Mà bây giờ, kẻ gây họa là cô đây phải làm cách nào để bảo toàn tính mạng, chuyện này đã trở thành vấn đề nan giải nhất từ lúc cô làm nhiệm vụ tới nay.

Quả nhiên, thấy ba người con đều chọn một tú nữ, biểu cảm trên mặt Hoàng đế bắt đầu biến đổi, cười thì vẫn cười, nhưng người hiểu hấn sẽ nhìn ra sự khác biệt. Hấn nhìn chăm chú những người phía dưới, chậm rãi mở miệng, tiếng nói hùng hậu mà uy nghiêm: "Xem ra..."

"Bệ hạ!" Không đợi hấn nói xong, Văn Anh đã quỳ xuống, "Thần nữ có lời muốn nói."

Không thể để cho hấn nói tiếp, dù Hoàng đế nghĩ ra phương án giải quyết nào, nhất định đều không có lợi cho cô.

"Hừm?" Hấn dường như không ngại bị ngắt lời, nhấc tay lên, "Người đứng lên nói chuyện."

Tất cả mọi người đều đứng, chỉ có Văn Anh là quỳ, có vẻ hết sức nhỏ nhút đáng thương.

Văn Anh âm thầm rùng mình, biết đương kim thánh thượng không dễ bộc lộ cảm xúc, lại quan sát tỉ mỉ, cho nên không dám có một tia lơ là. Cô chậm rãi nắm bắt tiết tấu, dùng ngữ điệu luống cuống lại có bình tĩnh mà nói: "Hoàng tử đưa lễ cho thần nữ, thần nữ vô cùng cảm kích, cũng có một phần lễ vật muốn đưa."

Văn Anh cố ý nói ngọc như ý có ý nghĩa phi phạm kia thành lễ vật bình thường, khiến cho lời nói không quá chói tai.

Hoàng đế thâm ý nói: "Sao trầm nhỡ là, trước khi tiến vào điện, các người không được phép mang bất kỳ vật phẩm nào, bằng không sẽ xem như gian lận, huỷ bỏ tư cách tuyền tú."

"Không dám làm trái cung quy, lễ vật mà thần nữ nói tới, chính là nó." Văn Anh lấy túi thơm ra khỏi mũm.

Các đòi tuyền tú từ trước tới nay chưa từng gặp tú nữ nào lấy vật phẩm trong phần thi chung tuyền làm quà tặng người. Sự nhanh trí của nàng khiến Hoàng đế liếc mắt, ít nhất nàng nói rất êm tai, mụm túi thơm gửi gắm tình cảm, sẽ không làm người khác lúng túng.

Hoàng đế nở nụ cười, "Vậy người nói xem, ba vị hoàng tử đều đưa lễ vật cho người, túi thơm của người lại chỉ có một, là muốn đưa cho ai?"

"Thần nữ muốn đưa nó cho --"

Người trong điện đều ngừng thở, bầu không khí giữa ba người đứng trước mặt nàng càng vi diệu đến cực điểm, con người đen kịt giống hệt nhau, tất cả đều tập trung nhìn nàng.

Nàng nhẹ nhàng nói: "Ta muốn đưa nó cho... Thái tử điện hạ."

Vũ Văn Hoàng ngờ ngác, đôi mắt phút chốc xẹt qua không một tia dám tin, có lẽ ngay cả chính hấn cũng không nghĩ tới, nàng sẽ chọn hấn.

"Nhưng ba người con của trẫm đều mến mộ người, người chỉ cho một mình Thái tử --" Hoàng đế ngữ điệu sắc bén.

Đây là Hoàng đế muốn làm khó dễ, nàng biết. Mọi người có thể nhìn ra dụng ý việc nàng đưa túi thơm, lẽ nào nàng còn có thể một lần chọn ba?

Hấn chẳng qua chỉ không cho phép nàng chọn hay bỏ bất kỳ khi nào. Nhưng nàng không thể không chọn, không chọn nghĩa là thái độ lừng chừng, xưa nay người đứng ở giữa không dứt khoát luôn chết nhanh nhất. Còn tại sao chọn Thái tử... Nàng hít một hơi thật sâu, chuẩn bị một lần nữa quỳ xuống.

Ngay lúc này, Vũ Văn Phong trước tiên ngắt lời Hoàng đế.

"Phụ hoàng."

Khí thể lõi đình của Hoàng đế bị âm thanh này đánh tan, làm hấn suýt tức học máu.

"Ngọc như ý của ta có thể rút về không?"

"Cái gì?"

Vũ Văn Phong ung dung gấp quạt lại, lười nhác nói, "Cả điện giai nhân, nhi thần cười ngựa xem hoa quả thật chọn không xong. Sau đó thấy lục đệ chọn vị cô nương này, thẩm nghĩ nàng ắt có chỗ độc đáo, liền chọn theo. Lúc này nhìn lại, nhi thần cảm thấy chưa hấn tốt như vậy."

Hoàng đế không ngờ hấn sẽ nói ra kiểu lý lẽ như thế, yên lặng liếc hấn rồi nói, "Tùy con."

"Tạ phụ hoàng."

Văn Anh hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Phong, thấy hấn vuốt ve khung quạt, có chút tiếc nuối liếc nhìn mình.

"Vậy còn tiểu lục?" Đôi mắt tối đen của Hoàng đế chuyển sang Vũ Văn Lạc, "Ngọc như ý này của con, lại có cách nói thể nào?"

Văn Anh chợt khản trương lên.

Vũ Văn Lạc từ nãy đến giờ vẫn không lên tiếng, hấn chỉ nhìn Văn Anh, ánh mắt phảng phất ngưng tụ trên người nàng không hề nhúc nhích, quá nhiều cảm xúc chất chứa trong đó, làm cho hấn trông có vẻ thờ ơ.

Mượn cái bàn làm vật chắn, Văn Anh lặng lẽ kéo tay áo hấn, sau đó nhẹ nhàng lắc lư, giống như đang khấn cầu. Tay hấn ngay ở bên cạnh nàng, giống như chỉ cần chạm nhẹ là có thể bắt lấy --

Hấn rút cục quay đầu lại.

"... Nhi thần cũng cảm thấy, nàng không tốt như vậy." Vũ Văn Lạc mở miệng, tiếng nói hơi khàn, mắt rũ xuống. "Tú nữ lần này, nhi thần đều không thích, chờ lần tới lại tính sau."

"Ngông cuồng!"

Hoàng đế trách cứ hấn.

Hấn cúi đầu nói: "Phụ hoàng dạy phải."

Hoàng đế hơi dừng, không nói thêm gì nữa, bầu không khí nháy mắt trở nên đông cứng.

Đến lúc này, Hoàng hậu mới đi ra dần xếp, nàng nhìn về phía Thái tử, lại quay sang nhìn Văn Anh thật sâu, sau đó mới tiếp tục chủ trì tuyển tú.

--

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (11)

Dịch giả: Thiên Tinh

Ánh nắng mờ nhạt rơi rớt, in xuống nền gạch xanh phủ tuyết, làm khuôn mặt Văn Anh càng thêm trắng nõn.

"Chàng hỏi ta tại sao không chọn chàng." Nàng đứng tại chỗ, nụ cười không còn, "Chàng cho rằng, ta được quyền chọn sao?"

Vũ Văn Lạc bị câu này làm cứng họng, ánh mắt bịt kín một màu u tối.

Nàng cong mày, "Chàng xem, chàng cũng hiểu. Ta chọn hấn, Nhị hoàng tử liền biết khó mà lui, chàng cũng không dám xen vào. Nếu ta chọn chàng, thì chàng dựa vào cái gì?"

Đồng tử của hấn chợt co rút.

"Vũ Văn Lạc, chàng nghĩ chàng là ai?" Nhìn sắc mặt hấn dần tái nhợt, nàng nhẹ giọng hỏi, "Chàng dựa vào đâu để họ sợ chàng? Dựa vào đâu để họ kiêng kỵ chàng? Dựa vào đâu mà chỉ cần chàng thích ta, họ nhất định phải nhượng bộ?"

Hấn nhìn nàng không chớp mắt, khối băng kiên cố trong mắt phảng phất sắp vỡ vụn.

Nàng thờ dốc chốc lát, trong đôi mắt long lanh kia dần dâng lên hơi nước, "Các vị đều là nhi tử của bệ hạ, nhưng đối với ngài ấy, Thái tử mới là người đặc biệt nhất. Ta chọn hấn, hấn sẽ không sao cả. Nhưng nếu ta chọn chàng, chàng sẽ thế nào?"

"Nếu nàng chọn ta..." Hấn thấp giọng lặp lại.

Nàng ngược nhìn hấn, "Bệ hạ có thể sẽ lại để mắt tới chàng, Thái tử và Nhị hoàng tử sẽ lại đối phó chàng... Tuy rằng ta không trọng yếu, nhưng món đồ không chiếm được luôn khiến người khác tiếc nuối. Sang năm là chàng phải tham chính rồi, lẽ nào chàng muốn bị hai người kia liên hợp lại đè xuống bụi đất, mãi mãi không có ngày ngóc đầu?" Nàng chớp mắt, một giọt lệ lăn xuống, "A Lạc, chàng ngoại trừ có được ta, còn có thể được đến cái gì?"

Câu này như xát muối vào tim, làm hấn thờ mạnh một hồi, "Ta..." Hấn thống khổ siết chặt nắm tay.

Văn Anh không nói lời nào, nhìn hần một lát sau đó muốn xoay người trở về.

Nhưng vào khoảnh khắc đó, một luồng sức mạnh kéo nàng về phía sau, túm mạnh vào lồng ngực lạnh lẽo của hần.

"Nàng nói đúng." Hần chợt cười, ngực lại càng ôm nàng chặt hơn, "Nàng nói đều đúng. Nếu ta là Vũ Văn Hoảng, hay thậm chí là Vũ Văn Phong, đều có quyền ganh đua cao thấp với họ, chỉ tiếc ta chẳng là ai cả..."

Nàng không giãy dụa, chỉ nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay đang ôm sát mình, nói: "Ngực lại, bây giờ chắc hẳn bệ hạ và Thái tử đều cảm thấy có thẹn với chàng, chỉ ít ở mặt ngoài, họ ắt sẽ bồi thường chàng. Ta biết năng lực của chàng, chàng nhất định có thể nắm bắt cơ hội, để người ta không dám khinh thường chàng nữa. Sau này, chàng sẽ đạt được nhiều thứ hơn hiện tại..."

Nàng luyện thuyên không ngừng, bỗng phát hiện bên gáy có một thứ giống như là nước đang trượt xuống.

"A Lạc?" Nàng hơi ngẩn ra, "Chàng..." khóc?

"Là tuyết tan." Hần vội ngắt lời, thấp giọng nói, "Kỳ thực mục đích ta tiếp cận nàng ban đầu không đơn thuần, ta không nói, nhưng chắc nàng cũng đoán được. Nếu không phải nhìn thấy nàng và đại ca ở cùng một chỗ, ta sẽ không làm thời này ý giúp nàng, sẽ không tốn thời gian ở chung với nàng, sẽ không cảm thấy ta và nàng thật ần ý, sẽ không dần dần... Có lẽ chính bởi một khối đầu như vậy, cho nên ta vẫn không dám nói muốn cưới nàng làm vợ. Ta luôn có dự cảm, sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở về bên hần." Thiếu niên khàn giọng, "Từ lúc bắt đầu, nàng đã là khát vọng của ta, là trân bảo trong tay đại ca. Nàng không thuộc về ta."

Nàng há miệng, lại nói không nên lời.

Hần rũ mắt xuống: "Nàng đừng nghĩ nhiều, bây giờ ta đau khổ chẳng qua là vì cảm thấy, sau này e rằng không tìm được một người như nàng nữa. Nếu có một người giống như nàng, ta nhất định sẽ quên nàng sạch sẽ."

"Ta biết." Nàng nói.

"Nàng biết là được." Hần cười khê, nụ cười ranh mãnh phảng phất như mọi ngày. Nhưng cái cảm đang đè ở nơi hõm vai nàng, lại nhẹ nhàng cọ xát gò má mềm mại, sau đó chậm rãi buông tay.

Tại nơi trời đông tuyết phủ, bầu không khí lạnh im không tiếng động.

Lát sau, nàng xoay người, nhìn đến gò má của hần liền "xi" cười.

Hần còn không hiểu ra sao, nàng đã dùng ngón tay điểm vào phần đuôi lông mày của hần, trên đó bị phủ một tầng tuyết trắng. "Ông già..." Tay kia lại vãn về đuôi tóc của hần, "Tóc bạc này trắng, A Lạc lúc già có lẽ sẽ trông như vậy."

"Ừm..." Hần đáp lời.

Nàng lấy đôi mắt đang chuyên chú nhìn mình làm gương soi, rồi dùng bóng tuyết dính trên tóc hần, từng chút từng chút đồ lên lông mày mình, sau đó tươi cười rạn rờ: "A Lạc phải nhớ nha, đây là bộ dạng của ta lúc già."

Trái tim Vũ Văn Lạc giống như bị ai bóp mạnh, vừa đau nhói vừa đập nhanh. Hần híp mắt nhìn nụ cười của nàng, bỗng dung nâng lên mặt nàng mà hôn xuống.

Không giống với nụ hôn khẽ lướt bên môi trên giả son, lần này, hần cạy ra môi nàng, hôn nàng thật sâu. Hần ở giữa môi nàng trần trọc, quần quýt kịch liệt mà càn rỡ. Nhưng nàng lại như cảm nhận được hần đang giãy dụa trong vỏ vóng, một nỗi chua xót từ chóp mũi tràn lên viền mắt, nàng nhẹ nhàng hôn trả. Hần hơi ngừng, tuy không buông nàng ra nhưng động tác dần chậm lại, bắt đầu mút hôn từng chút, dịu dàng triển miên, hiển lộ nỗi nhớ nhung vô tận.

Tuyết bay đầy trời, rơi xuống trên người họ, tan chảy trong sự nóng cháy tuyệt vọng.

Hồi lâu, hần lùi lại, hai người nhìn nhau.

"Chàng sẽ không bao giờ tìm được một người giống ta." Nàng thút thít hỏi, "Cả đời này chàng sẽ không quên được ta, đúng không?"

Hần thông thả hôn lên hàng lông mày phủ tuyết của nàng, giấu sự rung động này vào đáy lòng, khẽ gật đầu.

*

Văn Anh vừa trở lại Văn gia liền được đón chào nồng nhiệt. Phụ mẫu hải lòng khỏi phải bàn, nương thỉnh thoảng cầm tay cô mà rơi lệ, nói cô có tiền đồ, làm bà nở mày nở mặt. Cha thì đỡ hơn, chỉ vuốt râu gật gù liên tục, làm cô cảm thấy buồn cười. Cô thấy họ cũng mới lạ.

Quan hệ với tỷ muội trong nhà vốn bình thường, hiện tại các nàng càng không dám lơ mãng trước mặt cô, cho nên không nói được mấy câu. Còn những người khác, dù sao Văn gia cũng chỉ giao thiệp với những người có thân phận, tuy không xuất hiện cảnh xông vào như ong vỡ tổ, nhưng tò mò vẫn phải có, có người mang lễ vật đến viếng thăm, có người đưa thiệp mời. Chẳng qua cuộc sống ở Văn phủ còn không tự do bằng trong cung. Cô chỉ mới dạo hoa viên được một vòng, đã có người sợ "Thái tử phi" trúng gió, từng bước theo sát. Nào là bung lò, bung dù, nâng váy, tình cảnh long trọng đến nỗi cô không muốn lặp lại lần thứ hai, tự cảm thấy tân nương chờ xuất giá vẫn nên giữ nề nếp một tý, liền không ra ngoài nữa.

Cô cứ như đồ sứ được cất giấu trong bảo khố vậy, bị người ta bày trên bàn, ngày ngày lau chùi, nhàm chán sống qua ngày.

Thái tử lập Chính phi là việc hệ trọng, phải cần Khâm Thiên giám chọn một ngày lành. Vừa vận năm nay song xuân(*), là điềm cực tốt, vì thế có rất nhiều ngày lành tháng tốt, chuyện này liền nhanh chóng được định xuống.

(*) Trong một năm xuất hiện hai tiết Lập Xuân.

Trong thời gian này, lễ vật từ hoàng cung đưa vào Văn phủ như nước chảy, trên danh nghĩa là của Hoàng hậu nương nương, người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ Hoàng hậu nương nương khá là vừa ý Thái tử phi tương lai. Nhưng theo Văn Anh, hành vi này có chút giống với cách làm của Thái tử, hơn nữa lúc ở đại điện, Hoàng hậu nương nương không phê bình thì thôi, lại còn làm ra chuyện thiếp vàng lên mặt cô thế này thì quả thật không dám tưởng tượng.

Kế hoạch ban đầu tuy có biến hóa, nhưng khi Văn Anh khó được một lần mở bản vẽ nguồn sáng, bỗng có một phát hiện thú vị, hai bên đều tiến triển không nhỏ. Chẳng qua hồi lâu không gặp mặt, tiến độ hiển nhiên cũng trì trệ.

Rốt cục đến ngày thành hôn, nghi lễ lập Thái tử phi rườm rà hơn lập Trắc phi rất nhiều, dù sao cũng là quốc mẫu tương lai, còn phải nhận bá quan triều bái. May mà Vũ Văn Hoảng đã

làm qua, biết rõ từng khâu trong đó, thế nên đã thay cô dàn xếp ổn thỏa. Các lễ tiết lần lượt được hoàn thành, chưa từng làm lỗi. Đến buổi tối mới là tiệc rượu theo thường lệ và đêm động phòng hoa chúc.

Văn Anh ngồi trên giường cưới phủ kín đậu phộng, táo đỏ, trái nhãn, hạt sen; nghe rất nhiều tiếng ồn ào tràn vào phòng tân hôn, náo nhiệt lạ thường.

Nàng nhìn xuống bên dưới chiếc khăn trùm đầu đỏ rực, các tiểu hoàng tử đẩy một người đến trước mặt nàng, cười hi hi tuyên bố: "Tân lang quan đến vén khăn đỏ!"

Đôi ửng kia đứng trước mặt nàng bất động, không có động tác, nàng biết không phải là Vũ Văn Hoàng.

Đột nhiên, người kia bị ai đó đẩy về phía trước, tay hắn quét qua khăn trùm đầu, chiếc khăn bất ngờ bị vén lên, trong phòng ồ lên kinh ngạc. Nàng nghe thế liền run run, người kia đã nhanh chóng giúp nàng che khăn lại.

"Đừng sợ, họ đùa thôi." Hơi thở quen thuộc ủa vào chóp mũi, hắn an ủi nàng.

Nàng khẽ "ừ" một tiếng.

Ngay lúc này, Vũ Văn Hoàng bước vào phòng.

Phòng tân hôn náo nhiệt vô cùng, bất kể là trong miệng hay trong lòng, vô số âm thanh tràn vào tai hắn. Nhưng hắn rành mạch nghe được một giọng nữ, phát ra từ tân nương của hắn, Thái tử phi của hắn.

[A Lạc...]

--

Bạn đang đọc truyện *Mối Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (12)

Dịch giả: Thiên Tình

Một người ôm hài tử, một người treu đùa hài tử, hết như một nhà ba người ấm áp.

Văn Anh thấy Vũ Văn Hoàng đang nhìn mình, hỏi ngược lại: "Sao vậy?"

Vũ Văn Hoàng lắc đầu, "Không có gì."

Thuật đọc tâm không phải vạn năng, cũng thường hay xuất hiện một vài trường hợp như khoảng cách mà không thể nghe rõ, hắn đã thói quen như thế rồi. Chỉ có điều hắn đoán vừa nãy nội tâm nàng chắc hắn không phải nói lời hay, trái lại làm hắn suy tư muốn biết nàng nghĩ gì.

Về chuyện này, Văn Anh nghiêng đầu, đặc ý nờ nụ cười.

Từ lúc kế hoạch bị thay đổi, cô đã bắt đầu cân nhắc đến nguy cơ sẽ phải đối mặt với thuật đọc tâm dò xét 24 giờ khi ở cùng Thái tử.

Thế là cô sắp xếp tất cả thông tin lại một lần, cuối cùng rút ra kết luận -- tùy ý thôi. Ngoại trừ những vấn đề liên quan đến Vũ Văn Lạc cần thiết xử lý cẩn thận, khoảng thời gian khác, cô cần sắm vai một thiếu nữ có suy nghĩ ngay thẳng lạnh lợi. Vì thế, thấy cái mình thích thì cười, thấy cái không thích thì bỏ qua, muốn gì làm nấy, đó chính là cách thể hiện tốt nhất.

Dù sao thì mọi tin tức về thế giới khác đều sẽ bị che chắn, cô không cần nơm nớp lo sợ đề nén tư tưởng của mình.

Không bao lâu sau, hoành thánh được bung lên. Văn Anh đã mệt như cả người, ăn vài ngụm mới nhớ ra, cần ngưỡng hỏi hắn: "Người thật sự không ăn sao?"

Vũ Văn Hoàng lần đầu thấy nàng ăn, hoặc nên nói, lần đầu thấy nàng của đời này ăn. Ký ức về nàng đã mơ hồ không rõ, trong ấn tượng tựa hồ nàng không quá khác biệt với nữ tử khác, ăn vài ngụm liền tỏ vẻ no rồi, sau đó nhìn chằm chằm hắn, bị nhìn như vậy làm hắn không quá có hứng ăn. Nhưng tối nay nàng lại ăn ngon miệng vô cùng, cái này tiếp cái kia bỏ vào miệng, động tác vẫn rất nho nhã, lúc nàng chu bờ môi mọng thỏ nước canh, quả thật tú sắc khả xan.

Hắn bắt giác nhìn mà đói bụng.

Thấy hắn do dự, Văn Anh liền mức lên đút cho hắn, tay kia bọc ở phía dưới. Thấy hắn ăn thật, nàng còn nờ nụ cười.

Hắn ăn vào miệng mới nhớ ra, đây là cái muỗng nàng vừa dùng qua, nhưng kỳ lạ là hắn cũng không bài xích. Nhìn nụ cười hiếm thấy của nàng, hắn lặng lẽ nuốt thức ăn vào bụng.

Chờ sau khi cung nhân dọn chén đi, hai người rửa mặt một phen, kế tiếp là chuẩn bị đi ngủ.

Sắc trời đã tối, Văn Anh ăn xong lại dùng nước nóng lau người, lúc này tất nhiên cảm thấy buồn ngủ. Nàng ngồi ở mép giường nín một góc chân, đầu suýt đập vào cột giường. Thái tử uống rượu nên cũng khá mệt, thấy nàng như vậy, nhin không được cười lên một tiếng, lại xoa nắn cổ nàng.

Động tác này làm nàng giật bắn, thoáng chốc tỉnh táo lại, ánh mắt kiểu diễm lờm hắn.

Trái tim hắn run lên, ma xui quỷ khiến cúi người hôn nàng. Nàng đã tẩy trang, gò má lại hồng phớt như thoa phấn, non mềm hơn hắn ngày thường. Thời điểm hắn đè nàng vào chân, đột nhiên hỏi: "Nhũ danh của nàng là gì?"

"... Chi Chi." Nàng mơ màng đáp.

Văn Anh vốn không có nhu danh, có cũng là nguyên chủ.

"Chỉ trong linh chi?"

"Chỉ trong chi ma thang viên (bánh trôi mè đen)".

Hắn lại nở nụ cười, hàm chứa ý cười ấy mà từ gò má nàng một đường hôn xuống.

Đèn trong phòng đã tắt, nền long phượng tỏa ánh sáng lờ mờ, tăng thêm vẻ mộng lung ám muội. Nhưng đến khi vạt áo của nàng bị cởi đến một nửa, cả người mơ mơ màng màng, Vũ Văn Hoàng bỗng nghe thấy tiếng lòng của nàng.

[Dừng...]

Hắn ngẩn ngơ, tay cũng ngừng cởi áo, âm thanh kia càng ngày càng rõ ràng. Hắn loạng choạng đứng dậy, nâng trán mà nhìn nàng. Nàng không nói gì, thậm chí mắt cũng nhắm lại, hiển nhiên đã mệt mỏi muốn ngủ, chỉ thỉnh thoảng nửa mở mắt nhìn hắn.

Nhưng lòng nàng lại bài xích rõ ràng như thế, đến nỗi làm hắn tỉnh rượu hơn phân nửa.

Vũ Văn Hoàng nhớ lại hành vi vừa rồi của mình, đột nhiên cười tự giễu.

Kỷ thực từ ngày hắn đưa ngọc như ý tới trước mặt nàng, mà nàng cũng chọn hắn, hắn đã quyết phải đối đãi nàng thật tốt.

Lúc vừa trọng sinh, lệ khí của hắn rất nặng, cho rằng chính mình sống thêm một đời là đã nhìn thấu lòng người rồi, vì vậy một lòng chỉ muốn báo thù.

Nhưng chính lúc này, hắn có được thuật đọc tâm.

Có một số việc biết càng nhiều, suy nghĩ sẽ càng rõ ràng. Lúc trọng sinh, hắn cho rằng Ngô Ngọc Trinh rất tốt, vô luận như thế nào nàng ấy vẫn toàn tâm toàn ý hướng về hắn. Nhưng trải qua vài chuyện, hắn mới phát hiện, chân tướng mà hắn tự cho là biết rành rẽ cũng chưa chắc đã thấu triệt như vậy. Mà đời trước, hắn không thích ở chung với Ngô Ngọc Trinh chưa hẳn không có nguyên do. Từ nhỏ hắn đã sống trong quyền mưu, học được chỉ duy nhất một chữ - "Đấu". Đấu với huynh đệ, đấu với thần tử, thậm chí đấu với quân chủ. Mọi việc đều đi kèm với âm mưu, cho nên hắn hi vọng người bên cạnh có thể đơn giản một chút. Thử mà Ngô Ngọc Trinh mong mỏi không phải thứ hắn muốn đưa, còn thứ nàng ấy đưa cũng không phải thứ hắn mong mỏi. Vì vậy cho dù sống lại lần nữa, bọn họ vẫn không hợp. Thậm chí, sau khi biết được suy nghĩ của Ngô Ngọc Trinh, hắn đã khó có thể chịu đựng cùng nàng ấy sớm chiều chung sống.

Mà bởi vì bị Văn Anh phản bội, hắn cho rằng bản chất của nàng là xấu xa, cố tình trong tình huống nàng không có ký ức đời trước, nàng lại một lần nữa làm hắn ái mộ. Sau này hắn nghĩ kỹ lại, nếu như hắn không cố ý buông tay, mặc cho nàng quen biết Vũ Văn Lạc sớm hơn đời trước, thì có lẽ đời này nàng đã ở bên cạnh hắn càng thuần túy hơn rồi.

Nhưng hiển nhiên, hắn nhận ra quá trễ.

Mỗi lần nghĩ đến bây giờ trong lòng nàng vẫn có Vũ Văn Lạc, sự việc dường như tiếp diễn quỹ đạo đời trước, hắn đột nhiên lo sợ. Có lẽ, cho dù nàng có bằng lòng đi chăng nữa, chính hắn vẫn không vượt qua được chướng ngại tâm lý của mình.

Từ đầu đến cuối hắn không cách nào quên hình ảnh đó, sau khi hắn chết, nàng vui mừng nhào vào lòng Vũ Văn Lạc.

Lúc này, Văn Anh đã ngủ thiếp đi, thư thái trở mình. Hắn phức tạp nhìn nàng, tay lại không tự chủ giúp nàng đắp chăn. Khi nàng muốn cử động, hắn lại vội nhẹ lên chăn, khiến nàng hoàn toàn chìm vào mộng đẹp.

*

Ngày hôm sau, Văn Anh tỉnh lại, bên cạnh đã không có bóng người.

Nàng thay đồ ra khỏi cửa phòng, liền thấy Vũ Văn Hoàng đang chơi chim. Đó là một con huyền phượng anh vũ, phần má có hình tròn đáng yêu màu cam hồng, nàng vừa xem đã bị nó hấp dẫn.

Hắn hướng nàng ngoắc ngoắc tay, nàng bèn hôn hờ xách váy chạy tới, còn suýt giẫm vào tấm áo choàng trắng làm từ xa tanh, Bích Nguyệt ở mặt sau vội vàng tiến lên vén gọn gàng lại. Vũ Văn Hoàng lại bảo Bích Nguyệt lui qua một bên, tự mình giúp nàng thắt dây áo choàng, làm cho nàng lại liếc hắn mấy lần.

Nàng thêm thức ăn vào bát chim, dụ nó đến ăn, con chim này lại cao ngạo quay ngoắc đầu đi.

Nàng dụ dỗ một hồi vẫn không thấy nó đến, chợt nghe Vũ Văn Hoàng nói, "Nó muốn uống nước, rót nước cho nó."

"Sao người biết?"

Nàng không phục, nhận lấy cái ấm nhỏ mà cung nhân đưa tới, rót nước vào, ai ngờ nó lập tức cúi cái đầu cao ngạo xuống!

Con chim không cút khi!

"Sao người biết?" Nàng lại hỏi, lần này là khiêm tốn thỉnh giáo.

Vũ Văn Hoàng mỉm cười không nói.

Văn Anh lập tức suy đoán, chẳng lẽ là do thuật đọc tâm..

Chuyển qua chế độ sàng lọc tự động của "Thuật đọc tâm", vào tai Vũ Văn Hoàng lại thành: [Chẳng lẽ là do [bíp --].]

Đến lượt hắn hỏi: "Nàng suy đoán gì đó?"

"Ta đoán... Hừm? Sao người biết ta đang đoán?"

"Ừm..." Hắn giả vờ trầm ngâm, "Ta không chỉ biết nàng đang đoán, còn biết nàng đang nghĩ, lúc nào có thể ăn sáng."

Nàng che miệng, có chút kỳ dị nhìn hắn.

Hắn vừa định hỏi "Làm sao vậy", đã nghe nàng nói: [Ta và A Lạc thường xuyên chơi trò này, hắn từ đâu thăm dò ra được? Không đúng, hắn dầu gì cũng là Thái tử, hắn sẽ không nhảm chán như thế, chắc chỉ trùng hợp thôi.]

Vũ Văn Hoàng sững lại, đột nhiên không muốn truy vấn nữa.

*

Làm Thái tử phi thoải mái hơn Văn Anh tưởng rất nhiều, Vũ Văn Hoàng chuyển biến thái độ là một chuyện, cách hắn vận dụng thuật đọc tâm cũng khiến cô rất khâm phục, còn sử dụng trên động vật. Ngoại trừ con huyền phượng anh vũ kia, ở Đông cung còn có nhiều loại sùng vật khác, nhưng loài chim chiếm đa số, chúng đều giỏi truyền tin. Kèm với đó, chốn cung đình nguyên bản âm u đầy từ khí cũng trở nên sinh động lên, nàng sống ở đây hiển nhiên cũng rất vui vẻ.

Nhưng đồng thời, giữa hai người vẫn có một vách ngăn. Nguyên nhân có do cô, nhưng hắn cũng chiếm một phần.

Làm Chính phi của Thái tử, cô thường xuyên phải đi Chung Túc cung vấn an Hoàng hậu. Một hôm Vũ Văn Hoàng bị Hoàng đế gọi đi, cô bèn đi một mình, lại vừa vận gặp Uyển phi.

Uyển phi chính là mẫu phi của Vũ Văn Lạc, vị này vốn là nữ quan đi theo Hoàng hậu, được Hoàng hậu cất nhắc mới trở thành phi tử của Hoàng đế. Uyển phi làm người an phận thủ thường, cho nên thường xuyên được Hoàng hậu triệu đến nói chuyện -- Đây cũng là lý do vì sao Vũ Văn Hoàng lướt qua một đám huynh đệ, lại đặc biệt chiều cố Vũ Văn Lạc.

Lần này Uyển phi đến, còn ôm theo tiểu hoàng tử vừa tròn nửa tuổi, là em ruột của Vũ Văn Lạc.

Đời trước lúc Vũ Văn Lạc đoạt quyền, tiểu hoàng tử chỉ mới mấy tuổi, chưa từng bị ai chú ý. Văn Anh nhìn thấy mới nhớ ra có một người như thế.

Hôm nay tâm trạng của Hoàng hậu không tệ, thấy Văn Anh liền cười nói: "Con cũng ôm một cái đi, sớm muộn cũng phải luyện tập, không bằng bây giờ thử xem."

Nàng không dám không nghe theo, đầu tiên là hướng về Uyển phi gật đầu, sau đó bắt chúc tư thế ôm em bé, mới cẩn thận ôm Thập hoàng tử.

Nói cũng lạ, thằng bé đang đập đá lung tung, vừa vào trong lòng nàng, lại bắt lấy vạt áo của nàng, ề a muốn nói chuyện.

Hoàng hậu thấy thế, ngạc nhiên nói: "Xem ra Thái tử phi rất được trẻ con yêu thích. Thập nhi luôn thích ẵm ẵ, ban đêm cũng ngủ không yên ổn, thường vừa khóc vừa gào, càng không thích người lạ ôm, không ngờ lại thân cận con như thế."

Văn Anh quan sát thằng bé chốc lát, cười nói: "Có lẽ ta và đệ ấy có duyên."

Đang lúc nói chuyện, Vũ Văn Lạc từ bên ngoài đi tới, nhìn thấy nàng thì ngẩn ra, sau đó hành lễ nói "Hoàng tâu".

"Đứng lúc lâu." Uyển phi vừa thấy hắn, nở nụ cười, "Con mau ôm đệ đệ con về đi, đừng làm Thái tử phi mệt nhọc."

"Vâng."

Nói xong, hắn chuyển mắt nhìn Văn Anh. So với trước kia, vóc người của nàng hình như đã cao hơn, có thể thấy được cuộc sống không kém, hoặc nên nói sống rất tốt. Ngẫm lại cũng đúng, làm gì có ai dám khất khe Thái tử phi chứ...

"Hoàng tâu đưa tiểu thập cho ta đi." Hắn nói khẽ.

Văn Anh ""ừ"" một tiếng, cũng không nhìn hắn, đưa Thập hoàng tử đến cánh tay hắn. Nhưng hài tử vừa đến trong lòng Vũ Văn Lạc, bỗng dưng oa oa khóc lớn.

Trong lúc nhất thời, Vũ Văn Lạc có chút luống cuống.

Bình thường hắn cũng ôm đệ đệ, nhưng đa số là khi Uyển phi đã dỗ xong, rất hiếm thấy đệ đệ tỏ ra bất mãn với hắn dữ dội như vậy.

Người bình thường đều không chịu nổi trẻ con khóc. Không đợi Uyển phi đến dỗ dành, Văn Anh đã đưa ngón tay tới, sau đó bị Thập hoàng tử một phát bắt được.

Nàng vô thức ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Lạc, lại phát hiện hắn cũng đang nhìn mình.

Mà khi Vũ Văn Hoàng đi tới, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy. Hai người, một người ôm hài tử, một người treu đùa hài tử, hệt như một nhà ba người ấm áp.

Kích thích mãnh liệt này làm hắn choáng váng, không khỏi đỡ trán.

Trong lúc hoảng hốt, hắn nhớ tới rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện hắn cho rằng mình đã muốn quên đi. Bởi vì đối với hắn, chuyện này quá si nhục, không bao giờ muốn nhắc lại. Nhưng khi thấy cảnh này, tất cả ký ức ủa về, làm cho hắn không thể không đối mặt.

—— Đời trước, nàng từng mang thai con của Vũ Văn Lạc, ngay trước khi hắn chết.

2912 chữ

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (13)

Dịch giả: Thiên Tình

Hắn bỗng đứng lên, trầm giọng hỏi: "Người là ai?!"

Từ sau lần Văn Anh ôm Thập hoàng tử, thái độ của Vũ Văn Hoàng bắt đầu có biến hóa rõ rệt. Sự dung túng và quan tâm trước kia cứ như một lớp băng mỏng, hơi chút sai lầm, sẽ nứt vỡ thành khe lớn.

Lại qua vài ngày, cung nhân dần dần xuất hiện nhiều lời ra tiếng vào. Vì thế Bích Nguyệt còn lo lắng nói với Văn Anh: "Ngài và Thái tử điện hạ đang cãi nhau ư? Nếu là vậy, không bằng ngài nhận sai, cứ tiếp tục thế này, cả cung điện sẽ truyền khắp, rồi một ngày nào đó sẽ truyền ra bên ngoài..."

Văn Anh đang đứng ở hàng hiên cho tiểu huyền phượng ăn, nghe vậy chỉ nói, "Hắn cưới ta về chứ không phải cưới cái túi trút giận, thích thì nói vài câu, không thích thì vứt sang một bên. Nếu là cãi nhau thì còn may, ta còn biết hắn đang nghĩ gì. Đàng này không cãi và gì cả, hắn lại tự dung giận dỗi, ta biết nhận sai cái gì đây?" Dứt lời, Văn Anh bỏ đồ vật xuống, nổi giận hùng dũng trở về phòng, làm Bích Nguyệt giật nảy mình.

Bích Nguyệt cẩn thận ngẫm lại. Minh suốt ngày đi theo chủ tử, quả thật không thấy hai người cãi nhau, chỉ có mỗi Thái tử điện hạ tỏ ra lạnh nhạt thôi.

Bích Nguyệt nghĩ mãi lại chỉ cảm thấy đau đầu. Ban đầu nàng cho rằng điện hạ không thích chủ tử nhà mình, nên mới không ngăn cản chủ tử qua lại với Lục hoàng tử, ai ngờ ngày tuyển chọn không biết xảy ra sai lầm gì, chủ tử đột nhiên thành Thái tử phi. Nàng nghĩ nếu là điện hạ tự mình lựa chọn, vậy là trước kia nàng hiểu sai, kỳ thực điện hạ thích chủ tử. Nhưng vừa thành hôn chưa được bao lâu, lại xảy ra mâu thuẫn không rõ nguyên do... Trong lúc nhất thời, Thái tử điện hạ rốt cuộc đang nghĩ cái gì, một tiểu ty nữ như nàng thực sự không thể hiểu nổi.

Vũ Văn Hoàng đang nghĩ gì?

Văn Anh vốn dĩ cũng không biết, chờ đến khi xem xét lại chuyện phát sinh ngày đó, hơn nửa lúc cô đỡ Thập hoàng tử, phát hiện vẻ mặt của hắn đặc biệt khó coi, cô mới lơ mơ nhận ra chân tướng. Đối với chuyện này, cô trải lại thờ phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng ngày đó cũng đến.

Lần này thật sự phải cảm tạ Thập hoàng tử -- cũng chính là cậu nhóc gấu trúc tặng phẩm, đã tạo thời cơ cho cô.

Cô từng xem hoàn chỉnh tất cả ký ức của nguyên chủ, và có ấn tượng rất sâu đậm về chuyện đứa bé. Chính bởi vì biết chuyện này sẽ là cái gai trong lòng Vũ Văn Hoàng, cô mới bỏ qua ý định gả cho hắn. Mà sau khi ngoài ý muốn gả cho hắn, Văn Anh chẳng những không thấy an tâm, trái lại cô còn nghĩ đây là một quả địa lôi, sớm muộn có ngày sẽ nổ tung.

Sở dĩ cô vẫn duy trì trạng thái thích Vũ Văn Lạc, cũng bởi vì khi đã lấy chồng, một khi cô tỏ ra thích Vũ Văn Hoàng, e rằng ngược lại sẽ bị hắn tính sổ, cho rằng cô hư tình giả ý, phá hư ấn tượng ban đầu.

Chẳng qua chuyện cô muốn làm, còn cần một cơ hội..

*

Hoạt động vào ngày đông của hoàng gia không thể thiếu những trò chơi với băng, trong đó lại lấy khúc côn cầu làm chủ, dễ nhen nhóm lửa nhiệt huyết của mọi người nhất. Thừa dịp mùa đông băng tuyết chưa tan, trong Hoàng thành ngày hôm đó tiến hành một trận đấu. Các hoàng tử xông pha đi đầu, Nhị hoàng tử cùng với một vị con em thế gia chia nhau dẫn đầu một đội, không ít con dòng cháu giống cũng háng hái tham dự. Dưới trời đông lạnh lẽo, hai bên người tới ta đi, đầu đến khí thế ngất trời. Khán đài được dựng ở bốn phía, các nữ quyền và con gái quan lớn đều ngồi trên đấy xem trận đấu, Văn Anh cũng ở trong đó.

Thân phận của Văn Anh cao quý, Hoàng hậu không có mặt nên được ngồi ở giữa.

Bên cạnh đều là hoàng tử phi, Tam hoàng tử phi Ngô Ngọc Trinh hiển nhiên cũng có mặt. Nàng ta nâng lò sưởi cầm tay, nhìn cảnh tượng trong sân, cười hỏi Văn Anh: "Sao Thái tử điện hạ không đến? Chỉ có một mình Thái tử phi ngồi đấy, chắc cũng không có gì hứng thú."

Văn Anh chưa lên tiếng. Tứ hoàng tử phi ké bên đã nhanh miệng: "Xem thi đấu ấy mà, trái cầu đánh tới đánh lui liên có hứng thú, quan nhiều làm gì. Ai nha! Các nàng mau nhìn Lục hoàng tử kia --"

Tứ hoàng tử phi chỉ mới nói một nửa, mấy thiếu nữ xung quanh đã phát ra tiếng kinh hô.

Chỉ thấy ở giữa sân, Vũ Văn Lạc mang giày trượt lướt trên mặt băng, xẹt qua như một cơn gió mạnh, tiến vào địa bàn đối thủ như vào chỗ không người, thành công đoạt được bóng.

Hắn lỏ lạc mà đứng, cùng các đồng đội đập tay ăn mừng, cánh tay buộc dài băng màu lam theo gió lay động, sang sảng cười to lộ rõ thiếu niên phong lưu. Hắn chợt nhìn về phía khán đài, sau đó trong tiếng hoan hô của mọi người nhanh chóng xoay về.

Không ai nhận ra, ánh mắt hắn từng rơi vào người Văn Anh.

"Nghe nói bây giờ Lục điện hạ đang giữ chức vụ quan trọng ở Binh bộ. Ngài ấy đã liên tục xúc tiến mấy chuyện hệ trọng, làm long tâm đại duyệt, nhiều lần tán dương. Khi xưa ngài ấy ở trong cung như người vô hình, bây giờ vừa vào triều đình phong vân tế hội, lại trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng." Tứ hoàng tử phi thấy nhiều thiếu nữ bên cạnh mình nhìn Vũ Văn Lạc mà hai mắt óng ánh, gò má ửng hồng, bèn che miệng cười, "Ngài ấy còn chưa thành hôn, cho nên có rất nhiều nhà có ý muốn gả con gái cho ngài ấy."

"Rất tốt." Văn Anh khẽ phát sợi tóc rồi, nhìn người trên sân mà nở nụ cười.

Ngô Ngọc Trinh dường như nhớ tới cái gì, hơi nhích khóe môi: "Văn nên để Thái tử điện hạ đến nhìn xem... Đội thắng cuộc sẽ được thưởng những vật phẩm mùa đông và cảnh mai đẹp nhất. Nếu Thái tử điện hạ ở đây, tất nhiên sẽ tặng cho Thái tử phi, mà hiện tại, lại làm chúng ta được lợi."

Đang lúc nói chuyện, đội hoàng tử đã giành thắng lợi. Quả nhiên mỗi người được ban một cành hoa mai, lấy đó là điềm tốt. Từ trước tới nay, cành hoa này thường là có nữ quyền thi tặng nữ quyền, không có thi đưa người trong lòng, làm các nàng cũng cảm nhận được niềm vui sướng, cùng hưởng vinh quang.

Các hoàng tử nhỏ tuổi còn đang tìm chỗ ngồi của người trong lòng. Hoàng tử lớn tuổi vừa mới thành hôn, còn đang trong tuần trăng mật, cầm được hoa liền hôn hờ đưa đến trước mặt hoàng tử phi. Cứ như vậy, vị trí chủ tọa của Văn Anh trông có vẻ thừa thớt không người.

Tứ hoàng tử phi vui mừng khôn xiết nhận hoa, vẻ mặt của Ngô Ngọc Trinh lại nhàn nhạt. Chỉ khi nhìn thấy Văn Anh ngồi một mình đàng kia, tình cảnh lúng túng, nàng ta mới nở nụ cười.

Ngay lúc này, Vũ Văn Lạc từ nơi khác bước tới, đi đến đâu là các thiếu nữ nhỏ giọng kích động hít hơi đến đó. Ánh mắt các nàng lấp lóe liên tục, đều hi vọng hắn có thể dừng chân trước mặt mình. Nhưng hắn dường như chẳng hề để ý, một đường bước thẳng về phía Văn Anh.

Nàng đương nhiên nhận ra, bèn lặng lẽ lắc đầu ra hiệu.

Nhưng hần vẫn đi tới trước mặt nàng mới chịu dừng lại bước chân, sau đó cứ thế mà công khai đưa cành mai cho nàng.

Trên đóa hồng mai nở rộ còn vương bông tuyết, đỏ trắng đan xen, đẹp không sao tả xiết.

Bởi vì người khác đều tặng cho nữ quyến, hần đưa như thế thật sự không hợp đạo lý, tầm mắt trên sân và trên khán đài liền đồng loạt tụ lại đây. Tứ hoàng tử phi thậm chí còn hít một hơi, khiếp sợ nhìn Vũ Văn Lạc.

Bỗng nhiên, Tứ hoàng tử phi nhớ ra một chuyện!

Nàng và Văn Anh là tú nữ cùng một đợt, chuyện xảy ra ở vòng tuyển cuối, người khác không biết chứ các nàng lại rõ ràng rành mạch. Là Lục hoàng tử chọn Văn Anh trước, sau đó Thái tử mới cướp người. Bởi vậy nhìn thấy tình cảnh lúc này, tìm nàng không khỏi treo lên.

Mà bên cạnh Tứ hoàng tử phi, Văn Anh vẫn ngồi ngay ngắn, bất động nhìn Vũ Văn Lạc.

Hần rút cục thấp giọng mở miệng: "Hôm nay đại ca không có mặt, ta lại không có gia quyến để tặng, hoa này liền tặng cho hoàng tẩu..." Hần hơi dừng rồi nói tiếp, "Ngài vất vả chiếu cố đại ca, đây là lòng biết ơn của đệ đệ ta đối với ngài."

Lời này kính cẩn lễ phép, lại rất hợp lý. Những người khác ngược lại không cảm thấy có gì không ổn, còn nghĩ thầm Lục hoàng tử và Thái tử quả nhiên huynh đệ tình thâm, lúc trước nghe nói bọn họ quan hệ bất hòa thì ra chỉ là tin đồn. Ngay cả Tứ hoàng tử phi khi nghe xong cũng có phần hoài nghi bản thân quá cả nghĩ.

Văn Anh chần chờ một lát, cho đến khi nhìn thấy nét khẩn cầu trong đôi mắt đen kia, mới ngập ngừng đưa tay ra.

Một nơi khác, Nhị hoàng tử chợt cười khê: "Tiểu Lục hiểu chuyện như thế, ngược lại làm ca ca như chúng ta cảm thấy thua kém quá. Lời này nói đúng lắm, cành hoa trong tay ta cũng xin tặng hoàng tẩu, hơi chút tỏ lòng biết ơn." Nói xong, hần cũng đưa cành mai qua, khiến Vũ Văn Lạc phải liếc mắt nhìn.

Nhị hoàng tử vừa tỏ vẻ xong, các hoàng tử khác liền âm thầm phi nhỏ: Lão Nhị lão Lục chết tiệt, bọn họ lấy lòng Thái tử chẳng phải biến những người nói gót đi theo thành phong nền sao. Trong lòng nghĩ vậy, trên mặt họ vẫn phải tươi cười xán lạn, dồn dập nói ngọt, đưa hoa cho Văn Anh.

Vũng nước đục bị khuấy thành như vậy, Văn Anh mới tươi cười. Nụ cười của nàng rạng rỡ động lòng người, làm các tiểu hoàng tử không tình nguyện đưa hoa nhìn ngẩn người.

Bây giờ nếu không nhận hoa nghĩa là nàng không đủ phóng khoáng, thế là trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, nàng đều thu hoa về.

Ngô Ngọc Trinh thấy thế liền bực bội, ngay cả cành hoa của mình bỏ mặc không nhìn.

Khán đài náo nhiệt một hồi, sau khi cuộc tranh tài kết thúc liền có thể tự do ra vào sân đấu. Đa số đều nán lại chơi thử, mang giày trượt băng một lưỡi hoặc hai lưỡi, trượt vòng quanh sân, lợi hại hơn còn làm được các loại động tác như kim kê độc lập, Na Tra thám hải, song phi yến..., khiến những người khác vỗ tay trầm trồ.

Văn Anh cũng chơi, bên người cô có cung nhân am hiểu trượt băng hướng dẫn, học được cũng nhanh, không bao lâu đã trượt ra dáng ra hình.

Nhưng cô ở lại nơi này hiển nhiên không phải chỉ để trượt băng. Căn cứ trong ký ức, hoạt động lần này có một nơi mặt băng khá mỏng lại không ai phát hiện, dẫn đến trường hợp có một đứa bé chết đuối. Cô không phải chuyên tới cứu người, chỉ là trong lúc đang tìm thời cơ thì nghĩ đến sự kiện này. Thật ra thời cơ của cô chỉ cần là ngã bệnh với lý do nào cũng được, nhưng nếu cùng lúc đó có thể cứu người, trong lòng dù sao cũng an tâm hơn.

Trên mặt băng người đông đúc, kỳ thực cô không chắc có thể tìm ra đứa bé kia hay không.

Nhưng hiển nhiên cô và đứa bé đều rất may mắn. Bé gái khoác áo choàng đỏ thẫm, lướt qua người cô như con gió, hào hứng vọt tới một nhóm trẻ khác. Nhưng ngay lúc bé gái lướt qua lớp băng nào đó, mặt băng truyền đến tiếng rạn nứt răng rắc.

Kế tiếp âm thanh này ngày càng lớn, có người lớn nhảy bèn giấy lát đã trượt ra xa, chỉ có bé gái người nhỏ chân ngắn, hồi lâu vẫn chưa trượt xa được.

Đột nhiên, trong đám người vang lên tiếng kinh hô hướng về phía bé gái. Bé gái có chút khó hiểu, không biết chuyện gì xảy ra, chỉ ngây ngốc trượt về trước hai bước. Mặt băng chợt nứt thành một cái hố lớn, thân thể nhỏ bé lao đảo, bé gái chỉ kịp thốt ra một tiếng kinh ngạc non nớt ngẩn người!

Ngay lúc mặt băng sứt xuống, bé gái sắp rơi xuống nước, Văn Anh đã đuổi kịp. Cấp tốc đẩy ngã cô bé sang một bên, đồng thời, Văn Anh thế chỗ rơi vào dòng nước lạnh buốt.

"Thái tử phi --" Trong đám người truyền ra tiếng hô.

Cách đó không xa, từ lúc Văn Anh đi xuống sân, tầm mắt Vũ Văn Lạc chưa bao giờ rời khỏi nàng, thấy cảnh này, đồng tử của hần đột nhiên co rụt. Hần thô bạo đẩy ra người chặn đường đứng trước, nhảy vọt xuống nước.

*

Mấy ngày sau, Vũ Văn Hoàng xoa xoa ấn đường, đặt công hàm xuống, hỏi cung nhân: "Thái tử phi thế nào rồi?"

"Buổi trưa ăn cháo, tinh thần có vẻ khá tốt, chỉ là..."

Cung nhân muốn nói lại thôi.

Vũ Văn Hoàng liếc nhìn hần, trong lòng cũng đã hiểu rõ.

Sau khi Văn Anh rơi xuống nước liền sốt cao, khó khăn lắm mới hạ sốt. Hần đi thăm nàng vài lần, nàng vẫn còn mê man, thái y đến xem cũng chỉ nói cần nghỉ ngơi. Hai ngày này không biết thế nào, cung nhân bắt đầu bàn tán xôn xao, nói rằng hành vi cử chỉ của nàng xảy ra biến hóa, ký ức hỗn loạn, như là bị thứ gì dụng phải.

Nhưng từng việc từng việc hần nghe được, lại làm hần nhớ tới chính mình lúc mới vừa trọng sinh, cũng rất giống nàng hiện tại.

Hần lắc đầu, xua đi những ý nghĩ lung tung, đẩy cửa bước vào phòng.

Bích Nguyệt đang hầu hạ Văn Anh uống thuốc. Nàng vừa uống hai ngụm, giương mắt nhìn thấy hần, đầu tiên là hoảng hốt trong chốc lát, rồi khuôn mặt chợt trắng bệch, run lấy bầy.

Vũ Văn Hoàng cau mày, nói với Bích Nguyệt: "Người đi xuống trước."

Bích Nguyệt lo lắng quay đầu lại nhìn chủ tử, đành phải "vâng", cúi người thối lui.

Vũ Văn Hoàng ngồi ở mép giường cầm tay nàng, thấp giọng hỏi: "Nàng làm sao vậy?" Tuy trong lòng hắn đối với nàng có ngăn cách, nhưng không có nghĩa là không quan tâm nàng, chẳng qua là tâm lý tạm thời chưa thể chấp nhận mà thôi.

Ai ngờ thấy hắn như vậy, Văn Anh lại càng run rẩy hơn.

Không chờ hắn hỏi, đã nghe trong lòng thấy nàng truyền ra: [Là ta điên hay là hắn điên rồi! Sao Vũ Văn Hoàng không mặc long bào ngồi long ý lâm Hoàng đế của hắn đi, đến lãnh cung xem ta làm gì?!]

Hắn bỗng đứng lên, trầm giọng hỏi: "Ngươi là ai?!"

3193 chữ

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (14)

Dịch giả: Thiên Tình

Ta và nàng ấy không giống nhau.

"Ta là ai?"

Nàng cười giễu cợt. Nàng ngồi dựa vào bên giường, bởi vì sinh bệnh, khuôn mặt không chút son phấn trắng như tuyết, mái tóc đen dài buông xõa như thác nước. Dáng vẻ này đáng lẽ nên làm người ta thương tiếc, lại tựa như hoa hồng có gai, lộ tính công kích. "Bệ hạ đã nhanh quên đến vậy rồi ư, ngay cả người mà mình từng hại cũng không nhớ rõ?"

Hai chữ "Bệ hạ" từ miệng nàng khiến Vũ Văn Hoàng ngẩn ra. Hắn thử hỏi: "Nàng là Thái tử phi của ta, sao ta hại nàng được, lại hại nàng khi nào?"

"Thái tử phi?" Nàng khẽ niệm, giống như nghe được chuyện gì rất buồn cười, lắc đầu nói, "Bệ hạ sớm đã đăng cơ vì đế, Thái tử ở đâu ra, ta lại làm sao thành Thái tử phi được?"

Nghe nàng nói thế, hắn thậm chí quên mất chuyện nàng phủ nhận thân phận của bản thân, mà ngay lập tức ngăn lại nàng, "Đăng cơ vì đế lời này sao có thể nói bừa! Nếu truyền đến tai phụ hoàng, ắt sẽ thành tai họa."

"Sao ta lại ăn nói linh tinh? Ngược lại là bệ hạ, ngài không cần có ý lừa bịp ta..." Tay nàng vuốt đến chân gấm, thờ ơ hỏi, "Tại sao lãnh cung lại đổi khác, tại sao Bích Nguyệt vốn đã lấy chồng lại trở về, còn trẻ tuổi như vậy nữa. Bệ hạ rốt cuộc đang làm gì, lại muốn làm gì ta? Ngài không định nói rõ ràng sao?"

Lãnh cung, tỷ nữ lấy chồng, bệ hạ...

Từ đủ loại tin tức kể ra, cứ như người ở một thế giới khác.

Vũ Văn Hoàng nhìn nàng, lại như đang nhìn một người xa lạ quen thuộc, hắn hỏi lại lần nữa: "Nàng không phải Chi Chi, nàng là ai?"

Lúc này đến phiên nàng sửng sốt, "Sao ngài biết... nhũ danh của ta là Chi Chi."

[Vũ Văn Hoàng sao lại biết nhũ danh của ta? Từ ngày nạp ta vào Đông cung, hắn chẳng bao giờ xem ta, cứ như cười kẻ thù về. Ta đang nằm mơ à.]

Hắn nhìn nàng không nói lời nào, trong lòng đã có suy đoán.

Mà nàng đã nhận ra ánh mắt kỳ lạ của hắn, như là phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì.

Nàng không nhận được gắng gượng rời giường, qua loa khoác thêm y phục, đi tới trước gương trang điểm. Gương đồng phản chiếu ra dáng vẻ tuổi trẻ của nàng. Không giống như nàng ở thế giới kia đã nếm đủ mùi đời, khuôn mặt này còn rất sức sống, khỏe môi tự nhiên mà vênh lên, giống như gặp ai cũng có thể cười được.

"Không thể nào..." Nàng hoảng sợ liên tục lui về sau, cẳng chân đụng vào ghế tròn, lao đảo một cái, "Ta không thể nào trông như thế này được, đây rốt cuộc là đâu, ta là ai?"

Nàng dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Vũ Văn Hoàng. Lúc này nhìn lại, nàng mới phát hiện nhiều chi tiết vừa rồi không chú ý, ví dụ như hắn không mặc long bào, thần sắc thiếu đi rất nhiều lệ khí, khuôn mặt cũng trẻ hơn...

Nàng bị kích thích quá độ, không đợi Vũ Văn Hoàng kịp phản ứng, đã mở cửa chạy ra ngoài!

*

Nhị hoàng tử Vũ Văn Phong vốn là đến Đông cung tìm Thái tử thương nghị, đang đi thì có người không cẩn thận đụng trúng.

"Ngươi làm gì thế, không biết..." Hắn vừa định tức giận, chợt thấy kẻ đầu tóc bù xù, quần áo xốc xếch trước mặt là Văn Anh. Mà ánh mắt nàng hoảng loạn, dường như đang lúc nhìn chung quanh thì không cẩn thận đụng vào hắn.

"Hoàng tâu?" Hắn bất giác khép quạt lại, "Ngài sao vậy?"

Nàng bất lấy cánh tay hắn, "Ngươi nói cho ta biết, nơi này là đâu?"

"Nơi này đương nhiên là Đông cung." Hắn buồn cười nói, "Hoàng tâu muốn thách đố ta, không bằng đổi câu khác khó hơn?"

"Đồng cung, tại sao ta lại ở Đồng cung?"

Lời này càng nói càng kỳ lạ, chỉ có điều hần đối với nữ nhân luôn có vô hạn khoan dung, liền đáp: "Ngài là Thái tử phi, không ở Đồng cung thì ở đâu chứ?"

"Thái tử phi, sao ta có thể..." Nàng ngược mắt thấy được mặt hần, đột nhiên sững lại, "Vũ Văn Phong? Sao ngươi lại ở đây?"

"Ta tất nhiên là đến tìm Thái tử điện hạ." Hần nói tới đây, tầm mắt chuyển xuống. Khi thấy móng tay nàng bôi vì dùng sức túm lấy cánh tay mình mà trắng bệch, hần hơi dừng, nhưng cũng không nói gì, chỉ tự động dời mắt. Đúng lúc này, hần nhìn thấy Vũ Văn Hoàng từ cách đó không xa chạy tới đây.

Hần cảm quát xếp vẩy vẩy, "Đại ca tới thật đúng lúc, hoàng tẩu đây là..."

Không chờ hần nói xong, liền nghe Văn Anh hỏi Vũ Văn Hoàng, "Tại sao Vũ Văn Phong còn sống?" Ngữ điệu còn muốn kinh ngạc hơn cả hần.

Vũ Văn Phong: "..."

Vũ Văn Hoàng vừa đến, trước tiên kéo nàng đến bên cạnh mình, mới bình tĩnh nói: "Bệnh tình chị dâu đệ chưa khỏi hẳn, hiện giờ chỉ sợ là đầu óc phát sốt đến mơ hồ, nhất thời ăn nói linh tinh, đệ đừng để bụng."

"Thì ra là như vậy..." Vũ Văn Phong đột nhiên bị nữ thân cầm một dao, nhất thời còn chưa hòa hoãn lại, chỉ nói, "Vậy đại ca mau đưa hoàng tẩu về đi, miễn cho gặp gió bệnh tình trở nặng."

Văn Anh xem bên này lại nhìn bên kia, bỗng trầm mặc lại, phảng phất ý thức được tình cảnh của mình.

Nếu như nói lãnh cung có thể bố trí lại được, người đã xuất giá có thể tìm về, người cũng có thể hoá trang trở nên trẻ lại, vậy còn chết mà sống lại...

Vũ Văn Hoàng tựa hồ nghe được tiếng lòng của nàng, hơi liếc nàng một cái.

Hần mang người đi, chỉ có Vũ Văn Phong còn đứng ở tại chỗ. Hần cúi đầu nhìn cánh tay, phía trên đó phảng phất còn dư lại hơi ấm. Hần cười lắc đầu, nhấc chân rời đi.

*

Một lần nữa ngồi xuống nói chuyện, hai người đã tỉnh táo hơn nhiều, như là đã hiểu được tình huống trước mắt, lại vẫn có sự mong lung của riêng mình. Hai người chia ra ngồi hai bên, đối diện nhìn nhau.

Cuối cùng Vũ Văn Hoàng mở miệng trước.

"Nơi nàng sống, e rằng khác với nơi này. Ta muốn biết, nàng tới đây bằng cách nào?"

Văn Anh im lặng.

Thông thường, dựa theo sự cảnh giác của Vũ Văn Hoàng đối với người khác, hần sẽ không dễ dàng tin tưởng đối phương cũng là trọng sinh. Nhưng vì hần có thuật đọc tâm, chỉ cần dẫn dắt cho Văn Anh hồi tưởng lại, tự nhiên sẽ lấy được rất nhiều thông tin. Với những thông tin thế này, hần sẽ không hoài nghi.

Ban đầu, Văn Anh còn duy trì trạng thái cảnh giới. Nhưng khi hần thay nàng phân tích sơ lược về hoàn cảnh hiện tại, nàng giống như không thể không thỏa hiệp, mới từ từ kể tình huống của mình.

Nàng nói: "Bây giờ nhớ lại, ngài từng tới lãnh cung một lần, nói với ta rất nhiều chuyện, những chuyện không thể nói với người khác... Lúc đó ta đã có linh cảm chẳng lành. Trước đêm ta tới nơi này, trong lúc ngủ mơ ta hình như cảm thấy ngột thở..."

Vũ Văn Hoàng nhìn chằm chằm nàng, "Ý nàng là, ta giết nàng?"

Nàng chậm rãi gật đầu.

Hần đăm chiêu. Chết rồi trọng sinh, giống với hần.

Việc này cũng giải thích tại sao lúc nàng vừa thấy hần, lại có vẻ sợ hãi hoảng loạn như vậy. Bởi vì nàng biết ai đã đẩy nàng vào chỗ chết, sợ hần muốn hại nàng lần nữa.

Nếu ở thế giới kia hần thật sự trở thành Hoàng đế, như vậy sẽ có quá nhiều bí mật không thể để người sống nghe được, quả thật phù hợp tư duy của hần. Nhưng nghe được là chính mình hạ lệnh giết Văn Anh, hần vẫn có chút không thoải mái, vô thức siết chặt chén trà trong tay.

Hần hỏi: "Ta đi lãnh cung tìm nàng, nói những gì?"

[Còn có thể nói gì? Dùng hết mưu kế, giết người vô số, quay đầu lại cũng chẳng được gì...]

"Nói về triều đình, hậu cung, quyền thần, sủng phi, cái gì cũng nói." Nàng cười khẽ, "Ai mà ngờ, bệ hạ tạ ụng thiên hạ lại là một kẻ lẻ loi cô độc, cuối cùng còn phải tìm kẻ mà ngài căm ghét đến cực điểm như ta để trò chuyện."

Đã tạ ụng thiên hạ, thế tại sao lại nói hần chẳng được gì?

Vũ Văn Hoàng nhíu mày.

Nhưng dần dà, hần từ vài thông tin ít ỏi nàng cung cấp, rút ra kết luận.

Ở thế giới nàng sống, hần tựa hồ cũng trọng sinh. Bởi vì theo cái nhìn của nàng, hần lúc nào cũng làm những việc làm người khác không rõ vì sao, có thể sớm bố trí cạm bẫy đối phó kẻ địch, có thể biết trước đại sự xảy ra trong triều, từ đó tìm cách tránh né vân vân.

Nhưng ở thế giới đó có lẽ hần không có thuật đọc tâm, bởi vì hần vẫn cưới Ngô Ngọc Trinh làm phi.

"Tại sao ta lại nạp nàng làm Trắc phi?"

"Câu này, ta cũng từng hỏi ngài. Nói cho cùng ta thực sự không hiểu, ngài rõ ràng không thích ta, thậm chí căm ghét ta, tại sao phải cưới ta." Trà nóng bốc lên hơi nước mờ mờ, lượn lờ ở giữa hàng lông mày của nàng, nàng nói trong hồi ức, "Ngài nói là vì ta đã phản bội ngài, nên ngài muốn trả thù ta."

Hắn nghe thấy nàng chế giễu: "Lời này thật buồn cười, trước lúc đó, ta căn bản không quen biết ngài!"

*

Sau khi biết hết thông tin của nàng, Vũ Văn Hoàng liền báo cho nàng tin tức về nơi này, dặn dò nàng đừng để bị lộ, sau đó rời khỏi.

Văn Anh cận kề ngắm lại những lời mình vừa nói, hành động mình vừa làm, mới khẽ thở phào.

Cửa đầu tiên xem như thông qua.

Cô cho rằng chỉ khi làm hắn biết vài chuyện hắn không biết, mới có thể hóa giải cây gai trong lòng hắn. Vậy nên trở thành một người trọng sinh giống hắn, hiển nhiên là điểm đột phá rất tốt. Mấy thông tin cô nói cũng không phải tự biên, mà là chuyện hắn sẽ phát sinh ở quỹ tích nguyên bản -- Cũng có nghĩa là nếu cô không tới thế giới này, sau khi Thái tử sống lại, mọi chuyện sẽ phát triển thành như vậy.

Hắn sẽ giết huynh đệ, trừ di kỷ, trên tay dính đầy máu.

Thần sử sa đoạ của thế giới này chính là Ngô Ngọc Trinh. Nàng ta đã vào luân hồi, mất trí nhớ. Mà theo quỹ tích vốn có, sau khi sống lại, Thái tử sẽ thành tâm đối đãi nàng ta, cho nàng ta ngồi lên Hậu vị.

Nhưng hắn vẫn sẽ một lần nữa nạp nguyên chủ làm Trắc phi, vì trả thù và cũng vì đối phương là một con cò tuyệt hảo. Hắn biết trong tương lai nguyên chủ sẽ qua lại với Lục hoàng tử, sẽ tiết lộ tin tức của mình cho đối phương, vì thế lợi dụng nguyên chủ cung cấp tình báo sai lệch, đã kích động thù.

Văn Anh uống cạn chén trà nóng, vờn người một cái.

Nhiệm vụ ở thế giới này quả thật không dễ giải quyết, dù sao thì từ xưa tới nay thù hận vẫn luôn đơn giản hơn tha thứ.

*

Vũ Văn Hoàng phát hiện, cho dù tướng mạo giống nhau, thậm chí vốn là cùng một người, giữa hai Văn Anh vẫn có nhiều điểm khác biệt.

Chi Chi thích ngủ gà ngủ gật, thích trêu chọc tiểu huyền phượng, nói chuyện lúc nào cũng chưa nói đã cười, cho dù giận dữ cũng không giận được bao lâu, suy nghĩ trong đầu nhiều đến mức có thể chất thành tòa núi nhỏ, luôn có thể làm hắn không nhịn được cười. Văn Anh trọng sinh lại không như vậy, nàng thích ngồi một mình vào ban đêm, lúc cười lại như hoa hồng có gai, vừa đâm người khác cũng đâm chính mình, nhất định phải đâm rướm máu mới hài lòng. Nàng thích yên tĩnh, không thích nghe chim hót, kiềm nén vài ngày liền không nhịn được bảo hắn đưa lồng chim đi chỗ khác.

Hắn nhìn cung nhân xách chiếc lồng khuất dần ở cuối hành lang, một cảm giác không nói nên lời hiện lên.

Giống như đang trở mắt nhìn Chi Chi biến mất, rốt cuộc không về được...

"Đang nghĩ gì?" Văn Anh đi tới bên cạnh, nhìn theo phương hướng của hắn, có chút hiểu rõ, "Nghe nói nàng ấy rất thích con chim này, thật không nghĩ tới... Xem ra ngài cũng khá thích nàng đấy chứ."

Vũ Văn Hoàng không phủ nhận.

Nàng cười cười: "Chẳng qua, nghe nói trước lúc ta đến, ngài đã lạnh nhạt nàng một quãng thời gian? Nếu là như vậy, ta có đi hay không cũng không sao cả nhì. Ngài coi như nuôi một kẻ ăn không ngồi rồi, muốn phế ta lập người khác làm phi cũng không hề gì. Ta và nàng ấy không giống nhau, dù sao cũng không phải lần đầu tiên."

Hắn liếc nàng, "Đi thôi, đi thỉnh an."

Nàng cười theo sát.

Chung Túy cung hôm nay cũng rất náo nhiệt, không ít hoàng tử đến thỉnh an, bao gồm Thập hoàng tử mà Uyển phi đang bế, và Lục hoàng tử Vũ Văn Lạc. Chờ đến khi những người khác đều rời đi, chỉ còn Uyển phi vẫn tiếp tục nói chuyện với Hoàng hậu, Vũ Văn Lạc thì ôm đệ đệ hắn. Thập hoàng tử luôn thân cận với Văn Anh, người được mùi của nàng liền vẫn nhìn về phía nàng, muốn được nàng ôm. Tình cảnh này giống hệt ngày đó.

Vũ Văn Hoàng không khỏi nhìn thoáng qua Văn Anh.

Lại thấy nàng cũng không thèm nhìn Vũ Văn Lạc, thậm chí đối với Thập hoàng tử cũng hờ hững, chỉ một mực cung kính hành lễ với Hoàng hậu.

Hoàng hậu thấy vậy bèn khó hiểu, hỏi: "Tại sao Thái tử phi không ôm Thập nhi?"

"... Thân thể ta không thoải mái, sợ sẽ lây cho Thập hoàng tử."

Lời này vốn không sai, nhưng giọng nàng có chút gượng gạo, khiến người nghe sinh nghi.

Vũ Văn Hoàng đành phải đi ra hoà giải, làm chứng là nàng thực sự chưa khỏi bệnh, xin Hoàng hậu và Uyển phi thứ lỗi, sẵn đó mượn lý do này dẫn nàng rời đi Chung Túy cung.

Vừa về tới Đông cung, hắn liền nhíu mày hỏi: "Nàng làm sao vậy?"

"Ta làm sao?" Nàng gỡ trâm cài xuống, vút trên bàn trang điểm, cười lạnh nói, "Lời này không phải nên hỏi bệ hạ sao?"

Nàng tức giận lên sẽ quên mất thân ở nơi nào, bất giác gọi ra xưng hô ngày xưa.

Nhưng chính vì thế, càng chứng tỏ nàng khác với Chi Chi.

Vũ Văn Hoàng đã sớm sai ám vệ đuổi những người xung quanh, lúc này không ai đứng bên ngoài nên không sợ bị nghe thấy.

Hắn chỉ hỏi nàng: "Vì sao?"

"Ta mang thai ba tháng, bởi vì uống chén thuốc bệ hạ ban cho, bị sảy thai. Từ đó về sau, ta không dám ôm đứa trẻ nào nữa, chỉ sợ sẽ nhớ đến nó..."

Hắn ngán ra, "Ý nàng là, ta giết hài tử của mình?"

Nàng nhìn hắn, ném ra một tin động trời, "Đương nhiên không phải, ngài ghét ta còn không kịp, đâu chịu chạm ta. Ta mang thai là con của đệ đệ ngài Vũ Văn Lạc."

Vũ Văn Hoàng tức giận nở nụ cười. Quả nhiên, cho dù làm lại lần nữa, nàng vẫn sẽ phản bội mình.

Nhưng Văn Anh lại nói tiếp: "Ngài nói tại sao ta lại cùng Vũ Văn Lạc ở bên nhau? Bởi vì vào ngày nạp ta, ngài say rượu vào phòng, chỉ vào mũi mắng ta tiện phụ, nói ta sớm hay muộn sẽ phản bội ngài, cùng với Vũ Văn Lạc phản bội ngài! Ta đã quên đêm hôm đó ta nguyên bản lòng mang đầy chờ mong đã trải qua như thế nào, ta tưởng đó chỉ là lời nói lúc say rượu thôi. Nhưng ở những ngày tháng sau đó, một ngày, một tháng, một năm... từ đầu đến cuối ngài chưa bao giờ nghiêm túc nhìn ta một lần. Chỉ vì suy đoán chủ quan, ngài liền nạp một nữ nhân mà ngay cả chạm một cái cũng không chịu!"

Nàng nhẹ giọng cười nhạt: "Được thôi, ngài không phải nói ta phản bội ngài sao, vậy ta liền phản bội cho ngài xem."

3401 chữ

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (15)

Dịch giả: Thiên Tinh

Ta thường hay nghĩ, có lẽ đời trước ta nợ hắn, đời này mới gặp cảnh ngộ như vậy.

Vũ Văn Hoàng tức giận nở nụ cười, "Nàng vì trả thù ta, cố ý cấu kết với Vũ Văn Lạc, ám kết châu thai, muốn giả mạo là nhi tử của ta?!"

Văn Anh nhìn hắn một lát, rồi khẽ cười nhạt một tiếng.

"Ngài lúc đó, cũng cho là như vậy."

Hắn cố nén cơn thịnh nộ, vì nhận ra thâm ý trong lời của nàng, "Lẽ nào không phải?"

"Ta quả thật vì trả thù ngài nên mới qua lại với Vũ Văn Lạc, ta thậm chí thích hắn..." Nàng dời tầm mắt, khoe môi nhếch lên, nụ cười tựa vui tựa buồn, "Bệ hạ có lẽ không biết, một nữ tử bị phu quân ghét bỏ, cuộc đời này coi như chấm hết. Nếu không phải vì muốn chứng tỏ với ngài, nếu không phải vì trả thù cái tai vạ vô cơ này, e rằng ta đã tự sát rồi. Nhưng ta lại gặp được một người như vậy, hắn sẽ nhẹ giọng dỗ dành ta, sẽ chọc cho ta cười, thậm chí phái người bảo vệ ta. Bệ hạ đối với ta bỏ như giấy rách, hắn lại đối đãi ta như châu như bảo. Cho dù biết rõ mục đích hắn tiếp cận ta cũng không đơn thuần, nhưng ta không thể ngăn bản thân rơi vào giấc mộng đẹp này được."

Nữ nhân luôn buông lời sắc nhọn này, bây giờ mắt đã nhắm lại.

Tìm hắn bắt gặp đau nhói, nhưng đôi mắt đen kia vẫn cứ thâm trầm mà nhìn nàng, "Dù vậy, nàng làm thế vẫn là lẫn lộn huyết thống, tội đáng chém. Ta chỉ khiến nàng sảy thai, đã xem như là bảo toàn cho nàng rồi."

"Bảo toàn cho ta?"

Văn Anh nghe xong, không nhịn được cười ra tiếng. Nàng ngán lệ cười đến nghiêng ngả, thê lương mà xinh đẹp, "Người bệ hạ muốn bảo toàn là Chính phi nương nương, có dính dáng gì ta đâu!"

"Ngô Ngọc Trinh? Chuyện này liên quan gì tới nàng ấy?"

"Vậy thì phải cảm tạ bệ hạ rồi. Nếu không phải ngài nói cho ta thì đến chết ta cũng không biết. Hóa ra Chính phi nương nương đã sớm biết ta và Vũ Văn Lạc bí mật lui tới. Không chỉ sáng tạo rất nhiều cơ hội cho chúng ta, thậm chí vì bắt được nhược điểm của ta, nàng ta còn cố ý bỏ tình hương vào lò sưởi..."

Tình hương sẽ xúc tiến nam nữ mất lý trí, kích thích ý muốn giao cấu mãnh liệt. Nó là thuốc chi có câu lan viện mới sử dụng, trong cung nghiêm cấm. Ngô Ngọc Trinh thân là con gái nhà quan lại có được thứ này, không những vậy mà còn dùng lên người Trắc phi của hắn, để thúc đẩy nàng kết hợp với một người đàn ông khác!

Vũ Văn Hoàng bỗng cảm thấy choáng váng buồn nôn.

Nàng nhìn chằm chằm vào hắn, sung sướng cười nhạt, "Ngài cho rằng ta là kẻ ngu ư? Ngài chưa bao giờ chạm vào ta, ta lại có thai, ngài mình chết không đủ nhanh chắc? Kể thật sự lẫn lộn huyết thống, chính là người vợ tốt mà ngài cần thận che chở đó!"

Vũ Văn Hoàng vịn bàn, mu bàn tay nổi lên gân xanh. Hắn nhắm mắt hỏi: "Nàng nói ta là người kẻ cho nàng biết..."

"Đúng vậy... Ngày đó ngài tới lãnh cung, nói rất nhiều chuyện với ta. Ban đầu ta không muốn để ý ngài, ngài liền kể cho ta chuyện này. Ngài nói rằng ngài cũng là về sau mới biết, nhưng vì không để Chính phi mang tiếng xấu, liền đẩy mọi chuyện lên người ta. Dù sao ta lập thân bất chính, xác thật có liên quan lại với Vũ Văn Lạc." Nàng thấp giọng cười nhẹ, không biết đang cười hắn hay đang cười chính mình.

[Nhưng điều làm ta không hiểu chính là, cuối cùng hắn lại làm bầm "Đời này ta chưa từng sung sướng người, nàng ấy còn làm như vậy, thế còn đời trước thì thế nào?". Không biết có ý gì.]

Ngay giây phút nội tâm nàng xuất hiện câu nói này, một ý nghĩ tương tự chợt lóe qua đầu hắn.

Vũ Văn Hoàng bỗng dưng nhớ lại ngày Ngô Ngọc Trinh chết. Khi tỷ nữ khuyển can, nàng nói: "Là ta quá ngu xuẩn, ánh mắt chỉ biết nhìn hậu trạch, không nghĩ tới lại làm hỏng đại cuộc của điện hạ, cuối cùng hại chính ta."

Lúc đó hấn cho rằng nàng đang tự trách vì không thể giúp được hấn, trong lòng rất là cảm động.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, Ngô Ngọc Trinh dùng chữ "hồng", xem ra không chỉ đơn giản là tự trách. Có lẽ, lời này ám chỉ rằng nàng chỉ lo tranh đấu hậu trạch, dung túng Văn Anh và Vũ Văn Lạc qua lại với nhau, thậm chí cố ý thúc đẩy, mới có thể mặc cho bọn họ truyền tin tức ngay dưới mũi mắt mình, cuối cùng trở thành một nước đi hủy diệt hấn.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hấn nhìn Văn Anh bắt đầu phức tạp lên.

Văn Anh lại tựa như vừa thoát khỏi ác mộng, thần sắc thư thái hơn nhiều, không lại nhìn hấn bằng ánh mắt hận thù nữa.

"Quên đi, ta nói với ngài mấy câu này có ý nghĩa gì chứ. Dù sao ngài không phải hấn, ta không nên áp đặt thù hận đối với hấn lên người ngài." Nàng lau nước mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Ngài tốt hơn hấn nhiều lắm."

Vũ Văn Hoàng sững sốt, không ngờ nàng sẽ nói ra lời này.

Theo hấn, khi hết thấy một lần nữa bắt đầu, mọi người sẽ hành động giống như đời trước, nên phản bội hấn vẫn sẽ phản bội hấn, chết vì hấn vẫn sẽ như vậy. Cho nên hấn mới có thể trút hết phần nợ trước lúc chết để trả thù những người này. Nhưng nàng lại nói, hấn không giống Vũ Văn Hoàng kia.

Vậy còn nàng thì sao?

Nàng và Văn Anh của đời trước hiển nhiên không giống nhau, Chi Chi và các nàng... cũng là bất đồng.

*

Mấy ngày nay Vũ Văn Hoàng luôn nhớ lại cuộc đối thoại với Văn Anh khi đó, đêm khó ngủ ngon, muốn tìm nàng nói chuyện, lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Chính lúc này, một sự kiện đột phát, nhiều khu vực vùng núi gặp tuyết tan lũ quét, thánh thượng dự định sai hấn đi rèn luyện, vì thế giao cho hấn toàn quyền giải quyết sự kiện này. Hấn nhất thời không rảnh đi tìm Văn Anh, phải tập trung tinh lực ở triều chính.

Khi hạ triều, hấn mời mấy vị đại thần có liên quan đến Đông cung. Dựa theo chức vị của Vũ Văn Lạc, hấn vốn không có tư cách tham dự, nhưng hấn tuy là hoàng tử, mặt ngoài vẫn thuộc phe Thái tử, bởi vậy cũng được đi cùng.

Kỳ thực đời trước Vũ Văn Hoàng đã trải qua sự kiện lần này. Lúc đó Vũ Văn Phong nổi trội hơn, nên việc này được giao cho Vũ Văn Phong, hấn cũng hoàn thành rất tốt. Nhưng Khâm sai đại thần mà Vũ Văn Phong cử đi là người của phe hấn, Vũ Văn Hoàng tất nhiên không định dùng.

Vũ Văn Hoàng quét nhìn mọi người và hỏi: "Các vị đại nhân có kiến giải gì, cứ nói thoải mái."

Nạn hồng thủy là sự kiện xảy ra theo mùa vụ, trước kia đã có thông lệ, chủ trương của các đại thần cũng không có gì bất đồng. Đa phần là muốn trong triều phái ra một vị Khâm sai tới khu vực thiên tai, kết hợp với quan chức địa phương trị tai, sau đó mời quân đội gần đó giúp đỡ vãn vãn.

Nhưng trong những âm thanh này, Vũ Văn Hoàng dùng thuật đọc tâm nghe được một đoạn suy nghĩ đặc biệt.

Trong lúc người khác đang bàn luận viên vông, người này đã nghĩ sẵn trong đầu, tính toán cặn kẽ những nơi trước kia từng xuất hiện tình trạng tương tự, cần phải xử lý thế nào, bắt đầu từ đâu trước, tính nết của các quan chức địa phương. Vừa thực tế lại vừa thông hiểu đạo làm quan, Vũ Văn Hoàng nghe xong lập tức mừng rỡ.

Nhưng chờ đến khi hấn tìm ra người "nói chuyện", lại sững sờ.

Người này không phải ai khác, chính là vị Khâm sai đại thần mà đời trước Vũ Văn Phong đã bổ nhiệm, Hộ bộ Tả thị lang.

Cùng lúc đó, ở phía bên trái hấn, Vũ Văn Lạc bởi vì tập trung suy nghĩ mà nội tâm buông lỏng, làm hấn đọc được suy nghĩ.

[Hộ bộ Tả thị lang tuy thuộc phe nhị ca, nhưng làm người cần cù chân thật. Theo ngày thường quan sát, hấn và nhị ca chỉ là quan hệ thông gia, chưa bao giờ tham dự tranh đấu trong triều, người này có thể dùng.]

Ắn đường Vũ Văn Hoàng hơi trầm xuống, hấn đột nhiên đặt câu hỏi: "Không biết lục đệ có kiến giải gì?"

Vũ Văn Lạc không nghĩ tới sẽ bị điểm danh nên hơi ngẩn người, sau đó nhanh chóng nói ra quan điểm của mình. Hấn không đề cử Hộ bộ Tả thị lang, lại nhìn thấu Vũ Văn Hoàng đang lưỡng lự, bèn nói: "Giả như Điện hạ lo lắng Khâm sai đại thần chèn ép nhiệm vụ, không bằng lại cử một người làm Đốc sát, đi theo bên cạnh."

Thân là một người lãnh đạo, cần phải mắt sáng như đuốc, tri nhân thiện ngộ, lại phải am hiểu chế hành chi đạo. Vũ Văn Lạc một thứ cũng không thiếu.

Vũ Văn Hoàng chăm chú nhìn hấn trong chốc lát, mới gật đầu đồng ý.

*

Trị tai dù sao cũng không phải vấn đề khó giải quyết, nhưng từ sự kiện này hấn lại nhận ra rất nhiều vấn đề thuộc về mình. Từ nhỏ hấn đã được lập làm Thái tử, đạo trị quốc hấn học bao lâu nay khiến hấn tự duy cố định. Hơn nữa hấn và Vũ Văn Phong tuổi tác tương đương, mẫu thân Vũ Văn Phong lại là sủng phi, năm đó phụ hoàng hấn suýt nữa phế hậu lập người khác. Thế nên Hoàng hậu thường tỏ ra sầu lo, sợ ngôi vị Thái tử của hấn không vững chắc. Bởi vậy một chữ "đấu", đã triệt để cấm rễ trong đầu hấn, nhỏ không ra.

Hấn vẫn cho rằng, đời trước mình tin nhiệm Vũ Văn Lạc, giao quân quyền vào tay hấn, nên cuối cùng hấn mới bị diệt. Vì vậy đời này vẫn tiếp tục đấu, chỉ là hành vi càng kín đáo hơn mà thôi.

Nhưng giờ đây, hấn bỗng không xác định, năng lực của bản thân hấn, có đủ để gánh vác ngôi quân chủ hay không?

Ngay lúc đang hoài nghi chính mình, hấn thấy Văn Anh ngồi dưới hàng hiên.

Từ khi nàng Văn Anh này đến, hấn và nàng liền phân phòng mà ngủ, mấy ngày không gặp là chuyện bình thường. Hôm nay chạm mặt, hấn lại nhớ tới cuộc đối thoại mười mấy ngày trước.

Văn Anh ngồi ở hành lang phơi nắng, hôm nay ánh nắng đặc biệt ấm áp, nàng lười biếng nheo mắt, tay che trước mặt nhìn về phía chân trời.

"Đang nhìn cái gì?" Vũ Văn Hoàng đến gần hỏi.

"Nhìn bầu trời." Nàng giữ nguyên tư thế, cũng không thỉnh an. Trong sự khó hiểu của hắn, nàng nói, "Bất kể là lãnh cung hay hậu trạch, cuộc sống đều rất phiền muộn, ngoại trừ đấu đá, dường như không có chuyện gì khác để làm, chỉ có bầu trời sẽ mang đến sự biến hóa và niềm vui bất ngờ thôi."

Không trung chỉ có mây trắng trôi bồng bềnh, hình ảnh yên tĩnh vô vị như thế, lại được nàng gọi là biến hóa và niềm vui bất ngờ.

Vũ Văn Hoàng cùng nàng nhìn một lát, sau đó tầm mắt lại rơi xuống trên người nàng. Hắn chợt hỏi: "Lần trước nàng nói, ta và hắn không giống nhau. Hắn... là người như thế nào?"

Nàng bỏ tay xuống vỗ vỗ mép váy, vừa ngẫm nghĩ vừa nói: "... Nếu để ta nói thật, ta cảm thấy hắn tựa như ma quỷ, bò ra từ địa ngục, cừu hận toàn bộ thế gian. Trong lòng hắn, tất cả mọi người đều có mục đích, có mưu đồ. Cho dù là Ngô Ngọc Trinh, hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng, nếu không cũng sẽ không phái người điều tra nàng ta. Dù không bị chúng bạn xa lánh, hắn vẫn là một kẻ cô độc, bởi vì không chờ người khác phản bội, hắn cũng đã giết sạch." Nói đến đây, nàng hình như cảm thấy buồn cười, bèn cười rộ lên.

Vũ Văn Hoàng im lặng chốc lát, lại hỏi: "Hắn cuối cùng làm Hoàng đế, vậy quốc gia do hắn thống trị thế nào..."

"Ngài nghĩ tại sao đến cuối cùng hắn lại tới lãnh cung tìm ta?" Nàng liếc hắn một cái, khuôn mặt rét lạnh, nụ cười không có ý tốt, "Một vương triều to lớn như vậy, suýt nữa đã hủy trong tay hắn. Hắn đăng cơ chưa được mấy năm, với thủ đoạn chế hành của hắn, ngược lại làm đảng phái mọc lên như nấm, đấu đá không dứt, triều đình chường khí mù mịt. Mà tính chiếm hữu của hắn đối với bất kỳ người hoặc vật đã đạt đến mức đáng sợ. Thường có câu "Tướng tại ngoại, quân lệnh hữu sơ bất thụ (*)", hắn lại không yên tâm giao quyền thống lĩnh cho một người. Trong một trận chiến với dị tộc, hắn phái ra mấy đốc quân còn chưa đủ, còn muốn tự mình hạ lệnh, làm đại tướng quân chịu cản trở. Bình thành cấp báo, đốc quân lại ở hậu phương tranh cãi, hoàng mệnh chưa hạ, viện quân không vội cứu, ba trăm ngàn tướng sĩ bị vây chết trong thành..."

(*) Tướng ở ngoài tiền tuyến, lệnh vua ra có thể không theo.

"Ba trăm ngàn." Nàng nhẹ giọng lặp lại, nhìn hắn mà nói, "Về mặt ngay lúc đó của hắn, nghĩ lại có chút giống ngài bây giờ, chỉ là trông chán chường hơn, đã cận kề sụp đổ. Đây có lẽ là sai lầm lớn nhất mà cuộc đời hắn mắc phải, máu của ba trăm ngàn nhân mạng chảy dài trên lưng hắn, hắn trắng đêm khó ngủ. Nhưng dù vậy, không có ai ở bên có thể thay hắn sẻ chia. Đến nỗi hắn chỉ có thể đến tìm ta, một kẻ đã nhìn hắn bước đi từ thuở tiềm long, một kẻ mà hắn tàn nhẫn giết chết, để cáo tội."

Từ lời kể của nàng, Vũ Văn Hoàng đã sớm chấn động, cảnh tượng chiến tranh trong đầu càng làm lưng hắn đổ mồ hôi lạnh.

Thật lâu sau, hắn mới thấp giọng: "Cáo tội.. cái từ này, thật là chuẩn xác."

Thấy nàng cười không nói, hắn định mở miệng nói gì đó, lại phát hiện kết cục của thế giới kia còn tàn khốc hơn thế giới hắn từng trải qua, nhất thời không biết nên nói gì.

Đến cuối cùng, hắn chỉ có thể hỏi nàng: "Người hại ba trăm ngàn tướng sĩ là hắn, hắn lại vì giải tỏa bức bối trong lòng mà giết nàng, nàng có hận hắn không?"

"Ta thường hay nghĩ, có lẽ đời trước ta nợ hắn, đời này mới gặp cảnh ngộ như vậy."

Nàng cười cười, lại khiến tim hắn run lên.

Nàng không đáp hận hay không hận, chỉ vỗ vỗ váy, phất đi hạt bụi dính ở phía trên, lại như đang phất đi đoạn ký ức bụi bặm kia. Nàng đứng lên.

*

Khi kết thúc buổi tán gẫu ở hành lang, Văn Anh cảm thấy đã truyền đạt hết nhưng tin tức muốn truyền rồi, còn dư lại thì phải xem bản thân Vũ Văn Hoàng có thể suy nghĩ đến mức nào.

Nguyên bản cô định khôi phục về tính cách của Chi Chi, nhưng cô đột nhiên phát hiện mình có phần khó mà thoát khỏi nhân vật hiện tại, bởi vì hồi ức quá nặng nề mang đến cho cô gánh nặng, khiến cô khó trở lại trạng thái vô tư lự được.

Văn Anh ở đời thứ hai, thậm chí còn khiến cô đau xót hơn cả Văn Anh đời thứ nhất.

Kỷ thực ở đời thứ nhất, kết cục của nguyên chủ cũng không tốt. Nguyên chủ không ứng phó được với hậu trạch chi tranh, nên nghe lời ngon tiếng ngọt của Vũ Văn Lạc mà vì hắn làm việc, lại bị Chính phi nhân cơ hội hãm hại, mang thai con của Vũ Văn Lạc. Nhưng cuối cùng Vũ Văn Lạc không thể làm tròn lời hứa, hộ nàng một đời bình an. Nàng giống như đóa hoa cần được cẩn thận che chở, nhanh chóng héo úa trong chốn hậu cung khắc nghiệt, chết trong trong một cung điện chẳng khác gì lãnh cung.

Mà đời thứ hai, nguyên chủ cho dù không làm gì, thì sự tồn tại của nàng đã là một gánh nặng, bị lợi dụng triệt để, rồi nhanh chóng bị vứt bỏ. Nàng thông minh hơn đời thứ nhất, biết rõ Vũ Văn Lạc không phải thật lòng, lại vẫn lưu luyến chút ôn nhu của hắn, giống như thiếu thân lao đầu vào lửa. Đến chết, ngoại trừ con đường không lối thoát này, nàng không còn lựa chọn nào khác.

Liên tục thử mấy ngày vẫn không thể điều chỉnh được trạng thái, Văn Anh không thể không đi ra ngoài, giải tỏa những cảm xúc tích tụ.

Trong lúc đang ở ven hồ cho cá ăn, cô gặp Vũ Văn Phong.

Vũ Văn Phong do dự một lát, mới tiến đến chào hỏi: "... Lại gặp phải hoàng tẩu, thật khéo."

Văn Anh liếc hắn, "Người yên tâm, ta biết người còn chưa chết."

Vũ Văn Phong: "... Hoàng tẩu mình giám."

"Chẳng qua sớm hay muộn cũng chết." Văn Anh dựa vào lan can, trầm tĩnh nhìn bầy cá bơi lội, "Chỉ hi vọng đời này, người sẽ không lại chịu nỗi khổ lăng trì, ít ra cũng chết nhẹ nhàng một chút."

Vũ Văn Phong nhắm mắt.

Hoàng tẩu cứ việc nói thẳng đi, ta rút cuộc đắc tội ngài chỗ nào?!

3528 chữ

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (16)

Edit: Thiên Tình

Vũ Văn Phong không xem lời Văn Anh nói là thật, hẳn nghĩ lúc này tâm trạng nàng không tốt, mới nói không lựa lời thôi. Nhưng hắn vẫn nhận ra nàng khác với thường ngày. Dĩ vãng, nàng đơn giản chỉ cần cười cũng đã có thể hấp dẫn người khác. Nhưng giờ đây nụ cười của nàng không còn, lại gia tăng một loại khí chất khó mà miêu tả. Lòng mày khẽ nhíu, như hoa quỳnh lặng lẽ nở trong đêm, không muốn hiển lộ trước mặt người khác, chỉ muốn tự thổ lộ với bản thân.

Hắn nhớ tới những đồn đại dạo gần đây, rằng Thái tử khá lạnh nhạt với vị Chính phi nương nương này, hai người thậm chí không ngủ cùng một phòng. Hắn dăm chiêu, chỉ hỏi: "Hoàng tẩu tâm trạng không tốt?"

"Sao người nhìn ra tâm trạng ta không tốt?"

"Lẽ nào rùa ta chết là đang thể hiện hoàng tẩu tâm trạng tốt?" Hắn sờ sờ mũi, "Vậy cũng không phải không được."

"Ai rùa người chết, ta rõ ràng là chúc người bình an hi nhạc, đúng là có lỗi tai mai cũng như không." Nàng vẩy thức ăn, liếc hắn một cái, rồi tiếp tục nhìn bầy cá bơi lội.

Hắn lại sờ lỗ tai, "Thì ra là vậy, còn phải cảm ơn hoàng tẩu..."

Chạng vạng, tà dương toả ánh sáng êm dịu mờ ảo, chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của nàng, phủ lên một tầng sáng mỏng lung. Cổ tay như góm sứ lộ ra khỏi tay áo, đeo chiếc vòng cẩm thạch, gác lên lan can bằng gỗ lim, phát ra một tiếng vang giòn, hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Vũ Văn Phong gian nan dò tìm mắt, câu được câu không cùng nàng trò chuyện.

Qua hồi lâu, nàng đột nhiên quay đầu hỏi: "Sao người còn ở đây?"

Vũ Văn Phong: "..."

Hắn định nói chuyện, đã thấy nàng đứng lên. Hắn theo bản năng duỗi tay ra, đến một nửa lại rút về, "Hoàng tẩu muốn đi đâu?"

Nàng nhìn hắn, "Liên quan gì đến người?"

Hắn hơi ngây ra. Quả thật, nàng là Thái tử phi chứ không phải Nhị hoàng tử phi, muốn đi chỗ nào, liên quan gì đến hắn?

Nhưng chẳng hiểu sao hắn lại không yên lòng, ngầm một lát vẫn nói: "Bên cạnh ngài không có tỷ nữ đi theo, nếu muốn đi, hay là nói trước với đại ca một tiếng cho thỏa đáng, miễn cho đại ca lo lắng."

"Đồng dài."

Nàng không thêm nghe, tự ý nhắc chân muốn đi, hắn lại dùng một câu khiến nàng dừng bước.

"Xem ra đúng là đại ca chọc giận hoàng tẩu rồi."

Nàng dừng lại, xoay người nói: "Việc này cũng liên quan gì đến hắn đâu?"

"Đúng, cũng không liên quan đến đại ca." Hắn bắt giác cười rộ lên, mờ quạ xếp, "Nếu như hoàng tẩu muốn tiêu khiển, không bằng ta dẫn ngài đi một nơi thú vị hơn?"

Văn Anh khẽ liếc hắn, hồi lâu mới nói: "... Ta là hoàng tẩu của người đấy."

Vũ Văn Phong: "..."

Hắn nhìn qua giống kẻ xấu tiểu tướng chị dâu lắm sao?

Đúng vậy, hắn giống.

Ngay lúc hắn suy sụp mà từng chút từng chút gập quạ lại, nữ nhân nguyên bản muốn đi kia đột nhiên đứng trước mặt hắn.

"Đi đâu?"

Nàng mím môi hỏi.

Lòng ngực hắn như giấu một con chim sẻ, đột nhiên nhảy lên. Hắn cười, nháy mắt, "Đi xem sẽ biết."

*

Nơi hai người đi đến là một bờ hồ tĩnh lặng trong cung. Mặt trời ngã về tây, bầu trời giống như bị rót vào một giọt mực, nhuộm lên một lớp màn đen mỏng, mặt hồ cũng nhấp nhô những gợn sóng lung linh lấp lánh. Bốn bề vắng lặng, ngay cả tiếng chim riu rít cũng không nghe thấy, chỉ có con gió thổi qua ngọn cây mang theo tiếng rì rào sóng cuộn.

Văn Anh nắm chặt áo choàng trên vai. Thấy Vũ Văn Phong ở đằng xa, hai tay đang nâng thứ gì, nàng nhanh chân đi đến.

Tới gần nàng mới phát hiện đó là một tấm khăn vuông, bên trong chứa đầy hạt dẻ nóng hổi, chúng nứt thành cái miệng cười toe toét vừa xấu xa vừa nịnh nọt, lại toả mùi hương thơm lừng.

"Người đi cá buổi, là vì cái này?" Nàng hỏi.

"Đương nhiên, ngắm cảnh phải có chút mỹ thực, mới là thú vui nhân gian." Hắn cười đùa, tay cũng không nhàn rỗi, mặt mày hớn hờ chỉ huy, "Hoàng tẩu cầm cái này, miệng nó mở to, để

bóc vỏ... Ta lấy ở chỗ cung nhân đấy, bọn họ thích chôn trong than hồng, hạt dẻ hay khoai lang cái nào cũng có, ngài không thích?"

Nàng không trả lời, chỉ làm theo lời hần nhất lấy hạt dẻ kia, bóc ra quả nhiên còn nguyên. Nàng tỉnh té nhắm nháp, chỉ cảm thấy hương vị ngọt mềm, dư vị quanh quẩn.

"Hoàng tẩu ăn quả dẻ dặt, hồi lâu chỉ mới phá được chút da, mà không biết rằng khi ăn một món ngon tuyệt đỉnh, giống ta như vậy, há miệng to một chút..." Hần giấu hạt dẻ vào tay áo, sau đó cầm ra một cái đã bóc vỏ ném vào miệng, làm mẫu cho nàng cái gì gọi là há to miệng.

Bởi vì là làm mẫu, động tác so với bình thường khoa trương có thêm, cố gắng dùng biểu cảm sinh động tạo hiệu ứng "ăn như thế rất là ngon".

Văn Anh lập tức nhin không được xì cười.

Vũ Văn Phong bỗng phản ứng lại. Hần luôn mặt dạn mày dày, lần này khó được ho nhẹ, dờ mắt qua chỗ khác, rồi lại lén lút nhìn nàng.

Cả ngày hôm nay nàng chưa cười lấy một lần, khác hẳn trước đây. Nhưng dù là cười, hiện tại nàng cười cũng bất đồng. Lúc trước nàng cười, mắt tựa như trăng non, xán lạn mà ranh mãnh. Bây giờ nàng cười, phảng phất vô sô khe mở, lộ ra một cái khe nho nhỏ, thấp thoáng có thể thấy được châu ngọc giấu bên trong, so với dĩ vãng càng thêm khiến người ta muốn thủ hộ.

Hần bất tri bất giác lại xem đến ngây ngẩn.

Nàng hỏi hần: "Cánh mà người nói đâu?"

"Ước chừng là canh giờ này..."

Hần còn chưa nói xong, giấy tiếp theo, bầu trời bỗng nhiên bắn lên một vệt khói, kế đó nghe "bùm" một tiếng, một đóa pháo hoa rực rỡ nở rộ trong màn đêm. Sau đó tiếng "bùm bùm" liên tiếp vang lên, muôn hồng nghìn tía ở phía chân trời, khiến bầu trời đen sì chiếu ra một mảng sáng rực. Giống như trong một đêm nặng nề ngọt ngào buồn chán nhất, đột nhiên xuất hiện kinh hi.

Văn Anh ngẩng đầu sững sốt.

"Hoàng tẩu ngài xem--" Vũ Văn Phong chỉ vào một đôi người ở trong đình phía đối diện, cười nói, "Xem tiểu Tứ có sến không chứ. Không phải chỉ là làm khánh sinh cho tức phụ của đệ ấy thôi sao, còn phải đặc biệt xin chỉ thị từ phụ hoàng, mới được phép bắn pháo hoa trong cung, cũng nhờ thế mà chúng ta được hưởng lợi..."

Hần nói xong, quay đầu liền phát hiện nàng đã khóc tự lúc nào!

"Làm sao vậy?" Hần luống cuống nhìn nước mắt của nàng, chợt nghĩ đến: Nàng buồn bức không vui là vì Vũ Văn Hoàng lạnh nhạt nàng, bây giờ nhìn hai người kia ân ân ái ái, chẳng phải sẽ gọi lại chuyện buồn của nàng hay sao?

Cơ thể hần cứng đờ, chán nản gục đầu xuống, "Ta sai rồi, ta không nghĩ tới... Ta chỉ muốn làm hoàng tẩu cao hứng một chút."

"Sao lại sai?" Nàng phân tâm nhìn thoáng qua, sau đó ngửa đầu tiếp tục nhìn bầu trời tràn đầy màu sắc, "Cám ơn người, ta rất cao hứng."

Lúc nói chuyện, nước mắt nàng vẫn từ gương mặt chảy xuống, hần càng không hiểu, nàng lại muốn cười. Cảm xúc nghẹn trong lòng cũng từng từng được hóa giải, giống như người kia đã hoàn thành một nguyện vọng nào đó, trong lòng đột nhiên buông lỏng.

"Thật, thật vậy sao?" Hần thụ sủng nhược kinh, nghi hoặc nhìn lại.

Nàng lau nước mắt, tươi cười chân thành, lông mày cong cong xán lạn như trăng non.

"Thật."

Hần ngẩn ra, trong lòng không hiểu tại sao lại có chút rầu rĩ mất mát.

*

Khi Văn Anh trở về Đông cung, bởi vì trời đã tối hần cho nên cô cự tuyệt Vũ Văn Phong đi cùng. Ban ngày đứng chung còn nói được, quá muộn liền không dễ giải thích. Nhưng khi cô bước nhanh qua một khúc ngoặt, một vị nội thị công công bỗng xuất hiện. Người này nhìn thấy cô liền chặn cô lại, "Thái tử phi xin dừng chân, Hoàng hậu nương nương mời ngài dời bước đến Chung Túy cung nói chuyện."

Cô nhìn sắc trời, trực giác có chuyện gì đó phát sinh.

Chờ đi đến Chung Túy cung, thấy Ngô Ngọc Trinh ngồi ở một bên, dự cảm này tự nhiên liền biến thành "quả thế".

Hoàng hậu đoạn chính ngồi phía trên, chau mày, sắc mặt có thể xưng là khó coi.

Văn Anh hành lễ thỉnh an Hoàng hậu, Ngô Ngọc Trinh cũng đứng lên thi lễ với cô. Nhưng Hoàng hậu không kêu cô nhập tọa. Hai người, một người đứng giữa điện, một người đứng kế bên Hoàng hậu, vị trí rõ ràng, vô hình trung có vẻ như cô thấp hơn một đoạn, thân sơ hữu biệt(*).

(*) Thân thuộc và xa lạ có sự khác nhau.

Hoàng hậu lãnh đạm hỏi: "Không biết Thái tử phi vừa đi đâu?"

Nàng không chút suy nghĩ, nói đúng sự thật: "Ở tỉnh hồ."

"Làm gì?"

"Từ điện hạ phóng pháo hoa, ta liền đến xem một lát."

"Xem pháo hoa? Xem pháo hoa với ai?" Hoàng hậu càng nghiêm mặt, không chờ Văn Anh nói chuyện, đột nhiên đặt tách trà lên bàn, phát ra một tiếng vang giòn, lạnh lùng nói, "Thái tử phi còn biết hai chữ trang trọng viết thế nào không? Gần đây trong cung đồn đại rất nhiều, bốn cung cũng không quá đề tâm. Nhưng hôm nay có người nhìn thấy con cùng với một nam nhân lúi lúi kéo kéo, không ra thế thống gì. Con nói đi, rốt cuộc là chuyện gì!"

Có "người" à...

Văn Anh nhìn về phía Ngô Ngọc Trinh, đối phương hướng cô gật đầu mỉm cười.

"Hồi mẫu hậu, ta..."

Văn Anh vừa ngẩng đầu, chợt từ sau lưng truyền đến tiếng hô, sau đó Vũ Văn Hoảng sai bước vào phòng.

"Mẫu hậu --" Hần thuận tay cởi áo khoác ném cho cung nhân, đầu tiên là cung kính thi lễ, rồi lập tức nói, "Nhi thần đợi hồi lâu mà Thái tử phi không đến, nghe nói là bị mẫu hậu mời tới, không biết mẫu hậu có chuyện gì quan trọng?"

Hoàng hậu thấy hần, con tức hơi dụ đi, kể lại đầu đuôi sự việc, "Việc này mẫu hậu cũng không muốn tin, nhưng Ngọc Trinh cũng có nghe thấy, có thể làm chứng."

Hoàng hậu tưởng hần sẽ nổi trận lôi đình, dù sao thì nam nhân nào có thể chịu đựng mình bị nữ nhân đội nón xanh?

Ai ngờ Vũ Văn Hoảng chế nhạo một tiếng, "Buồn cười!"

Câu nói này quá mức chắc chắn, không chỉ Hoàng hậu và Ngô Ngọc Trinh sửng sốt, ngay cả Văn Anh cũng bất giác nhìn nam nhân đang đứng bên cạnh. Trong mắt nàng lóe ra một tia kinh ngạc, sau đó tay nàng liền bị hần nắm chặt, như có ý trấn an.

"Người đi cùng Thái tử phi là nhi thần, mẫu hậu lại tưởng là ai?"

"Con?" Hoàng hậu ngạc nhiên, "Lẽ nào không phải..." Cái tên vừa ra tới miệng liền ngưng lại không nói, xét cho cùng vẫn chưa chứng thực. Hoàng hậu chỉ nói, "Con đừng thay nàng ấy lấp liếm. Nếu thật là con, vậy con nói xem cả hai vừa đi nơi nào?"

Mặc dù nhi tử xếp nhân thủ bên người Văn Anh, Hoàng hậu tin rằng giờ khắc này hần vội vàng đến đây, sẽ không có chuẩn bị.

Nhưng Vũ Văn Hoảng chỉ đưa mắt nhìn Văn Anh rồi nhanh chóng đáp: "Tĩnh hồ."

"Làm gì?"

"Còn có thể làm gì, Tứ đệ xin phụ hoàng phóng pháo hoa trong cung, gần đây ta vì bận công việc mà lạnh nhạt Thái tử phi, vì thế muốn đến xem náo nhiệt, dẫn nàng cùng đi xem."

Đều đúng.

Hoàng hậu nhìn hai người, không thấy có gì mờ ám, chỉ bán tín bán nghi hỏi: "Thật sự là con? Không phải người khác?"

"Hiển nhiên." Vũ Văn Hoảng dừng lại chốc lát, nhìn Văn Anh. Nàng giương mắt liếc hần một cái, biểu cảm tựa như chợt dạ. Hần lại từ đó nghe ra đáp án mình muốn, mới ra vẻ nhớ tới cái gì, nói: "Lúc đó nhi tử có bảo Nhị đệ đến chỗ cung nhân lấy hạt dẻ, chẳng lẽ có người nhìn thấy Nhị đệ, nhận sai?"

Cả chi tiết nhỏ cũng nhắc tới, Hoàng hậu không thể không tin.

Huống hồ hần thoải mái nhắc tới Vũ Văn Phong, không chút tránh né, khiến người ta vừa nghe liền cảm thấy "thì ra là vậy", là hạ nhân nhìn lầm, thấy Nhị hoàng tử cầm hạt dẻ, liền tưởng Nhị hoàng tử đi chung với Thái tử phi.

"Ban nãy nhi tử có việc phải về Đồng cung trước, nhưng vì lúc đi không mang theo cung nhân, đành phải để Thái tử phi một người hồi cung, ai ngờ chờ mãi không đến, nghe nói là ở chỗ mẫu hậu, lúc này ta mới vội vàng chạy tới."

Hoàng hậu bỗng ngưng ngừng, "Là vậy sao..."

Vũ Văn Hoảng nhìn chăm chú trên đài cao chốc lát, sau đó ánh mắt lệch sang Ngô Ngọc Trinh, khiến đối phương lạnh cả người, mới nói: "Không biết là ai ở sau lưng khua môi múa mép, nhưng về sau kính mong mẫu hậu tín nhiệm Thái tử phi hơn, dù sao thì nàng ấy mới là con dâu của ngài."

Ngô Ngọc Trinh như đứng đồng lửa, ngồi đồng than.

"Biết rồi." Hoàng hậu cúi hần một chút, chuyển sang Văn Anh thì vẻ nghiêm nghị đã rút đi, mặt mày trở nên ôn hòa, nhưng nhất thời không thể hạ xuống mặt mũi, chỉ phải thuận miệng an ủi vài câu. Đến khi lại nhìn Ngô Ngọc Trinh, nét mặt của Hoàng hậu đã lạnh nhạt rất nhiều, hiển nhiên là nghe Vũ Văn Hoảng nhắc nhở.

Lúc trước Hoàng hậu luôn xem Ngô Ngọc Trinh là con dâu, đối đãi nàng ta như nửa con gái, tự nhiên là thân cận. Đối phương vừa báo, Hoàng hậu liền tin, lại thêm con thịnh nộ làm đầu óc mất tỉnh táo, không nghĩ quá nhiều. Nhưng hiện tại nghĩ lại, Ngô Ngọc Trinh mang thân phận là Tam hoàng tử phi, vô luận như thế nào, tới đây chia rẽ tình cảm của Thái tử và Thái tử phi, cũng quá khiến người ta suy ngẫm.

Văn Anh vốn đã chuẩn bị một trận đại chiến, tưởng sẽ không dễ giải quyết, ai ngờ Vũ Văn Hoảng làm việc quyết đoán, cấp tốc bình loạn, khiến Văn Anh không kịp phản ứng.

Vũ Văn Hoảng dặt tay nàng, "Đi thôi."

Nàng mới gật đầu, theo hần đi ra ngoài.

*

Con đường ban đêm im ắng, giữa hai người cũng im ắng.

Hoàng hậu không biết chân tướng, nhưng Vũ Văn Hoảng dò ra đáp án từ nội tâm Văn Anh, đương nhiên biết nàng đúng là đi cùng Vũ Văn Phong.

Sau khi ra ngoài, hần bước nhanh hơn, chốc lát đã kéo dài khoảng cách, chờ phát hiện nàng thờ hồng hộc không đuổi kịp mới chậm lại, dần dần sóng vai với nàng. Hai người giống như có cái gì vướng trong lòng, không nói câu nào. Hần không tiếng động trầm mặc, kiềm nén mà khắc chế, còn nàng giống như giấu một con thỏ trong ngực, tìm đập bình bịch.

Màn đêm sâu thẳm, đường phía xa phảng phất một con quái thú ẩn núp trong bóng tối, hai bên đèn đường là con mắt uy nghiêm đáng sợ của nó, khiến nàng rung mình ớn lạnh, tay hần lại nắm chặt một ít.

"Không phải lỗi của ta..." Nàng rất cục mớ miệng, nhưng lời nói dường như vẫn nghẹn trong họng, nội tâm lại "nói" rất sôi nổi.

[Làm sao bây giờ, hấn nhất định rất tức giận! Điều tại ta không nên ham chơi. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, bưng trà, rót nước, bóp vai, đấm lưng, nếu không hay là cho hấn đánh một trận hả giận? Bất quá hấn không đánh nữ nhân đầu nhĩ... A, làm thế nào hấn mới không tức giận đây?]

Vũ Văn Hoàng chợt nghiêng đầu, "Chi Chi?"

Hi, lâu quá không gặp |ω・")

Có thể sẽ kéo hơi lâu, nhưng yên tâm mình không drop đâu nha. Yêu mọi người (づ￣ 3￣)づ

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thái tử trọng sinh có thuật đọc tâm (17)

Dịch: Thiên Tinh

Văn Anh nghe hấn gọi, mở mắt chớp chớp mắt, "Hả?"

Sau đó, nàng liền rơi vào cái ôm ấm áp của Vũ Văn Hoàng, bờ vai rộng như núi, thay nàng che gió chắn mưa. Hấn mở miệng, giọng hơi khàn, "Nàng trở về từ khi nào?" Nói xong lại cảm thấy không ổn, hấn cẩn thận dò hỏi, "Nàng... biết tình trạng cơ thể mấy ngày qua không?"

"... Hình như biết đôi chút." Nàng như là mới hiểu chuyện hấn muốn hỏi, cũng nhỏ giọng theo, "Có thể biết mình đang làm gì, nhưng không nghe thấy, ta bị bệnh tâm thần sao? Hay là quý quái nhập người? Cần tìm đạo sĩ đến trừ tà không?"

Tư tưởng cuộn cuộn không dừng thế này đúng là Chi Chi không sai. Hấn đẩy bụng sàu lo, lại bị mấy câu hỏi liên tiếp của nàng đánh tan, lồng ngực không khỏi rung động, cười nhẹ ra tiếng.

"Ngài cười cái gì." Nàng đẩy hấn, không cao hứng, "Ta xem pháo hoa xong mới khôi phục, thật là hỗn loạn!"

Pháo hoa?

Vũ Văn Hoàng đắm chiêu. Hấn nghĩ đến cảnh Văn Anh khao khát bầu trời mang cho nàng kinh hi, chẳng lẽ chỉ có vậy liền xúc động lòng nàng? Đạt thành tâm nguyện?

Ý nghĩ này kôe lên rồi biến mất, dù sao thì Chi Chi trở về là đủ.

Lúc này, những chuyện trước kia hấn từng để ý, theo nàng lần nữa trở về mà hiển nhiên tan thành mây khói.

[May mà hấn đến, bằng không không biết giải quyết thế nào. Ài, kỳ quái, tự nhiên cảm thấy an tâm hơn khi có hấn bên cạnh...]

Nghỉ hoặc từ trong lòng nàng truyền đến. Nghe như thế, đôi mắt Vũ Văn không khỏi toát ra chút ấm áp.

Nhưng ở ngoài mặt, nàng lại kiên trì muốn đẩy hấn ra, khẽ hô: "Ngài thả ta ra trước đi, chúng ta trở về lại nói, ngài như vậy làm người khác nhìn thấy, chẳng phải..." Nàng nói đến một nửa, chợt dừng lại không lên tiếng.

Chẳng phải cái gì?

Cùng lắm thì bị cung nhân nhìn thấy thôi.

Trực giác cảm thấy không đúng, Vũ Văn Hoàng buông tay, xoay người nhìn về một phía -- Vũ Văn Lạc đang đứng cách đó không xa, bình tĩnh nhìn bọn họ. Thấy hai người nhìn qua, hấn mới hành lễ, nói: "Gặp qua Thái tử điện hạ, Thái tử phi."

Vũ Văn Hoàng cảm giác như trong lòng có một cái chuông lớn bị gõ mạnh, "boong" một tiếng trầm thấp vang vọng, chợt tỉnh táo lại. Hấn lại nhìn người bên cạnh, nàng đã không còn vẻ hoạt bát như vừa rồi, hàng mi cong vút rủ xuống, hơi chớp động, như đang đè nén cảm xúc nào đó.

"Lục đệ đến Chung Tụy cung vào canh giờ này, là vì chuyện gì?" Hấn có cái gì nghiền ngẫm, liền bói móc vấn đề.

Vũ Văn Lạc nhìn về phía Văn Anh, lát sau mới nói: "Nghe nói Tam hoàng tử phi có mặt báo liên quan đến... hoàng tẩu, thế tới hung hăng, không có ý tốt. Thần đệ sợ nàng ta sẽ gây bất lợi cho hoàng tẩu, mới đi một chuyến, không ngờ đại ca đã đến từ lâu." Hấn dừng lại, nhẹ giọng như đang tự giễu, "Là ta làm điều thừa."

Hấn cũng không nề mặt, lập tức liệt Ngô Ngọc Trinh vào hàng "không có ý tốt". Còn với câu hỏi của Vũ Văn Hoàng, hấn không hề che giấu, công khai biểu hiện bản thân quan tâm Văn Anh. Vũ Văn Lạc ngay thẳng như thế chỉ lo lắng cho an nguy của tẩu tử, Vũ Văn Hoàng lĩnh ân tình của hấn, ngược lại khó mà chỉ trích hấn có dụng ý gì.

Vũ Văn Hoàng nhất thời không biết nói gì, Vũ Văn Lạc đã đi về phía trước hai bước. Hấn đi lệch về bên phải, khoảng cách vừa lúc gần Văn Anh hơn, lại ở ngay trước mặt Vũ Văn Hoàng, hỏi nàng: "Hoàng tẩu vẫn mạnh khỏe chứ?" Con mắt tối đen nhìn nàng, không lộ mấy may cảm xúc dư thừa, cặp lông mày rậm phần chắn ngày nào nay đã bình tĩnh đề xuống, nhìn chín chắn rất nhiều.

"Khá tốt, Thái tử đúng lúc giải vây, ta không sao..." Văn Anh xa cách hồi đáp, đột nhiên, vết thương trên mu bàn tay hấn khiến nàng chú ý. Vết thương giống như bị đao kiếm gây thương tích, không chảy máu, nhưng da tróc thịt bong, cũng không thấy hấn băng bó, đặc biệt khiến người nhìn chăm chú. Nàng lập tức hỏi: "Ngài bị thương?"

"Ừ, cũng không có gì." Hấn nhẹ giọng đáp.

Nàng không tin, hỏi: "Tại sao bị thương?"

Hắn bâng quơ nói: "Hôm nay luận võ thua đại ca, vô ý bị xây xát nhẹ mà thôi."

"Ngài và Thái tử... luận võ?"

Giọng nàng chậm lại, sau đó ngẩn người, quay lại nhìn Vũ Văn Hoàng. Ánh mắt hắn đã từ nàng chuyển qua Vũ Văn Lạc, nghe vậy chỉ nhú mày, không nói một lời. Nàng giật giật ống tay áo của hắn, hắn mới cười nhạt một tiếng: "Được rồi, chuyện Lạc đệ muốn biết cũng đã biết, còn không đi sao?"

Vũ Văn Lạc thấy thế, cười cười, "Thần đệ cáo lui trước."

Hắn vội vã mà đến, vội vã mà đi, Văn Anh còn chưa hiểu ra sao, đã bị Vũ Văn Hoàng nén giận kéo đi. Bầu không khí dường như trở về lúc ban đầu, hoặc có lẽ còn tệ hơn mấy phần. Bởi vì hắn có thuật độc tâm, Văn Anh thậm chí không dám nghĩ nhiều, ngờ ngẩn không nói gì.

Nhưng khi gần tới Đông cung, Vũ Văn Hoàng đột nhiên dừng bước. Hắn dường như đã trầm tư suốt một quãng đường, rốt cục không nhìn được đành thấp giọng mở miệng.

"Ta muốn cho đệ ấy đi biên quan dẫn binh đánh trận, nên muốn thử khả năng của đệ ấy, không phải có ý."

"Ngài là nói A Lạc... Lạc điện hạ?"

"Ừ, nàng không tin ta?"

Văn Anh thật lâu không mở miệng, bầu không khí giữa hai người đông cứng tựa như khí trời mùa đông. Ai ngờ chính lúc này, nàng bỗng cười ra tiếng, âm thanh trong màn đêm yên tĩnh đặc biệt trong trẻo, tiếng vọng vang vọng hơi có chút rung rợn.

Nàng lập tức nhích lại gần Vũ Văn Hoàng, trong ánh mắt khó hiểu không vui kia, nàng giật giật tay áo của hắn, "Ta tin ngài, ta đương nhiên tin ngài." Nụ cười còn chưa ngừng, khiến cho giọng nói còn mềm mại hơn bình thường một ít.

Vũ Văn Hoàng không biết nàng cười cái gì, lại không chịu xuống nước đi hỏi, đúng lúc nghe được tiếng lòng của nàng.

[Không ngờ hắn vẫn luôn suy nghĩ cái này, ta cứ tưởng hắn muốn trách tội ta quan tâm thương thế của A Lạc. Trước đây cảm thấy con người hắn vừa hung dữ vừa xấu xa, bây giờ thật sự gãi cho hắn, trải lại cũng khá tốt.]

Hắn ngẩn ra, không khỏi cúi đầu, đôi mắt đen tuyền chăm chú nhìn nàng, "Nàng thật sự cảm thấy, gãi cho ta rất tốt?"

"Ta chỉ nói khá tốt, không phải rất tốt." Nàng phản bác đến một nửa, đột nhiên ngậy người, "... Sao ngài biết?!"

*

Vũ Văn Hoàng chưa từng nghĩ tới, hắn sẽ nói cái bí mật mà hắn định mang xuống lòng đất này cho Văn Anh, cho dù lúc đó hắn vô ý nói toạc, cũng không phải không có cách che lấp. Nhưng có lẽ vì từng "mất" nàng một lần, gặp lại mới càng muốn quý trọng, chỉ một nụ cười của nàng dường như cũng trở nên quý giá, càng không muốn lừa gạt nàng.

Hắn biết rất nhiều từ Văn Anh đòi thứ hai. Đại khái là do thời đại, nữ nhân gả cho một nam nhân, tựa như bị khóa tay chân, ngoại trừ dựa vào trượng phu thì không còn cách nào khác. Mà đến thời điểm đó, nàng sống tốt hay không, nàng vui sướng hay buồn đau, đều gắn liền với hắn. Mặc dù nàng thay lòng, thì nguyên nhân cũng nhất định có hắn hay có những nữ nhân khác của hắn. Đồi trước lúc hắn sung ái nàng, nàng chẳng phải đã đặt toàn bộ thân tâm ở trên người hắn đó sao? Khóc liệt chốn nội trạch đã tiêu ma sự chuyên chú của nàng, mới cho Vũ Văn Lạc có cơ hội.

Cho nên bất kể là Vũ Văn Phong hay Vũ Văn Lạc, hắn đột nhiên cảm thấy không quan trọng.

Đầu chỉ dĩ mộc đào, báo chí dĩ quỳnh dao, phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã(*).

(*) Thơ Mộc qua 2 - Khổng Tử

Người quảng sang tặng ta trái mộc đào. Thì ta đáp lại bằng món ngọc dao đẹp đẽ. Chẳng phải là để báo đáp. Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy. (nguồn thivien.net)

Nói vậy, trước đây hắn ném qua toàn là đá, nên mới đánh cho người khác không dám tới gần.

Mà lần này, hắn nguyện thật lòng với nhau.

Cung nhân Đông cung thật lòng không hiểu nổi tính tình hay hành vi của Thái tử điện hạ. Lạnh nhạt Thái tử phi một thời gian, đến khi bọn họ cho rằng Thái tử phi muốn thất sủng, hắn lại đối thái độ, tỉ mỉ che chở, mọi cách thương yêu. Hai người ngọt ngào ân ái còn hơn lúc tân hôn.

Như vậy cũng thôi, kỳ quái nhất là, nói một câu đại nghịch bất đạo, Thái tử điện hạ quả thực như con giun trong bụng Thái tử phi. Không cần Thái tử phi mở miệng, hắn liền biết nàng nghĩ cái gì, làm bọn cung nữ hăm dọa muốn chết. Ngay cả những lúc các hoàng tử phi tụ tập lại, cũng thường xuyên thảo luận, chỉ nói nhất định là Thái tử điện hạ cực kỳ để ý thì mới có thể làm được đến nước này. Chỉ bằng vào điều này, mấy hoàng tử khác đã kém xa tít tắp.

Nguyên bản trong cung những lời đồn đại Thái tử lạnh nhạt Thái tử phi, đức hạnh của Thái tử phi có chỗ thiếu sót, lập tức bị quét sạch. Quả thực không biết ai pha trò, hắt nước bẩn mà như nói chuyện tiêu lâm.

Một hôm, không biết thế nào, hai người hình như bởi vì muốn xuất cung đi chơi mà tranh chấp, ở hành lang "cãi nhau".

Cung nhân chỉ nghe Thái tử điện hạ nói: "Việc này không thương lượng, nhiều lời vô ích." Thái tử phi ngồi đối diện không lên tiếng, chốc lát lại nghe Thái tử điện hạ nói: "Nàng không muốn mang người thì chính ta sẽ đi cùng nàng, đến lúc đó xảy ra chuyện, xem xem là nàng bồi thường hay là nhà nàng bồi thường."

Chiêu uy hiếp này khiến người ta mí mắt giật giật, ầm châm nước cho Huyền Phượng anh vũ lập tức bị Văn Anh quăng xuống. Tiểu Huyền Phượng sót ruột lên, giậm chân la ó, cắm vào cuộc chiến.

"Hừ, bồi thường thì bồi thường, ta làm thịt con chim này xong lại bồi thường cho ngài con khác!"

"Nếu nàng thịt nó, cũng không cần bồi thường."

Ai dè, hai người lại đồng thời mở miệng. Sao Thái tử điện hạ còn hiểu Thái tử phi hơn cả bản thân nàng ấy cơ chứ. Thái tử phi không cần mở miệng, Thái tử điện hạ đã nói hết.

Bên cạnh là âm thanh tạp nham, Vũ Văn Hoàng lại vẫn thờ ơ, "Nàng xem nàng lúc nào cũng nóng vội như vậy, sao ta yên tâm được."

Chiến cuộc lấy Thái tử phi thất bại làm kết thúc. Nhưng cuối cùng, hần còn phải tìm mấy món đồ để dỗ nàng. Thường thường vào lúc này, Văn Anh muốn làm bộ bức bối mấy ngày cũng không được.

Đầu kia, hần sai người nâng một đôi hoa tai bằng ngọc cực tôn da, nàng ghét bỏ liếc mắt, "Xấu."

Hần lại vẫy tay, một thớt gấm vóc trình lên.

Nàng quay đầu qua chỗ khác, "Khó coi."

"Tiếp tục."

Món lần này rất thú vị, là một món cơ quan làm bằng gỗ gọi là chim uống nước (âm thủy điều), hình tượng rất sống động, tiểu Huyền Phụng kể bên lập tức trợn mắt nhìn nó.

Ánh mắt nàng lóe lên, miệng lại nổi giận nói: "... Cái thứ gì!"

"Ồ." Hần nhìn nàng, một nụ cười thoáng qua khóe môi, "Chính là nó."

Văn Anh tức giận.

Có lúc vì không gạt được hần, nàng còn muốn nổi cáu một hồi, qua lại tuần hoàn, ngược lại cũng thành lạc thú.

Các cung nhân không cảm thấy kinh ngạc, chỉ xem đó như một cảnh tượng thường gặp. Vũ Văn Lạc lại nhìn ngây người, suýt quên mục đích của chuyến này, mãi đến khi Vũ Văn Hoàng gạt đầu với hần.

Hần đến từ biệt Văn Anh.

Theo lý, từ biệt ai cũng không đến trên đầu tẩu tử, trừ phi tẩu tử thay phần mẫu thân chiếu cố hần, nhưng bọn họ cũng không phải. Chuyện này vốn không hợp tình hợp lý, Vũ Văn Hoàng gạt đầu cho bọn họ không gian.

Trong ngôi đình rộng thoáng, Văn Anh ngắm nghía "đồ chơi" mới, vui vẻ vô cùng. Nàng đặt một chén nước trước mặt chim uống nước, thấy nó uống một ngụm nước, uống no liền đứng thẳng, không lâu sau lại uống nước. Chẳng qua chỉ là hai hành động, tuy là trò dụ con nít, nhưng nguyên lý bên trong rất cuộc là gì, khiến nàng hiếu kỳ không thôi.

Từ vừa mới bắt đầu, nàng vẫn đang chơi, có thể thấy là thật sự thích thú.

Thường ngày khi Vũ Văn Lạc tham kiến nàng, nàng biểu hiện luôn quy củ, vững vàng ổn định. Lần này nhìn nàng chơi đùa như trẻ con, hần ngược lại nở nụ cười: "Nàng vẫn như vậy là tốt rồi."

Nàng chớp mắt nhìn hần, như là không rõ.

Hần tham lam liếc nhìn nàng, lát sau mới nói: "Ta phải đi, đi quân đội, có lẽ sẽ đi mấy năm."

"Ừ, Thái tử có nói với ta." Nàng ngẫm nghĩ, dặn dò hần, "Đao kiếm không có mắt, ngài nhất định phải cẩn thận. Nhưng không thể ý là hoàng tử mà quá tự phụ. Thái tử khó khăn lắm mới hạ quyết tâm cho ngài cơ hội rèn luyện, ngài nhất định đừng bỏ lỡ."

Nói tới đây, nàng chợt nhớ, đời trước Vũ Văn Lạc có thể nói là trong quân lập nghiệp, rất nhiều chuyện không cần nàng nói, hần cũng nên hiểu rõ.

"Ta không phải không nhớ nàng." Hần không hề chớp mắt cùng nàng đối diện, thẳng thắn nói, "Ta vẫn luôn nghĩ, giả như nàng thay đổi, biến thành những phụ nhân tính toán chi li tâm cơ thủ đoạn kia, ta đại khái có thể quên nàng. Nhưng không nghĩ tới hần bảo vệ nàng tốt như vậy... Ta nghĩ cho dù là ta, cũng chưa chắc làm được."

Nàng cười rộ lên, trong đôi mắt vẫn có vì sao sáng lấp lánh, toát ra mấy phần ranh mãnh.

Hần cũng nở nụ cười.

Giữa hai người luôn giữ lại một phần ăn ý, kiểu ở chung thế này, khiến người ta nhớ tới quãng thời gian họ ở trong cung ngày trước.

Hần đến nói từ biệt, nhưng đại đa số không nói lời nào, chỉ nhìn nàng vui vẻ vọc món đồ chơi nhỏ, phảng phất như vậy đã đủ.

Cuối cùng, hần đứng lên nói: "Lời hẹn bạc đầu, ta đã quên rồi, nàng cũng quên đi."

Nàng không cưỡng cầu như lần trước, chỉ đáp "Được", đưa mắt tiễn hần rồi đi.

*

Vũ Văn Lạc đi không bao lâu, Vũ Văn Hoàng như là đột nhiên hứng khởi, hỏi Văn Anh một vấn đề.

"Giả như ta không làm Thái tử, thì nên làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Hải tặc vũ trụ nhập vào cơ giáp (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Thiên Tinh

Vấn đề "không làm Thái tử" đã đặt ở trong lòng Vũ Văn Hoàng từ lâu.

Từ nhỏ hắn đã vì làm Hoàng đế mà sinh, mọi nỗ lực cũng vì chuyện này. Cho dù đời thứ nhất thất bại, hắn vẫn không cho rằng vấn đề nằm ở chính mình. Hắn chuẩn bị hết mọi thứ, hắn thất bại, không phải vì hắn không thể gánh trọng trách, mà chỉ là bị Vũ Văn Lạc ám hại thôi. Cho nên sau khi trọng sinh, hắn thể phải phản kích Vũ Văn Lạc, đoạt lại ngôi hoàng đế của mình, chém tận giết tuyệt những kẻ kiếp trước phản bội hắn.

Nhưng chính lúc này, nhận thức của hắn lại phát sinh biến hóa.

Hắn phát hiện trọng sinh cũng không hẳn để hắn làm lại. Sở thích của hắn không đổi, đời trước chọn Văn Anh, đời này cũng vậy. Cách xử sự của hắn không đổi, tư duy cố hữu đã ăn sâu bén rễ trong đầu, phát hiện năng thần là người thuộc phe đối địch liền từ chối bổ nhiệm.

Vào lúc này, hắn biết được quốc gia mà mình thống trị sẽ như thế nào, cái chết của ba trăm ngàn người nặng trĩu sau gáy, khiến hắn dần cúi thấp đầu.

Hắn bắt đầu nghĩ, có lẽ hắn vốn không hợp với vị trí này, hắn đã cưỡng cầu một lần, không thành công, hà tất cưỡng cầu lần nữa?

Nhưng một khi nghĩ đến chuyện từ bỏ vị trí Thái tử, hắn lại mê man. Ngoại trừ ngôi lên ngôi vị chí cao vô thượng kia, hắn không biết mình còn có thể làm gì.

Trong lúc lơ đãng, hắn hỏi vấn đề này ra, hắn cho rằng mình sẽ nghe được câu trả lời giống như Ngô Ngọc Trinh từng nói: Thái tử là người thừa kế khâm định của bệ hạ, sao lại có thể có ngày đó?

Ái ngờ ngay khi hắn cười lắc đầu, vừa định lướt qua đề tài này, chợt nghe được tiếng lòng của Văn Anh.

[Không làm Thái tử? Vậy thì có thể làm nhiều việc thú vị lắm!]

Hắn ngẩn ra, chỉ thấy Văn Anh nằm trên sạp mỹ nhân ăn trái cây, duỗi tay mò được một quả táo đỏ, cắn một cái. Nhận ra tầm mắt của hắn, nàng quay đầu nở nụ cười. Quai hàm hơi phình, nàng cười rộ lên như con sóc nhỏ, làm hắn cũng cười theo.

"Ví dụ như?"

"Ví dụ à..." Nàng kéo dài âm tiết, chẳng mấy chốc đã ăn hết táo vào bụng, nằm nhoài trên gối mà nói, "Chúng ta có thể đi xem danh lam thắng cảnh, phong tục tập quán các nơi, còn có thể đi ra ngoài biển. Ta từ nhỏ đã muốn đi ra bên ngoài, tình thoảng theo mẫu thân vào chùa dâng hương, nhìn những quầy hàng nào nhiệt hai bên đường, liền muốn mở một cái quán nhỏ. Bán trang sức, bán sách hay bán đồ ăn gì cũng được. Khách nhiều thì tán gẫu trời nam đất bắc, không có khách thì lấy vọt đuổi ruồi, gảy bàn tính tính toán sổ sách, nhàn nhã biết bao. Tốt hơn lấy chồng nhiều."

Nàng một hơi nói hết, có thể thấy đã suy nghĩ thật lâu.

Vũ Văn Hoàng nghe vậy cũng hứng thú, nhướn mày hỏi: "Tại sao tốt hơn lấy chồng? Nàng gả cho ta không tình nguyện?"

Nàng không hề sợ hãi, cười hi hi nói: "Ngài xem ngài là Thái tử cao quý, sau này còn phải nạp thiếp, nữ nhân nhiều thì chuyện cũng nhiều. Ngài chỉ có một, ta đẩy ngài ra ngoài, hay là giữ lại cho mình đây? Dù sao đều không có kết quả tốt, cuộc sống không dễ chịu, nếp nhăn trên trán phải thêm vài đường, chỉ hận thời gian quá dài, chỉ bằng sớm chết sớm siêu sinh..."

Lời còn chưa nói hết, đã bị hắn nhét một quả táo chặn miệng. Hắn bắt đầu dĩ cười: "Chỉ thích nói vậy."

Nhưng hắn không thể không thừa nhận lời của nàng có đạo lý, đời trước, và cả đời trước trước nữa, hắn là như vậy.

Nàng nhỏ hạt, nhai thịt táo ngon lành, nghĩ một lát lại nói: "Ta cảm thấy vị trí Thái tử giống như gong xieng, nếu ngài bằng lòng làm thì cũng tốt. Cho dù nó sẽ dễ ép ngài không thờ nổi, nhưng ngài có thể thể hiện giá trị của bản thân, ngài cảm thấy cao hứng, thể thì ta rất ủng hộ. Nhưng nếu như nó chỉ là một loại thói quen, chỉ bằng thử một lần bỏ xuống gong xieng, có lẽ ngài sẽ càng yêu thích một cuộc sống không có nó." Nàng cười, thuần túy mà thoải mái, "Thời gian rất dài, những thứ thú vị còn rất nhiều, ngài có thể thử xem."

Không nghĩ tới nàng sẽ nói ra đạo lý như thế, Vũ Văn Hoàng chìm đắm trong đó hồi lâu. Lúc lấy lại tinh thần, nàng đã ăn đến món khác.

Món này có lẽ không quá ngon, nàng ngậm vào miệng thì nhũn mảy một lúc, rồi vội vàng nuốt xuống, lại uống trà. Liên tiếp đổi ba loại, nàng mới tìm được món mình thích, nhàn nhã ăn, còn không quên đưa lên miệng hắn.

Hắn cười ăn, không quên xoa đầu nàng.

*

Cũng trong năm đó, Thái tử Vũ Văn Hoàng cùng thánh thượng mật đàm hơn ba ngày. Sau ba ngày, thánh thượng lập Thái tử khác, triều chính khiếp sợ, suýt dẫn tới rung chuyển. Nhưng bệ hạ tuổi tác chính thịnh, hoàng quyền tập trung, lại có tiền Thái tử đồng tâm hiệp lực. Vì vậy, dưới uy thế của thánh thượng, đám ngoại thích điển hình là mẫu tộc của Hoàng hậu đành phải thoái nhượng, triều thần sau khi kịch liệt tranh luận, cũng dần tán đồng. Sau lần đó, Lục hoàng tử Vũ Văn Lạc mang binh một đường hát vang, giành được đại thắng. Giữa nhiều thế lực cạnh tranh, hắn trở thành tân Thái tử, cuối cùng lên ngôi Hoàng đế.

Khi đã đăng cơ, Vũ Văn Lạc gia phong Nhị hoàng tử, người sớm nhất thuận theo thời thế, biết nghe lời phải phụ trợ cho hắn, làm Hiền Thân vương. Đồng thời, hắn gia phong Vũ Văn Hoàng làm Dự Thân vương, Văn Anh làm Thân vương phi.

Lúc này, Văn Anh đã mang theo Vũ Văn Hoàng ra ngoài chơi mấy chuyến, nếu không phải có lễ gia phong, nàng còn không muốn về đô thành thụ phong. Vũ Văn Lạc so với trước đây càng có thêm uy nghi của bậc đế vương, không còn thận trọng như thời niên thiếu, cũng không còn khí phách háng hái như lúc mới vào quan trường. Hắn đối xử với người thân hòa hòa hữu lễ, nhưng khó mà dò ra được chút tâm tư. Ở trước mặt Vũ Văn Hoàng, hắn lại bỏ xuống tư thái, đặc biệt tôn kính. Nhưng có thể nhìn ra, đối với vị tiền Thái tử này, cảm xúc của hắn đặc biệt phức tạp.

Nếu như ngài vàng là do hắn tự đoạt được, vậy thì Vũ Văn Hoàng chỉ có một đường chết. Nhưng bây giờ chính hắn lại được Vũ Văn Hoàng một tay nâng lên vị trí này, hắn chỉ phải cung phụng người này, sợ suốt một cái là lui lại bêu danh. Thời thì dù sao hoàng gia cũng không thiếu một phần cơm chùa.

Chờ hắn đi tới trước mặt Văn Anh, về mặt hắn cũng không có gì bất đồng, chỉ là lúc đỡ tay nàng đặc biệt ôn nhu một ít.

Văn Anh cười tùm tùm gọi hắn "Bệ hạ.", nhưng vẫn là đáng vẻ mà hắn thích xem nhất.

Nàng cũng từng hỏi Vũ Văn Hoàng, có hối hận không, Vũ Văn Hoàng chỉ nói: "Hắn thích hợp hơn ta."

"Nhưng ngài có thuật đọc tâm." Nàng nói, "Cho dù ngài không thể tin nhiệm bọn họ, cảm thấy không thể tri nhân thiện nhân(*), có thuật đọc tâm phụ trợ, có lẽ sẽ làm tốt hơn hẳn."

(*) Giới về nhận biết người có phẩm đức và tài năng, sử dụng một cách hợp lý nhất.

Vũ Văn Hoàng lại nở nụ cười.

"Thuật đọc tâm vốn không phải vạn năng. Huống chi nó chỉ là ngoại vật, có thể biến mất bất cứ lúc nào. Ta sẽ không quá ý lại nó."

Văn Anh không xa không gần ngồi trước bàn, chống cằm nhìn hắn.

Hắn bị nhìn mà không hiểu ra sao.

"Sao vậy?"

"Hãy, chỉ đột nhiên cảm thấy, phu quân của ta phong độ nhẹ nhàng, anh tuấn tiêu sái, khiến người ta khuynh đảo."

Hắn nhướn mày hỏi: "Người bị khuynh đảo này là nàng?"

"Đương nhiên là ta." Nàng cười ngọt ngào.

"Lẽ nào không phải là "những nữ nhân suốt ngày kiếm có tề vào lòng hắn"?"

Nàng cứng đờ, lập tức kháng nghị: "Không phải nói không cần thuật đọc tâm sao!?"

"Bình thường không cần, thỉnh thoảng dùng một vài, hiệu quả càng diệu."

Hắn khẽ mỉm cười, bắt lấy cái lược nàng tiện tay ném qua, tiến lên đem người bẽ ngang, chuẩn bị từ đầu đến đuôi "đọc" nàng một lần, thể nghiệm cảm giác tuyệt không thể tả.

*

Lần này, Văn Anh vừa về không gian, giành trước nhào qua ôm nhóc gấu trúc, cảm thán, "Tiểu Thập nhi của ta tròn ra rồi."

Lúc cô rời đi, Tiểu Thập ước chừng đã được bảy tám tuổi, rất là tình nghịch, không giống con gấu lười mê ngủ này chút nào, cô thích quá nên không làm hắn thức tỉnh.

Nhóc gấu trúc mặt không hề cảm xúc mặc cô ôm một hồi, mới liếc về phía bên trái đằng trước nói: "Người đến rồi."

Z942121 đang lơ lửng ở đó nhìn cô.

Trong ánh mắt của hai người, Văn Anh rút cục buông tay, mặc cho z942121 rút đi tín ngưỡng lực, đánh giá là "A+".

"Cô vẫn không chịu đánh thức cậu ta?" Chi nghe z942121 hỏi.

"Anh hỏi như vậy làm tôi thấy tội lỗi quá..." Cô do dự. Lần này khác lần trước, Chu Châu và nhóc gấu trúc còn có thể tách ra xem thành hai người, nhưng Thập hoàng tử và nhóc gấu trúc đều là trẻ con, cũng làm cô có chút cảm tình. Nếu như nói lần trước, cô cố ý đặt nhóc gấu trúc vào một vị trí không quá hữu dụng, lần này cô thật lòng muốn hỏi ý kiến của thằng nhóc.

"Mì muốn đi ra chơi không?"

Hắn ngáp một cái, "Tùy ý."

Văn Anh đắm chiều nhìn hắn, cười rộ lên, "Được, ta biết rồi."

Phần thưởng rút được lần này là một luồng ánh sáng. Văn Anh vừa mò tay ra, nó liền chui vào huyệt thái dương của cô.

Nàng lại không sợ hãi, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Linh quang." Z942121 nói, "Người ta thường nói câu "Linh quang chợt lóe", chỉ chính là nó. Nó đến từ một cái thể giới kín, không có loài người, chỉ có vô số linh quang. Mọi sinh vật nếu ở một phương diện nào đó tối luyện tới trình độ nhất định, hoặc là gặp phải tình huống đặc thù, đều sẽ phá vỡ bức tường hư không, có được nó."

"Lại là hàng dùng một lần?"

"Kỳ hạn vĩnh cửu, tác dụng của nó là làm cô liên tục có linh cảm trong lúc cô đang sáng tác, hoặc là khi đang học tập bất kỳ hạng kỹ năng nào, có thể nhanh chóng nắm bắt bí quyết."

Văn Anh lập tức cười tươi như hoa, "Ai da tôi thích nó!"

Kỹ năng này hiển nhiên hữu dụng hơn thuật đọc tâm, bất kể là thể giới nghệ thuật hay là thể giới vũ lực, cho dù là thể giới sinh hoạt bình thường nhất, cũng có thể hòa nhập bằng tốc độ nhanh nhất. Thử so sánh, nếu như cô ở thể giới quân phiệt có được linh quang, ít nhất sẽ không bị thời cuộc gây trở ngại, bị vây ở đỉnh đại soái. Có một thứ bản lĩnh, mới có thể sống tương đối tự do trong cái thế đạo hỗn loạn đó, thời gian tiêu tốn có lẽ cũng sẽ rút ngắn rất nhiều.

Vừa lúc, thể giới sắp tới đối với cô mà nói vô cùng xa lạ.

Ở thể giới kia, nhân loại đã tiến vào thời đại đại vũ trụ, giới tính từ nam nữ biến thành ba loại giới tính, chia ra làm Alpha, Beta, Omega. Căn cứ theo bộ phận sinh dục, trong ba loại giới tính lại phân chia thành nam và nữ. Nói đơn giản, nữ Alpha, nam Omega, nam Beta và nữ Beta đều có bộ phận sinh dục, chỉ có nam Alpha là giống với nam giới hiện đại, nữ Omega giống với nữ giới hiện đại.

Khi Alpha và Omega xuất hiện đặc thù giới tính vào thời kỳ trưởng thành, sẽ tiết ra chất dẫn dụ hấp dẫn lẫn nhau. Omega đến kỳ động dục nhất định phải tìm Alpha để được đánh dấu, và kết hợp.

Alpha cường thể mạnh mẽ, đa số là giai cấp lãnh đạo; Beta là giai cấp bị lãnh đạo, tương đương với ong thợ, tỷ lệ sinh dục không cao, thường phụ trách lao động; Omega số lượng ít ỏi, cơ thể yếu đuối, lấy sinh sôi nảy nở làm nhiệm vụ.

Cùng lúc đó, quốc gia hùng mạnh nhất nơi đó tuy gọi là Liên Bang Tự Do, trên danh nghĩa là rất dân chủ, thực tế thì vẫn bị các thế lực thượng tầng tương tự với thế gia môn phiệt khổng lồ, ở đây họ được gọi là tinh phiệt. Những tinh phiệt này sẽ dựa theo địa vị chính trị, quân sự, cùng với chất lượng và số lượng tài nguyên của tinh cầu nằm trong tay, mà chia làm đặc đẳng tinh, nhất đẳng tinh, nhị đẳng tinh, thấp nhất là tam đẳng tinh.

Theo biểu thị trên bản vẽ nguồn sáng, gia tộc của hai nhân vật quan trọng đều thuộc đặc đẳng tinh. Thân sử sa dọa tuy xuất thân từ gia tộc nhất đẳng tinh, nhưng cha mẹ bị ngộ hại khi hấn còn nhỏ, bản thân hấn lại không biết thân phận của mình. Trải qua trăm cay nghìn đắng mới hấn trở thành tướng lĩnh cao nhất của Liên Bang, có thể lái cơ giáp Liên Bang cấp SS, rong ruổi chiến trường.

Quy tắc của thế giới đặc biệt này làm cô đầu choáng mắt hoa, càng miễn bàn mỗi lần bắt đầu nhất định đều rơi vào hoàn cảnh xấu, Văn Anh đã có dự cảm chẳng lành.

Z942121 chỉ nói: "Trải nghiệm một lần cô sẽ hiểu." Rồi hấn chuyển cô ra khỏi không gian.

*

Lại một lần nữa mờ mắt, Văn Anh phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ mà kỳ dị. Cô chưa kịp đánh giá bốn phía, tầm mắt đã bị người trước mặt đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý.

Một chàng trai tóc đen mắt đen đang co ro trong góc, khẽ thở phì phò. Khuôn mặt non mịn của hấn ửng hồng, thân thể gầy gò đang run rẩy co lại thành tư thế phòng bị, kẻ rõ hấn đang cố kiềm nén. Làn da hấn trắng nõn như tuyết, đôi môi đỏ thắm, ngũ quan tương đối tinh xảo, thậm chí có thể nói là xinh đẹp.

Đây là một nam Omega, cũng là thân sử sa dọa của thế giới này, Ellen.

Giờ phút này, trong phòng bay đầy mùi hương thơm ngọt dị thường câu nhân.

Tầm mắt chàng trai bỗng hướng về phía cô, thờ dài nói: "Beatrice, tôi không trách cô, cô cũng đừng trách Cyril được không?" Trong đôi mắt mỗi một đầy tơ máu kia có sự giãy dụa, ánh mắt vẫn trong suốt khiến người ta sinh ra hảo cảm.

Văn Anh nhất thời không kịp phản ứng, thấy hấn nhìn mình liền theo bản năng sờ mặt, lại sờ đến nước mắt.

Beatrice là tên của cô ở thế giới này.

Trong phòng còn có người thứ ba, chàng trai bị Ellen gọi là Cyril đang quỳ một chân bên cạnh hấn. Trong tay người này cầm một liều thuốc tiêm, đang từ từ bơm chất lỏng trong đó vào da Ellen. Ellen hít thở bình ổn trở lại, đồng thời cũng làm cho mùi thơm trong phòng chậm rãi tan đi.

Bộ dạng của Cyril cũng rất xuất chúng, mái tóc vàng thuần túy dường như có thể phát sáng, mà hấn xác thật là một trong những điểm sáng trên bản vẽ. Nếu bắt gặp một ánh nhìn của hấn liền sẽ bị cặp mắt xanh ôn nhu như hải dương kia lừa gạt. Dáng người hấn thon dài rắn rỏi, bả vai rộng lớn. Cho dù quỳ trên mặt đất, vô hình trung vẫn có một luồng áp lực từ trên người hấn phát ra, làm cho người khác chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên, cũng làm chàng trai mắt đen co ro kẻ bên cạnh giống như thiếu nữ.

Mà bây giờ, ánh mắt nguyên bản ôn nhu của Cyril bỗng trở lên lạnh lùng, hấn nói: "Nhà Clark chỉ có nhị đẳng tinh, đừng làm ra việc gì khiến mình hối hận. Có mấy lời nếu truyền ra ngoài, cô biết hậu quả rồi đây."

Hấn chỉ khẽ liếc Văn Anh một cái đã làm trái tim cô thất lại, nhịp đập trì trệ. Là phản ứng của nguyên chủ còn chưa mất đi.

Gia tộc Clark, tức gia tộc của nguyên chủ. Câu cảnh cáo này khiến cô không thể không kiềm nén cảm xúc.

Trước đó, Văn anh đã hiểu sơ lược mọi chuyện, hiện tại cô đang trong một hoàn cảnh dị thường xấu hổ. Thần sử sa đọa Ellen là một nam Omega. Dựa theo lẽ thường, Omega thân thể mềm yếu, dễ bị thương tổn, là loại được xã hội bảo hộ. Bọn họ không được hỗ trợ tư cách thi đấu khoa quân sự, bởi vì Omega xuất hiện ở khoa ngành tụ tập nhiều Alpha sẽ là tai nạn. Nhưng Ellen có tinh thần lực cấp S, hẳn không cam lòng mình tồn tại chỉ để làm một cái máy sinh đẻ. Hẳn dùng thuốc ức chế Omega, thành công che giấu giới tính trở thành Beta, thi vào khoa quân sự của Học viện Liên Bang Tự Do.

Thuốc ức chế chỉ có thể áp chế Omega tiết chất dẫn dụ trong thời gian ngắn, ở Liên Bang là cấm phẩm hạng nhất, chỉ bán ở chợ đen. Kỳ động dục của Ellen sắp tới, hẳn thật vất vả mới mua được thuốc ức chế từ chợ đen, lại bị nguyên chủ phát hiện ra manh mối, đoạt được thuốc ức chế, làm hại hẳn suốt nửa động dục trong trường học.

Đúng lúc này, Cyril kịp thời chạy tới, ngăn lại nguyên chủ lúc đó đang kích động, đưa vào một căn phòng tuyệt đối an toàn, mới tìm cho Ellen thuốc ức chế.

Hắn ở chung phòng với Ellen, đã sớm biết Ellen là Omega, nhưng vì thường thức tâm chí và bản lĩnh của đối phương nên không báo lên cấp trên.

Cứ như vậy, Beatrice vốn dĩ thích hắn, thấy hắn bảo vệ một Omega khác, tất nhiên là bị đã kích nạng.

Văn Anh điều chỉnh hô hấp, khẽ cắn bờ môi run run, nói: "Tôi không cảm thấy bản thân đã sai."

Cyril hơi ngạc nhiên, nhưng không chờ hắn tiếp tục mở miệng, đã thấy cô lui về sau, đột nhiên mở cửa chạy ra ngoài.

Lông mày trên khuôn mặt anh tuấn kia khẽ nhíu, Ellen ở một bên thờ nhệ mới lờ lại lực chú ý của hắn: "Cảm ơn cậu, Cyril... Không nghĩ tới cậu đã sớm biết tôi là Omega, còn đuổi theo giúp đỡ tôi."

"Không có gì." Cyril không để ý nói: "Thiên phú của cậu không nên bị lãng phí. Còn Beatrice... tôi sẽ khiến cô ấy ngậm miệng"

*

Văn Anh đi ra ngoài, cảm giác khẩn trương mới thoáng dịu lại. Ở quỹ tích cũ, nguyên chủ đối chọi gay gắt với Cyril, chẳng những không thay đổi được suy nghĩ của đối phương, còn khiến đối phương nổi trận lôi đình. Cho dù nhà Clark là gia tộc nhị đẳng tinh, nhưng muốn hủy diệt đã kích, đối Cyril mà nói cũng chỉ là hơi chút khó khăn mà thôi.

Nguyên chủ vốn y vào tình nghĩa từ nhỏ đến lớn với Cyril mà gây sự, ai ngờ trong tự điển của đối phương không hề biết tình nghĩa là gì, ra tay không chút nhân nhượng, mới làm nguyên chủ khuất phục thực tại, giấu bí mật về Ellen dưới đáy lòng.

Cô không định khuất phục, cũng không định lãng phí thời gian cãi nhau với Cyril, dứt khoát tẩu vi thượng sách.

Omega có nơi dạy học và vui chơi giải trí chuyên biệt, khu nhà cô đang ở thuộc học viện Liên Bang, cũng chính là cùng trường với Ellen và Cyril nhưng khác khoa. Nhưng trong ngày thường, bọn họ có thể tiến vào khoa khác nếu bảo đảm kỳ động dục chưa đến.

Cô học theo thường thức trong trí nhớ, lấy máy liên lạc cá nhân ra nhắn tin, rồi ngồi xe nhà bay đến khu trường học của mình.

Học viện dành riêng cho Omega trông rất nhã nhặn, không giống khoa quân sự chạy theo phong cách cứng rắn, cả cổng lẫn vách tường đều đúc bằng kim loại. Nơi này nhẹ nhàng hơn nhiều, xuân về hoa nở, tiếng nhạc không biết từ một cửa sổ nào truyền vào tai, khiến nhịp tim cô bình ổn lại.

Vừa đến một hoàn cảnh mới lạ thú vị, con người ta thường thường sẽ bất giác kích động lên. Hiện tại Văn Anh cũng có cảm giác nhà quê lên tinh này.

Phòng cô cũng là phòng riêng dành cho cá nhân, sau khi "quét mặt" tiến vào, cô liền ngã ngửa trên giường, thuận tiện điều chỉnh nó thành chế độ sóng biển. Cá người giống như một chiếc thuyền nhỏ, bị bọt sóng đẩy tới đẩy đi, bên tai là tiếng sóng vỗ bờ, ánh đèn trên đầu ảm áp rơi xuống, dễ chịu muốn ngủ một giấc. Mà cô cũng thật hưởng thụ ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại thì trời đã tối, gió êm sóng lặng, đèn trần tự động đổi thành màn đêm, trần nhà phảng phất rắc đầy tinh tú, lãng mạn cực kỳ.

Phá hoại bầu không khí chính là, máy liên lạc của cô nhận được tin nhắn từ Cyril, vẫn là kiểu cảnh cáo công khai lộ liễu đó. Cô ngẫm nghĩ, hồi đáp bằng biểu cảm nguyên thủy của Trái Đất "ㄟ", rồi mặc kệ.

Dù sao cô còn có chuyện quan trọng phải làm.

Thời đại vũ trụ, Internet vô cùng phát triển, thậm chí công nghệ Holographic chỉ mới xuất hiện trong tiểu thuyết hiện đại, ở thời điểm này đã phát triển toàn diện. Chỉ cần đăng nhập Internet vũ trụ, tên gọi tắt là tinh vồng, sẽ tiến vào thế giới giả lập Holographic. Thế giới này gần như không có bất kỳ điểm khác biệt nào với thế giới thực. Ở lĩnh vực giải trí, nó còn hơn hẳn thế giới thực, có thể dung nạp tất cả người của Liên Bang, là nơi học sinh yêu thích nhất.

Vào lúc này, Văn Anh chợt nhớ tới tiêu chuẩn quan trọng đánh giá một người ở thế giới này. Đó là thể chất và tinh thần lực, E là thấp nhất, SS là cao nhất.

Tinh thần lực của Beatrice là A, nhưng thể chất là C, đây là trình độ thường thấy của một Omega bình thường. Ellen có tinh thần lực S, thể chất, tương lai còn có không gian tiến bộ, quả thật cực kỳ hiếm thấy. Về phương diện này, cô ở thế yếu.

Mà trong tinh vồng, ngoại trừ dữ liệu về thông tin thân phận, thì dữ liệu về hai thứ này không thể sửa đổi, những thứ khác bất kể là tên hay khuôn mặt đều có thể tha hồ thay đổi. Cho nên chiến đấu trong tinh vồng không giống như trong vồng du (game online). Ngoài đời mạnh mẽ, vào đây vẫn mạnh, tuân theo quy tắc: Người mạnh ngày càng mạnh, kẻ yếu ngày càng yếu. Nhưng dù vậy, các trận đấu và khiêu chiến ở nơi này vẫn nhiều vô số kể, bởi vì dù bị thương nặng đến đâu đi nữa cũng không hề ảnh hưởng đến hiện thực, là một nơi luyện tập rất tốt.

Nguyên chủ giống với Cyril, cũng là tóc vàng, đôi mắt xanh như có dòng nước chảy qua, trong suốt mỹ lệ, yếu ớt chọc người thương yêu, đứng trong hàng Omega vẫn vô cùng xuất chúng.

Vì thế, Văn Anh một lần nữa sửa mặt, tiện tay đổi tên "Beatrice" thành "Cinderella cảm hứng tiểu liên".

Trong tinh vồng, đường phố rộn ràng, người đến người đi, náo nhiệt hơn thế giới thực tế rất nhiều, trước ngực trái của mỗi người đều cài thẻ ghi họ tên, có thể nhìn thấy đủ loại tên gọi kỳ quặc. Văn Anh nhìn lướt qua, liền chui vào một phòng luyện tập. Cô quẹt thẻ mua một quyển sách huấn luyện, lại quẹt một phòng trống, chuẩn bị huấn luyện cấp tốc.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng đánh nhau, nhưng ở đây lại không thể không đánh.

Mấy ngày nữa ở tinh vồng, Ellen sẽ vì một số tiền thưởng phong phú mà tham gia một trận đấu cá cược dưới lòng đất, thứ giá trị duy nhất hắn có thể đặt cược chính là hồn phiến của cơ

